

GOVERNMENT OF INDIA

ARCHAEOLOGICAL SURVEY OF INDIA

CENTRAL
ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY

ACCESSION NO. 27238

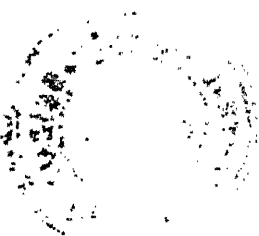
CALL No. Sa 5J/Ram/Pan.

D.G.A. 79

~~D 3023a~~

६० गङ्गाथ लक्ष्मी नारायण
अभ्यक्ष संस्कृत पुस्तकालय
बड़ा बरीबा देहली

THE
MUHŪRTCHINTĀMAṆI.

श्रीमद्रामदैवज्ञविरचितः

मुहूर्तचिन्तामणिः ।

पीयूषधाराख्यव्याख्यासनाथीकृतः ।

इयं व्याख्या

(दैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्वित्पुत्रगोविन्द-

ज्योतिर्विद्विरचितास्ति)

पणशीकरोपाह्वलक्ष्मणतनुजनुषा वासुदेवशर्मणा

तृतीयं संस्करणम् ।

स च
मुम्बय्यां

पाण्डुरङ्ग जावजी

इत्यनेन निर्णयसागरमुद्रणयन्त्रालयाधिपतिना स्वीयेऽङ्कनालये

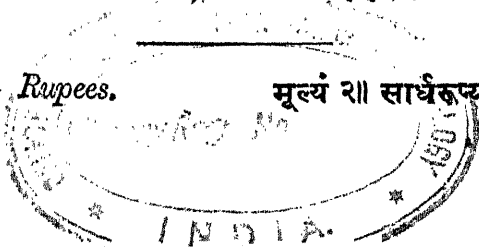
संमुख्यं प्राकाश्यं नीतः ।

शाकः १८४७,

सन १९२५.

Price 2½ Rupees.

मूल्यं २॥ सार्धरुप्यकद्वयम् ।

CENTRAL ARCHAEOLOGICAL
LIBRARY, NEW DELHI.

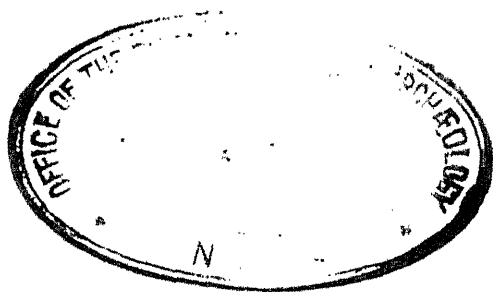
Acc. No. 2.7238

Date.....18.7.57

Call No. 5257

Ram/Pan

पब्लिशर:-पाण्डुरङ्ग जावजी. } निर्णयसागर प्रेस, मुंबई.
प्रिन्टर:-रामचंद्र येसु शेडगे. } नं. २६-२८ कोलमाट लेन.

प्रस्तावना ।

विदितमस्येतत्तत्रभवतां यत्संसारपाराकूपारप्रवाहपतितैरखिलैस्त्रैवर्णिकैरहर्दिवम-
नवरतमनुभूयमानानेकविधकेशपरंपरापरिजिहीर्षुभिः सर्वतः श्वश्रेयसाभिलाषुकैरखिल-
श्रेयोनिदानभूतमनुसवनं ज्योतिषमेवाध्येयमध्यापनीयं परिन्निन्तनीयं चेति ।
उक्तं च नारदेन—

‘सिद्धान्तसंहिताहोरारूपस्कन्धत्रयात्मकम् ।

वेदस्य निर्मलं चक्षुर्ज्योतिःशास्त्रमकल्मषम् ॥

विनैतदखिलं श्रौतं स्मार्तं कर्म न सिद्ध्यति ।

तस्माज्जगद्धितायेदं ब्रह्मणा निर्मितं पुरा ॥

अत एव द्विजैरेतदध्येतव्यं प्रयत्नतः ॥’ इति ॥

ज्योतिःशास्त्रस्य श्रौतस्मार्तकर्मौपयिकत्वं कालस्यापि श्रुतौ कर्मशेषत्वबोधनात् ।
तथाहि—

‘अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीत’ इति ।

तथा ‘वसन्ते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत’ इति ।

वर्षज्ञानमप्यादित्यादिग्रहचारपरिच्छेदसाध्यम् । श्रीमद्भागवते सूर्यस्तुतौ—

‘नमो भगवते आदित्यायाखिलजगतामात्मस्वरूपेण कालस्वरूपेण चतुर्विध-
भूतलिकायानां ब्रह्मादिस्तम्बपर्यन्तानामन्तर्हृदयेषु बहिरपि चाकाश इवो-
पाधिनाव्यवधीयमानो भगवानेक एव क्षणलवनिमेषावयवोपचितसंवत्सर-
गणेनापामादानविसर्गाभ्यामिमां लोकयान्नामनुवहति । यदु ह वाव विबु-
धर्षभ सवितरदक्षपत्न्यनुसवनमहरहराभ्यायविधिनोपतिष्ठमानानामखिल-
दुरितवृजिनबीजावभर्जनभगवतः समभिधीमहि तपनमण्डलम्’ इति ।

वसन्ताद्यतूनां च दर्शपौर्णमासयोश्च ज्ञानं ज्योतिषं विना सर्वथैव न निर्वहतीत्यवश्यम-
ध्येतव्यं ज्योतिःशास्त्रम् । उक्तं च वेदाङ्गज्योतिषे—

वेदा हि यज्ञार्थमभिप्रवृत्ताः कालानुपूर्वा विहिताश्च यज्ञाः ।

तस्मादिदं कालविधानशास्त्रं यो ज्योतिषं वेद स वेद यज्ञान् । इति ।

अस्य चक्षुष्टुमुक्तं शिक्षायाम्—

‘छन्दः पादौ तु वेदस्य हस्तौ कल्पोऽथ पठ्यते ।

ज्योतिषामयनं चक्षुर्निरुक्तं श्रोत्रमुच्यते ॥

शिक्षा घ्राणं तु वेदस्य मुखं व्याकरणं स्मृतम् ।’ इति ।

तथा— 'यथा शिखा मयूराणां नागानां मणयो यथा ।

तद्वद्वेदांगशास्त्राणां ज्योतिषं मूर्धनि स्थितम् ॥' इति ।

वसिष्ठसिद्धान्ते—

वेदस्य चक्षुः किल शास्त्रमेतत्प्रधानतांगेषु ततोऽथ जाता ।

अर्गैर्युतोऽन्यैः परिपूर्णमूर्तिश्चक्षुर्विहीनः पुरुषो न किञ्चित् ॥ इति ।

तस्मात्कर्मोपयिकत्वादवश्यमध्येयं ज्योतिःशास्त्रम् । त्रिस्कन्धात्मकेषु शास्त्रेऽत्र सुदूर्तचित्तमणौ केवलं सुदूर्तानां तद्गोधोपयोगिनामन्येषामपि विषयाणां ज्ञापनं यथावत् ललिततरैर्विविधछन्दोलंकारैः सांगोपाङ्गं निबद्धमस्तीति सुदूर्तग्रन्थेष्वयं ग्रन्थो मूर्धन्यत्वेन वरीवर्ति । एतदुपरि ग्रन्थार्थप्रकाशिका पीयूषधाराव्याख्याप्यतीव विस्तृता तत्रतत्र संदिग्धेषु प्रयोगविशेषेषु व्याकरणशुद्धिं प्रदर्शयन्ती चकास्ति । तेनाप्यत्यन्तादरेणोरी-
करणीयोऽयं निबन्ध इत्यलमतिलेखनचापलेनेति शिवम् ।

मुहूर्तचिंतामणिविषयक्रमः ।

१२

विषयः

पृष्ठं.

विषयः

पृष्ठं.

शुभाशुभप्रकरणम् १

टीकाकारकृत उपोद्धातः ...	१
मंगलाचरणम्... ..	२
ग्रंथप्रयोजनम्... ..	५
ज्योतिःशास्त्राध्ययनफलम् ...	६
नक्षत्रसूचकस्य श्राद्धे निषेधः ...	७
मुहूर्तप्रयोजनम्	८
तिथीशाः	९
तिथीनां संज्ञा फलं च ...	११
सिद्धियोगाः	११
रव्यादिवारेषु यथाक्रमं निषिद्धतिथयः	१२
निषिद्धनक्षत्राणि	१३
क्रकचादिनिघ्नयोगाः	१३
कृत्यविशेषेषु निषिद्धतिथयः ...	१३
दग्धादियोगचतुष्टयम्	१५
चैत्रादिमासेषु शून्यतिथयः ...	१६
तिथिनक्षत्रसंबन्धितोषाः	१७
चैत्रादिमासेषु शून्यनक्षत्राणि ...	१८
चैत्रादिषु शून्यराशयः	१८
विषमतिथिषु दग्धलग्नानि	१९
दुष्टयोगानां शुभकृत्यावश्यकत्वे परिहारः	१९
शुभकार्येषु सिद्धिदानामपि हस्ता- कादियोगानां निघ्नत्वम्	१९
भौमाश्विनीत्यादिकानां सिद्धियो- गानां कार्यविशेषेऽतिनिघ्नत्वम्	२०
आनंदाद्यष्टाविंशतियोगाः ...	२१
योगज्ञानोपायः	२१

आनंदादिषु कियतां दुष्टयोगाना- मावश्यककृत्ये परिहारः ...	२२
दोषापवादभूता रवियोगाः ...	२२
सूर्यादिवारेषु नक्षत्रविशेषैः सिद्धि- योगाः	२२
उत्पातमृत्युकाणसिद्धियोगाः ...	२३
दुष्टयोगानां देशभेदेन परिहारः	२४
समस्तशुभकृत्ये वर्ज्यपदार्थाः ...	२४
ग्रासभेदेन कियत्संख्याकेषु मासेषु ग्रहणीयनक्षत्रनिषेधः ...	२७
सामान्यतोऽवश्यवर्ज्यानि पंचांग- दूषणादीनि	२८
पक्षरंभ्रतिथीनां वर्ज्यघटिकाः ...	३१
कुलिकादिदोषाः	३२
सूर्यादिवारे दुर्मुहूर्ताः	३२
विवाहादिशुभकृत्ये होलिकाप्राग्दि- नाष्टकनिषेधः	३३
मृत्युक्रकचादीनामपवादः	३४
तेषां पुनरपवादः	३४
भद्रानिषेधः	३५
भद्राया मुखपुच्छविभागाः	३५
भद्रापरिहारः	३६
भद्रानिवासस्तत्फलं च	३८
कालाशुद्धौ गुरुशुक्रास्तादौ निषे- धवस्तूनि	३८
सिंहस्थगुर्वादोषः	४०
त्रयोदशदिनात्मकपक्षनिर्णयः ...	४२
सिंहस्थगुरोः प्रकारत्रयेण परिहारः	४५
सिंहराक्षिगतगुरुनिषेधवाक्यानां प्रतिप्रसववाक्यानां च निर्गलि- तार्थः	४६

मुद्रतैचितामणौ ।

विषयः	पृष्ठं.	विषयः	पृष्ठं.
मकरस्थितगुरोः प्रकारद्वयेन परिहारः	४६	सेवकस्य स्वामिसेवायां मुद्रतैः	६९
उत्तसंबत्सरदोषापवादः	४७	द्रव्यप्रयोगरूपग्रहणमुद्रतैः	७०
वारप्रवृत्तिः	४८	इलप्रवहणमुद्रतैः	७१
वारप्रवृत्तियोजनपुरस्तरा होरा	४९	बीजोप्तिमुद्रतैः	७२
कालहोराप्रयोजनमन्यश्च	५०	शिरामोक्षविरकादिधर्मक्रियामुद्रतैः	७४
मन्वादियुगादीनां निर्णयस्तन्निषेधश्च	५१	धान्यच्छेदमुद्रतैः	७५
नक्षत्रप्रकरणम् २		कणमर्दनसस्यरोपणमुद्रतैः	७५
		धान्यस्थितिधान्यवृद्धिमुद्रतैः	७६
नक्षत्रस्वामिनः	५२	शालिकपौष्टिकादिकल्पमुद्रतैः	७७
ध्रुवनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५४	होमाहुतिमुद्रतैः	७७
चरनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५४	वह्निनिवासस्तत्फलं च	७८
समनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५५	नवात्रभक्षणमुद्रतैः	७९
मिश्रनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५५	नौकाघटनमुद्रतैः	७९
लघुनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५५	वीरसाधनादिमुद्रतैः	७९
मृदुनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५६	रोगनिर्मुक्तज्ञानमुद्रतैः	८०
तीक्ष्णनक्षत्रगणस्तत्कृत्यं च	५६	शिल्पविद्यामुद्रतैः	८०
अधोमुखोर्ध्वमुखतिर्यङ्मुखनक्षत्राणि	५६	संधानमुद्रतैः	८१
प्रकालदंतशंखमुखवर्णवस्त्रपरिधान-		परीक्षामुद्रतैः	८१
मुद्रतैः	५७	सामान्यतो लग्नशुद्धिः	८२
नवधाविभक्तस्य वस्त्रस्य दग्धादि-		नक्षत्रेषु ज्वरोत्पत्तौ तन्निवृत्तिदि-	
दोषे शुभाशुभफलम्	५८	नसंख्या	८२
कनिष्ठदुष्टादिदिनेषु वस्त्रपरिभाजनम्	५९	शीघ्ररोगिमरणे निक्षिप्तयोगाः	८४
लतापादपारोपणराजदर्शनमन्त्रगो-		प्रेतदाहमुद्रतैः	८४
क्रयमुद्रतैः	६०	त्रिपुष्करयोगस्तत्फलं च	८६
पशूनां रक्षामुद्रतैः	६१	शवप्रतिकृतिदाहे निषिद्धकालः	८७
औषधसूच्योर्मुद्रतैः	६१	त्रिपादनक्षत्राणि द्विपादनक्षत्राणि च	८८
क्रयविक्रयनक्षत्राणि	६२	अभुक्तमूलस्वरूपम्	९२
विक्रयविपण्यमुद्रतैः	६३	मूलाक्षेपानक्षत्रोत्पन्नस्य चरण-	
अग्निहस्तिफल्यमुद्रतैः	६४	वक्षेन शुभाशुभफलम्	९३
मूषाघटनादिमुद्रतैः	६४	मूलवृक्षाविचारः	९५
मुद्रापातनवस्त्रक्षालनमुद्रतैः	६५	मूलनिवासस्तत्फलं च	९६
खड्गादिधारणम्	६६	मूलप्रसंगात् दुष्टगंडात्तादीनां	
अंधकादिनक्षत्राणि	६७	परिहारः	९७
अंधकादिनक्षत्राणां फलम्	६७	मूलशान्तिः	९७
धनप्रयोगे निषिद्धनक्षत्राणि	६७	आलेषाशान्तिविधिः	१००
जलाशयखनननृत्यारंभमुद्रतैः	६८	नक्षत्रगंडांतशान्तिविधिः	१०२

विषयः	पृष्ठ.
तिथिलग्नगङ्गातशातिविधिः ...	१०२
ज्येष्ठाशातिविधिः ...	१०२
शुक्रयोगादिशातिः ...	१०४
सूर्यसंक्रातिव्यतीपातवैधृतियोगानां शातिः ...	१०४
कुहूसिनीबालीदर्शननिर्णयः ...	१०५
सिनीबालीकुहूशातिः ...	१०९
दशैशातिः ...	११०
कृष्णचतुर्दशीजननशातिः ...	१११
एकनक्षत्रजननशातिः ...	११२
सूर्यचंद्रग्रहणजननशातिः ...	११३
त्रितयशातिः ...	११४
अश्विन्यादिनक्षत्राणां तारका-मानम् ...	११४
अश्विन्यादिनक्षत्राणां स्वरूपम् ...	११५
जलाशयारामदेवप्रतिष्ठासुहृत्तः	११६
देवप्रतिष्ठायां सामान्यतो लभ-शुद्धिः ...	११८

संक्रांतिप्रकरणम् ३

नक्षत्रवारभेदेन संक्रांतिफलम्...	१२०
दिनरात्रिविभागेन संक्रांतिफलमु-त्तराषण्दक्षिणायनसंज्ञा च	१२२
अवशिष्टसंक्रांतीनां षडशीति-मुखाः संज्ञाः ...	१२३
संक्रांतेः पुण्यकालः ...	१२४
अर्धरात्रिसमये मकरकर्कटयोश्च विशेषः ...	१२५
अर्धोदयास्तादिवचनस्यापवादः	१२५
विष्णुपदादिषु पुण्यकालः ...	१२७
सायनांशसंक्रांतिषु पुण्यकालः	१३१
जघन्यबृहत्समनक्षत्राणि ...	१३३
संज्ञाप्रयोजनम् ...	१३३
कर्कसंक्रांतौ विंशोपकाः ...	१३४
कीटशस्य रवेः संक्रमो जातस्त-त्फलम् ...	१३४
संक्रांतेः करणपरत्वेन सफलवाह-नादि ...	१३५

विषयः	पृष्ठ.
संक्रांतिवशेन शुभाशुभफलम्...	१३७
कार्यविशेषे ग्रहबलम् ...	१३७
अधिमासक्षयमासनिर्णयः ...	१३८

गोचरप्रकरणम् ४

रह्यादिग्रहाणां गोचरफलम् ...	१४०
वामवेधश्चंद्रबलं च ...	१४३
द्विविधवेधे मतद्वयम् ...	१४३
राहुगोचरफलम् ...	१४४
जन्मराशेः सकाशात् ग्रहफलम्	१४४
तत्प्रतीकारः ...	१४५
दुष्टग्रहणम् ...	१४६
निषिद्धग्रहणप्रतीकारः ...	१४८
चंद्रबले विशेषः ...	१५०
चंद्रबलस्य विधानांतरम् ...	१५०
ग्रहाणां नवरत्नसमुदायधारणम्	१५१
असति द्रव्यसामर्थ्ये तत्तद्ग्रहोक्त-रत्नधारणम् ...	१५१
अल्पमूल्यरत्नानि ताराबलं च ...	१५२
शेषक्रमेण सफलास्ताराः ...	१५२
अवश्यकृते दुष्टताराणां परिहारः	१५३
चंद्रावस्थागणनोपायः ...	१५४
द्वादशावस्थानामानि ...	१५४
ग्रहाणां वैकृतपरिहारार्थ औषधि-जलज्ञानं दक्षिणाश्च ...	१५५
सूर्यादयो ग्रहा गंतव्यराशेः किय-न्निर्दिनैः फलं दद्युरित्याह ...	१५६
प्रसंगादावश्यकृते सति तिथ्या-दिदोषे दानम् ...	१५७
सूर्यादिग्रहाणां राश्यंतरगमे फलम्	१५७

संस्कारप्रकरणम् ५

शुभफलसूचकप्रथमरजोदर्शने मा-सादि ...	१५८
प्रथमरजोदर्शने शुभमध्याशुभ-नक्षत्राणि...	१६०

सुहृत्तर्चितामणौ ।

विषयः	पृष्ठं.	विषयः	पृष्ठं.
निर्धरजोदर्शनम्	१६१	व्रतबंधे नक्षत्राणि	२००
प्रथमरजस्वलायाः स्नानमुहूर्तः	१६२	व्रतबंधे सामान्यतो लग्नभंगयोगः	२०४
गर्भाधानमुहूर्तः	१६३	व्रतबंधे लग्नशुद्धिः	२०४
गर्भाधाने लग्नबलम्	१६५	वर्णाधीशाः शाखेशाश्च	२०५
सीमंतोन्नयनमुहूर्तः	१६८	वर्णेशशाखेशप्रयोजनम्	२०६
मासेश्वराः स्त्रीणां चंद्रबलं च ...	१६९	सामान्यतो निषिद्धजन्ममासादेर-	
पुंसवनमुहूर्तः विष्णुबलिमुहूर्तश्च	१७०	पवादः	२०८
जातकर्मनामकरणयोर्मुहूर्तः ...	१७१	गुरुबलम्	२०९
सूतिकास्नानमुहूर्तः	१७४	गुरुदीष्ट्यापवादः	२१०
प्रथममासोत्पन्नदंतफलम्	१७५	व्रतबंधे वर्ज्यपदार्थाः	२११
दोलाचक्रं दोलारोहणमुहूर्तः निष्कर्-		व्रतबंधे रघ्वाद्यंशफलम्	२१३
मणमुहूर्तश्च	१७६	चंद्रनवांशफलं सापवादम्	२१३
प्रसृतिकाजलपूजामुहूर्तः दुग्धपा-		केन्द्रस्थसूर्यादिग्रहाणां फलम् ...	२१४
नमुहूर्तश्च	१७७	चंद्रगुरुशुक्राणां ग्रहयुतौ फलम्	२१४
अन्नप्राशनमुहूर्तः	१७८	चंद्रवशेन शुभाशुभयोगी	२१५
ग्रहाणां स्थानवशात्फलाणि	१८१	व्रतेऽनध्यायाः	२१६
भूम्युपवेशनमुहूर्तः	१८२	प्रदोषलक्षणम्	२१७
जीविकापरीक्षा	१८२	बह्वर्चा ब्रह्मोदनसंस्कारः	२१८
शिशोस्तांबूलभक्षणमुहूर्तः	१८३	वेदपरत्वेन नक्षत्रविशेषः	२१९
कर्णवैधमुहूर्तः	१८४	धर्मशास्त्रीयविशेषः	२१९
कर्णवैधे लग्नशुद्धिः	१८५	छुरिकाबंधनमुहूर्तः	२२०
चूडाकर्मनिषेधकालः	१८६	केशांतसमावर्तनमुहूर्तः	२२१
तत्प्रसंगतोऽन्यकर्मनिषेधकालश्च			
गुरुशुकृतयोर्बाध्यवार्षिक्यदिन-			
संख्या	१८८		
परमते बाध्यवार्षिक्यदिनसंख्या	१८८		
चौलेमुहूर्तः	१८९		
मातरि सगर्भायां चौले विशेषः	१९१		
चौले दृष्टतारापवादः	१९२		
चौलादिकृत्ये कालविशेषनिषेधः	१९२		
सामान्यक्षौरादिमुहूर्तस्तन्निषेधका-			
लश्च	१९३		
क्षौरस्य विधिनिषेधौ	१९५		
राज्ञां क्षौरे विशेषः वर्जनक्षत्राणि च	१९५		
अक्षरारंभमुहूर्तः	१९७		
विचारंभमुहूर्तः	१९७		
व्रतबंधनिर्णयः	१९९		
तस्य कालत्रयं नित्यकाम्यगौणमेवेन	२००		
		विद्याहप्रकरणम् ६	
		प्रश्नलग्नाद्दिवाहयोगद्वयम्	२२२
		अन्यद्दिवाहयोगद्वयम्	२२४
		प्रश्नलग्नाद्वाधव्ययोगत्रयम्	२२५
		प्रश्नलग्नात्कुलटामृतवत्सायोग-	
		विकल्पः	२२५
		विद्याहभंगयोगः	२२६
		बालवैधव्ययोगे तत्परिहारः	२२६
		अस्याः कन्यायाः कीदृशं प्रथमा-	
		पत्यं भवितेति प्रश्ने उत्तरम्	२२९
		सामान्यतो निर्मितवशेन शुभा-	
		शुभप्रश्नः	२२९
		कन्यावरणमुहूर्तः	२३०
		वरवरणमुहूर्त	२३२
		कन्याविवाहकालो ग्रहशुद्धिश्च ...	२३२

विषयक्रमः ।

विषयः	पृष्ठं.	विषयः	पृष्ठं.
विहितमासाः	२३४	अष्टमलग्नदोषः सापवादः ...	२७१
मासप्रसंगाज्जन्ममासादिप्रयुक्त-		उत्तरार्थोक्तस्पष्टार्थः	२७२
विधিনিषेधाः	२३५	अन्यदपि	२७२
ज्येष्ठमासप्रयुक्तविशेषः ...	२३६	विषयटीदोषः	२७२
अन्यविशेषः	२३८	दिवासुहूर्ताः	२७४
प्रतिकूलनिर्णयः	२४२	रात्रिसुहूर्ताः	२७४
विवाहानन्तरं पुरुषत्रये चूडादिनि-		वारभेदेन सुहूर्ताः	२७५
निषेधः	२४३	विहितनक्षत्रादिकमभिजिन्मानं च	२७५
मूलादिदुष्टनक्षत्रोत्पन्नयोर्वधूवरयोः		वेधदोषः	२७६
श्वशुरादिपीडकत्वम्	२४३	पंचशलाकाचक्रम्	२७६
तदपवादः	२४४	सप्तशलाकावेधः	२७७
राशिकूटानां नामानि	२४५	कूराक्रांतादिनक्षत्रदोषः सापवादः	२७८
वर्णकूटम्	२४५	लक्षादोषः	२७९
वश्यकूटम्	२४५	पातदोषः	२७९
ताराकूटम्	२४६	सूर्यचंद्रक्रांतिसाम्यापरपर्यायो म-	
योनि कूटम्	२४७	हापातदोषः	२८०
ग्रहमैत्री	२४८	खार्जूरदोषः	२८२
गणकूटं तत्फलं च	२४९	उपग्रहदोषः	२८३
राशिकूटं तत्फलं च	२५१	पातोपग्रहलक्षापवादादि ...	२८३
दुष्टभकूटस्य परिहारः	२५१	वारदोषभेदकुलिकः	२८४
दुष्टानां गणकूटभकूटग्रहकूटानां		दग्धतिथ्यादिदोषः	२८५
परिहारः	२५७	जामित्रदोषः	२८५
नाडीकूटं तदपवादश्च	२५७	पकार्गलादिदोषाणामपवादः ...	२८६
प्राच्यसमर्तं वर्गकूटम्	२६०	केषांचिद्दोषाणां देशभेदेन	
नक्षत्रराश्यैक्ये विशेषः	२६१	परिहारः	२८७
षड्वर्गदोषः	२६१	दशदोषाः	२८७
राशिस्वामिनः	२६२	दशयोगानां फलं तदपवादश्च ...	२८७
होराप्रकारः	२६३	बाणदोषः पंचकाख्यः	२८८
त्रिंशांशाः	२६३	प्राच्यमतेन बाणः सापवादः ...	२८८
द्रेष्काणकांशाः	२६३	समयभेदेन त्रिविधो बाणपरिहारः	२८९
द्वादशांशाः	२६४	ग्रहाणां दृष्टिः	२९०
त्रिंशांशकाः	२६५	उदयास्ताशुद्धिः	२९०
गंडांतदोषः	२६५	सर्वसंक्रमणाख्यदोषः	२९२
नक्षत्रगंडांतः	२६६	सर्वग्रहाणां संक्रांतिघट्यः	२९३
लग्नीगंडांतः	२६६	पंग्वंधकाणवधिराख्यलग्नदोषः ...	२९३
तिथिगंडांतः	२६७	परमते पंग्वंधलग्नदोषाः	२९४
कर्तरीदोषः	२६८	एषां प्रयोजनं सापवादम्	२९४
सग्रहदोषः	२७०	विहितनवांशः	२९४

मुहूर्तचिंतामणौ ।

विषयः	पृष्ठं.
विहितनवांशे कञ्चिन्निषेधः ...	२९५
सर्वथा लग्नमंगयोगः ...	२९६
रेखाप्रदग्रहाः ...	२९७
कर्तर्यादिमहादोषापवादः ...	२९८
विवाहे अम्बदोषापवादः ...	२९९
उक्तानुक्तदोषपरिहारः ...	३००
सामान्यतो दोषसमूहपरिहारः ...	३०१
लग्नविशोपकाः ...	३०१
ग्रहवशेन श्वशुरादिविभागज्ञानम् ...	३०२
संकीर्णजातीनां विवाहे विशेषः ...	३०२
गांधर्वादिविवाहे विशेषः ...	३०३
विवाहात्प्राकर्तव्यानामावश्यककृ- त्यानां दिनशुद्धिः ...	३०३
वेदीलक्षणं मंडपोदासनादिनियमश्च ...	३०४
मंडपादौ स्तंभनिवेशनम् ...	३०५
गोधूलिप्रशंसा ...	३०५
गोधूलिभेदः ...	३०६
गोधूलिसमयेऽवश्यवर्ज्यदोषाः ...	३०७
सूर्यस्पष्टगतिः ...	३०८
सूर्यस्य तात्कालिकीकरणम् ...	३०८
इष्टकालिकलग्नानयनम् ...	३०९
रविलग्नभ्यामिष्टघटिकानयनम् ...	३०९
घटिकानयनविशेषः ...	३१०
विवाहादौ आवश्यकवर्ज्यदोषाः ...	३११

वधूप्रवेशप्रकरणम् ७

वधूप्रवेशमुहूर्तः ...	३१४
वधूप्रवेशे नक्षत्रशुद्धिः ...	३१५
विवाहप्रथमान्दे वध्याः पितृपति- गृहवासे मासदोषः ...	३१५

द्विरागमनप्रकरणम् ८

द्विरागमनमुहूर्तः ...	३१६
संमुखशुक्रदोषः ...	३१७
गोत्रपरत्वे प्रतिशुक्रापवादांतरम् ...	३१८

अग्न्याधानप्रकरणम् ९

अग्न्याधानसोमयागादिमुहूर्तः ...	३२१
---------------------------------	-----

विषयः	पृष्ठं.
अग्न्याधाने लग्नशुद्धिः ...	३२१
यागकर्तृत्वयोगाः ...	३२२

राजाभिषेकप्रकरणम् १०

राजाभिषेकमुहूर्तः ...	३२३
राजाभिषेकनक्षत्राणि लग्नशुद्धिश्च ...	३२५
स्नानविशेषपापग्रहैरशुभफलम् ...	३२६
राज्ञः संपत्त्यैककर्तृयोगद्वयम् ...	३२७

यात्राप्रकरणम् ११

यात्राधिकारिणः ...	३२८
शुभफलयात्रावेदकप्रश्नः ...	३२९
अन्यप्रश्नः ...	३२९
ज्ञातजन्मनां शुभफलदप्रश्नः ...	३३०
ज्ञाताज्ञातजन्मनां पुंसामशुभफल- दप्रश्नः ...	३३०
याता कस्यां दिशि गमिष्यतीति प्रश्ने लग्ननिर्णयः ...	३३१
योगांतरम् ...	३३१
यात्राकालादि ...	३३२
तिथ्यादिशुद्धिः ...	३३३
प्रत्येकतिथिफलानि ...	३३४
वारशूलं नक्षत्रशूलं च ...	३३५
कालशूले यात्रानिषेधः ...	३३६
मध्यमानां निषिद्धानां च कियतां भानां वर्ज्यघटिकाः ...	३३८
मतांतरेण वर्ज्यघटिकाः ...	३३८
भानां जीवपक्षादिकाः संज्ञाः ...	३३८
जीवपक्षादीनां विशेषफलम् ...	३३९
सफलमकुलकुलाकुलकुलचक्रम् ...	३४०
पथि राहुचक्रम् ...	३४१
पथि राहुचक्रफलम् ...	३४२
तिथिचक्रं सफलम् ...	३४३
सर्वांकज्ञानम् ...	३४५
आढलभ्रमणदोषौ ...	३४६
द्विवराख्ययोगः ...	३४६
घवाढं टेल्कं च ...	३४७
घातचंद्रस्तत्परिहारश्च ...	३४७

विषयः	पृष्ठं.	विषयः	पृष्ठं.
घाततिथयः	३४७	षट्पञ्चाशत्तमपद्यमारभ्य त्रिसप्ता-	
घातवाराः	३४८	तितमपद्यपर्यंतं योगयात्रा-	
घातनक्षत्राणि	३४८	लभ्यानि	३७९-३८४
योगिनीदोषाः	३४९	विजयादशमीमुहूर्तः	३८५
कालपाशाख्ययोगौ	३५०	अन्यदपि प्रबलदुर्बलभावः	३८५
कालपाशप्रसंगात्खंडराहुः	३५१	यात्रायामवश्यनिषिद्धनिमित्तानि	३८६
अर्धयामकालः	३५१	एकदिनसाध्यगमनप्रवेशविशेषः	३८७
अर्धयामराहुः	३५२	प्रयाणे त्रिनवमीदोषः	३८८
मुहूर्तराहुः	३५३	यात्रादिनविधिः	३८९
पारिषददोषः	३५३	नक्षत्रदोहदाः	३८९
विदिशु गमने नक्षत्राणि पारिष-		दिग्दोहदाः	३९१
दंडापवादश्च	३५४	वारदोहदाः	३९२
अन्यदपि	३५५	तिथिदोहदाः	३९३
अयनशुद्धिः	३५९	गमनसमयभवविधिः	३९३
संमुखशुक्रदोषस्तत्परिहारदानं		दिश्यमानानि	३९४
शांतिश्च	३५९	निर्गमस्थानानि	३९४
शुक्रस्य वक्रास्तादिदोषः सापवादः	३६१	गमनविलंबे वर्णक्रमेण प्रस्थान-	
प्रतिशुक्रापवादः अनिष्टलभं च ...	३६२	वस्तूनि	३९४
अन्यदनिष्टलभं शुभलभं च	३६३	प्रस्थानपरिमाणम्	३९५
अनिष्टलभम्	३६३	मुनिमतेन प्रस्थानपरिमाणम् ...	३९५
अन्यदनिष्टलभम्	३६३	प्रस्थानदिनसंख्यामैथुननिषेधश्च	३९८
अन्यच्छुभलभम्	३६४	प्रस्थानकौटुंबनियमाः	३९८
अनुलोमप्रतिलोमराशीनां लभ्य-		अकालवृष्टिदोषः	३९९
स्थितौ फलम्	३६४	दुष्टशकुनशांतिदानं च	४०१
शुभलभ्यानि	३६५	शुभसूचकशकुनानि	४०२
दिक्स्वामिनः	३६६	अशुभसूचकशकुनानि	४०४
दिगाधीशकथनप्रयोजनम्	३६६	अन्यशकुनम्	४०५
लालाटिकयोगाः	३६६	कोकिलादीनां वामांगभागेन	
पर्युषितयात्रायोगचतुष्टयम् ...	३६७	शकुनम्	४०६
समयबलम्	३६८	दक्षिणभागावस्थितशकुनम् ...	४०६
लभ्यादिभावानां संज्ञा	३६८	उक्तव्यतिरिक्तानां सामान्यतः	
रेषाप्रदग्रहाः	३६९	प्रादक्षिण्येन शकुनम्	४०७
यात्रालभे लभ्यादिदादशभावस्थि-		विरुद्धशकुने किं कार्यम्	४०७
तत्रहफलानि	३७०	यात्रानिवृत्तौ गृहप्रवेशमुहूर्तः ...	४०९
योगयात्रा तदारभप्रयोजनं च	३७२	विवाहप्रकरणोक्तदोषा यात्रायां	
योगयात्रा	३७५	वर्ज्याः	४११
अन्ययोगयात्रालभम्	३७६	अन्ये दोषाः	४११

मुहूर्तचिंतामणौ ।

विषयः	पृष्ठं.
वास्तुप्रकरणम् १२	
ग्रामपुरादिषु गृहनिर्माणे स्वस्य शुभाशुभम् ... ४१३	
राशिपरत्वेन ग्रामनिवासनिषिद्ध- स्थानानि ... ४१५	
इष्टनक्षत्रेष्टायाभ्यामिष्टभूम्या वि- स्तारायामौ ... ४१६	
आयाः वर्णपरत्वेन द्वारनिवेशनं च ... ४१७	
गृहारंभे विशिष्टकालनिषेधः ... ४१८	
व्ययकथनपुरःसरमंशकज्ञानं सफ- लम् ... ४१९	
विवक्षितशालाध्रुवांकानयनम् ... ४२०	
ध्रुवादीनां नामाक्षरसंख्या ... ४२१	
षोडशग्रहाणां नामानि ... ४२१	
गृहस्यायादिनवकम् ... ४२२	
शुभाशुभसूचकं नामसदृशफलम् ... ४२३	
गृहारंभे वृषवास्तुचक्रम् ... ४२४	
सौरचांद्रमासैक्येन प्राच्यादिदिक्षु द्वाराणि गृहनिर्माणनक्षत्राणि सूतिकागृहनिर्माणप्रवेशमुहूर्तौ च ... ४२५	
प्रागभिहितसौरचांद्रमासानां प्र- कारांतरैकैकवाक्यता ... ४२७	
तिथिपरत्वेन द्वारनिषेधः ... ४२८	
गृहारंभे पंचांगशुद्धिः ... ४२९	
देवालये गृहारंभे जलाशये च वि- दिग्वस्थितराहुमुखं सफलम् ... ४३०	

विषयः	पृष्ठं.
गृहकूपनिर्माणे दिग्वस्थित्वा फलम् ... ४३२	
कूपे कृते गृहमध्ये करिष्यमाणा- नामुपकरणगृहाणां दिक्पर- त्वेन करणम् ... ४३२	
गृहस्य आयुर्दाययोगद्वयम् ... ४३३	
अन्ययोगद्वयम् ... ४३३	
लक्ष्मीयुक्तगृहयोगत्रयम् ... ४३४	
गृहस्य परहस्तागामित्वे योगः ... ४३४	
फलविशेषाच्छुभसूचकं योगद्वयम् ... ४३४	
अन्ययोगद्वयमशुभम् ... ४३५	
अशुभफलयोगः ... ४३५	
द्वारचक्रं सफलम् ... ४३६	

गृहप्रवेशप्रकरणम् १३

कालशुभादिकम् ... ४३७	
जीर्णगृहप्रवेशविशेषः ... ४४०	
गृहप्रवेशदिनात्प्राग्वास्तुपूजाविधिः ... ४४१	
लभशुद्धिस्तिथिवारशुद्धिश्च ... ४४२	
वामरविः ... ४४४	
गृहप्रवेशे कलशवास्तुचक्रम् ... ४४६	
प्रवेशोत्तरकालीनकर्तव्यविधिः ... ४४७	

वंशवर्णनम् १४

ग्रंथसमाप्तौ पितामहवर्णनम् ... ४४८	
क्रमप्राप्तं स्वपितृवर्णनम् ... ४५०	
स्वनामकथनपूर्वकं ग्रंथसमाप्तिः ... ४५१	

इति मुहूर्तचिंतामणौ विषयानुक्रमः संपूर्णः ।

श्रीः ।

मुहूर्तचिंतामणिः ।

पीयूषधाराख्यव्याख्यया समलंकृतः ।

शुभाशुभप्रकरणम् १

श्रीगणेशाय नमः ॥ दधानं शृंगालीमनिशममले गंडयुगले ददानं सर्वा-
र्थाभिजचरणसेवासुकृतिने । दयाधारं सारं निखिलनिगमानामनुदिनं गजस्रं
सोरास्यं तमिह कलये चित्तनिलये ॥ १ ॥ निपीतधांताय प्रसृमरकरायोग्रमहसे
निकामं कामानां वितरणविनोदव्यसतिने । समस्तप्रत्यूहप्रशमनकृते श्रीदिन-
कृते नमस्तस्मै यस्यै स्पृहयति समस्तांबुजननी ॥ २ ॥ लसलक्ष्मीलीलावस-
तिरनिशं वेदविहितस्फुरद्धर्माधारः श्रितसुखपयोदः प्रतिदिनम् । अतीव
प्रख्यातः स जयति गुणानां जननभूर्विदभाख्यो देशो हरिरिव सदानन्दजनकः
॥ ३ ॥ तस्मिन्निवर्धविषये विषये वितृष्णश्चिंतामणिर्धुमणिरेव बभूव मूर्तः ।
जाग्रदुत्तुमुत्तुचतुर्मुखशायिविद्यामाधां प्रवर्तयितुमत्र पवित्रकीर्तिः ॥ ४ ॥
वादैर्विजित्वा धरणीतलमासमुद्रमुन्निद्रतर्कशतकर्कशबुद्धिसिद्धैः । चत्वार ऊर्जि-
तसमर्जितकीर्तिदंभस्तंभा दिशासु रचिताः सकलासु येन ॥ ५ ॥ ज्योतिर्वि-
दुज्ज्वलयशोहरणाय किंवा चंद्रांशुनिर्मलकलाभरणाय किंवा । विद्यासरोरुह-
दृशः शरणाय किंवा श्रीमाननंत इति तत्तनयोऽजनिष्ट ॥ ६ ॥ तस्मात्पद्या-
ख्यपद्यामतिविमलमतीवाक्पतीदिक्पतीनामाशाः कासारजाभस्फुरदधिक्य-
शोरदिममिर्व्याप्य भातौ । प्राभूतां तौ तनूजौ श्रुतिगणमदिताचारकाक्षप-
वित्रौ ज्येष्ठः श्रीनीलकण्ठस्तदनु गुणगणालंकृतो रामनामा ॥ ७ ॥ सीमा मी-
मांसकानां कृतसुकृतचयः कर्कशस्तर्कशास्त्रे ज्योतिःशास्त्रे च गर्गः फणिपति-
मणितिब्याकृतौ शेषनागः । पृथ्वीशाकम्बरस्य स्फुरदतुलसभामंडनं पंडितैर्द्वः
साक्षाच्छ्रीनीलकण्ठः समजनि जगतीमंडले नीलकण्ठः ॥ ८ ॥ रामो हेरंबभक्ते-
रधिगतविशदानेकविद्योऽनवद्यो बुद्धिप्रद्योतमानो गणितगुणवतां मानवानां
सुखाय । ग्रंथैर्नानाप्रकारैरतिकठिनतरग्रंथनके विशाले ज्योतिःशास्त्रार्णवे
द्रागद्वतारमतुलं सेतुबंधं चकार ॥ ९ ॥ श्रुतिस्मृतिप्रोक्तसमस्तकर्म्मोपप्लुत-
मानंदितशिष्टलोकम् । मुहूर्तचिंतामणिनामकं स ग्रंथं व्यधाच्छर्वपुरे स्वपद्मैः
॥ १० ॥ श्रीनीलकण्ठस्य बभूव पत्नी सा चंद्रिकाख्योभयवंशभूषा । नाराय-
णस्यैव समुद्रकन्या शर्वस्य गौरीव विराजते या ॥ ११ ॥ तस्माद्वैवविदग्र-

प्यतिलकाच्छ्रीनीलकंठात्तया गोविंदाख्यमुतोऽजनि स्वगुरुतः संप्राप्तविद्यागणः ।
यः शास्त्रामृतसिंधुबधुरवचोवीचीषु नित्योदितां सानंदं समवाप्य भूरि कृत-
वान् ग्रंथे अमं ज्योतिषे ॥ १२ ॥ अनेकबुधमंडलीविरचितां हि टीकाकृतौ
निधाय हृदयेऽर्थनामिह मुहूर्तचिंतामणेः । निगूढतरतद्रुतप्रचुरभावमात्मोकि-
भिर्बुधा विवरणे करामलकमाशु कर्तुं यते ॥ १३ ॥ मुहूर्तचिंतामणिदुग्धसि-
धुमामध्य युक्तिव्रजमंदरेण । गोविंदसंज्ञस्तनुते सुखाय पीयूषधारां भुवि
भूसुराणाम् ॥ १४ ॥ तन्नादितो गाणपतं प्रणम्य पादाब्जयुग्मं विदुषां सुतु-
ष्टये । शुभाशुभाध्यायभवां हि टीकां गोविंददेवज्ञ हर्मा करोति ॥ १५ ॥

अथ ग्रंथादौ ग्रंथमध्ये ग्रंथांते च मंगलमाचरणीयमवश्यमिति सिद्धाचारः ।
उक्तं च महाभाष्ये—‘मंगलादीनि मंगलमध्यानि मंगलांतानि च शास्त्राणि प्र-
भंते वीरपुरुषाणि भवंत्यायुष्मत्पुरुषाणि च’ इति । तच्च मंगलं त्रिविधम्—
‘आशीरूपं नमस्काररूपं वस्तुनिर्देशरूपं च’ इति । उक्तं च दंडिना काव्या-
दर्शने—‘आशीर्नमस्क्रियावस्तुनिर्देशो वापि तन्मुखम्’ इति । वस्तुनिर्देशो
नलादेर्महाराजराजस्य सिद्धादिशब्दानां वा ग्रंथादौ कथनम् । तत्र तावद्वा-
ग्यमुनिवरवंशतिलकमैत्रावरुणालंकारदिगंतर्गतमातृपुरनिवासी सकलज्योति-
र्विन्मुकुटरत्नचिंतामणिज्योतिर्विष्णुन्नानंतज्योतिर्विष्णुत्रो नीलकंठज्योतिर्विद-
नुजो रामज्योतिर्विश्विस्कंधज्योतिःशास्त्रसरोजनिचयभास्करो ग्रंथकृन्मुहूर्तचिं-
तामणिनामकं श्रौतस्मार्तार्थनेककर्मौपयिकं संहितास्कंधांतर्गतनानामुहूर्तसंग्र-
हरूपं ज्योतिषग्रंथं चिकीर्षुरनेकजन्मोपार्जितदुरितसंभूतविघ्नध्वंसकामो नि-
र्विघ्नग्रंथसमाप्तिप्रचयगमनार्थं विशिष्टशिष्टाचारानुमितश्रुतिबोधितकर्तव्यता-
ककर्माभिमतगणेशदेवताशीर्वादरूपं मंगलमिंद्रवज्राच्छंदसोपनिबध्नाति—

गौरीश्रवःकेतकपत्रभंगमाकृष्य हस्तेन दधन्मुखाग्रे ।

विघ्नं मुहूर्ताकलितद्वितीयदंतप्ररोहो हरतु द्विपास्यः ॥ १ ॥

गौरीत्यादिना ॥ द्विपास्यो विघ्नं हरत्वित्यन्वयः । युष्माकमित्यध्याहारः ।
द्विपास्य हस्तिन आस्यमिवास्यं मुखं यस्य स द्विपास्यो गणेशो युष्माकं विघ्नं ह-
रतुं निराकरोतु । ‘आशिषि लिङ्गलोटौ’ इति लोट् । कीदृशो द्विपास्यः । गौरी-
श्रवःकेतकपत्रभंगं गौरी पार्वती तस्याः श्रवसी कर्णौ तयोः स्थितं यत्केतकपत्रं
केतकीवृक्षस्य पुष्पं केतकं तस्य पत्रस्य भंगोऽशस्तं हस्तेन शुद्धादंडेन कृत्वा
आकृष्य हठाद् गृहीत्वा मुखाग्रे स्वमुखोष्ठे दधाति भक्षणार्थं स्थापयतीति द-
धत् । अनेन बाललीला गणेशस्य सूचिता । बालो हि मातृसमीपवर्तिं यत्किं-
चित्स्वेष्टं वस्तुं बलात्कारेण गृहीत्वा मुखे निक्षिपति । अतएव कीदृशो ग-
णेशः । मुहूर्ताकलितद्वितीयदंतप्ररोहः । मुहूर्तेन क्षणेनाकलितः धातूनामने-
कार्थत्वात् अनुद्धतो हस्तिद्वितीयदंतसादृश्यं प्रापितो द्वितीयदंतस्य प्ररोह
उद्गमो येन सः । अनेनात्याश्रयं सूचितं भवति । तथाहि हस्तिनो दृश्यमाना
द्विदंता एव गणेशस्त्वेकदंत एवेति पुराणप्रसिद्धम् । केतकपत्रस्य मुखस्थाप-

नसमये यावन्निगरणं करोति तावद्गणेशोपि द्विदंत एवालोकि लोकैः । अनु-
तोपमाख्योऽलंकारः । उक्तंच दंडिना काव्यादर्शे—‘यथाकथंन्वितादृश्यं
यत्रोद्भूतं प्रतीयते । उपमा नाम सा तस्याः प्रपंचोऽयं प्रदृश्यते ॥ यदि किं-
न्निद्रवेत्पथ सुभ्रु विभ्रांतलोचनम् । तत्ते मुखश्रियं धत्तामित्यसावद्भुतोपमां ॥’
इति । श्लोकार्थो व्याख्यातः । अत्र गणेशस्य नमनादिरूपा पूजा ब्रह्मवैव-
र्तेऽमिहिता—‘हुंदिना राजः प्रियः पुत्रो भवान्याः शंकरस्य च । तस्य पूजन-
मात्रेण त्रयोपि वरदाः सदा ॥’ त्रयो ब्रह्मविष्णुशिवाः । ‘गणेशः सर्वदेवा-
नामादौ पूज्यः सदैव हि । सर्वैरपि महाविघ्ननाशकोऽन्यो न विद्यते ॥’ इति ।
शिष्टाचारोपेततन्मूलक एव । यथा—‘सुमुखश्चैकदंतश्च कपिलो राजकर्णकः ।
लंबोदरश्च विकटो विघ्ननाशो विनायकः ॥ धूम्रकेतुर्गणाध्यक्षो भालचंद्रो ग-
जाननः । द्वादशैतानि नामानि यः पठेच्छृणुयादपि ॥ विचारंभे विवाहे च
प्रवेशे निर्गमे तथा । संग्रामे संकटे चैव विघ्नस्तस्य न जायते ॥’ इति । गौ-
रीति । ‘षिट्ठौरादिभ्यश्च’ इति ङीष् । केतकं केतक्याः पूष्पम् । संशेयमवय-
वार्थे । ‘अवयवे च प्राण्यौषधिवृक्षेभ्यः’ इत्यण् । ‘पुष्पमूलेषु बहुलम्’ इति
तस्य लुक् । दधत् । दधतीति दधत् । शतृप्रत्यये जौहोत्यादिकत्वादिकरणस्य
शपः श्लौ सति ‘श्लौ’ इति द्विवचने ‘उभे अभ्यस्तम्’ इत्यभ्यस्तसंज्ञायां ‘आ-
भ्यस्तयोरातः’ इत्याकारलोपः । ततः ‘उगिदृचां सर्वनामस्थानेऽधातोः’ इति
प्राप्तस्य ‘नाभ्यस्ताच्छतुः’ इति नुमोऽभावः । आकलितेति ‘निष्ठा’ इति बहु-
व्रीहौ निष्ठांतस्य पूर्वनिपातः । द्विपास्य इति द्वाभ्यां शृङ्गादंडमुखाभ्यां पालि
जलं पिबतीति द्विपः । ‘आतोऽनुपसर्गे कः’ इति कः । ‘आतो लोप इटि च’
इत्याकारलोपः । द्विपस्यास्यमिवास्यं यस्यासौ द्विपास्यः । ‘सप्तस्युपमानपूर्वस्य
वाच्यो वाचोत्तरपदलोपश्च’ इति बहुव्रीहिः समास उत्तरपदलोपश्च । ‘हस्तौ
तु पाणिनक्षत्रे’ इति हस्तशब्दः पाणिनक्षत्रवाचकस्तथाप्युपचाराद्धस्तिशृङ्गाया-
मपि वर्तते । अतएव ‘हस्ताज्जातौ’ इतिवदन्पाणिनिरनुकूलः । क्षीरस्वाम्यपि
‘बलिहस्तांशवः कराः’ इत्यस्य व्याख्याने हस्तिशृङ्गापि कर उपचारादिति व्या-
ख्यौ । तद्वत्प्रस्तुतेपि ‘हस्तो नक्षत्रमेवे स्यात्करेभकरयोरपि’ इति विश्वप्र-
काशे हस्तिशृङ्गावाचकत्वमप्युक्तं हस्तशब्दस्य । अथात्र कवित्वे भंगशब्दो-
ऽनुचितस्तथाहि ‘लोकोत्तरवर्णनानिपुणकविकर्म काव्यम्’ इति काव्यलक्षण-
स्यात्र कवित्वे सत्त्वात् यस्मिन्कस्मिंश्चित्पद्ये भंगशब्दोपादानमयुक्तम् । वि-
शेषतो ग्रंथारंभभूते । कुतः—‘तददोषौ शब्दार्थौ सगुणावनलंकृती पुनः क्वापि’
इति काव्यप्रकाशकारोक्तदोषरहितयोः शब्दार्थयोः काव्यता विधीयते । तत्र
शब्ददोषप्रस्तावे काव्यप्रकाशकारेण दोषोल्लासे—‘दुष्टं पदं श्रुतिकटु च्युतसं-
स्कृत्यप्रयुक्तमसमर्थम् । निहतार्थमनुचितार्थं निरर्थकमवाचकं त्रिधाश्लीलम् ॥
संदिग्धमप्रतीतं ग्राम्यं नेयार्थमथ भवेत्किष्टम् । अविमृष्टविधेयांशं विरुद्धम-
तिरुक्तमासगतमेव ॥’ इति शब्ददोषा उक्ताः । तत्र भंगशब्देनासभ्यार्थांत-
रुक्त्वादश्लीलाल्यो दोषोऽमिहितो भवति । तल्लक्षणं वामनेनोक्तम्—‘असभ्य-

‘अतरमसभ्यस्मृतिहेतुश्चाश्लीलम्’ । अस्यार्थः—यस्य पदस्थानेकार्थसौकोऽर्थोऽ-
सम्भ्यः स्यात्तदसभ्यार्थीतरम् । यथा वर्ष इति पदं तेजसि पुरीचे च । ननु
पदमेकदेशद्वारेणासम्भ्यमर्थं स्मारयति तदसम्भ्यस्मृतिहेतु यथा कृत्वाटिकेति ।
एवं भंगशब्दोऽपि नानार्थः । तरंगरचनाशकलपराजयनाशादीनामर्थानां प्र-
करणं विना स्फुरणादसभ्यार्थीतरस्य नाशस्य प्रतीतेरश्लीलत्वम् । काव्यप्र-
काशेऽप्यश्लीलोदाहरणम्—‘पितृवसतिमहं व्रजामि तां सह परिवारजनेन
यत्र मे । भवति सपदि पावकान्वये हृदयमशेषितशोकशस्यकम् ॥’ अत्र पि-
तृवसतिशब्देन पितुर्गृहमिति विवक्षितम् । तत्र इमशानार्थस्यापि प्रतीतेरश्ली-
लत्वादभंगलायैत्वम् । कथं तर्हि—‘भंगं जयं चापतुरव्यवस्थम्’ इति कालि-
दासः । अत्र भंगशब्देन पराजयो विवक्षित इत्यश्लीलत्वमिति चेत्सत्यम् ।
तत्रहि युद्धप्रस्तावे स्वरूपान्वाख्यानोददोषः । प्रस्तुते ग्रंथारंभे प्रकरणमपि
नास्त्यतो भंगशब्दपाठोऽनुचितः । तस्माद्गौरीश्रवःकेतकपत्रभागमिति पठन्ति ।
तदेतत्सर्वं मत्सररहितैः सूरिभिर्विवेचनीयम् । अथ काव्यत्वादेव प्रसंगतो
वर्णगणशुद्धिर्विचार्यते । तत्र श्लोकादावसंयुक्तशुभाशुभफलद्वगकारप्रक्षेपादस्ति
वर्णशुद्धिः । तदुक्तं भामहेन—‘कः खो गो वधश्च लक्ष्मीं वितरति च यशो वस्त-
था चः सुखं लः प्रीतिं जो मित्रलाभं भयमरणकरौ क्षणौ ठौ खेददुःखे । लः
शोभां ठो विशोभां भ्रमणमथ च णस्तः सुखं यश्च युद्धं दो धः सौख्यं मुदं
नः सुखभयमरणकेशदुःखं पवर्गः ॥ यो लक्ष्मी रश्च दाहं व्यसनमथ लवौ
क्षः सुखं षश्च खेदं सः सौख्यं हश्च खेदं व्यसनमथ च लः क्षः समृद्धिं करोति ।
संयुक्तं चेह न स्यात्सुखमरणपदुर्वर्णविन्यासयोगः पद्यादौ गद्यवक्त्रे वचसि
च सकले प्राकृतादौ समोऽयम् ॥’ इति । तेन नायकादेः सुखं भवति । ‘अ-
क्षरे परिशुद्धे तु नायको भूतिमृच्छति’ इति वचनात्प्रस्तुते ग्रंथकर्तुरप्येतुर-
ध्यापकस्य वा सुखं वाच्यम् । अथ गणशुद्धिः । तत्राभिन्पणे इन्द्रवज्राच्छन्दः ।
तल्लक्षणं वृत्तरत्नाकरे प्रोक्तम्—‘स्यादिन्द्रवज्रा यदि तौ जगौ गा’ इति ।
तत्र गणलक्षणमपि तेनैवोक्तम्—‘सर्वगुर्मां मुखांतर्लो य एवं तगलौ सतौ ।
गमध्यौ घोउभौ त्रिलो नोष्टौ भवंत्यत्र गणाक्षिकाः ॥’ इति । एषां गणानां फ-
लमन्यैरभ्यधायि—‘मकारः श्रियं योऽतिवृद्धिं ररोगं सकारश्च देशाटनं द्रव्यहा-
निम् । तकारो जकारो रुजं भक्ष कीर्तिं न आयुः प्रयच्छत्यजस्रं जनानाम् ॥’
इति वचनादिदं फलमध्यापकाप्येतृप्रभृतीनां ज्ञेयम् । एवं सति द्रव्यहाणि-
रूपफलदस्य तगणस्यादौ प्रयोगाहुष्टमिदं काव्यमिति चेत्सत्यम् । ‘उमा का-
व्यायनी गौरी’ इति वचनाद्गौरीशब्दो देवतावाचकस्तस्यादौ प्रयोगाहुष्टफलत्वं
नास्तीति समाधिः । यथोक्तम्—‘देवतावाचकाः शब्दा ये च भद्रादिवाचकाः ।
ते सर्वे नैव निंद्याः स्युर्लिपितो गणतोपि वा ॥’ इति । नन्वेवमपीन्द्रवज्रालक्ष-
णासंगतिः । पादांतस्थाक्षरस्य ‘द्रुखं लघु’ इति लघुसंज्ञकत्वात् ‘संयोगे गुरु’
‘दीर्घं च’ इति विशेषलक्षणानाकांतत्वेन गुरुत्वायोगाच्च । उच्यते । पादांतस्थ-
लक्ष गोरपि वैकल्पिकगुरुत्वाददोषः । यथोक्तं वृत्तरत्नाकरे—‘सानुस्वार्तो

द्विसर्गातो दीर्घो युक्तः परश्च यः । वा पादांते त्वसौ वक्रो ज्ञेयोऽन्यो मातृक-
लुङ्गः ॥' इत्यलमतिप्रसंगेनेति शिवम् ॥ १ ॥

एवमादिपद्येनेष्टदेवताशीर्वादरूपमंगलमभिधायेदानीं ज्योतिषग्रंथमारभ-
माणो रामज्योतिर्विद्विषयप्रयोजनसंबन्धाधिकारिणः सूचयन् कर्तव्यमुपजाति-
कया प्रतिजानीते—

क्रियाकलापप्रतिपत्तिहेतुं संक्षिप्तसारार्थविलासगर्भम् ।

अनंतदैवज्ञसुतः स रामो मुहूर्तचिंतामणिमातनोति ॥ २ ॥

क्रियाकलापेति ॥ सः प्रसिद्धो जगतीतलेऽनन्ताख्यो दैवज्ञो ज्योतिर्वि-
त्तस्य सुतः पुत्रो रामो रामज्योतिर्वित् मुहूर्तचिंतामणिं मुहूर्तानां दिनशु-
द्धिविशेषाणाम् । अथवा मुहूर्तशब्देन दिनस्य रात्रेर्वा पंचदशो विभाग उच्यते ।
उक्तं च रत्नमालायाम्—'दिनस्य यः पंचदशो विभागो रात्रेस्तथा तद्वि मु-
हूर्तमानम्' इति । तत्र लक्षणया मुहूर्तोपलक्षितः कालो मुहूर्तशब्देन विव-
क्ष्यते । तस्य चिंता शुभाशुभरूपो विचारस्तस्य मणिरिव मुहूर्तचिंतामणिः ।
यथा मणिर्हीरकादिः समस्तकांतीनामाधारस्तथायमपि ग्रंथो निखिलमुहूर्ता-
नामाधार इत्यन्वर्थनामानं लक्षणया मुहूर्तचिंतामणिज्योतिषग्रंथमातनोति ।
निषेधविध्यादिसंनिवेशविशेषेण निरूपयतीत्यर्थः । ननु जीर्णा अपि मुहूर्त-
ग्रंथाः संति तैरेव निखिलमुहूर्तविचारनिर्वाहे सिद्धे किमनेन जीर्णमुहूर्तग्रंथा-
नुवादभूतेनेत्यत आह—कीदृशं मुहूर्तचिंतामणिम् । क्रियाकलापप्रतिपत्ति-
हेतुं क्रिया जातकर्मनामकर्मादिकास्तासां कलापः समूहस्तस्य अमुकस्मिन् शु-
भदिने कार्यमेतस्मिन्नशुभदिने न कार्यमित्येवंरूपा प्रतिपत्तिः । सम्यक् ज्ञान-
भूतस्य हेतुं कारणम् । अयमर्थः अन्येषु मुहूर्तग्रंथेषु तिथिप्रकरणे कर्मविशे-
षेषु शुभाशुभतिथयो निरूपिताः । एवं वारप्रकरणे वारा एव । तथा नक्षत्र-
प्रकरणे नक्षत्राण्येव । योगप्रकरणे योगा एव । लग्नप्रकरणे लग्नान्येवाभिहि-
तानि । एवं सत्यखिलप्रकरणानां पुनः पुनरांदोलनेन मुहूर्तविचारः प्रसिध्ये-
दिति गौरवमस्ति । अत्र त्वेकस्मिन्नेव पद्ये यो यो मुहूर्तो विचार्यते तस्य तस्य
तत्रैव निर्वाह इति लाघवं । यथा—'नवान्नं स्याच्चरक्षिप्रमृदुभे सत्तनौ शुभम् ।
विना नंदाविषघटीमधुपौषार्किभूमिजान् ॥' इत्यादि । केचित्तु क्रियाकलापप्र-
तिपत्तिहेतोरिति पंचम्यंतपाठमाहुः । ननु मुहूर्ततत्त्वादावपि क्वचिदेवंविधमु-
हूर्तनिरूपणाद्यर्थोऽयं श्रम इत्यत आह—कीदृशं मुहूर्तचिंतामणिं । संक्षिप्तसा-
रार्थविलासगर्भम् संक्षिप्तशब्दैः सारार्थो निष्कृष्टार्थस्तस्य विलासः प्रकाशः स
गर्भो यस्यासौ । संक्षिप्तश्चासौ सारार्थविलासगर्भश्च संक्षिप्तसारार्थविलासगर्भ-
स्तमिति कर्मधारयः । यद्यपीदानींतनग्रंथेषु शब्दलाघवेनार्थबाहुल्यमस्ति त-
थापि शब्दानां दुरवबोधार्थत्वाद्गुरुमुखादप्यध्ययने सति क्षण्टिति मनस्यर्था-
स्फुरणाच्चेत्यनुपादेयत्वम् । अत्र तुशब्दोपि लाघवं तत्रापि निष्कृष्टस्याप्यर्थस्य
सादृशशब्दैर्निरूपणाद्यगुरुमुखं विनैवार्थज्ञानं सद्यो मनसि जागर्तितरामित्य-

रूपमुपादेयत्वमस्य ग्रन्थस्य । ननु किमभिधेयार्थकमिदं शास्त्रं । प्रयोजनमपि किम् । 'प्रयोजनमनुद्दिश्य न मंदोपि प्रवर्तते' इति न्यायात् । उक्तं च—'सर्व-
स्यैव हि शास्त्रस्य कर्मणो वापि कस्यचित् । यावत्प्रयोजनं नोक्तं तावत्तत्केन
गृह्यते ॥' अन्यच्च 'ज्ञातार्थं ज्ञातसंबन्धं श्रोतुं श्रोता प्रवर्तते । ग्रन्थादौ तेन वक्तव्यः
संबन्धः सप्रयोजनः ॥' इति । उच्यते । सुहृत्तर्चितामणिमित्यनेनैव पदेन सर्वं सूचि-
तम् । तथाहि शुभाशुभप्रकरणनक्षत्रप्रकरणसंक्रांतिगोचरप्रकरणसंस्कारविवाह-
प्रकरणवधूपवेशाग्न्याधानराजाभिषेकयात्राप्रकरणगृहारंभगृहप्रवेशसुहृत्तसमु-
दायाः संहितापदार्थाः प्रतिपाद्यत्वेन विषयभूताः । यद्यपि वसिष्ठादिभिः सूर्यचा-
राद्युत्पातादिकमपि संहितापदार्थेष्वभ्यधाति तथाप्यत्र तेषां सुहृत्तविचारेऽनुप-
योगाद्व्यङ्ग्यता नोक्तमिति तात्पर्यम् । सुहृत्तानां प्रतिलक्षणं लौकिकविचारा-
हत्वेन तदभिधानात् । अत्राभिधेयपदार्थानां सुहृत्तर्चितामणिनामकग्रन्थस्य च
प्रतिपाद्यप्रतिपाद्यकभावः संबन्धः । प्रयोजनं शुभाशुभकथनं विवाहादिकाल-
निर्णयश्च । यदाह नारदः—'प्रयोजनं तु जगतः शुभाशुभनिरूपणम्' । क-
श्यपोऽपि—'ग्रहणग्रहसंक्रांतियज्ञाध्ययनकर्मणाम् । प्रयोजनं वतोद्वाहक्रियाणां
कालनिर्णयः ॥' एतज्जिज्ञासुरधिकारी । स च द्विज एव नान्यः । तदुक्तं नारदे-
नैव—'सिद्धांतसंहिताहोरावरूपस्कंधत्रयात्मकम् । वेदस्य निर्मलं चक्षुज्योतिः-
शास्त्रमकल्मषम् ॥ विनैतदखिलं श्रौतं स्मार्तं कर्म न सिध्यति । तस्माज्जग-
द्धितायेदं ब्रह्मणा निर्मितं पुरा ॥ अतएव द्विजैरेतदध्येतव्यं प्रयत्नतः ॥' इति ।
अत्रैवकारस्य पाठक्रमेण योजने प्रयोजनं विनैव ज्योतिःशास्त्राध्ययनस्यावश्य-
कत्वं प्रतीयते । द्विजैरेवेति व्याख्याने द्विजव्यतिरिक्तैः शूत्रैर्नाध्येयमिति प्र-
तीयते । व्याख्याद्वयमपि युक्तमेव । द्विजाः ब्राह्मणक्षत्रियवैश्याः । उक्तं च
काशीखण्डे—'ब्राह्मणाः क्षत्रिया वैश्यास्त्रयो वर्णा द्विजाः स्मृताः । प्रथमं
मातृतो जन्म द्वितीयं चोपनायनात् ॥' इति । यत्तु वसिष्ठवचने—'अध्ये-
तव्यं ब्राह्मणैरेव तस्माज्ज्योतिःशास्त्रं पुण्यमेतद्रहस्यम् । एतद्व्यासं सम्भगा-
मोति नूनं धर्मं चार्थं मोक्षमग्र्यं यशश्च ॥' इति । श्रुतावपि—'ब्राह्मणेन निष्का-
रणो धर्मः षडंगो वेदोऽध्येयो ज्ञेयश्च' इति । ब्राह्मणग्रहणमध्यापनेऽप्यावश्य-
कत्वसूचनार्थम् । अतएव महाभारते—'यजनं याजनं चैव तथा दानप्रति-
ग्रहौ । अध्यापनं चाध्ययनं षड्कर्मा ब्राह्मणः स्मृतः ॥' इति । क्षत्रियविद्यो-
त्सवध्ययने एवाधिकारो नाध्यापने । तदुक्तं मनुना—'प्रजानां रक्षणं दानमि-
ज्याध्ययनमेव च । विषयेष्वप्रसक्तिं च क्षत्रियस्य समादिशेत् ॥ पशूनां र-
क्षणं दानमिज्याध्ययनमेव च । वाणिज्यं च कुसीदं च वैश्यस्य कृषिरेव च ॥'
इति । अत्र प्रजारक्षणाद्युक्तेर्नाध्यापनाधिकारः । ननु कथं ज्योतिषं श्रौत-
स्मार्तकर्मौपयिकमिति चेदुच्यते—'अष्टवर्षं ब्राह्मणमुपनयीत तमध्यापयीत'
तथा 'वसंते ब्राह्मणोऽग्निनादधीत' 'दर्शपूर्णमासाभ्यां यजेत' इत्यादिश्रुतयः
सन्ति । तत्र वर्षज्ञानमादित्यादिग्रहचारपरिच्छेदसाध्यं तस्य वसन्ताद्युत्तरां च
दर्शपूर्णमासयोश्च ज्ञानं ज्योतिषं विना सर्वथैव न निर्वहतीत्यवश्यमध्येतव्यं

ज्योतिःशास्त्रम् । उक्तं च वेदांगज्योतिषे—‘वेदा हि यज्ञार्थमभिप्रवृत्ताः
कालानुपूर्वा विहिताश्च यज्ञाः । तस्मादिदं कालविधानशास्त्रं यो ज्योतिषं
वेद स वेद यज्ञान् ॥’ अतएव वेदस्य मुख्यमिदमंगं चक्षुरूपत्वात् । तद-
प्युक्तं तत्रैव शिक्षायाम्—‘छंदः पादौ तु वेदस्य हस्तौ कल्पोऽथ प्रप्यते ।
ज्योतिषामयनं चक्षुर्निरुक्तं श्रोत्रमुच्यते ॥ शिक्षा घ्राणं तु वेदस्य मुखं ज्ञा-
करणं स्मृतम् ।’ तथा—‘यथा शिक्षा मयूराणां नागानां मणयो यथा । तद्व-
द्वेदांगशास्त्राणां ज्योतिषं मूर्धनि स्थितम् ॥’ इति । एवं मुख्यतायां सत्यां ह-
स्तांतो वसिष्ठसिद्धांते—‘वेदस्य चक्षुः किल शास्त्रमेतत्प्रधानतांगेषु ततोऽर्थ-
जाता । अंगैर्युतोऽन्यैः परिपूर्णमूर्तिश्चक्षुर्विहीनः पुरुषो न किञ्चित् ॥’ तस्मा-
त्कर्मोपयिक्त्वादवश्यमध्येयं ज्योतिःशास्त्रम् । तत्राध्ययने समीचीनशिक्षया
एवाध्याप्या न कृतव्रादयः । तदुक्तं श्रुतौ—‘विद्या ह वै ब्राह्मणमाजगाम
गोपाय मा शेवधिष्टेहमस्मि । असूयकायानृजवे शठाय न मां ब्रूया वीर्य-
वती तथा स्याम् ॥’ इति । समरसारेऽपि—‘नैतद्देयं दुर्विनीताय जातु ज्ञानं
गुप्तं तद्धि सम्यक् फलाय । अस्थाने हि स्थाप्यमानैव वाचां देवी कोपाग्नि-
र्दहेन्नो चिराय ॥ विनयावनताय दीयमाना प्रभवेत्कल्पलतेव सत्फलाय । उ-
पकृत्यनुचितकानि शास्त्राण्युपकारस्य पदं हि साधुरेव ॥’ इति । सिद्धां-
तशिरोमणावपि—‘दिव्यं ज्ञानमतीन्द्रियं यदपिभिर्बाह्यं वसिष्ठादिभिः पारं-
पर्यवशाद्ब्रह्मस्यमवनौ नीतं प्रकाश्यं ततः । नैतद्वैषिकृतमनुर्जनदुराचाराचिरा-
वासिनां स्यादायुःसुकृतक्षयो मुनिकृतां सीमामिमामुद्गतः ॥’ इति । एवं
सत्यस्मिन्ज्योतिःशास्त्रे सर्वथा शूद्राणामनधिकारः । उक्तं च मनुना—‘एकमेव
तु शूद्रस्य प्रभुः कर्म समादिशत् । एतेषामेव वर्णानां शुश्रूषामनसूयया ॥’
इति । नारदवाक्यं तु प्रागेवाभिहितम् । तत्र यदि ब्राह्मणः शूद्रं लोभा-
दिना पाठयति तस्माच्च पठति तदा महान् दोषः । यदाह गर्गः—‘खेहास्यो-
भाच्च मोहाच्च यो विप्रोऽज्ञानतोऽपि वा । शूद्राणामुपदेशं तु दद्यात्स नरकं
व्रजेत् ॥ अग्रं ददाति यः शूद्रः सकृत्पोडशकर्मणाम् । अधो युगसहस्रांते जायते
ज्ञानयोनिषु ॥ सम्यगाचारयुक्तोऽपि यः शूद्रः सर्वशास्त्रवित् । वर्जयेद्ब्रह्मचरं तस्य क-
पालस्योदकं यथा ॥’ इति । कपालं मनुष्यशिरोमध्यवर्त्यस्थि । ‘भृतकाध्यापको
यश्च भृतकाध्यापितश्च यः । तावुभौ पतितौ विप्रौ स्वाध्यायक्रयविक्रयात् ॥’ इति
सामान्यतो हेमाद्रौ देवलस्मरणाच्च । अथैवंविधस्य ज्योतिःशास्त्राध्येतुमा-
हात्म्यमाह मांडव्यः—‘एवंविधस्य श्रुतिनेत्रशास्त्रस्वरूपभर्तुः खलु दर्शनं
वै । निहंत्यशेषं कलुषं जनानां षडब्दजं धर्मसुखारूपदं स्यात् ॥’ इति । अत्र
ज्ञानविशेषेण ज्योतिर्विदः पूज्यतात्तरतम्यं जीर्णैरभ्यधायि—‘दशदिनकृत-
पापं हन्ति सिद्धांतवेत्ता त्रिदिनजनितदोषं तंत्रविज्ञः स एव । करणभगणवेत्ता
हंसहोरात्रदोषं जनयति घनमंहश्चात्र नक्षत्रसूची ॥’ नक्षत्रसूची देवज्ञो घनं
बहु अहः पापं जनयति । तल्लक्षणं वाराहसंहितायाम्—‘अत्रिदिवैव यः
शास्त्रं देवज्ञत्वं प्रपद्यते । स पंक्तिदूषकः पापो ज्ञेयो नक्षत्रसूचकः ॥’ अन्यच्च

‘तित्युत्पत्तिं न जानन्ति ग्रहाणां नैव साधनम् । परवाक्येन वर्तते ते वै नक्ष-
त्रसूचकाः ॥’ इति । व्युत्पत्तिस्तु गृहेगृहे गत्वाऽपृष्ट एव नक्षत्राण्यधिष्ठा-
दीनि शुभाशुभफलसूचकानि सूचयतीति नक्षत्रसूची । वराहः—‘नक्षत्रसूच-
कोद्दिष्टमुपवासं करोति यः । स ब्रजत्वंघतामिसं सार्धंमृक्षविडंबिना ॥ नक्ष-
त्रसूचकं पापं भिषजं शुल्कजीविनम् । तादृक्पौराणिकादींश्च वाङ्मात्रेणापि
नार्थयेत् ॥’ अतएव वसिष्ठः—‘त्रिस्कंधपारंगम एव पूज्यः आद्ये सदा मृत्यु-
रवृंदमध्ये । नक्षत्रसूची खलु पापरूपो हेयः सदा सर्वसुधर्मकृत्वे ॥’ वराहोपि—
‘ग्रंथतश्चार्थतश्चैव कृत्स्नं जानाति यो द्विजः । अभ्युक्तं स भवेच्छास्त्रे पूजितः पंक्ति-
पावनः ॥ नासांवत्सरिके देशे वस्तुभ्यं भूतिमिच्छता । चक्षुर्भूतोऽपि यत्रैव पापं
तत्र न विद्यते ॥ मुहूर्तं तिथिनक्षत्रमृतवश्चायनानि च । सर्वाण्येवाकुलानि स्युर्न
स्यात्सांवत्सरो यदि ॥’ अतएव यक्षर्मशास्त्रे सुमंतुः—‘तस्करकितवेत्यादिना मह-
ता गद्येन सांवत्सरिकोऽपांक्तेय इत्याह । महाभारतेपि—‘कितवो भूणहा
यक्ष्मी’ इत्यादिपद्यष्टमध्ये—‘कुशीलवो देवलको नक्षत्रैर्यश्च जीवति । पुता-
निह विजानीयाद् ब्राह्मणान् पंक्तिदूषकान् ॥’ इत्युक्तं तन्नक्षत्रसूचकज्योति-
र्विद्विषयम् । यदाह कश्यपः—‘दारत्विकभूणहंश्च व्यंगाक्षक्षत्रसूचकान् ।
वर्जयेद्ब्राह्मणानेतान्सर्वकर्मसु यत्नतः ॥’ इति । ‘नक्षत्रसूचकश्चैव पर्यकारश्च
गर्हितः’ इति । ब्रह्मपुराणेऽप्युक्तम् । अपृष्ट इति वाक्यशेषोऽत्राध्याहार्यः ।
अतएव मनुः—‘तिथिं पक्षस्य न ब्रूयात् नक्षत्राणि निर्दिशेत्’ इत्याहम् ।
यमोऽपि—‘नक्षत्रतिथिपुण्याहान्मुहूर्तान्मंगलानि च । न निर्दिशन्ति ये
विप्रास्तैर्भुक्तं ह्यक्षयं भवेत् ॥’ इति वसिष्ठवाक्यं तु प्रागभिहितम् । महाप्र-
योजनं त्वेच्छास्त्रस्य सम्यग्ज्ञानाद्ब्रह्मसायुज्यमिति । तदुक्तं गर्गेण—‘ज्यो-
तिश्चक्रे तु लोकस्य सर्वस्योक्तं शुभाशुभम् । ज्योतिर्ज्ञानं च यो वेद स
याति परमां गतिम् ॥’ सूर्यसिद्धान्तेऽपि—‘दिव्यं चक्षुर्ग्रहक्षणां दर्शितं
ज्ञानमुत्तमम् । विज्ञायाकादिलोकेषु स्थानं प्राप्नोति शाश्वतम् ॥’ वरा-
हसंहितायामपि—‘न सांवत्सरपाठी च नरके परिपच्यते । ब्रह्मलोकं प्र-
तिष्ठां च लभते दैवचित्तकः ॥’ इति । संवत्सरं वर्षमधिकृत्य कृतो ग्रंथः सांव-
त्सरः । ‘अधिकृत्य कृते ग्रंथे’ इत्यण् । आदिवृद्धिः । तं पठितुं शीलमस्य स
सांवत्सरपाठी ज्योतिर्विदुच्यते । वसिष्ठेन त्वैहिकामुष्मिकरूपं फलद्वयम-
प्युक्तं प्राक्—‘एतद्ब्रह्मा सम्यगगमोति नूनं धर्मं चार्थं मोक्षमद्वयं यथाश्च ॥’
इति । तस्माज्ज्योतिःशास्त्रमवश्यमध्येतव्यमिति स्थितं । ननु ज्योतिः-
शास्त्राध्ययनं न्यायशास्त्रादिवर्तिकं वादमात्रफलं उत चिकित्साशास्त्रवत्प्र-
त्यक्षदृश्यफलम् । उच्यते । दृष्टे संभवत्यदृष्टकल्पना न न्यायेति दृष्टार्थ-
ताप्यस्य शास्त्रस्य । वादरूपं तु फलं सर्वेष्वपि शास्त्रेषु तुल्यम् ।
उक्तंच—‘अन्यानि शास्त्राणि विनोदमात्रं न किंचिदेषां तु विविष्टमस्ति ।
चिकित्सितं ज्योतिषमंत्रवादाः पदे पदे प्रत्ययमावहन्ति ॥’ प्रत्ययं विश्वासं
संवादरूपम् । नन्वस्मिन् शास्त्रे के वा प्रत्यया इति चेत्पृच्छसि तर्हि शृणु ।

सूर्यचंद्रयोर्ग्रहणं जगतीतले आबालवृद्धेभ्यो महान् प्रत्ययः । उक्तं च—‘अग्न-
लक्ष्मणि शास्त्राणि विवादस्तेषु केवलम् । प्रत्यक्षं ज्योतिषं शास्त्रं चंद्राकौ
यत्र साक्षिणौ ॥’ अथान्येपि प्रत्ययाः चंद्रशृंगोक्ततिर्ग्रहयुतिश्च सूर्यादीनां ग्र-
हाणां छायागणितागता । यद्यपि भौमादीनां छाया इगोचरा नास्ति तथापि
बलिकादियंत्रवेधेन यस्मिन्समये सुषिरमध्ये ग्रहा गच्छन्ति तत्समयसंवादादु-
र्भापत्तिप्रमाणसिद्धा छायापि प्रत्ययः । शुक्रस्य तु महामंडलत्वे छाया इगो-
चरापि भवति । ग्रहाणां चंद्रादीनां द्विविधा अप्यस्तोदयाः । एके सूर्यासन्न-
वशेन अपरे प्रत्यहं क्षितिजसंबंधवशात् । ततोऽपि सूर्यासन्नवशतो भौमगुह-
शनीनां प्राच्यामेवोदयः प्रतीच्यामेवास्तः । बुधशुक्रयोस्त्वनियतः । क्षितिज-
संबंधवशेन तु सर्वेषामपि सूर्यादीनां प्राच्यामेवोदयः प्रतीच्यामेवास्तः । अ-
थायुर्दायस्येयत्ता । यात्रायां शुभशकुने शुभफलमशुभशकुनेऽशुभफलम् ।
यज्ञोपवीतविवाहादिमंगलकृत्येषु शुभलभानुष्ठितेषूक्तफलावाप्तिः । यत्र कवि-
ब्रह्मिचारः स जन्मकालीनसदसद्ग्रहवशेन । एवमादयोऽन्येऽपि प्रत्यया ज्ञायाः ।
सर्वेषामपि शास्त्राणामध्ययने मोक्षाद्यदृष्टरूपं फलं तु वाचान्तिकमेव तदक्षि-
कपि शास्त्रे तुल्यमित्यलमतिप्रसक्तानुप्रसक्तेनेति शिवम् ॥ २ ॥

अथ मुहूर्तचिंतामणिनामकग्रंथप्रकरणप्रतिज्ञामभिधायेदानीं सामान्यतो मु-
हूर्तविचारार्थमुत्सर्गापवादरूपा गुणा दोषाश्च तावद्वक्तव्यास्तेषां च तिथ्याद्यधी-
नत्वादादौ तिथयो वक्तव्यास्तासां तु लोकप्रसिद्धत्वादेवावक्तव्यतायां सिद्धा-
यां तत्त्वामिन एवानुष्टुपछंदसाभिदधाति—

तिथीशा वह्निकौ गौरी गणेशोऽहिर्गुहो रविः ।

शिवो दुर्गांतको विश्वे हरिः कामः शिवः शशी ॥ ३ ॥

तिथीशा इति ॥ एते पंचदशतिथीनां क्रमेणेशाः स्वामिनस्तानाह—वह्नि-
कावित्यादि । वह्निश्च कश्च वह्निकौ वह्निः अग्निः को ब्रह्मा अत्र ‘देवताद्वंद्वे च’
इत्यानङ्ग न भवति । एकहविर्भाक्त्वेन प्रसिद्धसाहचर्याभावात् । नन्वेवं ‘अ-
व्याप्तरं पूर्वम्’ इति द्वंद्वे कशब्दस्य पूर्वनिपातप्राप्तिः । ‘असिद्धयोः स्वात्मि-
नौ’ इति ज्ञापकेन पूर्वनिपातप्रकरणमित्यमित्यनित्यत्वात्कमस्य विवक्षित-
त्वाच्च न भवति । एवं सति प्रतिपदो वह्निर्द्वितीयाया ब्रह्मा स्वामीत्ययमर्थः
सिद्धो भवति । अथवा ‘तिथीशोऽग्निर्विभिर्गौरी’ इत्यसंदेहार्थमेव पठितव्यं ।
‘ईश ऐश्वर्ये’ इति धातुः कर्त्रर्थकिंबतस्तस्माद्बहुवचनं जस् । ईशते इतीशा-
स्तिथीनामीशास्तिथीशाः तिथिस्वामिन इत्यर्थः । अथवा ‘तिथीशा रो विवि-
गौरी’ इति व्यक्तं पठनीयम् । ईशशब्दोऽकारांतः । रशब्देनाग्निरुच्यते । ‘रः
पावके च तीक्ष्णांशौ’ इति विश्वः । ‘रश्च कालेऽनले सूर्ये’ इत्येकाक्षरनि-
घंटः । रोऽग्निः, विधिर्ब्रह्मा, गौरी पार्वती, गणेशः प्रसिद्धः, अहिः सर्पः,
गुहः स्वामिकार्तिकेयः, रविः सूर्यः, शिवो महादेवः, दुर्गा जगदंबा, अंतकी
असः, विश्वे विश्वेदेवाः, हरिर्विष्णुः, कामो मदनः, शिवः स एव, शशी चंद्रः ।

तदाह वसिष्ठः—‘वह्निर्विधाताद्रिसुता गणेशः सर्पो विश्वाखो
दितिर्जो महेशः । दुर्गा यमो विश्वहरी च कामः शर्वो विशेषश्च
पुराणदृष्टाः ॥’ इति । स्वामिन इति शेषः । प्रयोजनं तु तत्र देवताप्र-
तिष्ठापूजादि । तथाच वाराहसंहितायामुक्तम्—‘यत्कार्यं नक्षत्रे तदैव-
स्यासु तिथिषु तत्कार्यम् । करणमुद्भूतैष्वपि तस्मिन्नधिकरं देवतानां च ॥’ इति ।
नारदोऽप्याह—‘यदिनं यस्य देवस्य तद्दिने तस्य संस्थितिः ।’ अग्निपुराणेऽपि
‘प्रतिपद्यभिपूजा स्याद्वितीयायां च वेधसः । दशम्यामंतकस्यापि षष्ठ्यां पूजा
गृहस्य च ॥ चतुर्थ्यां गणनाथस्य गौर्यास्तत्पूर्ववासरे । सरस्वत्या नवम्यां च
सप्तम्यां भास्करस्य च ॥ अष्टम्यां च चतुर्दश्यामेकादश्यां शिवस्य च । द्वाद-
श्यां च त्रयोदश्यां हरेश्च मदनस्य च ॥ शेषादीनां फणीशानां पंचम्यां पूजनं
भवेत् । पर्वणीदोस्तिथिष्वासु पक्षद्वयगतास्वपि ॥’ इति । रत्नमालायामपि—
‘अभामरस्थापनमुत्तरायणे स्वदेववारक्षतिथिक्षणादिषु’ इति । अथ प्रत्येकं
तिथिकृत्यानि ग्रंथकृदनुक्तान्यप्यस्माभिरुच्यन्ते लोकोपयोगित्वात् । तान्याह
वसिष्ठः—‘नोद्वाहयात्रोपनयप्रतिष्ठां सीमन्तचौलाखिलवास्तुकर्म । गृहप्रवे-
द्याखिलमंगलाद्यं कार्यं हि मासाद्यतिथौ कदाचित् १ ॥’ मासाद्यतिथौ शुक्ल-
पक्षप्रतिपदि । अतएव कृष्णपक्षप्रतिपद्येतानि कर्माणि सुखेन भवन्तीत्यर्थः ।
यद्येषोऽभिप्रायोऽसंमतः स्यात्तदा पक्षाद्यतिथाविति ब्रूयात् । ‘संसांगविद्वांसि
नृपस्य वास्तुव्रतप्रतिष्ठाखिलमंगलानि । यात्राविवाहाखिलभूषणाद्यं कार्यं द्वि-
तीयादिवसे सदैव २ ॥ संगीतविद्याखिलशिल्पकर्मसीमन्तचौलाश्चगृहप्रवेशम् ।
कार्यं द्वितीयादिवसे यदुक्तं सदा तृतीयादिवसेपि कार्यम् ३ ॥ रिक्तासु विद्युद्वध-
न्धशस्त्रविषाग्निधातादिचयाति सिद्धिम् । यन्मंगलं तासु कृतं विमूढैर्विनाशमा-
द्याति तदाशु नूनम् ४ ॥’ रिक्तासु चतुर्थीनवमीचतुर्दशीषु । ‘शुभानि कार्याणि
चरस्थिराणि चोक्तान्यनुक्तान्यपि यानि तानि । सिद्धिं प्रयात्माशु करणमदानं
विनाशदं नागतिथौ विधेयम् ५ ॥ अभ्यंगयात्रा पितृकर्म दन्तकाष्ठं विना
पौष्टिकमंगलानि । षष्ठ्यां विधेयानि रणोपयोग्यशिल्पानि चास्वंबरभूषणा-
नि ६ ॥ द्वितीयायां तृतीयायां पंचम्यां कथितान्यपि । तानि सिध्यन्ति का-
र्याणि सप्तम्यां निखिलान्यपि ७ ॥ संग्रामयोग्याखिलवास्तुशिल्पनृपप्रमोदा-
खिललेखनानि । स्त्रीरत्नकार्याखिलभूषणानि कार्याणि कार्याणि महेशतिथ्या-
म् ८ ॥ द्वितीयायां तृतीयायां पंचम्यां सप्तमीतिथौ । उक्तानि यानि सिध्यन्ति
दशम्यां तानि सर्वदा ९ ॥ व्रतोपवासाखिलधर्मकृत्यं सुरोत्सवाद्याखिलवास्तु-
कर्म । संग्रामयोग्याखिलवस्तुकर्म विधेतिथौ सिध्यति शिल्पकर्म १० ॥ पृ-
थिव्यां यानि कर्माणि धर्मपुष्टिशुभानि च । चरस्थिराणि द्वादश्यां यात्रां न-
वगृहं विना ११ ॥ विधातृगौरीभुजगभान्वन्तकदिनेषु च । उक्तानि तानि
सिध्यन्ति त्रयोदश्यां विशेषतः १२ ॥ यज्ञक्रियापौष्टिकमंगलानि संग्रामयो-
ग्याखिलवास्तुकर्म । उद्वाहशिल्पाखिलभूषणाद्यं कार्यं प्रतिष्ठा खलु पौर्णमा-
स्याम् १३ ॥ सदैव दर्शे पितृकर्म कृत्वा नान्यद्विधेयं शुभपौष्टिकाद्यम् ।

मूढैः कृतं तत्र शुभोत्सवाद्यं विनाशमायात्यचिराद्भृशं तत् ॥ १४ ॥ इति ।
ननु रत्नमालादिग्रंथेष्वदौ संवत्सरप्रकरणमुक्तम् । तदत्र किमुपेक्षितमिति
चेत् । उच्यते । मुहूर्तचिन्तामणिरिति नामधेयान्मुहूर्ता एवात्रोच्यन्ते । ते तु
प्रतिक्षणविचाराहंस्तत्र संवत्सराणां वर्षव्यापित्वात्सदसत्फलोक्तावपि विवा-
हादिकृत्यानि भवन्त्येव । कुतः । सिंहराशिस्थितगुरुशुक्रास्तादिष्विव विवाहा-
दिविशेषकृत्यानां प्रतिषेधसत्त्वात् । तथा संवत्सरसदसत्फलेषु नेति । किं
सिंहगतगुरौ शुक्रास्तादावपि नित्यानां वस्त्रपरिधानादीनां नैमित्तिकानां च
पुंसवनजातकर्मनामकर्माज्ञप्राशनादिकर्मणां विहितत्वान्मुहूर्तविचारोऽस्त्ये-
वेत्यतोऽकथनं संवत्सरप्रकरणस्य । अमुमेवाशयं मनस्यभिसंधाय मुहूर्तग्रंथं
परित्यज्य स्थलांतरे गुरुचारे वसिष्ठेन फलमुक्तम् ॥ ३ ॥

अथ तिथीनां नंदादिसंज्ञाः सफला उपजातिकयाह—

नंदा च भद्रा च जया च रिक्ता पूर्णेति तिथ्योऽशुभमध्यशस्ताः ।
सितेऽसिते शस्तसमाधमाः स्युः सितज्ञभौमाकिंगुरौ च सिद्धाः ४

नंदा चेति ॥ नंदाभद्राजयारिक्तापूर्णासंज्ञाः प्रतिपदादिपंच तिथयः स्व-
नामसदृशफलदाः स्युरित्येवंप्रकारेण सर्वाः षष्ठ्यादय एकादश्यादयश्च तिथयो
ज्ञेयाः । ताः सिते शुक्लपक्षे अशुभमध्यशुभफलदाः स्युः । असिते कृष्णपक्षे
शुभमध्यमाधमफलदाः स्युः । यदाह नारदः—‘नंदाभद्राजयारिक्तापूर्णाः
स्युस्तिथयः पुनः । पर्यायत्वेन विज्ञेया नेष्टमध्येष्टदाः सिते ॥ कृष्णपक्षेपी-
ष्टमध्यनेष्टदाः क्रमशः स्मृताः’ इति । अनिष्टमिति वक्तव्ये नेष्ट इति प्रयोगो
निषेधवाचकं न शब्दमाश्रित्य नैकधेत्यादिवत्साध्यः । अथ मूले अशुभमध्य-
शस्ता इति कथं प्रयोगः । यावता ‘तिथयो द्वयोः’ इत्यभिधानात्स्त्रीपुंसयो-
रस्ति तिथिशब्दस्तथापि तिथ्य इति ‘कृदिकारादक्तिनः’ इति कृतस्त्रीष-
त्तिथिशब्दस्य स्त्रीलिंग एव वृत्तिः । ततस्तिथ्य इति बहुवचनान्तस्याशुभ-
मध्यशस्ता इति विशेषणे अशुभाश्च मध्याश्च शस्ताश्चेति द्वंद्वे ‘स्त्रियाः पुंवत्’
इति वा ‘पुंवत् कर्मधारयजातीय-’ इति वा समानाधिकरणोत्तस्पदाभा-
वात्पुंवद्भावाभावे चित्यताप्रसङ्गे । एवं चेत्कथं तर्हि रत्नमालायाम्—‘क-
निष्टमध्येष्टफलश्च शुक्लः’ इति । यावता कनिष्ठाश्च मध्याश्चेष्टफलाश्चेति द्वं-
द्वोपि । ‘नंदा च भद्रा च जया च रिक्ता पूर्णेति सर्वास्तिथयः क्रमात्स्युः’
इति सर्वापदविशेषणसामर्थ्यात्स्त्रीलिंग एवेत्युक्ते दोषप्रसंगः । मैवं वोचः ।
नात्र द्वंद्वः । किं तर्हि कनिष्ठं च मध्यं चेष्टं च कनिष्टमध्येष्टानि तादृशानि
क्रियाणि यासां ता इति द्वंद्वगर्भबहुव्रीह्याश्रयणादुक्तदोषाप्रसंगः । ननु यद्य-
प्येवमत्र समाहितं तथापि—‘कृष्णे भवंत्युत्तममध्यहीनाः’ इति चतुर्थचरणे
कथं समाधिः । यतः फलपदाश्रवणाद्वंद्वगर्भबहुव्रीह्यभावाच्छुद्धो द्वंद्व एव
समासः । सर्वापदसममिव्याहृतस्तिथिशब्दोऽपि स्त्रीलिंग एवेत्युक्तो दोषो
वज्रायितः । उच्यते । तथा ‘व्येकयोर्द्विवचनैकवचने’ इति पाणिनिसूत्रस्ये

यदाह

शेकयोरिति पदे संख्यावाचिनो शेकशब्दयोर्द्वे बहुवचनप्रसंगोतो भाव-
प्रधानो निर्देश इत्यभियुक्तस्मरणात् । बहुधा काव्येषु दृष्टत्वाच्चाशुभमध्य-
स्ता इत्येवमादीनां शब्दानां भावप्रधानत्वादशुभत्वमध्यत्वशस्त्वामिधा-
नासादृशानां शब्दानां द्वंद्वं विधायशाशुभमध्यशस्त्वानि विद्यन्ते यासां ता
इति बहुव्रीहिणा सिद्धमिष्टम् । बहुव्रीहिणा गतार्थत्वान्मतुस्त भवति 'उ-
क्तार्थानामप्रयोगः' इत्युक्तेः । अथवा 'तुष्यतु दुर्जनः' इतिन्यायमाश्रित्य
मतुषो वाचकः 'अर्शआदिभ्योऽच' इत्यर्शआदेराकृतिगणत्वान्मत्वर्थे चका-
रार्थः । एतच्च समाधानं शस्त्रसमाधमा इत्यत्रापि द्रष्टव्यम् । एवंच सति
'कुण्डो भवंत्युत्तममध्यहीनाः' इत्यपि सिद्धम् । अतएव नैषधीये सप्तमसर्गे-
'धेयं भवन्नाविपुरंभिसृष्टिः' इति प्रयुक्तम् । 'हुतमध्यविलंबितास्तु वृत्तिषु'
इति महाभाष्यकारो जगद् । अतोऽनेनैवाशयेन—'उभयेऽधममध्यमप-
जिता द्वेष्काणैश्चरभेषु चोक्तमात् । अशुमेष्टसमाः स्थिरे क्रमाद्धोरायाः परि-
कल्पिता दश ॥' इति घराहमिहिरोऽपि प्रायुक्त । तथा—'सूर्यसुनुदिवसे
स्थिरप्रदम्' इति वसिष्ठोऽपि प्रायुक्त । स्थिरप्रदमित्यत्र स्थैर्यप्रदमित्यर्थो
विवक्षित इत्यलमतिसंज्ञेन ॥ अथ चतुर्थचरणेन सिद्धियोगानाह—सि-
तेति । ताः कृतसंज्ञा नन्दादितिथ्यः शुक्रबुधमंगलशनिगुरुवारेषु सिद्धाः
सिद्धिकराः स्युः । यथा । नन्दा शुके सिद्धियोगः, एवं भद्रा बुधे, जया भौमे
रिक्ता शनौ, पूर्णा गुरौ । यदाह कश्यपः—'नन्दा तिथिः शुक्रवारे सौम्ये
भद्रा कुजे जया । रिक्ता मन्दे गुरोर्वारे पूर्णा सिद्धाद्वया तिथिः ॥' इति ।
वसिष्ठोऽपि—'शुक्रजगुरुमंदोज्या वारा नन्दादिषु क्रमात् । सिद्धा तिथिः
सिद्धिदा स्यात्सर्वकार्येषु सर्वदा' ॥ इति । अस्याः फलस्तुतिमाह वसिष्ठ
एव—'सिद्धा तिथिर्हति समस्तदोषान्यान्मासशून्यानपि मासदग्धान् । दिन-
प्रदग्धानपि चान्यदोषानेकादशी यद्वदशेषपापान् ॥' इति ॥ ४ ॥

अथ रव्यादिवारेषु यथाक्रमं निषिद्धतिथीन्निषिद्धनक्षत्राणि च शा-
लिन्याह—

नन्दा भद्रा नन्दिकाख्या जया च रिक्ता भद्रा चैव पूर्णा मृताकात् ।
याम्यं त्वाष्ट्रं वैश्वदेवं धनिष्ठार्यम्णं ज्येष्ठांत्यं रवेर्दग्धमं स्यात् ॥५॥

नन्देति ॥ यथाक्रममर्कात् 'त्यब्जलोपे पंचमी' इति । अर्कमारभ्य वारेषु
नन्दातिथिर्नन्दाधमफला स्यात् । यथा सूर्ये नन्दा मृता, तथा सौमे भद्रा,
भौमे नन्दा, बुधे जया, गुरौ रिक्ता, शुके भद्रा, शनौ पूर्णा मृतेत्यर्थः ॥ उ-
क्तंच नारदेन—'आदित्यभौमयोर्नन्दा भद्रा शुक्रशशांकयोः । जया सौम्ये
गुरौ रिक्ता शनौ पूर्णा मृतिप्रदा ॥' इति । अत्र बहुषु नारदसंहितापुस्तकेषु
मृतिप्रद इति पाठमाश्रित्य मृतेति पदं प्रायोजि ग्रंथकृता । तथैवास्माभि-
र्याकृतं च सकलदेशीयशिष्टसंमतत्वादापामरं तथैव व्यवहारदर्शनाच्च ।
वस्तुतस्तु पूर्णामृताकादित्यत्र अकारं प्रक्षिप्यामृतेति पदं विधेयम् । तत्रा-

मृता अमृतफलदा स्यात् । यथा नन्दा रवावमृता एवं सोमवारादिष्वपि व्याख्येयं पूर्ववत् । अत्र संमतिरूपे जीर्णपुस्तकस्थनारदवाक्ये—‘शनौ पूर्णामृताह्वया’ इत्यकारादिराकारांतः पाठः साधीयान् । अमृतेत्याह्वयं नाम यस्याः सा अमृताह्वयेत्यर्थः । इममर्थं सफलमाह वसिष्ठः—‘नन्दा भौमा-
र्कयोर्भद्रा शुक्लेद्वौश्च जया बुधे । शुभयोगा गुरौ रिक्ता शनौ पूर्णामृताह्वया ॥’
इति । इदं वचनं वसिष्ठेन गुणनिरूपणाध्याये निरूपितमित्यतोपि शुभ-
त्वप्रतिपादकम् । कश्यपोऽपि तथैवाह—‘आदित्यभौमयोर्नन्दा भद्रा शु-
क्रशशांकयोः । जया सौम्ये गुरौ रिक्ता पूर्णार्कावमृता शुभा ॥’ इति । आर्कौ
शनौ । एवं सत्यपि शुभत्वे शिष्टाचारेण व्यवस्था ज्ञेया । अथोत्तरार्धेन नि-
यनक्षत्राण्युच्यन्ते—याम्यमिति । रविवारादिषु याम्यं भरणी तदादीनि
नक्षत्राणि यथाक्रमं दग्धनक्षत्राणि स्युः । यथा रवौ भरणी दग्धा, सोमे
चित्रा, भौमे उत्तराषाढा, बुधे धनिष्ठा, गुरावुत्तराफल्गुनी, शुके ज्येष्ठा, शनौ
रेवती । यदाह नारदः—‘यमर्क्षमर्कवारेऽब्जे चित्रा भौमे तु विश्वभम् । बुधे
श्रविष्ठार्यम्णक्षं गुरौ ज्येष्ठा भृगोर्दिने ॥ रेवती शनिवारे तु दग्धयोगा भवं-
त्यमी ॥’ इति । लल्लुः—‘याम्यं चित्रोत्तराषाढा धनिष्ठोत्तराफल्गुनी । ज्येष्ठा
च रेवती चैव जन्मर्क्षं भानुतः क्रमात् ॥ जन्मर्क्षग्रहसंयोगे न कुर्याच्छोभनं
नरः । पाणिग्रहणयात्रादि विनाशमुपयात्यतः ॥’ इति ॥ ५ ॥

अथ क्रकचादि निद्ययोगाननुष्टुभाह—

षष्ठ्यादितिथयो मंदाद्विलोमं प्रतिपद् बुधे ।

सप्तम्यर्केऽधमाः षष्ठ्याद्यामाश्च रदधावने ॥ ६ ॥

षष्ठ्यादीति ॥ षष्ठीसप्तम्यष्टमीदशम्येकादशीद्वादश्यस्तिथयो मंदाच्छनै-
श्वराद्विलोमं विपरीतवारगणनयाधमाः स्युः । यथा शनौ षष्ठ्यधमा, शुके
सप्तमी, गुरावष्टमी, बुधे नवमी, भौमे दशमी, सोमे एकादशी, रवौ द्वादशी
एते योगाः क्रकचाख्या ज्ञेयाः । यदाह नारदः—‘त्रयोदश स्युर्मिलने संख्या-
यास्तिथिवारयोः । क्रकचो नाम योगोऽयं मंगलेष्वतिगर्हितः ॥’ इति । अथ
बुधे प्रतिपत्तिथिस्तथा सूर्यवारे सप्तमी संवर्तयोगाख्याधमा । उक्तं च नार-
देन—‘सप्तम्यामर्कवारश्चेत्प्रतिपत्तिसौम्यवासरे । संवर्तयोगो विज्ञेयः शुभकर्मवि-
नाशकृत् ॥’ इति । अथ षष्ठी आद्या प्रतिपत् अमा अमावास्या एतास्तिथया
रदधावने निंबकाष्टादिभिर्दंतमलनिराकरणेऽधमा निषिद्धाः स्युः । उक्तं च
रत्नमालायाम्—‘नष्टेदुषष्ठीप्रतिपत्सु धीमात्र जातु दंतोत्कषणं विदध्यात् ।
कुर्वन्नवामोति तदाशु नूनं लक्ष्मीकुलज्ञातिजनोपघातम् ॥’ इति । कच्चिन्नवमी
रविवासरेऽपि निषिद्धा । उक्तं च काशीखंडे पंचविंशाध्याये—‘प्रतिपदशषष्ठीषु
नवम्यां रविवासरे । दन्तानां काष्ठसंयोगो दहेदासप्तमं कुलम् ॥’ इति ॥ ६ ॥

अथ कृत्यविशेषेषु निषिद्धतिथीर्निर्द्रवंशाछंदसाह—

षष्ठ्यष्टमीभूतविधुक्षयेषु नो सेवेत ना तैलपले क्षुरं रतम् ।

नाभ्यंजनं विश्वदशद्विके त्रिथौ धात्रीफलैः स्नानममाद्रिगोष्वसत्
 षष्ठ्यष्टमीत्यादि ॥ षष्ठी अष्टमी च प्रसिद्धा, भूतशत्रुदंशी, विभुक्षयो-
 ऽमावास्या, एतासु तिथिषु क्रमेण ना पुरुषः तैलं पलं मांसं क्षुरं रतं मैथुनं
 यथाक्रमं न सेवेत । यथा षष्ठ्यां तैलं, अष्टम्यां मांसं, चतुर्दश्यां क्षौरं, अमा-
 वास्यायां मैथुनं नो सेवेतेत्यर्थः । 'वेदं सेवने' आत्मनेपदी । नृशब्दो मनुष्य-
 जात्युपलक्षकस्तेन स्त्रीणामप्ययं निषेधः । उक्तं च नारदेन—'षष्ठ्यां तैलं त-
 थाष्टम्यां मांसं क्षौरं त्रिथौ कलेः । पूर्णिमादश्यानारीसेवनं परिवर्जयेत् ॥'
 इति । कलेस्त्रिथौ चतुर्दश्याम् । रत्नमालायां च—'षष्ठीषु तैलं पलमष्टमीषु
 क्षौरक्रिया चैव चतुर्दशीषु । स्त्रीसेवनं नष्टकलासु पुंसामायुःक्षयार्थं मुनयो
 वदन्ति ॥' अत्र वचने नष्टकलास्त्विति वचनमाश्रित्य विभुक्षयेष्वित्युक्तं । वयंतु
 विभुक्षयशब्दः पक्षसर्वपर्वोपलक्षक इति व्याकुर्मः । तथासति पंचपर्वसु मै-
 थुनं न कार्यमित्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठसंहितायाम्—'स्त्रीसेवनं पर्वसु प-
 क्षमध्ये पलं च षष्ठीषु च सर्वतैलम् । नृणां विनाशाय चतुर्दशीषु क्षुरक्रिया
 स्यादसकृत्तदाशु ॥' इति । पक्षमध्येऽष्टम्यां कवित्संक्रांत्यादावपि तैलसंगो
 निषिद्धः । यदाह नारदः—'व्यतीपाते च संक्रांतावेकादश्यां च पर्वसु ।
 अर्कभौमदिने विष्ट्यां नाभ्यंगं न च वैष्टतौ ॥' इति । पर्वानि तु वसिष्ठेनो-
 क्तानि—'चतुर्दश्यष्टमी कृष्णा त्वमावास्या च पूर्णिमा । पुण्यानि पञ्च प-
 र्वाणि संक्रांतिर्दिनपत्य च ॥' इति । अत्र निषिद्धकर्मसु तात्कालिक्यस्तिथयो
 ग्राह्याः । तथा च स्मृतिः—'ज्ञाने चाभ्यंजने चैव दन्तधावनमैथुने । ति-
 थिस्तात्कालिकी ग्राह्या तथा मरणजन्मनोः ॥' इति । अथ विश्वदशद्विके
 त्रिथौ त्रयोदशीदशमीद्वितीयास्वभ्यंजनं न तैलाभ्यंगो न कार्य इत्यर्थः । तदुक्तं
 रत्नमालायाम्—'स्नातुर्जनस्य दशमी तनयांस्त्रयोदश्यर्थं निहंत्युभयमेत-
 दपि द्वितीया' इति । अयंच शरीरमलनिराकरणार्थं निषेधो भिन्नवैमिषि-
 ककाम्यव्यतिरिक्तविषयः । निर्णयामृते द्वितीयातिथिनिर्णये भट्टभास्कर
 इत्युक्त्वा पठितम्—'स्नातुस्तनूजान् दशमी त्रयोदश्यर्थं द्वितीया द्वित्वं
 निहन्ति । मलापहस्नाननिषेध एव न नित्यनैमित्तिककाम्यबाधः ॥' एतादृशोपि
 मलापहस्नाननिषेधो ब्राह्मणव्यतिरिक्तवर्णत्रयस्यैव । उक्तं च भट्टभास्करेण—
 'त्रयोदश्यां द्वितीयायां दशम्यां च विशेषतः । शूद्रविदक्षत्रियाः स्नानं नाच-
 रेयुः कथंचन ॥' इति । अर्थात् ब्राह्मणस्य नार्यं निषेध इत्यर्थः । अथ धात्री-
 फलैरिति । धात्रीफलैरामलकैः स्नानममाद्रिगोष्वसत् । अमावास्यासप्तमी-
 नवमीष्वसन्निषिद्धमित्यर्थः । उक्तं च रत्नमालायाम्—'सप्तम्यनिंदुनवमीषु
 च संपदिच्छुः स्नायात्कदाचिदपि नामलकैर्मनुष्यः' । अत्र केचिदामलकैः स्ना-
 तुर्दशमी तनयां निहन्ति एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । एवं सति दशमीद्वितीयात्र-
 योदशीसप्तम्यनिंदुनवमीष्वामलकस्नाननिषेधोऽस्ति तत्कथं भिन्नवाक्यता-
 मावाप्य स्वपथे स्पष्टैव भिन्नवाक्यता कृता । अत्राहुः—'स्नातुस्तनूजान् दश-
 मीति वचनानंतरानुरोधान्निन्नवाक्यता स्पष्टैव । तथाच—आमलकस्नाननि-

वेधो दीपकाटीकायां स एव भट्टभास्करः—‘सप्तम्यचन्द्रानवमीषु देह-
श्रीसंततीरामलकैर्नरस्य । स्नानं निहंत्यन्यदिने तु धत्ते तिलैः श्रियं पुण्यकरं
सदैव ॥’ इत्याहस्य । अपरे पुनराहुः सर्वास्वपि तिथिष्वामलकस्नानस्यैव नि-
वेधो नाभ्यंगस्य । यदाह वसिष्ठः—‘कामदुर्गांतकविधिर्नष्टेद्वर्कदिनेषु च ।
सकृदामलकस्नानं संपत्पुत्रविनाशनम् ॥’ कामस्त्रयोदशी, दुर्गा नवमी,
अन्तको दशमी, विधिर्द्वितीया, नष्टेदुरमावास्या, अर्कदिनं सप्तमी । क-
श्यपोऽपि—‘षष्ठां दर्शप्रतिपदि द्वादश्यां च दिनक्षये । कुर्यादामलकस्नानं
दशम्यां मूढधीर्नरः ॥ पुत्रनाशो भवेत्तस्य त्रयोदश्यां धनक्षयः । संपत्पुत्रक्ष-
यस्तस्य द्वितीयायामसंशयम् ॥ सप्तम्यां च नवम्यां च अमायां कुलनाशनम्’
इति । दर्शनान्तरं प्रतिपददर्शप्रतिपच्छुक्लप्रतिपदित्यर्थः ॥ ७ ॥

अथ सूर्यादिवारेषु दग्धादियोगचतुष्टयमिन्द्रवज्रोपजातिकाभ्यामाह—

सूर्येशंपचाग्रिसाष्टनंदा वेदांगसप्ताश्विगजांकशैलाः ।

सूर्यांगसप्तोरगगोदिगीशा दग्धा विषाख्याश्च हुताशनाश्च ॥८॥

सूर्यादीवारे तिथयो भवन्ति मघाविशाखाशिवमूलवह्निः ।

ब्राह्मं करोऽर्काद्यमघंटकाश्च शुभे विवर्ज्या गमने त्ववश्यम् ॥९॥

सूर्येति ॥ सूर्या द्वादश । लक्षणया यावत्संख्या द्वादश्युच्यते । एवमी-
शादिशब्देष्वपि व्याख्येयम् । तत्र सूर्या द्वादशी, ईशा एकादशी, पञ्च प-
ञ्चमी, अमयस्तृतीया, रसा षष्ठी, अष्ट अष्टमी, नन्दा नवमी, सूर्यादिवारे-
ष्वेतास्तिथयो दग्धा भवन्ति । यथा रवौ द्वादशी दग्धा, सोमे एकादशी
दग्धा, भौमे पञ्चमी, बुधे तृतीया, गुरौ षष्ठी, शुके अष्टमी, नवमी शनौ,
शनिरिक्तासिद्धियोगश्चतुर्थीचतुर्दश्योश्चरितार्थः । उक्तंच नारदेनोपग्रहाध्याये—
‘एकादशी चेन्दुवारे द्वादशी चार्कवासरे । षष्ठी बृहस्पतेर्वारे तृतीया बुधवा-
सरे ॥ अष्टमी शुक्रवारे च नवमी शनिवासरे । पञ्चमी भौमवारे च दग्ध-
योगाः प्रकीर्तिताः ॥’ वसिष्ठोपि—‘द्वादश्येकादशीनागगौरीस्कन्दवसुष्वपि ।
नवम्यां दग्धयोगाख्या भानुवारादितः क्रमात् ॥’ अथ विषयोगाः । वेदा
इति । वेदाश्चतुर्थी, अंगानि षष्ठी, सप्त सप्तमी, अश्विनौ द्वितीया, गजा अ-
ष्टमी, अंका नवमी, शैलाः सप्तमी, एतास्तिथयः सूर्यादिवारेषु विषाख्या भ-
वन्ति । यथा रवौ चतुर्थी विषाख्या, चन्द्रे षष्ठी, भौमे सप्तमी, बुधे द्वितीया ।
बुधे भद्रारूपः सिद्धियोगस्तु सप्तमीद्वादश्योश्चरितार्थः । गुरावष्टाष्टमी, शुके
नवमी, शनौ सप्तमी । यदाह बृहस्पतिः—‘षष्ठी शशांके नवमी च शुके बुधे
द्वितीया तपने चतुर्थी । जीवेऽष्टमी सौरिकुजेऽह्नि सप्तमी योगा विषाख्याः
कुलनाशनाः स्युः ॥’ वसिष्ठोपि—‘कुजाक्योंः सप्तमी षष्ठी चन्द्रे भानौ चतु-
र्थिका । द्वितीया जेऽष्टमी जीवे नवमी शुक्रवासरे ॥ अचिकित्स्या गदायोगा
मंगलेष्वेव निर्दिताः ॥’ अथ हुताशनयोगाः । सूर्येति । सूर्या द्वादशी, अ-

गानि षष्ठी, सप्तमी, षट्ठमी, गावो नवमी, दिक्षो दशमी, ईशा एका-
दशी । एतास्तिथयो रविवारादिषु हुताशनाख्या ज्ञेयाः । यथा रवौ द्वादशी,
सोमे षष्ठी, भौमे सप्तमी, बुधेऽष्टमी, गुरौ नवमी, शुके दशमी, शनौ एका-
दशी हुताशना । यथा हुताशनो निक्षिप्तं वस्तु दहति तथायमुक्तो वारतिथि-
योगोऽपीत्यर्थः । यदाह गुरुः—‘षष्ठादितिथयः सप्त चंद्रवारादिभिर्युताः ।
क्रमात्पक्षद्वयेऽपि स्युः सप्तयोगा हुताशनाः ॥’ इति । वसिष्ठोपि—‘सप्त ष-
ष्ठादितिथयः सोमवारादिभिर्युताः । अग्निजिह्वाः सप्त योगा मंगले कुलना-
शताः ॥’ इति । अथ यमघंटः—मघा, विशाखा, शिव अर्द्रा, मूलं, वृश्चि-
कृत्तिका । समाहारद्वंद्वः । ब्राह्मं रोहिणी, करो हस्तः, एतास्ति नक्षत्राण्यर्का-
सूर्यादिवारेषु यमघंटाः स्युः । यथा रवौ मघा यमघंटः, सोमे विशाखा,
भौमे अर्द्रा, बुधे मूलं, गुरौ कृत्तिका, शुके रोहिणी, शनौ हस्तः । वक्तुं च
दैवज्ञमनोहरे गर्गेण—‘मघाविशाखाख्यार्द्रा च मूलमृक्षं च कृत्तिका । रो-
हिणी हस्त इत्येवं यमघंटाः क्रमाद्रवेः ॥’ इति । अत्र पाठांतरम् । ‘सूर्यादि-
वारे तिथयो हि पित्र्यद्वीशेशमूलाग्निविरिंचिहस्ताः । भवंति सूर्याद्यमघंटकाश्च
शुभे विवर्ज्या गमने त्ववश्यम् ॥’ इति । अयं पाठः साचीयान् । प्राक्पाठे
हि कतिचिन्नक्षत्राणि पूर्वार्धे द्वे तूत्तरार्धे इत्यसामंजस्यात् । एते दग्धादियोगाः
शुभे शुभकार्ये विवर्ज्यास्त्याज्याः । तुर्विंशे । गमने यात्रायां त्ववश्यं वज्याः ।
यदाह मार्तण्डः—‘नात्र यात्रा प्रकर्तव्या कार्यांतरमथापि वा । यमघंटादि-
योगोऽयमनर्हः सर्वकर्मसु ॥’ इति । आवश्यकत्वेन यमघंटपरिहारमाह गर्गः—
‘विध्यस्योत्तरभागे तु यावदातुहिनाचलम् । यमघंटकदोषोऽस्ति नान्यदेशे क-
दाचन ॥’ इति । अन्यच्च—‘लघ्नाच्छुभग्रहः केंद्रे त्रिकोणेऽवस्थितो यदि । चंद्रौ
वापि न दोषः स्याद्यमघंटकसंभवः ॥’ इति । कैश्चिदष्टौ घटिकास्त्याज्या इत्यु-
क्तम् । तदुक्तं दीपिकायाम्—‘यमघंटे त्वजेदष्टौ सृष्टौ द्वादश नाटिकाः’
इति । अत्रैषां पापयोगानामपवादो वसिष्ठेनोक्तः—‘दिवास्त्युग्रवाः पापा
दोषास्त्वेते न रात्रिषु । शुभकार्यप्रसूतौ च सर्वदा परिवर्जयेत् ॥’ ॥ ८ ॥ ९ ॥

अथ चैत्रादिमासे शून्यास्तिथीः शार्दूलविक्रीडितेनानुष्टुप्पूर्वार्धेन चाह—

भाद्रे चंद्रदृशौ नभस्यनलनेत्रे माधवे द्वादशी

पौषे वेदशरा इषे दशशिवा मार्गेऽद्रिनागा मघौ ।

गोष्ठौ चोभयपक्षगाश्च तिथयः शून्या बुधैः कीर्तिता

ऊर्जाषाढतपस्यशुक्रतपसां कृष्णे शरांगावधयः ॥ १० ॥

शक्राः पंच सिते शक्राश्चित्रिश्चरसाः क्रमात् ।

भाद्र इति ॥ भाद्रशब्देन भाद्रपद उच्यते । ‘स्युर्नभस्यप्रौष्ठपदभाद्र-
भाद्रपदाः समाः’ इत्यमरः । भाद्रे भाद्रपदे मास्युभयपक्षगे शुक्रकृष्णसाधा-
रणे चंद्रदृशौ प्रतिपद्वितीये तिथी शून्ये । तथा नभसि श्रावणे मासि नभस्य-

नेत्रे तृतीयाद्वितीये उभयपक्षगे शून्ये । माधवे वैशाखे द्वादशी तिथिः शून्या । पौषे वेदशराः चतुर्थीपंचम्यौ शून्ये । इषे आश्विने दशशिवाः दशम्येकादश्यौ शून्ये । मार्गे मार्गशीर्षेऽद्रिनागाः सप्तम्यष्टम्यौ शून्ये । मघौ चैत्रे गोष्ठौ नवम्यष्टम्यौ शून्ये । एषु मासेषु एतास्तिथयः पक्षद्वयगाः शून्याः बुधैः कीर्तिताः । अथानुक्तमासानामूर्जाषाढतपस्यशुक्रतपसां कार्तिकाषाढफाल्गुनज्येष्ठमासानां कृष्णपक्षे क्रमेण शरांगाब्धयः शक्राः पंच तिथयः शून्याख्याः । यथा कार्तिककृष्णपक्षे पंचमी शून्या, आषाढकृष्णपक्षे षष्ठी शून्या, फाल्गुनकृष्णपक्षे चतुर्थी शून्या, ज्येष्ठकृष्णपक्षे चतुर्दशी शून्या, माघकृष्णपक्षे पंचमी शून्या । अथैषामेव मासानां सिते शुक्लपक्षे शक्राश्चमिविश्वरसाः क्रमाच्छून्याः । यथा कार्तिकशुक्लपक्षे चतुर्दशी शून्या, आषाढशुक्ले सप्तमी शून्या, फाल्गुनशुक्ले तृतीया शून्या, ज्येष्ठशुक्ले त्रयोदशी शून्या, माघशुक्ले षष्ठी शून्येत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—‘अष्टमी नवमी चैत्रे पक्षयोरुभयोरपि । माधवे द्वादशी त्याज्या पक्षयोरुभयोरपि ॥ ज्येष्ठे त्रयोदशी निष्ठा सिते कृष्णे चतुर्दशी । आषाढे कृष्णपक्षस्य षष्ठी शुक्ले तु सप्तमी ॥ द्वितीया च तृतीया च श्रावणे सितकृष्णयोः । प्रथमा च द्वितीया च नभस्ये मासि निदिता ॥ दशम्येकादशी निष्ठा मासीषे शुक्लकृष्णयोः । ऊर्जे चतुर्दशी शुक्ले कृष्णपक्षे तु पंचमी ॥ सप्तमी चाष्टमी सौम्ये पक्षयोरुभयोरपि । पौषे पक्षद्वये चैव चतुर्थी पंचमी तथा ॥ माघे तु पंचमी षष्ठी कृष्णे शुक्ले यथाक्रमम् । तृतीया च चतुर्थी च फाल्गुने सितकृष्णयोः ॥ तिथयो मासशून्याख्या वंशवित्तविनाशदाः । आसु श्रावं प्रकुर्वीत नैव मंगलमाचरेत् ॥’ इति ॥ १० ॥

अथ तिथिचक्षत्रसंबन्धिविदोषान्सार्धोनुष्टुब्धयेनाह—

तथा निधं शुभे सार्पं द्वादश्यां वैश्वमादिमे ॥ ११ ॥

अनुराधा द्वितीयायां पंचम्यां पितृभं तथा ।

ज्युत्तराश्च तृतीयायामेकादश्यां च रोहिणी ॥ १२ ॥

स्वातीचित्रे त्रयोश्यां सप्तम्यां हस्तराक्षसे ।

नवम्यां कृत्तिकाष्टम्यां पूमा षष्ठ्यां च रोहिणी ॥ १३ ॥

तथा निधमिति ॥ शुभे कृत्ये द्वादश्यां सार्पमाश्लेषा निधं, आदिमे तिथौ प्रतिपदि वैश्वमुत्तराषाढा निष्ठा, द्वितीयायामनुराधा, पंचम्यां पितृभं मघा, तृतीयायां ज्युतराः उत्तराफाल्गुन्युत्तराषाढोत्तराभाद्रपदा निष्ठाः, एकादश्यां रोहिणी, त्रयोदश्यां स्वातीचित्रे, सप्तम्यां हस्तराक्षसे हस्तमूले, नवम्यां कृत्तिका, अष्टम्यां पूमा पूर्वाभाद्रपदेत्यर्थः ॥ यदाह चतुर्भुजमिश्रनिबन्धे लल्लुः—‘द्वितीयया चानुराधा ज्युत्तराश्च तृतीयया । पंचमी च मघाशुक्ला चित्रा स्वात्या त्रयोदशी ॥ एषु कार्यं कृतं चेत्स्यात्षण्मासान्मरणं ध्रुवम् । प्रतिपद्युत्तराषाढा नवम्यां कृत्तिका यदि ॥ पूर्वाभाद्रपदाष्टम्यामे-

कादश्यां च रोहिणी । द्वादश्यां च यदाश्लेषा त्रयोदश्यां मघा यदि ॥
इति ॥' ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥

अथ चैत्रादिमासेषु क्रमान्छून्यनक्षत्राण्यनुष्टुब्धयेनाह—

कदास्रमे त्वाष्ट्रवायू विश्वेज्यौ भगवासवौ ।

वैश्वश्रुती पाशिपौष्णे अजपादग्निपित्र्यमे ॥ १४ ॥

चित्राद्वीशौ शिवाश्व्यर्काः श्रुतिमूले यमेन्द्रमे ।

चैत्रादिमासे शून्याख्यास्तारा वित्तविनाशदाः ॥ १५ ॥

कदास्रमे इति ॥ चैत्रमासे कदास्रमे रोहिण्यश्विन्यौ, वैशाखे त्वाष्ट्रवायू चित्रास्वात्यौ, ज्येष्ठमासि विश्वेज्यौ उत्तराषाढापुष्यौ, आषाढमासे भगवासवौ पूर्वाफल्गुनीधनिष्ठे, श्रावणे विश्वश्रुती उत्तराषाढाश्रवणौ, भाद्रपदे पाशिपौष्णे पाशी वरुणः शततारकरेवत्यौ, आश्विने अजपात्पूर्वाभाद्रपदा, कार्तिके अग्निपित्र्यमे कृत्तिकामघे । अत्र पाशिपौष्णे अजपादित्यत्र 'ईदृदेद्विवचनं प्रगृह्यम्' इति प्रगृह्यत्वात् 'प्लुतप्रगृह्या अवि नित्यम्' इति प्रकृतिभावेन संध्यभावः । मार्गशीर्षे चित्राद्वीशौ चित्राविशाखे, पौषे शिवाश्व्यर्काः आर्द्राश्विनीहस्ताः, माघे श्रुतिमूले श्रवणमूलं, फाल्गुनमासे यमेन्द्रमं भरणी-ज्येष्ठे, एतास्ताराः क्रमाच्चैत्रादिमासेषु शून्यसंज्ञा ज्ञेयाः । कीदृश्यस्ताराः वित्तविनाशदाः धननाशकरा इत्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठसंहितायाम्—'अश्विनी रोहिणी चैत्रे शून्यमे परिकीर्तिते । चित्रा स्वाती च वैशाखे ज्येष्ठे विश्वेज्यतारके ॥ भगवासवमाषाढे श्रावणे हरिविश्वमे । नभस्ये वारुणात्यर्क्षमजपादश्वयुज्यपि ॥ कार्तिके पितृवह्न्यृक्षे सौम्ये चित्राद्विदैवते । पौषे वृक्षकरार्द्राः स्युर्माघे मूलं च विष्णुभम् ॥ तपस्ये शक्रभरणी शून्यभान्याह्वरप्रजाः । एषु यत्तु कृतं कर्म धनैः सह विनश्यति ॥' इति ॥ १४ ॥ १५ ॥

अथ चैत्रादिमासेषु शून्यराशीननुष्टुभाह—

घटो झपो गौर्मिथुनं मेषकन्यालितौलिनः ।

धनुः कर्को मृगः सिंहश्चैत्रादौ शून्यराशयः ॥ १६ ॥

घट इति ॥ चैत्रे घटः कुम्भः, वैशाखे झपो मीनः, ज्येष्ठे गौर्मृषः, आषाढे मिथुनं, श्रावणे मेषः, भाद्रपदे कन्या, आश्विनेऽलिवृश्चिकः, कार्तिके तौलिस्तुला, मार्गशीर्षे भनुः, पौषे कर्कः, माघे मृगो मकरः, फाल्गुने सिंहः, एते राशयः क्रमेण चैत्रमासादिषु शून्यसंज्ञका इत्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठेन 'घटमस्त्ववृषा युग्ममेषकन्याः सवृश्चिकाः । तुलाचापकुलीराख्यमृगसिंहाश्च राशयः ॥ चैत्रादौ मासशून्याख्या वंशवित्तविनाशदाः । तस्मात्तान्संपरित्यज्य शोभनं कारयेत्सुधीः ॥' इति ॥ १६ ॥

अथ विषमतिथिषु दग्धलग्नानीन्द्रवज्रयाह—

पक्षादितस्त्वोजतिथौ धटैणौ मृगेंद्रनक्रौ मिथुनांगने च ।

चापेन्दुमे कर्कहरी हयांत्यौ गोंत्यौ च नेष्टे तिथिशून्यलग्ने ॥१७॥

पक्षादित इति ॥ शुक्लकृष्णसाधारण्येन पक्षमंगीकृत्य ओजतिथौ विषमतिथिषु प्रतिपत्तृतीयादिषु धटस्तुला एणो मकर इत्यादीनि लग्ना-
नि क्रमेण दिनदग्धानि ज्ञेयानि । यथा प्रतिपदि तुलामकरौ, पंचम्यां
मिथुनकन्ये, सप्तम्यां धनुःकर्कौ, नवम्यां कर्कसिंहौ, एकादश्यां धनुर्मीनौ,
त्रयोदश्यां वृषमीनौ, तस्यां तस्यां तिथौ एतेषु लगे नेष्टे । अनिष्टे इत्यर्थः ।
उक्तं च वसिष्ठसंहितायाम्—‘मृगसिंहौ तृतीयायां प्रथमायां तुलामृगौ ।
पंचम्यां बुधराशी द्वौ सप्तम्यां चापचंद्रभे ॥ नवम्यां सिंहकीटाख्यावेकादश्यां
गुरोगृहे । वृषमीनौ त्रयोदश्यां दग्धसंज्ञास्त्वमी गृहाः ॥ दग्धसंज्ञानि यत्कर्म
कृतं सर्वं विनश्यति । तस्माद्दग्धगृहास्त्याज्याः शोभनेष्वखिलेष्वपि ॥’
इति ॥ १७ ॥

अथैषां दुष्टयोगानां शुभकृत्यावश्यकत्वे सति परिहारं नारदवचनेनैवाह
नारदः—

तिथयो मासशून्याश्च शून्यलग्नानि यान्यपि ।

मध्यदेशे विवर्ज्यानि न दूष्याणीतरेषु तु ॥ १८ ॥

पंग्वंधकाणलग्नानि मासशून्याश्च राशयः ।

गौडमालवयोस्त्याज्या अन्यदेशे न गर्हिताः ॥ १९ ॥

तिथय इति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यद्वयम् ॥ पंग्वंधकाणाख्यानि लग्नानि वि-
प्राहप्रकरणे वक्ष्यन्ते । मध्यदेशो वराहसंहितायामुक्तः—‘मद्रारिमेदमांडव्य-
शाहवनीपोजिह्वानसंख्यानाः । मरुवत्सघोषयामुनसारस्वतमत्स्यमाभ्यमिकाः ॥
माथुरकोपज्योतिषधर्मारण्यानि शूरसेनाश्च । गौरग्रीवौ दैहिकपंचगुडाश्चत्थपां-
चालाः ॥ साकेतककुक्रुसकालकोटिकुराश्च पारियात्रनगः । औदुंबरकापिष्ठ-
हगजाह्वयाश्चेति मध्यमिदम् ॥’ इति । जगन्मोहनेऽपि—‘केन्द्रे चैव त्रि-
कोणे च शुभो ह्युपचयेपि वा । एकोऽपि बलवांश्चापि शून्यतिथ्युद्भुताज्ञकः ॥’
इति । अयं देशाचारमनुसृत्य व्यवहारः कर्तव्यः ॥ १८ ॥ १९ ॥

अथ समस्तशुभकार्येषु सिद्धिदानपि हस्तार्कादियोगांस्तिथिविशेषेणाति-
निघाननुष्ठेयमेनाह—

वर्जयेत्सर्वकार्येषु हस्तार्कं पंचमीतिथौ ।

मौमाश्विनीं च सप्तम्यां षष्ठ्यां चंद्रैदवं तथा ॥ २० ॥

बुधानुराधामष्टम्यां दशम्यां भृगुरेवतीम् ।

नवम्यां गुरुपुष्यं चैकादश्यां शनिरोहिणीम् ॥ २१ ॥

वर्जयेदिति ॥ सर्वशुभकृत्येषु पंचम्यां हस्तनक्षत्रं सूर्यवारं च युगपद्वर्जयेत् । एवं सप्तम्यां भौमाश्विनीमपि, षष्ठ्यां सोममृगनक्षत्रे, अष्टम्यां बुधानुराधां, दशम्यां भृगुरेवतीं, नवम्यां गुरुपुष्यं, एकादश्यां शनिरोहिणीं वर्जयेदित्यर्थः । हस्तार्कादीन् सिद्धियोगानाह नारदः—‘हस्तर्क्षं सूर्यवारं द्वाविंशुभं प्रथमं कुजे । सौम्ये मित्रभमाचार्ये पुष्यं पौष्यं भृगोः सुते ॥ रोहिणी मंदवारं तु सिद्धियोगाह्वया भमी ॥’ इति । तत्र त्रितयनिषेधो देवज्ञमनोहरे—‘आदित्ये पंचमीहस्तौ सोमे षष्ठी च चंद्रभम् । भौमाश्विन्यौ च सप्तम्यामनुराधां बुधाष्टमीम् ॥ गुरुपुष्यं नवम्यां च दशम्यां भृगुरेवतीम् । एकादश्यां शनिब्राह्मे विषयोगाः प्रकीर्तिताः ॥’ इति । अन्यत्रापि—‘अर्के हस्तं पंचमीं च सोमे षष्ठीं च चंद्रभम् । अश्विनीं सप्तमीं सोमे बुधे मैत्रं तथाष्टमीम् ॥ गुरौ पुष्यं च नवमीं रेवतीं दशमीं भृगौ । एकादशीं शनौ ब्राह्मं वर्जयेत्सर्वदा बुधः ॥’ इति । वसिष्ठेन त्वन्यदेव त्रितयं निषिद्धमुक्तम्—‘अर्कवारोऽग्निपंचम्यौ सोमे चित्रा द्वितीयया । कुजे पूर्णदुरोहिण्योः सप्तमीयाम्ययोर्बुधे ॥ गुरौ मित्रत्रयोदश्याः षष्ठीश्रवणयोः सिते । पौष्णाष्टम्योः शनावेते योगा हालाहलाह्वयाः ॥ एषु योगेषु कर्तव्यं शत्रूच्चाटनमारणम् । विवाहादिषु कार्येषु नियतं निधनप्रदम् ॥’ इति । अग्निः कृत्तिका । पूर्णदुः पूर्णिमा ॥ २० ॥ २१ ॥

अथ भौमाश्विनीत्यादिकान् सिद्धियोगान् कार्यविशेषेऽतिनिश्चयाननुष्ठुमाह—

गृहप्रवेशे यात्रायां विवाहे च यथाक्रमम् ।

भौमाश्विनीं शनौ ब्राह्मं गुरौ पुष्यं विवर्जयेत् ॥ २२ ॥

गृहेति ॥ नूतनगृहप्रवेशेऽतिसिद्धिदामपि भौमाश्विनीं वर्जयेत् । यात्रायां शनौ रोहिणीं वर्जयेत् । विवाहे गुरुपुष्यं विवर्जयेत् । राजमार्तंडः—‘भौमाश्विनीं प्रवेशे च प्रयाणे शनिरोहिणीम् । गुरुपुष्यं विवाहे च सर्वथा परिवर्जयेत् ॥’ इति । ननु भौमाश्विनी तु प्रवेशे निषिद्धास्ति । कथम् । ‘व्यक्रीरवारे तिथिषु रिक्तामावर्जितासु च । दिवा वा यदि वा रात्रौ प्रवेशो मंगलप्रदः ॥’ इति नारदोक्तेर्भौमो निषिद्धः । अश्विनी क्षिप्रसंज्ञनक्षत्रं तेन ‘क्षिप्रैश्चरैः स्यात्पुनरेव यात्रा’ इति फलम् । ततः सापि निषिद्धा । एवं रोहिणी यात्रायामविहिता पश्चिमायां चातिशयेन निषिद्धैव । एवं शनिवारोऽपि सामान्यतो नवम्यादियोगे सुतरां निषिद्ध एव । एवं पुष्योपि विवाहे निषिद्धः । गुरुवारस्तूत्तम एव । अनयोर्योगस्तु वायव्यवस्तुतरां निषिद्धस्तत्कथमिदमपवादवचनं प्राप्तिपूर्वकत्वात्प्रतिषेधस्येति । उच्यते ‘हस्तर्क्षमर्कवारं’ इत्यादिवचनाद्भौमाश्विनीत्यादेर्वा नक्षत्रयुतेः कार्यमात्रे प्रशस्ततमत्व-

मस्ति । दाह यराजमार्तंडः—‘यदि विष्टिर्व्यतीपातो दिनं वाप्यशुभं भवेत् । हन्यतेऽमृतयोगेन भास्करेण तमो यथा ॥ हंत्यमृताख्यो योगः सर्वाप्यशुभानि लीलया नियतम् । न भवति पुनरिह शक्तौ वैष्टितिविष्टिव्यतीपाते ॥’ इति । सामान्यतः कार्यमात्रप्राशस्त्यप्राप्तावपवादवचनं युक्तमेव । अत्र पितृचरणाः—इयं च प्रशंसामृतयोगकारकनक्षत्रवासोक्तकर्मविशेषगतविशिष्टफलाभिधायाकावगंतव्या नतु निषिद्धकर्मानुविधायिनी । अतएव पठन्ति—‘भौमाश्विनीं प्रवेशे च प्रयागे शनिरोहिणीम् । गुरुपुण्यं विवाहे च सर्वथा परिवर्जयेत् ॥’ इत्याहुः । अत्र समाधिः अन्यशुभदिवसासंभवे कृत्यस्य चावश्यकत्वे भौमाश्विन्यादौ निषिद्धेऽपि कार्यं कार्यमन्यथा नेति ॥ २२ ॥

अथानंदादीनष्टाविंशतियोगान् शालिन्युपजातिभ्यामाह—

आनंदाख्यः कालदंडश्च धूम्रो धाता सौम्यो ध्वांक्षकेतू क्रमेण ।
श्रीवत्साख्यो वज्रकं मुद्गरश्च छत्रं मित्रं मानसं पद्मलुंबौ ॥२३॥
उत्पातमृत्यू किल काणसिद्धी शुभोऽमृताख्यो मुसलो गदश्च ।
मातंगरक्षश्चरसुस्थिराख्याः प्रवर्धमानाः फलदाः स्वनाम्ना ॥२४॥

आनंदेति ॥ स्पष्टार्थं पद्यद्वयम् । यदाह नारदः—आनंदः कालदंडोऽथ धूम्रो धाता शुभाह्वयः । ध्वांक्षो ध्वजाख्यश्रीवत्सवज्रमुद्गरछत्रकाः । मित्रमानसपद्माख्यलुंबकोत्पातमृत्यवः । काणः सिद्धिः शुभामृतमुसलांतभकुंजराः । राक्षसाख्यश्चरस्यैववर्धमानाः क्रमादमी । योगाः स्वसंज्ञाफलदास्त्वष्टाविंशतिसंख्यकाः ॥’ ॥ २३ ॥ २४ ॥

अथैते योगाः कथं ज्ञेया इत्यनुष्टुभाह—

दास्तादर्के मृगादिदौ सार्पाज्जौमे कराद्बुधे ।

मैत्रादुरौ भृगौ वैश्वाद्रण्या मंदे च वारुणात् ॥ २५ ॥

दास्तादिति ॥ अत्र नक्षत्राणां सामिजितां गणना कार्या । यतोऽष्टाविंशतिरेते योगाः संभवन्ति । तथासत्यर्कवारे दास्तादश्विनीनक्षत्रात्सामिजिहिननक्षत्रं गणनीयं । तद्यत्संख्याकं स्यात्तत्संख्याको योग आनन्दादिर्भवति । यथा दिननक्षत्रं श्रवणः तदश्विनीतः सामिजिज्ञणनया त्रयोविंशतिसंख्यमस्ति तथासत्यानन्दादियोगेषु त्रयोविंशतिसंख्यो गद्ययोगो जातः । एवमिदौ सोमवारे मृगशीर्षात्पूर्ववद्वणनया आनन्दादियोगो ज्ञेया इत्यर्थः । एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । सार्पमाश्लेषा, करो हस्तनक्षत्रं, मैत्रमनुराधा, वैश्वमुत्तराषाढा, वारुणं शततारका । यदाह नारदः—‘रविवारक्रमादेते दास्तादिदुभाद्विधौ । सार्पाज्जौमे बुधे हस्तान्मैत्रभादेवमंत्रिणि ॥ वैश्वदेवाङ्गुसुते वारुणाङ्गास्करात्मजे’ इति ॥ २५ ॥

अथानन्दादिषु ये दुष्टयोगास्तेषां कियतां सत्यावश्यकत्वे परिहारं शालिन्याह—

ध्वांक्षे वज्रे मुद्गरे चेषुनाड्यो वर्ज्या वेदाः पंच लुंवे गदेऽश्वाः ।
धूमे काणे मौसले भूर्द्वयं द्वे रक्षोमृत्युत्पातकालाश्च सर्वे ॥ २६ ॥

ध्वांक्ष इति ॥ ध्वांक्षवज्रमुद्गरयोगेषु आद्या इषुनाड्यः पंच घट्यो वर्ज्याः । पञ्चलुंबयोर्वेदाश्चतस्रो घटिका वर्ज्याः । एवं गदे अश्वाः सप्त-
घटिकाः, धूमे भूरेकैव घटिका, काणे घटिकाद्वयं, मुसलयोगे घटिके द्वे,
राक्षसमृत्युत्पातकालाः षष्टिघटिकात्मकाः सर्वेऽपि वर्ज्याः । अत्र श्लोके अनु-
क्तेऽपि चरयोगे घटिकान्नयं वर्ज्यम् । उक्तं च ज्योतिःसारसागरे—‘ध्वां-
क्षेद्रायुधमुद्गरेषु घटिकास्त्याज्यास्तु पंचादितः पञ्चालुंबकयोश्चतस्र उदिता
धूमे सदैका पुनः । द्वे काणे मुसलाङ्गयेऽपि च गदे सप्तैव तिस्रश्चरे मृत्यु-
त्पातकरक्षासां दिनगतास्ताः कालदंडे तथा’ ॥ अत्र दिनशब्देनाहोरात्र-
मुच्यते । पञ्चालुंबकयोरित्यत्राङ्गप्रश्लेषश्छंदोऽनुरोधार्थः ॥ २६ ॥

अथ दोषापवादभूतान् रवियोगाननुष्टुभाह—

सूर्यभाद्रेदगोतर्कदिग्विश्वनखसंमिते ।

चंद्रक्षे रवियोगाः स्युर्दोषसंघविनाशकाः ॥ २७ ॥

सूर्यभादिति ॥ सूर्यो यस्मिन्नक्षत्रेऽस्ति ततश्चंद्रक्षे दिननक्षत्रमित्यर्थः ।
तस्मिन् चतुर्नवपददशत्रयोदशविंशतिसंख्याके सति रवियोगाः स्युः । की-
दृशाः । दोषाणां संघः समूहस्तस्य विनाशका इत्यर्थः । उक्तंच वसिष्ठेन—‘सू-
र्याच्चतुर्थे दशमे च षष्ठे विश्वक्षेत्रे विंशतिमे नवक्षे । भवंति षड् भानुमहर्क्ष-
योगाः क्रियोगविध्वंसकराः शुभेषु ॥’ इति ॥ २७ ॥

अथ सूर्यादिवारेषु नक्षत्रविशेषैः सिद्धियोगानिर्द्वयप्रोपजातिभ्यामाह—

सूर्येऽर्कमूलोत्तरपुष्यदासं चंद्रे श्रुतिब्राह्मशशीज्यमैत्रम् ।

भौमेष्वहिर्बुध्न्यकृशानुसार्यं ज्ञे ब्राह्ममैत्रार्ककृशानुचान्द्रम् ॥ २८ ॥

जीवैत्यमैत्राश्वदितीज्यधिष्ण्यं शुक्रैत्यमैत्राश्वदिति श्रवोभम् ।

शनौ श्रुतिब्राह्मसमीरभानि सर्वार्थसिद्ध्यै कथितानि पूर्वैः ॥ २९ ॥

सूर्येति ॥ रविवारे हस्तमूलज्युत्तरपुष्याश्विन्यो नक्षत्राणि सिद्धियोगाः
स्युः । एवं चंद्रे श्रवणरोहिणीमृगशिरपुष्यानुराधाः सिद्धियोगाः । एवं भौ-
मेऽश्विन्युत्तराभाद्रपदाकृत्तिकाश्लेषाः । ज्ञे बुधेऽनुराधाहस्तकृत्तिकाश्लेषाः ।
शुक्रै रेवत्यनुराधाश्विनीपुनर्वसुपुष्याः । शुके रेवतिपूर्वाफल्गुन्यश्विनीपुनर्वसुश्र-
वणाः । शनौ श्रवणरोहिणीस्वात्यो नक्षत्राणि सर्वार्थसिद्ध्यै पूर्वैराचार्यैः कथि-
तान्युक्तानि । अत्रैते सिद्धियोगाः ‘दासादर्के मृगादिदौ’ इत्यादिप्रकारेणान-

न्दादिसमीचीनयोगसंबन्धिनक्षत्रैरुपनिबद्धाः । अतएवानयोः पद्ययोरार्षमूला-
भावः । अमुमेवाशयं मनस्यभिसंधाय जगन्मोहनज्योतिःसारसागरादिनिब-
न्धेषु स्वेच्छया न्यूनाधिकनक्षत्रैः सिद्धियोगा उक्ताः । तत्र भीमपराक्रमः—
'मूलं रवौ पुण्यकरोत्तराणि वेधा मृगांकः श्रवणं च सोमे । कृशानुपुण्योत्तर-
भानि भौमे बुधेऽनुराधा वरुणः कृशानुः ॥ बृहस्पतौ पुण्यपुनर्वसू च भगोऽ-
श्विनी च श्रवणं च शुक्रे । शनैश्चरे स्वातिपितामहौ च योगाः किलैते शुभदा-
यिनः स्युः ॥' इति । दीपिकायां च 'ध्रुवगुरुकरमूलपौष्णभान्यर्कवारे' इ-
त्यादिभिर्नक्षत्रैः सिद्धियोगाभिधानं युक्तमेव । 'हस्तर्क्षमर्कवारैर्दाविंदुभं प्र-
थमं कुजे । सौम्ये मित्रभमाचार्ये पुष्यं पौष्णं भृगोः सुते ॥ रोहिणीमन्दवारे
तु सिद्धियोगाह्वया अमी' इति नारदोक्तवचनार्थेऽस्मिन्पद्ये उक्तपदेति स्वयं
पुनर्नोक्तः ॥ २८ ॥ २९ ॥

अथोत्पातमृत्युकाणसिद्धियोगान् शालिन्याह—

द्वीशातोयाद्वासवात्पौष्णभाच्च ब्राह्मात्पुष्यादर्यमर्क्षाद्युगक्षैः ।
स्यादुत्पातो मृत्युकाणौ च सिद्धिर्वारेऽर्काद्ये तत्फलं नामतुल्यम् ॥

द्वीशादिति ॥ आदित्यवारादिषु क्रमाद्वीशाद्विशखातः, तोयमात्पूर्वाषा-
ढातः, वासवाद्धनिष्ठातः, पौष्णभाद्वेवतीतः, ब्राह्माद्रोहिणीतः, पुष्यादर्यमर्क्षा-
दुत्तराफल्गुनीत आरभ्य युगक्षैश्चतुर्भिर्नक्षत्रैः क्रमादुत्पातमृत्युकाणसिद्धियोगाः
स्युः । यथा रवौ विशाखा उत्पातः, मैत्रं मृत्युः, ज्येष्ठा काणः, मूलं सिद्धिः ।
एवं सोमे पूर्वाषाढा उत्पातः, उत्तराषाढा मृत्युः, अभिजित्काणः, श्रवणं
सिद्धिः । भौमे धनिष्ठोत्पातः, शततारका मृत्युः, पूर्वाभाद्रपदा काणः, उत्त-
राभाद्रपदा सिद्धिः । बुधे रेवत्युत्पातः, अश्विनी मृत्युः, भरणी काणः, कृत्ति-
का सिद्धिः । गुरौ रोहिण्युत्पातः, मृगो मृत्युः, आर्द्रा काणः, पुनर्वसुः सिद्धिः ।
शुक्रे पुष्य उत्पातः, आश्लेषा मृत्युः, मघा काणः, पूर्वाफल्गुनी सिद्धिः । श-
नानुत्तराफल्गुन्युत्पातः, हस्तो मृत्युः, चित्रा काणः, स्वाती सिद्धियोग इत्यर्थः ।
तदुक्तं नारदेन 'विशाखादिचतुर्बर्गमर्कवारादिषु क्रमात् । उत्पातमृत्युकाणाख्या
योगाश्चामृतसंयुताः ॥' अमृतं सिद्धिः । ननु चायं पुनरुक्तः श्लोकार्थः । आ-
दित्यवारादिषु हि—'दास्त्रादर्के मृगादिंदौ' इत्यादि क्रमेणानन्दादियोगगणनया
उत्पातमृत्युकाणसिद्धियोगा एव संभवन्ति नान्ये । किंच—'सूर्येऽर्कमूलोत्तरपु-
ष्यदास्त्रम्' इति मूलादीनामेव सिद्धियोगाभिधानात्पुक्तिश्च । उच्यते । बालानां
शीघ्रबोधनार्थं तथोक्तिः । अथवावश्यवज्या एते उत्पातमृत्युकाणाः सिद्धियो-
गोऽप्यतिप्रशस्त इत्येतदर्थं तथोक्तिः । ननु तर्हि देशभेदेन परिहारो वक्ष्यमा-
णोऽनुपपन्नः । सत्यम् । कार्यस्यावश्यकर्तव्यत्वे समीचीनदिनांतराप्राप्तावपवा-
दप्रवृत्तिरिति युक्तमुत्पश्यामः । तत्फलमिति तेषामुत्पातमृत्युकाणसिद्धियो-
गानां फलं नामतुल्यम् । यस्य योगस्य यादृशं नाम तद्योगसत्त्वे प्रारब्धकार्क-

फलमपि तादृशमेवेत्यर्थः । उक्तंच नारदेन—‘योगाद्यसंज्ञा फलदास्त्वष्टा-
विंशतिसंज्ञकाः’ इति ॥ ३० ॥

अथ दुष्टयोगानां देशमेदेन परिहारमनुष्ठुमाह—

कुयोगास्तिथिवारोत्थास्तिथिभोत्था भवारजाः ।

हूणवंगखशेष्वेव वर्ज्यास्त्रितयजास्तथा ॥ ३१ ॥

कुयोगा इति ॥ तिथिवारोत्थाः कुयोगाः दुष्टयोगाः क्रकचादयः, तिथि-
भोत्थाः ‘अनुराधा द्वितीयायाम्’ इत्यादयः । भवारजाः ‘याम्यं त्वाष्ट्रं वैश्वदे-
वम्’ इत्यादयः, तथा त्रितयजास्तिथिवारनक्षत्रजाः ‘वर्जयेत्सर्वकार्येषु इत्साकं
पंचमीतिथौ’ इत्येवमादयस्ते सर्वे दुष्टयोगा हूणवंगखशेष्वेव । हूणवंगौ प्रा-
च्यदेशौ । खशो देश उत्तरस्यां दिशि प्रसिद्धस्तत्रैते वर्ज्याः । अन्यदेशेषु नि-
षिद्धा न भवन्तीत्यर्थे सिद्धमेव । उक्तंच नारदेन—‘तिथिवारोद्भवा नेष्टा योगा
वारक्षसंभवाः । हूणवंगखशेष्योऽन्यदेशेष्वेते शुभप्रदाः ॥’ अथ तिथिवार-
योर्वारक्षयोश्च युतेरुपलक्षणत्वादप्ययुतावपि परिहारो ज्ञेयः ॥ ३१ ॥

अथ समस्तशुभकृत्ये वर्ज्यपदार्थान् शार्दूलविक्रीडितेनाह—

सर्वस्मिन्विधुपापयुक्तनुलवावर्धे निशाहोर्धटी-

त्र्यंशं वै कुनवांशकं ग्रहणतः पूर्वं दिनानां त्रयम् ।

उत्पातग्रहतोऽग्न्यांश्च शुभदोत्पातैश्च दुष्टं दिनं

षण्मासं ग्रहमिन्नमं त्यज शुभे यौद्धं तथोत्पातमम् ॥ ३२ ॥

सर्वस्मिन्निति ॥ हे पंडित, सर्वस्मिन् शुभे कार्ये एतानि वस्तूनि वै
निश्चयेन अज परिहरेत्यर्थः । कानीत्यत्राह—विध्विति । विधुश्चंद्रः, पापाः
क्षीणचंद्रसूर्यभौमशनयः । ‘क्षीणेर्द्वर्कमहीसुताकंतनयाः पापा बुधस्तैर्युतः’
इति वराहोक्तेः । राहुकेत्वोरपि पापत्वं दीपिकायामुक्तम्—‘अधोनेर्द्वर्क-
सौराराः पापा ज्ञस्तैर्युतोपरे । शुभाः पापौ तमःकेतू विष्णुधर्मोत्तरोदितौ ॥’
इति । वसिष्ठेनापि—‘सूर्यभौमशनिराहुकेतवः पापसंज्ञस्वचराः क्षयीचंद्रः ।
पूर्णचंद्रगुरुशुक्रसोमजाः सर्वकर्मसु हि सौम्यखेचराः ॥’ इति । तत्र विधुना
प्रापेन वा पापैर्वा युक्तौ तनुलवौ लग्ननवांशौ त्यज । ‘पूर्णः क्षीणोपि वा
चंद्रो लग्ने सर्वत्र गहितः’ इति कश्यपोक्तेः । श्रीपतिश्च—‘सर्वार्थसिद्धिषु
ज्ञात्री न शुभो विलग्ने’ इति । दैवज्ञमनोहरे गुरुः—‘पापंदुलभगौ त्याज्यौ
सर्वेण शुभकर्मसु । अक्षीणं कर्कगोजस्थं केप्याहुर्लग्नं शुभम् ॥’ इति ।
अथ निशाहोर्ध्वं रात्र्यर्धे दिनार्धे च घटीत्र्यंशं विंशतिपलानि दश पूर्व दश
पश्चाच्च पलानि त्यज । उक्तंच शार्ङ्गोये—‘मृतैः कालो निवसति महानि-
शायां दिने दले यस्मात् । दश पूर्व दश परतस्तस्माद्वर्ज्यानि च पलानि ॥’
इति । अथो कुनवांशकं पादग्रहनवांशं त्यज । यदाह नारदः—‘कूरोग्रांश

न च ग्राह्या न शस्तास्ते नवांशकाः । कुनवांशकलभं यस्याज्यं सर्वगुणान्वितम् ॥
इति । क्रूरैः क्रूरग्रहैरुग्रा भयजनका अंशा नवांशा न ग्राह्या इत्यर्थः । अथ ग्र-
हणतः पूर्वं दिनानां त्रयं त्यज । ग्रहणतः सूर्यचंद्रग्रहणदिनात्प्रथमं दिवसत्रयं
त्याज्यम् । यदाह गर्गः—‘चंद्रसूर्योपरागेषु ग्रहं प्रागशुभं भवेत् । सप्ताहमशुभं
पश्चात्समृतं ग्रहणशूलकम् ॥’ इति । उपरागो ग्रहणम् । ‘उपरागो ग्रहो राहुग्रसे
त्विदौ च पूषिण च’ इत्यमरोक्तेः । अथ उत्पातग्रहतोऽग्रहांश्च । उत्पातो नाम
स्वभावात्तो वैपरीत्यम् । यदाह वराहः—‘तेषां संक्षेपोयं प्रकृतेरन्यथात्वमुत्पातः’
इति । ते चोत्पातास्त्रिविधाः दिव्या आंतरिक्षा भौमाश्च । तत्र दिव्यः के-
त्वादिः आंतरिक्षो गंधर्वनगरादिः भौमो भूमिकंपादिः । एतदप्याह वराहः—
‘अपचारेण नराणामुपसर्गः पापसंचयाद्भवति । संसूचयंति दिव्यांतरिक्षभौ-
मास्त उत्पाताः ॥ दिव्यं ग्रहर्क्षवैकृतमुल्कानिर्घातपवनपरिवेषाः । गंधर्वपुर-
पुरंदरचापादि यदांतरिक्षं तत् ॥ भौमं चरस्थिरभवं तच्छांतिभिराहतं शम-
सुपैति ॥’ इति । ते ह्युत्पाता यस्मिन् दिने स्युस्तद्दिनमारभ्याग्रहान् सप्त दि-
नानि त्यज । यदाह नारदः—‘उत्पातग्रहणादूर्ध्वं सप्ताहं निखिलग्रहे’ इति ।
दीपिकायां च—‘अनिष्टे त्रिविधोत्पाते सिंहिकासूनुदर्शने । सप्तरात्रं न
कुर्वीत यात्रोद्वाहादिमंगलम् ॥’ इति । अनिष्टे अकालवृष्ट्यादिदूषिते काले
इति तटीकाकारोऽप्याख्यत् । अग्रहानीति अद्रयश्च तान्यहानि चेति कर्म-
धारयसमासे ‘राजाहःसखिभ्यष्टच्’ इति समासांते टचि कृते ‘नस्तद्धिते’
इति टिलोपे च ‘रात्राद्वाहाः पुंसि’ इति पुंलिंगत्वम् । अतएव ‘काहाः प्र-
देया अविशुद्धशुद्धौ’ इत्यादयः प्रयोगा उपपद्यन्ते । तथा ग्रहणतो ग्रहणत उर्ध्वं
सप्त दिनानि त्यज । अत्र ग्रहणशब्देन सर्वग्रहणं विवक्षितम् । ततो न्यूनत्वे त्रैरा-
शिकम् । यदाह वसिष्ठः—‘सर्वग्रासे दिनान्यष्टौ सर्वकार्येषु वर्जयेत् । षट् दिनानि
त्रिभागोने अर्धग्रासे चतुर्दिनम् ॥ चतुर्थीशे त्रिरात्रं स्याद्ग्रहणे चंद्रसूर्ययोः ॥’
इति । नारदोऽपि—‘निःशेषे सप्त सप्त च’ इत्याह । एतच्च यद्यप्यविशेषे-
णोक्तं तथापि ग्रहणानंतरमेव ज्ञेयम् । ‘उत्पातग्रहणादूर्ध्वं सप्ताहं निखिल-
ग्रहे’ इति तस्यैवोक्तेः । अंगिरा अपि—‘सर्वग्रासे तु सप्ताहमर्धग्रासे दिनत्र-
यम् । त्रिबोकांगुलतो ग्रासे दिनमेकं तु वर्जयेत् ॥’ इति । अनयोर्वाक्ययो-
र्विषयव्यवस्था देशभेदेनाचारभेदादवगंतव्या । कचित्सामान्यतो दिनसप्त-
कमुक्तम् । यदाह गर्गः—‘सूर्यचन्द्रोपरागौ द्वौ महादोषाह्मयावुभौ । सप्तरात्रं
तयोरूर्ध्वं सर्वशोभननाशनम् ॥’ इति । एतदपि सर्वग्रासपरतया योज्यम् ।
शाङ्गीयविवाहपटले चन्द्रस्य सर्वग्रासे उभयतो दिनसप्तकं त्याज्यमित्यु-
क्तम्—‘कृत्स्नचन्द्रग्रहे त्याज्यं प्राक् पश्चाद्दिनसप्तकम्’ इति । उत्पातविशेषे
ग्रहणे च बहूनि दिनानि वर्ज्यान्याहुः । यदाह चंडेश्वरः—‘ग्रहे रवींद्रोरव-
निग्रकपे केतुद्रमोल्कापतनादिदोषे । अतो दशाहानि वदंति तज्ज्वालयोदशा-
हानि वदंति केचित् ॥’ इति । ग्रहे तु कार्यस्यावश्यकत्वविशेषे परिहार उक्तो
ज्योतिर्निबंधे—‘पञ्च दिनानि वसिष्ठस्त्रिदिनं गर्गस्तु कौशिकस्त्वेकम् ॥

यवनाचार्यस्य मतं पंच मुहूर्तान्श्च दूषयति राहुः ॥' इति । अयं च ग्रहणयो-
निषेधो नित्यनैमित्तिकादिकृत्यत्यतिरिक्तविषयः । यदाह गुरुः—'नित्ये
नैमित्तिके काम्ये जपहोमक्रियासु च । उपाकर्मणि चोत्सर्गे ग्रहवेधो न वि-
द्यते ॥' इति । ग्रहो ग्रहणम् । अथ शुभदोषात्पातैश्च दुष्टं दिनं त्यज । शुभं कल्याणं
ददति लोकेभ्य इति शुभदा एतादृशा ये उत्पाता वसंताद्युत्तपुरस्कारेणोत्पा-
तविशेषाः शुभा इत्युक्तम् । तादृशरूपातैर्दुष्टं दूषितं दिनं द्वित्वातिरिक्त-
संख्याविशेषानवगमादेकत्वस्य च प्रतीतेरेकं दिनं त्याज्यमित्यर्थः । अत्र हेतुः
शुभदत्तसुत्पातानाम् । शुभदोषात्पातानाह ऋषिपुत्रकृतैः श्लोकैर्वराहः—
'वज्राशनिमहीकंपाः संध्यानिर्घातनिःस्वनाः । परिवेषरजोभूमरकाकांसमनो-
दयाः ॥ द्रुमेभ्योऽंतरसन्नेहमधुपुष्पफलोद्गमाः । गोपक्षिमधुवृद्धिश्च शिवाय
मधुमाधवे ॥ तारोल्कापातकलुषं कपिलाकैंदुमंडलम् । अनग्निज्वलनास्फो-
टधूमरेखानिलाकुलम् ॥ रक्तपद्मारुणं सांध्यं नभः क्षुब्धार्णवोपमम् । सरितां
चांबुसंशोषं दृष्ट्वा ग्रीष्मे शुभं भवेत् ॥ शक्रायुधपरीवेषविद्युच्छुष्कविरोह-
णम् । कंपोद्धर्तनवैकृत्यं रसनं दारुणं क्षितेः ॥ नद्युदपानसरसां वृष्ट्यूर्ध्वतर-
णप्लवाः । शीरणं चाद्रिगेहानां वर्षासु न भयावहम् ॥ दिव्यस्त्रीभूतगंधर्व-
विमानाद्भुतदर्शनम् । ग्रहनक्षत्रताराणां दर्शनं च दिवांबरे ॥ गीतवादित्र-
निर्घोषो वनपर्वतसानुषु । सस्यवृद्धिरपां हानिरपायाः शरदि स्मृताः ।
शीतानिलतुषारत्वं नर्दनं मृगपक्षिणाम् । रक्षोयक्षादिसत्त्वानां दर्शनं वागमा-
नुषी ॥ दिशो धूमांधकाराश्च सनभोवनपर्वताः । उच्चैः सूर्योदयेऽस्ते च
हेमन्ते शोभनाः स्मृताः ॥ हिमपातानिलोत्पातविरुपाद्भुतदर्शनम् । कृष्णां-
जनाभमाकाशं तारोल्कापातपिंजरम् ॥ चित्रगर्भोद्भवाः स्त्रीषु गोजाश्चमृगप-
क्षिषु । पत्रांकुरलतानां च विकाराः शिशिरे शुभाः ॥ ऋतुस्वभावजा ह्येते
दृष्टाः स्वर्गौ शुभप्रदाः । ऋतोरन्यत्र चोत्पाता दृष्टास्ते भृशदाहणाः ॥' इति ॥ अथ
ग्रहमिश्रमं ग्रहभौमादिभिः पंचमिर्मिश्रं सिद्धांतोक्तरीत्या भेदयोर्गं प्राप्तमेतादृशं
भं नक्षत्रं त्यज । तथा युद्धं यज्ञक्षत्रं भौमादिपंचग्रहयुद्धमध्यपतितं सह-
इयते तस्यज । तत्र क्रूरयोगादेव दोषसत्त्वे युद्धोपघातस्तु दोषाधिक्यसूच-
नार्थः । सौम्यग्रहयुद्धे तु स एव दोषः । अत्र केचित् यस्मिन् दिननक्षत्रे भौ-
मादीनां युद्धं जातं तच्चक्षत्रं त्याज्यमित्याहुस्तत्र प्रमाणाभावात् । तथोत्पातम-
सुत्पातैर्दिव्यांतरिक्षभौमैर्दूषितं भं त्यज । अयमर्थः—भौमांतरिक्षयोल्पातयो-
ग्रहयुद्धं चेत्प्रत्यक्षदृश्यनक्षत्राभावाद्दिननक्षत्रमेव त्याज्यम् । दिव्योत्पाते तु
केत्वादिना प्रत्यक्षतो यज्ञक्षत्रमाक्रांतं तस्याज्यम् । भौमांतरिक्षोत्पातसाहच-
र्याद्दिननक्षत्रमपि त्याज्यम् । एवं नक्षत्रचतुष्टयं षण्मासम् । 'कालाध्वनोरत्यंतसं-
योगे' इति द्वितीयाः षण्मासमभिव्याप्येत्यर्थः । यदुक्तं शार्ङ्गोपनिषद्वाहपटले-
'क्रूरैर्भुक्तं भुक्तं भोग्यं च तथैव खेटयुद्धगतम् । ग्रहमिश्रकेतुहृतमं सज्जेन्महोत्पात-
दुष्टं यच्च ॥ यद्वाहुसंदर्शनदुष्टमृक्षं शीतांशुयुक्तं च विवाहकाले । आ मासषट्कं
विदधीत तस्मिन्विवाहयात्रादि शुभं न चैव ॥' इति । नारदोपि—'ग्रह-

णोत्पातमं त्याज्यं मंगलेषु ऋतुत्रयम्' इति । मंगलेषु ऋतुत्रयमित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । गुरुरपि—'उत्पातैः पीडितास्ताराः षण्मासं प्रकृतिं ययुः । राहुकेतुविभुक्तं यदक्षचक्रं निपीडितम् ॥ वत्सराधेन शुध्येत ग्रहयुद्ध-
ग्रतं च भम् । नक्षत्रग्रहयोगेन यदुक्तं दोषसंचयम् ॥ तदिदं सर्वकार्येषु शु-
भेषु परिवर्जयेत् ॥' इति । ग्रहयुद्धभेदाश्चत्वारः भेदः उल्लेखः अंशुविमर्दनं
अपसव्यं चेति । यथा वराहः—'आसन्नक्रमयोगाग्नेदोल्लेखांशुमर्दनासव्यैः ।
युद्धं चतुःप्रकारं पराशराद्यैर्मुनिभिरुक्तम् ॥' इति । तल्लक्षणानि सूर्यसि-
द्धांति—'उल्लेखस्तारकास्पृशाग्नेदे भेदः प्रकीर्त्यते । युद्धमंशुविमर्दाख्यमंशु-
योगे परस्परम् ॥ अंशादूनेऽपसव्यं स्याद्युद्धमेकोऽत्र चेदणुः ॥' इति । ननु ग्रह-
युद्धादिकं सिद्धांतविरुद्धम् । यतः—'कक्षाः सर्वा अपि दिविषदां चकलि-
सांकितास्ता वृत्ते लब्धयो लघुनि महति स्युर्महत्यश्च लिप्ताः । तस्मादेते श-
शिजभृगुजादित्यभौमेज्यमन्दा मन्दाक्रांता इव शशधराङ्गांति यातः क्रमेण ॥'
इति भास्कराचार्योक्तेर्महांजरोर्ध्वाधोभावेनावस्थितानां ग्रहाणां युद्धा-
संभव एव । लोके हि समीपवर्तिनोः पुंसोर्युद्धादि दृश्यते तत्कथमियमत्र
शास्त्रे ग्रहयुद्धोक्तिः । सत्यम् । अत्र युक्तिपुरःसरं वराह एव समादधाति स्म
'वियतिचरग्रहाणामुपर्युपर्यात्ममार्गसंस्थानाम् । अतिदूराद्गृन्विषये समता-
मिव संप्रयातानाम् ॥ आसन्नक्रमयोगाग्नेदोल्लेखांश्च मर्दनासव्यैः । युद्धं चतुः-
प्रकारं पराशराद्यैर्मुनिभिरुक्तम् ॥' इति । तेन भूवर्तिनां राज्ञामन्येषां वा
शुभाशुभफलसूचनार्थं युद्धसमागमाद्युक्तिः । उक्तं च सूर्यसिद्धांति—'भावा-
भावाय लोकानां कल्पनेयं प्रदर्शिता । स्वमार्गतः प्रयात्येते दूरमन्योन्यमा-
र्गतः ॥' इति । ननु यथा ग्रहणं तिथिसंघौ भवति तथा नक्षत्रद्वयसंघौ जाय-
मानं किं नक्षत्रं दूषयति किं परं किं पूर्वं किमुभयमिति । अविशेषादुभयमिति
वयं ब्रूमः । यदुक्तं शाङ्गीयविवाहपटले—'यस्मिन् विधुं राहुरिनं च
धिष्ण्ये गृह्णाति तस्याज्यमृतुत्रयं स्यात् । पाणिग्रहे पुंमरणं विधत्ते द्वयोर्भयो-
श्चिद्वयमेव जह्यात् ॥' इति । अथासन्नपक्षद्वयग्रहणे किं द्वयोस्त्यागः षण्मासमुत्त-
कस्यचित्कश्चिद्विशेषः । अयमपि निर्णयस्तत्रैवाभ्यधासि 'पक्षांतरेण ग्रहणद्वयं
च यदा तदादिग्रहणोपगर्भम् । पक्षाद्विशुद्धं भवति द्वितीयं पाणिग्रहे
शुद्ध्यति भोगषट्कात् ॥' इत्यलमतिप्रसंगेन ॥ ३२ ॥

अथ आसमेदेन कियत्संख्याकेषु ग्रहणीयनक्षत्रनिषेधं तथा प्रागादिदिव-
सांश्च निषिद्धानिद्रवज्राछन्दसाह—

नेष्टं ग्रहर्क्षं सकलार्धपादग्रासे क्रमात्तर्कगुणेंदुमासान् ।

पूर्वं परस्तादुभयोस्त्रिषस्ता ग्रस्तेऽस्तगे वाप्युदितेऽर्धखंडे ॥ ३३ ॥

नेष्टमिति ॥ ग्रहर्क्षं ग्रहणनक्षत्रं क्रमात्संपूर्णार्धचतुर्थांशग्रासे सति षट्त्र्ये-
कमासान् नेष्टम् । तथा ग्रहणमं सर्वग्रासे मासषट्कं अर्धग्रासे मासत्रयं चतु-
र्थांशग्रासे मासमेकं त्यजेदित्यर्थः । यदाह गुरुः—'सर्वग्रासे तु षण्मासांस्त्रीन्मा-

सांश्च दलग्रहे । आपादग्रहणे धिष्ण्यं मासमेकं विवर्जयेत् ॥' इति । अथ पूर्वमिति । क्रमादित्यनुवर्तत एव । अत्रापि अस्तेऽस्तगे प्रस्तास्ते पूर्वं त्रिघस्तास्त्रिदिनं नेष्टम् । पूर्वं न सम्यक् त्रिदिनमित्यर्थः । अर्थादग्रेतनानि दिनानि समीचीनानि । तथा अस्तेऽभ्युदिते अस्तोदये परस्तात्पश्चात्त्रिदिनं नेष्टं पूर्वं सम्यक् त्रिदिनमित्यर्थः । तथा अर्धखंडे अस्तोदयप्रस्तास्तयोरभावेपि अर्धग्रासे विंशमानादर्धग्रासे उभयोः कालयोः प्राक्पश्चात्त्रिदिनं नेष्टम् । यदाह गुरुः—'प्रस्तास्ते त्रिदिनं पूर्वं पश्चाद्दस्तोदये तथा । खंडग्रासे त्रिदिनं निःशेषे सप्त सप्त च ॥' इति । कश्यपोऽपि—'प्रस्तोदये परो दोषो प्रस्तास्तेऽर्वाक् शशीनयोः । धुनिशार्धे तूभयं स्यात्खंडिखंडव्यवस्थयोः ॥' इति । वसिष्ठोऽपि—'प्रस्तोदये चोर्ध्वमनिष्टमादौ प्रस्तास्तमानेऽप्युद्धमासषट्कम् ॥' इति । अतः खण्डग्रहणादिसद्भावेऽपि प्रस्तोदयप्रस्तास्तत्वाभावात्पूर्वं पश्चाच्चोक्तदिनानि वर्ज्यानीति सर्वत्र विषयविवेकः ॥ ३३ ॥

अथ सामान्यतोऽवश्यवर्ज्यानि पंचांगदूषणादीनि वसंततिलकयानुष्टुभाच्चाह । जन्मर्क्षमासतिथिप्रभृतयः पदार्थाः सर्वेषु कर्मसु वर्ज्या इति द्वितीयश्लोकेनान्वयः । तान् पदार्थानाह—

जन्मर्क्षमासतिथयो व्यतिपातभद्रा-

वैधृत्यमापितृदीनानि तिथिक्षयर्द्धी ।

न्यूनाधिमासकुलिकप्रहरार्धपात-

विष्कंभवजघटीकात्रयमेव वर्ज्यम् ॥ ३४ ॥

परिघार्धं पंच शूले षट् च गंडातिगंडयोः ।

व्याघाते नव नाढ्यश्च वर्ज्याः सर्वेषु कर्मसु ॥ ३५ ॥

जन्मर्क्षेति ॥ यस्मिन्नक्षत्रे जन्म भवेत्तज्जन्मर्क्षं, यस्मिन् मासे जन्म भवेत्तस जन्ममासः, यस्यां तिथौ जन्म भवेत्ता जन्मतिथिः एते वर्ज्याः । तदाह वसिष्ठः—'स्वजन्ममासर्क्षतिथिक्षणेषु वैनाशकाद्यक्षगणेषु भेषु । नोद्गाहमात्मान्युदयामिकाषी नैवाद्यगर्भद्वितयं कदाचित् ॥' अयं च जन्मनक्षत्रमासतिथिनिषेध आद्यगर्भस्यैव । यदाह नारदः—'जन्ममासे न जन्मर्क्षं न जन्मदिवसेऽपि वा । आद्यगर्भसुतस्यापि दुहितुर्वा करग्रहः ॥' इति । अनेनाद्यगर्भव्यतिरिक्तकन्यायास्तादृशवरस्य जन्मर्क्षमासतिथिषु शुभफलत्वमुक्तं भवति । अतएवाह च्यवनः—'जन्मर्क्षं जन्ममासे वा तारायामथ जन्मनि । जन्मलभे भवेद्दृढा पुत्राढ्या पतिवल्लभा ॥' इति । अथ जन्ममासलक्षणम् । जगन्मोहने वृद्धगर्गः—'आरभ्य जन्मदिवसं यावद्विंशदिनं भवेत् । स जन्ममासो विज्ञेयो गर्हितः सर्वकर्मसु ॥' इति । अस्यापि विशेषस्तत्रैव—'जातं दिनं दूषयते वसिष्ठः पंचैव गर्गस्त्रिदिनं तथात्रिः । तज्जन्मपक्षं किल भागुरिश्च अस्ते विवाहे गमने क्षुरे च' इति । वस्तुतस्तु यस्मिन्मासमासे चैत्रादौ

जन्माभूत्स चांद्रमासो जन्ममासतया त्याज्य इति युक्तमुत्पश्यामः । 'इंद्राग्नी
यत्र हूयेते मासादिः स प्रकीर्तितः । अग्नीषोमौ स्थितौ मध्ये समासौ पितृ-
सोमकौ ॥' इति हारीतवचनात् । 'उपवासव्रतोद्वाहयात्राक्षौरोपनायनम् ।
तिथिवर्षादि निखिलं चांद्रमानेन गृह्यते ॥' इति कश्यपोक्तेश्च । अथात्र ति-
थिशब्दो वसिष्ठवाक्यस्वरसादुक्तः । अतएव नारदसंहितायां रत्नमालादि-
ग्रंथेषु च दिवसपदं तिथिपरं व्याख्येयम् । अन्यथा जन्मवारेऽप्यतिप्रसंगः
स्यात् । अथ व्यतीपातो वर्ज्यः । सप्तविंशतियोगेषु व्यतीपातो नाम योगः
स्पष्टसूर्यचंद्रयोगजन्मा सप्तदशसंख्याको निंद्यः । उक्तंच वसिष्ठेन—'सवै-
धृतो यो व्यतिपातयोगः सर्वोऽप्यनिष्टः परिघार्धमाद्यम् ।' इति । तथा भद्रा
वर्ज्या भद्रा सप्तमं करणं वर्ज्यम् । यदाह वसिष्ठः—'न कुर्यान्मंगलं विष्टयां
ज्जीवितार्थी कदाचन । कुर्वन्नज्ञस्तदा क्षिप्रं तत्सर्वं नाशतां व्रजेत् ॥' इति ।
भद्राप्रवृत्तिरंगविभागकल्पनं च विशेषतोऽग्रे वक्ष्यते । तथा वैधृतिः पूर्वलक्ष-
णलक्षितः सप्तविंशतिसंख्याको योगो निंद्यः । अत्र संमतिः पूर्वमुक्ता । अथ
'नामैकदेशे नामग्रहणम्' इति न्यायमनुसृत्य भीमो भीमसेन इत्यादिवदमा
भमावास्या निंदा । 'सदैव दर्शे पितृकर्म चैव नान्यद्विधेयं शुभपौष्टिकाद्यम् ।
मूढैः कृतं यच्च शुभोत्सवाद्यं विनाशमायात्यचिराद्भृशं तत् ॥' इति वसिष्ठोक्तेः ।
अथ पितृदिनं माता च पिता च पितरौ 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः । पित्रोर्दिनं
मातापित्रोर्मरणदिनं । श्राद्धदिनमिति यावत् । तदपि निषिद्धम् । यदाह शार्ङ्ग-
धरः—'भद्रार्धयामकुलिकं व्यतिपातं वैधृतिं च परिघार्धम् । क्रांतिसमत्वं जज्ञा-
त्संक्रांतिं क्षयदिनं पित्रोः ॥' इति । अथ तिथिक्षयर्द्धी वर्ज्ये । क्षयश्च ऋद्धिश्च
क्षयर्द्धी तिथेः क्षयर्द्धी तिथिक्षयर्द्धी तिथिक्षयस्तिथिवृद्धिक्षेते वर्ज्ये । अनयोः प्र-
सिद्धत्वाल्लक्षणं नोक्तम् । तत्र तिथिक्षयलक्षणं यत्र यो वारस्तिथिद्वयांतं स्पृष्ट्वा
तृतीयतिथेः कंचिदादिमभागमपि स्पृशति तत्र वारे मध्यमा तिथिः क्षयसंज्ञा ।
यथा नवमी रवौ घटिकाद्वयं पुनर्दशमी रवौ षट्पंचाशद्वटिकाः ५६ एकाद-
श्याश्च घटिकाचतुष्टयं रविवारेण सह संबद्धमिति दशमीतिथिः क्षयसंज्ञिता
अवमसंज्ञितेत्यपि चाहुः ॥ अथ तिथिवृद्धिलक्षणं । यत्र या तिथिर्वारद्वयांतं स्पृष्ट्वा
तृतीयवारस्यादिमं कंचिद्भागं स्पृशति तत्र सा तिथिवृद्धिसंज्ञा त्रिष्टुष्टुगित्यपि
चेत्याहुः । यथा तृतीया रवौ अष्टपंचाशद्वटिकाः ५८, ततश्चतुर्थी सोमे षष्टि-
घटिकाः ६०, ततो भौमवासरे चतुर्थी घटिकात्रयं ३, अतश्चतुर्थी वारत्रयसं-
ज्ञा तिथिवृद्धिसंज्ञा । यदाह वसिष्ठः—'स्युस्तिष्ठतिथयो वारे एकस्मि-
न्वमा तिथिः । तिथिर्वारत्रयं चैका त्रिष्टुष्टुक् द्वेऽतिनिंदिते ॥ कृतं यन्मं-
गलं तत्र त्रिष्टुष्टुगावमे दिने । भस्मीभवति तत्क्षिप्रमग्नौ सम्यग्यथेधनम् ॥'
इति । अथ शुभकृत्यावश्यकत्वे तिथिक्षयतिथिवृद्धोः परिहारमाह दोषाप-
चादाध्याये वसिष्ठः—'अवमाख्यं तिथेर्दोषं केंद्रगो देवपूजितः । हंति यद्व-
त्पापचयं व्रतं द्वैवार्षिकं यथा ॥ त्रिष्टुष्टुगाह्वयं दोषं सौम्यः केंद्रगतः सदा ।
हंति यद्वत्पापचयमन्यशयनव्रतम् ॥' इति । अथ न्यूनाभिमासौ क्षयमा-

साधिकमासौ वर्ज्यौ । 'असंक्रांतिमासोऽधिमासः स्फुटं स्याद्विसंक्रांतिमासः क्षयाख्यः कदाचित्' इति । द्वयोरपि लक्षणं सिद्धांतशिरोमणावभिहितम् । ग्रंथकृदपि संक्रांतिप्रकरणे—'स्पष्टार्कसंक्रांतिविहीन उक्तो मासोऽधिमासः क्षयमासकस्तु । द्विसंक्रमः' इति वक्ष्यति । एतच्च तत्रैव सम्यगव्याख्यास्यते । तदुक्तं वसिष्ठसंहितायाम्—'यस्मिन्दर्शस्यांतादर्वागेवापरं दर्शम् । उ-
ल्लंघ्य भवति भानोः संक्रांतिः सोऽधिमासः स्यात् ॥ आद्यंतदर्शयोर्मध्ये भानोरेवांतयोर्थदा । संक्रांतिद्वितयं स्याच्चेन्न्यूनमासः स उच्यते ॥ मास-
प्रधानाखिलमेव कर्म मुक्त्वाखिलं कर्म न कार्यमत्र । यज्ञोपवासव्रततीर्थ-
यात्राविवाहकर्मादि विनाशमेति ॥' इति । अथ कुलिकः वारसंबन्धी सुहृ-
तेदोषो वर्ज्यः । तथा प्रहरार्धवारसंबन्धेनार्धयामा वर्ज्याः । यदाह वसिष्ठः—
'निधनं प्रहरार्धं तु निःस्वत्वं यमघंटके । कुलिके सर्वनाशः स्याद्वात्रावेति
न दोषदाः ॥' इति । कुलिकादीन् दोषान् ग्रंथकृदग्रे वक्ष्यति । अथ पातो
महापातो महागणितसाध्यो व्यतीपातनामको वैधृतिनामकश्च वर्ज्यः । यदाह
नारदः—'यस्मिन्दिने महापातस्तद्दिनं वर्जयेच्छुभे । अपि सर्वगुणोपेतं
व्रणयोर्मरणप्रदम् ॥' इति । कश्यपोऽपि—'महावैधृतिपाताभ्यां कृषितं
लभ्यमुत्तमम् । राजावधूतं पुरुषं यद्वत्तत्संपरित्यजेत् ॥' इति । पातो व्यती-
पातः । महाशब्दः प्रत्येकमसिंबध्यते । महावैधृतिर्महाव्यतीपातश्च ताभ्या-
मित्यर्थः । महापातो नाम रवीदुक्रांतिसाम्यम् । तदानयनं तु गणितग्रंथेभ्यः
सूर्यसिद्धांतादिभ्यो ज्ञेयम् । ततो महापातकालं निर्णय यत्तत्कालस्याति-
सूक्ष्मेत्वात्कस्मिन्काले मंगलकृत्यं निषिद्धमित्याशंक्य महापातस्थितिकालान-
यनमप्युक्तं तत्रैव । तत्प्रयोजनं सूर्यसिद्धांते—'आद्यंतकालयोर्मध्ये कालो
ज्ञेयोऽतिदारुणः । प्रज्वलज्ज्वलनाकारः सर्वकर्मसु गर्हितः ॥ ज्ञानदानजपश्रा-
द्धव्रतहोमादिकर्मसु । प्राप्यते सुमहच्छ्रेयस्तत्कालज्ञानतस्तथा ॥' इति ।
आद्यंतकालो स्पृशमोक्षस्थितिरूपौ । सिद्धांतशिरोमणावप्युक्तम् 'पात-
स्थितिकालांतमंगलकृत्यं न शस्यते तज्ज्ञैः । ज्ञानजपहोमदानादिकमत्रोपैति
खलु वृद्धिम् ॥' इति । यत्तु वसिष्ठेनोक्तम्—'महापातो वैधृतिश्च उपरा-
गसमस्तदा । तस्माद्दिनत्रयं त्याज्यं मध्यपूर्वापरामिधम् ॥' इति । वराहे-
णापि बृहद्यात्रायामुक्तम्—'एष्यो धनं क्षपयति व्यतीपातयोगो मृत्युं
ददाति नचिरादपि वर्तमानः । संतापशोकमादविश्रमभयान्यतीतस्तस्माद्दिनत्रय-
मपि प्रजहीत विद्वान् ॥' इति । तदेतद्वचनद्वयमपि महापातोपयोगिगणिताशक्त्या
कदा महापातः स्यादिति सूक्ष्ममहापातस्थितिकालज्ञानाद्विवाहप्रकरणे 'पंचा-
स्याजौ' इति वक्ष्यमाणरीत्या महापातसंभावनापरया पातदिवसं निर्णय पूर्वाप-
रवर्तमानदिनानां त्यागपरमिति प्रतिभाति । 'यस्मिन्दिने महापातस्तद्दिनं वर्ज-
येच्छुभे' इति नारदवाक्यमप्येवमेव व्याख्येयम् । यदा तु महापातस्य स्थि-
तिरूपसूक्ष्मकालज्ञानं स्यात्तदा 'स्थूलात्सूक्ष्मं ज्यायः' इति न्यायेन सपुव
पातमध्यकालो विवाहादिमंगलकृत्येषु त्याज्योऽन्यथा गणितग्रंथेषु पातस्थि-

तिकालानयनस्य वैयर्थ्यप्रसंग इति विष्कृष्टोऽर्थः । विष्कंमेति । विष्कंभव-
ज्रयोगयोः प्रथमातिक्रमे कारणाभावादादिमं घटिकात्रयमेव वर्ज्यम् । तथा परि-
घस्य परिघाख्ययोगस्य घटिकानामाद्यमर्थं त्रिंशद्वटिकात्मकं त्याज्यम् । शूले
पंचादिमा घट्यो वर्ज्याः । गंडातिगंडयोगयोरादिमाः षट् नाट्यो वर्ज्याः ।
व्याघातयोगे नवादिमा नाट्यो वर्ज्याः । यदाह श्रीपतिः—‘परिघस्य चा-
र्थम् । तिस्रस्तु योगे प्रथमे सवज्रे व्याघातसंज्ञे नव पंच शूले । गंडेऽतिगंडे
च षडेव नाट्यः शुभेषु कार्येषु विवर्जनीयाः ॥’ इति । ननु सवज्रे इदं कस्य
विशेषणं प्रथमयोगस्य वा व्याघातयोगस्य वा । मिश्रमिश्रघटिकानिर्देशादुभ-
योस्तद्विशेषणमयुक्तम् । अत्र ब्रूमः । प्रथमस्यैव विशेषणं वज्रयोगसहिते प्र-
थमयोगे विष्कंभयोगे तिस्रो नाट्यो वर्ज्या इत्यर्थः । किमत्र प्रमाणमिति चे-
च्छृणु । कश्यपादिवाक्यस्वरसात् । यदाह कश्यपः—‘विष्कंभवज्रयो-
स्तिस्रः षट् च गंडातिगंडयोः । व्याघाते नव शूले तु पंच नाट्यस्तु गर्हिताः ॥’
इति । नारदोऽप्येवमेव । अनेन—‘विष्कंभादिघटीत्रयं च नवकं व्याघात-
वज्रोद्भवम्’ इति वदन्महेश्वरः प्रत्याख्यातो भवति । एवंच—‘विष्कंभाद्य-
त्रिनाडीः शुभकृतिषु च षट् गंडयोः पंच शूले व्याघाते वज्रकंऽकाः’ इति
गणेशज्योतिर्विदुक्तिरपि चित्या ॥ ३४ ॥ ३५ ॥

अथ पक्षरंभ्रतिथीरावश्यकत्वे सति तन्निष्ठवर्ज्यघटीश्रानुष्ठुभाह—

वेदांगाष्टनवाकैर्द्रपक्षरन्भ्रतिथौ त्यजेत् ।

वस्वकमनुतत्त्वाशाशरा नाडीः पराः शुभाः ॥ ३६ ॥

वेदांगेति ॥ चतुर्थी षष्ठी अष्टमी नवमी द्वादशी चतुर्दशी एताः पक्षरं-
भ्रसंज्ञास्थित्यो ज्ञेयाः । आसु शुभकृत्यावश्यकत्वे सति क्रमादादिमाः वस्व-
कमनुतत्त्वाशाशरा नाडीस्त्यजेत् । यथा चतुर्थ्यामादिमा अष्ट घटिकास्त्याज्या
इत्यर्थः । अथ परा उर्वरिता नाट्यः शुभकृत्ये शुभा ज्ञेयाः । यदाह दोषनि-
रूपणाध्याये वसिष्ठः—‘चतुर्दशी चतुर्थी च अष्टमी नवमी तथा । षष्ठी च
द्वादशी चैव पक्षच्छिद्राह्वया इमाः ॥ क्रमादेतासु तिथिषु वर्जनीयाश्च ना-
डिकाः । भूताष्टमनुतत्त्वाकदश शेषास्तु शोभनाः ॥ दोषनाडीषु यत्कर्म शुभं
सर्वं विनश्यति । विवाहे विधवा नारी ब्राह्म्यः स्याच्चोपनायने ॥ सीमंते ग-
र्भनाशः स्यात्प्राशने मरणं ध्रुवम् । अग्निना दह्यते क्षिप्रं गृहारंभे विशेषतः ॥
राजराष्ट्रविनाशः स्यात्प्रतिष्ठायां विशेषतः । किमत्र बहुनोक्तेन कृतं कर्म
विनश्यति ॥’ इति । कश्यपस्तु सर्वसाधारण्येन दशैव घटिकास्त्याज्या
इत्याह—‘अष्टमी द्वादशी षष्ठी पक्षरंभ्रास्तु तासु च । मंगले सर्वदा त्याज्या
नूनं हि दश नाडिकाः ॥’ इत्यनेन एतस्यैव तिथिवारनक्षत्रयोगलक्षणात्मकस्य
पंचांगस्य शुद्धिः पंचांगशुद्धिरित्युक्तं नारदेन—‘तिथिवारक्षयोगानां कर-
णस्य च मेलनम् । पंचांगमस्य शुद्धिः पंचांगशुद्धिरुदाहृता ॥ यस्मिन्पं-
चांगदोषोऽस्ति तस्मिंश्च निरर्थकम् ॥’ इति ॥ ३६ ॥

अथ कुलिककालवेलायमघंटकंटकदोषाननुष्टुभाह—

कुलिकः कालवेला च यमघंटश्च कंटकः ।

वाराद्विघ्ने क्रमान्मंदे बुधे जीवे कुजे क्षणः ॥ ३७ ॥

कुलिक इति ॥ वारात् वर्तमानवारात् मंदे शनैश्चरे गणिते सति योऽको भवेत्तस्मिन् द्विगुणे योऽकस्तत्संख्यः क्षणो मुहूर्तः कुलिको भवति । एवं वर्तमानवारात् बुधे जीवे कुजे गणिते ततो द्विगुणिते सति योऽकः स क्रमात्कालवेला-यमघंट-कंटक-संज्ञका दुष्टमुहूर्ताः स्युः । यथा रवितः शनिः सप्तसंख्याकः स द्विगुणश्चतुर्दश जाताः अतस्तत्संख्याको मुहूर्तः कुलिकसंज्ञो रविवारे भवति । एवं रवावष्टमो मुहूर्तः कालवेला, तथा रवौ दशमो मुहूर्तो यमघंटः, तथा रवौ षष्ठो मुहूर्तः कंटकसंज्ञ इत्यर्थः । एवं सोमवारादावपि कुलिककालवेलायमघंटकंटकाः स्युरित्यर्थः । यदाह कश्यपः—‘शैलाक्षवेदा ७-५-४ स्तर्काब्धिनगाः ६-४-७ पंचाभिवाहवः ५-३-२ । वेदाक्षिबाणा ४-२-५ लोकैकेभा ३-१-८ स्वक्षिगिरिवह्नयः २-७-३ ॥ चन्द्रर्तुतर्काः १-६-६ कुलियमघंटार्धयामकाः । प्रहरार्धप्रमाणास्ते भानुवारादितः क्रमात् ॥’ इति । अत्रार्धयामः संपूर्णस्याज्योऽन्वर्थत्वात् । कुलिकयमघंटयोस्तुत्तरार्धं त्याज्यम् । उक्तं च दैवज्ञमनोहरे—‘अहनि निशि गजांशः स्वे दिनेशादिकानां भवति तु गुरुभौमशार्किकालक्रमेण । प्रभवति यमघंटः कंटकः कालवेला कुलिक इति विरुद्धस्तत्परार्धं निषिद्धम् ॥’ इति । गजांशोऽर्धप्रहरः । एते मुहूर्तदोषा दिनषोडशांशत्वेन ज्ञेयाः । गजांश इत्युक्त्वा तत्परार्धं निषिद्धमित्युक्तेः । दोषफलमाह वसिष्ठः—‘निधनं प्रहरार्धं तु निःस्वत्वं यमघण्टके । कुलिके सर्वनाशः स्याद्रात्रावेते न दोषदाः ॥’ इति । कंटककालवेलयोरन्वर्थत्वादत्र फलं नोक्तम् । ‘रात्रावेते न दोषदाः’ इत्यस्यार्थवादो रत्नकोशे—‘तमस्विनीगंधमुपेक्ष चारदोषास्तथा शक्तिमनामुवंतः । अर्धं समासाद्य विलासिनीनां कटाक्षबाणा इव निष्फलाः स्युः ॥’ इति । तथाच ‘न वारदोषाः प्रभवन्ति रात्रौ देवेज्यदैत्येज्यदिवाकराणाम् । दिवा शशांकार्कजभूसुतानां सर्वत्र निंद्यो बुधवारदोषः ॥’ इति ज्योतिर्निबंधकृदुक्तिः संगच्छते । अथ शुभकृत्यावश्यकत्वे देशभेदेन यमघंटकंटकादिदोषपरिहारमाह गर्गः—‘विध्यस्योत्तरकूले तु यावदातुहिनाचलम् । यमघंटकदोषोऽस्ति नान्यदेशेषु विद्यते ॥ मत्स्यांगमगर्घाघ्रेषु यमघंटस्तु दोषकृत् । काश्मीरे कुलिकं दुष्टमर्धयामस्तु सर्वतः ॥’ इति ॥ ३७ ॥

अथ सूर्यादिवारेषु शिष्याणां सद्यएव दोषज्ञानार्थं दुर्मुहूर्तादिनामकान्मुहूर्तान् शार्दूलविक्रीडितवसंततिलकाभ्यामाह—

सूर्ये षट्स्वरनागदिभ्यनुमिताश्चंद्रेऽब्धिषट्कुंजरा-

कार्का विश्वपुरंदराः क्षितिसुते ब्यब्ध्यमितर्कादिशः ।

सौम्ये द्व्यब्धिगजांकदिभ्रानुमिता जीवे द्विषट्भास्कराः

शक्राख्यास्तिथयः कलाश्च भृगुजे वेदेषुतर्कग्रहाः- ॥ ३८ ॥

दिग्भास्करामनुमिताश्च शनौ शशिद्वि-

नागादिशोभवदिवाकरसंमिताश्च ।

दुष्टः क्षणः कुलिककंटककालवेलाः

स्युश्चार्धयामयमघंटगताः कलांशाः ॥ ३९ ॥

सूर्ये इति ॥ दिगिति ॥ रविवारे षष्ठसप्तमाष्टमदशमचतुर्दशसंख्या मुहूर्ता निधाः । सोमवारे चतुर्थषष्ठाष्टमनवमद्वादशत्रयोदशचतुर्दशमुहूर्ता निधाः । भौसे द्वित्रिचतुःषट्दशसंख्या मुहूर्ता निधाः । बुधे द्विचतुरष्टनवदशचतुर्दशसंख्या मुहूर्ता निधाः । गुरौ द्विषट्द्वादशचतुर्दशपंचदशषोडशसंख्या मुहूर्ता निधाः । शुके चतुःपंचषट्नवदशद्वादशचतुर्दशसंख्या मुहूर्ता निधाः । शनौ एकद्वित्रिसुदशैकादशद्वादशसंख्याका मुहूर्ता निधाः । एषु मुहूर्तेषु केषुचित् दुष्टक्षणो दुर्मुहूर्तो ज्ञेयः । केषुचित्कुलिककंटककालवेलाः स्युः । केषुचिद्वर्धयामयमघंटाः स्युः । तत्प्रमाणमाह-कलांशा इति । कलांशाः षोडशांशाः । दिनस्येति शेषः । यस्मिन्दिने कुलिकादिजिज्ञासा तद्दिने यद्दिनमानं तत्षोडशमिर्भाज्यं यल्लब्धं घटीपलात्मकं तन्मुहूर्तपरिमाणं तेषु मुहूर्तेषु यथासंभवं दुर्मुहूर्तादयो दोषा ज्ञातव्याः । तथाहि रवौ चतुर्दशसंख्यो मुहूर्तो दुर्मुहूर्तः कुलिकश्च षष्ठः कंटकसंज्ञः सप्तमाष्टमावर्धयामाख्यौ । तत्राष्टमः कालवेलाख्यश्च दशमो यमघण्टाख्यः । एवं सोमवारादिष्वपि बोद्धव्यम् । तत्र कुलिककंटककालवेलायमघंटज्ञानं पूर्वश्लोकेऽऽयध्यायि । दुर्मुहूर्तार्धयामान्विवाहप्रकरणे 'रवावर्धयामा' इत्यादिना वक्ष्यति । ननु दुर्मुहूर्तकुलिकादेवांचनिकस्यार्थस्य 'सूर्ये षट्स्वर' इत्यादिलघुप्रकारेणाभिधानात्पूर्वं परस्ताच्च पुनर्ग्रन्थोक्तप्रकाराभिधानमुक्तं प्रतिभाति । केचिद्दृष्टांतार्थमिदमभिधानम् । तथाहि ग्रन्थेषु दुर्मुहूर्तकुलिककण्टककालवेलावर्धयामयमघंटानां श्लोकषट्केनाभिधानात् व्याख्यानगम्यार्थत्वाच्चेति गौरवम् । अत्र तु सर्वमप्यर्थं शब्दतः संक्षिप्य श्लोकद्वयेन व्याख्यानानपेक्षमभिधानमिति लाघवमिति दृष्टांतदर्शनद्वारा सर्वत्र लाघवप्रकरणसूचनार्थं शिष्याणामत्र ग्रन्थपठनादरातिशयार्थं च पुनरुक्तिः ॥ ३८ ॥ ३९ ॥

अथ विवाहादिशुभकृत्ये होलिकाष्टकनिषेधमनुष्ठुमाह—

विपाशेरावतीतीरे शुतुद्र्याश्च त्रिपुष्करे ।

विवाहादिशुभे नेष्टं होलिकाप्राग्दिनाष्टकम् ॥ ४० ॥

विपाशेति ॥ विपाशानदी इरावती चैते नद्यौ पश्चिमदेशे प्रसिद्धे । एतयोर्नद्योस्तीरवर्तिदेशेषु, तथा शुतुद्रिर्नदी सापि तत्रैव प्रसिद्धा तस्या अपि

तीरवर्तिदेशेषु, तथा त्रिपुष्कराख्ये देशे च होलिका फाल्गुनपौर्णमास्यामग्नि-
दाहः ततः प्राक् दिनाष्टकं विवाहादिशुभकृत्ये नेष्टं निषिद्धमित्यर्थः । अत्र ता-
वद्धोलिकाष्टकनिषेधः शीघ्रबोधे—‘शुक्लाष्टमीं समारभ्य फाल्गुनस्य दिनाष्ट-
कम् । पूर्णिमावधिकं त्याज्यं होलाष्टकमिदं शुभे ॥’ इति । अस्यापवादोपि
तत्रैव—‘शुतुष्ट्यां च विपाशायामैरावत्यां त्रिपुष्करे । होलाष्टकं विवाहादौ
त्याज्यमन्यत्र शोभनम् ॥’ इति ॥ ४० ॥

मृत्युक्रकचदग्धादीनिदौ शस्ते शुभाञ्जगुः ।

केचिद्यामोत्तरं चान्ये यात्रायामेव निदितान् ॥ ४१ ॥

मृत्त्विति ॥ मृत्यवो मृत्युयोगा आनंदादिष्वष्टाविंशतियोगेषु ‘दास्त्रादकै’
इत्यादिना प्रागुक्ताः । क्रकचः ‘षष्ठ्यादितिथयो मंदाद्विलोमम्’ इत्युक्तः । दग्ध-
योगः ‘सूर्येभ्यश्चाभिरसाष्टनंदा’ इत्युक्तः । आदिशब्देन विषययोगा हुताशनयो-
गाश्च गृह्यन्ते । चंद्रे शस्ते समीचीने सति । समीचीनत्वं गोचरप्रकरणे वक्ष्यते ।
मृत्युक्रकचदग्धादीन् शुभाननिष्टफलमपास्य शुभफलदान् जगुरुक्षुः । यदाह
राजमार्तण्डः—‘क्रकचो मृत्युयोगाख्यो दिनं दग्धं तथैव च । चंद्रे शुभे
क्षयं यांति वृक्षा वज्रहता इव ॥’ इति । अथ केचिदाचार्या यामोत्तरं मृत्यु-
क्रकचदग्धादीन् शुभाञ्जगुः । तथा च दीपिकायां राजमार्तण्डः—‘उत्पाते
यमघंटे च काणे च क्रकचे तथा । तिथौ दग्धे च काले च प्राग्यमात्परतः
शुभम् ॥’ इति । अथान्ये आचार्या मृत्युक्रकचदग्धादीन् यात्रायामेव निदि-
तान् । विवाहादीनि तु प्रतिषेधाभावादवश्यं कार्याणि । यदाह लल्लुः—‘वा-
रक्षतिथियोगेषु यात्रामेव विवर्जयेत् । विवाहादीनि कुर्वीत गर्गादीनामिदं
वचः ॥’ इति । वारक्षतिथियोगेषु निघेष्ट्विति शेषः ॥ ४१ ॥

अथ पुनरप्यपवादं मुजंगप्रयातेनाह—

अयोगे सुयोगोऽपि चेत्स्यात्तदानी-

मयोगं निहत्यैष सिद्धिं तनोति ।

परे लग्नशुद्धा कुयोगादिनाशं

दिनार्धोत्तरं विष्टिपूर्वं च शस्तम् ॥ ४२ ॥

अयोग इति ॥ अयोगे क्रकचादौ सति सुयोगः सिद्धियोगोऽपि चेत्स्या-
त्तदा एष सिद्धियोगः अयोगं अयोगफलं निहत्य सिद्धिं कार्यसिद्धिं तनोति नि-
ष्पादयति । यदाह राजमार्तण्डः—‘अयोगः सिद्धियोगश्च द्वावेतौ भवतो
यदि । अयोगो हन्यते तत्र सिद्धियोगः प्रवर्तते ॥’ इति । अन्यच्च—‘इत्यमृ-
ताख्यो योगः सर्वाण्यशुभानि लीलया नियतम् । न भवति पुनरिह शक्नो
वैष्टिबिष्टिबिष्टितीपाते ॥’ इति । यत्तु दीपिकाकारवचनम्—‘यदि विष्टि-
वर्त्यतीपातो दिनं चाप्यशुभं भवेत् । हन्यतेऽमृतयोगेन भास्करेण तमो यथा ॥’

इति, तदमृतयोगस्यातिप्राशस्त्यसूचनार्थं न तु भद्राव्यतीपातादिदोषापवादकम् 'हंत्यमृताख्ययोगे' इत्येकवाक्यताबलात् । अथ परे आचार्या लभ्यशुद्ध्या समीचीनलभ्यबलेन कुयोगानां मृत्युककचादीनां नाशं वदंतीति शेषः । यदाह स एव—'यत्र लभं विना कर्म क्रियते शुभसंज्ञकम् । तत्र तेषामयोगानां प्रभावाज्जायते फलम् ॥' अथावश्यकशुभकृत्ये कालान्तरप्रतीक्षाऽयोग्यतायां परिहारमाह—विष्टिपूर्वं विष्टिर्भद्रा तत्पूर्वं तदादिव्यतीपातादिकं दिनार्थोत्तरं मध्याह्नादनन्तरं शस्तं प्राहुः । अर्थान्मध्याह्नं यावत्कालो निषिद्धः । 'विष्टिरंगारकश्चैव व्यतीपातश्च वैष्टतिः । प्रत्यरं जन्मनक्षत्रं मध्याह्नात्परतः शुभम् ॥' इति तेनैवोक्तत्वात् ॥ ४२ ॥

अथ भद्रा निषिद्धेति पूर्वमुक्तं तदधुना प्रस्तावात्तन्निषिद्धकालं शालिनी-
छंदसाह—

शुक्ले पूर्वार्धेऽष्टमीपंचदश्योर्भद्रैकादश्यां चतुर्थ्यां परार्धे ।

कृष्णेऽत्यार्धे स्यात्तृतीयादशम्योः पूर्वं भागे सप्तमीशंभुतिथ्योः ॥

शुक्ल इति ॥ शुक्लपक्षेऽष्टम्यां पूर्णिमायां च पूर्वार्धे भद्रा भवति । एकादश्यां चतुर्थ्यां चोत्तरार्धे भद्रा । अथ कृष्णे कृष्णपक्षे तृतीयायां दशम्यां चात्यार्धे उत्तरार्धे भद्रा स्यात् । सप्तम्यां शंभुतिथौ चतुर्दश्यां च पूर्वभागे पूर्वार्धे भद्रा स्यात् । पूर्वं इति । 'पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा' इत्यस्मिन्भावपक्षे रूपं अष्टम्यादीनां तिथीनां गतभोग्यवटिकायोगार्थं भद्राप्रमाणमिति यावत् । 'तिथेर्गतैष्यैक्यदलं तन्मानं करणं भवेत्' इति बोपदेवोक्तेः । 'तिथ्यर्धभागं सर्वेषां करणानां प्रकल्पयेत्' इति सूर्यसिद्धांतोक्तेश्च । उक्तं च दीपिकायाम्—'तृतीयादशमीशेषे तत्पंचम्योस्तु पूर्वतः । कृष्णे विष्टिः सिते तद्वत्तासां परतिथिष्वपि ॥' इति । बृहस्पतिना तु स्पष्टमुक्तम्—'सिते चतुर्थ्यामत्यार्धमष्टम्याद्यार्धमेव च । एकादश्यां परार्धे तु पूर्वार्धे पूर्णशीतगौ ॥ कृष्णे तृतीयांत्यार्धं हि सप्तम्याद्यार्धमेव च । दशम्यामुत्तरार्धे तु चतुर्दश्यर्धमादितः ॥ विष्ट्याख्योऽयं महादोषः कथितोऽत्र समस्तगः । तदानीं कृतसत्कर्म कर्त्रा सह विनश्यति ॥' इति । पूर्णशीतगौ पूर्णिमायाम् । रत्नकोशे प्रत्येकं भद्रानामानि—'हंसी नदिन्यपि च त्रिशिराः सुमुखी करालिकाश्चैव । वैकृतिरौद्रमुखी च चतुर्मुखी विष्टयः क्रमशः ॥' चतुर्थ्यादितिथिसंबन्धिभद्रानामभिधानं नामसादृश्येन फलतारतम्यसूचनार्थम् । भद्रास्वरूपं रत्नमालायाम्—'उद्बद्धोद्वटतरपीठितातिकृष्णा दंष्ट्रोग्रा पृथुहनुगंडदीर्घनासा । कार्यघ्नी हुतवहनं समुद्रिरंती विश्वांतः पतति समंततोऽत्र विष्टिः ॥' इति ॥ ४३ ॥

अथ चतुर्थ्यादितिथिषु भद्राया मुखपुच्छविभागादिकं शार्दूलविकीर्ति-
तेनाह—

पंचवद्रिकृताष्टरामरसभूयामादिषट्यः शरा

विष्टेरास्यमसद्रजेंदुरसरामाद्यश्विवाणाब्धिषु ।

यामेष्वंत्यघटीत्रयं शुभकरं पुच्छं तथा वासरे

विष्टिस्तिथ्यपरार्धजा शुभकरी रात्रौ तु पूर्वार्धजा ॥४४॥

पंचेति ॥ चतुर्थ्यादितिथीनां क्रमतः पंचादिप्रहरेषु शराः पंच नाढ्यः
आदिमा विष्टेर्भद्राया आस्यं मुखं । यथा चतुर्थ्याः पंचमप्रहरादिभूताः
पंच घट्यो भद्रामुखम् । एवमष्टम्या द्वितीयप्रहरे, एकादश्याः सप्तमप्रहरे,
पौर्णमास्याश्चतुर्थप्रहरे, तृतीयाया अष्टमप्रहरे, सप्तम्यास्तृतीयप्रहरे, चतुर्दश्याः
प्रथमप्रहरे भद्रामुखमित्यर्थः । तद्भद्राया मुखमसदशुभमित्यर्थः । अथ पुन-
श्चतुर्थ्यादितिथीनां क्रमेण गजादिप्रहरेषु अंत्यं अंते भवमंत्यम् । 'दिगादिभ्यो
यत्' इति । यत् घटीत्रयं पुच्छं पुच्छसंज्ञं तच्छुभकरं समस्तकार्येष्वित्यर्थः ।
यथा चतुर्थ्या अष्टमप्रहरस्यांत्यघटीत्रयं भद्रापुच्छं, एवमष्टम्याः प्रथमप्रहरस्य,
एकादश्याः षष्ठप्रहरस्य, पूर्णिमायास्तृतीयप्रहरस्य, तृतीयायाः सप्तमप्रहरस्य,
सप्तम्या द्वितीयप्रहरस्य, दशम्याः पंचमप्रहरस्य, चतुर्दश्याश्चतुर्थप्रहरस्या-
ंत्यघटीत्रयं भद्रापुच्छमित्यर्थः । यदाह गुरुः—'भूतदक्षस्वरांभोषिवसुबह्वं-
गरूपकाः । यामेष्वेषु क्रमादास्यं भवेत्तिथ्यर्धविष्टिषु ॥' इति । व्यवहा-
रसमुच्चये—'दशम्यामष्टम्यां प्रथमघटिकापंचकपरं हरिषुः सप्तम्यां द्विदश-
१२ घटिकति त्रिघटिकम् । तृतीया राकायां खयम् २० घटिकाम्यः परभवं
शुभं विष्टेः पुच्छं शिवतिथिचतुर्थ्योस्तु विरमे ॥' इति । हरिषुरेकादशी ।
राका पूर्णिमा । ननु भद्रा देवतेत्यभिधीयते तस्याः पुच्छकथनात् पशु-
त्वसिद्धिर्दृश्यते । देवता च कथं पशुर्भवितुमर्हति । सत्यम् । दैत्येन्द्रैर्देवेषु
पराजितेषु रुद्रस्य ज्वालामालाकुलनेत्रालोकितशरीराद्देवी भद्रासंज्ञा मुखपु-
च्छादिमत्युत्पन्ना सती दैत्याजघान । यदुक्तं श्रीपतिना—'दैत्येन्द्रैः समरे-
ऽमरेषु विजितेष्वीशः क्रुधा दृष्टवान्त्वं कायं किल निर्गता खरमुखी लांगू-
लिनी च त्रिपात् । विष्टिः सप्तभुजा सृगैर्द्रगलका क्षामोदरी प्रेतगा दैत्यघ्नी
मुदितैः सुरैस्तु करणप्राप्ते नियुक्ता सदा ॥' इति । करणान्याह गर्गः—
'बवं च बालवं चैव कौलवं तैतिलं गरम् । वणिजं विष्टिमित्याहुः करणानि
चराणि तु ॥' इति । विष्टिर्भद्रा । अंते कृष्णचतुर्दश्याः शकुनिर्देशभागयोः ।
भवेच्चतुष्पदं नागं किंस्तुघ्नं प्रतिपदले ॥' इति । अतस्तिथ्यर्धभागः करण-
मित्युक्तेः प्रतिपत्पूर्वार्धे स्थिरकरणं किंस्तुघ्नं ततो बवकरणं प्रतिपद्वितीयार्धे ।
बालवकौलवकरणे द्वितीयायाः पूर्वोत्तरार्धयोः । तैतिलगरकरणे तृतीया-
पूर्वोत्तरार्धयोः । चतुर्थीपूर्वार्धे वणिक् उत्तरार्धे तु भद्रा । एवं पंचमीषष्ठीस-
प्तमीषु बवबालवकौलवतैतिलगरवणिक्करणानि भवंति । ततोऽष्टम्या अर्धे
भद्रा भवति ॥ एवं पुनः पुनरावृत्तावुक्ततिथिषु भद्रा ज्ञेया । अतएवोक्तम्
'शुके पूर्वार्धेऽष्टमीपंचदशयोः' इत्यादि । एवं चतुर्दश्याः पूर्वार्धे भद्रा ।
उत्तरार्धोदारभ्य शकुन्यादीनि स्थिरकरणानि चत्वारि । भद्राकृत्यमाह
वसिष्ठः—'वधबंधविषारन्यस्त्रच्छेदनोच्चाटनादि यत् । तुरंगमहिषोद्गादि-

कर्म विष्ट्यां तु सिद्ध्यति ॥ न कुर्यान्मंगलं विष्ट्यां जीवितार्थी कदाचन । कु-
र्वन्नज्ञस्तदा क्षिप्रं तत्सर्वं नाशतां व्रजेत् ॥' इति । तत्रांगविभागः फलं च
कश्यपसंहितायाम्—'मुखे पंच गले त्वेका वक्षस्वेकादश स्मृताः । नाभौ
चतस्रः षट् कट्यां तिस्रः पुच्छे तु नाडिकाः ॥ कार्यहानिमुखे मृत्युगले व-
क्षसि निःस्वता । कट्यामुन्मत्तता नाभौ च्युतिः पुच्छे ध्रुवो जयः ॥' इति ।
अयं च भद्रांगविभागो नाडीनां त्रिंशतोक्तः । त्रिंशतो न्यूनाधिकत्वे तु त्रै-
राशिकेन सुखादीनामंगानां विभागज्ञानम् । यथा । यदि नाडी त्रिंशता इद-
मुक्तमंगपरिमाणं तदेष्टपरिमाणेन किमिति त्रैराशिकम् । एवं सति उक्तांगप-
रिमाणं भद्राभोगमितघटीभिः संगुण्यं त्रिंशता भाज्यं लब्धं समोऽंगवि-
भागः । त्रैराशिकस्वरूपं लीलावत्यामुक्तम्—'प्रमाणमिच्छा च समानजाती
आद्यंतयोस्तत्फलमन्यजाति । मध्ये तदिच्छाहतमाद्यहत्स्यादिच्छाफलं व्यस्त-
विधिर्विलोमे ॥' इति । तत्र सुखादिकालो रत्नमालायाम्—'जलशिखि-
शशिरक्षःशर्वकीनाशवायुत्रिदशपतिककुप्सु प्रोक्तमाख्यं हि विष्टेः । नियतमृषि-
भिराशासंख्ययामक्रमेण स्फुटमिह परिहार्यं मंगलेष्वेतदेव ॥' इति । जलं वरुणः ।
कीनाशो यमः । शुक्रचतुर्थ्या उत्तरार्धे पश्चिमदिशि भद्रामुखं तच्चाशासंख्यया
क्रमेण पंचमे प्रहरे भवति । अर्थादेव भद्रायाः प्रहरचतुष्टयाधिकस्थितिभा-
वादन्ते एव घटिकात्रयं पुच्छम् । ततोऽष्टम्यां द्वितीयप्रहरे तेन प्रकारेण आ-
श्रेण्यां दिशि मुखम् । सुखाच्च प्राक् पुच्छमिति प्रथमप्रहरांत एव पुच्छघटि-
कासित्येवं सर्वास्त्वपि भद्रातिथिष्ववगंतव्यम् । प्रयोजनमपि तत्रैव—'मनु-
वसुमुनितिथियुगदशशिवगुणसंख्यासु तिथिषु पूर्वस्याः । आयाति विष्टिरेषा
पृष्ठे शुभदा पुरस्त्वशुभा ॥' इति । तदेतदात्ययिककार्यसंभवे सति मुखदि-
क्संमुखयात्रानिषेधकमवधेयम् । ग्रंथांतरे अन्यदप्युक्तम् । 'असिते सर्पिणी
ज्ञेया सिते विष्टिस्तु वृश्चिकी । सर्पिण्यास्तु मुखं त्याज्यं वृश्चिक्याः पुच्छमेव
च ॥' इति । अथ परिहारमाह—तथेति । विष्टिस्थित्यपरार्धजा तिथ्युत्त-
रार्धे संभूता वासरे दिवसे यदि स्याद्भद्रा तदा शुभकरी । तेनैव प्रकारेण
तिथिपूर्वार्धजा रात्रौ भद्रा चेत्स्यात्तदा शुभा शुभकरी स्यात् । उक्तं च—
'रात्रिभद्रा यदाह्नि स्याद्विवाभद्रा यदा निशि । न तत्र भद्रादोषः स्यात्सा
भद्रा भद्रदायिनी ॥' इति । रात्रिभद्रा तिथ्युत्तरार्धोद्भवा । दिवाभद्रा तिथि-
पूर्वार्धोद्भवा । अमुमर्थं स्पष्टमाह गुरुः—'निशि पूर्वार्धजा विष्टिर्दिवा चा-
परतः शुभा । क्रमागता तु या विष्टिः सैव हालाहलोपमा ॥' इति । लङ्घो-
ऽपि—'दिवा परार्धजा विष्टिः पूर्वार्धोत्था यदा निशि । तदा विष्टिः शुभा-
येति कमलासनभाषितम् ॥' ब्रह्मसिद्धांतेऽपि—'दिवा परार्धजा विष्टि-
र्विष्टिरेव दिवाविशोः । सा त्याज्या त्वन्यथा विष्टिः सर्वकर्मशुभप्रदा ॥'
इति । ननु यत्तु नारदकश्यपादिमिरुक्तम्—'करणानि बवादीनि शुभसंज्ञा-
नि षट् क्रमात् । क्रमायाताऽक्रमायाता विष्टिर्नेष्टा तु मंगले ॥' इति । अत्र क्रमा-
याता दिवारात्रिक्रमायाता दिवाभद्रा रात्रौ रात्रिभद्रा च दिवेत्यर्थः । एवं सति

द्विविधाया अपि भद्राया दोषवत्त्वोक्तेः पूर्वोक्तपरिहारमिधानमयुक्तम् । उ-
च्यते । इदमेव क्रमायातेति वचनं ज्ञापकमुक्तार्थस्य । अन्यथा सामान्यतो
भद्रा दुष्टेत्युक्ते द्विविधभद्राया दोषवत्त्वसिद्धेरनर्थकमिदं स्यात् । तस्माच्छु-
भकार्याणां भद्रारूपदुष्टदिनव्यतिरिक्तकालप्रतीक्षायोग्यत्वे तदैव कार्यं न
दुष्टदिने । 'अबाधेनोपपत्तौ बाधो न न्याय्यः' इति न्यायाद्वचनस्य निषेध
एव तात्पर्याच्च । अवश्यकर्तव्यस्य तु शुभकर्मणः कालांतरप्रतीक्षामसहमा-
नस्य वैमादि(?)परिहारमाश्रित्य दुष्टदिने कृतिरुचितैव । 'विष्टिरंगारकश्चैव'
इत्यपि परिहार एतत्पर एवेत्यलं पल्लवितेन ॥ ४४ ॥

अथ भद्रानिवासं तत्फलं चानुष्टुभाह—

कुंभकर्कद्वये मर्त्ये स्वर्गेऽब्जेऽजात्रयेऽलिगे ।

स्त्रीधनुर्जकनक्रेऽधो भद्रा तत्रैव तत्फलम् ॥ ४५ ॥

कुंमेति ॥ अब्जे चंद्रमसि कुंभद्वये कुंभमीनस्थे कर्कद्वये कर्कसिहरा-
क्षिस्थिते सति भद्रा मर्त्ये मनुष्यलोके तिष्ठति । अथ मेषादित्रये मेषवृषमि-
थुनस्थितेऽलिगे वृश्चिकस्थिते चंद्रे स्वर्गे भद्रा तिष्ठति । कन्याधनुस्तुलामक-
रराशिस्थितेऽधः पाताललोके भद्रा तिष्ठति । अथ यत्र भद्रा तत्रैव मर्त्यस्वर्ग-
पातालेषु फलं स्वोक्तशुभाशुभफलं ददातीत्यपवादद्वारा प्रयोजनमुक्तं भ-
वति । उक्तं च—'मेषोक्षकौर्ष्यमिथुने घटसिंहमीनकर्केषु चापमृगतौलिसु-
तासु चंद्रे । स्वर्मर्त्यनागनगरीः क्रमशः प्रयाति विष्टिः फलान्यपि ददाति हि
तत्र देशे ॥' इति । भूपालवल्लभे—'कन्यातुलामकरधन्विषु नागलोके
मेषालिवैणिकवृषेषु सुरालये स्यात् । पाठीनसिंहघटकर्कटकेषु मर्त्ये चंद्रे व-
दंति मुनयस्त्रिविधां हि विष्टिम् ॥' इति । पाठीनो मीनः ॥ ४५ ॥

एवं महता ग्रंथसंदर्भेण पंचांगदूषणान्युक्तानि । अधुना कालाशुद्धौ
निषेध्यवस्तूनि शार्दूलविक्रीडिताभ्यसमाह—

वाप्यारामतडागकूपभवनारंभप्रतिष्ठे व्रता-

रंभोत्सर्गवधूप्रवेशनमहादानानि सोमाष्टके ।

गोदानाग्रयणप्रपाप्रथमकोषाकर्म वेदव्रतं

नीलोद्वाहमथातिपन्नशिशुसंस्कारान्सुरस्थापनम् ॥ ४६ ॥

दीक्षामौजिविवाहमुंडनमपूर्वं देवतीर्थेक्षणं

संन्यासाग्निपरिग्रहौ नृपतिसंदर्शाभिषेकौ गमम् ।

चातुर्मास्यसमावृत्ती श्रवणयोर्वेधं परीक्षां त्यजे-

द्वृद्धत्वास्तशिशुत्व ईज्यसितयोर्न्यूनाधिमासे तथा ॥ ४७ ॥

वाप्यारामेति ॥ दीक्षेति ॥ वापी दीर्घिका, आराम उपवनं, तडागः

पुष्करिणी, कूपः प्रसिद्धः, भवनं गृहं, एतेषामारं प्रतिष्ठे आरंभो निर्माणं, प्रतिष्ठा उत्सर्गः । तत्र गृहप्रतिष्ठा गृहप्रवेशो ज्ञेयः । व्रतारंभोत्सर्गौ व्रतानाम-
नंतशिवरात्रिव्रतादीनामारंभः, उत्सर्गोऽनंतव्रतादीनामुद्यापनं, महादानानि
षोडशमहादानानि, सोमः सोमयागः, अष्टका अष्टकाश्राद्धं, गोदानं केशांत-
संज्ञं कर्म, आग्रयणं नवाब्जेष्टिः, प्रपा जलशाला, 'प्रपा पानीयशालिका' इ-
त्यभिधानात् । महाराष्ट्राः पाणपोई इति वदन्ति । पडुआ इति कान्यकुब्जाः ।
प्रथमकोपाकर्म प्रथमारभ्यमाणं श्रावणीकर्म, वेदव्रतं महानाम्न्यादित्रयं
उपनिषद्गतं महानाम्नीव्रतं वेदव्रतं च, नीलोद्वाहः नीलशब्दावाच्यः काम्यो
वृषोत्सर्गः, नत्वेकादशाहे क्रियमाणस्तस्य तदैव विहितवान्मुहूर्तविचारा-
नुन्मेषः । अतिपन्नशिशुसंस्काराः अतिपन्ना अतिक्रान्ता जातकर्मनामकर्मा-
दयः शिशूनां संस्काराः, दीक्षा मन्त्रग्रहणादिका, मुण्डनं चौलं, अपूर्वं देवै-
क्षणं तीर्थेक्षणं च, अग्निपरिग्रहोऽग्निहोत्रमग्न्याधानं, चातुर्मास्यं चातुर्मास्या-
ख्यो यागः, समावृत्तिः समावर्तनं मौजीमोक्षः, श्रवणयोर्वेधः कर्णवेधः, परीक्षा
तप्तमाषादिरूपा, दिव्यमिति यावत् । अन्यानि कर्माणि नामतः स्पष्टानि ।
एतानि सर्वाणि कर्माणि त्यजेन्न कुर्यात् । ईज्यसितयोर्बृहस्पतिशुक्रयोर्बृहस्पते
शिशुत्वे बाल्ये च तथा न्यूनाधिमासे क्षयमासे अधिकमासे च न कुर्यात् ।
अयं च निषेधः प्रथमोपक्रांतकृत्येषु नतु नित्यवदारब्धवार्षिकयात्रादौ ।
अत्र मूलवचनानि लिख्यन्ते । तत्र शुक्रास्तादिषु ज्योतिःसारसागरे
कक्षोच्चयः—'वापीकूपतडागपानगमनं क्षौरं प्रतिष्ठा व्रतं विद्या मंदिरक-
र्णवेधनमहादानं वनं सेवनम् । तीर्थस्नानविवाहदेवभवनं मन्त्रादि देवेक्षणं
तूरेणैव जिजीविषुः परिहरेदस्तंगते भार्गवे ॥ बाले शुके वृद्धे जीवे वृद्धे शुके
जीवे बाले । जीवे सिंहे सिंहादित्ये जीवादित्ये नष्टे जीवे ॥ तथा मलिम्लुचे मासि
सुराचार्ये तथास्तगे । वापीकूपतडागादिक्रियाः प्रागुदितास्त्यजेत् ॥' इति । वन-
मारामादि । सेवनं राजादीनाम् । नष्टे जीवे नष्टबले नीचस्थिते गुरावित्यर्थः ।
लल्लुः—'उपनयनं गोदानं परिणयनगृहप्रवेशगमनानि । अस्ममितेषु न कु-
र्यात्सुरगुरुभृगुपुत्रचंद्रेषु ॥' इति । शातातपः—'अस्तंगते गुरौ शुके बाले
वृद्धे मलिम्लुचे । उद्यापनमुपारंभं व्रतानां नैव कारयेत् ॥' अस्तमयादि-
फलमाह बादरायणः—'गुरोरस्ते पतिं हन्याच्छुक्रास्ते चैव कन्यकाम् ।
चंद्रे नष्टे उभौ हन्यात्तस्मादस्तं विवर्जयेत् ॥' इति । विवाह इति शेषः ।
'बालभावे स्त्रियं हन्याद्बृद्धभावे नरं तथा । तस्माद्बाले च वृद्धे च विवाहं
नैव कारयेत् ॥' उपलक्षणमेतत् । एवं व्रतबंधादिष्वपि कर्तुर्मरणं ज्ञेयम् ।
'एकत्र निर्णीतः शास्त्रार्थोऽपरत्रापि विनियुज्यते' इति न्यायात् । उक्तं च
शास्त्रीयविवाहपटले—'विवाहो व्रतबंधो वा यात्रा वा गृहकर्म च ।
गुरावस्तमिते शुके ध्रुवं मृत्युं विनिर्दिशेत् ॥' इति । अथाधिमासक्षयमा-
सवर्ज्यानि गृह्यपरिशिष्टे—'सोमयागादिकर्माणि नित्यान्यपि मलि-
म्लुचे । तथैवाग्रयणाधानचातुर्मास्यादिकान्यपि ॥ महालयाष्टकाश्राद्धोपाक-
र्माद्यपि कर्म यत् । स्पष्टमासविशेषाख्यविहितं वर्जयेन्मले ॥' इति । गर्ग-

बृहस्पती अपि 'अन्याधानं प्रतिष्ठां च यज्ञदानव्रतानि च । वेदव्रतवृषोत्सर्ग-
चूडाकरणमेखलाः ॥ मांगल्यमाभिषेकं च मलमासे विवर्जयेत् ॥' मरीचिः—
'गृहप्रवेशगोदानस्थानाश्रममहोत्सवम् । न कुर्यान्मलमासे तु संसर्पेऽहस्पतौ
तथा ॥' इति । यदा क्षयमासो भवति तदा पूर्वोत्तरावधिसौ भवतः ।
तत्र पूर्वः संसर्पः । द्वितीयोऽहस्पतिः । एतान्यधिकमासक्षयमासवर्ज्यानि
गुरुशुक्रयोरस्तादावपि वर्ज्यानि । यदाह वृद्धगार्ग्यः—'बाले वा यदि वा
वृद्धे शुके वास्तंगते गुरौ । मलमास इवैतानि वर्जयेद्देवदर्शनम् ॥' इति ।
अत्र देवदर्शनमपूर्वं विवक्षितम् । यदाह गर्गः—'अपूर्वदेवतां दृष्ट्वा शुचः
स्युर्नष्टमार्गवे । मलमासेष्वनावृत्ततीर्थयात्रां परित्यजेत् ॥' इति । अनावृत्ती-
र्थयात्रामपूर्वतीर्थयात्राम् । दीपिका—'नो शुक्रास्तेऽष्टमेऽर्के गुरुसहितरवौ
जन्ममासेऽष्टमेन्दौ विष्टौ मासे मलस्थे कुजशनिदिवसे जन्मतारासु चाथ ।
नाडीनक्षत्रहीने सुरगुरुरजनीनाथताराविशुद्धौ प्रातः कार्या परीक्षा द्वितनु-
चरगृहांशोदये शस्तलप्ते ॥' इति । गुरुसहितरवौ गुर्वादित्ये इत्यर्थः । इदं
सिंहस्थितमकरस्थितास्तमितगुरुणामुपलक्षणम् । उक्तं च व्यवहारोच्चये—
'सिंहस्थे मकरस्थे च जीवे चास्तमिते तथा । मलमासे न कर्तव्या परीक्षा
जयकांक्षिणा ॥' इति । मलमासग्रहणं क्षयमासस्याप्युपलक्षणम् । नाडीन-
क्षत्राणि वैनाशिकनक्षत्राणि । परीक्षा दिव्यम् । अयमत्र तात्पर्यार्थः । अनि-
यतकालविहितानि चूडाकरणवाप्यारामादिशुभकृत्यानि गुर्वादेरस्तादिषु स-
र्वथा न कार्याणि । यानि तु नियतकालानि सीमंतनामकरणादीनि तानि
गुर्वादेरस्तादिसत्त्वेपि स्वीकृतकाल एव भवन्ति । 'चतुर्थे गर्भमासे स्यात्सीमं-
तोन्नयनक्रिया । षष्ठेऽष्टमे वा कुर्वीत सूत्रांतरविधानतः ॥' इति शौनका-
दिसुनिवचनेभ्यः कालस्यापि नियामकत्वावगतेः । अतएवाह बृहस्पतिः—
'मासप्रयुक्तकार्येषु मूढत्वं गुरुशुक्रयोः । न दोषकृन्मलो मासो गुर्वादित्यादिकं
तथा ॥' इति । यमोपि—'चन्द्रसूर्यग्रहे ज्ञानं श्राद्धदानजपादिकम् । कार्याणि
मलमासेऽपि नित्यं नैमित्तिकं तथा ॥' इति । अन्यत्रापि 'सीमंतजातकादीनि
प्राशनांतानि यानि वै । न दोषो मलमासस्य मौढ्यस्य गुरुशुक्रयोः ॥' इति ।
एवंसति प्रतिबन्धवशादतिक्रांतकालेषु जातकर्मादिषु सत्सु गौणकालस्य
गुह्यत्वात् । उक्तं च वसिष्ठेन—'अतीतकालान्यखिलानि तानि कार्याणि
सौम्यायनगे दिनेशे । सिते गुरौ चाप्यथ इक्ष्यमाने तदुक्तपंचांगदिनेऽप्य-
खण्डे ॥' इति । अतएवोक्तं अतिपञ्चशिष्टसंस्कारानिति ॥ ४६ ॥ ४७ ॥

अथ सिंहस्थगुर्वादिदोषान् शालिन्याह—

अस्ते वर्ज्यं सिंहनक्रस्थजीवे वर्ज्यं केचिद्वक्रगे चातिचारे ।

गुर्वादित्ये विश्वघस्त्रेपि पक्षे प्रोचुस्तद्वदंतरत्नादिभूषाम् ॥४८॥

अस्ते वर्ज्यमिति ॥ यदस्ते गुर्वादेरस्ते वर्ज्यमुक्तं तत् सिंहनक्रस्थजीवे सिं-
स्थगुरौ मकरस्थगुरौ च वर्ज्यं निषिद्धम् । यदाह वराहः—'उद्यानचूडाव्रतबंधदी-

क्षाविवाहयात्रादिवधूपवेशः । तडागकूपत्रिदशप्रतिष्ठा बृहस्पतौ सिंहगते न
 कुर्यात् ॥' इति । देवीपुराणेऽपि—'सिंहसंस्थे गुरौ यत्नात्सर्वारंभान्विवर्ज-
 येत् । प्रारब्धं च न सिध्येत महाभयकरं भवेत् ॥ पुत्रभ्रातृकलत्राणि हन्या-
 ष्ठीघ्नं न संशयः । कारको व्रजते नाशं संतानं त्रियतेऽचिरात् ॥ देवारामत-
 ङागाश्च प्रपोषानगृहाणि च । विवाहयज्ञोपनयचूडादि च न सिध्यति ॥
 यथा सिंहस्थितो जीवस्तथैव मकरस्थितः ॥' इति । त्रिस्थलीसेतौ—'गुर्वा-
 दिश्वगुरौ सिंहे शुके वास्तमुपागते । त्यजेद्यानं महादानं व्रतं देवविलोक-
 नम् ॥' इति । लल्लोऽपि—'नीचस्थे वक्रसंस्थेऽप्यतिचरणगते बालवृद्धे-
 ऽस्त्रगे वा संन्यासो देवयात्रा व्रतनियमविधिः कर्णवेधस्तु दीक्षा । मौजीबंधो
 गणानां परिणयनविधिर्वास्तुदेवप्रतिष्ठा वज्र्याः सद्भिः प्रयत्नाभिदशपतिगुरौ
 सिंहराशिस्थिते वा ॥' इति । अयमपि निषेधो नियतकालविहितानां न
 भवति । उक्तं च शाङ्गीये—'सीमंतजातकादीनि प्राशनांतानि यानि वै ।
 कर्तव्यानि न दोषोऽस्ति पंचाननगते गुरौ ॥' इति । उपलक्षणमेतत् । एवं
 मकरस्थेऽपि कार्याणि शुभानि । कचिदपूर्वतीर्थयात्रायां मौढ्यादिदोषाभावो
 विहितः । त्रिस्थलीसेतौ—'गोदावर्यां गयायां च श्रीशैले ग्रहणद्वये । सुरासुरमु-
 रूणां च मौढ्यदोषो न विद्यते ॥' वायुपुराणे—'गयायां सर्वकालेषु पिंडं दद्याद्वि-
 धानतः । अधिमासे जन्मदिने द्यास्ते च गुरुशुक्रयोः ॥ न त्यक्तव्यं गयाश्राद्धं
 सिंहस्थेऽपि बृहस्पतौ ॥' इति । अत्र श्राद्धस्य यात्रापूर्वकत्वाद्गयायात्रापि न
 निषिद्धेति ज्योतिर्निबंधे व्याख्यातम् । गुर्वाद्यस्तस्योपलक्षणत्वात्सिंहस्थगुरा-
 चपि गोदावरीयात्रा न निषिद्धेत्याहुः । अन्यच्च—'अधिमासे सिंहगुरावस्ते च
 गुरुशुक्रयोः । तीर्थयात्रा न कर्तव्या गयां गोदावरीं विना ॥' इति । अत्र-
 धिमासे च जन्मर्क्ष इति पठंति तत्र यात्रायां जन्मनक्षत्रस्यातिनिषिद्धत्वाद्गो-
 दावरीगयायात्रयोरपवादो युक्त एव । तथा ग्रहणाधोदयकपिलाषष्ठीसंक्रान्त्यु-
 द्देशेनापूर्वतीर्थयात्रायां कर्तव्यायां शुक्रास्तादिमहादोषो नास्तीत्युक्तं त्रिस्थ-
 लीसेतौ लल्लेन—'उपप्लवे शीतलभानुभान्वोरधोदये वा कपिलाख्यषष्ठ्याम् ।
 सुरासुरेज्यास्तमयेऽपि तीर्थयात्राविधिः संक्रमणेऽपि द्यस्तः ॥' इत्यलमियता ।
 अथ गुर्वाद्यस्ते यद्वर्ज्यमुक्तं तद्वक्तुं गुरावधवातिचारगे गुरौ वर्ज्यम् । यदाह
 वात्स्यः—'यात्रोद्गाहौ प्रतिष्ठां च गृहचूडाव्रतादिकम् । वर्जयेद्यत्ततश्चैव जीवे
 वक्रातिचारगे ॥ कीर्तिभंगः प्रतिष्ठायां चौरभीतिस्तथाध्वनि । तथोद्गाहे भवे-
 न्मृत्युर्व्रते हानिर्भयं गृहे ॥' इति । कचिदस्यापवादोऽभिहितः । राजमा-
 र्तेहे—'वक्रातिचारगे जीवे वर्जयेत्तदनंतरम् । व्रतोद्गाहादिचूडायामष्टाविंशति-
 वासरान् ॥' इति । मुक्तावल्यां त्वतिचारस्यैवापवादः—'अतिचारे सुरपूज्यो
 भवनाद्भवनांतरं यदा याति । अष्टाविंशतिदिवसान्विवर्जयेत्परिणयं प्रयत्नेन ॥'
 इति । परिणय इत्युपलक्षणम् । अस्यापवादो दीपिकायां—'त्रिकोणजायाधन-
 लाभराशौ वक्रातिचारेण गुरुः प्रयातः । यदा तदा प्राह शुभं विलग्नं हिताय
 पाणिग्रहणं वसिष्ठः ॥' इति । अतएव लल्लुः—'प्रतिषिद्धो नोद्गाहो वक्रिणि

जीवे तथातिचारगते । गोचरबलं प्रधानं लभं च पराशरः प्राह ॥' इति । विवाहे एव कर्तव्येऽयमपवाद इति केचित् । न तु यज्ञोपवीतादौ । लभं च पराशरः प्राहेति सामान्योक्तेः । सर्वस्यापि कर्मणोऽपवाद इत्यन्ये । विशेषमाह लल्लुः—'यद्यप्यनुपचयस्थो जीवः कन्यातिकालमावहति । गुणवद्गुरोपलब्धौ तथापि पाणिग्रहः कार्यः ॥' इति । अथ केचिदुर्वादित्ये गुरुसहिते आदित्ये सूर्ये । एकराशिगतौ गुरुसूर्याविति यावत् । स गुर्वादित्यस्तस्मिन्नपि सर्वमस्तोक्तं शुभकर्म वर्ज्यम् । यदाह शौनकः—'एकराशिगतौ सूर्यजीवौ स्यातां यदा पुनः । व्रतबंधविवाहादि शुभकर्माखिलं त्यजेत् ॥' इति । यत्तु गुरुवचनम्—'गुरुक्षेत्रगतो भानुर्भानुक्षेत्रगतो गुरुः । गुर्वादित्यः स विशेषो गहितः सर्वकर्मसु ॥' इति । तदविचारितरमणीयम् । तथाहि गुरुक्षेत्रे धनुर्मीनौ तत्र भानुः सूर्यो गुर्वादित्यस्तदसत् । धनुरर्कस्य दक्षिणायनत्वादेव निषेधसिद्धेः । मीनार्कस्य तु यज्ञोपवीतव्यतिरिक्तकार्यमात्रनिषेधसिद्धेः । तथा भानुक्षेत्रं सिंहस्तत्र गतो गुरुर्गुर्वादित्य इति चेन्न । तत्र सिंहस्यगुरुत्वादेव निषेधसिद्धेः । अथ गणितवशेन यस्मिन्नेव गुरुः क्षेत्रे भानुस्तस्मिन्नेव राशौ गुरुः स गुर्वादित्य इति । तन्न । संभवत्येकवाक्यताकरणे सिद्धवाक्यताकरणस्य वैयर्थ्यापत्तेः । ननु गुरोर्बाह्यवृद्धत्वास्तमयानां पृथक्निषेधोऽनर्थकः गुर्वादित्यनिषेधेनैव सिद्धत्वादिति चेन्मैवं वोचः । राश्यादौ सूर्यः तद्वाशेरेवांतेऽष्टाविंशत्यंशे गुरुः तत्राष्टाविंशत्यंशानां व्यवधानात्तावद्गुरोरस्ताभावः । कालांशाश्च गुरोरेकादश ११ तदंतरे ह्यस्तमयत्वोक्तेः सप्तदशांशांतरितत्वाच्च वार्धकमपि नास्ति । यतो बाल्यं वार्धकं च परमं पक्ष १५ मात्रं नारदादिभिरुक्तं तत्र दिनद्वयमधिकमवशिष्यते । येषां तु दश वा सप्त वा दिनानि बाल्यं वार्धकं चेति पक्षस्तेषामपि सप्त वा दश वा दिनानि बाल्यवार्धकरहितान्यवशिष्यते । तत्र गुर्वादित्यप्रयुक्तोपि दोषो यथा स्यादिति वचनारंभः । एवं बाल्येऽपि ब्रह्म्यम् । नन्वेवं गुर्वादित्य एव तर्हि वक्तव्यो गुरोर्बाह्यवार्धकास्तानां पार्थक्येन दोषाभिधानमनर्थकमिति चेन्न । यदा यत्र राशौ सूर्यस्ततः प्राग्राशौ गुरोरुदयस्तत्र बाल्यदोषः सावकाशः । यदोत्तरराशौ गुरुस्तदा वार्धकदोषः सावकाशः । बह्मंशांतरत्वादस्तमयसंभावनापि नास्ति । तत्र गुर्वादित्यदोषेण बाल्यवार्धकास्तमयदोषाणां कथं निरासः कर्तुं शक्यः । नहि मिन्नराशिस्थयोऽपि गुर्वादित्यगुर्वादित्यदोषाभिधानं कैश्चिदुक्तम् । तस्मात्प्रागुक्तविषय एव गुर्वादित्यदोषः । यदा त्वेकराशिस्थितत्वं तदा यदि बाल्यवार्धकास्तमयदोषाणां संभवस्तदा दोषस्याधिक्यन्यूनतातरतमभावो ध्येयः । तथाहि बृहस्पतेः स्रष्टु पंचावस्थाः संभवन्ति । पूर्वं गुर्वादित्यसंज्ञा साल्पदोषा । ततो यथायथा रविसामीप्यं तथातथा क्षीणताधिक्याद्वार्धकव्यपदेशो गुर्वादित्यव्यपदेशाद्बृहस्पतः । ततः सूर्यातिसाभिध्येनास्तंगतत्वेऽस्तमयाख्यो व्यपदेशः सोऽव्यंतं बृहस्पतः । ततः पुनरपि कालांशातिक्रमेण रविविप्रकर्षाद्बुधे सति बाल्यव्यपदेशः प्राक्फलात् किञ्चिद्व्यूनदोषकरः । ततः पुनरपि राश्यंते गुर्वादित्य-

व्यपदेशः सोऽपदोष इति । एवं गुरोर्बाह्यवार्धकदिनानामपि बहुत्वाल्लपत्वयो-
रपि व्यवस्था ध्येया । तथाहि । यदास्तोदयाम्यां प्राक् पश्चाच्च वार्धकं बाल्यं
च पक्षमभिहितं तदा पक्षातिमदिनपंचकमल्पदोषवत् । यदा तु दशदिना-
नीति पक्षस्तदा तदतिमं दिनत्रयं मध्यमदोषम् । यदा तु सप्तदिनानीति प-
क्षस्तदा तु महादोष एव । एवं भीमज्जिरन्यत्रापि व्यवस्थाविरोधे सति महादो-
षाल्पदोषजनिकावश्यकानावश्यकविषयिणी ध्येयेत्यलमतिप्रसंगेन ॥ ॥ अथ
केचिद्विश्वघ्नोऽपि पक्षे त्रयोदशदिने पक्षे यस्मिन् पक्षे तिथिद्वयद्वाः स त्रयो-
दशदिनात्मकः पक्षोऽतिनिष्ठः । तदुक्तं ज्योतिर्निबंधे—‘पक्षस्य मध्ये द्वितीयां
पतेतां तदा भवेद्गौरवकालयोगः । पक्षे विनष्टे सकलं विनष्टमित्याहुराचार्य-
वराः समस्ताः ॥’ इति । तथा ‘त्रयोदशदिने पक्षे तदा संहरते जगत् । अग्नि
वर्षसहस्रेण कालयोगः प्रकीर्तितः ॥’ इति । एवंविधे काले सर्वं गुर्वाद्यस्तोत्रं
शुभकर्म वर्ज्यं प्रोच्यते । तदुक्तं व्यवहारचंडेश्वरे—‘त्रयोदशदिने पक्षे विवा-
हादि न कारयेत् । गर्गादिमुनयः प्राहुः कृते मृत्युस्तदा भवेत् ॥’ इति ।
विवाहे दंपत्योश्चौलोपनयनादौ च शिशोर्मृत्युरित्यवधातव्यम् । संस्कार्यतथा
प्राधान्यात् ज्योतिर्निबंधोऽपि—‘उपनयनं परिणयनं वेदमारंभादिकर्माणि ।
यात्रां द्विक्षयपक्षे कुर्यान्न जिजीविषुः पुरुषः ॥’ इति । अथ प्रसंगात्त्रयोदश-
दिनात्मकपक्षः कथं संभवति कथं च न संभवतीति विचारः प्रस्तूयते । क-
स्मिंश्चिच्छकाले कस्मिंश्चित्पक्षे प्रतिपत्सोमवारे घटिकैका दशपलाधिका १ ।
१०, ततो द्वितीया क्षयोन्मुखत्वात्पक्षस्य सोमवार एवांतर्हितात् एवावमाख्या
जाता घन्यः ५७ पलानि ६, ततः पुनरपचयक्रमेण तिथीनां चतुर्दश्यपि क्षयं
गतावमाख्या शुक्रवार एव । ततः शनिवारे पूर्णिमा क्षयोन्मुखी चतुर्दशी-
तुल्या वा एतादृशः पक्षस्त्रयोदशदिनात्मकः संभवति । यद्यपि ‘पक्ष परि-
ग्रहे’ इत्यस्माद्धातोः पचाद्यचि पक्षशब्दो निष्पन्नो नानार्थश्चास्ति तथापि
ज्योतिःशास्त्रे प्रतिपदाद्यलक्षणमारभ्य पंचदश्यतिमक्षणपर्यंतं पंचदशतिथ्या-
त्मके काले रूढः शिष्टपरिगृहीतत्वाद्गृह्यते । दिनशब्दोऽप्यत्र त्रयोदशपदसमभि-
व्याहारादहोरात्रवाचकः ‘दशाहं शावमाशौचं सर्पिण्डेषु विधीयते’ इत्यादावह-
शब्दवत् । तत्र दिवसस्तु ‘यत्कृच्छ्रसूतकविकित्सितवासराद्यं तत्सावनाच्च घटि-
कादिकमार्क्षमानात्’ इति भास्करोक्तेः सावन एवात्र ग्राह्यः । स च सूर्योदय-
मारभ्यापरसूर्योदयं यावत् तावत्कालो रविवाराद्यपरपर्यायः सकललोकाप्रसि-
द्धो गृह्यते । तत्र ‘त्रयोदशदिने पक्षे नूनं संहरते जगत्’ इति वचनादेतादृशस्य त्र-
योदशदिनात्मकस्य पक्षस्य दोषवत्ता स्मर्यते कथमस्य पक्षस्य त्रयोदशदिनात्मक-
त्वम् । उच्यते । त्रयोदशसंख्याकानि दिनानि यस्मिन्स त्रयोदशदिनस्तादृशे
पक्ष इति व्युत्पत्त्या पक्षस्यान्यपदार्थकत्वात्तस्य पंचदशतिथ्यात्मकस्य त्रयो-
दशाहोरात्रसंबंधोऽभिहितो भवति । प्रस्तुतोदाहरणे तावत्प्रतिपदंतिमघटी-
संबंधः प्रातःकाले सोमवारस्य जातः । ततो द्वितीयादितिथिसंबंधः सोमवा-
रमारभ्यैव जातः । ततः क्रमेण पंचदश्याः शनिवारसंबंधोऽभूदिति पक्षस्य

त्रयोदशदिनात्मकत्वमजनिष्ट । यदि प्राग्लक्षणलक्षितस्य पक्षस्य त्रयोदशाहो-
रात्रसंबंधो विवक्ष्यते तदा पक्षस्य त्रयोदशदिनात्मकता स्वपुरुषतुल्यैव
भवेत् । यतोपचयाभिमुखत्वात्तिथीनां मध्ये एकस्या एव तिथेः क्षयः स्यान्न
द्वयोस्तिथ्योस्तदा पक्षस्य चतुर्दशदिनात्मकता संभवति । 'पक्षस्य मध्ये द्वि-
तिथी पतेतां तदा भवेद्दौरवकालयोगः । पक्षे विनष्टे सकलं विनष्टमित्याहु-
राचार्यवराः समस्ताः ॥' इति वाक्याद्वयोस्तिथ्योरेव क्षयपक्षस्य त्रयोदशदि-
नात्मकता संभवेत् । सा चारुपावशिष्टप्रतिपत्संभवेदिति निष्कृष्टोऽर्थः । अ-
त्रैवंविधमध्यद्वयुदाहरणम् । 'विंशत्युत्तरपञ्चदशशती १५२० मिते शककाले
कार्तिकशुक्लपक्षे जातमक्षि तदेवं विधेयम् । एवंच यदाकदाचिच्छककाले
पञ्चदशीतिथिर्गुरुवारे षटिकैका १ पुनस्तस्मिन्नेव वारे प्रतिपत् ५९ क्षयगता
ततस्तस्मिन्नेव वारे पुनर्द्वितीया संलभ्या पुनः प्रातरारभ्य शुक्रवारसंबन्धेन द्वि-
तीया संपूर्णाभूत्, पुनः क्षयाभिमुखत्वात्तिथीनां चतुर्दश्याः पंचदश्या वा
क्षयः संवृत्तस्तदा पञ्चदशी तिथिर्गुरुवार एव समभूत्तदा चतुर्दशदिनात्मक
एव पक्षो भवति । यतः प्रतिपत्संबन्धः शुक्रवारे एकपलात्मकोपि नाभूत्किंतु
गुरुवारेणैव । ननु 'पक्षस्य मध्ये द्वितिथी पतेताम्' इति लक्षणात्त्रयोदशदि-
नात्मकः पक्षो भविष्यतीति चेन्न । यतोऽत्र मध्यशब्दः पठ्यते स यद्यष्टमी-
तिथिमुत्तरेष्व्यादितिथिपञ्चकात्मकविभागमाक्षिपति तथापि द्वितिथी पते-
तामिति वाक्यार्थसंभव एव स्यात् । संभवस्तु वाक्यार्थे लक्षणयोपयुज्यते ।
अतो यदा हि पक्षे इति सप्तम्यंतपदे वक्तव्ये मध्यपदोच्चारणसामर्थ्यादाक्षि-
संयोरार्थतयोस्तिथ्योर्निवृत्तिमाह स इति वाक्यार्थोऽवगम्यते । एवं सति प्रति-
पत्पंचदश्योर्युगपक्षये दोषवत्ता नैव भवति किंतु द्वितीयामारभ्य चतुर्दश्यंतं
तिथिद्वयद्वारा त्रयोदशदिनात्मकः पक्षोऽतिदोषावहो भवति । यद्येवं द्विती-
यापंचदश्योः क्षयेतिदोषवत्ता न स्याद्विषये च तन्नपि । सत्यम् । नहीदमेव
यच्चोऽतिनिर्णायकं किंतु त्रयोदशदिने पक्ष इत्यनेनैकवाक्यतामापन्नं सत्
'संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि दूषणम्' इत्युक्तेः कथं तिथिद्वयक्षयवान् त्र-
योदशाहोरात्रसंबन्धवान्पक्षः त्रयोदशदिनः पक्ष इत्यनुगतं लक्षणं क्रियते । अतो
नात्र व्याप्तिरित्यस्यतिदोषवत्ता । यत्र चतुर्दशदिनात्मकः पक्ष इति प्रसिद्धिस्तत्र
पंचदशतिथीनां त्रयोदशाहोरात्रसंबन्धात्पक्षस्य त्रयोदशदिनात्मकता स्यात्सा-
माभूदिति तिथिक्षयद्वयवानित्युक्तम् । अतः प्रतिपत्तिथेश्चतुर्दशीपंचदश्योर-
न्यतरतिथेश्च युगपक्षये त्रयोदशदिनात्मकपक्षत्वं नास्त्येवेति सिद्धांतः । अ-
तएव भीष्मपर्वणि कुरुपांडवसैन्यक्षयनिमित्तभूतमुत्पातमाह दुर्योधनप्रति
भीष्मः—'चतुर्दशीं पंचदशीं भूतपूर्वां च षोडशीम् । इमां त्वमभिजानेऽह-
ममावास्यां त्रयोदशीम् ॥' इति । अस्यार्थः । पूर्वं हि पंचांगगणनया प्रति-
पक्षमारभ्यामावास्यां तिथिं चतुर्दशीं चतुर्दशाहोरात्रे निष्पन्नां भूतपूर्वां पूर्व-
भूतामहमभिजाने पक्षस्यैकतिथिक्षयसद्भावात् । तदामावास्यां पंचदशीं पं-
चदशाहोरात्रे पूर्वं जातामहमभिजाने पक्षस्य तिथिक्षयवृद्धिराहित्यात् । त-

थामावास्यां षोडशीं षोडशाहोरात्रे पूर्वं जातामहममिजाने । पक्षस्यैकतिथि-
क्षयवृद्धिसंज्ञावात् । पक्षमध्ये तिथिद्वयवृद्धिस्तु खण्ड्यतुल्यैव । भूतपूर्वामि-
त्यनेन गणितसाध्यपंचांगेष्वनेकशो दृष्टत्वादाश्चर्याभावोऽभिहितः । अतः फ-
लमप्यस्य चराहेण सामान्यत उक्तम्—‘शुक्ले पक्षे संप्रवृद्धिं ब्रह्मक्षत्रं याति
वृद्धिं प्रजाश्च । ह्रीने हानिस्तुल्यता तुल्यतायां कृष्णे सर्वं तत्फलं व्यत्ययेन ॥’
इति । व्यत्ययस्तु शुक्लपक्षापेक्षया । अत्रातिदुष्टफलाश्रवणाच्चोत्पातरूपत्वमस्य
पक्षस्य परमस्मिन्नवसरे त्विमां पंचांगे मया दृष्टाममावास्यां त्रयोदशीं प्रति-
पत्तिथिमारभ्य त्रयोदशाहोरात्रे तिथिद्वयद्वासाजातां कदाप्यननुभूतां ना-
हममिजाने इति महानुत्पातो मया दृष्टोऽतो युद्धाश्रितत्वेति वाक्यतात्प-
र्यार्थः ॥ ननु प्रकृतेरन्यत्वमुत्पात इत्युत्पातलक्षणानाक्रान्तत्वमत्रास्ति गणि-
तज्ञानसाध्यत्वाच्चक्रास्तादिरुत्पातः केनाप्यंगीक्रियते । सत्यम् । यद्यपि पक्ष-
द्वयमध्ये तिथीनां क्षयगामित्वात्तिथिद्वयद्वासो दृश्यते बहुधा गणितसाध्य-
त्वात्तथाप्यस्मिन्कालेऽप्यस्मिन्नेवैकस्मिन्पक्षे प्रतिपदमारभ्य तिथिद्वयद्वास-
संज्ञावाद्बहुभिर्वर्षैरमावास्या त्रयोदशी जाता दृष्टा तादृशी च मया कदापि
नानुभूतेति महोत्पातरूपत्वमस्य युक्तमेव संपन्नमिति । ‘ज्योतिर्विन्नीलकण्ठस्य
गोविंदेन तनूभुवा । त्रयोदशाहपक्षस्य तत्त्वं सम्यक् प्रकाशितम् ॥’ इति ।
अथ तद्वत्तेन प्रकारेण दन्तरत्नादिभूषां दन्ता इस्तिदन्तास्तत्संबन्धिनीं भूषां रत्न-
सम्बन्धिनीं भूषां तथादिशब्दास्तुर्वर्णमणिसंबन्धिनीं भूषामपि वज्र्यां प्रोक्तुः । सर्व-
स्मिन्निषिद्धे काले इत्यर्थः । यदाह राजमार्तंडेन—‘यात्रां चूडां विवाहं श्रुति-
विवरविधिं शंखसम्रप्रवेशं प्रासादोद्यानहर्म्यं सुरनरभवनारंभविद्याविधानम् ।
मौजीबन्धं प्रतिष्ठां मणिकनकरदाधारणं कुर्वतो ये मृत्युः सिंहस्थितेज्ये गुरु-
दिनकरयोरैकराशिस्थयोश्च ॥’ इति । सिंहस्थगुरोरुपलक्षणत्वाद्बुधस्तादावपि
प्रथमकर्तव्यसुवर्णादिधारणं वज्र्यमित्यर्थः ॥ ४८ ॥

अथ सिंहस्थगुरोः प्रकारत्रयेण परिहारमिद्वज्रयाह—

सिंहे गुरौ सिंहलवे विवाहो नेष्टोऽथ गोदोत्तरतश्च यावत् ।

भागीरथीयाम्यतटे हि दोषो नान्यत्र देशे तपनेऽपि मेवे ॥४९॥

सिंह इति ॥ अथ प्रथममंशमेदेन परिहार उच्यते । गुरौ सिंहस्थिते स-
त्यपि सिंहांशे तृतीयांशसहितत्रयोदशांशकेऽनन्तरं १३।२० तृतीयांशसहि-
तांशत्रयं ३।२० पंचमो नवांशः सिंहांशस्तत्र गुरौ सति विवाहो नेष्टो निषिद्धः ।
उक्तं ज्योतिर्निबंधे राजमार्तंडेन—‘सिंहराशौ तु सिंहांशे यदा भवति
वाक्पतिः । सर्वदेशेष्वयं त्याज्यो दंपत्योर्निधनप्रदः ॥’ इति । विशेषमाह व-
सिष्ठः—‘सिंहे सिंहांशके जीवे कलिंगे गौडगुर्जरे । कालमृत्युरयं योगो दंप-
त्योर्निधनप्रदः ॥’ इति । अतोऽवशिष्टेष्वंशेषु विवाहादि शुभं भवतीत्यर्थः ।
‘सिंहेऽपि भगदैवत्ये गुरौ पुत्रवती भवेत् । अत्यंतसुभगा साध्वी धनधान्यसम-
न्विता ॥’ इति राजमार्तंडोक्तेः । अथ देशमेदेन द्वितीयः परिहार उ-

च्यते । अथ गोदोत्तरतः गोदावरी नदी तस्या उत्तरदिशि भागीरथी गंगा तस्या याम्यतटं दक्षिणकूलं यावन्मर्यादीकृत्य गोदावरीगंगांतरालवर्ती यो देशस्तत्र सिंहस्थगुरुर्वर्ज्यो नान्यत्र देशे । अन्येषु देशेषु न सिंहस्थगुरुदोषः । तदाह लल्लुः—‘गोदावर्युत्तरतो यावन्भागीरथीतटं याम्यम् । तत्र विवाहो नेष्टः सिंहस्थे देवपतिपूज्ये ॥’ इति । अर्थाद्गोदावरीदक्षिणे देशे भागीरथ्युत्तरे देशे च सिंहस्थगुरुदोषो नास्ति । यदाह वसिष्ठः—‘भागीरथ्युत्तरे कूले गौतम्या दक्षिणे तटे । विवाहो व्रतबंधो वा सिंहस्थेज्ये न दुष्यति ॥ मृगैर्द्रसंस्थिते जीवे मध्यदेशे करग्रहः । मृत्युयोगो मृत्युदः स्यादंपत्योः पंचवर्षतः ॥’ इति । अत्र विवाहव्रतबंधावेव निषिद्धौ । आभ्यामन्यानि शुभकर्माण्यनिषिद्धान्येव । अपवादस्य संकोचाश्रयत्वादुपलक्षणत्वायोगात् । अथ सूर्यराशिवशेन तृतीयः परिहार उच्यते । तपनेपि मेघे सूर्ये मेघराशौ विद्यमाने सति वा सिंहस्थगुरोर्दोषो नास्ति । ‘मंगलानीह कुर्वीत सिंहस्थो वाक्पतिर्यदा । भानौ मेघगते सम्यगित्याहुः शौनकादयः ॥’ इति ज्योतिर्निबंधोक्तेः । अन्यच्च तत्रैव—‘सिंहगते सुरमंत्रिणि कन्या मेघगते तपने परिणीता । भूषणरत्नयुता च सुशीला सत्यवती सुतकीर्तिसमेता ॥’ इति ॥४९॥

सिंहराशिगतगुरुनिषेधवाक्यानां प्रतिप्रवसववाक्यानां च निर्गलिता-र्थमनुष्टुब्धयेनाह—

मघादिपंचपादेषु गुरुः सर्वत्र निंदितः ।

गंगागोदांतरं हिता शेषांग्रिषु न दोषकृत् ॥ ५० ॥

मेघेऽर्के सन् व्रतोद्वाहौ गंगागोदांतरेऽपि च ।

सर्वः सिंहगुरुर्वर्ज्यः कलिं गौडगुर्जरे ॥ ५१ ॥

मघादिपंचेति ॥ मेघेर्के इत्यादि च ॥ श्लोकद्वयं स्पष्टार्थम् ॥५०॥५१॥

अथ मकरस्थितगुरोः प्रकारद्वयेन परिहारं शालिन्याह—

रेवापूर्वे गंडकीपश्चिमे च शोणस्योदग्दक्षिणे नीच ईज्यः ।

वर्ज्यो नायं कौंकणे मागधे च गौडे सिंधौ वर्जनीयः शुमेषु ॥५२॥

रेवापूर्वे इति ॥ रेवा नर्मदा नदी तस्याः पूर्वे भागे गंडकी नदी तस्याः पश्चिमे च विभागे शोणनदस्योत्तरे दक्षिणे च विभागे नीच ईज्यः मकरस्थगुरुर्न वर्ज्यः । एषु देशेषु मकरस्थितगुरोर्दोषो नास्ति । तदुक्तं लल्लेन—‘नर्मदापूर्वभागे तु शोणस्योत्तरदक्षिणे । गंडक्याः पश्चिमे भागे मकरस्थो न दोषभाक् ॥’ अर्थादन्येषु देशेषु निषिद्ध एव । तद्देशज्ञानार्थं द्वितीयः परिहारः । अयं मकरस्थितगुरुः कौंकणे देशे मागधे देशे च गौडदेशे सिंधुदेशे अदकस्थनगराधस्तात् सिंधुर्नाम नदीस्ति तत्पारे शुमेषु शुभकृत्येषु वर्ज्यो निषिद्धः । उक्तं च दैवज्ञमनोहरे—‘मागधे गौडदेशे च सिंधुदेशे च कौंकणे । व्रतं

चूडां त्रिवाहं च वर्जयेन्मकरे गुरौ ॥' इति । अतोऽन्येषु देशेषु मंगलं कार्य-
मेवेत्यर्थतः सिद्धम् । व्यवहारचण्डेश्वरे तु विशेषः—'नीचराशिगतो जीवः
प्रशस्तः सर्वकर्मसु । नीचांशगतस्तस्याज्यो यस्मादंशेषु नीचता ॥' इति ।
अतएव वामनपुराणे—'वापीकूपतडागादि निषिद्धं सिंहगो गुरौ । मक-
रस्थेऽपि तत्कार्यं न दोषः काललोपतः ॥' इति । काललोपो नाम कालनि-
षेधः स इह नास्ति । निषेधवाक्यस्य देशपरत्वादंशपरत्वाच्चेति भावः ।
गरुडपुराणेपि—'यदा सिंहगतो जीवो नैव कल्याणमाचरेत् । मकरस्थेऽपि
कर्तव्यं नात्र कार्या विचारणा ॥' इति । अत्रापि पूर्वोक्त एवाशयः ॥ ५२ ॥

अथ लुप्तसंवत्सरदोषापवादं वंशस्थवृत्तेनाह—

गोजांत्यकुंभेतरगेऽतिचारगो नो पूर्वराशिं गुरुरेति वक्रितः ।
तदा विलुप्ताब्द इहातिनिन्दितः शुभेषु रेवासुरनिम्नगांतरे ॥५३॥

गोजांत्येति ॥ गौर्वृषः अजो मेषः अंत्यो मीनः कुंभः यस्मिन् कस्मि-
श्चिद्राशौ स्थितो गुरुराक्रांतराशेः सकाशादग्रिमराशौ महातिचारेण समागतः
सन् पश्चात्कियद्भिर्दिनैर्वक्रितो यदा पूर्वराशिं भुक्तराशिं नो एति तदा विलु-
प्ताब्दः लुप्तसंवत्सर उच्यते । स विलुप्ताब्दः इह शुभकृत्येष्वतिनिन्दितः । नि-
षिद्ध इत्यर्थः । तदुक्तं व्यवहारोच्चये—'अतिचारगतो जीवस्तं राशिं नैति
चेत्पुनः । लुप्तसंवत्सरो ज्ञेयो गर्हितः सर्वकर्मसु ॥' इति । यदा तु गोजांत्य-
कुंभेषु पूर्वराशेः सकाशान्महातिचारेणायाति पूर्वराशिं च नैति तदा न लुप्त-
संवत्सरदोषः । यदाह गुरुः—'मेघे वृषे श्वे कुंभे यद्यतीचारगे गुरौ । न तत्र
कालदोषः स्यादित्याह भगवान् यमः ॥' इति कालदौष्ट्यं । यदि तु दशैका-
दश वा मासान्भुक्त्वा यस्मिन्कस्मिश्चिद्राशावतिचारेण गुरुः समायाति पूर्व
राशिं च न गच्छति तदा लुप्तसंवत्सर एव नास्ति । यदाह च्यवनः—'मासान्द-
शैकादश वा प्रयुज्य राशेर्यदा राशिमुपैति जीवः । भुंक्ते न पूर्वं च पुनस्तथापि
न लुप्तसंवत्सरमाहुरायाः ॥' इति । अथ पूर्वराशिभेदेन परिहारमुक्त्वैवानीं
देशभेदेन परिहारमाह—लुप्तसंवत्सरो रेवा नर्मदा सुरनिम्नगा तयोर्नद्योर-
तरे मध्ये निषिद्धः । उक्तंच—'लुप्ताब्ददोषोऽत्रिमतेन मध्ये सोमोद्भवायाः
सुरनिम्नगायाः ।' इति । केषुचिद्राशिषु लुप्तसंवत्सरदोषातिशयोऽस्तीत्युक्तं
सारसागरे—'अतिचारगते जीवे धनुःकर्कटमीनगे । लुप्तसंवत्सरो ज्ञेयो वि-
वर्ज्यः सर्वकर्मसु ॥' अन्यैर्विवाहादिनिषेधकं समरसप्तकाख्यं दोषांतरमभ्यु-
क्तम् । यदाह नारदः—'समदृष्टिर्गुरुः शुक्रस्तन्मासे तु प्रयत्नतः । विवाहादि
न कुर्वीत नर्मदातीर उत्तरे ॥' इति । गुरुरपि—'यदा जीवसितौ चक्रे परस्पर-
रनिरीक्षितौ । सप्तमस्थौ तदा दोषो मूढत्वादतिरिच्यते ॥' इति । वसिष्ठो-
पि—'सप्तमसप्तयोर्जीवशुक्रयोश्च परस्परम् । तदा मूढसमो दोषः शुभकार्य-
विनाशदः ॥' इति ॥ ५३ ॥

अथ ग्रहाणां होरां वक्ष्यति सा च वारप्रवृत्त्यधीना तदर्थं वारप्रवृत्तिमुप-
जात्याह—

पादोनरेखापरपूर्वयोजनैः पलैर्युतोनास्तिथयो दिनार्धतः ।

ऊनाधिकास्तद्विवरोद्भवैः पलैरूर्ध्वं तथाधो दिनप्रवेशनम् ॥५४॥

पादोनेति ॥ रेखा भूमध्यरेखा । 'पुरी रक्षसां देवकन्याथ कांची सितः
पर्वतः पर्यलीवस्सगुल्मम् । पुरी चोजयिन्याह्वया गर्गराटं कुरुक्षेत्रमेरु भुवो
मध्यरेखा ॥' इति भास्करेणोक्ता । उपलक्षणं चैतत् । लंकात आरभ्य सुमे-
रुपर्यन्तं यद्वत्तं सूत्रं तदधोवर्तिनो ये देशास्ते मध्यरेखा उच्यन्ते । तदुक्तं
तेनैव—'यल्लंकोजयिनीपुरोपरि कुरुक्षेत्रादिदेशान्स्पृशन्सूत्रं मेरुगतं बुधैर्निग-
दिता सा मध्यरेखा भुवः ।' इति । यस्मिन्देसे वारप्रवृत्तिश्चिकीर्षिता स
देशो यदि मध्यरेखातः प्राक्पश्चाद्वा यावंति योजनानि भवंति तानि स्वदेश-
चतुर्थांशानानि कृत्वा तावद्भिः पलैस्तिथयः पंचदशयुतोनाः कार्याः । यदि
मध्यरेखातः प्रत्यग्योजनानि तदा युताः । यदा तु प्राग्योजनानि तदोनाः
कार्या इत्यर्थः । अथ यद्दिने वारप्रवृत्तिरिष्टा तद्दिने 'चरपल्युतहीना नाडिका
पंच चंद्राद्दशदशमथ निशार्धं याम्यगोले विलोमे' इति भास्करोक्तरीत्या
दिनार्धं साध्यं । तस्मादिनार्धात्संस्कारविशिष्टाः पंचदश ऊनाधिकाश्चेद्भवन्ति
तद्विवरोद्भवैः पलैर्दिनार्धस्य संस्कारविशिष्टपंचदशानां च यद्विवरमंतरं तत्सं-
बंधनोत्थैरुपभैः पलैरूर्ध्वं तथाधो दिनप्रवेशनं वारप्रवृत्तिः स्यात् ।
तदा दिनार्धात्संस्कारविशिष्टाः पंचदश चेदूनाः स्युस्तदा सूर्योदयादूर्ध्वं वार-
प्रवेशनम् । यदा ह्यधिकास्तदा सूर्योदयात्प्राग्वारप्रवृत्तिरित्यर्थः । यथा वारा-
णसीप्राक्मध्ये रेखामिधात् कुरुक्षेत्राभिषष्टियोजनानि ६३ पादोनानि ४७
१५ प्राग्योजनत्वादेतैः ४७ ऊनाः पंचदश जाताः १४।१३ दिनार्धं १७।२
अस्मात् न्यूना इति विवरं २।४९ सूर्योदयादूर्ध्वं वारप्रवृत्तिः । अयमर्थो ग्रंथ-
कृता लाघवायोपनिबद्धः । राजमार्गस्तु वसिष्ठसंहितायाम्—'प्रभाकरखो-
द्रमनात्पुरे स्याद्वारप्रवृत्तिर्दशकंधरस्य । चरार्धदेशांतरनाडिकाभिरूर्ध्वं तथा-
धोऽथ परत्र तस्मात् ॥' इति । श्रीपतिरपि—'चरार्धदेशांतरयोर्वियोगयो-
गोत्थमानीय पलैश्च सम्यक् । सूर्योदयादूर्ध्वमृणे धनेऽधो वारप्रवृत्तिं मुनयो
चवंति ॥' इति । तत्र चरमुत्तरदक्षिणगोलवशाद्वर्णं धनं च 'अर्धं सचर-
गोलयोः स्यात्' इति भास्करोक्तेः । देशांतरमपि पूर्वापरयोजनवशाद्वर्णं
धनं च । तत्र—'योगे युतिः स्यात्क्षययोः स्वयोर्वा धनर्णयोर्ंतरमेव योगः'
इत्युक्तेः । ऋणयोर्देशांतरचरयोर्योगे तूर्ध्वं वारप्रवृत्तिः । धनर्णयोर्योगे सूर्यो-
दयादधः धनर्णयोर्योगेऽंतरं कार्यम् । तद्यद्वर्णं धनं च सदा सूर्योदयादूर्ध्वमथ
वारप्रवृत्तिः । ग्रंथकृता तु चरसंस्कारो मध्याह्नस्य तद्विशिष्टत्वाच्च कृतः ।
देशांतरसंस्कारोऽवशिष्यते स लंकादिनार्धं पंचदशघटीमिते कार्यस्तथा कृते
सति यदुभयोरंतरं तावत्सूर्योदयादूर्ध्वमथ वारप्रवृत्तिः ॥ ५४ ॥

अथ वारप्रवृत्तिप्रयोजनपुरःसरां होरामनुष्टुभाह—

वारादर्घटिका द्विधाः स्वाक्षहृच्छेषवर्जिताः ।

सैकास्तष्टा नगैः कालहोरेशा दिनपात्क्रमात् ॥ ५५ ॥

वारादेरिति ॥ वारप्रवृत्तिप्रकारेण यस्मिन् क्षणे वारप्रवृत्तिर्जाता तत् इष्टघट्यो द्विगुणाः कार्याः । ता द्विस्थाने स्थाप्याः । तत्र पंचभिर्भक्ते यल्लब्धं तत् त्याज्यं । यच्छेषं तत् द्विगुणघटीमध्ये वर्जितं कार्यम् । एवंविधा घट्यः सैका एकयुक्ताः कार्याः । ततो नगैः सप्तमिस्तष्टा भक्ता अवशिष्टाः कालहोराः स्युस्तद्दिनपाद्वारात्क्रमाद्वर्णनीयाः । यथा रविवारे इष्टघटिकाः षट् ६ द्विगुणाः १२ पृथगक्षासशेष २ वर्जिताः १० नगैस्तष्टाः शेषं ३ सैकं ४ रविवारे क्रमगणनया चतुर्थो बुधस्तस्य होरा । अत्र वासना । तत्र वसिष्ठः—‘वारप्रवृत्तेर्गदिता दिनेशात्कालाख्यहोरापतयः क्रमेण । सार्धेन नास्तीद्वितयेन तष्टः षष्ठश्च षष्ठश्च पुनःपुनः स्यात् ॥’ इति । तत्र कृतेऽहोरात्रे चतुर्विंशतिः कालहोरा भवन्ति । अत्रानुपातः । यदि घटिकानां षष्ट्या ६० चतुर्विंशतिर्होरा २४ लभ्यन्ते तदा एकया किमिति । अत्रैकेन गुणे विशेषाभावाच्चतुर्विंशतेः छेदः षष्टिर्जातः । उभयोर्द्वादशापवर्ते इष्टघटिका द्विगुणाः पञ्चभक्ताः कालहोराः स्युरिति । तथा चोक्तं रत्नमालायाम्—‘वारप्रवृत्तेर्घटिका द्विनिष्ठाः कालाख्यहोरापतयः शरासाः । दिनाविपाद्या रविशुक्रसौम्यशशांकसौरेज्यकुजाः क्रमेण ॥’ अथ ग्रंथकृदुक्ता वासना । सार्धघटीद्वयेनैका होरा द्विगुणिता सार्धद्विघट्यः पंच भवन्ति । अतएवोक्तं ‘वारादर्घटिका द्विधाः’ इति । एकयोगे षट् जाताः । एवं रविवारे क्रमेण गणनया द्वितीया शुक्रस्य कालहोरा प्रवृत्ता । अत उक्तं ‘सैका’ इति । भवन्मतेऽपि सूर्यात्षष्ठः शुक्रस्तस्यैव होरा । इयं च शुक्रहोरा पंचघटीपर्यंतं स्वमते इष्टघटिका ४ द्विगुणाः ८ अत्र पंचभ्य आधिक्यमनुचितमिति द्वितीयस्थाने स्थापयित्वा पंचभक्तावशिष्टत्रयेणोनाः पंच जाताः । अतउक्तं ‘स्वाक्षहृच्छेषवर्जिताः’ इति । एकयोगे षट् । एवं सति पुनः सैव होरा । एवमिष्टघटीभिः कालहोरानयनं सुगमं वाराणां सप्तसंख्यात्वात्तदाधिक्यमनुचितमिति ‘नगैस्तष्टा’ इत्युक्तम् । क्रमगणनायां त्वयं युक्तिः । द्वयोर्होरास्वामिनोरंतरं पंच संभवन्ति । एकयोगस्तु वर्तमानकालहोराज्ञानार्थमतः षष्टिक्रमगणनया भवद्विवक्षिता सैव होरा भवति ॥ विद्याहवृन्दावने तु उदयमारभ्योक्ताः कालहोराः । यथा—‘तत्कालार्कन्यूनलम्बांशपिंडो भक्ताः पंच क्षोणिभिर्भुक्तहोराः । भास्वच्छुक्रश्चंदुसौरेज्यभौमाः संख्याधेरन्वारतस्ते तदीयाः ॥’ इति । अनयोर्विषयविभागो वसिष्ठसंहितायाम्—‘वारप्रवृत्तेर्विज्ञानं क्षणवारार्थमेव हि । अखिलेष्वन्यकार्येषु दिनाविरुद्धाज्ज्ञेत् ॥’ इति । क्षणवारः कालहोरारूपः तदर्थं वारप्रवृत्तिः । अन्यकार्येषु तिथिवारप्रयुक्तेषु चायोगेषु सुयोगेषु च सूर्योदयादेव वारा प्राप्ताः ॥ ५५ ॥

अथ कालहोराप्रयोजनमन्यत्र शास्त्रिन्याह—

वारे प्रोक्तं कालहोरासु तस्य

धिष्ण्ये प्रोक्तं स्वामितिथ्यंशकेऽस्य ।

कुर्यादिकशूलादि चित्यं क्षणेषु

नैवोल्लंघ्यः पारिषथापि दंडः ॥ ५६ ॥

वारे प्रोक्तमिति ॥ यत्कर्म यस्मिन् वारे प्रोक्तं तद्दिनस्य सदोषत्वादत्वा-
वश्यककृत्ये तस्य कालहोरायां कर्तव्यम् । यदाह नारदः—‘यस्य खेटस्य य-
त्कर्म वारे प्रोक्तं विधीयते । ग्रहस्य क्षणवारेपि तस्य तत्कर्म सर्वदा ॥’ इति ।
अत्र केचित् । यस्य वारे यत्कर्म प्रोक्तं तस्य बलिनो नवांशे सूर्यश्चन्द्रो वा खे-
त्तिष्ठेत् तदा तत्कर्म कार्यमित्याहुः । उक्तं च—‘यस्य ग्रहदिने कर्म यत्किंचिदस्मि-
धीयते । तस्यांशसंस्थिते सूर्ये चंद्रे वा तद्विधीयते ॥’ इति । कैश्चित्प्रत्येकं
होराफलान्युक्तानि—‘भानुहोरा मृतिं कुर्याच्छंद्रहोरा स्थिरासनम् । कारा-
बंधं मौमहोरा बुधहोरा च पुत्रदा ॥ वस्त्रालंकारदा जीवहोरा शौकी विवा-
हदा । जडत्वं शनिहोरायां सप्तहोराफलं त्विदं ॥ प्रभकाले यदा होरा तदा
फलमवाप्नुयात् ॥’ इति । उदयादारभ्य होरानयनप्रयोजनं तु—‘पादः स्ववर्षे
च दलं स्वमासे दिने स्वकीये चरणोनरूपम् । रूपं स्वहोरास्विति कालवी-
र्यमुक्तं हि होरानिपुणैः पुराणैः ॥’ इति । युक्तं चैतत् वर्षेणादीनामुदयादितः
प्रवृत्तानां साहचर्याद्वारेणा अभ्युदयादेव गणनीयाः । अथ प्रसंगाच्चक्षत्रप्रत्यु-
क्तानां कर्मणामनुष्ठाने प्राप्तेऽपवादमाह—धिष्ण्य इति । यस्मिन्धिष्ण्ये
नक्षत्रे यत्कर्म वस्त्रपरिधानादिकमुक्तं तत्सत्यावश्यकत्वेऽस्य धिष्ण्यस्य स्वा-
मितिथ्यंशके स्वामिमुहूर्ते कुर्यात् । उक्तं च नारदेन—‘यस्मिन्शके तु य-
त्कर्म निखिलं कथितं च यत् । तदैवत्ये तन्मुहूर्ते कार्यं यात्रादिकं
तथा ॥’ इति । मुहूर्तस्वामिनो विवाहप्रकरणे वक्ष्यति । अथात्रापि स्वामि-
तिथ्यंशे इदमवश्यं चित्यं विचारणीयम् । किं । दिक्शूलाद्यं वारशूलं नक्षत्र-
शूलं च । आदिशब्देन लालाटिकयोगोपि । क्षणेषु मुहूर्तेषु इदमवश्यं चित्यं
विचारणीयम् । एवं पारिषो दंडः क्षणेषु नैवोल्लंघ्यः । यदाह वसिष्ठः—
‘यत्कर्म कथितमृक्षे यस्मिन्तत्कर्म तत्क्षणे कार्यम् । दिक्शूलादिकनिखिलं
पारिषदंडादिविशेषम् ॥’ इति । विशेषमवश्यं विचारणीयम् । दिक्शूला-
दिकं तु यात्राप्रकरणे वक्ष्यति ॥ ५६ ॥

अथ कार्यमात्रनिषिद्धान्मन्वादीन् युगादींश्च शार्दूलविक्रीडितेनाह—

मन्वाद्यास्त्रितिथी मघौ तिथिरवी ऊर्जे शुचौ दिक्षितिथी

ज्येष्ठेऽत्ये च तिथिस्त्वषे नव तपस्यथाः सहस्ये शिवा ।

भाद्रेऽग्निश्च सिते त्वमाष्ट नभसः कृष्णे युगाद्याः सिते

गोऽग्नी बाहुलराघयोर्मदनदर्शौ भाद्रमाघासिते ॥ ५७ ॥

मन्वाद्या इति ॥ एते चतुर्दश मन्वाद्या ज्ञेयाः । सिते इति वक्ष्यमाणं पदमनुकृष्य चैत्रादिमासेष्वपि संबध्यते । मघौ चैत्रमासे सिते शुक्लपक्षे त्रि-
तिथी तृतीयापूर्णिमे । ऊर्जे कार्तिके शुक्लपक्षे तिथिरवी पूर्णिमाद्वादश्या । शु-
चावाषाढमासे शुक्लपक्षे दिक्तिथी दशमीपूर्णिमे । ज्येष्ठे अर्धे फाल्गुने च
तिथिः पूर्णिमा । इषे आश्विने शुक्लपक्षे नव नवमी । तपसि मासे माघे
मासि शुक्लपक्षे अश्वः सप्तमी । सहस्रे पौषे शुक्लपक्षे शिवा एकादशी ।
भाद्रपदमासे शुक्लपक्षेऽग्निस्तृतीया । नभसः श्रावणस्य कृष्णे कृष्णपक्षे अमा
अमावास्या अष्ट अष्टमी । अत्राष्टमी जन्माष्टमी तदनंतरभाविनी अमावास्या
च गृह्यते । यदाह नारदः—‘द्वादश्यूर्जे शुक्लपक्षे नवम्याश्वयुजे सिते । चैत्रे
भाद्रपदे चैव तृतीया शुक्लसंज्ञिता ॥ एकादशी सिता पौषेऽप्याषाढे दशमी
सिता । माघे च सप्तमी शुक्ला नभस्येऽप्यसिताष्टमी ॥ श्रावणे मास्यमावास्या
फाल्गुने मासि पूर्णिमा । आषाढे कार्तिके मासि चैत्री ज्येष्ठस्य पूर्णिमा ॥
मन्वादयः स्नानदानश्राद्धेष्वानंत्यपुण्यदाः ॥’ इति । मत्स्यपुराणेपि—‘आ-
श्वयुक्शुक्लनवमी कार्तिके द्वादशी तथा । तृतीया चैत्रमासस्य तथा भाद्रप-
दस्य च ॥ श्रावणस्य त्वमावास्या पौषस्यैकादशी तथा । आषाढस्यापि द-
शमी माघमासस्य सप्तमी ॥ श्रावणस्याष्टमी कृष्णा आषाढस्यापि पूर्णिमा ।
कार्तिकी फाल्गुनी चैत्री ज्येष्ठी पंचदशी सिता ॥ मन्वंतरादयश्चैता दत्तस्या-
क्षयकारिकाः ॥’ इति । अत्र नारदवाक्ये—‘नभस्येऽप्यसिताष्टमी’ इति तत्र
कृष्णादिमासाभिप्रायेण । मत्स्यपुराणवचनं तु—‘श्रावणस्याष्टमी कृष्णा’ इति
तच्छुक्लादिमासाभिप्रायेण । एवं सति जन्माष्टमी सिद्धा उभयमते । अमा-
वास्या शुक्लमासाभिप्रायेण जन्माष्टम्यनंतरभाविनी गृह्यते ॥ अथ युगाद्याः
युगादयश्चत्वार उच्यन्ते । बाहुलः कार्तिकः, राघो वैशाखः, गोऽग्नी नवमीतृ-
तीये यथासंख्यं ज्ञेये, सिते शुक्लपक्षे कार्तिके शुक्लपक्षे नवमी, वैशाखे शु-
क्लपक्षे तृतीया, भाद्रमाघासिते यथासंख्यं मदनदर्शौ भाद्रपदकृष्णपक्षत्रयो-
दशी माघकृष्णमावास्या एते युगादयश्चत्वारः । यदाह नारदः—‘कार्तिके
शुक्लनवमी चादिः कृतयुगस्य सा । त्रेतादिर्माघवे शुक्ला तृतीया पुण्यसं-
मिता ॥ कृष्णा पंचदशी माघे द्वापरादिरुदीरिता । कल्पादिः स्यात्कृष्णपक्षे
नभस्ये च त्रयोदशी ॥’ शुक्लादिमासाभिप्रायेण श्राद्धपक्षत्रयोदशीप्रसिद्धशि-
वरात्र्यनंतरभाविन्यमावास्या च गृह्यते । उशना—‘अयने विषुवे चैव शयने
बोधने हरेः । अनध्यायं प्रकुर्वीत मन्वादिषु युगादिषु ॥’ इति । याज्ञव-
ल्क्यस्त्वष्ट्रिंशत्तात्कालिकाननध्यायानाह—‘संध्यागर्जितनिर्घातभूकंपोल्का-
निपातने । समाप्य वेदं धुनिशमारण्यकमधीत्य च ॥ पंचदश्यां चतुर्दश्याम-
ष्टम्यां राहुसूतके । क्रतुसंधिषु भुक्त्वा च श्राद्धिकं प्रतिगृह्य च ॥ पशुमंड्र

कनकुलश्चादिभार्जारमूषकैः । कृतंस्तरे त्वहोरात्रं शुक्रपाते तथोद्भवे ॥ खरो-
द्गर्दभोल्लूकसामवाणार्तेनिःस्वने । अमेध्यशवशूद्रांलक्ष्मशानपतितांतके ॥
देशेऽशुचावात्मनि च विद्युस्तनितसंप्लवे । सुक्त्वाद्वपाणिरंभोभिरर्धशत्रेति-
मास्ते ॥ पांसुवर्षे दिशां दाहे संख्यानीहारभीतिषु । धावतः पूतिगंधे च
शिष्टे च गृहमागते ॥ खरोद्भयानहस्त्यश्नौवृक्षेरिगिरोहणे । अष्टत्रिंशद्वन-
ध्यायानेतांस्तात्कालिकान् जगुः ॥' इति । अन्यच्च—'अहन्येते ह्यनध्यायाः
शिव्यविगुरुष्वंधुषु । उपाकर्मणि चोत्सर्गे स्वशास्त्राश्रोत्रिये मृते ॥' एवमाह-
योऽन्येभ्यनध्याया धर्मशास्त्रोक्ता अनुसंधेयाः । ते च व्रतबंधे विधारंभे व्रत-
विसर्गादौ नित्याध्ययने च यथायोग्यं वर्जनीयाः । सोपपदादीननध्यायान्
ग्रंथकृद्ब्रतबन्धप्रकरणे वक्ष्यतीति शिवम् ॥ ५७ ॥

अथ शुभाशुभप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामज्योतिर्विद्विरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
शुभाशुभप्रकरणं समाप्तम् ॥ १ ॥

'इति हेतुप्रकरणप्रकारादिसमाप्तिषु' इत्यमरः । श्रीशब्दो वाक्यालंकारे ।
शुभं सिद्धियोगादि अशुभं सिंहस्थादि तयोः प्रकरणनिरूपणम् । अन्यत्स्प-
ष्टम् । 'ज्योतिर्विद्वरनीलकंठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारि-
तधिया मौहूर्तचिंतामणेः । गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे
व्याख्याने हि शुभाशुभप्रकरणं पूर्णत्वमध्यागमत् ॥' इति श्रीविद्वद्वरदैवज्ञ-
मुकुटालंकारनीलकंठज्योतिर्विपुत्रगोविंदज्योतिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंताम-
णिटीकायां पीयूषधाराभिधायां शुभाशुभप्रकरणं समाप्तम् ॥ १ ॥

नक्षत्रप्रकरणं द्वितीयम् ।

शर्वाणीतनयमघाब्धिदावमीशं नत्वा श्रीगुरुपदभक्तिलब्धविद्यः ।

गोविंदो विभुधवरप्रहर्षिणीं तां नक्षत्रप्रकरणटिप्पणीं तनोति ॥ १ ॥

अथ नक्षत्रप्रकरणं व्याख्यायते । तत्रादौ नक्षत्राणां प्रसिद्धत्वादेवावक्तव्य-
तायां सिद्धायां तत्स्वामिनः शार्दूलविक्रीडितेनाह—

नासत्यान्तकवह्निधातृशशभृद्रादितीज्योरगा

ऋक्षेशाः पितरो भगोऽर्यमरवित्वष्ट्राशुगाश्च क्रमात् ।

शक्राग्नी खलु मित्रं इंद्रनिर्ऋतिक्षीराणि विश्वे विधि-

गोविंदो वसुतोयपाजचरणाद्भिर्बुधयूषामिधाः ॥ १ ॥

नासत्यांतकेति ॥ एते क्रमादृक्षेशा नक्षत्राधीशा ज्ञेयाः । यथा अग्निव्या

नासत्यावश्विनीकुमारौ । भरण्या अन्तको यमः । कृत्तिकाया वह्निरग्निः । रो-
हिण्या धाता ब्रह्मा । मृगस्य शशभृच्चन्द्रः । आर्द्राया रुद्रो महादेवः । पुन-
र्वसोरदितिर्देवमाता । पुष्यस्येज्यो बृहस्पतिः । आश्लेषाया उरगः सर्पः । म-
घायाः पितरः । पूर्वाफल्गुन्या भगः सूर्यविशेषः । उत्तराफल्गुन्या अर्यमा सूर्य-
विशेषः । हस्तस्य रविः सूर्यः । चित्रायास्त्वष्टा विश्वकर्मा । स्वात्या आशुगो-
वायुः । विशाखायाः शक्राग्नी इन्द्राग्नी । अत्र समुदितयोर्देवतात्वं । अनुरा-
धाया मित्रः सूर्यविशेषः । ज्येष्ठायाः शक्र इन्द्रः । मूलस्य निर्ऋती राक्षसः ।
पूर्वाषाढायाः क्षीरमुदकं । उत्तराषाढाया विश्वे विश्वेदेवाः । अमिजितो
विधिः । श्रवणस्य गोविंदो विष्णुः । धनिष्ठाया वसवोऽष्टौ देवताविशेषाः ।
शततारकायास्तोयपो वरुणः । पूर्वाभाद्रपदाया अजचरणः सूर्यविशेषः । उत्त-
राभाद्रपदाया अहिर्बुध्नयः सूर्यविशेषः । रेवत्याः पूषा सूर्यविशेषः । यदाह
नारदः—‘नक्षत्रेशः क्रमादस्त्रयमवह्निपितामहाः । चन्द्रेणादितिजीवाहि-
पितरो भगसंज्ञिताः ॥ अर्यमर्कस्त्वष्टृमरुच्छक्राग्निमित्रवासवाः । निर्ऋत्युद-
कविश्वेजगोविंदो वसवोऽष्टौ ॥ ततोऽजपादहिर्बुध्नयः पूषा चेति प्रकीर्तिताः ॥’
इति । प्रयोजनं तु तिथिप्रकरणे प्रोक्तमस्माभिः । अत्र वसव इति बहुवच-
नांतत्वाद्ब्रह्मनामेव व्यासज्यवृत्तिदेवतात्वं प्रतीयते । ‘धनिष्ठानक्षत्रं वसवो
देवता’ इति श्रुत्युक्तेश्च । एवं सति केचिद्दीपिकाकारादयो बहुत्वमविवक्षित-
मिति मत्वा वसुशब्दं च द्रव्यवाचकं मत्वा स्वं धनं द्रव्यमित्यादिशब्दं ध-
निष्ठानक्षत्रवाचकं मन्यन्ते ते चिन्त्योक्तयो वेदितव्याः । अथ प्रसंगात्प्रत्येकं
नक्षत्रकृत्यानि ग्रन्थकृदनुक्तान्यप्युच्यन्ते । तान्याह नारदः—‘वस्त्रोपनयन-
क्षौरसीमन्ताभरणक्रिया । स्थापनाश्रेभयानस्त्रीकृषिविद्याद्योऽश्विमे ॥ वापी-
कूपतडागादिविशशस्त्रोग्रदारुणाः । बिलप्रवेशगणितनिक्षेपा धाम्यमे शुभाः ॥
अश्याधानास्त्रशस्त्रोग्रसंधिविग्रहदारुणाः । संग्रामौषधवादित्रक्रियाः शस्ताश्च
वह्निमे ॥ सीमंतोन्नयनोद्वाहवस्त्रभूषास्थिरक्रिया । हयहस्त्यभिषेकाश्च प्रतिष्ठा
ब्रह्ममे शुभाः ॥ प्रतिष्ठाभूषणोद्वाहसीमंतोन्नयनक्रियाः । क्षौरवास्तुगजोद्वा-
श्रयात्राः शस्ताश्च चन्द्रमे ॥ ध्वजतोरणसंग्रामप्रकारास्त्रक्रियाः शुभाः । संधि-
विग्रहवैराणि रसाद्याः शर्वमे शुभाः ॥ प्रतिष्ठायानसीमन्तवस्त्रवास्तूपनाय-
नम् । क्षौराश्वकर्मादितिमे विधेयं धान्यभूषणम् ॥ यात्राप्रतिष्ठासीमन्तव्रत-
बन्धप्रवेशनम् । करग्रहं विना सर्वं कर्म देवेज्यमे शुभम् ॥ अनृतं व्यसनं
भूतं धातुवादौषधाहवम् । विवादरसवाणिज्यं कर्म कद्रुजमे शुभम् ॥ क-
द्रुजः सर्पः । कृषिवाणिज्यगोधान्यरणोपकरणादिकम् । विवाहनृत्यगीताद्यं
निखिलं कर्म पैत्रमे ॥ विवादविषशस्त्राग्निदारुणोग्राहवादिकम् । पूर्वाग्रवे-
ऽखिलं कर्म कर्तव्यं मांसविक्रयः ॥ प्रतिष्ठोद्वाहसीमन्ताभिषेकव्रतबन्धनम् ।
प्रवेशस्थापनाश्रेभवास्तुकर्मोत्तराग्रये ॥ प्रतिष्ठोद्वाहसीमंतयानवस्त्रोपनायनम् ।
क्षौरवास्त्वभिषेकाश्च भूषणं कर्म भानुमे ॥ प्रवेशवस्त्रसीमंतप्रतिष्ठाव्रतबन्ध-
नम् । त्वाग्रमे वास्तुविद्याश्च क्षौरभूषणकर्म यत् ॥ प्रतिष्ठोपनयनोद्वाहवस्त्रसी-

मंतभूषणम् । विवादश्चेभकृष्यादिक्षौरकर्म समीरमे ॥ वस्त्रभूषणवाणिज्यर-
सधान्यादिसंग्रहम् । इन्द्राग्निमे नृत्यगीतशिल्पलेखनकर्म यत् ॥ प्रवेशस्था-
पनोद्वाहव्रतबन्धाष्टमंगलम् । वस्त्रभूषणवास्तुश्च मैत्रमे संधिविग्रहम् ॥ क्रूरो-
ग्रशस्त्रवाणिज्यगोमहिष्यंबुकर्म च । इन्द्रमे नृत्यवादित्रशिल्पलोहाइमलेख-
नम् ॥ विवाहकृषिवाणिज्यदारुणाहवमेषजम् । निर्ऋतिमे नृत्यशिल्पसंधिवि-
ग्रहलेखनम् ॥' इति । पूर्वाषाढोत्तराषाढयोः कृत्यमुक्तम्—'प्रतिष्ठाक्षौरसीमंत-
यानोपनयनौषधम् । पुरग्रामगृहारंभा विष्णुमे पटबंधनम् ॥ वस्त्रोपनयनक्षौ-
रप्रतिष्ठायातभूषणम् । वसुमे वास्तुसीमंतप्रवेशास्त्रविभूषणम् ॥ प्रवेशस्था-
पनक्षौरमौजीबन्धनमेषजम् । अश्वारोहणसीमंतवास्तुकर्म जलेशमे ॥' इति ।
पूर्वाभाद्रपदोत्तराभाद्रपदयोः कृत्यमुक्तं पूर्वम् । 'विवाहव्रतबन्धाश्च प्रतिष्ठा
यानभूषणम् । प्रवेशवस्त्रसीमंतक्षौरमेषजमंत्यमे ॥' इति ॥ १ ॥

अथ ध्रुवगणं तत्कृत्यं चानुष्टुभाह—

उत्तरात्रयरोहिण्यो भास्करश्च ध्रुवं स्थिरम् ।

तत्र स्थिरं बीजगेहशांत्यारामादिसिद्धये ॥ २ ॥

उत्तरात्रयेति ॥ उत्तरा उत्तराफल्गुन्युत्तराषाढोत्तराभाद्रपदास्ति उत्तराः रोहिणी च एतानि नक्षत्राणि ध्रुवसंज्ञकानि स्थिरसंज्ञानि चेति संज्ञा-
द्वयम् । तत्र ध्रुवनक्षत्रेषु स्थिरं कर्म कार्यम् । तथा बीजं यवादि, गेहं गृहं,
शांत्यादि विनायकशांत्यादि, आरामो नगरपकंठवर्ति वनम् । आदिशब्दान्धु-
नुनक्षत्रोक्तमपि कर्म सिद्धये भवति । तदुक्तं वसिष्ठेन—'स्थिरसंज्ञं भवतु-
ष्टयमंबुजजल्य ऋक्षमुत्तरात्रितयम् । नरपतिपत्तनसदनप्रवेशबीजादि सि-
ध्यते तत्र ॥ मृदुबृंदे कथितान्यपि स्थिरबृंदे तानि कार्याणि ॥' इति । अथ
संज्ञाद्वयप्रमाणमुच्यते—'ध्रुवमचलं क्षिप्रं लघु चरं चलं मैत्रमृदुसंज्ञे । सा-
धारणमिश्राख्यं क्रूरोग्रं तीक्ष्णदारुणं तुल्यम् ॥' इति वसिष्ठोक्तेः । एवं भा-
स्करो रविरपि स्थिरः । यदाह वसिष्ठः—'सूर्यः स्थिरः शीतकरश्चरात्मा ध-
राज उग्रः शशिजो विमिश्रः । देवेंद्रपूज्यो लघुरिंद्रशत्रुः पूज्यो मृदुस्तीक्ष्णत-
नुश्च सौरिः ॥' इति । अत्रापि सामान्यतः स्थिरकृत्यं कार्यं मूलश्लोकोक्तम् ।
अन्यदपि वारोक्तकर्म कार्यसमिधानात् । यदाह नारदः—'नृपाभिषेकमां-
गत्यसेवायानास्त्रकर्म यत् । औषधाहवधात्वादि विधेयं भानुवासरे ॥' इति ॥ २ ॥

अथ चरगणं तत्कृत्यं चानुष्टुभाह—

स्वात्यादित्ये श्रुतेस्त्रीणि चंद्रश्चापि चरं चलम् ।

तस्मिन्गजादिकारोहो वाटिकागमनादिकम् ॥ ३ ॥

स्वात्यादित्य इति ॥ स्वाती आदित्यं अदितिर्देवतास्वादित्यम् 'दित्यदि-
त्यादित्यपत्युत्तरपदाण्यः' इति ण्यः । आविवृद्धिः । 'यसेति च' इतीकार-

लोपः । आदित्यं पुनर्वसुः । श्रुतेः श्रवणमारभ्य त्रीणि श्रवणधनिष्ठाशततारकाः सोमवारश्च चरसंज्ञाश्चलसंज्ञाश्चैते ज्ञेयाः । तस्मिंश्चरनक्षत्रे गजो हस्ती तदाद्योऽश्वादयस्तेषामारोहः, वाटिका भारामस्तत्र गमनं, यात्रा । आदिशब्दाल्लघु-
नक्षत्रोक्तमपि कर्म सिध्यतीति शेषः । तदाह वसिष्ठः—‘अदितिः श्रुति-
भाषितयं चरसंज्ञं पंचकं मरुतं च । वाहनकर्मविभूषणचरकार्योद्यानमंत्र-
सिद्धये तत् ॥ कथितान्यपि लघुबुंदे चरसंज्ञे तानि कार्याणि । मणिमुक्ताफल-
लहेमसद्गजतत्रपुसीसकर्मणि ॥’ इति । नारदः—‘शंखमुक्तांबुरजतवृक्षेक्षु-
स्त्रीविभूषणम् । पुष्पगीतक्रतुक्षीरकृषिकर्मैदुवासरे ॥’ इति ॥ ३ ॥

अथोग्रगणमनुष्टुभाह—

पूर्वात्रयं याम्यमधे उग्रं क्रूरं कुजस्तथा ।

तस्मिन्धाताग्निशाठ्यानि विषशस्त्रादि सिध्यति ॥ ४ ॥

पूर्वात्रयमिति ॥ पूर्वात्रयं पूर्वाफलगुनीपूर्वाषाढापूर्वाभाद्रपदारूपं नक्षत्र-
त्रयं याम्यं भरणी मघा च तथा कुजो भौमश्च उग्रसंज्ञः क्रूरसंज्ञश्च । तस्मि-
न्नुग्रनक्षत्रे धातो हननं, अग्निरग्निदाहः, शाठ्यं खलत्वं, विषं विषभक्षणादि,
शस्त्रं शस्त्रमारणादि, आदिशब्दादन्यदपि अरिष्टकृत्यं दारुणनक्षत्रोक्तं सिध्य-
तीति निष्पद्यते । उक्तं च वसिष्ठेन—‘पूर्वात्रितयं पित्र्यभमुग्राख्यमिदं च
पंचकं याम्यम् । मारणभेदनबंधनविषहननं पंचमेकार्यम् ॥ यद्दारुणभोक्तं
तत्कर्म त्वथोग्रभे कार्यम् ॥’ इति । नारदः—‘विषाग्निबंधनस्तेयसंघिविग्र-
हमासवम् । धात्वाकरप्रवालस्त्रीकर्मभूमिजवासरे ॥’ इति ॥ ४ ॥

अथ मिश्रगणमनुष्टुभाह—

विशाखाग्नेयभे सौम्यो मिश्रं साधारणं स्मृतम् ।

तत्राग्निकार्यं मिश्रं च वृषोत्सर्गादि सिध्यति ॥ ५ ॥

विशाखेति ॥ विशाखा आग्नेयं कृत्तिका सौम्यो बुधश्च एतन्नयं मिश्र-
संज्ञं साधारणसंज्ञं च । तत्र मिश्रसंज्ञेषु नक्षत्रेषु अग्निकार्यमग्निहोत्रं, मिश्रं
नक्षत्रांतरोक्तं कर्म, वृषोत्सर्गः काम्यः । आदिशब्दादुग्रमपि कर्म सिद्धये
भवति । तदाह वसिष्ठः—‘भद्रितयं श्वसनसखं सेंद्राग्निभक्तं च मिश्रसंज्ञं
हि । निखिलानि च साधारणकार्याण्युग्राणि तत्र कार्याणि ॥’ इति । ना-
रदः—‘नृत्यशिल्पकलागीतलिपिभूरससंग्रहम् । विवाहधान्यसंग्राहकर्मसौम्यस्य
वासरे ॥’ इति ॥ ५ ॥

अथ लघुगणमनुष्टुभाह—

हस्ताश्विपुष्याभिजितः क्षिप्रं लघु गुरुस्तथा ।

तस्मिन्पण्यरतिज्ञानभूषाशिल्पकलादिकम् ॥ ६ ॥

हस्ताश्वीति ॥ पूर्वार्धे स्पष्टम् । तस्मिन् लघुनक्षत्रे पण्यं विक्रेयवस्तु,

रतिः स्त्रीभोगः, ज्ञानं शास्त्रादेः, भूषाऽऽभरणं, शिल्पं चित्रादि, कलाश्चतुः-
षष्टिकला नृत्यादिकाः । आदिशब्दाच्च नक्षत्रोक्तमपि कार्यम् । तदाह
वसिष्ठः—‘सुरसचिवाश्विनहस्तास्ताराः स्युः क्षिप्रसंज्ञकास्तासु । औषधपण्य-
विभूषणशिल्पकलाज्ञानकर्मसिद्धिः स्यात् ॥ चरधिष्ण्ये कथितान्यपि कार्या-
ण्यखिलानि लघुगणे नूनम् ॥’ इति । नारदोऽपि—‘क्षिप्रं सूर्याग्निपुण्यभम्’
इत्याह । अत्रामिजिज्ञोक्तो दैवज्ञमनोहरे ‘आर्ष्टियेण’ इत्युक्त्वा पठितम्
‘लघुक्षिप्रं करस्तिष्योऽमिजिज्ञास्त्वं बृहस्पतिः’ इति । अतएवोक्तं श्रीप-
तिना—‘अग्निनीगुरुभमर्कदैवतं सामिजिल्लघुचतुष्टयं स्मृतम्’ इति । वसि-
ष्ठादिभिस्तु प्रत्येकं नक्षत्रकृत्येषु अभिजितोऽनुक्तेरित्यत्राप्यनुक्तिः । वारकृत्ये
नारदः—‘यज्ञपौष्टिकमांगस्यस्वर्णवस्त्रादिभूषणम् । वृक्षगुल्मलतायानकर्म दे-
वेज्यवासरे ॥’ इति ॥ ६ ॥

मृदुगणमनुष्टुभाह—

मृगांत्यचित्रामित्रर्क्षं मृदु मैत्रं भृगुस्तथा ।

तत्र गीतांबरक्रीडामित्रकार्यविभूषणम् ॥ ७ ॥

मृगांत्येति ॥ मृगः अंत्यं रेवती चित्रा मित्रर्क्षमनुराधा भृगुः शुक्रः मृदु-
संज्ञं मैत्रसंज्ञं च तत्र गीतं, अंबरं वस्त्रं, क्रीडा स्त्रियासह क्रीडा, मित्रस्येष्टस्य
कार्यं विभूषणमलंकारः एतत्सिध्यति । यदाह वसिष्ठः—‘मृदुबुद्धं भचतुष्टयमंत्य-
त्वाद्भ्रातृसौम्यमित्रर्क्षम् । मंगलवनिताभूषणमंदिरगीतानि सिध्यन्ति ॥’ इति ।
तत्र नारदः—‘नृत्यवादित्रगीतादिस्वर्णस्त्रीरत्नभूषणम् । भूषण्योत्सवगोधान्य-
कर्म भार्गववासरे ॥’ इति ॥ ७ ॥

अथ तीक्ष्णगणमनुष्टुभाह—

मूलेंद्रार्द्राहिमं सौरिस्तीक्ष्णं दारुणसंज्ञकम् ।

तत्रामिचारघातोग्रभेदाः पशुदमादिकम् ॥ ८ ॥

मूलेंद्रेति ॥ मूलं ऐंद्रं ज्येष्ठा आर्द्रा अहिभमाश्लेषा सौरिः शनैश्चरः ती-
क्ष्णसंज्ञं दारुणसंज्ञं च । तत्र तीक्ष्णनक्षत्रे अभिचारकर्माणि, उग्रं भयंकरकृत्यं
मारणादि, भेदः अत्यंतमित्रयोः कलहोत्पादनादि, पशूनां हस्त्यादीनां दमः
शिक्षा, आदिशब्दाद्बन्धनादीनि । यदाह वसिष्ठः—‘दारुणभानि पुरन्दरको-
णपक्षिवसर्पदैवानि । दारुणबंधनदहनप्रहरणकर्माणि सिद्धिमायाति ॥’ इति ।
नारदः—‘त्रपुसीसायसाइमास्त्रविषपानासवानृतम् । स्थिरकर्माश्लिषं वास्तुसं-
ग्रहं सौरिवासरे ॥’ इति ॥ ८ ॥

अथाधोमुखोर्ध्वमुखतिर्यग्मुखनक्षत्राणि द्वंद्ववंशोनाह—

मूलाहिमिश्रोग्रमधोमुखं भवे-

दूर्ध्वासमाद्रेज्यहरित्रयं ध्रुवम् ।

तिर्यङ्मुखं मैत्रकरानिलादिति-

ज्येष्ठाश्विभानीदृशकृत्यमेषु सत् ॥ ९ ॥

मूलेति ॥ मूलं अहिराश्लेषा मिश्रं कृत्तिकाविशाखे उग्रं पूर्वाश्रयमघाम-
रण्यः एतानि नव नक्षत्राण्यधोमुखानि ज्ञेयानि । एण्वीदृशकृत्यमधोमुखकृत्यं
वापीकृपादि तत्समीचीनमुक्तम् । तदुक्तं गरुडपुराणे-‘भरणीकृत्तिकाश्लेषा-
मघामूलविशाखिकाः । तिन्नः पूर्वास्तथा चैव अधोवक्राः प्रकीर्तिताः ॥’ एषु ।
‘वापीकूपतडागादिखननं च तृणादिकम् । देवतागारखननं निधानखननं
तथा ॥ गणितं ज्योतिषारंभं खनीबिलप्रवेशनम् । कुर्यादधोगतान्येव कार्याणि
वृषभध्वज ॥’ इति । अथाद्रां ईज्यः पुण्यः हरित्रयं श्रवणधनिष्ठाशततारकाः
ध्रुवमुत्तराश्रयरोहिण्यः एतन्नक्षत्रनवकमूर्ध्वास्यमूर्ध्वमुखं भवेत् । अत्राप्येतादृ-
शकृत्यं प्रासादादि सत्स्यात् । तदुक्तं गरुडपुराणे-‘रोहिण्याद्रां तथा पुण्यो
धनिष्ठा चोत्तराश्रयम् । वारुणं श्रवणं चैव नव चोर्ध्वमुखाः स्मृताः ॥ एषु
राज्याभिषेकं च पट्टबंधं च कारयेत् ॥’ इति । ऊर्ध्वमुखानि उच्छ्रितानि सर्वाणि
एषु च कारयेत् । अथ मैत्रं मृदुनक्षत्रं मृगरेवतीचित्रानुराधाः करो हस्तः अ-
निलः स्वाती अदितिः पुनर्वसुः ज्येष्ठा आश्विनं अश्विनी एतन्नक्षत्रनवकं तिर्य-
ङ्मुखं पार्श्वमुखं भवेत् । अत्रापि तादृशमेव कृत्यं चक्ररथहलादिकं भवेत् ।
तदुक्तं गरुडपुराणे-‘रेवती चाश्विनी चित्रा स्वाती हस्तः पुनर्वसुः । अनुरा-
धामृगज्येष्ठा एताः पार्श्वमुखाः स्मृताः ॥ गजोद्गाश्चबलीवर्ददमनं महिषस्य च ।
बीजानां वपनं कुर्याद्भ्रमनागमनादिकम् ॥ चक्रयंत्ररथादीनां नावादीनां प्रवाह-
णम् । पार्श्वेषु यानि कर्माणि कुर्यादेतेषु तानि च ॥’ इति । ननु सर्वेषामेव कर्मणां
पार्श्वक्षयेन नक्षत्राभिधानादिदं पुनरुक्तं किमर्थमुक्तमिति चेन्न । विशेषनक्षत्र-
विहितानां कर्मणामवश्यकर्तव्यत्वे सति कतिपयदिनमध्यमुहूर्तालब्धौ सत्यां
कर्मण आकारमधोमुखादिकं विदित्वा तत्तन्नक्षत्रेषु तानि तानि कर्माणि का-
र्याणि । यानि सर्वथा विशेषतोऽनुक्तान्येव बिलप्रवेशनिधिखननचक्रयंत्रहल-
परिखाद्युत्तक्रीडामेषगर्दभगर्तादीनि तेषामेष्वेव नक्षत्रेषु कृतिरुचिता । एव-
मन्येषामप्यप्रसिद्धानां कर्मणां तिर्यङ्मुखाद्याकारज्ञाने सत्येषु नक्षत्रेषु कर्तव्य-
तौचित्यात् । सामान्येन विशेषभावेन च सुदिनलब्धिः ‘द्विवेदं सुबद्धं भव-
ति’ इतिन्यायादत्युत्तमैव । सद्यस्कालपक्षे तु ‘धिषण्ये प्रोक्तं स्वामितिथ्यंश-
केऽस्य’ इति वचनात्तन्मुहूर्ते कार्यमित्यलमियता ॥ ९ ॥

अथ प्रवालदंतशंखसुवर्णवस्त्रपरिधानमुहूर्तं वसंततिलकेनाह—

पौष्णाध्रुवाश्विकरपंचकवासवेज्या-

दित्ये प्रवालरदशंखसुवर्णवस्त्रम् ।

धार्यं विरिक्तशनिचन्द्रकुजेऽङ्घ्रि रक्तं

भौमे ध्रुवादितियुगे सुभगा न दध्यात् ॥ १० ॥

पौष्णेति ॥ पौष्णं रेवती ध्रुवाणि रोहिण्युत्तरास्तिष्ठः अश्विनी
करपंचकं हस्तचित्रास्वातीविशाखानुराधाः वासवं धनिष्ठा ईज्यः पुष्यः
आदित्यं पुनर्वसुः अयं समाहारद्वंद्वः । तत्र प्रवालं विद्रुमं 'पोवळें'
इति महाराष्ट्रभाषायां, 'मूगा' इति कान्यकुब्जाः । रदा हस्तिदंताः
अर्थाद्वलयादि, शंखः शंखवल्यं सुवर्णं वस्त्रं श्वेतं एतानि वस्तूनि
धाराणि तानि रिक्तातिथिनिचंद्रभौमरहितेऽह्नि दिने धाराणि । यदाह
श्रीपतिः—'रोहिणीषु करपंचकेऽश्विमे श्रुत्तरेपि च पुनर्वसुद्वये । रेवतीषु
वसुदैवते शुभे नव्यवस्त्रपरिधानमिष्यते ॥' इति । प्रवाकादीनां तु विशेष-
स्तनैवोक्तः—'करादिपंचकेऽश्विमे सपौष्णवासरे स्मृता । श्रुतिश्च शंखकां-
चनप्रवालरक्तवाससाम् ॥' इति । वारानप्याह स एव—'जीर्णं रवौ सत्त-
मंभुभिराद्रिमिंदौ भौमे शुभे बुधदिने च भवेद्धनाय । ज्ञानाय मंत्रिणि भृगौ
प्रियसंगमाय मंदे मलाय च नवांबरधारणं स्यात् ॥' इति । अतः परिशेषा-
त्सूर्यभौमशनयो निषिद्धाः । अथ रक्तं कौसुंभादिरंगेण रक्तं वस्त्रं भौमे धा-
र्यम् । 'मांजिष्ठकौसुंभकरागयोश्च महीसुतः कांचनभूषणेषु' इति तेनैवोक्त-
त्वात् । 'नासख्यपौष्णवसुभैः करपंचकेन मार्तंडभौमगुरुद्वानवमंत्रिवारैः ।
मुक्तासुवर्णमणिविद्रुमशंखदंतरक्तांबराणि विधृतानि भवंति सिद्धौ ॥' इति
दैवज्ञवल्लभोक्तेश्च । अथ स्त्रीणां विशेषः । ध्रुवादितियुगे उत्तरात्रयरोहि-
णीपुनर्वसुपुष्येषु सुभगा सभर्तृका स्त्री मुक्तादिकं न दध्यात् । उक्तं च
दीपिकायाम्—'पुष्टेदौ समये शुभे ध्रुवसुराचार्यादितीर्थगता नो रत्नं बिभृ-
यात्प्रवालकमणिं शंखेभदंतौ तथा' इति । क्वचित्तु शततारानक्षत्रे स्त्रीणां
ज्ञानमपि निषिद्धम् । उक्तं च—'रोहिणीगुरुपुनर्वसूत्तरे या विभर्ति नववस्त्र-
भूषणम् । सा न योषिदवलंबते पतिं ज्ञानमाचरति वारुणेऽपि या ॥' इति ।
चंडेभ्वरोऽपि—'ज्ञानं कुर्वति या नार्यश्चंद्रे शतमिषान्विते । ससज्जन्म
भवेद्दंष्ट्रा विधवा दुर्भगा भृशम् ॥ प्रमादाच्छतमे ज्ञानं नारीणां यदि जा-
यते । पूजयेत्स्वामिनं तत्र आत्मना च धनेन च ॥' इति । विशेषो राज-
मार्तंडे—'अस्संगते भृगुसुते शयने च विष्णोर्जन्माद्यचापहृषगे दिनपे न
दध्यात् । रक्तेदुभानुदिवसेऽशकवर्जिते च शंखं च रक्तपटकं युवतिः कथं-
चित् ॥' इति । दिनपः सूर्यः । रक्तो भौमः ॥ १० ॥

अथ वस्त्रस्य नवधाविभक्तस्य दग्धादिदोषशुभाशुभफलं शार्दूलवि-
क्रीडितेनाह—

वस्त्राणां नवभागकेषु च चतुष्कोणेऽमरा राक्षसा

मध्यत्र्यंशगता नरास्तु सदशे पाशे च मध्यांशयोः ।

दग्धे वा स्फुटितेऽब्जरे नवतरे पंकादिलिप्ते न स-

द्रक्ष्यंशे नृसुरांशयोः शुभमसत्सर्वांशके प्रांततः ॥११॥

वस्त्राणामिति ॥ वस्त्राणां नव भागाः कार्याः । कोणचतुष्टये अमरा देवाः
स्थाप्याः । राक्षसा मध्यभूतांशत्रयगता ज्ञेयाः । नराः सदृशे दशास-
हितपाशे च पुनर्मध्ययोरेणयोः स्थाप्याः । एतदुपलक्षणम् । शयनासनपा-
दुकास्त्रपयं विचारः । तत्र चेद्रक्षोः नवतरे अतिनूतने अंबरे वस्त्रे देवाह-
ग्ये स्फुटिते पाषाणधात्वादिमिनिहिते पंकेन कर्दमेन आदिशब्दाद्गोमयादिमि-
लिसे उपहृते सति तद्वस्त्रं न सत् शुभफलजनकं न भवतीत्यर्थः । किंतु म-
रणं विदधाति । अथ नृसुरांशयोरेवं वस्त्रस्य दाहादिके सति शुभं कस्याणं
स्यात् । मनुष्यांशे पुत्रप्राप्तिरित्यर्थः । अथ सर्वांशके राक्षसमनुष्यदेवांशेषु
प्रांततः प्रांतभागेऽनिष्टमशुभफलजनकम् । एतत्फलं शय्यासनपादुकास्त्रपि
ध्येयम् । तदुक्तं श्रीपतिना—‘कर्दमकज्जलगोमयलिसे वाससि दग्धवति
स्फुटिते वा । चित्यमिदं नवधाभिहितेऽस्मिन्निष्टमनिष्टफलं च सुधीभिः ॥
निवसंत्यमरा हि वस्त्रकोणे मनुजाः पाशदशांतमध्ययोश्च । अपरेपि च रक्षसां
त्रयोऽंशाः शयने चासनपादुकासु चैवम् ॥ भोगप्राप्तिर्देवतांशे नरांशे पुत्राप्तिः
स्याद्राक्षसांशे च मृत्युः । प्रांते सर्वांशेष्वनिष्टं फलं स्यात्प्लुष्टे वस्त्रे नूतने
साध्वसाधु ॥’ अथ राक्षसांशे छत्रध्वजादिसदृशी छेदाकृतिः शुभफलेति
विशेषो ध्येयः । देवांशेऽपि काकोल्लकसदृशी छेदाकृतिः शुभफलदेत्यपि वि-
शेषो ज्ञेयः । तदुक्तं तेनैव—‘छत्रध्वजस्वस्तिकवर्धमानश्रीवत्सकुंभांबुजतो-
रणानाम् । छेदाकृतिर्नैकैस्तभागगापि पुंसां विधत्ते न चिरेण लक्ष्मीम् ॥
कंकणबोल्लकपोतकाकक्रव्यादगोमायुखरोद्गसर्पाः । शुष्कद्रुमप्रेतसमानशस्त्रा
छेदाकृतिर्देवतभागगापि ॥’ इति । अतएव कश्यपः—‘नवांशुकं समं कृत्वा
चित्तये च शुभाशुभम् । वसंति देवताः कोणे चांत्यमध्यद्वये नराः ॥ मध्यांश-
त्रितये दैत्याश्चैवं शय्यासनादिषु । अर्थप्राप्तिर्देवतांशे पुत्रवृद्धिर्नरांशके ॥
हानिः पीडा पिशाचांशे सर्वप्रांतेष्वशोभनम् । शंखचक्रांबुजच्छत्रध्वजतोरण-
सन्निभाः ॥ श्रीवत्ससर्वतोभद्रनंथावर्तगृहोपमाः । वर्धमानः स्वस्तिकेन मृग-
कूर्मशपाकृतिः ॥ छेदाकृतिर्दैत्यभागेऽप्यायुरर्थप्रदा नृणाम् । खरोद्गोल्लकका-
काहिर्जबूकश्चवृकोपमाः ॥ त्रिकोणसूर्याकृतयो देवभागेऽप्यशोभनाः । नि-
दितं वसनं दद्याद्भिजेभ्यः स्वर्णसंयुतम् ॥ आशिषो वाचनं कृत्वा त्वन्यद्वस्त्रं
च धारयेत् ॥’ इति ॥ ११ ॥

अथ कच्चिदुष्टदिनेऽपि वस्त्रपरिधानमनुष्ठेमाह—

विप्राज्ञया तथोद्वाहे राज्ञा प्रीत्यार्पितं च यत् ।

निधेऽपि धिष्ण्ये वारादौ वस्त्रं धार्यं जगुर्बुधाः ॥ १२ ॥

विप्रेति ॥ धिष्ण्ये नक्षत्रे वारादौ वारतिथियोगादौ व्यतीपातभद्रादौ
दुष्टयोगैर्निधेऽपि दुष्टेऽपि यद्वस्त्रं ब्राह्मणानुज्ञया तथोद्वाहे राज्ञा संतोषेणा-
र्पितं दत्तं तद्वस्त्रं धार्यमिति बुधा जगुः । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘विप्रा-
देवास्तथोद्वाहे क्षमापालेन समर्पितम् । निधेऽपि धिष्ण्ये वारादौ वस्त्रं धार्यं

जगुर्बुधाः ॥' कश्यपेनापि—'प्रीत्या क्षमापाददत्तं यद्विप्रावेशात्करग्रहे ।
निन्देऽपि धिष्ये वारादौ धारयेच्च नवांबरम् ॥' इति । इदं चोपलक्षणं तुल्य-
न्यायत्वाद्वाजा तथा ब्राह्मणादिभिस्तथा विवाहादिशुभकृत्ये इत्यथवा व्या-
धिकं तद्भद्रादिवुष्टदिनेऽपि ग्राह्यम् ॥ १२ ॥

अथ लतापादपारोपणराजदर्शनमद्यगोक्रयविक्रयमुहूर्तान् शार्ङ्गवि-
श्रीषितेनाह—

राधामूलमृदुध्रुवर्क्षवरुणक्षिप्रैर्लतापादपा-

रोपोऽथो नृपदर्शनं ध्रुवमृदुक्षिप्रश्रवोवासवैः ।

तीक्ष्णोग्राम्बुपमेषु मद्यमुदितं क्षिप्रांत्यवक्षीन्दुमा-

दित्येंद्राम्बुपवासवेषु हि गवां शस्तः क्रयो विक्रयः ॥१३॥

राधामूलेति ॥ राधा विशाखा मूलं मृदु चित्रानुराधामृगरेवत्यः ध्रुवर्क्ष
रोहिण्युत्तरास्तिष्ठः वरुणः शततारका क्षिप्रमश्विनीपुष्याभिजितः । अत्राभि-
जित उच्चराषाढायामंतर्भावात् पृथगुक्तिर्न भवतीति ज्ञेयम् । कुतः । अश्वि-
नीपुष्यहस्तानां लाघवात् मृदुत्वेनाभिधानादभिजिदुक्तिरप्यर्थाक्षिप्ता ।
युवं चतुर्दशभानि । एतैर्नक्षत्रैर्लतानां पादपानां वृक्षाणां चारोपो वापनं
कार्यम् । उक्तं च वराहेण—'ध्रुवमृदुमूलविशाखा गुरुभं श्रवणं तथा-
श्विनं हस्तम् । शस्तानि दिव्यइग्निः पादपसंरोपणे भानि ॥' इति । यत्तु
वसिष्ठवचनम्—'द्विदैववारीशशशांकमूलध्रुवेषु तिष्यार्कमपौष्णमेषु ॥
वनौषधीगुल्मलतादिकानामारोपणं तूत्तममत्र शस्तम् ॥' इति ।
तत्पादपव्यतिरिक्तवनाधारोपणविषयम् । यतः पादपारोपणे चतुर्दश
नक्षत्राणि तत्रतिरिक्तलताधारोपणे एकादश भानि । ननु—'सावित्रितिष्याश्वि-
नवारुणानि मूलं विशाखा च मृदुध्रुवाणि । लतौषधीपादपरोपणेषु शुभानि
भानि प्रतिपादितानि ॥' इति श्रीपतिवचनं कथं संगच्छेत । उच्यते ।
वराहपद्यस्थपादपग्रहणं लतादीनामुपलक्षणमिति मत्वा तदुक्तिः । अनेनैवा-
शयेन ग्रंथकृतुक्तिरपि । अथो राजदर्शनमुहूर्तः । तत्र ध्रुवमृदुक्षिप्रश्रवो-
वासवैरुत्तराश्रयरोहिणीम्रयानुराधामृगरेवत्यश्विनीपुष्यहस्तश्रवणधनिष्ठाभिजि-
योदशनक्षत्रैर्नृपदर्शनं राजदर्शनं कुर्यात् । उक्तं च रत्नमालायाम्—'सौम्याश्वि-
पुष्यश्रवणश्रविष्ठाहस्तध्रुवत्वाद्भूपूषभानि । मैत्रेययुक्तानि नरेश्वराणां विलो-
कने भानि शुभप्रदानि ॥' अथ मद्यारंभमुहूर्तः । तत्र तीक्ष्णोग्राम्बुपमेषु
मूलज्येष्ठाद्राश्लेषापूर्वात्रयमघाभरणीशततारकासु मद्यं मद्यप्रारंभ उदितः ।
तदाह श्रीपतिः—'रौद्रे पित्र्ये वारुणे पौरुहूते याग्ये सार्वे नैर्ऋते सैव
धिष्ये । पूर्वाख्येषु त्रिष्वपि श्रेष्ठ उक्तो मद्यारंभः कालविद्भिः पुराणैः ॥'
इति । अथ गोक्रयविक्रयमुहूर्तः । तत्र क्षिप्रांत्यवक्षीन्दुमादित्येंद्राम्बुपवा-
सवेषु अश्विनीपुष्यहस्तरेवतीविशाखापुनर्वसुज्येष्ठाशततारकाधनिष्ठासु गवां

क्रयो मूल्येन परस्माद्ग्रहणं विक्रयो मूल्यग्रहणपूर्वकं दानं स शस्तः । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘शाक्रवासवकरेषु विशाखापुण्यवारुणपुनर्वसुभेषु । अश्वि-पूषभयुतेषु विधेयो विक्रयः क्रयविधिः सुरभीणाम् ॥’ इति । एतानि नक्षत्राणि । भीमपराक्रमेण तु पंचदशभान्यमिहितानि—‘हस्तेऽनुराधाश्रितये सपौष्णे मृगे च पूर्वाश्विविशाखभेषु । पुण्ये धनिष्ठाद्वितये द्वितीये गवां क्रयं विक्रयमामनन्ति ॥’ इति । अत्र श्रीपतिवाक्याद्यान्यधिकानि नक्षत्राणि तान्यात्यधिकविषयाणि ॥ १३ ॥

अथ पशूनां रक्षामुहूर्तस्थितिनिवेशयानमुहूर्तं इन्द्रवंशयाह—

लग्ने शुभे चाष्टमशुद्धिसंयुते रक्षा पशूनां निजयोनिमे चरे ।

रिक्ताष्टमीदर्शकुजश्रवोऽधुवत्वाष्ट्रेषु यानं स्थितिवेशनं न सत् १४

लग्ने इति ॥ शुभे शुभस्वामिके लग्नेऽष्टमशुद्धिसंयुते शुभपापाक्रांताष्टम-भावरहिते सति स्वीययोनिनक्षत्रे पशूनां रक्षा शस्ता । यदाह श्रीपतिः—‘शुभग्रहोदये शुद्धे नैधने स्वर्क्षयोनिषु । रक्षाविधिक्रिया शस्ता पशूनां मुनिभिः स्मृता ॥’ इति । स्वीययोनिनक्षत्राणि विवाहप्रकरणे ‘अश्विन्यंबुपयोर्हयः’ इत्यादिना वक्ष्यति । चरे चरनक्षत्रेष्वपि रक्षा पशूनां विधेया । ‘तीक्ष्णे पशूनां दमनं चरे स्यात्पशुपोषणम्’ इति भीमपराक्रमोक्तेः । अथ रिक्ताश्चतुर्थीनवमी-चतुर्दश्यः अष्टमी दशोऽमावास्या कुजो मंगलः श्रवणः ध्रुवाणि उत्तराश्रयरोहिण्यः त्वाष्ट्रं चित्रा एषु भेषु पशूनां यानं गृहाद्ग्रहिर्निःसारणं स्थितिर्गोष्ठादौ वेशनं प्रवेशनं च न सत् । सफलजनकं न भवतीत्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘त्वाष्ट्रध्रुवश्रीपतिभेषु रिक्तादशाष्टमीभौमदिने पशूनाम् । यात्रां प्रवेशं न कदाचिदेव कुर्याच्च तेषामभिवृद्धिकांक्षी ॥’ इति । चशब्दात्स्थितिमपि न कुर्यात् । व्यवहारतत्त्वे तु वाराधिक्यमुक्तम्—‘स्वयोनिधिष्ण्ये विकुजे पशूनां कर्माथ कुर्यादबुधेदुमंदे । प्रयाणवेशं च तिथावशैवे चित्रोत्तरावैष्णवभान्यभेषु ॥’ अशौवे चतुर्दशीरहिते । उपलक्षणत्वादमावास्यादिरहिते । व्यवहारोच्चये—‘पूर्वाश्रये धनिष्ठैर्द्रपौष्णे सौम्यविशाखयोः । आश्लेषायामथाश्विन्यां यात्रासिद्धिश्चतुष्पदाम् ॥’ इति ॥ १४ ॥

अथौषधसूच्योर्मुहूर्तं मंदाक्रांताछंदसाह—

भैषज्यं सलघुमृदुचरे मूलभे व्यंगलगे

शुक्रेद्वीज्ये विदि च दिवसे चापि तेषां रवेश्च ।

शुद्धे रिःफद्युनमृतिगृहे सत्तिथौ नो जनेर्भे

सूचीकर्माप्यदिति वसुभत्वाष्ट्रमित्राश्विधिष्ण्ये ॥ १५ ॥

भैषज्यमिति ॥ सलघुमृदुचरे अश्विनीपुण्यहस्तचित्रामृगानुराधारेवतीश्रवणधनिष्ठाशततारकास्वातीपुनर्वसुभेषु मूले च भैषज्यमौषधं प्रारब्धं भक्षितं

वा सत् । शुभफलदं भवतीत्यर्थः । तथा चाह श्रीपतिः—‘पौष्णद्वये चादितिभद्वये च हस्तत्रये च श्रवणत्रये च । मैत्रे च मूले च मृगे च शस्तं भैषज्यकर्म प्रवदन्ति संतः ॥’ इति । वसिष्ठोपि—‘हस्तत्रये पुष्यपुनर्वसौ च विष्णुत्रये चाश्विनिपौष्णभेषु । मित्रेदुमूलेषु च सूर्यवारे भैषज्यमुक्तं शुभवासरेपि ॥’ इति । अथ बृंगलभे द्विस्त्रिभावरशिषु मिथुनकन्याधनुर्मीनेषु सत्सु शुक्लेदीजये विदि च शुक्रचन्द्रबृहस्पतिबुधेषु द्विस्त्रिभावलग्नस्थेषु सत्सु च पुनस्तेषां शुक्लेदीजयबुधानां रवेश्च दिवसे वारे सत्तिथौ रिक्तामारहिते दिने भैषज्यं सत् । उक्तं च दीपिकायाम्—‘बृंगोदये गुरुबुधेदुसितेषु तेषां वारे रवेश्च सुविधौ सुतिथौ सुयोगे’ इति । अथ रिःफद्युनमृतिगृहे लग्नाद्वादशसप्तमाष्टमगृहेषु शुद्धेषु शुभपापरहितेषु सत्सु भैषज्यं सत् । तत्र वर्षफलप्रश्नादिना सत्यायुर्दाययोगे औषधसेवनं हितमित्ययं विशेषो ध्येयः । तदुक्तं श्रीपतिना—‘यूनशत्रुनिधनव्ययशुद्धौ सद्गृहेषु नितरां बलवत्सु । आयुषश्च हितकारिणि योगे कीर्तिता नियतमौषधसेवा ॥’ इति । काश्यपोऽपि—‘षट्सप्तमाष्टात्यशुद्धौ च बलिनः शुभखेचराः । आयुर्दायकरे योगे कर्तव्या औषधक्रिया ॥’ इति । अथ जनेर्भे जन्मनक्षत्रे नो भैषज्यं सत् । तदुक्तं दीपिकायाम्—‘जन्मनक्षत्रगश्चन्द्रः प्रशस्तः सर्वकर्मसु । क्षौरभेषजवादाध्वकर्तनेषु च वर्जयेत् ॥’ इति । अथ सूचीकर्ममुहूर्तः । अदिति वसुभवाग्रमित्राश्विधिष्ण्ये पुनर्वसुधनिष्ठाचित्रानुराधाश्विनीषु सूचीकर्म सूच्याः संबंधि घटनसीवनादि सकलं कर्म अपिशब्दात्कवचमपि कुर्यात् । उक्तं च व्यवहारोच्यते—‘अदितिर्वासवं त्वाग्रमैत्रमैदववाजिनः । सूचीकर्म तनुत्राणमेभिर्कक्षैः प्रशस्यते ॥’ इति । तनुत्राणं कवचम् ॥ १५ ॥

अथ क्रयविक्रयनक्षत्रेषु परस्परनिषेधं वदन् क्रयविक्रयनक्षत्राप्यनुष्टुभाह—

क्रयर्क्षे विक्रयो नेष्टो विक्रयर्क्षे क्रयोऽपि न ।

पौष्णांबुपाश्विनीवातश्रवश्चित्राः क्रये शुभाः ॥ १६ ॥

क्रयर्क्षे इति ॥ वक्ष्यमाणक्रयनक्षत्रे विक्रयो न कार्यः । तथा विक्रयर्क्षे क्रयोऽपि न कार्यः । नन्विदमयुक्तं विक्रयो नाम मूल्यं गृहीत्वा वस्तुदानं क्रयो नाम मूल्यं दत्त्वा वस्तुग्रहणं यदा येन क्रयः कर्तव्यः तदान्येन विक्रयोऽपि कर्तव्यस्तत्र क्रयविक्रयनक्षत्राणां महाभेदादुभयविधमुहूर्तांनुपपत्तिः । उच्यते—विक्रेत्रा यदा मुहूर्तो विक्रयार्थं गृह्यते तदा क्रयिणोऽनुज्ञां लब्ध्वा यावदिष्टं वस्तु स्वगृहात्पृथक् क्रियते तत्कर्म विक्रयशब्दवाच्यं, यदा तु क्रयिणां क्रयमुहूर्तः प्राप्यते तदा विक्रेत्रे मूल्यं द्रव्यं दत्त्वा पृथक्कृतं विक्रीतं वस्तु गृह्यते तत्कर्म क्रयशब्दवाच्यमिति मत्वात्र समाधिः । अथवा क्रयविक्रेत्रोरन्यतरस्य क्रयिणः कदाचिन्मुहूर्तासंभवे ज्ञेयोऽनावश्यकत्वात् । आवश्यकत्वे तु मुहूर्तगवेषणायां कालविलम्बनिष्पत्तावन्येन तृतीयमुहूर्तविचारमनङ्गीकृत्य समवस्तुप्राप्त्या वस्तुग्रहणसिद्धिसंभवात् । तदा विक्रेतुरेव मुहू-

तैविचारः । एवंच केतुरप्यवश्यविक्रेतव्यस्य वस्तुनो यदा ग्रहीता संभवेत्त-
दैव मुहूर्तमनालोच्य वस्तुदानमावश्यकम् । मुहूर्तविचारतः कालविलम्बे
तावद् द्रव्यानुपपत्तेः तदा तु क्रयण एव मुहूर्तविचारः । नन्वेवमपि क्रय-
विक्रयनक्षत्राणां पार्थक्येनाभिधानात्तयोः परस्परगतनिषेधो न युज्यते ।
तथा राजदर्शनविहितनक्षत्रेभ्योऽन्यनक्षत्रेषु राजदर्शनं निषिद्धमित्यर्थाद्भ्रम्यते ।
सर्वं वाक्यं सावधारणं भवतीति न्यायात् । उच्यते । क्रयनक्षत्रे क्रयः कार्यं
इत्युक्ते विक्रयस्य स्वतंत्रकर्मत्वात्तत्र क्रयक्षे निषेधाभावः । एवं विक्रयक्षेणैवपि
क्रयनिषेधाभावः । तत्र निषेधे सत्यन्यनक्षत्राणां मध्यमत्वावगतेः । कदाचित्
क्रयनक्षत्राणां मध्यमत्वमंगीकृत्य विक्रयस्य विहितमुहूर्तानुपलब्धौ तत्र मु-
हूर्तो मध्यमोऽपि ग्राह्यस्तदर्थमपि वाचनिकस्तन्निषेधः । अतः क्रयविक्रयनक्ष-
त्रेभ्यो मिश्रनक्षत्रेषु क्रयविक्रयौ मध्यमावित्यनुमिमीमः । निषेधस्य वाचनि-
कत्वमुक्तं दीपिकायाम्—‘यमादिशक्रादिहुताशपूर्वा नेष्टाः क्रये विक्रयणे-
ऽतिशक्ताः । पौष्णाश्विचित्राश्विनविष्णुवाताः शक्ताः क्रये विक्रयणे निषिद्धाः॥’
इति ॥ अथ क्रयमुहूर्त उच्यते । तत्र पौष्णं रेवती अर्धपुः शततारका अ-
श्विनी वातः स्वाती श्रवणः चित्रा एतानि भानि क्रये शुभानि विक्रयणे नि-
षिद्धानि च । संमतिरत्रोक्तैव ॥ १६ ॥

अथ विक्रयविपण्योर्मुहूर्तौ शार्दूलविक्रीडितेनाह—

पूर्वाद्दीशकृशानुसार्पयममे केंद्रत्रिकोणे शुभैः

षट्त्रयायेष्वशुभैर्विना घटतनुं सन्विक्रयः सत्तिथौ ।

रिक्ताभौमघटान्विना च विपणिर्मेत्रध्रुवक्षिप्रभै-

लम्ने चंद्रसिते व्ययाष्टरहितैः पापैः शुभैर्द्व्यायखे ॥ १७ ॥

पूर्वेति ॥ पूर्वास्तिष्ठः द्वीशं विशाखा कृशानुः कृत्तिका सार्पमाश्लेषा य-
ममं भरणी । समाहारद्वंद्वः । एषु नक्षत्रेषु विक्रयः सन् शुभो ज्ञेयः । क्रयो
निषिद्धश्च । उक्तैवान्नापि संमतिः । अथ केंद्रे प्रथमचतुर्थसप्तमदशमस्थानेषु
च शुभैः शुभग्रहस्थितैः षट्त्रयायेषु षष्ठतृतीयैकादशस्थानेषु अशुभैः पापग्रहैः
स्थितैः कृत्वा घटतनुं कुंभलग्नं विहाय त्यक्त्वा सत्तिथौ शुभतिथौ विक्रयः
सन् ज्ञेयः । तदुक्तं श्रीपतिना—‘दशमेकादशे लग्ने वित्तकेंद्रत्रिकोणगैः ।
शुभं पुण्यस्य कर्मोक्तं वर्जयित्वा घटोदयम् ॥’ इति । केंद्रसंज्ञा बृहज्जा-
तके—‘कंदककेंद्रचतुष्टयसंज्ञाः सप्तमलग्नचतुर्थखभानाम्’ इति । अथ वि-
पणिः । रिक्ताश्चतुर्थीनवमीचतुर्दश्यः भौमो मंगलवारः घटः कुंभलग्नं एता-
न्विना वर्जयित्वेत्यर्थः । अन्येषु तिथिवारलग्नेषु विपणिः हृष्टे स्थिरा क्रयवि-
क्रयाख्यं कर्म तच्छुभम् । तथा मित्रध्रुवक्षिप्रभैश्चित्रानुराधामृगरेवतीरोहि-
ष्युत्तरात्रयाश्विनीपुष्यहस्तैर्विपणिः । लग्ने चंद्रसिते मूर्तौ चंद्रे शुके च सती-
त्यर्थः । व्ययाष्टरहितैः पापैः क्रूरग्रहैर्द्व्यायखे द्वितीयैकादशदशमे शुभैः शुभ-

ग्रहैः । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘कुंभराशिमपहाय साधुषु द्रव्यकर्म भव-
मूर्तिवर्तिषु । अव्ययेष्वशुभदायिषूद्गमे भार्गवे विपणिरिन्दुसंयुते ॥’ इति ॥ १७ ॥

अथाश्वहस्तिमुहूर्तानिद्रवज्जयाह—

क्षिप्रांत्यवस्तिदुमरुजलेशादित्येष्वरिक्तारदिने प्रशस्तम् ।

स्याद्वाजिकृत्यं त्वथ हस्तिकार्यं कुर्यान्मृदुक्षिप्रचरेषु विद्वान् ॥ १८ ॥

क्षिप्रांत्येति ॥ क्षिप्रमश्विनीपुष्यहस्ताः अंत्यं रेवती वसुधनिष्ठा इन्दुमृगः
मरुत्ताती जलेशः शततारका आदित्यं पुनर्वसुः पृषु मेघु वाजिकृत्यमश्वसं-
बंधि क्रयविक्रयादिकृत्यं कार्यम् । तदुक्तं रत्नमालायाम्—‘पुष्यश्वनिष्ठाश्वि-
निसौम्यमेघु पौष्णानिलादित्यकराव्ययेषु । सवासवर्क्षेषु बुधैः स्मृतास्ति स-
र्वाणि कार्याणि तुरंगमाणाम् ॥’ इति ॥ अश्वचक्रं दैवज्ञमनोहरे—‘अश्व-
कारं लिखेच्चक्रं सामिजिज्ञानि विन्यसेत् । स्कंधे च सूर्यभास्पर्च पृष्ठे च दश
भानि च ॥ पुच्छे द्वे स्थापयेत्प्राज्ञश्चतुःपादे चतुष्टयम् । उदरे विन्यसेत्पंच
मुखे द्वे तुरगस्य च ॥ अर्थलाभो मुखे सम्प्रवाजी नश्यति चोदरे । चरणस्थे
रणे भंगः पुच्छे पत्नी विनश्यति ॥ अर्थसिद्धिर्भवेत्पृष्ठे स्कंधे लक्ष्मीपतिर्भ-
वेत् ॥’ इति । इदमश्वारोहणे विचार्यं न ग्रहणे । तथाऽरिक्तारदिने रिक्ताश्व-
तुर्यांनवमीचतुर्दश्यः आरो भौमः । ‘आरो वक्रः क्रूरदह चावनेयः’ इति व-
राहोक्तेश्च । रिक्ताभौमान् वर्जयित्वान्यदिने वाजिकृत्यं प्रशस्तम् । अत्र सा-
मान्य एव निषेध उपनिबद्धो न विशेषतः ॥ अथेति । अथ विद्वान् ज्ञाता
मृदुति चित्रानुराधामृगरेवत्यः क्षिप्राणि अश्विनीपुष्यहस्ताः चराणि श्रवणध-
निष्ठाशततारकापुनर्वसुस्वात्यः पृषु द्वादशनक्षत्रेषु हस्तिकार्यं कुर्यात् । तदाह
वसिष्ठः—‘हस्तत्रये सौम्यहरित्रये च पौष्णद्वये पुष्यपुनर्वसौ च । मैत्रेपि
सर्वाण्यपि कुंजराणां कर्माणि शस्तान्यखिलानि यानि ॥’ इति ॥ अथ ह-
स्तिष्वंकुशार्पणमुहूर्तो व्यवहारोच्यते—‘शुभतारे शुभे लभे शुभांशे
शोभने तिथौ । अंकुशाः करिणां योज्याः शनिलभे शनेर्दिने ॥’ इति । अ-
थाश्वगजार्धारोहणमुहूर्तोऽपि तत्रैव—‘पौष्णाश्विनीवरुणमारुतशीतरश्मि-
चित्रादिति श्रवणपाणि सुरेज्यवित्तैः । वारेषु जीवशशिसूर्यसितेन्दुजानामारोहणं
गन्तुरंगरथेषु शस्तम् ॥’ इति । पाणिर्हस्तः । वित्तं धनिष्ठा ॥ १८ ॥

अथ भूषाघटनादिमुहूर्तं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

स्याद्भूषाघटनं त्रिपुष्करचरक्षिप्रध्रुवे रत्नयुक्-

तत्तीक्ष्णोग्रविहीनमे रविकुजे मेषालिसिंहे तनौ ।

तन्मुक्तासहितं चरध्रुवमृदुक्षिप्रे शुभे सत्तनौ

तीक्ष्णोग्राश्विमृगे द्विदैवदहने शस्त्रं शुभं घटितम् ॥ १९ ॥

स्याद्भूषेति ॥ त्रिपुष्करलक्षणं ‘भद्रातिथी रविजे’त्यादिना वक्ष्यति । एवं-
विधे त्रिपुष्करदिवसे चरक्षिप्रध्रुवे श्रवणधनिष्ठाशततारकापुनर्वसुस्वातिपुष्या-

श्विनीहस्तरोहिण्युत्तराश्रितयेषु भेषु मूषाघटनं आभरणघटनं शुभं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘क्षिप्रचलाचलक्षेत्रे रिक्तामावर्जितेषु दिवसेषु । निखिलेषु वासरेष्वपि त्रिपुष्करे भूषणं कार्यम् ॥’ इति । अथ तद्भूषाघटनं रत्नयुतं माणिक्यहीरकादिरत्नयुतं चेच्चिकीर्षितं तदा तीक्ष्णोऽप्रविहीनमे मूलज्येष्ठाद्रा-
श्लेषापूर्वात्रयभरणीमघास्त्यक्त्वान्येष्वष्टादशनक्षत्रेषु कार्यम् । तथा रविभौम-
वारे कार्यं । तथा मेषालिसिंहे मेषवृश्चिकसिंहलग्ने कार्यं । तदुक्तं वसिष्ठेन—
‘स्थिरसाधारणचरमे लघुमैत्रेयर्ष्वर्ककुजवारे । तेषामेव विलम्बे माणिक्यमयं
विभूषणं कार्यम् ॥’ इति ॥ माणिक्यग्रहणमुपलक्षणं रत्नादेः । अथ चरध्रु-
वमृदुक्षिप्रसंज्ञकेषु नक्षत्रेषु तद्भूषणघटनं मुक्तासहितं शुभं भवति । मुक्ताफ-
लग्रहणं रजतादेरुपलक्षणम् । अत्र चंद्रशुक्रयोर्वारे कर्कवृषतुलालग्न्येषु कार्य-
मित्यपि विशेषो ध्येयः । तदुक्तं वसिष्ठेन—‘क्षिप्रमृदुध्रुवचरमे शशिसित-
योर्वासरेषु तल्लम्बे । मुक्ताफलरजतमयं भूषणमखिलं सवज्रकं कार्यम् ॥’
इति । केचिदिदं निष्पन्नमेवाभरणमस्मिन्नेव मुहूर्ते धार्यमित्याहुः । अथ ती-
क्ष्णानि चत्वारि भानि उग्राणि पंच भानि अश्विनी मृगः द्विदैवं विशाखा
दहनः कृत्तिका एषु नक्षत्रेषु घटितं शस्त्रं शुभं स्यात् । ‘घट्ट चलने’ संयोगा-
तश्चुरादिर्धातुस्ततः स्वार्थेऽप्यन्ताग्निष्ठाक्तः । ‘आर्धधातुकस्येड्गलादेः’ इतीद ।
‘निष्ठायां सेटि’ इति णिलोपः । उक्तं च ज्योतिःसागरे—‘कृत्तिकासु वि-
शाखासु भौमार्कशनिवासरे । तद्दिने घटितं शस्त्रं नृपाणां जयदायकम् ॥’
इति । दीपिकायाम्—‘मूलेदुपूर्वात्रययाम्यपिष्यशक्राश्विसर्पानलशूलिनश्च ।
खड्गादिसाधारणकर्म कुर्यात्तिथौ विलम्बे च शुभे शुभाहे ॥’ इति । साधारणं
घट्टनोज्ज्वलीकरणादिकम् । अथ सुवर्णरूप्यादिभाजने भोजनमुहूर्तोऽपि
प्रसंगादुच्यते । तत्र वसिष्ठः—‘लघुमैत्रध्रुवमृदुमे सितेदुबुधजीववारेषु ।
हेमरजतादिभाजनभोजनमारोग्यममृतयोगेषु ॥’ इति । आरोग्यं नीरोगत्वं
भोजनकर्तुः स्यादित्यर्थः ॥ १९ ॥

अथ मुद्रापातनवस्त्रक्षालनमुहूर्तं स्रग्धराछंदसाह—

मुद्राणां पातनं सद्भुवमृदुचरमक्षिप्रमैर्वीन्दुसौरे

घस्त्रे पूर्णाजयाख्ये न च गुरुभृगुजास्ते विलम्बे शुभैः स्यात् ।
वस्त्राणां क्षालनं सद्रसुहयदिनकृतपंचकादित्यपुष्ये

नो रिक्तापर्वषष्ठीपितृदिनरविजज्ञेषु कार्यं कदापि ॥ २० ॥

मुद्राणामिति ॥ ध्रुवमृदुचरक्षिप्रसंज्ञकैर्नक्षत्रैः कृत्वा राजमुद्रांकितसुवर्ण-
रूप्यादिनिष्पादनं मुद्रापातनमित्युच्यते । ‘टंकसाल’ इति यवनभाषयाहुः ।
तत् सत् शुभमित्यर्थः । तथा वीन्दुसौरे सोमशनिरहिते दिवसे तथा पूर्णा-
जयाख्ये पंचमीदशमीपूर्णिमावृत्तीयाष्टमीत्रयोदश्यः एतत्संज्ञके घस्त्रे दिवसे
एतत्संज्ञितासु तिथिषु शुभम् । तथा गुरुशुक्रास्तयोर्मुद्रापातनं न कार्यम् ।
तथा विलम्बे शुभैः लग्ने शुभग्रहैः । सन्निरित्यर्थः । उक्तं च सारसमुच्यते—

‘मृदुध्रुवक्षिप्रचरेषु मेषु योगे प्रशस्ते शनिचंद्रवर्ज्ये । वारे तिथौ पूर्णजयाख्य-
योश्च मुद्राप्रतिष्ठा शुभदा नराणाम् ॥ गुर्वस्ते वा सितास्ते वा मुद्राया घट्टनं
कचित् । क्रूरग्रहर्क्षांशलभे न कार्यं भूतिमिच्छता ॥’ इति । अथ वसुधैनिष्ठा
हयोऽश्विनी दिनकृत्पंचकादि हस्तचित्रास्वातीविशाखानुराधाः आदित्यं पुन-
र्वसुः पुष्यः एषु नक्षत्रेषु वस्त्राणां क्षालनं स्वतः शक्तौ स्वयं क्षालनं कार्यं
नोचेद्रजकाय धावनार्थं देयमित्यर्थः । रिक्तेति । रिक्ताः प्रसिद्धाः पर्वाणि प्रा-
च्यायोक्तानि पृष्ठी पितृदिनममावास्या रविजनेषु शनैश्चरबुधदिवसेषु कदापि
वस्त्रधावनं नो कार्यं । उक्तं च गणेशदैवज्ञैः—‘पौष्णादित्यादिपंचाश्विबसुषु
च भवेद्वाससां क्षालनाद्यं हित्वा पृष्ठी च पर्वाण्यसुतशनिदिनं श्राद्धघट्टं शुभं
स्यात् ॥’ इति । अदितिः पुनर्वसुः आदिरादित्यः । ऋचिज्ज्यौमशनिधारौ सं-
क्रांत्यादिकं निंद्यम् । यदाह चंडेश्वरः—‘शनौ भूमिसुते श्राद्धे पञ्चमावा-
स्ययोस्तथा । वस्त्रक्षालनजो दोषो दहत्याससमं कुलम् ॥ संक्रांत्यां पंचदश्यां
च द्वादश्यां च रवेर्दिने । वस्त्रं निष्पीडयेन्नैव क्षारेणापि न योजयेत् ॥’
इति ॥ २० ॥

अथ खड्गादिधारणं शय्याद्युपभोगं च स्तग्धरयाह—

संधार्याः कुंतवर्मेष्वसनशरकृपाणासिपुत्र्यो विरिक्ते

शुक्रेज्यार्केद्भि मैत्रध्रुवलघुसहितादित्यशाक्रद्विदैवे ।

स्युर्लभे हि स्थिराख्ये शशिनि च शुभदृष्टे शुभैः केंद्रगैः स्या-

ज्ञोगः शय्यासनादेर्ध्रुवमृदुलघुहर्यंतकादित्य इष्टः ॥ २१ ॥

संधार्या इति ॥ विरिक्ते रिक्तावर्जिते शुक्रवृहस्पतिरविवारे तथा मैत्रध्रु-
वलघुसंज्ञभसहिते पुनर्वसुज्येष्ठाविशाखानक्षत्रेषु कुंतादयो धार्याः । कुंतः
प्रासः । ‘प्रासस्तु कुंतः स्यात्’ इत्यमरः । वर्मे कवचं वृषवः बाणा अस्यंते क्षि-
प्यन्तेऽग्नेनेतीष्वसनं धनुः कृपाणः खड्गः असिपुत्री छुरिका । सज्ञाहोपीति
केचित् । तथा स्थिराख्ये वृषसिंहवृश्चिककुंभानामन्यतमे राशौ लभे स्थिते
सति शशिसि च समीचीनस्थानस्थिते शुभग्रहदृष्टे शुभग्रहैः केंद्रगैः सज्जिः
कुंतादयो धार्याः स्युः । तदुक्तं व्यवहारोच्चये—‘पुष्ये चादितिचित्रपञ्चत-
नये शक्रोत्तरारेवतीवाजीहस्तविशाखमित्रसहिते भानौ गुरौ भार्गवे । कुंभे
कीटगृहे वृषे मृगपतौ चंद्रे शुभैर्वीक्षिते सज्ञाहः शरखड्गकुंतछुरिका धार्या
नृपाणां हिताः ॥’ इति ॥ अथ ध्रुवमृदुलघुनक्षत्रेषु हरौ श्रवणे अंतकं भरणी
आदित्ये पुनर्वसावेषु शय्यासनादेः शय्या खट्वादिरूपा आसनमौर्णपीठमृगस्व-
गादि आदिशब्दात्पादुकाः एषामुपभोग इष्टो हितः । उक्तं च दीपिकाया-
म्—‘मैत्रेदुपुष्ययमभादितिवाजिचित्राहस्तोत्तरात्रयहरीज्यविधातृमानि । ए-
तेष्वतीव शयनासनपादुकानां संभोगकार्यमुदितं मुनिभिः शुभाहे ॥’ इति ।
शुभाहे शुभग्रहवारे ॥ २१ ॥

अथांधकादिनक्षत्राणि शार्दूलविक्रीडितेनाह—

अंधाक्षं वसुपुण्यधातृजलभद्रीशार्यमांत्यामिधं

मंदाक्षं रविविश्वमैत्रजलपाश्लेषाश्विचांद्रं भवेत् ।

मध्याक्षं शिवपित्रजैकचरणत्वाष्ट्रैद्रविध्यंतकं

स्वक्षं स्वात्यदितिश्रवोदहनमाहिर्बुध्न्यरक्षोभगम् ॥ २२ ॥

अंधाक्षमिति ॥ अंधाक्षमिति जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । एवं मंदाक्षमित्यादावपि । वसुर्धनिष्ठा पुण्यः धाता रोहिणी जलभं पूर्वाषाढा द्वीशं विशाखा अर्यम्णमुत्तराफल्गुनी अंत्यं रेवती एतान्यंधनक्षत्राणि । अथ रविर्हस्तः विश्वे उत्तराषाढा मैत्रमनुराधा जलपं शततारका आश्लेषा अश्विनी चांद्रं मृगः एतानि मंदाक्षनक्षत्राणि । अथ शिव आर्द्रा पितरो मघा भजैकचरणः पूर्वाभाद्रपदा स्वाष्ट्रं चित्रा ऐंद्रं ज्येष्ठा विधिरभिजित् अंतकं भरणी एतानि मध्याक्षनक्षत्राणि । अहिर्बुध्न्यमुत्तराभाद्रपदा रक्षो मूलं भगं पूर्वाफल्गुनी एतानि सुलोचननक्षत्राणि । यदाह वसिष्ठः—‘अंधकमथ मंदाक्षं मध्यमसंज्ञं सुलोचनं पश्चात् । पर्यायेण च गणयेच्चतुर्विधं ब्रह्मधिष्ण्यातः ॥’ इति । धिष्ण्याशब्दः स्त्रीलिंगे आर्षः । ब्रह्मधिष्ण्या रोहिणी । ततश्चतुर्धा पुनः पुनः उक्तान्येव नक्षत्राणि भवन्ति । ननु लाघवार्थं ग्रंथकृत्प्रवृत्तो तो वसिष्ठवचनवल्लघुपद्येनैव तदर्थसिद्धेः प्रत्येकं नक्षत्रगणनारूपं गौरवं व्यर्थ कृतमिति चेन्न । यद्यपि तत्र शब्दलाघवमस्ति तथापि पुनः पुनर्गणनया प्रमादादन्यथापि गणनया मंदाक्षादिनक्षत्राणां विपर्याससिद्धौ गौरवमर्थतोऽस्त्येव । प्रस्तुते पद्येऽपि शब्दबाहुल्यं तथाप्यर्थस्य निःसंदेहोपनिबन्धादतीव लाघवमस्तीत्यस्मिन्पाठे महागुणः ॥ २२ ॥

अथांधादिनक्षत्राणां फलान्यनुष्टुप्छंदसाह—

विनष्टार्थस्य लाभोऽधे शीघ्रं मंदे प्रयत्नतः ।

स्यादूरे श्रवणं मध्ये श्रुत्याप्ती न सुलोचने ॥ २३ ॥

विनष्टार्थस्येति ॥ अंधनक्षत्रेषु विनष्टस्यापहतस्यार्थस्य शीघ्रं लाभः प्राप्तिर्भवति । मंदाक्षनक्षत्रेषु विनष्टार्थस्य प्रयत्नतो लाभो भवति । मध्ये मध्याक्षनक्षत्रेषु विनष्टार्थस्य दूरे स्वनगरादतीव दूरे भूभागे श्रवणं त्वदीयं द्रव्यममुकेन हृतममुकस्मिन् स्थले तिष्ठति इति लोकश्रुतिर्भवति लब्धिस्तु नास्त्येव । सुलोचननक्षत्रेषु श्रुत्याप्ती न श्रवणमपि न लब्धिरपि नेत्यर्थः । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘लाभोऽधके निकट एव हृतस्य चौरैर्द्रव्यस्य लब्धिरिह केकरभे प्रयत्नात् । दूरश्रुतिश्चिपिटभेषु कथंचिदेव न प्राप्तिरुत्तमबिलोचनभे कदाचित् ॥’ इति । केकरभे मंदाक्षनक्षत्रे । चिपिटभे मध्यनक्षत्रे ॥ २३ ॥

अथ धनप्रयोगे निषिद्धनक्षत्राण्यनुष्ठुभाह—

तीक्ष्णमिश्रध्रुवोग्रैर्यद्द्रव्यं दत्तं निवेशितम् ।

प्रयुक्तं च विनष्टं च विष्टयां पाते न चाप्यते ॥ २४ ॥

तीक्ष्णेति ॥ तीक्ष्णमिश्रध्रुवोग्रसंज्ञकैर्नक्षत्रैर्यद्द्रव्यं सुवर्णादि दत्तं कालांतरं विनैव दत्तं न तु स्वसत्तापरित्यागेन तद्दत्तमित्युच्यते । निवेशितं स्वेष्टसमीपे प्रत्ययार्थं स्थापितं प्रयुक्तं कालांतररीतिपुरःसरोत्तमर्णाधमर्णव्यवहारेण कस्मैचिद्दत्तं विनष्टं चौरादिना हृतं स्वयमेव वा क्वचित्स्यक्तं तद् द्रव्यं निश्चयेन कदाचिदपि नाप्यते । तथा विष्टयां भद्रायां पाते व्यतीपाते महापाते वा हृतं द्रव्यं न प्राप्यते । चकाराद्ग्रहणेपि न देयमिति व्याख्येयम् । वसिष्ठवाक्यस्वरसात् । उक्तं च वसिष्ठेन—‘ध्रुवोग्रसाधारणदारुणक्षेत्रे निक्षिप्तमर्थं च तथा ग्रनष्टम् । चौरैर्हृतं दत्तमुपप्लवे वा विष्टयां च पाते न च लभ्यते तत् ॥’ इति । उपप्लवे ग्रहणे । यत्तु केचिद्वशाकुर्वते । निश्चयेन चौरहृतस्य द्रव्यस्य प्राप्यप्राप्तिविचारोऽधकादिनक्षत्रैरेव वा ‘लभोऽधके निकट एव हृतस्य चौरैः’ इत्युक्तत्वात् । चौरानिर्णये त्वनेनैव विचारः । तर्हिस्थम् । वसिष्ठवाक्येपि चौरैर्हृतमिति साक्षाच्चौरपदोपादानाद्येनकेनापि विचारः कर्तव्य इति युक्तमुत्पश्यामः । एवं चौरानिर्णयेपि स्वेच्छया विचारः तत्रोभयैक्ये प्राप्यप्राप्तिनिश्चय एव उभयैक्याभावे तु प्रयत्नेनेति ॥ २४ ॥

अथ जलाशयखनननृत्पारंभयोर्मुहूर्तं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

मित्रार्कध्रुववासवांबुपमघातोयांत्यपुष्येदुभिः

पापैर्हीनबलैस्तनौ सुरगुरौ ज्ञे वा भृगौ खे विधौ ।

आप्ये सर्वजलाशयस्य खननं व्यभोमधैः सैद्रमै-

स्तैर्नृत्यं द्विबुके शुभैस्तनुग्रहे ज्ञेजे ज्ञराशौ शुभम् ॥ २५ ॥

मित्रार्केति ॥ मित्रोऽनुराधा अर्को हस्तः ध्रुवं रोहिण्युत्तराश्रयं वासवं धनिष्ठा अंबुपः शततारका तोयं पूर्वाषाढा अंत्यं रेवती पुष्यः इंद्रमृगः एतैर्नक्षत्रैर्योदशभिः सर्वेषां जलाशयानां वापीकूपतडागनाम्नां तोयाधाराणां खननं शुभमुक्तम् । उक्तं च व्यवहारतत्त्वे—‘आप्यांबुपांत्यपितृमित्रवसुत्तरार्ककेंद्रीज्यमेष्टु खननं सलिलाश्रयाणाम्’ इति ॥ अथ जलाशयखनने लग्नविचारः । पापैः पापगृहगैर्बलरहितैः सद्भिः तनौ लग्ने सुरगुरौ बृहस्पतौ ज्ञे बुधे स्थिते सतीत्यर्थः । लग्नात्वे दशमस्थाने आप्ये जलचरराशौ विधौ सति जलाशयखननं हितम् । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘लग्ने जीवे ज्ञेऽथवा दुर्बलैश्च क्रूरैः शुक्ले चापि मेघूरणस्थे । आप्ये चंद्रे सर्वतोयाश्रयाणामारंभाः स्युः सिद्धये निर्विकल्पम् ॥’ इति । कश्यपेनाप्युक्तम्—‘गुरौ ज्ञे वा लग्नगते शुके कर्मगते विधौ । आप्यमे जलकार्याणामारंभः सिद्धिदः स्मृतः ॥’ इति । दीपिकायां तु विशेषः—‘पुष्ये मित्रकरोत्तरस्ववरुणवृश्चा-

बुपिष्येदुमिः शस्तेऽर्के शुभवारयोगतिथिषु कूरेष्ववीर्येषु च । पुष्टेदौ जलराशिगे दशमगे शुके शुभांशोदये प्रारंभः सलिलाशयस्य शुभदो जीवेदुपुत्रोदये ॥' इति । स्वं धनिष्ठा । ग्रंथे तु वापीकूपतडागानामाकृतिभेदास्पष्टेकं भिन्नानि नक्षत्राण्युक्तानि ॥ तत्र वापीखननमाह ऋक्षोच्चयः—'स्वात्यश्विपुष्यहस्तेषु सर्वदा च पुनर्वसौ । रेवत्यां वारुणे चैव वापीकर्म प्रशस्यते ॥' इति ॥ कूपारंभमाह श्रीपतिः—'हस्तः पुष्यो वासवं वारुणं च मैत्रं पिष्यं त्रीणि चैवोत्तराणि । प्राजापत्यं चापि नक्षत्रमाहुः कूपारंभे श्रेष्ठमाद्या मुनीन्द्राः ॥' इति ॥ तडागारंभमाह वसिष्ठः—'मैत्रेदुपौष्णोत्तररोहिणीषु देवेज्यवारीश्वरवारिभेषु । प्रारंभणं सर्वजलाशयानां कार्यं सितेन्द्रशकवारलभे ॥' इति । अत्र वापीकूपनक्षत्राणां पार्थक्येनाभिधानान् तडागारंभार्थमिदं वचनमवसीयते । बहुवचनमाश्रयाभिप्रायेण । सर्वशब्दोपादानं छन्दःपरिपूर्णार्थम् । तत्र कूपतडागनक्षत्रेषु सदृशनक्षत्रत्यागावशिष्टानां मेलने त्रयोदशनक्षत्राणि भवन्ति । तत्र संक्षेप्तकामेन व्यवहारतत्त्वकर्त्रा सर्वजलाशयानामारंभे सामान्यतो जलाश्रयत्वसाधर्म्यादेतानि त्रयोदश भान्युक्तानि तान्येव च ग्रंथकर्त्रोक्तानि । तत्र वापीकूपतडागानां भेदो लोकप्रसिद्ध एव । यत्तु पुनर्वसिष्ठेनोक्तम्—'शशांकतोयांशकरार्यमित्रध्रुवांबुपिष्ये वसुरेवतीषु । उद्यानवाप्यादितडागकूपकार्याणि सिध्यन्ति जलं ध्रुवं स्यात् ॥' इति । तज्जीर्णोद्धारविषयम् । प्रागुक्तवाक्यं प्रारंभणपदोपादानाद्भूतनखननविषयमिति पुनरुक्तिपरिहारः ॥ अथ नृत्यारंभः । तैः प्रागुक्तैर्नक्षत्रैर्बर्ध्मोमघैः पूर्वाषाढामघारहितैः सैन्द्रमैज्येष्ठासहितैः मित्रार्कध्रुववासवांबुपात्यपुष्येदुज्येष्ठानक्षत्रे नृत्यं शुभम् । नृत्यारंभः शुभ इत्यर्थः । नृत्यं नर्तनम् । यदाह वसिष्ठः—'तिष्ठोत्तरामित्रगुरुश्रविष्ठाहस्तेन्द्रवारीश्वरपौष्णमेषु । संगीतनृत्यादिसमस्तकर्म कार्यं विभौमार्कजवासरेषु ॥' इति । श्रीपतिरपि—'हस्तः पुष्यो वासवं चानुराधा ज्येष्ठा पौष्णं वारुणं चोत्तराश्र । पूर्वाचार्यैः कीर्तितश्रृङ्गवर्ती नृत्यारंभे शोभनोऽयं भवार्गः ॥' इति । अथ लग्नशुद्धिः । तत्र हिबुके लग्नान्ततुर्थस्थाने स्थितैः शुभग्रहैर्वीक्षिते इत्यध्याहारः । कश्यपवाक्यानुरोधात् । तत्तुगृहे लग्ने बुधसहिते सति अजे चन्द्रे जराशौ मिथुनकन्यास्थे चतुर्थस्थैः शुभग्रहैर्वीक्षिते सति नृत्यारंभः । यदाह कश्यपः—'लग्नसंस्थे बुधे चन्द्रे बुधराशौ तु वीक्षिते । शुभग्रहैश्चतुर्थस्थैर्नाट्यारंभः प्रशस्यते ॥' इति । अतएव रत्नमालायामपि—'बुधे विलग्ने शशिनि जराशौ शुभवीक्षिते । हिबुकस्थैः शुभैर्नाट्यप्रारंभः सन्निरिष्यते ॥' इति । अत्र पद्य एवमेव व्याख्येयम् ॥ २५ ॥

अथ सेवकस्य स्वामिसेवायां मुहूर्तं शालिन्याह—

क्षिप्रे मैत्रे वित्सितार्केज्यवारे सौम्ये लग्नेऽर्के कुजे वा खलामे ।

योनेर्मैत्र्यां राशिपोश्चापि मैत्र्यां सेवा कार्या स्वामिनः सेवकेन २६

क्षिप्रे मैत्रे इति ॥ क्षिप्रे मैत्रे अश्विनीपुष्यहस्तचित्रानुराधामृगरेवतीनक्षत्रेषु वित्सितार्केज्यवारे बुधशुक्रसूर्यगुरुवारे तथा सौम्यग्रहे लग्नसंस्थे सति

अर्के सूर्ये वा अथवा कुजे भौमे वा खलामे दशमैकादशस्थे सति सेवकेन भृत्येन स्वामिनो राजादेः सेवा कार्या । राजादिदर्शनं प्रागुक्तं । वेतनग्रहण-कार्याद्यंगीकाररूपा सेवास्मिन्मुहूर्ते कार्या । तत्रापि स्वामिसेवकयोर्यौनि-मैश्यां सत्याम् । च पुनः राशिपोः स्वामिसेवकयोर्यौ जन्मराशी तयोर्यावधि-पती तयोरपि मैश्यां प्रीतौ सत्यां कार्या । उक्तं च श्रीपतिना—‘शुभे विलम्बे दशमायगे च रवौ कुजे वाथ वशेन योनेः । विद्यायुधाभ्यासरतेन कार्यः स-माश्रयः स्वामिनि सेवकेन ॥’ इति । कश्यपोऽपि—‘दशमैकादशे सूर्ये कुजे वा शुभलभगे । विद्यायुधाभ्यासयुक्तसेवाकर्मापि सिद्ध्यति ॥’ इति । राशिमैत्रीसाहित्यं तु ‘बभ्रुरंगं श्वेणभिर्भेद्रसिंहमोत्वास्तुसंज्ञं त्वजवानरं च । गोव्याघ्रमश्वोत्तममाहिषं च वैरं नृनार्योर्नृपभृत्ययोश्च ॥’ इति वसिष्ठोक्ति-मंगीकृत्य तुल्यन्यायत्वाद्वाप्युक्तं ग्रंथकृता । योनिमैत्री च विवाहप्रकरणे ‘अश्विन्यंबुपयोरिति’, ‘मित्राणि शुभणे’रिति च वक्ष्यति ॥ २६ ॥

अथ द्रव्यप्रयोगऋणग्रहणमुहूर्ते शार्दूलविक्रीडितेनाह—

स्वात्यादित्यमृदुद्विदैवगुरुभे कर्णत्रयाश्चे चरे

लभे धर्मसुताष्टशुद्धिसहिते द्रव्यप्रयोगः शुभः ।

नारे ग्राह्यमृणं तु संक्रमदिने वृद्धौ करेर्केऽह्नि यत्

तदंशेषु भवेदणं न च बुधे देयं कदाचिद्धनम् ॥ २७ ॥

स्वात्यादित्येति ॥ स्वातिपुनर्वसुचित्रानुराधामृगरेवतीविशाखापुष्यश्रव-णधनिष्ठाशततारकाश्विनीष्वेकादशनक्षत्रेषु द्रव्यप्रयोगः शुभः द्रव्यं परस्मै ऋणत्वेन देयम् । यदाह भीमपराक्रमः—‘मृदुपुष्याश्विनी चैव विशाखा श्रवणत्रयम् । पुनर्वसौ च शंसति धनादिनिधिवर्तनम् ॥’ इति । वर्तनमृणा-दिरूपेण दानं मिश्रतक्षत्रत्वाद्विशाखानिषेधे प्राप्ते ऋणदाने एव निषेध इति विशेषः । हतनष्टादौ तु निषिद्धैव । अथ लभे चरे मेषकर्कतुलामकराणामन्य-तमे धर्मो नवमं सुतः पंचमं अष्टशब्देन लक्षणयाष्टमस्थानमुच्यते तेषां शुद्धिः नवमपंचमस्थानयोः शुभग्रहसत्त्वं पापग्रहराहित्यं च अष्टमे तृभयरा-हित्यमित्यर्थः । एवंप्रकारं शुद्ध्या सहिते लभे ऋणं देयम् । उक्तं च रत्नमा-लायाम्—‘शुद्धेषु धर्मात्मजनैधनेषु चरे विलम्बे द्रविणप्रयोगः ।’ इति । अथारे मंगलवारे ऋणं न ग्राह्यम् । तदुक्तं ज्योतिःप्रकाशे—‘ऋणं भौमे न गृह्णीयात्त देयं बुधवासरे । ऋणच्छेदं कुजे कुर्यात्संचयं सोमनन्दने ॥’ इति । अथर्वविशेषे संक्रमः संक्रांतिः तद्विसे वृद्धौ वृद्धियोगे करेर्केऽह्नि हस्तनक्षत्रसहिते रविवारे हस्तार्के इति यावत् । तत्रापि ऋणं न ग्राह्यमिति प्रत्येकं संबंधः । ननु कुतो न ग्राह्यमित्यत आह—यदिति । यद्यस्मादेतोस्त-दणं तदंशेषु ऋणग्रहीतृकुलेषु भवेत् । तदणं तत्पुत्रपौत्रादिभिरपि परिहर्तु-मशक्यमित्यर्थः । अर्थादेषु भौमसंक्रांत्यादिदिनेषु ऋणमवश्यं परिहर्तव्य-

मिति निष्कृष्टोऽर्थः । 'हस्तेऽर्कवारे संक्रांतौ यद्वहणं स्यात्कुलेषु तत् । वृद्धि-
योगे तथा ज्ञेयमृणच्छेदं तु कारयेत् ॥' इति ज्योतिःप्रकाशकारोक्तेश्च ।
अथ बुधे बुधवारे कदाचिदप्युणं न देयम् । 'न देयं बुधवासरे' इत्यधुनै-
वोक्तत्वात् ॥ २७ ॥

अथ हलप्रवहणमुहूर्तं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

मूलद्वीशमघाचरध्रुवमृदुक्षिप्रैर्विनाकं शनिं

पापैर्हीनबलैर्विधौ जललवे शुके विधौ मांसले ।

लग्ने देवगुरौ हलप्रवहणं शस्तं न सिंहे घटे

कर्काजैणधटे तनौ क्षयकरं रिक्तासु षष्ठ्यां तथा ॥२८॥

मूलेति ॥ मूलविशाखामघाभिः चरध्रुवमृदुक्षिप्रैश्च एकोनविंशतिनक्षत्रै-
र्हलप्रवहणं हलप्रवृत्तिं कुर्यात् । यदाह नारदः—'मृदुध्रुवक्षिप्रचरविशाखा-
पितृभेषु च । हलप्रवाहं प्रथमं विदध्यान्मूलमे वृषैः ॥' इति । विशेषमाह
श्रीपतिः—'मृदुध्रुवक्षिप्रचरेषु मूले मघाविशाखासहितेषु भेषु । हलप्रवाहं
प्रथमं विदध्यान्नीरोगमुष्कान्वितसौरभेयैः ॥' इति । नीरोगाः पीडारहिता
ये मुष्का वृषणास्तैरन्विता ये सौरभेया वृषास्तैर्विदध्यादित्यर्थः । उक्तं चैतत् ।
वृषाणां वृषणास्तु फलरूपा अतस्तादृशैर्वृषैः कृतं कर्षणं सफलं स्यात् । चू-
र्णितवृषणैर्वृषैः कृतं कर्षणं निष्फलमेव भवति । तथाकं सूर्यवारं शनिवारं
विना त्यक्त्वाऽन्यवारेषु चंद्रमंगलबुधबृहस्पतिशुक्रवारेषु हलप्रवहणं शुभम् ।
'पृथग्विनानानाभिस्तृतीयान्यतरस्याम्' इति विनायोगे द्वितीया । उक्तं च
व्यवहारतत्त्वे—'पूर्वाद्वीशयमाभिमेऽर्कयमयो रिक्तासु नेष्टा कृषिः' इति ॥
अथ सामान्यतो लग्नशुद्धिः । तत्र पापग्रहैर्हीनबलैर्निर्बलैरुपलक्षिते लग्ने
विधौ चंद्रे शुभे मांसले बलिनि पुष्टे उदित इत्यर्थः । तत्र विधौ चंद्रे जलगृहे
जलराशिस्थे सति देवगुरौ लग्नस्थे च सति हलप्रवहणं शुभम् । उक्तं च रत्न-
मालायाम्—'शक्तिशालिनि सितेऽथ शीतगौ दुर्बलैरसितभौमभास्करैः ।
आश्रिते शशिनि वारिजोदये लग्नवर्तिनि गुरौ कृषिक्रिया ॥' इति । कश्य-
पोऽपि—'गुरौ लग्नगते शुके बलिन्यापोदये विधौ । शस्ता कृषिक्रिया तत्र
दुर्बलैः क्रूरखेचरैः ॥' इति । अथ विशेषतो लग्नशुद्धिः । तत्र सिंहे घटे कुंभे
कर्के अजे मेषे एणे मकरे धटे तुलायां एषु लग्नेषु कृषिकर्म न शस्तं । यत्तत्त-
त्क्षयकरं पीडाकरम् । तथा रिक्तासु चतुर्थीनवमीचतुर्दशीषु षष्ठ्यां च क्षय-
करम् । तथाशब्दोऽनुक्तसमुच्चयार्थस्तेनाष्टम्यामपि न शस्तं कृषिकर्म । उक्तं च
ज्योतिःसारसागरे—'मेषलग्ने पशून् हन्ति कर्कटे जलजं भयम् । सिंहे
सस्यभयं ज्ञेयं तुलायां हलसंक्षयः ॥ मकरे सस्यनाशः स्यात्कुंभे चौरभयं
तथा । हंसष्टमी बलीवर्दाभवमी सस्यवातिनी ॥ षष्ठी च कीटजननी पशू-
न्हन्ति चतुर्दशी ॥' इति । चतुर्थ्यामपीदं फलं ध्येयम् ॥ २८ ॥

अथ बीजोसिमुहूर्तफणिचक्रहलचक्राणि शार्दूलविक्रीडितेनाह—

एतेषु श्रुतिवारुणादिति विशाखोद्भूनि भौमं विना

बीजोसिर्गदिता शुभा लगुभतोऽष्टाग्नीदुरामेंदवः ।

रामेंद्रप्रियुगान्यसच्छुभकराण्युप्तौ हलेऽर्कोज्जिता-

द्वादामाष्टनवाष्टमानि मुनिभिः प्रोक्तान्यसत्सन्ति च ॥२९॥

एतेष्विति ॥ श्रुतिः श्रवणः वारुणं शततारका अदितिः पुनर्वसुः विशाखा प्रसिद्धा एतैरुद्भूभिर्नक्षत्रैर्विमैतेषु पूर्वोक्तनक्षत्रेषु मूलमघाध्रुवमृदुक्षिप्रधनिष्ठास्वातीषु पंचदक्षनक्षत्रेषु बीजोसिर्बीजवपनं शुभम् । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘हस्ताश्विपुष्योत्तररोहिणीषु चित्रानुराधामृगरेवतीषु । स्वाती धनिष्ठासु मघासु मूले बीजोसिरुत्कृष्टफला प्रदिष्टा ॥’ इति । वसिष्ठेनाप्येतावन्त्येव नक्षत्राण्युक्तानि—‘धातृद्वये कौणपपिष्यपुष्ये हस्तत्रये श्रुत्तरमैत्रमेषु । पौष्णे धनिष्ठास्वथ वाश्विनीषु बीजोसिरुत्कृष्टफलप्रदा स्यात् ॥’ इति । कौणपो मूलम् । नारदेनाप्युक्तानि—‘मृदुध्रुवक्षिप्रमेषु पितृवायुवसूद्वेषु । समूलमेषु बीजोसिरुत्कृष्टफलप्रदा ॥’ इति । कश्यपेनापि—‘वसुवायुजनेर्नक्षत्रक्षिप्रध्रुवमृदूद्वेषु । सीतां स्मृत्वाथ बीजोसिरुत्कृष्टफलप्रदा ॥’ इति । अत्र मघा नोक्ता । अथ भौमो मंगलवारो निषिद्धः । अर्थात् सूर्यचंद्रबुधगुरुशुक्रशनीनां वारेषु बीजोसिः शुभा । अत्र विनायोगे द्वितीया । एवंैद्रश्रुतिवारुणेषु च कुजे बीजोसिर्व्यवहारतत्त्वे उक्तत्वात् । नेष्टा कृषिः इत्यतो नकारोऽत्रानुवर्तते तेन बीजोसिर्नेष्टेत्यर्थः । अत्र कालविशेषनिषेधो राजमार्तंडे—‘रवौ रौद्राद्यपादस्थे भूमेः संजायते रजः । तस्माद्दिनत्रयं तत्तु बीजवाप्ते परित्यजेत् ॥’ इति ॥ अथ बीजोसौ फणिचक्रमुच्यते । अगुभतो न विद्यन्ते नावः किरणा यस्यासावगुः यस्य स्वरूपाभावः तस्य कुतस्तारां किरणाः तादृशोऽगू राहुस्तस्य भं नक्षत्रं तस्मादित्यर्थः । राहुविधितनक्षत्रादष्टौ मानि असदसमीचीनानि । ततस्त्रीणि शुभानि । तत एकमशुभम् । ततस्त्रीणि शुभानि । ततोप्येकमशुभम् । ततस्त्रीणि शुभानि । ततोप्येकमशुभम् । ततस्त्रीणि शुभानि । ततश्चत्वार्यशुभानि । एवं बीजोसौ सप्तविंशतिनक्षत्राणां शुभाशुभत्वमुक्तम् । उक्तं च नारदेन—‘भवेद्भ्रजितयं मूर्ध्नि धान्यनाशाय राहुभात् । गले त्रयं कज्जलाय वृद्धौ द्वादश चोदरे ॥ निसंहुलत्वं लांगूले भचतुष्टयमीरितम् । नाशो बहिःपंचके स्याद्बीजोसाविति चिंतयेत् ॥’ इति । राहुयंस्मिन्नृक्षेऽस्ति तस्मान्नक्षत्रत्रयं मूर्ध्नि मस्तके स्थाप्यं धान्यनाशकरं भवति । ततस्त्रयं गले स्थाप्यं कज्जलाय श्यामिकासंपादकं स्यात् । ततो द्वादशमानि बहिर्नक्षत्ररहितास्ति उदरे स्थाप्यानि तानि धान्यवृद्धये स्युः । ततो नक्षत्रचतुष्टयं पुच्छे निसंहुलत्वकरं स्यात् । ततोऽवशिष्टं बहिर्नक्षत्रपंचकं धान्यनाशकरं स्यात् । रत्नमालायामपि—‘मूर्ध्नि त्रीणि गले त्रयं च जठरे विष्ण्वानि च द्वादश स्यापुच्छे च चतुष्टयं बहिरतो भानां स्थितं पंचकम् । श्वेदं

कज्जलमन्त्रवृद्धिरधिका निस्तंदुलत्वं क्रमात्स्यादीतिप्रभवं भयं च फणिभाद्री-
जोप्तिकाले स्फुटम् ॥' इति । अत्र केचित्फणिभात्सूर्यनक्षत्रादिति व्याचक्ष्युः ।
तत्र युक्तिः 'सूर्यभादुरगः स्थाप्यः' इति स्वरोदयवाक्यैकवाक्यभावात् ।
तत्र नारदवाक्ये साक्षाद्वाहुभादित्युक्तत्वात् । 'राहुधिष्ण्यात्समारभ्य धिष्ण्ये-
ष्वष्टसु निष्फलम्' इति कश्यपोक्तेश्च । 'सूर्यभादुरगः स्थाप्यः' इति तु
स्वरोदयवचनम् ॥ बीजवापने लग्नशुद्धिमाह वसिष्ठः—'भवरिपुसहजे पा-
पैस्त्रिकोणकेंद्रस्थितैश्च शुभैः । कथितेषु च धिष्ण्येष्वपि शुभलग्ने बीजवापनं
कार्यम् ॥' इति । अथ हलप्रवहणे चक्रमुच्यते । हले इति । हले हलचक्रे-
ऽर्कोज्जितात्सूर्यमुक्ताक्षत्राक्रमेण त्रीणि नक्षत्राणि असंति अशुभफलानि ।
ततोऽष्ट भानि संति शुभफलभानि । ततो नव भान्यसंति । ततोऽष्टौ भानि
संति । यथा सूर्य आर्द्रायां भुक्तं मृगः तत आरभ्य त्रीणि मृगाद्रांपुनर्वसु-
भान्यशुभानि । ततः पुष्याश्लेषामघापूर्वाफलान्युत्तराफल्गुनीहस्तचित्रास्वा-
तीनक्षत्राणि शुभानि । ततो विशाखानुराधाज्येष्ठापूर्वाषाढोत्तराषाढाभि-
जिच्छ्रवणघनिष्ठानक्षत्राणि अशुभानि । ततः शततारकापूर्वाभाद्रपदोत्तराभा-
द्रपदारेवत्यश्विनीभरणीकृत्तिकारोहिणीनक्षत्राणि शुभानि । एवमष्टाविंशति-
भानि भवन्ति । यदाह वसिष्ठः—'अर्कगतागतसंस्थं भद्रितयं नेष्टुमुभयत-
स्त्वष्टम् । षोडशधिष्ण्यं नवकं शिष्टमनिष्टं च लांगले चक्रे ॥' इति । अ-
र्केण गतं भुक्तं आगतं भोग्यसंस्थमाक्रांतं एतद्भद्रितयं नेष्टम् । तत उभयतः
षोडशधिष्ण्यं इष्टम् । यथा सूर्यभुक्तभात्प्राक्तनान्यष्टौ शुभानि, सूर्यभोग्यभा-
दग्रेतनानि शुभानि स्युरित्यर्थः । शिष्टमुर्वरितं मध्यगतनक्षत्रनवकमनिष्टमे-
वमन्त्राप्यष्टाविंशतिभानि । नारदोपि—'हलादौ वृषनाशाय भद्रयं सूर्यमु-
क्तमात् । अग्रे ऋक्षत्रयं लक्ष्म्यै सौख्यं पार्श्वस्थपञ्चके ॥ शूलत्रयेऽपि नवकं
मरणायान्यपंचकम् । श्रियै पुच्छत्रयं श्रेष्ठं स्याच्चक्रे लांगले शुभे ॥' इति ।
अस्यार्थः— हलप्रवहणसमये सूर्यभुक्तनक्षत्राक्षत्रत्रयं वृषनाशाय स्यात् । त-
दग्रे नक्षत्रत्रयं लक्ष्म्यै स्यात् । तदग्रे पार्श्वनक्षत्रपंचकं सौख्याय स्यात् । त-
दग्रे शूलत्रयगतं नक्षत्रनवकं मरणाय स्यात् । तदग्रेऽन्यत्पार्श्वपंचकं श्रियै
स्यात् । तदग्रे पुच्छगतं नक्षत्रत्रयं श्रेष्ठं शुभफलदमिति । अनेनापि प्रकारेण
मृगादीनि तान्येव शुभाशुभानि संभवन्ति । तत्र हलचक्राकृतिलिख्यते ।
कश्यपोऽपि—'त्रिष्वष्टसु नवक्षेषु सप्तस्वर्कविमुक्तमात् । हानिर्वृद्धिः कर्तृ-
मृत्युर्लक्ष्मीश्चैव यथाक्रमम् ॥' इति हलनक्षत्रोक्त्यनन्तरमुक्तवान् । अस्याय-
मर्थः—अर्कविमुक्तमात्रिषु भेषु हानिः । ततो नवसु भेषु कर्तृनाशः । ततः
सप्तसु भेषु लक्ष्मीप्राप्तिरिति यथाक्रमं फलं ज्ञेयम् । अत्र सप्तविंशतिनक्षत्रो-
क्तेरभिजिद्वर्णना नास्ति । एवं बहुमुनिसंवादे सति 'इनप्रोज्जितक्ष्णां त्रिविद्धित्री-
पुत्रीषु त्रिरामण्य ३।३।३।५।३।५।३।३ शुभदशुभभानि क्रमाङ्गलाख्ये' इति
यत्तु केशवदैवज्ञैर्मुहूर्ततत्त्वे तन्निश्चितम् । ऋषिवाक्यमूलाभावात् । ननु
'अर्कगतागतान्यनहुहां नाशाय भाव्यप्रतो वृक्षे भद्रितयं ततश्च ह-

विकृद्धाताय शूलत्रये । विष्ण्यानां नवकं तदंतरगते स्यातां श्रियै पंचके य-
च्चान्यत्रितयं तदत्र कथितं चक्रे शुभं लांगले ॥' इति श्रीपतिवाक्यालोचने-
नोक्तम् । तथाहि अर्काक्रांतगतागतानि भान्यनङ्गुहां नाशाय स्युः । तदग्रतो
भग्नयं वृच्यै । ततः शूलत्रये विष्ण्यानां नवकं लेख्यं कृशतायै स्यात् । शू-
लत्रयमध्यगते पंचके नक्षत्रदशकमित्यर्थः । श्रियै स्याताम् । यच्चान्यत्रितयं
नक्षत्रत्रयं शुभं स्यात् । एवं सति चक्रन्यासः । अनेन प्रकारेण प्रोज्झितक्षी-
णीणीत्यादीनि शुभाशुभानि भानि संभवन्तीति चेत् । तदेतद्विचारितरम-
णीयम् । न सत्रयं श्रीपतिवाक्ये शब्दार्थ उच्यते—किंतु मूलवाक्यादर्शनाबो-
धपुरःसरस्वाज्ञानप्रकाशकः शब्दार्थस्वयम्—अर्काक्रांतगतागतानि त्रीणि
भानि वृषणाशकराणि स्युः । हलमध्यमभागप्रान्ते । ततस्त्रीणि वृच्यै हलदंडा-
धोभागे । ततः पंचनक्षत्राण्यपास्याग्रिमाणि नवभानि शूलत्रये त्रिकंभ्रिकं कु-
विकृद्धाताय स्थाप्यानि । नन्वत्र पंचनक्षत्रस्यागे को हेतुरित्यत आह—तदं-
तरगत इति । तच्छब्देन हलोर्ध्वदंडशूलोर्ध्वदंडावुच्येते । तयोरंतरगते मध्ये
विद्यमाने पंचकं च पंचकं पञ्चके श्रियै स्थाप्ये । नक्षत्रदशकमिति यावत् ।
तच्चान्यत्रितयं हलदंडोर्ध्वभागे शुभफलदं लेख्यम् । एवं सति ऋषिवाक्यैः
सहास्यैकार्थता संपद्यते । यत्तु महेश्वरः—'सूर्याधिष्ठितभात्रिवेदविषयांकां-
शैशविश्वार्कैकैस्तुल्यान्येव्यगतानि भानि मुनिभिः प्रोक्तानि शस्तानि च ।
आद्ये लांगलयोजने' इत्युवाच—तदपि चिंत्यमेव । यस्वेवमेव टोडरानंदे
'अर्काक्रान्ते' इत्यादिपद्यव्याख्यानं पितृचरणकृतं तदपि स्पष्टार्थवसिष्ठाष्टृषि-
वाक्यविशेषादर्शनकृतं प्रतिभाति । विशेषवाक्यादर्शने हि सामान्यवाक्यस्य
नानाविधोऽर्थो व्याकर्तुं शक्यते । विशेषदर्शने तु सामान्यवाक्यस्य विशेष
एव पर्यवसानमित्यलमतिप्रसक्तानुप्रसक्तेन । अत्र हलचक्रे बीजोसिचक्रे वा
विहितनक्षत्राणामिष्टफलदस्थानपातसत्त्वे च परिग्रहो न्याय्यः अन्यथात्वे
त्यागः । निषिद्धानां तु सर्वथैव त्याग इति निष्कृष्टोऽर्थः ॥ २९ ॥

अथ शिरोमोक्षविरेकादिक्रियामुहूर्तान् शार्दूलविक्रीडितेनाह—

त्वाष्ट्रान्मित्रकभाद्वयैऽबुपलघुश्रोत्रे शिरामोक्षणं

भौमार्केज्यदिने विरेकवमनाद्यं स्याद्बुधार्की विना ।

मित्रक्षिप्रचरध्रुवे रविशुभाहे लग्नवर्गे विदो

जीवस्यापि तनौ गुरौ निगदिता धर्मक्रिया तद्वले ॥३०॥

त्वाष्ट्रादिति ॥ त्वाष्ट्राद्वयं चित्रास्वाती मित्राद्वयं अनुराधाज्येष्ठा कभा-
द्वयं रोहिणीमृगौ अंबुपः शततारका लघूनि अश्विनीपुष्यहस्तामिजितः श्रोग्रं
श्रवणः एषु नक्षत्रेषु तथा भौमार्केज्यदिने मंगलगुरुरविवासरेषु शिरामोक्षणं
रुधिरवाहिनी नाडी शिरा तस्या मोक्षणं सूक्ष्मशस्त्रघातेन शिरातो रक्तमो-
क्षणं कुर्यादित्यर्थः । उक्तं च ज्योतिःसारसागरे—'चित्रायुगे विधियुगे

मित्रयुगे लघुषु वारुणे विष्णौ । बस्तिविरेचनवेधाः शुभदिनतिथिचंद्रलम्बेषु ॥
इति । वारे संमत्यभावः । अथ बुधार्कौ बुधशनैश्चरावपास्यान्यवारेषु पूर्वो-
क्तनक्षत्रेषु च विरेकं वमनाद्यम् । औषधेन सुखप्रवृत्तिर्विरेकः वमनं प्रसिद्ध-
मेव तदाद्यं कर्म कार्यं उक्तम् । अथ मित्रक्षिप्रचरध्रुवेषु त्रयोदशनक्षत्रेषु
तथा रवौ रविवारे शुभाहे चंद्रबुधगुरुशुक्रवारेषु धर्मक्रिया कोटिहोमरुद्रानु-
ष्ठानादिका कार्या । उक्तं च दीपिकायाम्—‘शुभग्रहार्कवारेषु मृदुक्षिप्रध्रुव-
बोद्धुषु । शुभराशिविलम्बेषु शुभं शांतिकपौष्टिकम् ॥’ इति । शांतिकं धर्म-
कृत्यं कोटिहोमादि यत् । अथ विदो बुधस्य जीवस्य गुरोर्लम्बवर्गे यस्मिन्
कस्मिंश्चिलम्बे गुरुबुधयोः षड्वर्गे सति तनौ लम्बे च गुरौ सति कर्तुंश्च
गुरुबले सति धर्मक्रिया हिता निगदिता । उक्तं च रत्नमालायाम्—
‘हिबुकेऽर्के गुरौ लम्बे धर्मारंभो रवेर्दिने’ इति । अन्यच्च—‘श्रुतिस्मृतिपुराणा-
विप्रोक्तानां धर्मकर्मणाम् । गुरुजलम्बवर्गेषु प्रारंभस्तद्वले सति ॥’ इति । च-
वर्गज्ञानं विवाहप्रकरणे ग्रंथकतैव वक्ष्यति ॥ ३० ॥

अथ धान्यच्छेदमुहूर्तं वसंततिलकेनाह—

तीक्ष्णाजपादकरवद्विवसुश्रुतीन्दु-
स्वातीमघोत्तरजलान्तकतक्षपुष्ये ।

मंदाररिक्तरहिते दिवसेऽतिशस्ता

धान्यच्छिदा निगदिता स्थिरमे विलम्बे ॥ ३१ ॥

तीक्ष्णाजपादेति ॥ तीक्ष्णसंज्ञानि मूलज्येष्ठाद्राश्लेषाः अजपादः पूर्वाभा-
द्रपदा अन्यानि प्रसिद्धानि तथा चित्रा पुष्यश्च एतेष्वेकोनविंशतिनक्षत्रेषु
तथा मंदः शनिः आरो मंगलः रिक्तातिथयः प्रसिद्धाः एतेषां समाहारः मं-
दाररिक्तं तेन रहिते विहीने दिवसे तथा स्थिरमे स्थिरराशौ लम्बे सति धा-
न्यच्छिदा धान्यच्छेदनम् । ‘षिद्धिदादिभ्योऽङ्’ इत्यङ् । स्त्रियां टाप् । धन्यानां
यवादीनां छिदा निगदितोक्ता । निष्पन्नधान्यानां छेदनं कार्यमित्यर्थः । य-
दाह राजमार्तंडः—‘रौद्रे पिष्ये तथा सौम्ये हस्ते पुष्येऽनिले तथा । स-
स्यच्छेदं प्रशंसन्ति मूलश्रवणवासवे ॥’ इति । दीपिकायां तु—‘याम्याजपा-
दहिधनानलतोयशक्रचित्रोत्तरोद्धुषु कुजार्कजवारवर्ज्यम् । शस्तेन्दुयोगकरणेषु
तिथावरिक्ते धान्यच्छिदा स्थिरनरस्वगृहोदयेषु ॥’ इति । अहिराश्लेषा । अत्र
पूर्ववाक्ये नव नक्षत्राण्युक्तानि । द्वितीयवाक्ये एकादश भानि । वाक्यद्वये
धनिष्ठोपादानात्तस्यागे एकोनविंशतिभान्येव संपद्यन्ते । तासि वचनद्वयमा-
माण्याङ्गथकत्रोपनिबद्धानि । व्यवहारतत्त्वे तु वारावुक्तौ ‘धान्यानां छेदनं
कुर्याद्गुरौ शुके च सर्वदा’ इति ॥ ३१ ॥

अथ कणमर्दनस्यरोपणमुहूर्तौ वसंततिलकेनाह—

भाग्यार्यमश्रुतिमर्धेद्रविधातृमूल-

मैत्रांत्यभेषु कथितं कणमर्दनं सत् ।

द्वीशाजपाभिर्ऋतिधातृशतार्थमर्क्षे

सस्यस्य रोपणमिहार्किंकुजौ विना सत् ॥ ३२ ॥

भाग्येति ॥ भाग्यं पूर्वाफलगुनी विधाता रोहिणी अन्यान्यतिप्रसिद्धानि एषु नव नक्षत्रेषु कणाश्चणकादयस्तेषां मर्दनं यद्व्याघ्राघातादिना वितुषीकरणं सत् । समीचीनमित्यर्थः । तदुक्तं व्यवहारोच्चये—‘फलगुन्यौ श्रवणश्चैव मन्वा मूलं तथा मता । अनुराधा तथा ज्येष्ठा रेवती धान्यमर्दने ॥ केवले सिंहलगे वा गुरुशुक्रोदयेऽथवा ॥’ इति । एवमत्राष्टौ भान्युक्तानि ‘रोहिण्यां मर्दनं कुर्यात्’ इति राजमार्तेंडोक्तेः । रोहिण्युपादानं च तद्वाक्यविदाम् । हस्ते च वापयेद्वीजं संग्रहं वैश्वदेवते । रोहिण्यां मर्दनं कुर्यादुत्तरासु प्रवेशयेत् ॥’ इति । अत्र कर्मविशेषेणैकस्यैव नक्षत्रस्योपादानमतिमुख्यतासूचनार्थं न त्वितरनिवेधार्थम् । कुतः । वाक्यांतराणां वैयर्थ्यापत्तेरिति । अथ द्वीशं विशाखा अजपात्पूर्वाभाद्रपदा निर्ऋतिर्मूलं धाता रोहिणी शतं शततारका अर्थमर्क्षे उत्तराफलगुनी एषु षट्सु भेषु सस्यस्य धान्यस्य रोपणं पूर्ववापितस्थानास्थलांतर आरोपणं सच्छुभम् । इह सस्यरोपणे आर्किंकुजौ शनिभौमौ विना त्यक्त्वान्यवारेषु सूर्यचंद्रबुधगुरुशुक्रवारेषु कार्यं सस्यस्य रोपणम् । उक्तं च राजमार्तेंडे—‘पूर्वाभाद्रपदामूलं रोहिण्युत्तरफलगुनी । विशाखा वारुणं चैव धान्यानां रोपणे वराः ॥’ इति ॥ ३२ ॥

अथ धान्यस्थितिधान्यवृद्धिसुहृत्तौ वसंततिलकेनाह—

मिश्रोग्ररौद्रभुजगेंद्रविभिन्नभेषु

कर्काजतौलिरहिते च तनौ शुभाहे ।

धान्यस्थितिः शुभकरी गदिता ध्रुवेज्य-

द्वीशेंद्रदस्रचरभेषु च धान्यवृद्धिः ॥ ३३ ॥

मिश्रोमेति ॥ मिश्रं विशाखाकृत्तिके उग्रं पूर्वात्रयभरणीमघाः रौद्रमार्द्रा भुजग आश्लेषा इंद्रो ज्येष्ठा एभ्यो दशभ्यो विभिन्नेष्वन्येषु सप्तदशसु भेषु नक्षत्रेषु तथा कर्कः अजो मेषः तौलिस्तुला एतैर्विहीनतनौ मकरस्थिरद्वि-
स्त्रभावराशौ लग्नेषु तथा शुभाहे शुभग्रहाणां वारे धान्यस्थितिरैकत्र राशी-
करणं नाम सा निगदिता । उक्तं च दीपिकायाम्—‘याम्यामिरुद्राहिविशा-
खपूर्वामहेंद्रपित्र्येतरभैः शुभाहे । धान्यादिसंस्थापनभेषु शस्तं मृगस्थिरद्व्य-
गगृहोदयेषु ॥’ इति । अथ ध्रुवाणि प्रसिद्धानि इज्यः पुण्यः द्वीशं विशाखा इंद्रो ज्येष्ठा दक्षावश्विनी चराणि प्रसिद्धानि एषु धान्यवृद्धिः त्वं मन्वां तावत् धान्यं देहि ततोऽहं मासद्वयेन तुम्यं सपादं सार्धं वा दास्यामीत्येवंरूपा सा निगदिता । उक्तं च दीपिकायाम्—‘श्रवणत्रयं विशाखाध्रुवपुण्यपुनर्वसूनि वायुज । अभिन्यथ च ज्येष्ठा धनधान्यविवर्धने शस्ताः ॥’ इति ॥ ३३ ॥

अथ शांतिकपौष्टिकादिकृत्येषु सुहृते वसंततिलकेनाह—

क्षिप्रध्रुवांत्यचरमैत्रमघासु शस्तं

स्याच्छांतिकं च सह पौष्टिकमंगलाभ्याम् ।

खेऽर्के विधौ मुखगते तनुगे गुरौ नो

मौढ्यादिदुष्टसमये शुभदं निमित्ते ॥ ३४ ॥

क्षिप्रेति ॥ क्षिप्रादीनि मघांतानि प्रसिद्धानि तेषु पौष्टिकं पुष्टिकामकं मंगलं विनायकशांत्यादि शांतिकं दुष्टफलदमूलनक्षत्राद्युत्पन्नशांत्यादि एतानि कर्माणि कार्याणि । उक्तं च दीपिकायाम्—‘मित्रादित्यमघोत्तराशतमिष-
कस्त्रातीविरंच्याच्युतस्वर्गाधीश्वरपूज्यपौष्णरविषु स्फीते तुषारत्विषि । रिक्तां पर्व विहाय सौम्यदिवसे शस्ते नृणां भूतये सर्वैः शांतिकपौष्टिकं निगदितं गगादिमिर्निश्चयात् ॥’ इति । अथ लग्नशुद्धिः । तत्रार्के सूर्ये खे दशमे सति विधौ चंद्रे मुखगते चतुर्थस्थे गुरौ तनुगे लग्नस्थे सति शांत्यादिकं कर्म कार्य । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘पूर्णे चंद्रे वेश्मगेऽर्केऽम्बरस्थे लग्ने जीवे वाक्पते-
वौसरे च । श्रीमत्यायुष्याणि कार्याणि कार्याणि’ इति । तच्छांतिकादि मौढ्ये गुरुशुक्रयोरस्तादिके बाह्यवार्धकसिंहस्थगुर्वादिरूपे दुष्टसमयेऽपि शुभदम् । तथा निमित्ते केत्वाद्युत्पातदर्शने सति शुभदम् । उक्तं च दीपिकायाम्—
‘शांतिकर्माणि कुर्वीत रोगे नैमित्तिके तथा । गुरुभार्गवमौढ्येपि दोषस्तत्र न विद्यते ॥’ इति । उक्तं चैतत् यतोस्तीदं शांतिकं नैमित्तिकम् । ‘अनिमित्त-
कृता शांतिर्निमित्तायोपजायते ।’ इति स्मरणात् । तत्र निमित्ते रोगरूपे के-
त्वाद्युत्पातांतरदर्शनरूपे च भवति नैमित्तिकं, तच्च बहुदिनव्यापके गुरुशुक्रा-
स्तादिदोषेऽप्यवश्यं विधेयम् । ततो जन्मांतरीयदुरदृष्टसूचकमिदं निमित्तमु-
त्पन्नं तस्य शान्त्या निरासादशुभादृष्टस्यापि निरासः । बहुदिनप्राप्ये निर्दूषणे
काले क्रियमाणं शांतिकं किंचिदुरदृष्टशामकं यद्यपि भवति तथापि तावन्नि-
र्विनेर्दुरदृष्टस्य प्राबल्याद्दुःखप्राप्तिः । यथाऽल्पोऽप्यग्निरल्पेनैव जलेन शांतो भ-
वति । तथा सकलनगरदाहको मनुष्यैर्बहुभिर्युगपदगृहीतजलपूर्णघटैरेकदे-
शनिर्वापितोऽपि सकलोऽग्निर्न निर्वाप्यते इत्यर्थः । सर्वथा मौढ्यादिदोषं वि-
नैव यथाकथंचित्कथितप्रकारेण दिनशुद्धिमंगीकृत्य शांतिकाद्यवश्यं वि-
धेयम् ॥ ३४ ॥

अथ होमाहुतिशुद्धेर्मुहूर्तमनुष्टुप्छंदसाह—

सूर्यभात्रिभिरे चांद्रे सूर्यविच्छुक्रपंगवः ।

चंद्रारेज्यागुशिखिनो नेष्टा होमाहुतिः खले ॥ ३५ ॥

सूर्यमादिति ॥ सूर्यः स्पष्टमानेन यज्ञक्षत्रेस्ति तस्मादग्निके आदितो भद्र-
यमेकत्रिकमेवं सप्तविंशतिभेषु नवत्रिकानि भवन्ति । तत्र सूर्यनक्षत्रादारभ्य

प्रथमद्वितीयादित्रिकस्थे चंद्रे सति क्रमादेवमुखे आहुतिः पतति । यथा प्र-
थमत्रिके सूर्यस्य ततो बुधस्य ततः शुक्रस्य ततः पंगोः शनेस्ततश्चंद्रस्य तत
आरभ्य भौमस्य तत ईज्यस्य गुरोस्ततोऽगो राहोः ततः शिखिनः केतोः ।
एवं सति यद्दिने पापग्रहमुखे होमाहुतिः पतति सा नेष्टा न शुभदा । अर्था-
देव शुभग्रहमुखे आहुतिपातः शुभफलदः । उक्तं च कश्यपेन—‘नक्षत्रे
यत्र भानुः स्यात्तदाद्यं भत्रिकं त्रिकम् । सूर्यश्शुक्रसौरीणामिदुसोमबृहस्पतेः॥
राहोः केतोश्च निर्दिष्टं वदनादौ शुभाशुभम् । सौख्यार्थनाशः सूर्ये स्याद्विदौ
जलमयी कृषिः ॥ भौमेऽग्निदाहो राष्ट्रस्य बुधे बुद्धिविवर्धनम् । गुरौ कब्धिर-
मीष्टस्य राज्यं सौभाग्यनंदितम् ॥ मार्गे वै कार्यसंपत्तिरैहिकामुष्मिकी भवेत् ।
शनेर्मुखाहुतौ ज्ञेयो राज्यभंगो धनक्षयः ॥ राहोर्मुखाहुतौ हानिः सर्वस्य प-
रिकीर्तिता । केतोर्मुखाहुतौ ज्ञेयं दुर्भिक्षं देशविप्लवम् ॥ मरणं प्राणिनां चैव
राज्यभंगं तथैव च । तस्मात्सर्वप्रयत्नेन ग्रहनक्षत्रसंगमे ॥ दुष्टे न कुर्याद्धवन-
मित्याहुर्भार्गवादयः ॥’ इति । तदयमत्र निष्कृतोऽर्थः—सूर्याक्रांतनक्षत्राच्च-
द्रनक्षत्रस्यत्रिकत्रिकगणनया पापमुखे आहुतिर्निष्ठा । शुभग्रहमुखे समी-
चीना । अतएव पितृचरणैरप्युक्तम्—‘विवस्वदक्षाभिकमेकमेवं विधौ स्थितेऽ-
र्कश्चसितार्कजानाम् । चंद्रारजीवागुशिखावदास्ये होमाहुतिः पापमुखे नि-
षिद्धा ॥’ इति । गुर्जरदेशे प्रसिद्धमिदम् । अथ दैवात्कृतस्य पापग्रहमुखे
हवनस्य शान्तिरुक्ता विष्णुधर्मोत्तरे—‘कूरग्रहमुखे चैव संजाते हवने शुभे ।
शान्तिं विधाय गां दद्याद्वाह्मणाय कुटुंबिने ॥ आयसीं प्रतिमां कृत्वा निक्षिपे-
त्तामधोमुखीम् । गोमूत्रमधुगंधाद्यैरर्चितां प्रतिमां ततः । कुंडे निधाय सं-
पूज्य तत्र होमो विधीयते ॥’ इति ॥ ३५ ॥

अथ यद्दिने होमश्रिकीर्षितस्तद्दिने वह्निवासवशेन शुभाशुभफलमिद्व-
ज्जगद्—

सैका तिथिर्वारयुता कृताप्ता शेषे गुणेऽग्रे भुवि वह्निवासः ।

सौख्याय होमे शशियुग्मशेषे प्राणार्थनाशौ दिवि भूतले च ३६

सैकेति ॥ शुक्लादिमासगणनया वर्तमानतिथिर्गण्यैकयुता वर्तमानवार-
युता चतुर्सेका यच्छेषं तद्गुणमितं शून्यमितं चेत्तदा वह्नेर्वासो वसतिस्थानं
भुवि वर्तते । तत्फलमाह । सौख्यायेति । होमदिवसे भुवि वह्निवासः सौख्य-
जनको भवतीत्यर्थः । अथ शशियुग्मशेषे क्रमेणैकद्विमिते शेषेऽग्निवासो दिवि
स्वर्गे तत्फलं कर्तुः प्राणनाशो मरणं भवेत् । द्विमितशेषेऽग्निवासो भूतले
पातालेऽस्ति तत्फलं कर्तुरर्थनाशो द्रव्यनाशः । उक्तं च—‘तिथिवारयुतिः सैका
वेदभक्तावशेषकात् । निवासोऽग्नेर्व्योम्नि रूपे वित्तप्राणविनाशकः । पाताले
द्विकशेषेण धनसंचयनाशकः । गुणवेदावशेषेण भूमौ विपुलसौख्यदः ॥ सं-
स्कारेषु विचारोऽस्य न कार्यो नापि वैष्णवे । नित्ये नैमित्तिके कार्ये न चाग्ने
मुनिभिः स्मृतः ॥’ इति ॥ ३६ ॥

अथ प्रतिवर्षोत्पन्ननवाक्षभक्षणमुहूर्तमनुष्ठुभाह—

नवाक्षं स्याच्चरक्षिप्रमृदुमे सत्तनौ शुभम् ।

विना नंदाविषघटीमधुपौषार्किभूमिजान् ॥ ३७ ॥

नवाक्षमिति ॥ चरक्षिप्रमृदुसंज्ञकद्वादशमेषु तथा सत्तनौ समीचीनलभे शुभप्रद्वैर्युते दृष्टे चेत्पर्यः । परंतु नंदाः प्रतिपत्षष्ट्येकादश्यः विषघटीविवाह-प्रकरणे वक्ष्यमाणाः मधुं चैत्रमासं पौषं च आर्किं शनिं भूमिजं मंगलवारं एतान्विना वर्जयित्वा नवाक्षभक्षणं शुभं स्यात् । यदाह भुजबलः—‘नवाक्ष-भोजनं नृणां मृदुक्षिप्रचरैः शुभम् । शुभे क्षितयुते लभे विषनाडीं विवर्ज-येत् ॥ नवाक्षं न च नंदायां मासे पौषे मधौ तथा ॥’ इति ॥ ३७ ॥

अथ नौकाघटनमुहूर्तमनुष्ठुभाह—

याम्यत्रयविशाखेन्द्रसार्पपित्र्येशभिन्नमे ।

भृग्वीज्यार्कदिने नौकाघटनं सत्तनौ शुभम् ॥ ३८ ॥

याम्येति ॥ याम्यत्रयं भरणीकृत्तिकारोहिण्यः विशाखा इन्द्रो ज्येष्ठा सा-र्पमाश्लेषा पित्र्यं मघा ईश आर्द्रा एतैर्वर्जिते रहिते अवशिष्टेष्वष्टादशनक्षत्रेषु तथा शुक्रगुरुसूर्यवारे सत्तनौ प्राग्व्याख्यातगुणविशिष्टे लभे नौकाघटनं नि-र्माणं शुभम् । उक्तं च दीपिकायाम्—‘शुभहरिषटलभे शक्रपित्र्यद्विदैवे त्रिनयनविधियाम्यद्वंद्वसार्पस्यभेषु । सुकरणतिथियोगे शुक्रजीवार्कवारे तर-णिघटनमिष्टं चंद्रताराविशुद्धौ ॥’ इति । शुभे मिथुनकन्ये । हरिः सिंहः । तरणिनौः । अथ घटनस्थानाज्ञौचालनमुहूर्तो मयोच्यते । दीपिकायाम्—‘शुभाहे विष्णुयुग्मेदुभगमैत्राश्विपाणिषु । चालनं घटनस्थानाज्ञावः शुभति-थीदुषु ॥’ इति । अथ दीपिकायां नौकायात्रामुहूर्तोपि—‘अश्विकरेज्यसु-धानिधिपूर्वामित्रधनाच्युतमे शुभलभे । तारकयोगतिथीदुविशुद्धौ नौगमनं शुभदं शुभवारे ॥’ इति ॥ ३८ ॥

अथ वीरसाधनाभिचारयोर्मुहूर्तमनुष्ठुभाह—

मूलार्द्राभरणीपित्र्यमृगे सौम्ये घटे तनौ ।

सुखे शुक्रेऽष्टमे शुद्धे सिद्धिर्वीराभिचारयोः ॥ ३९ ॥

मूलेति ॥ मूलार्द्रादिनक्षत्रपंचके तथा घटे तनौ कुंभलभे तत्र स्थिते सौम्ये शुभे सति तथा शुक्रे सुखे चतुर्थस्थे अष्टमे शुद्धे । शुद्धत्वं प्राग्व्याख्यातम् । तादृशे लभे वीरस्य वीरसाधनाय अभिचारकर्मणः सिद्धिर्निष्पत्तिः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘शशिनैर्ऋतयमपितृभेष्वष्टमशुद्धौ भृगौ च पाताले । घटलभगते शशिजे निखिला वेतालसिद्धिः स्यात् ॥’ इति । आर्द्राग्रहणं रत्नमाला-याम्—‘पित्र्येशयाम्यमूलेंदुमेषु शुद्धेऽष्टमेपि च । वेतालसिद्धिः पाताले भृगौ च घटलभगे ॥’ इति । वेतालो नाम वीरसाधनम् ॥ ३९ ॥

अथ रोगनिर्मुक्तज्ञानमुहूर्तं वसंततिलकेनाह—

व्यत्यादितिध्रुवमघानिलसार्पधिष्ण्ये

रिक्ते तिथौ चरतनौ विकर्षीदुवारे ।

ज्ञानं रुजा विरहितस्य जनस्य शस्तं

हीने विधौ खलखगैर्भवकेंद्रकोणे ॥ ४० ॥

व्यत्येति ॥ अत्यं रेवती अदित्यादीनि भानि प्रसिद्धानि एतानि नव
धिष्ण्यानि विगतानि येषु तान्यवशिष्टान्यष्टादश भानि तेषु तथा रिक्तासं-
ज्ञासु तिथिषु तथा कविः शुक्रः इंदुश्र्वंश्रः आभ्यां रहितेषु वारेषु तथा विधौ
चंद्रे हीने निषिद्धस्थानस्थिते । निषिद्धस्थानानि गोचरप्रकरणे वक्ष्यति । तथा
भवे एकादशे केंद्रे प्रथमचतुर्थसप्तमदशमस्थाने कोणे नवपंचमे एषु स्थानेषु
स्थितैः पापग्रहरूपलक्षिते लग्ने सति रुजा रोगेण विरहितस्य निर्मुक्तस्य जनस्य
ज्ञानं आरोग्यज्ञानं शस्तं शुभम् । उक्तं च कश्यपेन—‘पितृमारुतसर्पात्य-
स्थिरर्क्षेण्विदुशुक्रयोः । न कुर्याद्द्वारयो रोगमुक्तः ज्ञानं कदाचन ॥’ इति ।
पुनर्वसोरपि निषेधो रत्नमालायाम्—‘इंदोर्वारे भार्गवे च ध्रुवेषु सार्पादि-
त्यस्वातियुक्तेषु मेषु । पित्र्ये चात्ये चैव कुर्यात्कदाचिन्नैव ज्ञानं रोगमुक्तस्य
जंतोः ॥’ इति । पुण्यशततारकयोर्निषेधो नारदसंहितायाम्—‘स्थिरेज्या-
दितिसार्पात्यपितृवारुणमेषु च । न कुर्याद्रोगमुक्तस्य ज्ञानं वारेज्यशुक्रयोः ॥’
इति । अर्थादन्यनक्षत्रेषु कार्यमित्यर्थः । अथ लग्नादिशुद्धिमाह श्रीपतिः—
‘लग्ने चरे सूर्यकुजेज्यवारे रिक्ते तिथौ चंद्रबले च हीने । त्रिकोणकेंद्रोपगतैश्च
पापैः ज्ञानं हितं रोगविमुक्तकानाम् ॥’ इति । दीपिकायां तु विशेषः—
‘व्यादित्येषु चरेषु शक्रदिनकृत्पुष्योमृगचंद्रेषु च क्रूराहव्यतिपातविष्टिदिबले-
ण्विदावशस्ते तिथौ । केंद्रस्वेण्वशुमेण्वकामतिथिषु ज्ञानं गवान्मुक्तिदं शस्तं
नात्र सुशोभना विधिभुजंगर्क्षेदुसद्वासराः ॥’ इति । अकामतिथिषु त्रयोदशी-
रहितासु तिथिषु ॥ ४० ॥

अथ शिल्पविद्यामुहूर्तमनुष्टुभाह—

मृदुध्रुवक्षिप्रचरे ज्ञे गुरौ वा खलग्रमे ।

विधौ ज्ञजीववर्गस्य शिल्पविद्या प्रशस्यते ॥ ४१ ॥

मृदुध्रुवेति ॥ मृदुगणध्रुवगणक्षिप्रगणचरगणेषु शिल्पं काष्ठतक्षणपापाणा-
दिघटननानावर्णनिर्मितमूलादिकं तद्विद्यायाः प्रारंभः प्रशस्यते । अथ लग्नशुद्धिः ।
तत्र ज्ञे ध्रुवे खलग्रमे दशमस्थे लग्नस्थे च वा अथवा गुरौ बृहस्पतौ खलग्रमे
दशमस्थे च सति तथा विधौ चंद्रे ज्ञजीववर्गस्य ध्रुवगुरुष्वर्गस्थे च सति
शिल्पविद्या प्रशस्यते । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘लग्नकर्मगते सौम्ये जीवे
वाभूतदीधितौ । तयोर्वर्गस्थिते शिल्पविद्यारंभः प्रशस्यते ॥’ इति । वसिष्ठेन

खन्यथैवोक्तम्—‘शशितनये जीवे वा चंद्रे वा लग्नबलिनि धर्मे वा । तद्गणे लग्नगते शिल्पारंभः प्रशस्यते सततम् ॥’ इति ॥ ४१ ॥

अथ संधानमुद्धर्तमनुष्टुभाह—

सुरेज्यमित्रभाग्येषु चाष्टम्यां तैतिले हरौ ।

शुक्रदृष्टे तनौ सौम्यवारे संधानमिष्यते ॥ ४२ ॥

सुरेज्येति ॥ सुरेज्यमित्राः प्रसिद्धाः भाग्यं पूर्वाफल्गुनी एषु मेषु तथा-
ष्टम्यां हरौ द्वादश्यां वा तैतिले करणे वा तथा शुक्रदृष्टे शुक्रयुत इत्यपि द्रष्ट-
व्यम् । तादृशे तनौ लग्ने तथा सौम्यग्रहाणां वारे संधानं प्रीतिरिष्यते ।
उक्तं च रत्नमालायाम्—‘भाग्ये मैत्रे शीतरश्मौ सपुष्ये द्वादश्यां वा शुक्र-
दृष्टे च लग्ने । अष्टम्यां वा तैतिलाख्ये प्रदिष्टा पूर्वाचार्यैस्तत्र संधानसिद्धिः ॥’
अत्र केचिदेवं व्याकुर्वते । पुष्येण सहिते सपुष्ये भाग्ये मैत्रे च एतन्नक्षत्रत्रय-
संस्थे शीतरश्मौ चंद्रे सति संधानं कार्यम् । अनेन भाग्यमैत्रपुष्यात्मकं नक्ष-
त्रत्रयमुक्तं भवति । यदाह वसिष्ठः—‘सुरगुरुमैत्रे भाग्ये द्वादश्यां वाथ पक्ष-
मध्यतिथौ । सितयुतवीक्षितलग्ने तैतिलकरणे च संधिः स्यात् ॥’ इति ।
कश्यपोऽपि—‘भाग्ये पुष्ये समैत्रे च लग्ने शुक्रेक्षिते युते । करणे तैतिलेऽ-
ष्टम्यां द्वादश्यां संधिरिष्यते ॥’ इति । एतदेव रत्नमालापद्यव्याख्यानं
ज्यायः । संमतवाक्ययोरार्षत्वात् । ‘भाग्ये मैत्रे शीतरश्मौ’ इति वक्रोक्तावा-
शायं न विद्यः । एवं च मूलपद्ये देवेज्यमित्रभाग्येष्टित्येव पठनीयम् ॥ ४२ ॥

अथ परीक्षामुद्धर्तं वसंततिलकेनाह—

त्यक्त्वाष्टभूतशनिविष्टिकुजाञ्जनुर्भ-

मासौ मृतौ रविविधू अपि भानि नाड्याः ।

व्यंगे चरे तनुलवे शशिजीवतारा-

शुद्धौ करादितिहरीन्द्रकपे परीक्षा ॥ ४३ ॥

त्यक्त्वेति ॥ अष्ट अष्टमी भूतश्रतुर्दशी शनिकुजौ वारौ प्रसिद्धौ विष्टि-
भद्रा जनुर्भमासौ जननकालीननक्षत्रं जन्ममासं च मृतावष्टमस्थाने रवि-
विधू जन्मराशेः सकाशादष्टमं सूर्यं चंद्रं च तथा नाड्याः भान्यपि नाडीन-
क्षत्राण्यपि । रविविधू अपीत्यत्र ‘ईदूदेद्विवचनं प्रगृह्यम्’ इति प्रगृह्यसंज्ञा-
याम्—‘भुतप्रगृह्या अचि नित्यम्’ इति प्रकृतिभावः । एतावत्पदार्थकदंबकं
त्यक्त्वा परीक्षा कार्या । परीक्षानाम सुवर्णस्तेयादिमहापातकाभिशस्तशुद्ध-
शुद्धिविचारात्मिका तप्तमाषादिरूपा । दिव्यमिति यावत् । सामान्यतो भद्रानि-
षेधेपि पुनर्भद्रानिषेधो ‘रात्रिभद्रा यदाह्नि स्यात्’ इत्यादिपरिहाराणामप्यन-
वकाशतां सूचयितुमुपात्तः । जन्मभस्य नाडीनक्षत्रवादेव निषेधे पुनरुपादा-
नमावश्यकत्वं द्योतयितुम् । जन्ममासस्य तु पुनर्निषेधो नाद्यगर्भविषये यथा

स्यादित्येवमर्थे सामान्यवाक्यमाद्यगर्भविषयमेव । एतच्चाग्ने निर्णेष्यते । एवं परीक्षायां निषिद्धनिमित्तान्यभिधाय विहितनिमित्तान्याह—ह्यंग इति ॥ तनुलव इति प्रत्येकं संबंधः । ह्यंगे द्विस्वभावे मिथुनकन्याधनुर्मीनरूपे तनौ लग्ने अंशे नवांशे च द्विस्वभावे तथा चरे मेषकर्कतुलामकररूपे लग्ने नवांशे तथा शशिजीवताराशुद्धौ चंद्रशुद्धौ गुरुशुद्धौ च सत्यां । एषां शुद्धिश्च गोचरप्रकरणेऽभिधास्यते । तथा करादितिहरींद्रकपे करो हस्तः अदितिः पुनर्वसुः हरिः श्रवणः इंद्रो ज्येष्ठा कपो वरुणः तद्वं शततारका एषु च मेषु परीक्षा स्यादित्यर्थः । अत्रानुक्तोपि प्रातःकालोऽतिशस्तः । उक्तं च दीपिकायाम्—‘नो शुक्रास्तेऽष्टमार्के गुरुसहितरवौ जन्ममासेऽष्टमैदौ विष्टौ मासे मखाख्ये कुजशनिदिवसे जन्मतारासु चाथ । नाडीनक्षत्रहीने सुरगुहरजनीनाथताराविशुद्धौ प्रातः कार्या परीक्षा द्वितनुचरगृहांशोदये शस्तलग्ने ॥’ इति । व्यवहारोच्चयः—‘अष्टम्यां च चतुर्दश्यां प्रायश्चित्तपरीक्षणे । न परीक्षाविवासश्च शनिभौमदिने भवेत् ॥ ज्येष्ठाश्रवणहस्ताश्च तथा ज्ञेयः पुनर्वसुः । तद्वच्छतभिषा प्रोक्ता त्वमियुक्तविचारणे ॥’ इति । अभियुक्तः सुवर्णस्तेयादिपातकसंभावनावांस्तस्य विचारणे शुक्लशुद्धिनिर्णये । नाडीनक्षत्राणि दीपिकायामुक्तानि—‘जन्माद्यं कर्म ततो दशमं सांघातिकं च षोडशकं । समुदायमष्टादशमं विनासंजं त्रयोविंशम् ॥ आद्यात्तु पंचविंशं मानसमेवं नरः षष्ठः स्यात् । नव नक्षत्राभृपतिः स्वजातिदेषाभिषेकक्षैः ॥’ इति । एतां नाडीनक्षत्राणीति वाक्यशेषो दीपिकाकृताभिहितः । जातिब्राह्मणादिका तन्नाक्षत्राणि ‘पूर्वात्रयं सानिलमग्रजानां’ इति वराहोक्तानि । तद्वाक्यं च मया यात्राप्रकरणे लिखिष्यते । देशोऽर्गलापुरादिकस्तन्नाक्षत्राणि शतपदचक्रानुसारेण ज्ञेयानि । तद्वाक्यं च नामकर्मप्रकरणे यथा लिखिष्यते । यस्मिन्ब्रह्मादिके नक्षत्रेऽभिषिक्तो राजा तदभिषेकक्षम् ॥ ४३ ॥

अथ सामान्यतः समस्तशुभकार्येषु लग्नशुद्धिमनुष्ठेमाह—

व्ययाष्टशुद्धोपचये लग्ने शुभद्वयुते ।

चंद्रे त्रिषड्दशायस्ये सर्वारंभः प्रसिद्ध्यति ॥ ४४ ॥

व्ययेति ॥ व्ययो द्वादशस्थानं अष्ट अष्टमस्थानं एतत्स्थानद्वयं शुद्धं शुभपापमहसादित्यदोषरहितं यस्मिन् तादृशे स्वजन्मराशेः स्वजन्मलग्नादोपचयमवने त्रिषडेकादशदशमस्थाने लग्नगते शुभग्रहैर्दृष्टे युते तथा चंद्रे त्रिषड्दशमायस्थानस्थिते सति सर्वेषां शुभकार्याणामारंभः प्रसिद्ध्यति । यदाह वसिष्ठः—‘उपचयमे लग्नगते व्ययनैधनशुद्धिसंयुते लग्ने । उपचयगे शीतकरे मंगलकर्माणि कार्याणि ॥’ इति ॥ ४४ ॥

अथ नक्षत्रेषु ज्वरोत्पत्तौ सत्यां तन्निवृत्तौ दिनसंख्यादिकं द्वितीयोपजातिकयोपेन्द्रवज्रया चाह—

सार्तीन्द्रपूर्वाशिवसार्पभे मृतिर्ज्वरैत्यमैत्रे स्थिरता भवेद्भुजः ।

याम्यश्रवोवारुणतक्षमे शिवा घस्ता हि पक्षो व्यधिपार्कवासवे ४५

मूलाग्निदास्ते नव पित्र्यभे नखा बुध्न्यार्यमेज्यादितिधातृभे नगाः ।
मासोऽब्जवैश्वेऽथ यमाहिमूलभे मिश्रेशपित्र्ये फणिदंशने मृतिः ॥

स्वातीति ॥ मूलाग्नीति ॥ स्वाती इन्द्रो ज्येष्ठा पूर्वास्तिष्ठः शिव आर्द्रा
सार्पभं आश्लेषा एषु भेषु ज्वरे पुंसः क्षियो वा ज्वरोत्पत्तौ मृतिरेव स्यात् ।
उक्तं च वसिष्ठेन—‘पूर्वात्रयस्वातिभुजंगरौद्रसुरेश्वरक्षेपु च यस्य रोगः । स्या-
द्रक्षितुं देवचिकित्सकोपि क्षितावशक्तः खलु रोगिणं च ॥’ इति । देवचि-
कित्सको देववैद्यो धन्वंतरिः । अथात्यमैत्रे रेवत्यनुराधयोर्ज्वरोत्पत्तौ रुजो
रोगस्य स्थिरता भवेत् । बहुकालेन रोगनिवृत्तिः स्यादित्यर्थः । तथा भरण्या-
दिनक्षत्रचतुष्के शिवा एकादश घञ्जा दिवसाः रोगस्थैर्यं स्यात्तदनन्तरं रोग-
मुक्तिरिति सर्वत्र व्याख्येयम् । ‘घञ्जो दिनाहनी वा तु’ इत्यमरः । अघिपं
विशाखा अर्को हस्तः वासवं धनिष्ठा एषु त्रिषु भेषु पक्षः पंचदश दिवसा रोगस्थै-
र्यस्य । मूलाग्निदास्ते मूलकृत्तिकाश्विनीषु त्रिषु नव दिवसाः । पित्र्यभे मघायां
नखा विंशतिर्दिवसाः । ‘नामैकदेशे नामग्रहणम्’ इति न्यायेन बुध्न्योऽहि-
र्बुध्न्य उत्तराभाद्रपदा अर्यमोत्तराफलगुनी इज्यादितिधातृभानि प्रसिद्धानि
एषु पंचभेषु नगाः सप्तदिवसाः । अश्लेषा मृगोत्तराषाढयोर्द्वयोर्मासश्चि-
द्दिनानि रोगस्थैर्यं ततो रोगनिवृत्तिः । यदाह वसिष्ठः—‘कृच्छ्रात्स्फुटं प्रा-
णिति मित्रपौष्णधिष्ण्ये च मासाच्छशिविश्वधिष्ण्ये । रोगस्य मुक्तिः पितृदेव-
धिष्ण्ये वारैर्भवेद्विंशतिभिश्च नूनम् ॥’ इति । प्राणिति जीवतीत्यर्थः । ‘पक्षा-
द्भुवद्दीशकरेषु भेषु मूलाश्विनाग्नित्रितये नवाहात् । तोयेशचित्रांतकविष्णुभेषु
नैरुज्यमेकादशभिर्दिनैश्च ॥ पुण्ये त्वहिर्बुध्न्यपुनर्वसौ च ब्रह्मार्यमक्षेपु च सप्त-
रात्रात् ॥’ इति अत्र शीघ्रं रोगविमुक्तये संक्षिप्ता शांतिरप्यभिहिता
वसिष्ठेन—‘ऋक्षेशरूपं कनकेन कृत्वा तल्लिङ्गमंत्रैश्च सुगंधिपुष्पैः । वस्त्राक्षतैर्गु-
ग्गुलधूपदीपनैवेद्यतांबूलफलैश्च सम्यक् । पूजां च कृत्वाऽऽमयनाशनाय द्वि-
जाय दद्यादतुलं शिवाय ॥’ इति । आमयो रोगः । अतुलमपरिमितद्रव्यम् ।
प्रत्येकनक्षत्रशांतिर्विशदा नक्षत्रशांत्यध्याये वसिष्ठेनोक्ता सा ततएव सम्य-
गवधार्या । अथ सर्पदंशे नक्षत्राण्याह—अथेति ॥ अथानन्तरं यमाहिमूलभे
भरण्याश्लेषामूलेषु तथा मिश्रेशपित्र्ये कृत्तिकाविशाखार्द्रामघासु एवं सप्तसु
भेषु यस्य कस्यचित्फणिदंशने सर्पदंशे मृतिर्मेरणमेव भवेदित्यर्थः । यदाह
वसिष्ठः—‘मघाविशाखानलसार्पयाम्यनैर्ऋत्यरौद्रेषु च सर्पदष्टः । सुरक्षितो
विष्णुरथेन सोऽपि प्राप्नोति कालस्य मुखं मनुष्यः ॥’ इति । विष्णुरथेन
गरुडेन । अत्र सर्पदंशे यस्येषु नक्षत्रेषु गोचरवशेन चंद्रबलं न भवति तस्यैव
सर्पदंशेऽवश्यं मरणं स्यात् । उक्तं च दीपिकाटीकाकृताच्युतभट्टेन—
‘यद्यत्र चन्द्रस्तस्यैव गोचरे चाशुभप्रदः । तदा नूनं भवेन्मृत्युः सुधासंसिक्त-
देहिनाः ॥’ इति ॥ ४५ ॥ ४६ ॥

अथ शीघ्रं रोगिमरणे विशिष्टं योगं द्वितीयोपजातिकयाह—

रौद्राहिशाक्रांबुपयाम्यपूर्वाद्विदैवस्वग्निषु पापवारे ।

रिक्ताहरिस्कंददिने च रोगे शीघ्रं भवेद्रोगिजनस्य मृत्युः ४७

रौद्राहीति ॥ रौद्रादीनि भानि प्रसिद्धानि पापवाराः सूर्यभौमशनयः रिक्ताः प्रसिद्धाः हरिर्द्वादशी स्कंददिनं षष्ठी एतास्तिथयः एवंविधे विशिष्ट-योगे यस्य रोगोत्पत्तिर्भवेत्तस्य रोगिजनस्य शीघ्रं मृत्युर्भवेत् । उक्तं च दैव-ज्ञमनोहरे—‘उरगवरुणरुद्रा वासवैर्द्रात्रिपूर्वा यमदहनविशाखाः पापवारेण युक्ताः । तिथिषु नवमिषष्ठीद्वादशी वा चतुर्थी सहजमरणयोगो रोगिणां कालहेतुः ॥’ इति । चतुर्थीग्रहणं चतुर्दश्युपलक्षकं मत्वा मूले रिक्ताग्रहणं कृतम् । अतएवाह वसिष्ठः—‘आश्लेषाद्रात्रिपूर्वायमवरुणमरुच्छक्रतारानलाः स्युर्द्वादश्यां स्कंदरिक्तातिथिषु च रविजार्कारवारेषु येषाम् । रोगः संजायते ते यमपुरमचिरात्प्राप्तुंवत्येव चंद्रे जन्मन्यष्टाख्यबंधुव्ययभवनगते मृत्युलभे च राशौ ॥’ इति ॥ ४७ ॥

अथ प्रेतदाहमुहूर्तं प्रेतदाहादिनिषिद्धदिनं चैद्रवंशाच्छंदसाह—

क्षिप्राहिमूलैर्द्रहरीशवायुभे प्रेतक्रिया स्याज्ज्ञषकुंभगे विधौ ।

प्रेतस्य दाहं यमदिग्गमं त्यजेच्छय्यावितानं गृहगोपनादिच ४८

क्षिप्रेति ॥ अश्विनीपुण्यहस्ताश्लेषामूलज्येष्ठाश्रवणाद्रास्वातीनक्षत्रेषु प्रेत-क्रिया प्रेतानां प्रेतत्वविमुक्तिपूर्वकोत्तमलोकप्राप्तिकारकं श्राद्धादिकर्म क्रिया-शब्देनोच्यते सा यदि कारणवशाच्छवदाहसमये अकृता सत्येषु भेषु कार्या स्यात् । उक्तं च हेमाद्रौ ज्योतिःपराशरेण—‘साधारणध्रुवोर्ग्रैर्मेत्रेषु न शस्यते मनुष्याणाम् । प्रेतक्रिया न शक्ता त्रिपुष्करे यमलविष्ण्ये च ॥’ इति । अत्रैतानि निषिद्धानि कृत्तिकाविशाखारोहिण्युत्तरात्रयं पूर्वात्रयं मघा-भरणीमृगचित्रानुराधारेवतीत्येवं पंचदश भानि तथा त्रिपुष्करे त्रिपादनक्षत्रे तत्रान्येषु त्रिपादनक्षत्राणां उक्तमेष्वंतर्भूतत्वात्पुनर्वसुरवशिष्टः तथा यमल-विष्ण्ये द्विपादनक्षत्रे इति हेमाद्रिणा व्याख्यातम् । तत्र मृगचित्रयोर्मेत्रन-क्षत्रेष्वंतर्भावाद्धनिष्ठायमलविष्ण्ये अत्र गृह्यते । धनिष्ठापंचकनिषेधश्चाधु-नैव वक्ष्यते । एवमष्टादश भानि प्रेतक्रियार्थां निषिद्धानि । अवशिष्टानि भानि अश्विनीपुण्यहस्ताश्लेषाज्येष्ठाामूलश्रवणाद्रास्वातीषु नवक्रक्षेषु प्रेतक्रिया कार्य-त्यर्थादुक्तं भवतीति । अतएव तान्येव ग्रंथकर्त्रोपनिबद्धानि क्षिप्राहीत्यादिना । अतएव कराश्चाहिरुद्रपुण्यस्वातीर्द्रमूलहरिभेषु मृतक्रियेष्टेति व्यवहारतत्त्व-कर्त्रोक्तम् । अथ ऋषकुंभराशिस्थिते चंद्रे सति धनिष्ठोत्तरार्धादारभ्य शत-सारकापूर्वाभाद्रपदोत्तराभाद्रपदारेवतीषु प्रेतस्य मृतस्य दाहं ज्वलनं त्यजेन्न कु-र्यात् । च पुनर्यमदिग्गमं दक्षिणदिशि गमनं यात्रां त्यजेत् । तथा शय्यायाः सदा-या वितानं वयनं तथा गृहगोपनं गृहाच्छादनं आदिशब्देन तृणकाष्ठसंग्रहं च

त्यजेत् । यदाह वसिष्ठः—‘वस्वपरार्धात्पंचकविष्णवे कार्यं गृहस्य गोपनं नैव । दक्षिणदिष्टुखगमनं दाहं प्रेतस्य काष्ठसंग्रहणम् ॥’ इति । नारदः—‘वस्वत्यार्धादिपंचक्षे संग्रहं तृणकाष्ठयोः । याम्यदिग्गमनं शय्या न कार्यं गृह-गोपनम् ॥’ इति । श्रीपतिरपि—‘वासवोत्तरदलादिपंचके याम्यदिग्गमनगो-हगोपनम् । प्रेतदाहतृणकाष्ठसंग्रहं शय्यकावितननं च वर्जयेत् ॥’ इति । त्रिविक्रमोपि—‘शय्यावितानं प्रेतादिक्रियां काष्ठतृणार्जनम् । याम्यदिग्गमनं कुर्याच्च चंद्रे कुंभमीनगे ॥’ इति । प्रेतदाहे किं नक्षत्रांतरे मृतस्य धनि-ष्ठोत्तरार्धादिके दाहो न कार्य इति उक्तं पंचक एव मृतस्य पंचके दाहो न, कार्य इति, आहोस्विद्यस्मिन्कस्मिंश्चिन्नक्षत्रे पंचकातिरिक्ते पंचके वा मृतस्य पंचके दाहो न कार्य इति त्रयः पक्षाः संभवन्ति । तत्र यदि विज्ञायते नक्ष-त्रांतरे मृतस्य पंचके दाहो न कार्य इति तत्र पंचके मरणस्य दोषवत्ता न प्राप्नोति । तच्चायुक्तम् । यस्मादुक्तं ब्रह्मपुराणे—‘कुंभमीनस्थिते चंद्रे मरणं यस्य जायते । न तस्योर्ध्वगतिर्दृष्टा संततौ न शुभं भवेत् ॥’ इति । अथ विज्ञायते पंचक एव मृतस्य पंचके दाहो न कार्य इति तदादि न श्रवणे धनिष्ठापूर्वार्धे च मृतस्य पंचके दाहनिषेधो न प्राप्नोति किंतु दाहः कर्तव्य इत्येव प्राप्नोति । अस्त्वेवमिति चेन्न । प्राप्तस्य दाहं त्यजेदिति दाहस्यैव क्रि-याकारकसंबन्धेन प्राधान्यतो निषेधात् । किंच ‘त्रिगुणफलदो बृद्धौ नष्टे हते च मृतेपि वा’ इति त्रिगुणयोगफलवत्पंचकमरणनिषेध एव वक्तव्ये दाहनि-षेधस्य पृथगुपादानात्कर्तव्यतापत्तिः । तस्माद्यस्मिन्कस्मिंश्चिन्नक्षत्रे मृतस्य पंचके दाहो न कार्य इति तृतीयः पक्षः साधीयान् । प्राधान्यादाहस्यैव निषेध इत्युक्तं प्राक् । अतः पंचकात्प्राज्यारणदोषो नास्ति तथा तत्रैव दाहोपि न दोषाय । यदि क्रियाकरणवशात्कालातिक्रमे सति पंचकप्रवृत्तिस्तदा शांतिं विधाय दाहः कार्यः । पंचके तु द्वयमपि निषिद्धं मरणं दाहश्चेति । उक्तं च ब्रह्मपुराणे—‘कुंभमीनस्थिते चंद्रे मरणं यस्य जायते । न तस्योर्ध्वगतिर्दृष्टा संततौ न शुभं भवेत् ॥ न तस्य दाहः कर्तव्यो विनाशः स्वेषु जंतुषु । पंचका-नंतरं कार्यं सर्वं दाहादिकं खलु ॥ अथवा तद्दिने कार्यो दाहस्तु विधिपूर्व-कम् ॥’ रेवतीप्रांते मृतस्य रेवतीमपहाय दाहः कार्य इत्यर्थः । धनिष्ठोत्तरा-र्धादिमृतस्य दाहस्तु सद्य एव । पंचकस्य बहुकालव्यापित्वात्पर्युषितदाहनि-षेधाच्च । स च दाहः शांतिविधिपूर्वकः कार्यः । स विधिरुक्तो ब्रह्मपुराणे—दाहदेशे शवं नीत्वा स्नापयेच्च प्रयत्नतः । दर्भाणां प्रतिमाः कार्याः पंचोर्णासू-त्रवेष्टिताः । यवपिष्टेनानुलिप्तास्ताभिः सह शवं दहेत् । प्रेतवाहः प्रेतसखः प्रेतपः प्रेतभूमिपः ॥ प्रेतहर्ता पंचमश्च नामान्येतानि च क्रमात् ॥’ इति । विशेषस्त्व-त्येष्टिपद्धत्यादौ द्रष्टव्यः । नन्वत्र—‘त्रिगुणफलदो बृद्धौ नष्टे हते च मृतेपि वा’ इति मरणनिषेध एव वक्तव्ये किं पुनर्दाहनिषेधेन । उच्यते । दोषाधि-क्यसूचनार्थं हि पुनर्दाहनिषेधः । अतएव पंचके मृतस्य पुत्तलकविधानं कृत्वा दाहः कार्यः । ततः सूतकांते पुत्रादिभिः शांतिकं च विधेयम् । उक्तं च

गरुडपुराणे—‘ततो दाहः प्रकर्तव्यस्तैश्च पुत्तलकैः सह । सूतकांते तदा पुत्रैः कार्यं शांतिकपौष्टिकम् ॥ पंचके तु मृतो योऽसौ न गतिं लभते नरः । तिलांश्चैव हिरण्यं च तमुद्दिश्य घृतं दहेत् ॥’ इति । अतो नक्षत्रांतरे मृतस्य पंचके दाहप्राप्तौ पुत्तलकविधिरेव भवति । ‘ततः सूतकांते शांतिकं च । एवं पंचकांते मृतस्याश्विन्यां दाहप्राप्तौ पुत्तलकविधिर्न किंतु सूतकांते शांतिकमेव विधेयमित्यलमतिप्रसंगेन । अथात्र दीपिकायाम्—‘छेदनं संग्रहं चैव काष्ठादीनां न कारयेत् । श्रवणादौ बुधः षष्ठे न गच्छेद्दक्षिणां दिशम् ॥’ इति यदुक्तं तर्चित्यम् । आर्यमूलवाक्यानुपलब्धेर्वसिष्ठादिमुनिवाक्यविरोधाच्च । अतएव तद्विकारकृताभ्युत्तमद्वेनाप्यस्य श्लोकस्य व्याख्यानान्ते कदाचिच्छ्रवणधनिष्ठापूर्वार्धयोरेतानि समाचरेत् वस्तु जातु धनिष्ठोत्तरार्धादिपंचके । तथाच रत्नमालायाम्—‘वासवोत्तरदलादिपंचके’ इत्यादिसंमतिवाक्यमुक्तम् । काष्ठादीनामित्यत्रादिशब्देन गृहगोपनं प्रेतदाहं खट्वाया वयनं च न कुर्यादिति व्याख्यातम् ॥ ४८ ॥

अथ त्रिपुष्करयोगं सफलं वसंततिलकयाह—

भद्रातिथी रविजभूतनयार्कवारे

द्वीशार्यमाजचरणादितिवह्निवैश्वे ।

त्रैपुष्करो भवति मृत्युविनाशवृद्धौ

त्रैगुण्यदो द्विगुणकृद्भुतक्षचांद्रे ॥ ४९ ॥

भद्रेति ॥ भद्रासंज्ञिका तिथिः द्वितीयासप्तमीद्वादशी । अत्र ‘रोरि’ इति रेफलोपे ‘दलोपे पूर्वस्य दीर्घोऽणः’ इति पूर्वस्याणो दीर्घः । तथा शनिभौमे सूर्यवारे तथा द्वीशं विशाखा अर्धमोत्तराफल्गुनी अजचरणः पूर्वाभाद्रपदा अदितिः पुनर्वसुः वह्निः कृत्तिका विश्वमुत्तराषाढा पृषु चणनक्षत्रेषु उक्ततिथिवारनक्षत्ररूपे विशिष्टयोगे सति त्रिपुष्कर एव त्रैपुष्करः । ‘प्रज्ञादिभ्यश्च’ इति स्वार्थेऽण् । त्रिपुष्करयोगो भवतीत्यर्थः । कीदृशः । मृत्युविनाशवृद्धौ त्रैगुण्यदः तद्धिने यदि कश्चिन्निघ्नयेत् तदा तदीयास्तत्सहितास्त्रयो न्रियेरन् । यदि किञ्चिद्भस्तु विनष्टं तदा तस्य वस्तुत्रयनाशः । तथा किञ्चिद्भस्तुलब्धं तदा त्रिगुणतद्भस्तुलाभ इत्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘रविरविजभौमवारे भद्रायां विषमपादमृक्षं चेत् । त्रैपुष्कराख्ययोगस्त्रिगुणफलो यमलभैर्द्विगुणः ॥’ इति । नारदेनापि ‘अर्काकिंभौमवारे चेद्भद्रायां विषमांघ्रिभम् । त्रिपुष्करस्त्रिगुणदो द्विगुणो यमलांघ्रिभे ॥’ इति । अत्र यस्मिन्नक्षत्रे प्रथमपादांते तृतीयपादांते वा राशिसमासिस्तद्विषमपादमृक्षमुच्यते । तदेव स्पष्टम् ‘द्वीशार्यमा’ इत्यादिनोपनिबद्धम् । अथ वासवो धनिष्ठा तक्षा चित्रा चांद्रं मृगः पुतानि भाति भद्रासिधयः रविभूतनयार्कवाराश्च । अत्रापि विशिष्टयोगे सति त्रिपुष्करनामा योगो भवति तत्फलं मृत्युविनाशवृद्धौ त्रैगुण्यकृत् मृते नष्टे वृद्धौ द्वि-

गुणतां करोतीत्यर्थः । द्विगुणो 'यमलांघ्रिमे' इत्युक्तेः यक्षक्षत्रे द्वितीयचर-
णांते राशिसमासिस्तद्यमलांघ्रिभं तच्च मृगवित्राधनिष्ठारूपमेव । अथ देवा-
न्निपुष्करादिके तिथिवारनक्षत्रात्मके विशिष्टयोगे सति कस्यचिन्मरणसंभव-
स्तदा तद्दोषशांत्यर्थं दानं विधेयं । यदाह वसिष्ठः—'त्रितयं गवां हि दद्याद्दोष-
ध्रितयापनुत्तये विद्वान् । द्वितयं द्विपुष्करेपि च तिलपिष्टैर्विप्रमुख्येभ्यः ॥' इति ।
द्वितयं गवामिति शेषः । अत्र तिथिवारयोरभावे केवलं विषमांघ्रिमे यमलांघ्रिमे
वा मरणसंभवे दोषो नास्तीत्यर्थः । अमुमर्थं स्पष्टमाह नारदः—'दद्यात्तद्दोष-
नाशाय गोत्रयं मूल्यमेव वा । द्विपुष्करे द्वयं दद्यान्न दोषस्त्वर्क्षमात्रतः ॥'
इति । अत्र त्रिपुष्करयोगे कचिद्बृहस्पतिवारोऽप्युक्तः । यदाह कश्यपः—
'भद्रातिथिज्ञानीज्यारवारे चेद्विषमांघ्रिभम् । त्रिपुष्करं त्रिगुणदं द्विगुणं यं-
घ्रिमे मृतौ ॥' इति । इदमेव दृष्ट्वा श्रीपतिनाप्युक्तम्—'विषमचरणं विषम्यं
भद्रातिथिर्यदि जायते सुरगुरुशनिक्षमापुत्राणां कथंचन वासरे । मुनिभिरुदितः
सोयं योगस्त्रिपुष्करसंज्ञितस्त्रिगुणफलदो बृद्धौ नष्टे हते च मृतेपि वा ॥' इति ।
अस्य पूर्वोक्तवाक्यस्य चैकवाक्यतायां देवाः कर्तुमर्हति । कश्यपवाक्ये मृता-
विति पदोपादानान्मरण एवायं विचारो न तु नष्टे बृद्धौ च । यदुक्तं ब्रह्म-
पुराणेपि—'धनिष्ठापंचके जीवो मृतो यदि कथंचन । त्रिपुष्करे याम्यमे च
कुलजान्मारयेद् ध्रुवम् ॥ तदनिष्टविनाशार्थं विधानं समुदीरयेत् ॥' इति ।
ग्रंथकर्त्रा तु श्रीपत्युक्तिमंगीकृत्य मृत्युविनाशबृद्धावित्युक्तम् । वसिष्ठनार-
दवाक्ययोः सामान्यतोऽभिधानं दानं च मृतावेवेति विषयविवेकः ॥ ४९ ॥

अथ शवप्रतिकृतिदाहे निषिद्धकालं शार्दूलविक्रीडिताभ्यामाह—

शुक्रारार्किषु दर्शभूतमदने नंदासु तीक्ष्णोग्रमे

पौष्णे वारुणमे त्रिपुष्करदिने न्यूनाधिमासेऽयने ।

याम्येऽब्दात्परतश्च पातपरिधे देवेज्यशुक्रास्तके

भद्रावैधृतयोः शवप्रतिकृतेर्दाहो न पक्षे सिते ॥ ५० ॥

जन्मप्रत्यरितारयोर्मृतिसुखांत्येऽब्जे च कर्तुर्न स-

न्मध्ये मैत्रभगादितिध्रुवविशाखाब्धंघ्रिमे ज्ञेऽपि च ।

श्रेष्ठोऽर्केज्यविधोर्दिने श्रुतिकरखात्यश्विपुष्ये तथा

त्वाशौचात्परतो विचार्यमखिलं मध्ये यथासंभवम् ॥ ५१ ॥

शुक्रारेति ॥ जन्मेति ॥ एवंविधे दिने शवस्य मृतस्य प्रतिकृतिः पर्ण-
शरादिना सावयवत्वकल्पनं तस्य दाहो न कार्यः । कुतः । यतो द्विविधः प्रेत-
संस्कारः प्रत्यक्षशरीरस्यैकः प्रतिकृतेरन्यः तत्र प्रत्यक्षशरीरसंस्कृतौ शुभाशुभ-
दिनविचाराभावः । यदाह शार्दूलः—'प्रत्यक्षशवसंस्कारे दिनं नैव विशोभयेत्'

इति । प्रतिकृतिसंस्कारस्य हि कालत्रयं आशौचमध्ये वर्षमध्ये वर्षानंतरं चेति । अत्राशौचमध्ये यदि प्रतिकृतिसंस्कारश्चिकीर्षितस्तदा यथासंभवं दिनशुद्धिर्विचार्या । वर्षमध्ये वर्षानंतरं वा प्रतिकृतिसंस्कारे अवश्यं कालशुद्धिर्विचार्या । एतदप्याह गार्ग्य एव—‘आशौचमध्ये क्रियते पुनःसंस्कारकर्म चेत् । शोधनीयं दिनं तत्र यथासंभवमेव तु ॥ आशौचविनिवृत्तौ चेत्पुनःसंस्क्रियते मृतः । संशोध्यैव दिनं ब्राह्ममूर्ध्वं संवत्सराद्यदि ॥ प्रेतकार्याणि कुर्वीत’ इति । अतएवोक्तम् ‘आशौचात्परतो विचार्यमखिलं मध्ये यथासंभवम्’ इति । एतद्वाक्यमत्रैव स्पष्टं व्याख्यास्यते । तत्र दिनशुद्धिरुच्यते शुक्रारेत्यादिना । शुक्रः प्रसिद्धः आरो मंगलः आर्किः शनिः एषां वारे प्रतिकृतेर्दाहो नेति प्रत्येकं संबंधः तथा दशोऽमावास्या भूतश्चतुर्दशी मदनश्चयोदशी नंदाः प्रतिपत्षष्ठ्येकादश्यः भासु तिथिषु दाहो न कार्यः । यदाह मरीचिः—नंदायां भार्गवदिने चतुर्दश्यां त्रिपुष्करेऽपितृश्राद्धं न कुर्वीतगृही पुत्रधनक्षयात् । एकादश्यां नंदायां तु सिनीवाल्यां भृगोर्दिने । नभस्ये च चतुर्दश्यां कृत्तिकासु त्रिपुष्करे ॥’ इति । द्वितीयवाक्यमतिदुष्टताकथनार्थं । सिनीवाल्याममावास्यायां भृगोर्दिने शुक्रवारे इति संबंधो व्याख्येयः । अत्र श्राद्धं न कुर्वीतेत्यनुषंगः । श्राद्धशब्देनात्र प्रेतक्रिया विवक्षिता । तथा तीक्ष्णोग्रमे मूलज्येष्ठाद्राक्षेष्वास्तीक्ष्णानि उग्राणि पूर्वात्रयभरणीमघाः पौष्णे रेवत्यां वारुणे शांतमे त्रिपुष्करदिने भद्रातिथयः सूर्यभौमशनिवाराः कृत्तिकापुनर्वसूत्तराफाल्गुनीविशाखोत्तराषाढापूर्वाभाद्रपदाः एतच्चित्तयसंहतिरूपे दिने प्रतिकृतेर्दाहो न कार्य इति केचिद्व्याकुर्वते । तत्र पूर्वपद्येनैव निषेधसत्त्वात् । ननु प्रत्यक्षमृतौ स निषेधो ननु प्रतिकृतिदाहे । एवंतर्हि संमतिवाक्याभावाच्चायमर्थ इति ब्रूमः । यदुक्तं ज्योतिःपराशरेण—‘साधारणे ध्रुवोऽग्रे मैत्रे नो शस्यते मनुष्याणाम् । प्रेतक्रिया कथंविधिपुष्करे यमलक्षिण्ये वा ॥’ इति । अत्र त्रिपुष्करशब्देन विशिष्टयोगो विवक्षित इति चेत् । अत्र ब्रूमः त्रिचरणनक्षत्राण्येव त्रिपुष्करपदेनोच्यन्तेऽतो हेमाद्रिणापि कृत्तिकादीन्येव त्रिचरणानि भानि त्रिपुष्करशब्देन व्याख्यातानि । अतएवाह कश्यपः—‘भरण्यार्द्रा मघाश्लेषा मूलं त्रिचरणानि च । प्रेतक्रियासु दुष्टानि धनिष्ठाद्यं च पंचकम् ॥’ इति । पराशरवाक्ये बहूनि प्रेतकृत्ये सामान्यतो निषिद्धानि । कश्यपवाक्येऽन्यान्यतिदुष्टान्युक्तानि । इदमेवामिप्रेत्य ग्रंथकृतोक्तानि । तत्र धनिष्ठाया अग्रहणं मध्यमेषु मेषु प्रवक्ष्यमाणत्वात् । अथ न्यूनाधिमासे क्षयमासे अधिमासे च शवप्रतिकृतिदाहो न कार्यः । उक्तं च ज्योतिर्निबन्धे गरुडपुराणे—‘न कुर्याद्गुरुशुक्रास्ते पौषे स्वापे मलिम्लुचे । विलंबितं प्रेतकार्यं गयां गोदावरीं विना ॥’ इति । मेधातिथिः—‘असं गते गुरौ शुके पौषाषाढाधिमासके । प्रेतकार्यं न कुर्वीत गयां गोदावरीं विना ॥’ इति । अधिमासस्योपलक्षणत्वात्क्षयमासेऽपि न कार्यं प्रेतकार्यमित्यर्थः ॥ अतएव मूले न्यूनमासनिषेधः । अथाब्दादेकमाद्वर्षात्परतः ऊर्ध्वं याम्येऽयने दक्षिणायने कर्का-

दिषद्वाशिस्थिते सूर्ये न दाहः कार्यः । अर्थादुत्तरायणं सम्यक् । उपलक्ष-
णत्वादवमदिनमपि निषिद्धम् । उक्तं च गार्ग्येण—‘ऊर्ध्वं संवत्सराद्यदि ।
प्रेतकार्याणि कुर्वीत श्रेष्ठं तत्रोत्तरायणम् । कृष्णपक्षश्च तत्रापि वर्जयेत्तु
दिनक्षयम् ॥’ इति । गरुडपुराणेपि—‘न कुर्याद्गुरुशुक्रास्ते पौषे स्वापे
मलिम्लुचे । विलंबितं प्रेतकार्यं गयां गोदावरीं विना ॥’ इति । अत्र वाक्ये
पौषस्वापयोर्निषिद्धत्वान्मार्गशीर्षस्य मध्यमत्वं प्रतीयते तदावश्यकविषयम् ।
प्रथमवर्षे तु दक्षिणायनमपि शुभमेव । अथ पातपरिघे व्यतीपाताख्ये योगे
गणितागते व्यतीपाताख्ये महापात इत्यपि केचित् । परिघाख्ये योगे
तथा देवेज्यशुक्रास्ते गुरुशुक्रयोरस्ते । अत्र स्वार्थे कः । तथा भद्रावैधृतयोः
भद्रावैधृतौ प्रसिद्धौ । गणितसाध्ये वैधृताख्ये महापाते इत्यपि केचित् ।
तथा सिते पक्षे शुक्रपक्षे शवप्रतिकृतेर्दाहो न कार्यः । यदुक्तं नारदेन आद-
लक्षणाध्याये—‘चतुर्दशीं तिथिं नन्दां शुक्रारारार्किं वासरम् । सितेज्ययोरस्तमयं
व्यग्निभं विषमांघ्रिभं ॥ शुक्रपक्षं च संत्यज्य पुनर्दहनमुच्यते ॥’ इति । अन्यत्रापि
नन्दामदनभूतायां पातवैधृतविष्टिषु । शुक्रार्किभौमपरिघध्रुवमिश्रोप्रमैत्रमे ॥
कर्तुं श्रेष्ठेष्टवेदांत्ये जन्मप्रत्यरितारके । त्रिपादमे सिते पक्षेऽयने याम्येऽब्दतः
परम् ॥ शवप्रतिकृतेर्दाहः शुक्रेऽस्ताधिकमासके । नेष्टो मध्यो द्विपान्मैत्रद्वी-
शादिति भगध्रुवे ॥’ इति । तथा कर्तुः प्रेतश्राद्धाधिकारिणो जन्मप्रत्यरि-
तारयोः जन्मतारा उत्पत्तिनक्षत्रं दशममेकोनविंशं चेति । प्रत्यरितारा जन्म-
भात्पंचमं चतुर्दशं त्रयोविंशं चेति । तथा कर्तुं गृह्णितिसुखांत्येज्जे स्वजन्मराहो-
रष्टमचतुर्थद्वादशस्थे चंद्रे सति दाहो न सत् न प्रशस्तः । तदुक्तं वाराह-
पुराणे—‘चतुर्थाष्टमगे चंद्रे द्वादशे च विवर्जयेत् । प्रेतकृत्यं व्यतीपाते वै-
धृतौ परिघे तथा । करणे विष्टिसंज्ञे च शनैश्चरदिने तथा ॥’ इति । विष्टि-
संज्ञं करणं भद्रा । महाभारते—‘नक्षत्रेण न कुर्वीत यस्मिञ्जातो भवेन्नरः ।
न प्रोष्ठपदयोः कार्यं तथाग्रेयेपि भारत । दारुणेषु च सर्वेषु प्रत्यरे च विवर्जयेत् ॥’
इति । प्रौष्ठपदयोः पूर्वाभाद्रपदोत्तराभाद्रपदयोः आग्नेये कृत्तिकायां । कालवि-
शेषादिकं नारदेनोक्तम्—‘दिनोत्तरार्धे तत्कर्तुं श्रेष्ठताराबलान्विते । प्राग्ग्रहे
बलयुते शुक्रलभांशवर्जिते ॥ तत्पुनर्दहनं प्रोक्तम्’ इति । अथ शवप्रतिकृतिदाहे
मध्यनक्षत्राण्युच्यन्ते । मैत्रमनुराधा भगः पूर्वाफल्गुनी अदितिध्रुवविशाखाः
प्रसिद्धाः व्यग्निभं मृगचित्राधनिष्ठाः ज्येष्ठा बुधवारेपि शवप्रतिकृतिदाहो मध्यमः
तु शुभफलदो नाप्यनिष्टफलद इत्यर्थः । उक्तं च कश्यपेन—‘फल्गुनीद्वितयं
रोहिण्यनुराधापुनर्वसुः । द्वे अषाढे विशाखा च भानि द्विचरणानि च । ए-
तानि किंचिद्दृष्टानि वर्जयेत्सति संभवे ॥’ इति । ‘नेष्टो मध्यो द्विपान्मैत्रद्वी-
शादिति भगध्रुवे’ इति चेत्युक्तेर्बुधे संमत्यभावः । अथार्कज्यविधोरर्कज्याभ्यां
सहितो विधुरिति मध्यमपदलोपी समासः । सूर्यगुरुचंद्राणां दिने वारे दाहः
श्रेष्ठस्तथा तेन करणेन श्रुतिकरस्वात्यश्वपुष्ये एषु निषिद्धनक्षत्रगणादुर्वरितेषु
पंचसु मेषु शवप्रतिकृतेर्दाहः श्रेष्ठोऽनुष्ठीयमानः शुभफलद इत्यर्थः । आशौचा-

स्परत इत्यादि व्याख्यातार्थम् । ननु प्रतिकृतिसंस्कारः किं निमित्तः । उच्यते ।
 देवान्मानुषाद्व्यापराधान्मृतस्य विधिवद्वाहो नाभूत्किन्तु काष्ठवद्वाहो जातोऽथवा
 परदेशगतस्य चौरदंष्ट्रयादिहतस्य तन्नीतेरेव केनचित्काष्ठवद्वाहोपि न कृतोऽ-
 थवैकाकित्वाज्ज जातस्तदा प्रतिकृतिदाहो विधेयः । उक्तं च ब्रह्मपुराणे—
 ‘अनाहिताग्नेर्देहस्तु दाहो गृह्णाग्निना द्विजैः । तदभावे पलाशोत्थैः पत्रैः
 कार्यः पुमानपि ॥ सुपिटैर्जलसंमिश्रैर्दग्धव्यश्च तथाग्निना । असौ स्वर्गाय
 लोकाय स्वाहेत्युक्त्वा सर्वाध्वैः ॥ एवं पर्णशवं दग्ध्वा त्रिरात्रमशुचिर्भवेत् ॥’
 इति । तदभावे देहाभावे तथाग्निना गृह्णाग्निना अपिशब्दास्त्रीमरणे तद्देहा-
 भावे रूपपि पलाशोत्थैः पत्रैः कार्येत्यर्थः । आहिताग्नेस्तु श्रौतसूत्रे विधिमा-
 हापस्तंबः—‘यथाहिताग्निः प्रोषितः प्रमीतो न प्रज्ञायेत स यां दिशमग्नि-
 प्रस्थितस्तां दिशमस्याग्निभिः कक्षं दहेयुरपि वाजसनेयकमिति त्रीणि षष्टि-
 शतानि पलाशवृंतानि तैः कृष्णाजिने पुरुषाकृतिं कृत्वा तामस्याग्निमिर्दहेयु-
 रिति वा’ । अत्र पक्षद्वयं यथा प्रवासगतो यदि न प्रज्ञायेत प्रमीत इति
 यतो मृत इत्येव निर्णये स यां दिशं प्रति प्रस्थितो भवेत्तां दिशं प्रति यः
 कक्षो कृष्टो भूमिप्रवेशस्तृणवांस्तं देशमस्य मृतस्य श्रौताग्निमिस्तूर्णीं दहेयु-
 र्बाधवाः पितृमेधविधिना । अयमेकः पक्षः । अपि वा अथवा त्रीणि षष्ठ्युत्त-
 राणि शतानि ३६० पलाशवृंतानि पालाशानि पर्णानि यत्र तिष्ठन्ति तादृशानि
 वृंतानि संपाद्य तैर्वृत्तैः पलाशवृक्षीयैस्त्रिपत्रैर्वृत्तैः कृष्णाजिने पुरुषाकृतिं कृत्वा
 तामाकृतिमस्याग्निभिः पितृमेधविधिना दहेयुरिति वाजसनेयिनां मतमिति
 द्वितीयः पक्षः ॥ परादारेण तु ‘कुशैः प्रतिकृतिः कार्ये’त्युक्तम्—‘कृष्णाजिने
 समास्तीर्य कुशैस्तु पुरुषाकृतिम्’ इति । कुर्यादिति शेषः । अत्र पलाशवृंत-
 कुशविध्योरन्यतरेणानुष्ठानं ग्रीहियववत्तुल्यबलत्वात् । शवप्रतिकृतिदाहानु-
 स्धानविधिस्तु शौनकाद्युक्तदिशा ज्ञेयः । नात्राप्रस्तुतत्वाद्बिषयते । अयं च
 पलाशवृन्तादिभिः प्रतिकृतिविधिरस्थ्यलाम्भे । यदा तु मृतास्मां लाम्भस्तदा
 तैरेव प्रतिकृतिः कार्या । तदुक्तं छंदोगसूत्रे—‘अथातः पुनर्दाहविधिं व्या-
 ख्यास्यामो यदि शरीरं नश्येदस्थीन्यादायास्थीनि क्षीरोदकेन प्रक्षाल्यास्थिभिः
 कृष्णाजिने पुरुषाकृतिं कृत्वा पूर्ववद्देहेत्तेषामलाम्भे पलाशवृत्तैः कृष्णाजिने
 पुरुषाकृतिं कृत्वा चत्वारिंशता शिरो दशभिर्प्रांवां विंशत्योरस्त्रिंशतोदरं पं-
 चाशता पंचाशता बाहु तयोरेव पंचभिः पंचभिरंगुलीन्सप्तत्या सप्तत्या पादौ
 तथेवांगुलीरष्टाभिः शिखं द्वादशभिर्वृषणं तां कुशैर्वेष्टयित्वा तस्मिन्नेव पूर्वव-
 द्देहेत्’ इति । अस्यार्थः । चत्वारिंशत्पलाशवृत्तैः शिरः संपाद्य दशभिर्प्रांवां
 विंशत्योरस्त्रिंशता जठरं पंचाशतैकबाहुं तथैव पंचाशतापरबाहुं पंचभिः पंच-
 भिरंगुलीस्तथा सप्तत्यासप्तत्या पादद्वयं ततएव पंचभिः पंचभिरंगुलीनेवं स-
 सप्तत्यैकः पादः संपन्नः अष्टाभिः शिखं द्वादशभिर्वृषणद्वयं एवं च षष्ठ्यधिक-
 त्रिंशत्या पलाशवृत्तैरवयवकल्पना भवति तां प्रतिकृतिं यस्मिन्नेव कृष्णाजिने
 च पूर्ववदिति पितृमेधविधिना दहेदित्यर्थः । एतादृशे विषये कालनियमः ।

शुक्रारार्किष्वित्यादिनोक्तः । यतः—‘अथातः संप्रवक्ष्यामि यत्पुनर्दहनं नृणाम्’
इत्यादिना पद्यसमुदायेन कालशुद्धिमुक्त्वा ‘अतीतविषये काम्ये न्यूने आद्ये
महालये । एतत्सर्वं विचिन्त्याशु कुर्याच्छ्राद्धमतद्रितः ॥’ इति कश्यपेन का-
लातीतविषयत्वेनाभिधानात् । तत्राधिकारी पुत्रादिर्यस्मिन्नेव क्षणे पित्रादि-
मरणं शृणुयात्तद्दिनमारभ्यैव यथोक्ताशौचाधिकारी भवति ॥ तदाह पैठी-
नसिः—‘पितरौ चेन्मृतौ स्यातां दूरस्थोपि हि पुत्रकः । श्रुत्वा तद्दिनमा-
रभ्य दशाहं सूतकी भवेत् ॥’ इति । अन्येषां तु देशांतरमरणे विशेषमाह
वृद्धवसिष्ठः—‘मासत्रये त्रिरात्रं स्यात्त्वणमासात्पक्षिणी तथा । अहस्तु न-
वमादर्वागूर्ध्वं ज्ञानेन शुध्यति ॥’ इति । पक्षिणी सार्धं दिनम् । ‘आगामिव-
र्तमानाहयुक्तायां निशि पक्षिणी’ इत्यमरोक्तेः । अत्र श्रुत्वेत्युक्तेर्मरणश्रवणमे-
वाशौचनिमित्तम् । ‘निर्दशं ज्ञातिमरणं श्रुत्वा’ इति मनूक्तेश्च । दशाहेभ्यो
निर्गतं निर्दशम् । दशाहेभ्यो बहिरित्यर्थः । दशाहषदं स्वस्ववर्णाशौचोपल-
क्षणम् । षट्त्रिंशन्मतेपि—‘उभाभ्यामपरिज्ञाते सूतकं नैव दोषकृत् । ए-
केनापि परिज्ञाते भोक्तुर्दोषमुपावहेत् ॥’ इति । यदि तु दशाहमध्ये शृणु-
यात्तदा शेषाहोभिरेवाशौचं तस्य स्यात् । उक्तं च मिताक्षरायाम्—‘वि-
गतं तु विदेशस्थं शृणुयाद्यो ह्यनिर्दशम् । यच्छेषं दशरात्रस्य तावदेवाशुचि-
र्भवेत् ॥’ इति । दशरात्रस्येत्युपलक्षणम् । वर्णापेक्षया वयोवस्थापेक्षया वा
यस्य यावानाशौचकाल उक्तस्तन्मध्ये एव विदेशगतमरणश्रवणे सत्याशौचा-
वशिष्टैरेवाहोभिर्विशुध्यतीत्यर्थः । अतएव—‘जनने मरणे नित्यमाशौचमनुधा-
वति । सर्पिण्डांश्चैव बंधूंश्च यत्र कचन गच्छति ॥’ इत्याद्येवंविधानि देवळा-
दिमुनिवाक्यानि श्रवणनिमित्ताशौचपराणि व्याख्येयानि । तत्र वर्णाशौचदि-
नसंख्यामाह दक्षः—‘शुच्येद्विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः । वैश्यः पं-
चदशाहेन शूद्रो मासेन शुज्यति ॥’ इति । तत्र यदा मरणदिनादारभ्य य-
थोक्ताशौचदिनमध्ये एव चेन्मरणं शृणुयात्तदावशिष्टाशौचदिनमध्ये अथवा
स्वस्ववर्णाशौचदिवसातिक्रमानंतरं चेन्मरणं शृणुयात्तदा तद्दिनादारभ्य
यथोक्ताशौचदिनमध्ये प्रतिकृतिसंस्कारश्चिकीर्षितः तदा यथासंभवं दिनशु-
द्धिर्विचार्या । अतएवोक्तं गर्गेण—‘आशौचमध्ये क्रियते’ इत्यादि । भद्रा-
भरणीधनिष्ठापंचकादिदोषराहित्यमपेक्षितम् । नैव बहुकालव्यापिशुक्रास्तादि-
दोषापेक्षा कार्येति गर्गवाक्ये यथासंभवपदस्यार्थः । सर्वथा त्वाशौचदिनेषु
दुष्टेषु दोषतारतम्येन महादोषत्यागोत्पदोषांगीकारो यथालोकप्रसिद्धिः ता-
दृशे दिने शवप्रतिकृतिदाहो विधेयः । सर्वथा दोषरहिते दिने तूत्तम एव
सः । अथ यदि मरणश्रवणानंतराशौचदिनानां राजिकदैविकब्राह्मणाद्यलभ-
रूपप्रतिबंधादतिक्रमणमभूत्तदाशौचमस्ति नवेति विचारः । राजिकदैविकसं-
भावनायां सत्यां सद्यएव शौचं स्यान्नत्वाशौचम् । यदाह पराशरः—‘दु-
र्मिक्षे राष्ट्रसंतापे आपदां च समुद्भवे । उपसर्गमृते चैव सद्यः शौचं विधी-
यते ॥’ इति यमबृहस्पती—‘दैवे भये समुत्पन्ने प्रधानांशे विनाशिते ।

सद्यः शौचं समाख्यातं कांतारापदि संयति ॥’ इति । पैठीनसिरपि—
 ‘विवाहदुर्गयशेषु यात्रायां तीर्थकर्मणि । न तत्र सूतकं तद्वत्कर्म यज्ञादि
 कारयेत् ॥’ इति । कालांतरालभ्यायां गयादियात्रायां तादृशे एव तीर्थक-
 र्मणि तीर्थस्नानदानादिकर्मणि तादृशे विषये आशौचप्रहाभावादेव शवप्रति-
 कृतिदाहाभावः । यदा तु ब्राह्मणाद्यलाभस्तदाशौचपरिग्रहः स्यादेव । परं
 त्वाशौचदिनानंतरं वर्षमध्ये दिनशुद्धिमपेक्ष्यैव शवप्रतिकृतिदाहो विधेयः ।
 आशौचस्य निवृत्तौ चेऽपुनःसंस्क्रियते मृतः । संशोध्यैव दिनं ग्राह्यम्’ इति
 गर्गोणैवकारसहितदिनपदोक्तेः । अयमर्थः—‘अत्रापि भद्राभरणीपंचकादिदोषः
 कतिपयदिनव्यापी ह्याज्य एव न तु शुक्रास्तादिकबहुकालव्यापिदोषप्रतीक्षा ।
 तदुक्तं ज्योतिर्निबंधे पितृखंडे—‘शुक्रस्यास्तमने चैव देवेज्यस्य तथैव च ।
 प्रेतकार्यं प्रदुष्येत प्रथमं वत्सरं विना ॥’ इति । अथ यदि वर्षमध्ये राजिक-
 दैविकाद्युपद्रवः संपन्नस्तदा वर्षोत्तरं तिषिद्धके दक्षिणायनशुक्रास्तादिमहादो-
 षरहिते भद्राभरणीपंचकादिदोषरहिते च काले शवप्रतिकृतिदाहः कार्यः ।
 उक्तं च गार्ग्येण—‘ऊर्ध्वं संवत्सराद्यदि । प्रेतकार्याणि कुर्वीत श्रेष्ठं तत्रोत्त-
 रायणम्’ इत्यादीनि मूलवाक्यानि प्रागभिहितानि । अतएव मूलपद्येऽप्यब्दा-
 त्परतो याम्येयने तथा देवेज्यशुक्रास्तके शवप्रतिकृतिदाहो न कार्य इति
 व्याख्येयम् । प्रथमे वर्षे तु नायं दोषः । सर्वत्रापि गयागोदावर्योस्तीर्थयोः
 प्राप्तयोः सतोरयं शुकेज्यास्तदक्षिणायनादिमहादोषविचारः कोपि नास्ति ।
 तदुक्तं ज्योतिर्निबंधे प्रेतमंजर्याम्—‘प्रेतकार्याणि सर्वाणि व्रतस्नानजपादि-
 कम् । वज्रं शुकेज्ययोरस्ते गयां गोदारीं विना ॥’ इति । अन्यानि तु ग-
 यागोदावरीविषयाणि वचांसि प्रागुक्तानीत्यलमतिप्रसंगेन ॥ ५० ॥ ५१ ॥

अथ नक्षत्रसंबन्धेन मुहूर्तानुक्त्वा नक्षत्रप्रसंगाच्चक्षत्रविशेषोत्पन्नस्याभुक्त-
 मूलदोषमनेकविधं सफलमुपजातिकाभ्यामाह—

अभुक्तमूलं घटिकाचतुष्टयं ज्येष्ठांत्यमूलादिभवं हि नारदः ।

वसिष्ठ एकद्विघटीमितं जगौ बृहस्पतिस्त्वेकघटीप्रमाणकम् ॥५२॥

अथोचुरन्ये प्रथमाष्टघट्यो मूलस्य शाक्रान्तिमपंचनाड्यः ।

जातं शिशुं तत्र परित्यजेद्वा मुखं पितास्याष्टसमा न पश्येत् ॥५३॥

अभुक्तमूलमिति ॥ अथोचुरिति च ॥ अत्राभुक्तमूलस्यानेके भेदास्त-
 त्रैकस्तावदयं भेदः । ज्येष्ठानक्षत्रांते भवं ज्येष्ठांत्यं मूलादौ भवं मूलादिभवं
 ज्येष्ठांत्यजातं घटीचतुष्टयं मूलादिजातं घटीचतुष्टयं मिलित्वाष्टौ घटिकाः प्रहर
 इति यावत्तावान्कालोऽभुक्तमूलाख्यमिति नारद आह—उपलक्षणत्वादा-
 श्लेषांतिमघटीचतुष्टयं मघादिमघटीचतुष्टयं चाभुक्तमूलाख्यः कालः । यथाह
 नारदः—‘यो ज्येष्ठामूलयोरंतरालप्रहरजः शिशुः । अभुक्तमूलजः सार्पम-
 घानक्षत्रयोरपि ॥’ इति । तथापरो भेदः । एकेति । ज्येष्ठांते एकघटीमितं

मूलादौ घटीद्वयमितमेवं मिलित्वा त्रिघटिकमभुक्तमूलं स्यादिति वसिष्ठो
मुनिर्जगौ । यदाह वसिष्ठः—‘ज्येष्ठां त्यपादघटिकां मितमेव केचिन्मूलं ह्यभु-
क्तमपरे पुनरामनन्ति । मूलाद्यपादघटिकाद्वितयेन सार्धमष्टौ समाः परिहरे-
दिह जन्मभाजाम् ॥’ इति । समा वर्षाणि । अत्रान्यो भेदः । एकेति । ज्ये-
ष्ठां त्यार्धघटिकां मिलित्वा एकघटीप्रमाणमस्य तदेकघटीप्रमाणकम् । ‘शेषा-
द्विभाषा’ इति कप् । तादृशमभुक्तमूलं स्यादिति बृहस्पतिर्जगौ । तदाह
गुरुः—‘ज्येष्ठां त्यघटिकार्धं च मूलादौ घटिकार्धकम् । तयोरंतरगता नाडी ह्य-
भुक्तं मूलमुच्यते ॥’ इति । अथेतरो भेदः । अथेति । अथशब्दः पादपूरणे ।
मूलनक्षत्रस्य प्रथमा आदिमा अष्टघटिकाः शाक्रस्य ज्येष्ठाया अंतिमाः पंच
नाड्यो घटिकाः एवमुभयोर्ज्येष्ठां मूलयोरंतरालवर्तिन्यस्त्रयोदश घटिका अभु-
क्तमूलमिति लोका उचुः ‘ज्येष्ठां त्यघटिकाः पंच मूलाद्या वसुनाडिकाः । अ-
भुक्तमूलमित्युक्तं तत्र जातं शिशुं त्यजेत् ॥’ इति स्मरणात् । एवमभुक्तमू-
लस्यानेकभेदसंभवे कः साधीयान् पक्ष इति चेत् । उच्यते । नारदोक्तः पक्ष-
एव साधीयान् । किमत्र प्रमाणमिति चेच्छृणु । बहुमुनिसंवाद एवात्र प्र-
माणम् । तदाह कश्यपः—‘ज्येष्ठां त्यमूलयोरंतरालयामोद्भवः शिशुः । अ-
भुक्तमूलजः सोप्याश्लेषापितृभयोरपि ॥’ इति । वसिष्ठोऽपि—‘भुजंगपौरं-
द्वरपौष्णभानां तदप्रभानां च यदंतरालम् । अभुक्तमूलं प्रहरप्रमाणं त्यजेत्सुतं
तत्र भवां सुतां च ॥’ इति । अतएव पूर्वमुक्तं वसिष्ठवाक्यं केचिन्मिताभि-
प्रायेण । यतस्तद्वाक्ये केचिदिति अपर इति चेत्युक्तिरस्ति । यथेवं घटीन्यू-
नाधिकभावामिधायिनां प्रागुक्तवाक्यानां का गतिरिति चेदुच्यते । दोषस्या-
धिक्याल्पत्वसूचनमेव गतिः । अथाभुक्तमूलसंज्ञाकथनस्य प्रयोजनमाह—
जातमिति । तत्राभुक्तमूलाख्ये काले जातं शिशुं बालकं उपलक्षणत्वात्तत्र
जातां कन्यां वा पिता परित्यजेन्नृणां सयेत् । ‘त्यजेत्सुतं तत्र भवां सुतां च’
इति वसिष्ठोक्तेः । यद्यशक्यनिष्कासनं स्यात्तदा किं कार्यमित्यत आह—
वेति । वा अथवा पूर्वपक्षकर्तव्यताशक्तौ पितास्य शिशोः कन्याया वा मुख-
मष्टसमाः अष्टौ वर्षाणि । ‘संवत्सरो वत्सरोऽब्दो हायनोऽस्त्री शरत्समाः ।’
इत्यमरः । तावत्कालं न पश्येत् । यदाह नारदः—‘अभुक्तमूलजं पुत्रं पु-
त्रीमपि परित्यजेत् । अथवाब्दाष्टकं तातस्तन्मुखं न विलोकयेत् ॥’ इति ।
उच्यते—‘अभुक्तमूलमे भवं परित्यजेच्च बालकम् । समाष्टकं पिता-
थवा न तन्मुखं विलोकयेत् ॥’ इति । गंडांतदोषस्तु विवाहप्रकरणे वक्ष्यत
इति कृत्वात्र नोक्तः ॥ ५२ ॥ ५३ ॥

अथ प्रसंगान्मूलाश्लेषाजातस्य बालस्य चरणवशेन शुभाशुभफलमुपजात्याह-
आद्ये पिता नाशमुपैति मूलपादे द्वितीये जननी तृतीये ।
धनं चतुर्थोऽस्य शुभोऽथ शांत्या सर्वत्र सत्स्यादहिमे विलोमम् ॥
आद्ये इति ॥ मूलनक्षत्रस्याद्ये पादे प्रथमे चरणे चतुर्थांशे इति यावत् ।

तत्र जातस्य शिशोः कन्याया वा पिता नाशं मरणमुपैति प्राप्नोति । तथा मूलद्वितीयपादे जननी माता नाशमुपैति । तथा तृतीयमूलपादे धनं द्रव्यं नाशमुपैति । चतुर्थो मूलपादोऽस्य शिशोः शुभः शुभफलदः । उक्तं च ब्रह्मपुराणे—‘मूलाद्यंशे पितुर्नाशो द्वितीये मातुरेव च । तृतीये धनधान्यादिनाशस्तुर्ये धनागमः ॥’ इति । तुर्ये चतुर्थे । रत्नमालायाम्—‘तदाद्यपादके पिता विपद्यते जनन्यथ । तृतीयके धनक्षयश्चतुर्थकः शुभावहः ॥’ इति । अत्र पितुर्बहुस्त्रीत्वेऽपि स्वमातुरेव नाशो वाच्यो न सापन्नमातुः । यदाह कश्यपः—‘मूलाद्यपादजो हन्ति पितरं तु द्वितीयजः । भ्रातरं स्त्री तृतीयोऽर्थान्मुहदश्च तुरीयजः ॥’ इति । यतो मातृशब्दः सापन्नमातुरपि वाचकः । यदाह शौतमः—‘पितृपत्न्यः सर्वामातरस्तद्भातरो मातुलास्तदपत्यानि मातुलेयानि’ इति । अथ स्पष्टार्थमेव कश्यपवाक्ये स्वामितिपदोपादनम् ॥ अत्र विशेषो वसिष्ठसंहितायाम्—‘मूलाद्यपादो दिवसे यदि स्यात्तजः पितुर्नाशनकारणं स्यात् । द्वितीयपादो यदि रात्रिभागे तदुद्भवो मातृविनाशकः स्यात् ॥ मूलाद्यपादो यदि रात्रिभागे तदात्मनो नास्ति पुनर्विनाशः । द्वितीयपादो दिनगो यदि स्यान्न मातुरूपोऽपि तदास्ति दोषः ॥’ इति । नारदसंहितायां च—‘दिवाजातस्तु पितरं रात्रौ तु जननीं तथा । आत्मानं संध्योर्हन्ति नास्ति गंडं विवर्जयेत् ॥’ इति । एतदेव मातापितृगंडमिति जीर्णं व्यवहरन्ति ॥ अथ दोषसर्वे किं कार्यमत आह—अथेति । अथानन्तरं शांत्या मूलाश्लेषाशांत्या स्वनुष्ठितया सर्वत्र चरणचतुष्टयेपि शुभमनिष्टफलनाशकं कल्याणं स्यात् । उक्तं च वसिष्ठेन—‘नैर्ऋत्यभौजंगमगंडदोषनिवारणायाभ्युदयाय नूनम् । पितामहोक्तां रुचिरां च शांतिं प्रवक्षिमी लोकस्य हिताय सम्यक् ॥ शास्त्रोक्तरीत्या खलु सूतकांते मासे तृतीयेऽप्यथ वत्सरान्ते ॥’ इति । नैर्ऋत्यं मूलं तद्दोषः भौजंगममाश्लेषा तद्दोषः गंडो वक्ष्यमाणस्तद्दोषश्च ‘हुं’ इति श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसंबध्यते’ इति न्यायात् । अतस्तद्दोषाणां निवारणं तदर्थं । अतएव कश्यपेन—‘तद्दोषशमनार्थं हि शांतिं कुर्यात्प्रयत्नतः’ इति सामान्यत उक्तम् । अत्र वसिष्ठवाक्ये कालत्रयकथनं सामर्थ्यासामर्थ्यकृतं ध्येयम् । तथाहि यदि मातुः शीतोदकस्नाने सामर्थ्यं स्यात्तदा सूतकान्त एव शान्तिस्तत्राप्यशक्तौ तृतीये मासि शांतिः दीर्घरोगादिना तदाप्यशक्तिश्रेत्तर्हि वर्षसमाप्तिदिवसे शांतिः । मातृगंडे तु विशेषस्तेनैवोक्तः—‘मातृगंडे सुते जाते सूतकांते विचक्षणः । कुर्याच्छान्तिं तद्दोषे वा तद्दोषस्यापनुत्तये ॥’ इति । शिष्टास्तु सर्वत्र यस्मिन्नक्षत्रे जन्म तन्नक्षत्र एव शांतिरिति व्यवहरन्ति । ननु मूलपादचतुष्टयेपि शांतिः कर्तव्येत्युक्तं तत्र चतुर्थचरणस्य शुभफलत्वाच्छान्तिरयुक्तेति प्रतिभाति ‘अनिमित्तकृता शान्तिर्निमित्ताभ्योपजायते’ इति स्मरणात् । उच्यते । यद्यपि चतुर्थचरणे धनागमरूपं शुभफलमभिहितं तथापि कश्यपेन—‘सुहृदश्च तुरीयजः’ इति सुहृद्भासरूपस्य फलस्यानिष्टस्योक्तत्वात्पाकरणार्थमवश्यं कर्तव्या शांतिः । नहि कस्यचिद्वैरिना-

शवन्मातुलाद्यनेकसुहृन्नाश इष्टः । किंच मूलवृक्षविचारेपि चतुर्थपादे पुरुष-
कन्ययोरशुभफलकथनाच्च । मूलवृक्षस्तु समनंतरमेव मया वक्ष्यते । यदि
मूलाश्लेषादिदोषसंभवे शांतिर्न क्रियते तदानिष्टं भवत्येवेत्याह नारदः—
'वत्सरात्पितरं हन्ति मातरं तु त्रिवर्षतः । द्युन्नं वर्षद्वयेनैव शत्रुरं नववर्षतः ॥
जातं बालं वत्सरेण वर्षैः पंचभिरग्रजम् । शालकं चाष्टभिर्वर्षैरनुक्तात् हन्ति
सप्तभिः ॥ तस्माच्छान्तिं प्रकुर्वीत प्रयत्नाद्विधिपूर्वकम् ॥' इति । द्युन्नं धनम् ।
तस्माद्वक्ष्यं चरणचतुष्टयेपि शांतिर्विधेयेति । अहिमे विलोममिति । अहिमे
आश्लेषायामुक्तं फलं विलोमं विपरीतं ज्ञेयम् । तद्यथा मूलस्य प्रथमे पादे
पितृनाश इति फलमुक्तं तत्फलमाश्लेषाच्चतुर्थपादोत्पन्नस्य स्यात् । मूलस्य
द्वितीयपादे मातृनाश इत्युक्तं फलं तदाश्लेषात्तृतीयचरणोत्पन्नस्य स्यात् । मू-
लस्य तृतीयचरणे धननाश इत्युक्तं तदाश्लेषाद्वितीयचरणोत्पन्नस्य स्यात् । मू-
लस्य चतुर्थपादः शुभ इत्युक्तं तदाश्लेषाप्रथमचरणोत्पन्नस्य स्यादित्यर्थः । त-
दाह कश्यपः—'फलं तदेव सार्षपं प्रतीपं त्वं सपादतः' इति । वसिष्ठोपि—
'मूलाद्यपादजनितः पितरं निहन्ति द्वैतीयजः स्वजननीं त्रिपादेऽर्थद्वन्द्वम् । तौ-
रीयजः शुभकरः फलमेतदेव वैलोमतो भुजगविषण्यभवस्य सर्वम् ॥' इति ।
द्वितीय एव द्वैतीयः । प्रज्ञादेराकृतिगणत्वात्स्वार्थेऽण् । एवं तौरीयवैलोम-
शब्दौ साध्यौ । अयमर्थः स्पष्टमुक्तो भास्करव्यवहारे—'सार्पांशे प्रथमे
राज्यं द्वितीये तु धनक्षयः । तृतीये जननीनाशश्चतुर्थे मरणं पितुः ॥' इति ।
अंशश्चरणः । अत्र लग्नदौष्ट्ये सति दुष्टं फलमविकलं भवतीत्याह बादरा-
यणः—'मूलसार्पादिजं दौष्ट्यं स्यात्संपूर्णं तु लग्नपे । सकूरेऽन्ते च विबले शुभ-
इष्टिविवर्जिते ॥' इति । अत आश्लेषादौष्ट्येपि शांतिकं विधेयम् । तथाश्ले-
षांलमघादिस्थांतरालप्रहरात्मकोऽमुक्तमूलाख्यकालो विहितस्तत्रोत्पन्नस्यापि
शांतिकं विधेयम् । अत्र संमतिवाक्यं प्रागभिहितम् । तत्र मूलशांतिराश्ले-
षाशांतिश्च 'गंडातेंद्रम' इति पद्यव्याख्यानानंतरं लिख्यते ॥

अथात्र प्रसंगान्मूलवृक्षविचारोऽभिधीयते । जयार्णवे—'मूलसं-
भस्वचा शाखा पत्रं पुष्पं फलं शिखा । मुनयोऽष्टौ दिशो रुद्राः सूर्याः पंचां-
ग्रयोऽग्नयः ॥ मूले तु मूलनाशः स्यात्संभवे वंशविनाशनम् । त्वचि १० मा-
तुर्भवेत्केशः शाखायां ११ मातुलस्य च ॥ पत्रे १२ राज्यं विजानीयात्पुष्पे
५ मंत्रिपदं स्मृतम् । फले ४ च विपुला लक्ष्मीः शिखाया ३ मत्पजीवि-
तम् ॥' इति । अस्य मूलाख्यस्य पुरुषस्यांगेषु घटीविन्यासस्तत्रैव—'मूलस्य
घटिकांन्यासो मूर्ध्नि पंच ५ नृपो भवेत् । मुखे सप्त ७ मृतिः पित्रोः स्कंधे
वेदा ४ महाबलः ॥ बाह्वोरष्टौ ८ बली पाण्योस्तिस्रो ३ हस्तान्वितो भवेत् ।
हृदि खेटा ९ भूपमंत्री नामौ द्वौ २ ब्रह्मविद्भवेत् ॥ गुह्ये दशा १० तिकामी
स्याजानुनोः षण् ६ महामतिः । पादयोः षण् ६ मतिस्तस्येत्युक्तवान्कमला-
सनः ॥' इति । अथ मूलोज्झतायाः कन्यायाः फलार्थं मूलांगविभाग-
स्तत्रैव—'चतस्रो ४ नाडिकाः शीर्षे कुर्वन्ति पशुनाशनम् । मुखे षड् ६

धनहानिश्च कंठे पंच धनागमः ॥ कौटिल्यं हृदये पंच बाह्योर्विन्तागमं च तत् । वेदाः ४ पाण्योर्दयाधर्मं वेदा ४ गुह्येतिकामिनी ॥ ज्येष्ठमातुलनाशश्च जंघयोर्गुण ४ नाडिकाः । ज्येष्ठभ्रातृविनाशश्च चतस्रो जानुयुग्मके ॥ पादयोर्दश १० नाड्यश्च तत्र वैधव्यमादिशेत् । इति मूलप्रसूतायाः फलमीरितमीदृशम् ॥' इति । अस्यार्थः । शीर्षे चतस्रो ४ घटिकाः मुखे षट् ६ कंठे ५ बाह्योर्बाहुद्वये पंचपंचेति ५।५ वीप्सा । पाण्योर्मणिबंधादधोभागयोश्चतस्रश्चतस्र ४।४ इत्यत्रापि वीप्सा । गुह्ये चतस्रः ४ जंघयोर्जंघाद्वये द्वेद्वे २।२ एवं चतस्रः जानुद्वये द्वेद्वे एवं चतस्रः । पादयोः पादद्वये पंचपंचेत्येवं दश १० एवं मिलित्वा षष्टि ६० घटिकाः भवन्ति ॥ अथाश्लेषाजातयोः पुत्रकन्ययोरंगविभागोऽन फलं तत्रैवोक्तम्—'मूर्ध्नि पंच सुपुत्रासिमुखे सप्त ७ पितृक्षयः । नेत्रे द्वे २ जननीनाशो ग्रीवायां स्त्रीषु लंपटः ॥ स्कंधे वेदा ४ गुरौ भक्तिर्हस्तेऽष्टौ ८ च बली भवेत् । हृद्येकादश ११ मिश्रात्मघाती संजायते नरः ॥ स्त्री वा नाभौ अमः षड्मिर्गुदे नंदे ९ स्तपोधनः । पादे पंच ५ धनं हन्ति सार्पादेतत्फलं क्रमात् ॥' इति । अथाश्लेषावृक्षोपि तत्रैवोक्तः—'फलं पुष्पं दलं शाखा खगलताकंद एव च । सर्पवल्लीयां दशा १० क्षां ५ क ९ स्वर ७ विश्वा- १३ कं १२ सागराः ४ । नाडिकास्तद्वे बाले फलं ज्ञेयं यथाक्रमम् । श्रीः श्रीराजभयं हानिर्मातृपित्रात्मसंक्षयः ॥' इति । अयं च विभागो नक्षत्रस्य षष्टि ६० घटिकात्मकत्वे ज्ञेयः । न्यूनाधिकत्वे तु त्रैराशिकमूहम् । वसिष्ठेनान्येष्वपि कियत्सु नक्षत्रेषु जातत्यारिष्टमुक्तम्—'चित्राद्यर्धे पुण्यमप्ये द्विपादे पूर्वाषाढाधिष्ण्यपादे तृतीये । जातः पुत्रश्चोत्तराद्ये विधत्ते मातापित्रोर्भ्रातरं चात्मनाशम् ॥ द्विमासस्योत्तरादोषः पुण्ये चैव त्रिमासकः । पूर्वाषाढाष्टमे मासि चित्रा षाण्मासिकं फलम् ॥' इति । अत्रोत्तराशब्देनोत्तराषाढा गृह्यते । पूर्वाषाढासाहचर्यात् । अत एवपि नक्षत्रेषु यथाशक्ति मूलवच्छांतिकं दोषपरिहारार्थं विधेयम् । परं त्वन्न देवतामेद एव केवलं ध्येयः । स च तत्स्वामिकृतः तत्तन्मंत्राश्च वेदादेवावगंतव्यास्तच्छांतिकं च तिथिगंडांतशांतावस्थाभिर्वक्ष्यत इत्यलमतिप्रसंगेन ॥ ५४ ॥

अथ मूलनिवासं सफलमिद्रवज्जालन्दसाह—

स्वर्गे शुचिप्रौष्ठपदेषमाधे भूमौ नभःकार्तिकचैत्रपौषे ।

मूलं ह्यधस्तात् तपस्यमार्गवैशाखशुक्रेष्वशुभं च तत्र ॥ ५५ ॥

स्वर्गे इति ॥ शुचिराषाढः प्रौष्ठपदो भाद्रपदः इष आश्विनः माघः प्रसिद्धः एषु मासेषु मूलं मूलनक्षत्रं स्वर्गेऽस्ति स्वर्गे निवासस्तस्य । नभाः श्रावणः अन्ये प्रसिद्धाः श्रावणकार्तिकचैत्रपौषेषु भूमौ मूलं तिष्ठति । तपस्यः फाल्गुनः शुक्रो ज्येष्ठः अन्यौ प्रसिद्धौ फाल्गुनमार्गशीर्षवैशाखज्येष्ठेष्वधस्तात्स्थाले मूलं तिष्ठति । एष मूलनिवास उक्तः । एतत्फलं च मूलनक्षत्रं यदा यस्मिन्मासे यत्र वसति तत्रैव स्वर्गभूमिपातालेष्वेव स्वेकशुभाशुभफलं

ददाति । अयमत्र तात्पर्यार्थः । द्रव्याद्यभावेन शान्तिकं कर्तुमशक्नुवतः पुंसः स्वर्गपातालनिवासित्वेन मूलस्यारिष्टदोषस्तथा न प्रभवेत् । यदा तु भूमावेव निवासस्तदा दोषनिवारणं नैव स्यादित्यशक्तेनापि शान्तिकं विधेयम् । नैतावता प्रागुक्ते विषये शान्त्यभाव एव किंतु यथाशक्ति तत्रापि शान्तिकं विधेयम् । शक्तेन तु सर्वत्रैव विधेयम् । तदुक्तं ज्योतिषार्षाण्ये—‘मार्गफाल्गुनवैशाखज्येष्ठे मूलं रसातले । माघाश्विननभस्येषु शुचौ मूलं सुरालये ॥ पौषश्रावणचैत्रेषु कार्तिके भूमिसंस्थितम् । भूमिस्थं दोषबहुलं स्वल्पमन्यत्र संश्रितम् ॥’ इति । कश्चित्संक्रांतिपरत्वेन मूलनिवासोऽभिहितः—‘वृषालिंसिंहेषु घटे च मूलं दिवि स्थितं युग्मतुलांगनांत्ये । पातालंगं मेषधनुःकुलीरनक्रेषु मृत्याविति संस्सरन्ति । स्वर्गे मूले भवेद्राज्यं पाताले तु धनागमः । मृत्युलोके यदा मूलं तदा शून्यं समादिशेत् ॥ इति ज्योतिषरत्नेऽभिहितत्वात् ॥ ५५ ॥

अथ मूलप्रसंगादुष्टेषु गंडांतादिनिमित्तेषु सत्सु जातस्यारिष्टं सपरिहारं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

गंडांतेंद्रभशूलपातपरिघव्याघातगंडावमे

संक्रांतिव्यतिपातवैधृतिसिनीवालीकुहूदशके ।

वज्रे कृष्णचतुर्दशीषु यमघंटे दग्धयोगे मृतौ

विष्टौ सोदरभे जनिर्न पितृभे शस्ता शुभा शान्तिः ५६

गंडांतिति ॥ एतेषु पदार्थेषु सत्सु जनिः शिशोरूपत्तिर्न शस्ता दुष्टफलदा । गंडांतः संघिविशेषः । स त्रिविधो नक्षत्रतिथिलभमेदेन । तल्लक्षणं ‘ज्येष्ठापौष्णभ’ इत्यादिना वक्ष्यति । इंद्रभं ज्येष्ठानक्षत्रं । शूलः शूलाख्यो दुष्टयोगः । पातो महापातो गणितसाध्यो व्यतीपाताख्यो वैधृताख्यश्च । परिघव्याघातगंडा अपि दुष्टयोगाः । अवमस्तिथिक्षयः । संक्रांतिः सूर्यस्य राश्यंतरसंक्रमपुण्यकालः । व्यतीपातवैधृती सप्तदशसप्तविंशतितमौ दुष्टयोगौ । सिनीवाली दृष्टेदुरमावास्या । कुहूर्नष्टेदुरमावास्या । ‘सा दृष्टेदुः सिनीवाली सा नष्टेदुकला कुहूः’ इत्यभिधानात् । दर्शश्चंद्रदर्शनरहितामावास्या । एतच्चाग्ने सम्यक् प्रतिपादयिष्यते । वज्रे दुष्टयोगे । कृष्णे कृष्णपक्षे चतुर्दशी । बहुवचनमावृत्तिभिप्रायम् । यमघंटे ‘मघाविशाखा’ इत्युक्ते दुष्टयोगे दग्धयोगे ‘सूर्येशपंचाभिरसाष्टनंदा’ इत्युक्ते दुष्टयोगे । केचित्तु—‘चापांत्यगे गोघटगे पतंगे’ इति वक्ष्यमाणो दुष्टयोग इति व्याचक्ष्युः । ‘मृतौ द्वीशात्तोयात्’ इत्यादिनोक्ते मृत्युयोगे । विष्टौ भद्रायां । सोदरस्य आतुर्भगिन्या वा मे नक्षत्रे । पितृभे माता च पिता च पितरौ तयोर्भे मातृभे पितृभे च । एषु निमित्तेषु सुतस्य सुताया जन्म चेत्स्यात्तदनिष्टकृत्स्यादित्यर्थः । दुष्टनिमित्तस्योपलक्षणत्वात्सूर्यचंद्रग्रहणजन्मघ्नीतरजन्माप्यनिष्टम् । सजातीयापत्यत्रय-

प्रसवानंतरं विजातीयापत्यप्रसवस्त्रीतरः । यथा पुत्रत्रयप्रसवानंतरं कन्याया
जननं कन्यात्रयप्रसवानंतरं पुत्रस्य जननम् । अतएव त्रिम्यः सजातीयेभ्यः
इतरो विजातीयस्त्रीतरः स्त्री च श्रीतरेति । व्युत्पत्तिश्च श्रीतरश्च श्रीतस्य च
श्रीतरौ 'पुमान्स्त्रिया' इत्येकशेषः । अथ परिहारोऽप्युच्यते । सा जनिः शान्ति-
तो वसिष्ठाद्युपिप्रोक्तायाः शांत्याः स्वनुष्ठितायाः शुभा परिणामे सुखदा-
यिनी । शरीररुक्तेभ्यः अनुभवपूर्वकनीरोगदीर्घायुष्टं शिशोः स्यादित्यर्थः ।

अत्र मूलवाक्यानि सशान्तिकानि लिख्यन्ते । तत्र प्राक्पथप्रतिज्ञातसकल-
शान्तिसामान्यकर्मोपयिकी च मूलशान्तिसावदुच्यते ॥ शौनक उवाच-
'अथातः संप्रवक्ष्यामि मूलजातहिताय च । मातापित्रोर्धनस्यापि कुले शान्तिं
हिताय च ॥ त्यागो वा मूलजातस्य स्वादृष्टाब्दात्प्रदर्शनम् । अशुक्तमूलजातानां
परित्यागो विधीयते ॥ अदर्शने वापि पितुः स तु तिष्ठेत्समाष्टकम् । पूर्वं च
दुहितुर्ज्ञेयं मूलजातफलं बुधैः ॥ मुख्यकालं प्रवक्ष्यामि शान्तिहोमस्य यत्नतः ।
जातस्य द्वादशाहे तु जन्मर्क्षे वा शुभे दिने ॥ समाष्टके वा मतिमान्कुर्याद्वै
शान्तिमादरात् । यदैव शान्तिकं कुर्यात्कर्म तत्र प्रचक्ष्महे ॥ सुसमे पुण्यदेशे
तु मंडपं कारयेद्बुधः ॥' इति । मंडपपरिमाणं च वसिष्ठेनोक्तम्- 'ईशान्या-
मथवा प्राच्यामुदीच्यां दिशि कल्पयेत् । मंडपं त्वष्टमिर्हस्तैश्चतुर्भिर्बां समं-
ततः ॥ चतुर्द्वारसमायुक्तं तोरणाद्यैरलंकृतम् । कदलीस्तंभसंयुक्तमात्रपल्लव-
राजितम् ॥ पुष्पमालायुतं सम्यक्तूर्यघोषनिनादितम् । पिष्टेन कल्पयेत्सर्वं
तथा गोमयमंडले ॥ कुंडं च तदहिः कुर्याद्ब्रह्मश्लोकमार्गतः ॥' इति । पुनः
शौनकः- 'पुण्यगर्भमंत्रितैस्तोत्रैः प्रोक्षितायां क्षितौ ततः । तत्रोदकुंभं
सुरुक्षणं रक्तं घृणविद्वर्जितम् ॥ अकृष्णमूलानिर्णिकं पूरयेन्निर्मलाभसा ।
वस्त्रावगुण्ठितं कुर्यात्पूरयेत्तीर्थवारिणा ॥ कूर्चहेमसमायुक्तं नूतनपल्लवसंयुतम् ।
स्वस्तिकोपरि विन्यस्य क्षीरिद्रुमसपल्लवैः ॥ द्रोणघ्नीर्हीश्च निक्षिप्य पेशाने च
निधापयेत् । पंचरत्नानि निक्षिप्य सर्वौषधिसमन्वितम् ॥ अर्चितं गंधपुष्पाद्यैः
श्रीरुद्रं स्थापयेत्ततः । तत्राप्रतिरथं सूक्तं शतरुद्रानुवाककम् ॥ रक्षामंत्रं तथा
पुण्यं रक्षोघ्नं च स्पृशञ्जयेत् । त्रियंबकं जपेत्सम्यगष्टोत्तरसहस्रकम् ॥ एकैक-
वारं जापी च पादमानीः स्पृशञ्जयेत् । जपस्य पंचकुंभांश्च द्वयं वा तदुच्चा-
भतः ॥ श्रीरुद्रस्यैककुंभश्च सर्वसूक्तानि तत्र तु । अथान्यं पंचमं कुंभं पूर्वोक्तै-
र्लक्ष्यैर्युतम् ॥ चतुःप्रज्ञवणं कुर्यात्पंचवक्त्रं च तद्वदेत् । वस्त्रावगुण्ठितं कुर्यात्पू-
रयेत्तीर्थवारिणा ॥ पंचरत्नसमायुक्तमात्रपल्लवसंयुतं । गजाश्वरथ्यावरुणीकसं-
गमाद्ब्रह्मदगोकुलात् ॥ राजद्वारप्रदेशाच्च मृदमानीय निक्षिपेत् । कुंभस्य नैर्ऋते
देशे होमदेशं प्रकल्पयेत् ॥ गोमयालेपिते देशे कुर्यात्स्यंढिलमुत्तमम् । कृत्वा-
भिमुखपर्यंतमुल्लेखादि स्वशास्त्रतः ॥ पूर्णपात्रनिधानांतं कृत्वा पूजां समाह-
भेत् । नक्षत्रदेवतारूपं सुवर्णेन प्रयत्नतः ॥ निष्कमानेन चार्चनं पादेनापि
स्वस्तिकम् । प्रतिमां लक्ष्मणेनैकां कारयित्वा विचक्षणः ॥ यद्वा मूर्त्यं सुवर्णस्य
स्थापयित्वा प्रार्थयेत् । सुवर्णं सर्वदेवतं सर्वदेवात्मकोऽनलः ॥ सर्वदेवात्मको

विप्रः सर्वदेवमयो हरिः । संसरेन्निर्रंति इयामं सुमुखं नरवाहनम् ॥ रक्षोऽविपं
 खङ्गहस्तं दिव्याभरणभूषितम् । प्रतिमापूजनायाय वक्ष्युमं प्रकल्पयेत् ॥
 पंकजं कारयेद्भूमौ रक्ताभैर्वीहितं दुलैः । चतुर्विंशदलोपेतं शुक्लैर्वा कर्णिकान्वि-
 तम् ॥ तस्योपरि न्यसेत्पात्रं स्वर्णं वा रौप्यमृन्मयम् । शुद्धवस्त्रेण संछाद्य
 तत्र मूलानि निक्षिपेत् ॥ (मूलानीति शतमूलानि । तदलामे—) विष्णुक्रांता
 सहदेवी तुलसी तु शतावरी । मूलानीमानि गृहीयाच्छतालामे विशेषतः ॥
 स्थापयेत्कर्णिकामध्ये वक्ष्यगंधाद्यलंकृतम् । कूर्चहेमजलोपेतं कुंकुमौषधिसंयु-
 तम् ॥ कुंभोपरि न्यसेद्विद्वान्मूलनक्षत्रदेवतम् । अविप्रस्यविदेवौ च दक्षिणो-
 त्तरदेशयोः ॥ अविदेवं जपेदादौ ज्येष्ठानक्षत्रदेवतम् । (पूर्वाषाढायां जलं
 उत्तराषाढाक्षेत्रे विधेदेवाः विष्णुः वसवः वरुणः अजेकपात् अहिर्बुध्नयः पूषा
 अश्विनौ यमः अग्निः प्रजापतिः सोमः रुद्रः अदितिः बृहस्पतिः सर्पाः पितरः
 भगः अर्यमा सविता त्वष्टा वायुः इंद्राग्नी मित्रः इत्याद्यनुराधांतमर्चयेत् ।)
 पंद्रादीशानपर्यंतं पूजयेत्स्वस्वनामतः । स्वर्लिङ्गोक्तैश्च मंत्रैश्च प्रधानादीन्प्रपू-
 जयेत् ॥ पंचाभृतेन संस्त्राप्य आवाक्ष्य समर्चयेत् । उपचारैः षोडशमिर्यद्वा
 पंचोपधारकैः । रक्तचंदनगंधाढ्यैः पुष्पैः कृष्णसितादिभिः । मेघशृंगादिधूपैश्च
 घृतदीपैस्तथैव च ॥ सुरापौलिकमांसाद्यैर्नैवेद्यैर्भोजनादिभिः । मत्स्यमांससुरा-
 दीनि प्राक्षणाग्नीं विवर्जयेत् ॥ सुरास्थाने प्रदातव्यं क्षीरं सैधवमिश्रितम् ॥
 पायसं छवणोपेतं मांसस्थाने प्रकल्पयेत् ॥ उत्तमगंधाद्यलामे तु यथाकालं
 समर्पयेत् । पुष्पांतं तु समभ्यर्च्य होमं कुर्याद्यथोदितम् ॥ निर्वीर्यप्रोक्षणा-
 दीनि चरोः कुर्याद्यथाविधि । हविर्गृहीत्वा विधिवन्नैर्ऋत्यां च ऋचा हुनेत् ॥
 मोषुणः परापरैरिति यत्ते देवेति वा पुनः । पायसं घृतसंमिश्रं हुनेदष्टोत्तरं
 शतम् ॥ (हुनेत् होमयेत्) समिदाज्यचरुन्प्रश्नाच्छक्तितः संख्यया हुनेत् ।
 अविदेवतयोश्चैव जुहुयात्स्वस्वमंत्रतः ॥ चतुर्थ्यतैर्नर्मैतैश्च स्वाहातैः स्वस्वमं-
 त्रकैः । नक्षत्रदेवताभ्यश्च पायसेन तु होमयेत् ॥ कृणुष्वेति पंचदशमिर्जुहु-
 यात्कृसरं ततः । गांध्या जातवेदेति त्रियंबकमिति क्रमात् ॥ सीरायुंति
 तामग्निं वास्तोष्पत्यग्निमेव च । तामग्निवर्णां तपसा ज्वलन्तीं वैरोचनीं कमे-
 कलेषु जुह्वी ॥ दुर्गा देवीं वारणमहं प्रपद्ये सुतरसितरसे नमः सुतरसितरसे
 नमः ॥ क्षेत्रस्य पतिना गृणानाग्निं दूतं तथैव च । श्रीसूक्तेन तथा विद्वान्
 समिदाज्यचरुन्क्रमात् ॥ अष्टोत्तरशतैर्वापि अष्टाविंशतिभिः क्रमात् । अष्टा-
 दशसंख्यया वापि जुहुयाच्छक्तितो बुधः ॥ त्वं नः सोमेन पायसं जुहुयात्तु
 ऋषोदश । चतुर्गृहीतमाज्यं च याते रुद्रेति मंत्रतः ॥ सुवेण जुहुयादाज्यं
 महाव्याहृतिभिः क्रमात् । हुत्वा स्थिरकृतं पश्चात्प्रायश्चित्ताहुतीहुनेत् ॥ आ-
 चार्यो यजमानो वा अग्नीं पूर्णोद्गतिं हुनेत् । होमशेषं समाप्याथ वह्निमारो-
 पयेद्बुधः ॥ कुंभामिमंत्रणं कुर्याद्दक्षिणेनामिमंत्रयेत् ॥ मृत्युप्रशमनार्थाय जपे-
 न्नैर्बबकं शतम् । रुद्रकुंभोक्तमार्गेण रुद्रमंत्रं स्पृशालयेत् । धूपं दीपं च नैवेद्यं
 कुम्भयुग्मे निवेदयेत् ॥ प्रसादयेत्ततो देवमभिषेकार्थमादरात् । तस्मिन्काले

प्रहातिथ्यं कर्तव्यं भूतिमिच्छता ॥ पृथक् प्रशस्तं तच्चैव नक्षत्रेष्ट्या सहैव च ।
अभिषेकविधिं वक्ष्ये सर्वाचार्यैरुदीरितम् ॥ भद्रासनोपविष्टस्य यजमानस्य
ऋत्विजः । दारपुत्रसमेतस्य कुर्युस्तस्याभिषेचनम् ॥ अक्षीभ्यामिति सूकेन
पावमानीभिरेव च । आपोहिष्टेति नवमिरापहद्वादयेन च ॥ सहस्राक्षतृचे-
नापि देवस्यत्वेति मंत्रकैः । शिवसंकल्पमंत्रेण वक्ष्यमाणैश्च मंत्रकैः ॥ योसौ
वज्रधरो देवो महेंद्रो गजवाहनः । मूलजातशिशोर्दोषं मातापित्रोर्भ्यपोहतु ॥
योसौ शक्तिधरो देवो हुतभुङ् मेषवाहनः । ससजिह्वश्च देवोऽग्निर्मूलदोषं
व्यपोहतु ॥ योसौ दंडधरो देवो धर्मो महिषवाहनः । मूलजातशिशोर्दोषं
व्यपोहतु यमो मम ॥ योसौ खड्गधरो देवो निर्ऋती राक्षसाधिपः । प्रशाम-
यतु मूलोत्थदोषं गंडांतसंभवम् ॥ योसौ पाशधरो देवो यरुणश्च जलेश्वरः ।
नक्रवाहः प्रचेताहो मूलोत्थाघं व्यपोहतु ॥ योसौ देवो जगत्प्राणो मारुतो
मृगवाहनः । प्रशामयतु मूलोत्थं दोषं बालकशांतिदः ॥ योसौ निधिपति-
र्देवः खड्गभृद्वाजिवाहनः । मातापित्रोः शिशोश्चैव मूलदोषमपोहतु ॥ योसौ
पशुपतिर्देवः पिनाकी वृषवाहनः । आश्लेषामूलगंडांतदोषमाशु व्यपोहतु ॥
विमेषाः क्षेत्रपो दुर्गा लोकपाला नवग्रहाः । सर्वदोषप्रशमनं सर्वं कुर्वन्तु
शांतिदाः ॥ तच्छंयोरभिषेकं तु सर्वदोषोपशांतिदम् । सर्वकामप्रदं दिव्यं
मंगलानां च मंगलम् ॥ वस्त्रांतरितकुंभाभ्यां पश्चात्तु स्नापयेत्ततः ॥ ततः
शुक्लांबरधरः शुक्लमास्यानुलेपनः । यजमानो दक्षिणामिस्तोषयेदृत्विगादि-
कान् ॥ धेनुं पयस्विनीं दद्यादाचार्याय सवत्सकाम् । निर्ऋतिप्रतिमां वस्त्रं
कुंभं हेम च दापयेत् ॥ श्रीरुद्रजापिने देयः कृष्णोऽनङ्गान्प्रयत्नतः । तत्कु-
म्भवस्त्रप्रतिमास्तस्मै दद्यात्प्रयत्नतः ॥ इतरेभ्योपि विप्रेभ्यो दद्याच्छक्त्या च
दक्षिणाम् । उक्तलामे ततो दद्यादाचार्यब्रह्मऋत्विजाम् ॥ तन्मूल्यं च प्रदा-
तव्यं शक्त्या वापि प्रदापयेत् । आचार्याय च बहसं तदर्धं ब्राह्मणे भवेद् ॥
सदस्याय ब्रह्मणोऽर्धं ऋत्विग्यश्च तदर्धकम् । आशीश्च तेभ्यो गृहीयात्प्रण-
म्याथ क्षमापयेत् ॥ दद्यादन्नं पायसादि ब्राह्मणान्भोजयेच्छतम् । अलामे
सति पंचाशदंशकं तदभावतः ॥ सर्वशान्तिश्च पठनं ब्राह्मणैराशिषस्तथा । गृही-
क्षमापयेद्विद्वाभिर्ऋतिः प्रीयतामिति ॥ विधाने चरितेऽस्मिस्तु ततः शान्तिर्भवेद्
शुभम् । गंडांतेऽप्येवं कर्तव्यं पुण्यार्धे तद्भुज्यते तु । समाष्टके द्वादशाहे कुर्याद्वा
शान्तिमादरात् ॥ इत्युक्तं मनुना सम्यक्मूलजातहिताय च । मातापित्रोर्भ्य-
स्यापि बंधोः शोकोपशान्तये ॥ इति श्रीशौनकप्रोक्तो मूलशान्तिविधिः ॥

अथाश्लेषाशान्तिविधिरुच्यते-‘आश्लेषायां तु जातानां शान्तिं वक्ष्या-
म्यतः परम् । जातस्य द्वादशाहे च शान्तिहोमं समाचरेत् । असंभवे तु ज-
न्मक्षेत्रं अन्यस्मिन्वा शुभे दिने ॥ स्नातोऽभ्यंगादिमिस्तस्मिन्वरयेत्तु द्विजोत्त-
मान् । विभवे पंच कुंभास्तु द्वयं वा तदलामतः ॥ देवतास्थापने चैकमेकं
स्नानमिष्टमंत्रेण ॥ मूलक्षौंकप्रकारेण कुंभे निक्षिप्य पूजयेत् ॥ गोमयालेपिते
देशे आस्थाप्यैः परिशोभिते । पंकजं कारयेत्तत्र चतुर्विंशदलान्वितम् ॥

तदुल्लैः कारयेद्यद्वा रक्तपीतसितासितैः । कर्णिकायां न्यसेद्वीहीन्स्थापयेत्तेषु कुं-
मकम् ॥ आकलशेष्विनयनया कलशस्थापनं शुभम् । इमं मेइति मंत्रेण पूर-
येत्तीर्थवारिणा ॥ कुंभं च वस्त्रगंधाद्यैस्तत्तन्मंत्रैश्च पूजयेत् । याःफलिनिरित्य-
नया क्षिपेद्रत्नौषधादिकान् ॥ कुंभोपरिस्थपात्रे तु आश्लेषाप्रतिमां यजेत् ।
निष्कनिष्कार्घपादैर्वा कारयित्वा स्वशक्तितः ॥ तत्पूर्वोत्तरनक्षत्रे दक्षिणोत्तर-
योर्यजेत् । ऐन्द्रादीशानपर्यन्तमितरक्षाणि पूजयेत् ॥ मूलोक्तेन विधानेन कुं-
भयोरभिमंत्रणम् । रुद्रार्चा रुद्रकुंभे तु पूर्ववच्छेषमाचरेत् ॥ नमोस्तु सर्पेभ्य
इति पूजामंत्र इतीरितः । सर्पो रक्तस्त्रिनेत्रश्च द्विभुजः पीतवस्त्रकः ॥ फल-
कासिधरस्तीक्ष्णो दिव्याभरणभूषितः । एवं ध्यात्वा ततोऽभ्यर्च्य होमकर्म
समाचरेत् ॥ कर्तुः शाखोक्तमार्गेण आचार्यस्याथवा चरेत् ॥ मुखांतं कर्म
निर्माय हविरादाय शास्त्रतः । इदं सर्पेभ्यो जुहुयात्साधिप्रत्यधिदैवतम् ॥
अष्टोत्तरशतं वाथ अष्टाविंशतिमेव च । मूलनक्षत्रवच्छेषं होमशेषं समाप-
येत् ॥ पूर्णाहुत्यंतकर्मणि कृत्वा संपादकं तथा । कुंभाज्जलं तु प्रक्षिप्य अ-
भिषेकमयाचरेत् ॥ दारपुत्रसमेतस्य यजमानस्य पूर्ववत् ॥ अमिषिचेत्तदा-
चार्यऋत्विग्भिः सहितस्ततः ॥ अभिमंत्रितकुम्भाद्विरभिषेचनमाचरेत् । तथा
पौराणमंत्रैश्च पल्लवैरभिषेचयेत् ॥ आश्लेषाऋक्षजातस्य मातापित्रोर्धनस्य च ।
आतृजातिकुलस्थानां दोषं सर्वं व्यपोहतु ॥ योसौ वागीश्वरो नाम अभिदेवो
बृहस्पतिः । मातापित्रोः शिशोश्चैव गंडांतं च व्यपोहतु ॥ पितरः सर्वभू-
तानां रक्षन्तु पितरः सदा । सर्पनक्षत्रजातस्य वित्तं च ज्ञातिबांधवान् ॥ एवं
कृतोऽभिषेके तु सर्पशान्तिर्भवेद्भुवम् ॥ ततः शुक्लांबरधरो यजमानः सुभूषितः ॥
दक्षिणाभिस्ततो विप्रान्मूलवच्च प्रतोषयेत् । भुक्तवन्नश्च विप्रेभ्यः स्वीकुर्या-
दाशिषं गृही ॥ इत्युक्तेन विधानेन सर्वारिष्टं व्यपोहति । सर्वे कामाश्च सि-
द्ध्यन्ति वेदोक्तायुर्भविष्यति ॥ इत्युक्तं सर्पशान्त्यर्थं सारमागमनोदितम् । मा-
नवानां हितार्थाय मनुना सार्वकामिकम् ॥ सर्पाधीश नमस्तुभ्यं नागानां च
गणाधिप । गृहाणार्घ्यं मया दत्तं सर्पारिष्टप्रशान्तये ॥ इत्यर्घमंत्रः । 'मूलन-
क्षत्रवत्कुर्यात्सर्पगंडे स्वनामतः' । इति श्रीमानवसंहितायामाश्लेषाशान्ति-
विधिः ॥ एतच्च मूलाश्लेषाशान्तिकद्वयं विवाहे उपस्थिते श्वशुरस्य श्वश्वरश्च
सर्वे मूलाश्लेषोत्पन्नयोरपि बधूवरयोस्तत्तदनिष्टनिवृत्त्यर्थं विधेयम् । उपलक्षण-
त्वाच्च ज्येष्ठाविशाखोत्पन्नाया वध्वा वरस्य ज्येष्ठबंधुकनिष्ठबंधुपीडाशान्तये च
यदाह वसिष्ठः—'नैर्ऋत्यभोद्भूतसुतः सुता वा क्षिप्रादवश्यं श्वशुरं नि-
हन्ति । तदंशपादे जनिता निहन्ति नैवोत्क्रमेणाहिभवः कलत्रम् ॥' इति ।
अहिराश्लेषा । अहिभव इति पुंस्त्वमविवक्षितम् । 'सुरेशताराजनिता धवा-
ग्रजं द्विदैवताराजनिता तु देवरम्' इति । नारदोऽपि—'मूलजा श्वशुरं इति
व्यालजा च तदंगनाम् । ऐंद्री पत्यग्रजं हन्ति देवरं तु द्विदैवजा ॥ शान्तिर्वा
पुष्कला चेत्स्यात्तर्हि दोषो न कश्चन ॥' इति । अथान्याः शान्तयः श्लोकक्रमे-
णोच्यन्ते ।

तत्र तावन्नक्षत्रगंडांतशांतिविधिरुच्यते—‘गंडशांतिं प्रवक्ष्यामि सोम-
मंत्रेण भक्तिमान् । कांस्यपात्रं प्रकुर्वीत पलैः षोडशभिर्नवम् ॥ अष्टभिश्च च-
तुर्भिर्वा द्वाभ्यां वा शोभनं तथा । तन्मध्ये पायसं शंखे नवनीतेन पूरिते ॥
राजतं चंद्रवर्मेति सितपुष्पसहस्रकैः । दैवज्ञः क्षौमवासाश्च शुक्लमाल्यांबरा-
र्चितः ॥ सोमोऽहमिति संचित्य पूजां कुर्यादंतद्रितः । जपेत्साहस्रकं मंत्रं
श्रद्धधानः समाहितः ॥ आप्ययस्त्रेति मंत्रेण पूजां कुर्यात्समाहितः । दद्याद्दे-
दक्षिणामिष्टां गंडदोषप्रशांतये ॥ शुक्लं वागीश्वरं चैव ताम्रपात्रसमन्वितम् ।
गंडदोषोपशान्त्यर्थं दद्याद्देवदेवि दे शुचिः ॥’ इति श्रीमानवसंहितायां नक्ष-
त्रगंडांतशांतिविधिः ॥ अथ नक्षत्रगंडांतलक्षणमन्यैर्मुनिभिरेवमुक्तम्—
‘अश्विनीमघमूलादौ त्रिषट्कनवनाडिकाः । रेवतीसार्पशाक्रांते मासाश्च ऋतु-
सायकाः ॥ अश्विनीमघमूलादौ नाडिकाद्वितयं तथा । रेवतीसार्पशाक्रांते ना-
डिकाद्वितयं तथा ॥ अश्विनीमघमूलानां पूर्वार्धे बाध्यते पिता । पूषाहिष-
क्रपश्चार्धे जननी बाध्यते शिशोः ॥ पितृहा तु दिवाजातो रात्रिजातस्तु मा-
तृहा । आत्मभृक् संध्ययोजातो नास्ति गंडो निरामयः ॥ सर्वेषां गंडजातानां
परित्यागो विधीयते । वर्जयेद्दर्शनं तावत्तच्च पापमासिकं भवेत् ॥’ इति ॥

अथ तिथिलग्नगंडांतशांतिविधिरुच्यते—‘अभुकेतरजातस्य सूतकांत्य-
दिने पिता । शांतिं शुभेहि वा कुर्यात्तावत्पुत्रं न लोकेयेत् ॥ तिथिगंडे त्वन-
द्वाहं नक्षत्रे धेनुरुच्यते । कांचनं लग्नगंडे तु गंडदोषो विनश्यति ॥ आद्यभागे
पितृगंडं त्रयाणामभिषेचनम् । इतरत्र शिशोर्मातुरभिषेकं च कारयेत् ॥ उत्तरे
तिलपात्रं स्यात्तिष्ये गोदानमुच्यते । अजाप्रदानं त्वाष्ट्रे च पूर्वाषाढे च कां-
चनम् ॥ उत्तरातिष्यचित्रासु पूर्वाषाढोद्भवस्य च । कुर्याच्छांतिं प्रथमेन नक्ष-
त्राकारजां बुधः ॥ सुवर्णेन तदर्धेन यथावित्तानुसारतः । नक्षत्राधिपते रूपं
कृत्वा वस्त्रद्वयान्वितम् ॥ वस्त्रस्यार्चनं कार्यं स्वस्तिवाचनपूर्वकम् । शतौष-
धानि रक्षति सुस्वप्नपल्लवसंयुतान् ॥ पूजते समिद्धन्नाज्यैर्होमं तिलपदै-
स्तथा । ततः पूर्णाहुतिं हुत्वा वेदाभ्यासिकुटुंबिने ॥ उत्तराप्रथमे पादे तिल-
पात्रं तथैव च । तिष्ये तु गां सवत्सां च सुशीलां च पयस्विनीं ॥ अजां
चित्रासु वै दद्यात्पूर्वाषाढे तु कांचनम् । यवांश्च व्रीहिमाषांश्च तिलमुद्रांश्च
दापयेत् ॥ यथा वित्तानुसारेण कुर्याद्वाहनभोजनम् । पितृसमुप्यह्न्यर्घ्यं
शांतिरत्र विधीयते ॥ एवं यः कुरुते सत्यम् शांतिकर्म समाहितः । न लोके
छिद्यते नूनं पक्षपत्रमिवांभसा ॥ आयुरारोग्यमैश्वर्यं संप्राप्नोति दिने दिने ।
धनधान्यसमृद्धिं च पुत्रपौत्रसमृद्धिमान् ॥’ इत्युत्तरवार्ग्योक्तित्थ्यादिगंडां-
तशांतिविधिः ॥

अथ ज्येष्ठाशांतिविधिरुच्यते । तत्र प्रथमेकं चटिकावद्भस्म फलाभ्यां
मत्तद्वाजः—‘ज्येष्ठादौ मातृजननीं मातामहं द्वितीयके । तृतीये मातुलं
हन्ति सप्तं माता चतुर्थके ॥ आत्मानं पंचमे हन्ति षष्ठे गोत्रहृद्यो षष्ठे ।
सप्तमे कुलनाशः स्यादष्टमे ज्येष्ठसोदरम् । नवमे श्वशुरं हन्ति सर्वस्वं दशमे

तथा ॥' इति । 'सुखासीनमृषिभ्रेष्ठं गंगं मुनिगणान्वितम् । कृताञ्जलिमुदो
भूत्वा पप्रच्छ किल शौनकः ॥' शौनक उवाच—'ज्येष्ठानक्षत्रसंभूतगंडदोष-
विनिर्णयम् । तस्य शान्तिविधानं च वद मे मुनिसत्तम ॥ शौनकस्य वचः
श्रुत्वा प्रत्युवाच महामुनिः । शृणु शौनक यत्नेन गंडदोषविनिर्णयम् ॥ तस्य
शान्तिविधानं च यथावत्कथयाम्यहम् । घटिकैका च मंत्रांते ज्येष्ठादौ घटि-
काद्वयम् ॥ तयोः संधिरिति ज्ञेयं शिशुगंडं समीरितम् । प्रथमे च द्वितीये
च ज्येष्ठर्क्षे च तृतीयके ॥ पादत्रये जातनरः श्रेष्ठोऽप्यत्र प्रजायते । ज्येष्ठांश-
पादजातस्तु मित्रः स्वस्य विनाशनः । जायते नात्र संदेहो दशाहाभ्यन्तरे
तथा । ज्येष्ठर्क्षे कन्यका जाता हन्ति शीघ्रं भवाग्रजम् ॥ तच्छान्तिं तस्य व-
क्ष्यामि गंडदोषप्रशान्तये । सुदिने शुभनक्षत्रे चंद्रताराबलान्विते । सूतकांते
तथा कुर्याज्येष्ठाशान्तिं विधानतः । वज्रांकुशधरं देवमैरावतगजान्वितम् ॥
कुर्याच्छचीपतिं रम्यं देवेन्द्रं सुरनायकम् । कर्षमात्रसुवर्णेन कर्षार्धेनाथ पा-
दतः ॥ तद्विधानं प्रकुर्वीत विसृज्याथ न कारयेत् । शालिंदुलसंपूर्णकुंभ-
स्योपरि पूजयेत् ॥ इन्द्रार्येदोमरुवते इति मंत्रेण वाग्यतः । गंधपुष्पैर्भूपदी-
पैर्नानाभक्ष्यनिवेदनैः ॥ पूजयेद्विधिना विप्र लोकपालगणान्वितम् । पुण्यो-
दकसमायुक्तान्वद्युग्मेन वेष्टितान् ॥ कुंभेषु विन्यसेद्धीमान्पंचगव्यं समं-
त्रकम् । पंचवृक्षकषायांश्च पंचपल्लवकांस्तथा ॥ सुवर्णकुशदूर्वाश्च शतौषधिं
विनिक्षिपेत् । पूजयेद्धारुणैर्मंत्रैः कुंभान्भीमान्प्रयत्नतः ॥ स्वं नो अग्ने जमेद्वादौ
सत्वंनोपि द्वितीयकम् । समुद्रज्येष्ठा इति चेमं मे गंगे चतुर्थकम् ॥ पूजयेद्द-
क्षयुग्माद्यैश्चतुरः कलशानपि । जपं कुर्युः प्रयत्नेन मंत्रैरेभिर्द्विजोत्तमाः ॥ आ-
नोभद्राजपं चादौ भद्राभमेर्द्वितीयकम् । इन्द्रसूक्तं रुद्रजाप्यं जपं सूर्युज्यं
ततः ॥ इत्थं संपूज्य देवेशं वरुणं कुंभसंस्थितम् । सुसंकल्पविधानेन होम-
कर्मं ततश्चरेत् ॥ समिद्धिर्ब्रह्मवृक्षस्य शतमष्टोत्तरं तथा । सर्पिषा चरुणा
चैव मूलमंत्रेण वाग्यतः ॥ हुनेज्जाप्यं च तेनैव यतइन्द्रभयेति च । तिलान्
व्याहृतिभिर्हुत्वा शतमष्टोत्तरं पृथक् ॥ भार्याशिशुसमोपेतं यजमानं विशो-
षतः । अभिषेकं प्रकुर्वीत सूक्तैर्वारुणसंश्रितैः ॥ समुद्रज्येष्ठादिभिर्मंत्रैरिमं मे
वरुणस्तथा । द्यौः शान्तीत्यादिभिर्मंत्रैरभिषेकं समाचरेत् ॥ अभिषेकनिवृत्तौ
तु यजमानः समाहितः । शुक्लांबरानि धृत्वा च कुर्यादाज्यावलोकनम् ॥
रूपंरूपेति मंत्रेण चित्रं तच्चक्षुरेव च । देवतापुरतः स्थित्वा धूपदीपनिवेद-
नम् ॥ दद्यादाचमनं सम्यक् तांबूलार्थं तथैव च । नमस्ते सुरनाथाय नमः-
स्तुभ्यं शचीपते ॥ गृहणार्थं मया दत्तं गंडदोषप्रशान्तये । कार्यं तत्पूजाका-
दीनां कारितं यत्फलं शुभम् ॥ लब्ध्वा तु तत्फलं सर्वं देवेभ्यः समर्पयेत् ।
आचार्याय च वां दद्यात्सुशीलां च पयस्विनीम् ॥ एकवर्णां कलशयुतां सर्वा-
लंकारभूषिताम् । वक्ष्युग्मपिधानां च यथान्निभ्रवसारतः ॥ यक्षगंधर्वसि-
द्धैश्च पूजितोऽपि शचीपते । दानेनाग्नेन देवेश गंडदोषं विनाशय ॥ अष्टो-
त्तरशतं संख्यां कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् । तेभ्योऽपि दक्षिणां दत्त्वा प्रणिपत्य

क्षमापयेत् ॥ ज्येष्ठाशांतिमिमां कृत्वा यथाविद्युक्तमार्गतः । गंडदोषं वित्ति-
जित्य आयुष्मान् जायते नरः ॥ इत्युक्तं बृद्धगार्ग्येण शौनकाय विशेषतः ।
ज्येष्ठानक्षत्रसंभूतगंडदोषप्रशांतये ॥ अज्ञानाद्वाथवा ज्ञानाद्वैकल्याद्वा धनस्य
च । यत्न्यूनमतिरिक्तं च तत्सर्वं क्षंतुमर्हसि ॥' इति श्रीबृद्धगार्ग्यसंहि-
तायां ज्येष्ठानक्षत्रप्रसूतिशांतिः ॥

अथ शूलयोगस्य महागणितसाध्ययोर्वैधृत्यव्यतीपाताख्ययोः पातयोश्च
परिघव्याघातगंडावमानां च भद्रायाश्च वज्रस्य यमघंटस्य मृत्युयोग-
दग्धयोगयोश्च शांतिविधिरभिधीयते—'अथातः संप्रवक्ष्यामि जन्मकाले
विशेषतः । गंडांतानां च नामानि महादोषकराणि च ॥ दिनक्षये व्यतीपाते
व्याघाते विष्टिवैधृतौ । शूले गंडे च परिघे वज्रे च यमघंटके ॥ कालगंडे
मृत्युयोगे दग्धयोगे सुदारुणे । तस्मिन्गंडदिने प्राप्ते प्रसूतिर्यदि जायते ॥
अतिदोषकरी प्रोक्ता तत्र पादयुते सति । विचार्य तत्र दैवज्ञान् शांतिं कुर्या-
द्यथाविधि ॥ यजनं देवतानां च ग्रहाणां चैव पूजनम् ॥ दीपं शिवालये भ-
क्त्या घृतेन परिदापयेत् ॥ अभिषेकं शंकराय अश्वत्थस्य प्रदक्षिणम् । आयु-
वृद्धिकरं जाप्यं सर्वारिष्टविनाशनम् ॥ गुरुदैवतविप्राणां पूजनं गोश्रवर्धनम् ।
पुष्ट्यायुस्तुष्टिशांत्यर्थमभीष्टफलसिद्धये ॥ सर्वारिष्टपरीहारार्थाय यज्ञं समा-
चरेत् । शिवाय विधिवद्भक्त्या दीपदानं करोति यः ॥ अखंडं गोघृतेनैव स
वै मृत्युं जयेन्नरः । विष्णुमूर्तिं महापुण्यमश्वत्थं श्रीकरं सदा । प्रदक्षिणं नरो
भक्त्या कृत्वा मृत्युंजयं जपेत् । सर्वसंपत्समृद्ध्यर्थं नित्यं कल्याणवृद्धये ॥
अभीष्टफलसिद्ध्यर्थं कुर्याद्वाह्यभोजनम् । अभिषेकं शिवे शांतिं कृत्वा भ-
क्त्या नरोत्तमः ॥ अकालमृत्युं निजित्य दीर्घायुर्जायते नरः । गाणपत्यं पुरुष-
सूक्तं सौरं मृत्युंजयं शुभम् ॥ शांतिजाप्यं पुनश्चैव कृत्वा मृत्युंजयी भवेत् ।
शूले वा सर्पगंडे वा कुर्यादेतानि यत्नतः । आयुर्वृद्धिकरार्थाय गंडदोषप्रशां-
तये ॥' इति श्रीउत्तरगार्ग्यप्रोक्तशूलादिबुधयोगशांतिविधिः ॥

अथ सूर्यसंक्रांत्यव्यतीपातवैधृत्ययोगानां शांतिरभिधीयते—'अ-
थातः संप्रवक्ष्यामि जन्मकाले विशेषतः । वैधृतौ च व्यतीपाते महादोषोऽ-
भिजायते ॥ कुमारजन्मकाले तु व्यतीपातश्च वैधृतिः । संक्रांतिश्च रवेस्तत्र
जातो दारिद्र्यकारकः ॥ इरिद्राणां महदुःखं व्याधिपीडा महद्भयम् । अश्रियं
मृत्युमामोति नात्र कार्या विचारणा ॥ स्त्रीणां च शोको दुःखं च सर्वनाश-
करं भवेत् । शांतिर्वा पुष्कला चेत्स्यात्तत्र दोषो न कश्चन ॥ गोमुखप्रसवं
कुर्याच्छांतिं कुर्यात्प्रयत्नतः । जपाभिषेकदानैश्च होमादपि विशेषतः ॥ नव-
ग्रहमुखं कुर्यात्तस्य दोषोपशांतये । प्रथमं गोमुखाजन्म ततः शांतिं समा-
चरेत् ॥ गृहस्य पूर्वदिग्भागे गोमयेनानुलिप्य च । खलंकृतप्रदेशे तु व्रीहि-
राशिं प्रकल्पयेत् ॥ पंचद्रोणमितं धान्यं तदर्धं तंडुलेन च । तदर्धं तु तिलैः
कुर्यादग्न्योन्योपरि कल्पयेत् ॥ द्रव्यतृतीयराशौ तु चाष्टपत्रं लिखेद्दुधः । पु-
ण्याहं वाचयित्वा तु आचार्यं वृणुयात्पुरा ॥ आचारवंतं धर्मज्ञं कुलीनं च

दुर्बिणम् । मंत्रतत्त्वार्थतत्त्वज्ञं शांतिकर्मणि कोविदम् ॥ पंचांगभूषणं दद्या-
त्पट्टवस्त्रांगुलीयकम् । राशौ प्रतिष्ठितं कुंभमञ्जनं सुमनोहरम् ॥ तीर्थोदकेन
संपूर्य समृद्धौषधिपल्लवम् । पंचगव्यं पंचरत्नं वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥ तस्योपरि
न्यसेत्पात्रं सूक्ष्मवस्त्रेण संयुतम् । प्रतिमां स्थापयेद्दीमान्साधिप्रत्यधिदैव-
ताम् ॥ चंद्रादित्याकृती पार्श्वे मध्ये वैष्टितिमर्चयेत् । एवमेव व्यतीपातज्ञातौ
संक्रमणस्य च ॥ आनोरुत्तरतो रुद्रमग्निं दक्षिणतो यजेत् । निष्कमात्रेण चा-
र्चेन पादेनापि स्वशक्तितः ॥ प्रतिमाः कारयेद्दीमांसत्तल्लक्षणलक्षिताः । प्र-
तिमापूजनाथाय वस्त्रयुग्मं निवेदयेत् ॥ अधिदैवं भवेत्सूर्यश्चंद्रः प्रत्यधिदैव-
तम् । तत्तज्ज्याहृतिपूर्वेण तत्तन्मंत्रेण पूजयेत् ॥ त्रैयंबकेन मंत्रेण प्रधानप्रतिमां
यजेत् । उत्सूर्य इति मंत्रेण सूर्यपूजां समाचरेत् ॥ आप्यायस्वेति मंत्रेण सो-
मपूजां समाचरेत् । उपचारैः षोडशभिर्यद्वा पंचोपचारकैः ॥ अर्चितं गंधपु-
ष्पाद्यैर्गुणैर्नैवेद्यमर्पयेत् । मृत्युंजयेन मंत्रेण प्रधानप्रतिमां स्पृशन् ॥ अष्टोत्त-
रसहस्रं वा अष्टोत्तरशतं तु वा । अष्टाविंशति वा चाथ प्रजप्याथ स्वश-
क्तितः । सर्वसौरं प्रजप्याथ सोमार्थं सोममंत्रतः । आनोभद्रेतिसूक्तं च भद्रा
अग्नेश्च सूक्तकम् ॥ जपेच्च पौरुषं सूक्तं त्रैयंबकमतः परम् । कुंभं स्पृष्ट्वा चतु-
र्विंशु जपं कुर्युस्त्वथत्विजः ॥ कुंभस्य पश्चिमे देशे स्थंडिलेऽग्निं प्रकल्पयेत् ।
स्वगृहोक्तविधानेन कारयेत्संस्कृतानलम् ॥ त्रैयंबकेन मंत्रेण समिदाज्यचक-
न्दुनेत् । अष्टोत्तरसहस्रं वा अष्टोत्तरशतं तु वा ॥ अष्टाविंशति वा कुर्यात्स्व-
स्वशक्त्यनुसारतः । मृत्युंजयेन मंत्रेण तिलहोमं समाचरेत् । ततः स्विष्टकृतं
हुत्वा अभिषेकं च कारयेत् । समुद्रज्येष्ठाः सूक्तेन आपोहिष्ठातृचेन च ॥ अ-
क्षीभ्यामिति सूक्तेन पावमानीमिरेव च । त्रैयंबकेन उत्सूर्यं आप्यायस्वेति
मंत्रतः ॥ सुरास्त्वामिति मंत्रेण अभिषेकं समाचरेत् । अभिषेकाप्लुतं वस्त्र-
माचार्याय प्रदापयेत् ॥ श्वेतवस्त्रधरो भूत्वा भूषणाद्यैरलंकृतः । यजमानः
स्त्रिया युक्त आज्यावेक्षणमाचरेत् ॥ आचार्यं पूजयेत्पश्चाद्वस्त्रहेमांगुलीयकैः ।
गोदानं वस्त्रदानं च स्वर्णदानं विशेषतः ॥ तद्दोषशमनार्थाय आचार्याय प्र-
दापयेत् । प्रच्छादनपटं दद्यात्ततः शांतिर्भविष्यति ॥ जापकेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो
दक्षिणाभिश्च तोषयेत् । दीनांधकूपणेभ्यश्च प्रदद्याद्भूरिदक्षिणाः ॥ ब्राह्मणान्
शतसंख्याकान्मिष्टान्नैर्भोजयेच्च तान् । बंधुभिः सह भुंजीत यथाविभवसां-
रतः । एवं यः कुरुते मर्त्यो नैव दुःखमवाप्नुयात् ॥ आयुरारोग्यमैश्वर्यं माता-
पित्रोः शिशोरपि ॥ सर्वदुःखनिवृत्त्यर्थं पुत्रपौत्रप्रवर्धनम् । सर्वान्कामानवा-
प्नोति शांतिं कुर्वन् हि मानवः ॥' इति श्रीउत्तरगाग्योक्तव्यतीपातवैष्टिति-
संक्रांतिशांतिविधिः ॥

अथ कुहूसिनीवालीदर्शशांतिरुच्यते । तत्रेयमुपपत्तिः । यन्निविधो
दर्शः कुहूरूपः सिनीवालीरूप उभयलक्षणव्यतिरिक्तश्चेति । यतो द्विविधामा-
वास्या । 'अमावास्या त्वमावस्या दर्शः सूर्येदुसंगमः । स्यादृष्टेदुः सिनीवाली
सा नष्टेदुकला कुहूः॥' इत्यमरोक्तेः । 'निशि चंद्रवती सा तु पूर्णिमानुमतिः

दिवा चंद्रवती सा राका तद्वदेव द्विधाप्यमा । सिनीवाली चंद्रवती नष्टचंद्रा-
कुहूमता' इति कश्यपोक्तेश्चाभावात्स्याया द्विविधत्वमेवावसीयते । युक्तं
चेत्तत्, इष्टचंद्रात्वं नष्टचंद्रात्कमभावात्स्यायाः संभवति न पुनरुभयाभावेन
द्विविधत्वमेवावसीयते । युक्तं यतो रवेर्द्वादशांशविप्रकर्षे चंद्रदर्शनं कालांश-
वशेनोक्तम् । तदाह भास्करः—'दक्षेदवः शैलमुवश्च शक्रा रुद्राः स्वचंद्रा-
स्थितयः क्रमेण । चंद्रादितः काललया निरुक्ता शशुकयोर्वक्रगतौ द्विहीनाः ॥'
इति । द्वादशांशमितेन चांतरेणामावास्यालक्षणस्य तिथेर्निष्पत्तिः । उक्तं च
सूर्यसिद्धान्ते—'अर्काद्विनिःसृतः प्राचीं यथात्यहरहः शशी । तच्चात्रमानमं-
शैस्तु शैवो द्वादशभिक्षिभिः ॥' इति । एवं च कथं इष्टचंद्रा सिनीवाली-
त्युक्तं कथं च नष्टचंद्रा कुहूरिति कथं चानयोर्मेद इति विनाप्रयोजनं चैकस्य
वस्तुनोऽनेकसंज्ञाकरणं न युक्तमिति चेत् । उच्यते । नहि कालांशवशेन ग्रहा-
णामस्तोदयौ किं तर्हि क्षेत्रांशवशेन । तदुक्तं सूर्यसिद्धान्ते—'अष्टादशशताभ्य-
स्ता इत्यांशाः स्तोदयांशुभिः । विभज्य लब्धं क्षेत्रांशास्तैर्दद्याद्व्यता मता ॥'
इति । तथा च—'सूर्यास्तकालिकौ पश्चात्प्राच्यामुदयकालिकौ । दिवाकरग्रहौ
कुर्वाणौ कर्मार्थं ग्रहस्य तु ॥' इत्यादिना प्रकारेण द्विविधकर्मसंस्कारसंस्कृताश्च-
राश्वयुदयवैषम्येण देशमेवेन च निवसत्त्वात्कदाचिदमावास्यायामपि सार्धैर्दश-
भिरंतरितश्रद्धो दर्शनगोचरो भवति । कदाचित्पोडशांशांतरितो द्वितीयाया-
मपि चंद्रो दृग्गोचरो भवति । एवमेव कदाचिच्चतुर्दशीशेषे च न दृश्यते ।
कदाचिद्वल्पावशिष्टायां प्रतिपद्यपि दृश्यते । अतएव गर्गोण प्रतिपदुदितस्य चं-
द्रस्य फलविशेषोऽभिहितः । तथा च गर्गैरुद्धितायाम्—'यदा चंद्रः प्रतिपदि
नीस्थाय संप्रदृश्यते । उत्तरोज्ज्वलशृंगः स्यात्त्रिगुणश्चातिमनोहरः । क्षेमं
शुभिक्षमारोग्यं सर्वभूतेषु निर्विशेत् ॥' इति । अतएव भारविणापि—
'अणमन्त्रानपायसुत्थितं प्रतिपच्चंद्रमिव प्रजा नृपम्' इति किराताशुनीये प्रयु-
क्तम् । अत्रैतस्य टीकाकारः प्रतिपच्छब्देन प्रतिपत्तद्वचरिता द्वितीया गृह्यते ।
प्रतिपदि चंद्रदर्शनाभावादिति व्याचक्षुस्ते वित्योक्तयो ध्वेयाः । ननु
प्रतिपदि चंद्रोदय उत्पातस्तद्दर्शनमशुभफलमिति चेन्न । गणितविसंवादिषु-
धादिदर्शनं गणितज्ञानात्वाक्यमेव केत्वादिदर्शनं चोत्पात इति तल्लक्षणं प्रागुक्तं
मया । चंद्रोदयस्तु कदापि गणितं न व्यभिचरति इति प्रत्यक्षदर्शनात् प्रति-
पदुदितचंद्रस्य गर्गोण प्रशस्तफलमिष्टानाच्च । ननुत्पातानां समीचीनं फलं
कुत्राप्युक्तं स्तुतं जानुत्पातान्विहाय वचनात् । येन प्रतिपदि चंद्रोदय उत्पात
इत्युच्यते तेन चतुर्दशीशेषे प्रातश्चंद्रोदयाभावे ह्युत्पातो वाच्य इति । तच्चायुक्तं
उक्तादेव हेतोः । तस्मात् क्षेत्रांशवशेनैव ग्रहाणामस्तोदयौ भवतः । कालांशो-
क्तिस्तु क्षेत्रांशनिदानभूतत्वाय सामान्यत उदयास्तज्ञानसिद्ध्यैव । तदेतत्पितृ-
चरणैस्तोडशानंदे चंद्रचारविलासे सम्यक् प्रतिपादितं तस्माद्वृत्तमसंस्कार-
वशेन चतुर्दशीशेषे प्रातश्चंद्रोदयो दृश्यते न दृश्यते च । एवं प्रातरभावास्या-
मपि चंद्रोदयो न दृश्यते तस्मात्सुष्टुक्तम्—'स्यादृष्टेदुः सिनीवाली सा नष्टे-

कुहूः कुहूः' इति । तद्वदेव द्विधा ह्यमा 'सिनीवाली' चंद्रवती नष्टचंद्रा
 कुहूर्मेता ।' इति कश्यपोपि द्विवैवामावास्याह सः । तस्मादिवं युक्तमेव ।
 यद्यमावस्यायां चंद्रो दृश्यते तदामावास्यायां सिनीवाली यदा चंद्रोऽमावा-
 स्यायां न दृश्यते तदा कुहूरिति । परं त्विदमयुक्तम् । यदुभयराहित्येनामावा-
 स्यांतरमप्यस्तीत्यसंभवात् । अत्र समाधिं वादकास्तावदाहुः—यस्याः कस्या-
 श्चिदमावास्याया अष्टौ विभागाः कृत्वा प्रथमविभागे चंद्रदर्शनमस्ति
 भवेति । यदा चंद्रदर्शनं तदा सिनीवाली यदा चंद्रदर्शनं तदामावास्या
 सकलचंद्रक्षये कुहूरिति । तदेतदुक्तं छंदोगोपरिशिष्टे इंदुक्षयकालः श्राद्धकाल
 इति प्रस्तुत्येदुल्लेखकालपरिमाणमुक्तम्—'अष्टमेशे चतुर्दश्याः क्षीणो भवति
 चंद्रमाः । अमावास्याष्टमे भागे पुनः किल भवेदणुः ॥' इति । 'आग्रहाय-
 ण्यमावास्या तथा ज्येष्ठस्य या भवेत् । विशेषमाभ्यां युक्ते चंद्रचारविदो
 जनाः ॥' 'अत्रेदुल्लेखे प्रथमेऽवतिष्ठते चतुर्थभागोनकलावशिष्टः । तद्वत् एव
 क्षयमेति कृत्वा एवं ज्योतिश्चक्रविदो वदन्ति ॥' इति । आभ्यामिति त्यज्योषे
 पंचमी । एतेऽमावास्याः प्रकृत्येत्यर्थः । एतत्कारिकाश्रयं तद्भाष्यकारेण व्या-
 ख्यातम्—'प्रहरनवारमकश्चंद्रक्षयकालः' इति । तन्नामायाः सप्तमाष्टमयामौ
 कृत्स्नक्षयकालः चतुर्दशीशेषयामदर्शादियामौ चंद्रसूक्ष्मताकाल इति पुनः
 किलशब्दाभ्यामयमर्थो द्योत्यते । चतुर्दश्यां क्षेप्यं सूक्ष्मं अमात्यभागे कृत्स्नक्ष-
 यकाल इति अमावास्याविशेषे ज्येष्ठादावमाद्ययामे चंद्रो दृश्यते इत्यर्थः । ज्यो-
 तिश्चक्रविद इत्यस्यार्थः पितृचरणैरभिहितः । देशकालगणनाकुशला यथा यथा
 गणयन्ति तदेवांशीकार्यमिति सूच्यते । ततश्च ज्येष्ठादिकालमिष्टकालेऽप्येवंवि-
 धोपलंभः । ज्येष्ठादौ च नोपलंभो देशकालभेदेन संभवतीति । तदयमत्र वि-
 वेकः । यस्याममावास्यायां प्रथमे प्रहरे शास्त्रात्प्रत्यक्षतो वा चंद्रदर्शनं स्यात्सा
 सिनीवाली सर्वत्रादिसिद्धा । तत्रोत्पन्नस्य सिनीवालीजननफलमादेष्टुं सिनी-
 वालीप्रयुक्ता शांतिश्च विधेया । अथ तस्याममावास्यायां यदा नष्टेदुल्लेखं
 स्यात्तदा कुहूरिति तत्रैकस्याश्रंद्रकलायाः किञ्चिन्नाशो वाखिलनाशोवेति संदेहे
 वित्तिगमनाविरहात्कृत्स्नकलाक्षय एव विवक्षितो मुख्यत्वात् । यत्किञ्चिन्नाश
 स्वप्रचीनमानत्वाद्गौणः 'गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्येसंप्रत्ययः' इतिन्यायान्मुख्य-
 स्यैव ग्रहणं युक्तं स च कृत्स्नक्षयकालोऽमावास्यांतिमक्षणएव तस्य चातिसूक्ष्म-
 त्वादुद्गर्जनत्वात्संक्रांतिकालवदित्यमावास्यायाः सप्तमाष्टमप्रहरयोः कृत्स्नक्षय-
 कालस्य भाष्यकारेण परिभाषितत्वात्सप्तमाष्टमप्रहरात्मकः कालः कुहूशब्द-
 वाच्यः । तत्रोत्पन्नस्य कुहूजननफलं तच्छांतिश्चादेष्टुं । पुनस्तस्यामेवामावा-
 स्यायां प्रथमप्रहरादनंतरं सप्तमप्रहरादूर्वाक् प्रहरपंचकारमकः कालो दर्शना-
 द्वाच्यः । इति तत्रोत्पन्नस्य दर्शनजननफलं तच्छांतिश्चादेष्टुं । एवमेकस्या-
 मेवामावास्यायां कालभेदेन त्रयं संभवति । अत्र केचित्सिनीवास्यां विशेष-
 माहुः—चतुर्दशीशेषे सूर्योदयात्प्राक् चंद्रदर्शनं जाते सति परदिने याऽमावा-
 स्या सा सिनीवाली । तथा च जगन्मोहने बौधायन इत्युक्त्वा पठितम्—

‘मध्याह्नसमयं यावच्चतुर्दश्यनुवर्तते । सिनीवालीति सा त्वेषा पितृकर्मणि शस्यते ॥’ इति । धर्मशास्त्रेष्वेतादृशानि भूयांसि वचनानि संति तेषामिदं आद्यकालनिर्णयोपयोगि परिभाषिकं सिनीवालीत्वं न पुनर्जननादौ । कुतः निरुक्तिविरोधात् । तथाहि ‘इष्टेदुः सिनीवाली’ इत्यादिवाक्येषु इष्टश्चंद्रो यस्यां सा सिनीवालीति बहुव्रीहिः । सच ‘अनेकमन्यपदार्थे’ इति विहित-स्तत्रान्यपदार्थतयोपस्थितामावास्यैव गृह्यते प्रकरणात् । नचैवं सति चतुर्दश्यां चंद्रोदये सिनीवालीत्वं स्यात् । इष्टचंद्रा सिनीवालीत्येतावतैव लक्षणेन सर्वासामपि इष्टेदुत्वासिनीवालीत्वे तच्छांतिकोक्तिरनर्थिका स्यात् । ननु च इष्टश्चंद्रो यस्यामित्यन्यपदार्थे सप्तमी सामीप्यपरेति व्याख्यायते इति चेन्न । तस्याः सामीप्यसप्तम्या गौणाधारपरत्वान्मुख्यासंभवे हि गौणग्रहणं युक्तम् । अत्र तु मुख्य एवाधारः संभवत्यमावास्यारूप इति गृह्यते । ‘गौणमुख्ययोर्मुख्ये कार्ये संप्रत्ययः’ इति न्यायात् । ननु इष्टश्चंद्रो यस्या इति षष्ठ्यन्तेऽन्यपदार्थे बहुव्रीहौ संबंधमात्रं मुख्य एव षष्ठ्यर्थे इति सामीप्यसंबंधवाचिषष्ठ्यन्तेऽन्यपदार्थे बहुव्रीहिरयं भविष्यतीति चेत् । सामीप्यादिसंबंधे मत्वर्थीयः प्रत्ययो बहुव्रीहिर्वा न कैरपि वैयाकरणैरिष्यते । तदेतत् ‘तदस्यास्त्यस्मिन्निति मतुप्’ इत्यत्र महाभाष्यकारेण प्रत्यपादि । नचैवमपि—‘कुहूः सिनीवास्त्यपि नष्ट-इष्टे चंद्रे स्मृते चासितपंचदश्यौ’ इत्यादिवाक्येषु बहुव्रीहिर्निर्देशो मतुप्-निर्देशो वा नास्ति । तत्र कृष्णचतुर्दश्यामपि चंद्रोदयस्य इष्टत्वादमावास्यायाः सिनीवालीति संज्ञा स्यादिति चेन्न । ‘संभवति ‘सामानाधिकरण्ये वैयधिकरण्यस्यान्याय्यत्वात्’ इति न्यायाच्चंद्रोदयसमानाधिकरणामावास्याग्रहणस्यैव युक्तत्वात् । किंच सिनीपदेन श्वेतचंद्रकलोच्यते । सितशब्दः श्वेतवर्णवाची तस्मादस्त्रियाम् ‘वर्णादनुदात्तात्तोपधात्तोः’ इति ङीप्नकारौ । सिनी तां बलते प्राप्नोतीति सिनीवालीति व्युत्पत्तेश्चतुर्दश्युदितचंद्राश्रयायाममावास्यायां न युज्यते ‘कृत्तद्धितसमासानामभिधानं नियामकम्’ इति भाष्यकारस्मरणादिति । तस्माद्वृष्टेदुः सिनीवालीत्यमावास्यैवाभिधीयते इति यत्प्रागुक्तं तदेव ज्यायः । एवमेकस्यामेवामावास्यायां सिनीवालीकुहूदर्शरूपं भेदत्रयं युक्तम् । अथ सिद्धांतविदोऽन्यथा समादधुः । तत्र ‘स्याद्वृष्टेदुः सिनीवाली सा नष्टेदुकला कुहूः’ इत्यादिषु हि दर्शनशब्देन चाक्षुषं दर्शनं विवक्षितं तच्चोदयास्ताधिकाररीत्या दर्शनयोग्यत्वे सति पूर्वक्षितिजक्रांतिवृत्तसंबंधवत्त्वं ग्रहादेर्दर्शनशब्दवाच्यम् । मेघाद्यावरणे हि शास्त्रीये दर्शने इक्षिर्वर्तते । ‘आत्मा द्रष्टव्यः’ इत्यादिवत् । अत्रार्थे ‘पश्याथैश्वानालोचने’ इति पाणिनिरप्यनुकूलः । अतो भास्करेणाप्युक्तम्—‘निजनिजोदयलग्नसमुद्गमे समुदयोऽपि भवेन्नभःसदाम्’ इति । तथैव रीत्या दर्शनायोग्यत्वे पूर्वक्षितिजक्रांतिवृत्तसंबंधवत्त्वमदर्शनशब्दवाच्यम् । यत्तु—‘भवति चास्तबिलग्रसमुद्गमे प्रतिदिनेऽस्तमयः प्रवहन्नमात्’ इति भास्करेणोक्तम् । तन्नभःसदाक्रांतिवृत्तपरिपक्षितिजसन्नविचित्रशोनास्तलक्षणमुक्तं ननु पूर्वक्षितिजे दर्शनाभावल-

क्षणमिति मयोक्तं दर्शनाभावलक्षणम् । अतोऽदर्शनलक्षणवत्यमावास्या सिनी-
वालीनाम दर्शनलक्षणवत्यमावास्या कुहूर्नामलक्षणद्वयानाक्रांतामावास्या दर्श-
शब्दवाच्या इति । यदा खल्वमावास्या सूर्योदयात्प्राग्घटिकात्रयवती तदा दृक्क-
र्मसंस्कारवशेन चंद्रस्य दृश्यत्वमागतं चेत्तदा सा संपूर्णामावास्या सिनीवाली-
नाम तादृश्याममायां द्वितीयसूर्योदयावधिकायामुत्पन्नस्यारिष्टशांतये सिनी-
वालीशांतिस्तत्फलं चादेश्यम् । अतिवृद्धौ वा तस्य अमावास्याया द्वितीयसू-
र्योदयानंतरमवशिष्टममावास्याघटीषुत्पन्नस्य कुहूशांतिरेव—चंद्रादर्शनलक्षण-
सत्त्वात् । यदि सैवामावास्या सूर्योदयात्प्राग्घटिकाचतुष्टयं वा प्रतिपत्संबद्धा
तदा सिनीवाल्येव । अथ तादृश्यामेव न्यूनायां वाधिकायां वामावास्यायां
तु दृक्कर्मसंस्कारवशेन चंद्रस्यादृश्यत्वमागतं सांमावास्या संपूर्णा कुहूर्नाम—
चंद्रादर्शनलक्षणसत्त्वादेव । तत्र कुहूजननफलं शांतिश्चादेश्या । यदा तु सूर्यो-
दयानंतरं कियतीषु घटीष्वतिक्रांतास्वमावास्याप्रवृत्तिस्ततः पूर्वं च चतुर्दश्ये-
वावस्थिता तस्यामुषसि दृक्कर्मवशतश्चंद्रो दृष्टोऽमा वादर्शि तथाप्यमावा-
स्यायां चन्द्रदर्शनादर्शनलक्षणानाक्रांतत्वात्सामावास्या संपूर्णा दर्शो नाम । तत्र
दर्शनजननफलं शांतिश्च विधेयेति । एवममावास्याभेदेन सिनीवालीकुहूदर्श-
रूपसंज्ञात्रयं सावकाशमित्यस्मन्मतम् ॥ अथ सुगमप्रकारेण भेदत्रयं ब्रूमः ॥
तत्र सिनीवाली सर्ववादिसिद्धा सैव कुहूस्तत्प्रकारांतरेण पारिभाषिकी ।
यदाह वसिष्ठः—‘नक्षत्रे यस्य दर्शांतो विषनाढ्यां भवेद्यदि । कुहूयोग
इति ख्यातो व्याधिमृत्युभयादिकृत् ॥’ इति । अयमर्थः । यस्मिन्नक्षत्रे या
विषनाढ्य उक्तास्तस्मिन्काले यदि दर्शस्य समाप्तिर्दर्शचरमनाडी भवेत् तन्नक्षत्रं
यस्य पुरुषस्य जन्मर्क्षं जन्मकाले कालांतरे वा स्यात्तस्य पुंसो व्याधिमृत्युभय-
कृत्कुहूयोगो ध्येयः । तत्र कुहूजननफलं शांतिश्च स्यात् । कालांतरेऽपि कुहूयो-
गसंभवे शांतिर्विधेया । अत्र कुहूयोगे विशेषमाह—स एव—‘कुहूः स्याद्यदि
जन्मांशे षण्मासान्मृत्युमाप्नुयात् । जन्मलग्नेऽथ जन्मांशे मृत्युर्मासत्रयाद्भवेत् ॥’
इति । पूर्वात्कुहूयोगकाले यदि जन्मनवांशे चंद्रस्तदा षण्मासमध्ये मृत्युः ।
यदि जन्मलग्नं तस्मिन्काले जन्मांशगश्चंद्रश्चेत्युभयसंभवे मासत्रयेण मृतिरिति
भावः । अतएवोक्तं जगन्मोहने वसिष्ठेन—‘यस्य जन्मर्क्षगश्चंद्रो विषनाढ्यां
कुहूर्भवेत् । अभिचारेण किं तस्य स्वयमेव मरिष्यति ॥’ इति । अतो विषघ-
टिकातः पूर्वकालो दर्शशब्दवाच्य इति । एवमस्माभिः प्रकारत्रयेण सिनीवा-
लीकुहूदर्शनां भेद उपपादितस्तत्र यथासंप्रदायं व्यवस्थेत्यलमतिप्रसंगेन ।

ज्योतिःशास्त्रमहोदन्वदवगाहनिविष्टधीः ।

नीलकर्णशगोर्विदहनूमान्केन गीर्यताम् ॥

अथ प्राक् प्रतिज्ञाता सिनीवालीकुहूशांतिस्तावदुच्यते ॥ ‘सिनीवालयां
प्रसूता स्वाद्यस्य भार्या पशुस्तथा । गवाश्च महिषी चैव शक्रस्यापि श्रियं
हरेत् ॥ ये च संति द्विजाश्चान्ये स्वप्रसादोपजीविनः । वर्जयेत्तानशेषांस्तु
पशुपक्षिमृगादिकान् ॥’ द्विजाः पक्षिणः । ‘कुहूप्रसूतिरत्यर्थं सर्वदोषकरी

नृणाम् । यस्य प्रसूतिरत्र स्यात्तस्यायुर्धननाशनम् ॥ सर्वगंडसमस्तत्र दो-
षस्तु प्रबलो भवेत् । नारीं विना विशेषाणां परित्यागो विधीयते ॥' गोम-
हिष्यादीनां सिनीवालीकुहूप्रसवे तासां त्यागो नतु नारीणामिति भावः ।
'परित्यागात्तत्र शांतिं कुर्याद्दीमान् विचक्षणः । तत्फलं तत्क्षणाधेन पुनरेव
विलीयते ॥ न त्यजेत्पंडितो मोहादथादज्ञानतोपि वा । तद्योगं नाशयेदाशु
स्वयं वा नाशमृच्छति ॥ कल्पोक्तशांतिः कर्तव्या शीघ्रं दोषापनुत्तये ॥ रुद्रः
शक्रश्च पितरः पूज्याः स्युर्देवताः क्रमात् । कर्पमात्रसुवर्णेन तदर्धाधेन वा
पुनः ॥ अथवा शक्तितः कुर्याद्वित्तशाठ्यविवर्जितः । प्रतिमां कारयेच्छंभोश्च-
तुर्भुजसमन्विताम् ॥ त्रिशूलवज्रवरदाभयहस्तां यथाक्रमात् । श्वेतवर्णां
श्वेतपुष्पां श्वेतांबरवृषस्थिताम् ॥ त्रैयंबकेण मंत्रेण पूजां कुर्याद्यथाविधि ।
इंद्रश्चतुर्भुजो वज्रांकुशचापससायकः ॥ रक्तवर्णो गजारूढो यतइंद्रेति मंत्रतः ।
पितरः कृष्णवर्णाश्च चतुर्हस्ता विमानगाः ॥ यथ्यक्षसूत्रकमंडलवभयानां च धा-
रिणः । ये सत्या इति मंत्रेण पूजां कुर्यादनंतरम् ॥ आग्नेयीं दिशमारभ्य कुंभान्को-
णेषु विन्यसेत् । तन्मध्ये स्थापयेत्कुंभं शतच्छिद्रसमन्वितम् ॥ तेष्वेव पंचगव्या-
दींस्तत्तन्मंत्रैश्च निक्षिपेत् । कल्पोक्तशांतिः कर्तव्या कुर्याच्छीघ्रं प्रयत्नतः ॥ गो-
दानं वस्त्रदानं च सुवर्णं चौर्यकं शुभम् । दशदानानि चोक्तानि क्षी-
रमाज्यं गुडं तथा ॥ आज्यावेक्षणमेतानि तत्तन्मंत्रैश्च कारयेत् । समिदाज्य-
चरोर्होमं तिलमापैश्च सर्पपैः ॥ अश्वत्थप्लक्षपालाशसमिद्धिः खादिरैः शुभैः ।
अष्टोत्तरशतमुखं प्रत्येकं जुहुयाद्विजः ॥ त्रैयंबकेण मंत्रेण तिलान्व्याहृतिभिः
पुनः । चतुर्भिः कलशैर्युक्तं बृहत्कुंभसमन्वितम् ॥ शांतिवत्कलशे कार्यमभि-
षेकं च कारयेत् । पितृमातृशिश्नुनां च अभिषिचेत्तु वारुणैः ॥ शंकरस्याभिषेकं
च कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् ॥ अन्येषां चैव सर्वेषां ब्राह्मणानां च तर्पणम् ॥ य-
थाशक्त्यनुसारेण द्विजवाचनकं तथा ॥' इत्युत्तरगाग्योक्तसिनीवालीकुहूशां-
तिविधिः ॥

अथ दर्शशांतिरुच्यते 'अथातो दर्शजातानां मातापित्रोर्दरिद्रता । त-
द्दोषपरिहारार्थं शांतिं वक्ष्यामि नारद ॥ पुण्याहं वाचयित्वादौ ऋतुसंकल्पपूर्व-
कम् ॥ कुंडं वा स्थंडिलं कुर्यात्तद्देशे स्थापयेद्धटम् ॥ तत्कुंभे निक्षिपेद्द्रव्यं दधिक्षीर-
घृतादिकम् ॥ अन्यघोदोदंबराश्वत्थाः सचूतनिंबकास्तथा ॥ एतेषां वृक्षमूलानां स्वमा-
दीन्पल्लवांस्तथा । पंचरत्नानि निक्षिप्य वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥ सर्वे समुद्राः सरि-
तस्तीर्थानि जलदा नदाः । आयांतु यजमानस्य दुरितक्षयकारकाः ॥ आपोहि-
ष्ठातृचेनाथ कयानश्चित्र इत्यृचा । यत्किंचेदमृचा चैव समुद्रज्येष्ठा इत्यृचा ॥
अभिमन्त्र्योदकं पश्चादग्नेः पूर्वप्रदेशके ।' उदकमभिमन्त्र्य पश्चाद्दर्शदेवताः स्था-
पयेदित्यर्थः । मंडलं कुर्यादिति यदुक्तम् । 'हारिद्रं रक्तकं चैव कृष्णं श्वेतं च
नीलकम् । एतेषां तंदुलैश्चैव सर्वतोभद्रमुद्धरेत् ॥ दर्शस्य देवतायाश्च सोम-
सूर्यस्वरूपकाः । प्रतिमा स्वर्णजा नित्यं राजती ताम्रजा तथा ॥ दर्शदेवता-
रूपसोमसूर्यस्वरूपप्रतिमाः स्थापयेदित्यभेदेनान्वयः । कुहूमपि तत्रापीदम्-

‘सर्वतोभद्रमध्ये च स्थापयेद्दर्शदैवतम् । ग्रहवर्णं वस्त्रयुग्मं तद्वर्णं गंध-
पुष्पकम् ॥ आप्यायस्वेति मंत्रेण सवितापश्चात्तमेव च । उपचारैः समाराध्य
ततो होमं समाचरेत् ॥ कृत्वा वह्निं प्रतिष्ठाप्य क्रतुसंकल्पमीदृशम् । आयु-
रारोग्यसिद्ध्यर्थं सर्वारिष्टप्रशांतये ॥ पुत्रस्य दर्शजननदोषनिर्हरणाय च । मा-
तापित्रोः कुमारस्य सर्वारिष्टप्रशांतये ॥ तेषामायुः श्रियं चैव शांतिहोमं क-
रोम्यहम् । समिधश्च चरुद्रव्यं क्रमेण जुहुयाद्गृही ॥ हुनेत्सवितृमंत्रेण सोमो-
धेनुं च मंत्रतः । एतैर्मन्त्रैश्च प्रत्येकं हुनेदष्टोत्तरं शतम् ॥ दर्शस्य देवताहोम-
मष्टाविंशतिसंख्यया । होममेवं तु कृत्वाथ विध्याचाराभिषेचनम् ॥ श्रीसू-
क्तमायुष्यसूक्तं समुद्रज्येष्ठपट्टचा ॥ एतैर्मन्त्रैरभिषेकं मातापित्रोः शिशोस्तथा ।
ततः स्विष्टकृदादि स्याद्धोमशेषं समापयेत् । हिरण्यं रजतं चैव कृष्णा धेनुश्च
दक्षिणा ॥ अन्येभ्योऽपि यथाशक्ति दातव्या दक्षिणा तथा । ब्राह्मणान्भो-
जयेत्तत्र कारयेत्स्वस्तिवाचनम् ॥’ इति श्रीनारदोक्तो दर्शशांतिविधिः ॥

अथ कृष्णचतुर्दशीशांतिविधिरुच्यते—‘मंदरस्थं सुखासीनं गगं मु-
निवरं शुभम् । नमस्कृत्वाथ पप्रच्छ शौनको मुनिपुंगवः ॥ शांतिकर्माणि
सर्वाणि त्वत्तो जानाम्यहं पुरा । अधुना श्रोतुमिच्छामि कृष्णपक्षचतुर्दशीम् ॥
दिवा वा यदि वा रात्रौ प्रसूतेः किं फलं वद ॥’ गगर्ग उवाच—‘कृष्णपक्षे
चतुर्दश्यां प्रसूतेः षड्विधं फलम् । चतुर्दशीं च षड्भागां कुर्यादादौ शुभं
स्मृतम् ॥ द्वितीये पितरं हन्ति तृतीये मातरं तथा । चतुर्थे मातुलं हन्ति पं-
चमे वंशनाशनम् ॥ षष्ठे तु धनहानिः स्यादात्मनो वंशनाशनम् । तस्मात्सर्वप्र-
यत्नेन शांतिं कुर्याद्विधानतः ॥ आचार्यं वरयेद्धीमान् पुत्रदारसमन्वितम् ।
स्वकर्मनिरतं शांतं श्रोत्रियं वेदपारगम् ॥ सर्वालंकारसंयुक्तं सर्वल-
क्षणसंयुतम् । ब्राह्मणानृत्विजश्चैव स्वस्तिवाचनपूर्वकम् ॥ रुद्रोऽधिदेवता
तस्याः कर्षमात्रसुवर्णतः । तदर्धेन च वा कुर्याद्वित्तशाख्येन वर्जितः ॥ प्रति-
मां कारयेच्छंभोः सर्वलक्षणसंयुताम् । वृषभे च समासीनं वरदाभयपाणि-
कम् ॥ शुद्धस्फटिकसंकाशं श्वेतमाल्यांबरान्वितम् । त्रैयंबकेण मंत्रेण पूजां
कुर्याद्विधानतः ॥ स्थापयेच्चतुरः कुंभांश्चतुर्दिक्षु यथाक्रमम् । पुण्यतीर्थजलो-
पेतान्धान्यस्योपरि विन्यसेत् ॥ शतौषधानि निक्षिप्य श्वेतवस्त्रैश्च वेष्टयेत् ।
शुभानि चैव पुष्पाणि श्वेतानि परिवेदयेत् ॥ सर्वे समुद्राः सरितस्तीर्थानि
जलदा नदाः । आयांतु यजमानस्य दुरितक्षयकारकाः ॥ आवाह्य वारुणैर्म-
न्त्रैरनेन च विधानतः । इममेवरुणेत्यनया तत्त्वायामीत्यृचा तथा ॥ त्वं नो अग्ने
इत्यनया सत्वज्ञ इति मंत्रतः । आग्नेयकुंभमारभ्य पूजां कुर्याद्यथाक्रमम् ।
आनोभद्राख्यसूक्तेन भद्राभग्नेश्च सूक्तकम् । जह्वा पुरुषसूक्तं च क्रदुद्रं तु क्रमा-
जपेत् ॥ ईश्वरस्याभिषेकं च ग्रहपूजां च कारयेत् । पूजाकर्मं मुनिर्वर्त्य होमं
कुर्याद्विधानतः ॥ गेहस्थेशानदिग्भागे कुंडं कुर्याद्विधानतः । विस्तारायाम-
स्नातं च अरत्निद्वयसंयुतम् ॥ कुंडकंठं परित्यज्य समंतादंगुलिक्रमात् । मेख-
लोच्छ्रायविस्तारश्चतुस्त्रिंशंगुलक्रमात् ॥ पश्चिमे मध्यभागे तु योनिं कुर्याद्वि-

धानतः । योनिं षडंगुलां तिर्यग्द्वादशांगुलदैर्घ्यकाम् ॥ अश्वत्थदलसंकाशां
किञ्चिन्निम्नायतां शुभाम् । कुर्यादाधारपर्यंतं स्वगृहोक्तविधानतः ॥ समिदा-
ज्यचरुंश्चैव तिलमाषांश्च सर्पपैः । अश्वत्थप्लक्षपालाशसमिद्धिः खादिरैः शुभैः ॥
अष्टोत्तरसहस्रं वा अष्टोत्तरशतं तु वा । अष्टाविंशतिभेदैश्च होमं कुर्यात्पृथक्पृ-
थक् ॥ त्रैयंबकेण मन्त्रेण तिला व्याहृतिभिः क्रमात् । अहा एवं च होतव्या
अस्मदुक्तविधानतः ॥ एवं क्रमेण होतव्यं होमशेषं समापयेत् । सर्वालंकार-
युक्तानां त्रयाणामभिषेचनम् ॥ चतुर्भिः कलशैरद्भिर्द्व्यहकुंभसमन्वितम् । धौ-
तारबराणि धृत्वाथ कुर्यादाज्यावलोकनम् ॥ पूर्णाहुतिं च जुहुयाद्यजमानः
सप्ताहितः । तत्सर्वं परया भक्त्या ईश्वराय निवेदयेत् ॥ सर्वालंकारसंयुक्तां
सवत्सां गां पयस्विनीम् । प्रतिमां वस्त्रयुग्मं च आचार्याय निवेदयेत् ॥ अन्येषां
चैव सर्वेषां कुर्याद्ब्राह्मणभोजनम् । तस्मादनेन विधिना वित्तशाठ्यविवर्जितः ॥
एवं यः कुरुते शान्तिं सर्वपापैः प्रमुच्यते । सर्वान्कामानवाप्नोति चिरंजीवी
सुखी भवेत् ॥' इत्युत्तरगार्ग्योक्ता कृष्णचतुर्दशीशान्तिः ॥

अथैकनक्षत्रजातानां शान्तिविधिरुच्यते—'एकस्मिन्नेव नक्षत्रे आ-
त्रोर्वा पितृपुत्रयोः । प्रसूतिश्च तयोर्मृत्युर्भवेदेकस्य निश्चयः ॥ तद्दोषनाशाय
तदा प्रशस्तां शान्तिं च कुर्यादभिषेचनं च । संपूज्य ऋक्षप्रतिमां तदग्रे दातुं
च कुर्याद्विभवानुरूपम् ॥ तत्र शान्तिं प्रवक्ष्यामि सर्वाचार्यमतेन तु । शुभर्क्षे
शुभवारे च चंद्रताराबलान्विते ॥ रिक्ताविष्टिविवर्ज्ये तु प्रारभेद्विसे सुधीः ।
आचार्यं वरयेत्पूर्वं चतुरोऽथ द्विजोत्तमान् ॥ पुण्याहं वाचयित्वा तु शान्तिकर्म
सप्ताचरेत् । आग्नेयीशानदिग्भागे नक्षत्रप्रतिमां ततः ॥ तन्नक्षत्रोक्तमंत्रेण अ-
र्चयेत्कलशोपरि । रक्तवस्त्रेण संछाद्य वस्त्रयुग्मेन वेष्टयेत् ॥ स्वशास्त्रोक्तेन मा-
र्गेण कुर्यादग्निमुखं ततः । अनेनैव तु मंत्रेण हुनेदष्टोत्तरं शतम् ॥ प्रत्येकं
समिदब्राह्म्यैः प्रायश्चित्तांतमेव च । अभिषेकं ततः कुर्यादाचार्यः पितृपुत्रयोः ।
वस्त्रालंकारगोदानैराचार्यं पूजयेत्पुनः । ऋत्विग्भ्यो दक्षिणां दद्यान्माषत्रय-
सुवर्णकम् ॥ देवताप्रतिमादानं धान्यवस्त्रादिभिः सह । यानशय्यासनादींश्च
दद्यात्तद्दोषशान्तये ॥ भोजयेद्ब्राह्मणान्सर्वान्वित्तशाठ्यविवर्जितः ॥' इति गार्-
ग्योक्तैकनक्षत्रजननशान्तिविधिः ॥ 'अत्रैकस्मिन्नेव नक्षत्रे आत्रोर्वा पितृपुत्रयोः'
इति गर्गवाक्ये आत्रोरिति पदे किं आता च स्वसा च आतरौ 'आतृपुत्रौ
स्वसुदुहितृभ्याम्' इत्येकशेषः, उत आता च आता च आतरौ 'सरूपणासैक-
शेष एकविभक्तौ' इत्येकशेषः । तत्र प्रथमपक्षे सोदरयोर्भातृभगिन्योरेवैकन-
क्षत्रजनननिषेधः स्यान्नतु पुंआत्रोः । द्वितीयपक्षे तु सोदरयोः पुंआत्रोरेव नि-
षेधः स्यान्नतु आतृभगिन्योः । इष्यते च द्वयोरपि आत्रोर्निषेधः । नच आ-
तरौ च आतरौ चेति द्वंद्वे सत्येकशेषेण सिद्धमिति वाच्यम् । तथासति तेषां
चतुर्धाद्भावणमिति पाठ्यं स्यात् । एवं पितृपुत्रयोरित्यत्रापि पिता च पुत्र-
श्चेति द्वंद्वे पितापुत्रयोरैकनक्षत्रजनननिषेधः स्यात् । तथा पुत्रश्च दुहिता च
पुत्रौ 'आतृपुत्रौ' इत्यादिनैकशेषः । पितरौ च पुत्रौ चेति द्वंद्वे मातापित्रोः पुत्रश्च

कन्यायाश्चैकनक्षत्रजनननिषेधः स्यादिति वाच्यम् । यतः प्रथमपक्षे पितृपुत्रा-
णामिति बहुवचनांतं पदं पाठ्यं स्यादिति । द्वितीयपक्षे तु स दोषोऽस्त्येव ।
परंतु यथासंख्यमपि लगति । यथा मातापुत्रयोरेव पितादुहित्रोरेव चैकनक्ष-
त्रजनननिषेधः स्यात् । नतु मातादुहित्रोः पितापुत्रयोश्चेति । इष्यते चानयो-
रपि निषेध इत्यतो नैतद्वचनं निर्णयपदवीमवगाहते । सत्यम् । गर्गवाक्यस्य
त्वेतावानेवार्थः । परं तु वचनांतरानुरोधादिष्टविषयोपि संगृहीतो भवति ।
यदाह वसिष्ठः—‘पित्रोस्तु जन्मकर्मक्षे जातस्तु पितृमातृहा । जन्मक्षीणो च
तल्लभे जातः सद्यो मृतिप्रदः ॥’ इति । देवकीर्तिः—‘यद्येकस्मिन्धिष्ये
जायंते दुहितरोऽथवा पुत्राः । पितुरंतकरा ह्येते यद्यपरे प्रीतिरतुला स्यात् ॥’
इति । अपरे अन्यनक्षत्रे । ‘पूर्वादिभ्यो नवभ्यो वा’ इत्यस्मिन्भावपक्षे
रूपम् । गर्गसंहितायामपि—‘यस्यैव जन्मनक्षत्रे जायेच्चाता सुतोपि वा ।
सजातीयः सजात्या वा सोऽस्य प्राणान्प्रसाधयेत् ॥’ इति । यस्येति पुंस्त्व-
मविवक्षितं । तेन मातुरपि निषेधो वसिष्ठवाक्यस्वरसात् । अथ मूलश्लोके
दुष्टनिमित्तस्योपलक्षणत्वेन व्याख्यानात् । सूर्यचंद्रग्रहणसमयजननशां-
तिविधिरुच्यते—‘ग्रहणे चंद्रसूर्यस्य प्रसूतिर्यदि जायते । व्याधिपीडा तदा
स्त्रीणामादौ तु ऋतुदर्शनात् ॥ इत्थं संजायते यस्तु तस्य मृत्युर्न संशयः ।
व्याधिपीडा च दारिद्र्यं शोकश्च कलहो भवेत् ॥ शांतिं तेषां प्रवक्ष्यामि
नराणां हितकाम्यया । यस्मिन्नुक्षे विशेषेण ग्रहणं संप्रजायते ॥ तद्व्याधि-
पते रूपं सुवर्णेन प्रकल्पयेत् । यथाशक्यनुसारेण वित्तशाठ्यं न कारयेत् ॥
सूर्यग्रहे सूर्यरूपं सुवर्णेन स्वशक्तितः । चंद्रं चंद्रग्रहे धीमान् रजतेन विशेष-
पतः ॥ राहुरूपं प्रकुर्वीत नागेनैव विचक्षणः ॥’ नागेन सीसकेन । ‘शुचौ
देशे प्रयत्नेन गोमयेन प्रलेपयेत् । तस्योपरि न्यसेद्धीमान्नववस्त्रं सुशोभनम् ।
त्रयाणां चैव रूपाणां स्थापनं तत्र कारयेत् ॥ रक्ताक्षतारक्तगंधरक्तपुष्पांब-
राणि च । सूर्यग्रहे प्रदातव्यं सूर्यप्रीतिकरं च यत् ॥ श्वेतवस्त्रं श्वेतमाल्यं
श्वेतगंधाक्षतादिभिः । चंद्रग्रहे प्रदातव्यं चंद्रप्रीतिकरं च यत् ॥ राहवे चैव
दातव्यं कृष्णपुष्पांबराणि च । दद्यान्नक्षत्रनाथाय श्वेतगंधानुलेपनम् ॥ सूर्यं
संपूजयेद्धीमानाकृष्णेति च मंत्रतः । चंद्रग्रहे च पालाशैः समिद्धिर्जुहुया-
न्नरः ॥ दूर्वाभिर्जुहुयाद्धीमान् राहोः संप्रीणनाय च । समिद्धिर्ब्रह्मवृक्षोत्थैर्भे-
शाय जुहुयाद्धुधः ॥’ भेशाय नक्षत्राधिपतये । ‘आज्येन चरुणा चैव तिलैश्च
जुहुयात्ततः । पंचगव्यैः पंचरत्नैः पंचत्वक्पंचपल्लवैः ॥ जलैरौषधकलकैश्च
संहितैः कलशोदकैः । (औषधकलकैः सर्वौषधिकलकैः) । अभिषेकं प्रकुर्वीत
यजमाने प्रयत्नतः ॥ मंत्रैर्वाहणदैवत्यैरापोहिष्ठादिभिस्त्रिभिः । इमंमेगङ्गे
पितरस्तत्त्वायामीति मंत्रकैः ॥ अभिषेके निवृत्ते तु यजमानः समाहितः ।
आचार्यं पूजयेत्पश्चात्सुशांतो विजितेंद्रियः ॥ तस्मै दद्यात्प्रयत्नेन भक्त्या प्रति-
कृतित्रयम् । दक्षिणाभिश्च संयुक्तं यथाशक्यनुसारतः । ब्राह्मणान्भोजयित्वा-
नु प्रणिपत्य क्षमापयेत् । तेभ्योऽपि दक्षिणां दद्याद्यजमानः समाहितः ॥

अनेन विधिना शांतिं कृत्वा सम्यग्विशेषतः । अकालमृत्युं शोकं च व्याधि-
पीडां न चाप्नुयात् ॥ सौख्यं सौमनसं नित्यं सौभाग्यं लभते नरः । इत्थं
ग्रहणजातानां सर्वारिष्टविनाशनम् ॥ कथितं भागवेणेदं शौनकाय महा-
त्मने ॥' इति श्रीशौनकविरचितः सूर्यचंद्रग्रहणसमयजननशांतिविधिः ॥

अथ त्रीतरशांतिरप्युच्यते । सा च शांतिसर्वस्वेऽभिहिता—'सुतत्रये
सुता चेत्स्यात्तत्रये वा सुतो यदि । मातापित्रोः कुलस्यापि तदारिष्टं मह-
द्भवेत् ॥ ज्येष्ठनाशो धने हानिर्दुःखं वा सुमहद्भवेत् । तत्र शांतिं प्रकुर्वीत
वित्तशास्त्रविबर्जितः ॥ जातस्यैकादशाहे वा द्वादशाहे शुभे दिने । आचार्य-
मृत्विजो ब्रूत्वा ग्रहयज्ञपुरःसरम् ॥ सह वा ग्रहयज्ञः स्याद्यथावित्तानुसारतः ।
ब्रह्मविष्णुमहेशैन्द्रप्रतिमाः स्वर्णतः कृताः ॥ पूजयेद्धान्यराशिस्थकलशोपरि
शक्तितः । पंचमे कलशे रुद्रं पूजयेद्गुद्रसंख्यया ॥ रुद्रसूक्तानि चत्वारि
शांतिसूक्तानि सर्वशः ॥ द्विज एको जपेद्धोमकाले शुचिसमाहितः ॥ आचार्यो
जुहुयात्तत्र समिदाज्यतिलांश्चरुम् । अष्टोत्तरसहस्रं वा शतं वा विंशतिं तु
वा ॥ देवताभ्यश्चतुर्वक्त्रादिभ्यो ग्रहपुरःसरम् । ब्रह्मादिमंत्रैरिन्द्रस्य यतइंद्रभया-
महे ॥ ततः स्विष्टकृतं हुत्वा बलिं पूर्णाहुतिं ततः । अभिवेकं कुटुंबस्य
कृत्वाचार्यं प्रपूजयेत् ॥ हिरण्यं धेनुरेका च ऋत्विग्भ्यो दक्षिणा ततः ।
प्रतिमा गुरवे देया उपस्कारसमन्विता । कांस्याज्यवीक्षणं कृत्वा शांतिपाठं
तु कारयेत् । ब्राह्मणान्भोजयेच्छक्या दीनानाथांश्च तर्पयेत् ॥ एवं शांतिवि-
धानेन सर्वारिष्टं प्रलीयते ॥' इति ॥ ५६ ॥

आलोक्यार्पान्पौरुषांश्च ग्रंथान्मूलादिशांतयः ।

नीकलंठतनूजेन गोविंदेनोदिताः क्रमात् ॥

अथ नक्षत्रप्रसंगादेवाश्विन्यादिभानां तारकामानमुपजातिकयाह—

त्रिज्यंगपंचांगिकुवेदवह्नयः शरेषुनेत्राश्विशरैन्दुभूकृताः ।

वेदाग्निरुद्राश्वियमाग्निवह्नयोऽब्धयः शतं द्विद्विरदा भतारकाः ५७

त्रीति ॥ अश्विन्यादीनां भानां तारकाः क्रमतो ज्ञेयाः । यथा अश्विन्यास्तारका-
स्तिस्रः ३ भरण्यास्तिस्रः ३ कृत्तिकायाः पद ६ रोहिण्याः पंच ५ मृगस्य तिस्रः ३ आ-
र्द्राया एका १ पुनर्वसोश्चतस्रः ४ पुष्यस्य तिस्रः ३ आश्लेषायाः पंच ५ मघायाः
पंच ५ पूर्वाफल्गुन्या द्वे २ उत्तराफल्गुन्या द्वे २ हस्तस्य पंच ५ चित्राया एका १
स्वात्या एका १ विशाखायाश्चतस्रः ४ अनुराधायाश्चतस्रः ४ ज्येष्ठायास्तिस्रः ३
मूलस्यैकादश ११ पूर्वाषाढाया द्वे २ उत्तराषाढाया द्वे २ अभिजितस्तिस्रः ३
श्रवणस्य तिस्रः ३ धनिष्ठायाश्चतस्रः ४ शततारकायाः शतं १०० पूर्वाभाद्र-
पदाया द्वे २ उत्तराभाद्रपदाया द्वे २ रेवत्या द्वात्रिंशत्तारकाः ३२ एतावती-
मिस्तारकाभिरश्विन्यादीनां स्वरूपं ज्ञेयम् । उक्तं च रत्नमालायाम्—'वह्नि-
त्रिज्यविषुगुणैन्दुकृताभिभूतबाणाश्विनेत्रशरभूकुयुगाब्धिरामाः । रुद्राब्धिराम-
गुणवेदवह्नियुग्मं दंता बुधैर्निगदिताः क्रमशो भताराः ॥' इति । नन्व-

स्मिन् श्रीपतिवाक्ये सप्तविंशतिभानि प्रतीयन्ते ग्रंथकृद्वाक्येष्टाविंशतिरिति विरोधः । अत्र समाधिः । उत्तरार्धे रुद्राब्धीत्यत्र चतस्रस्ताराः पूर्वाषाढोत्तराषाढयोस्तत्र द्वे पूर्वाषाढाया द्वे उत्तराषाढाया इत्यर्थः । एवमष्टाविंशतिनक्षत्राणि । नारदेनापि द्वयोराषाढयोर्द्वितारकत्वमुक्तम् । 'रामाग्निस्तुबाणाग्निभूवेदाग्निशरेषवः । नेत्रबाहुशरद्वीन्दुयुगवेदाग्निसंकरः ॥ बाहुनेत्राभ्यब्धिशतं बाहुनेत्ररदाः क्रमात् । मानां संख्या च विज्ञेया दक्षादीनां पृथक्पृथक् ॥ इति । अवश्यं चैतदेवं विज्ञेयम् । 'तुरगमुखसदृक्षम्' इत्यादिनाष्टाविंशतिनक्षत्राणामाकृतिकथनात्सप्तविंशतिनक्षत्राणां च तारागणोक्तेरिति पूर्वापरविरोधः शङ्क्यः । तारकामानोक्तप्रयोजनं विवाहे नक्षत्रतारकातुल्यैर्वर्षैस्तु सदसत्फलावासिरित्यादि । तदुक्तं वराहेण—'नक्षत्रजमुद्वाहे फलमब्दैस्तारकामितैः सदसत् । दिवसैर्ज्वरस्य नाशो व्याधेरन्यस्य वा वाच्यः ॥' इति । तद्यथा शौनकेन विवाहे प्रत्येकं नक्षत्रफलान्यभिहितानि । तत्र—'प्राजापत्ये सुभगा भोगयुतातिप्रिया भर्तुः । पुत्रधनानि च लभते सा कन्या पंचमे वर्षे ॥' इति । रोहिण्यामुद्वाहफलमुक्तं तद्रोहिण्यास्ताराः पंच तावद्वर्षैर्भवति । 'अब्दात्प्राणवियोगं त्वाष्ट्रे प्राप्नोति भूतसंसर्गात् । त्यक्त्वा स्वज्ञातिकुलं कामपरायातिवासत्त्वम् ॥' इति । चित्राया असत्फलं तच्चित्रातारैका तर्हि एकेन वर्षेण भवति । एवं ज्वराद्युत्पत्तावपि तारकामानदिवसैर्ज्वरस्य वान्यस्य व्याधे रोगस्य वा नाशो वाच्य इत्याद्यूह्यम् । ननु नक्षत्रभेदेन पूर्वमपि ज्वरनाशका दिवसाः प्रोक्ताः । अत्र तु तारकामितसंख्यादिवसा उक्ता इति ग्रंथविरोधे इति चेन्न । चरणभेदाच्च विरोध इति वयं ब्रूमः ॥ ५७ ॥

अथाश्विन्यादीनामाकृतिमुपजात्या रथोद्धतया चाह—

अश्व्यादिरूपं तुरगास्ययोनि क्षुरोन एणास्यमणिर्गृहं च ।

पृषत्कचक्रे भवनं च मंचः शय्याकरो मौक्तिकविद्रुमं च ५८

तोरणं बलिनिभं च कुंडलं सिंहपुच्छगजदंतमंचकाः ।

ज्यसि च त्रिचरणाभमर्दलो वृत्तमंचयमलाममर्दलाः ॥५९॥

अश्व्यादिरूपमिति । तोरणमिति ॥ अश्विन्यादीनां नक्षत्राणां रूपमाकृतिरुच्यते—तत्राश्विन्यास्तुरगास्यमश्वमुखसदृशं रूपं भरण्या योनिर्भगस्तद्वद्रूपं कृत्तिकाया नापितक्षुराकृतिः रोहिण्या अनः शकटरूपं मृगस्य एणास्यं हरिणमुखसदृशं आर्द्राया मणिसदृशं पुनर्वसोर्गृहतुल्यं पुष्यस्य पृषत्को बाणस्तत्सदृशं आश्लेषायाश्चक्राकारं मघाया भवनं गृहसदृशं पूर्वाफलुग्या मंचः खट्वा तदाकारं उत्तराफलुग्याः शय्याकारं हस्तस्य हस्ताकारं चित्राया मौक्तिकाकारं स्वात्या विद्रुमं प्रवालस्तदाकारं विशाखायास्तोरणाकारं अनुराधाया बलिर्भक्तपुंजस्तदाकारं ज्येष्ठायाः कुंडलाकृति मूलस्य सिंहपुच्छाकारं पूर्वाषाढाया गजदंतसदृशं उत्तराषाढाया मंचकसदृशं अभिजितस्त्रिकोणाकारं श्रवणस्य त्रिविक्र-

मन्त्रिचरणो वामनस्तत्स्वरूपं धनिष्ठाया मर्दलसदृशं शततारकाया वृत्तं वर्तुलं
पूर्वाभाद्रपदाया मंचसदृशं उत्तराभाद्रपदाया यमलाभं रेवत्या मर्दलाकारं स्वरूपमित्यर्थः । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘तुरगमुखसदृशं योनिरूपं क्षुराभं शकटसममथेणस्योत्तमांगेन तुल्यम् । मणिगृहशरचक्राभानि शालोपमाभं शयनसदृशमन्यच्चान्न पर्यंकतुल्यम् ॥ हस्ताकारमतश्च मौक्तिकसमं चान्यत्रप्रचालोपमं धिपण्यं तोरणवस्थितं बलिनिभं सत्कुंडलाभं परम् । क्रुध्यत्केसरिणः क्रमेण सदृशं शय्यासमानं परं चान्यदंतिविषाणवस्थितमतः शृंगाटकव्यक्ति च ॥ त्रिविक्रमाभं च मृदंगरूपं वृत्तं ततोऽन्यद्यमलद्वयाभम् । पर्यंकरूपं मुरजा-
नुकारि चेत्येवमध्यादिभचक्ररूपम् ॥ इति ॥ ५८ ॥ ५९ ॥

अथ जलाशयारामदेवप्रतिष्ठासुहूर्तं सपादोपजातिकयाह—

जलाशयारामसुरप्रतिष्ठा सौम्यायने जीवशशाङ्कशुके ।

दृश्ये मृदुक्षिप्रचरध्रुवे स्यात्पक्षे सिते स्वर्क्षतिथिक्षणे वा ॥६०॥

रिक्तारवर्ज्ये दिवसेऽतिशस्ता—

जलाशयेति ॥ जलाशयोत्सर्गः आरामोत्सर्गश्च देवानां विष्णवादीनां प्रतिष्ठा वक्ष्यमाणप्रकारेणोच्यते—तत्र त्रयाणामपि सामान्यतो दिनशुद्धिरियं विचार्या । यथा सौम्यायने उत्तरायणे मकरादिषड्भाषिस्थिते सूर्ये सति तथा जीवशशाङ्कशुकेषु दृश्यमानेषु सत्सु तथा मृदुगणक्षिप्रगणचरगणध्रुवगणनक्षत्रेषु तथा सिते शुक्ले पक्षे स्वर्क्षतिथिक्षणे यस्य देवस्य प्रतिष्ठा कर्तुमिष्टा तस्य तत्स्वामिके नक्षत्रे तिथौ वा क्षणे सुहूर्ते वा तथा रिक्तारवर्ज्ये रिक्ताः पूर्वमुक्तास्तिथयः आरो भौमः एतान्वर्जयित्वान्यतिथिषु अन्यवारेषु च एवंविधेषु दिनेषु जलाशयस्तडागादि आराम उपवनं सुरा देवास्तेषां प्रतिष्ठा क्रमेण कर्माहंत्वोपभोगयोग्यत्वपूजायोग्यत्वरूपातिप्रशस्तातिविहितास्ति । अत्र दक्षिणायनगुर्वस्तुशुक्रास्तचंद्रास्तानां सामान्यतः शुभकार्येषु निषेधात् परिशेषतो गुरुशुक्रचंद्रोदयोत्तरायणानि प्रशस्तानि । दक्षिणायननिषेधश्रौले वक्ष्यते । तत्र जलप्रतिष्ठायां दीपिका—‘मातेंडेंदूडुशुद्धौ मुरजिदशयने माघपङ्क्तस्य शुके मूलाषाढोत्तराश्विचरणगुरुकरे पौष्णशक्राजचांद्रे । मैत्रे ब्राह्मे च पूर्णामदनरवितिथौ सद्वितीयावृत्तीये कार्या तोयप्रतिष्ठा जगुरुस्तितदिने कालशुद्धे सुलग्ने ॥’ इति । मुरजिद्विष्णुस्तस्याशयनं शयनाभावः । विष्णुशयनव्यतिरिक्ते काले इत्यर्थः । ‘देवतारामवाप्यादिप्रतिष्ठासुत्तरायणे । माघादिपंचमासेषु कृष्णेप्यापंचमीदिनम् ॥ दक्षिणे त्वयने कुर्वन्न तत्फलमवाप्नुयात् ।’ इति । अथ चोत्तरायणे जलं जलाशये स्थास्यतीत्येवं निश्चिते निषेधः । मत्स्यपुराणेपि—‘चैत्रे वा फाल्गुने वापि ज्येष्ठे वा माघवेपि वा । माघे वा सर्वदेवानां प्रतिष्ठा शुभदा भवेत् ॥ प्राप्य पक्षं शुभं शुक्रमतीते चोत्तरायणे ।’ देवानामित्युपलक्षणं तेन देवाश्चामवाप्यादिप्रतिष्ठा शुभदेत्यर्थः । मकरसंक्रम उत्तरायणपदेनोपलक्ष्यते ।

अतो मकरसंक्रमोत्तरः कालः शुभ उच्यते । अन्यथा माघादिपंचकं साक्षा-
द्विहितमुत्तरायणातिक्रमे हि दक्षिणायनसंग्रह इति सर्वकालसंग्रहे वर्ज्याभा-
वात्कालोपदेशानर्थक्यमापद्येत । उपलक्षणं च 'भविष्यत्ययने पुण्यमतीते
चोत्तरायणे' इत्यत्र दृश्यते । यदा तु दक्षिणायन एव जलस्थितिसंभवस्तदा
न कालनियमः । तत्र प्रमाणं सलिलं यदीति भविष्यत्पुराणोक्तेः । तत्रापि
कार्तिकमासे शुभफलदसंक्रांतौ वा शुभतिथौ मेघधनुःसिंहवर्जिते लग्ने वापी-
कूपतडागादिप्रतिष्ठेति ध्येयम् । उक्तं च भविष्यत्पुराणे-तस्मिन्सलिलसं-
पूर्णं कार्तिके च विशेषतः । तडागस्य विधिः कार्यः स्थिरनक्षत्रयोगतः ॥'
इति । अग्निपुराणे—संक्रांतिभेदेन फलभेदोऽभ्यधायि—'वापीकूपतडा-
गानां तस्मिन्काले विधिः स्मृतः । सुदिने शुभनक्षत्रे प्रतिष्ठा शुभदा स्मृता ॥
कर्कटे पुत्रलाभश्च सौख्यं तु मकरे भवेत् । मीने यशोर्थलाभश्च कुंभे च
सुबहूदकम् ॥ वृषे च सिधुने वृद्धिर्वृश्चिके च जलं भवेत् । पितृवृत्तिश्च
कन्यायां तुलायां शाश्वती गतिः ॥ सिंहे मेघे धनुर्लग्ने लक्ष्मीश्च द्विज गच्छ-
ति ॥' इति । देवप्रतिष्ठायां तु विशेषस्तत्र वसिष्ठः—'अथ प्रतिष्ठां कथ-
यामि सम्यक्शिवस्य विष्णोस्त्वथवा परेषाम् । सौम्यायने देवगुरौ च शुके
संदृश्यमाने परिचारकाणाम् ॥' इति । शिवविष्णुग्रहणं प्राधान्यख्यापना-
र्थम् । अत्र सौम्यप्रकृतीनां देवानामुत्तरायणे स्थापनमुक्त्वा उग्रप्रकृतीनां तु
दक्षिणायनेपि कार्यम् । तदुक्तं वैखानससंहितायाम्—'मातृभैरववाराह-
नारसिंहत्रिविक्रमाः । सहिषासुरहंती च स्थाप्या वै दक्षिणायने ॥' इति ।
शैवसिद्धांतशेखरे तु—'श्रेष्ठोत्तरे प्रतिष्ठा स्यादयने मुक्तिमिच्छताम् ।
दक्षिणे तु मुमुक्षूणां मलमासे न सा द्वयोः ॥' इत्युक्तम् । अत्र दक्षिणे तु
मुमुक्षूणामित्यपि मातृभैरवेत्यादिपरतया योज्यमन्यथा प्रतिपदं मासगणना-
वशिष्टादिषु न युज्येत । यदाह वसिष्ठः—'मासे तपस्ये तपसि प्रतिष्ठा
धनयुरारोग्यकरी च कर्तुः । चैत्रे महारुग्भयदा च शुके समाधवे पुत्रधनासये
स्यात् ॥' इति । नारदोपि—'विचैत्रेष्वेव मासेषु माघादिषु च पंचसु ॥' इति ।
वसिष्ठः—'भाषाढमासादिचतुष्टयेपि कलत्रसंतानविनाशदा स्यात् । ऊर्जे च
कर्तुर्निधनप्रदा च सौम्ये सपौषेऽखिलदुःखदा स्यात् ॥ वलक्षपक्षः शुभदः
समस्तः सदैव तत्राद्यदिनं विहाय । अत्यग्निभागं परिहृत्य कृष्णपक्षोपि
शस्तः खलु पक्षयोश्च ॥ रिक्तावमत्यक्तदिनेष्वनिर्द्ययोगेषु वै नाशकवर्जितेषु ।
दिने महादोषविवर्जिते च शशांकताराबलसंयुते च ॥' इति । वैनाशकनक्ष-
त्राणि नारदेनोक्तानि—'जन्मभाद्रशमं कर्मसंघातक्षं च षोडशम् । अष्टादशं
सामुदायं त्रयोविंशं विनाशभम् ॥ मातृसं पंचविंशक्षं नाचरेच्छुभमेषु तु ॥'
इति । अथ तिथीनाह नारदः—'यद्दिनं यस्य देवस्य तद्दिने तस्य संस्थितिः
द्वितीयादिद्वयोः पंचम्यादितस्मिन्सृषु क्रमात् ॥ दशम्यादिचतसृषु पौर्णमास्यां
विशेषतः ॥' इति । मुख्यतिथ्यसंभवे उक्ततिथौ स्थापनं कार्यमित्यर्थः । अथ
वाशनाह नारदः—'कुजवर्जितवारेषु कर्तुः सूर्ये बलप्रदे । चंद्रताराबलो

येते पूर्वाह्णे शोभने दिने ॥' इति । प्रत्येकं वारफलमाह वसिष्ठः—'कीर्ति-
प्रदं क्षेमकरं कृशानुभयप्रदं वृद्धिकरं दृढं च । लक्ष्मीकरं सुस्थिरदं त्विना-
दिवारेषु संस्थापनमामनन्ति ॥' इति । अथ तत्र विवेकः । तत्र जलप्रतिष्ठार्थं
दीपिकायामुक्तान्यधुना नक्षत्राणि आरामप्रतिष्ठार्थं नक्षत्राणि ॥ अथ देवप्र-
तिष्ठानक्षत्राणि—'हस्तत्रये मित्रहरित्रये च पौष्णद्वयादित्यसुरेज्यभेषु । स्यादु-
त्तराधावृशशांकभेषु सर्वांमरस्थापनमुत्तमं तत् ॥' इति । अथ षोडश भानि-
ध्रुवमृदुक्षिप्रलघुरूपान्येवोक्तानि तत्र ग्रंथकर्त्रां जलाशयारामसुरप्रतिष्ठान-
क्षत्राणि बहुधा तुल्यत्वादेतानि उक्तानि । द्वित्रीणि तु भिन्नानि तान्युक्तवि-
शेषवचनेभ्योऽवसेयानि इति । तत्र जलाशयारामयोर्निर्मित्यर्थे तन्मुहूर्तः
प्रागुक्तः । देवताघटनमुहूर्तस्तु उच्यते मया । तत्र दीपिका—'ध्रुवलघुमृदु-
वर्गे वारुणे विष्णुदैवे मरुददितिधनिष्ठे शोभने वासरे च । त्रिदशमदनजन्मै-
कादशे ३ । १० । ७ । १ । ११ । शीतरश्मौ विबुधसुकृतिरिष्टा नाडिनक्ष-
त्रहीने ॥' इति । नाडिनक्षत्राणि वैनाशिकनक्षत्राणि ॥ ६० ॥

अथ देवताप्रतिष्ठायां सामान्यतो लग्नशुद्धिं देवताविशेषाणां लग्नविशेषं
च पादोनोपजातिकाभ्यामाह—

शशांकपापैस्त्रिभवांगसंस्थैः ।

व्यष्टांत्यगैः सत्स्वचरैर्मृगेंद्रे सूर्यो घटे को युवतौ च विष्णुः ६१
शिवो नृयुग्मे द्वितनौ च देव्यः क्षुद्राश्वरे सर्व इमे स्थिरर्क्षे ।
पुण्ये ग्रहा विघ्नपयक्षसर्पभूतादयोऽत्ये श्रवणे जिनश्च ॥ ६२ ॥

शशांकेति ॥ जलाशयप्रतिष्ठायामारामप्रतिष्ठायां च सुलग्नमात्रं विचार्यम् ।
देवप्रतिष्ठायां शशांकश्रृंगः पापाः सूर्यभौमशनिराहुकेतवस्तैस्त्रिभवांगसंस्थै-
स्त्रुतीयषष्ठैकादशस्थानस्थितैरुपलक्षिते लग्ने तथा सत्स्वचरैः सोमबुधगुरुशुक्रै-
र्व्यष्टांत्यगैरष्टमद्वादशव्यतिरिक्ताखिलस्थानस्थैः सद्भिर्देवप्रतिष्ठातिप्रशस्ता ।
तदुक्तं रत्नमालायाम्—'केंद्रत्रिकोणभवमूर्तिषु सद्गहेषु चंद्रार्कभौमश-
निषु त्रिषडायगेषु । सांनिध्यमेति नियतं प्रतिमासु देवः कर्तुः सुखार्थसुत-
संपदरोगता च ॥ सौम्या लग्नाद्याश्रिता मूर्तिपूर्वा तावान् वीर्यैरुत्कटा वर्ध-
यन्ति । षष्ठं हित्वा भावमेते हि तत्र शत्रुध्वांस्ति कर्तुरूपदयन्ति ॥' इति ।
शक्तिग्रहणं राहुकेत्वोरप्युपलक्षणम् । यदाह वसिष्ठः—'सूर्येदुभौमार्क्यहि-
केतवश्च लग्नस्थिता नैधनदाश्च भर्तुः । सौम्यग्रहा लग्नगतास्तदैव ह्यायुर्वला-
रोग्यकराश्च नूनम् ॥' इति । अन्यच्च तत्रैव 'सर्वे ग्रहा नैधनदास्त्वजस्व
सौम्या असौम्याः खलु मृत्युसंस्थाः' इति । अथ प्रसंगान्नवांशविचारः । तत्र
स्थिरद्विस्त्रिभवावनवांशा ग्राह्या न चरांशास्तत्रापि तुलांशः साधीयान् । यदाह
वसिष्ठः—'पंचेष्टके जीवशशांकसूर्यमुख्यग्रहैः सौम्यनवांशयुक्तैः । लग्ने स्थिरे
चोभयराशियुक्ते नवांशके चोभयगे स्थिरे वा ॥' उभयगे द्विस्त्रिभावे । 'चरो-

द्वये लग्नगते न कार्यं संस्थापनं नैव चरांशकेपि । चरोपि मुख्यः सकलांश-
कश्च सदा मृदुत्वात्सुरसंनिवेशे ॥' इति । मृदुत्वाच्छुभस्वामित्वात् । नार-
दोपि—'शुभलग्ने शुभांशे च कर्तुंस्ते निधनोदये । राशयः सकलाः सेष्टाः
शुभग्रहयुतेक्षिताः ॥' इति ॥ अथ लग्नदौष्ट्येऽपवादो वसिष्ठेनोक्तः—
'एकोपि जीवो बलवांस्तनुस्थः सितोपि सौम्योप्यथवा बली चेत् । दोषान-
शेषान्विनिहन्ति सद्यः स्कंदो यथा तारकदैत्यवर्गम् ।' इति । नारदः—
'गुणाधिकतरे लग्ने दोषेऽत्यल्पतरे यदि । सुराणां स्थापनं तत्र कर्तुरिष्टार्थसि-
द्धिदम् ॥' इति । मृगेंद्र इति । सूर्यो मृगेंद्रे सिंहलग्ने स्थाप्यः । तथा को
ब्रह्मा घटे कुंभलग्ने विष्णुर्युवतौ कन्यालग्ने शिवो महादेवो नृयुग्मे मिथुन-
लग्ने च पुनर्द्वितनौ मिथुनकन्याधनुर्मीनलग्नेषु देव्यो दुर्गादक्षिणामूर्त्यादयः
चरे मेपककर्तुलामकरलग्नेषु क्षुद्रा देव्यश्चतुःषष्टियोगिनीप्रभृतयः सर्वे इमे
उक्ता अनुक्ताश्च देवा इत्यर्थः । उक्ता महादेवादयः अनुक्ता इंद्रादयः ते
स्थिरक्षे वृषसिंहवृश्चिककुंभलग्नेषु स्थाप्याः । यदाह श्रीपतिः—'सिंहोदये
दिनकरो मिथुने महेशो नारायणश्च युवतौ घटमे विधाता । देव्यो द्विमूर्ति-
भवने च निवेशनीयाः क्षुद्राश्चरे स्थिरगृहे निखिलाश्च देवाः ॥' इति । पुष्ये
ग्रहा इति । ग्रहाश्चंद्रादयोऽष्टौ पुष्यनक्षत्रे स्थाप्या इत्यर्थः । उपलक्षणं
चेतत् । तत्र सूर्यस्य हस्तनक्षत्रे स्थापनं महादेवब्रह्मणोः पुष्यश्रवणामिजित्सु
स्थापनं कुबेरस्कंदयोरनुराधायां दुर्गाप्रभृतीनां मूले स्थापनं सप्तर्षीणां स्वा-
धिष्ठितनक्षत्रे लक्ष्मीव्यासवाल्मीक्यगस्यानामपि सप्तर्ष्यधिष्ठितनक्षत्रे स्थाप-
नम् । उक्तं च रत्नमालायाम्—'पुष्यश्रुत्यमिजित्सु चेश्वरकयोर्वित्ताधिपस्कं-
दयोर्मैत्रे तिरमरुचेः करे निर्ऋतिभे दुर्गादिकानां शुभम्' इति । को ब्रह्मा । तथा
'सप्तर्षयो यत्र चरन्ति धिष्ये कार्या प्रतिष्ठा खलु तत्र तेषाम् । श्रीव्यास-
वाल्मीकिघटोद्भवानां तथा स्मृता वाक्पतिभे ग्रहाणाम् ॥' इति । सप्तर्ष-
यस्तु—'कश्यपोऽत्रिभरद्वाजो विश्वामित्रोऽथ गौतमः । जमदग्निर्वसिष्ठश्च
सहैते ऋषयः स्मृताः ॥' इति स्मृतेः । यस्मिन्नक्षत्रे संचरंतो दृश्यन्ते तस्मि-
न्नक्षत्रे तेषां स्थापनम् । श्रीव्यासवाल्मीकिघटोद्भवानां तथा सप्तर्ष्यधिष्ठित-
नक्षत्रे ग्रहाणां वाक्पतिभे पुष्ये घटोद्भवोऽगस्त्यः । विघ्नपेति । विघ्नपो गणेशः
यक्षो देवयोनिः सर्पा वासुक्यादयः भूतो देवयोनिः । 'विद्याधराप्सरोयक्षर-
क्षोगंधर्वकिन्नराः । पिशाचो गुह्यकः सिद्धो भूतोऽमी देवयोनयः ॥' इत्यभि-
धानात् । आदिशब्देन राक्षसासुरमथनसरस्वतीप्रभृतयो गृह्यन्ते । ते रेवत्यां
स्थाप्याः ॥ तथा श्रवणे श्रनणनक्षत्रे जिनो बुद्धः स्थाप्यः । उपलक्षणं चेतत् ।
इंद्रकुबेरवर्जितानां लोकपालानां धनिष्ठायां स्थापनम् । इतोऽवशिष्टानां
देवानां व्युत्तरारोहिणीषु स्थापनं स्यादित्यर्थः । एतदप्युक्तं रत्नमालायाम्—
'गणपरिवृढरक्षोयक्षभूतासुराणां प्रमथफणिसरस्वत्यादिकानां च पौष्णे । श्र-
वसि सुगतनाम्नो वासवे लोकपानां निगदितमखिलानां स्थापनं हि स्थिरेषु ॥'
इति । परिवृढः स्वामी 'प्रभौ परिवृढ' इति साधुः । गणपरिवृढो गणेशः ।

प्रमथा महादेवस्य पारिषदाः । श्रवसि श्रवणनक्षत्रे । सुगतो बुद्धः । 'सर्वज्ञः सुगतो बुद्धः' इत्यमरः । स्थिरेषु रोहिणीव्युत्तरास्वित्यर्थः ॥ ६१ ॥ ६२ ॥

अथ नक्षत्रप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामज्योतिर्विद्विरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
नक्षत्रप्रकरणं समाप्तम् ॥ २ ॥

इदं पूर्वव्याख्यायेयम् । ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा
पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नय-
निधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्याने तिथिवारभ्रमकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥ १ ॥
इति श्रीविद्वद्दैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंदज्योतिर्विद्विरचि-
तायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधाराभिधायां सविचारं तिथिवारनक्षत्र-
प्रकरणं समाप्तम् ॥ २ ॥

संक्रांतिप्रकरणं तृतीयम् ।

गौरीनंदनमिश्रसिद्धिसदनं विघ्नावलीभेदनं

नत्वा ज्योतिषिकाग्रयरामरचिते मौहूर्तचिंतामणौ ।

गोविंदो बुधनीलकण्ठविधिविस्नुः सतामग्रणी-

र्वह्यर्थं खलु संक्रमप्रकरणं व्याख्याति विद्वन्मुदे ॥ १ ॥

अथ संक्रांतिप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र ग्रहाणां प्राग्भाषितोऽपरराशौ संक्र-
मणं संक्रांतिरिति संक्रांतिलक्षणम् । सा च द्विविधा मध्यमा स्पष्टा च । षड्-
कर्मसंस्कृतो मध्यमग्रहो राश्यंतरं यदा संक्रमति सा मध्यमसंक्रातिरुच्यते ।
यदा तु स्पष्टीकृतसंस्कारविशिष्टो ग्रहो राश्यंतरं गच्छेत्सा स्पष्टसंक्रातिरुच्यते ।
तत्र मध्यममानस्य स्पष्टीकरणार्थत्वादेव तज्जनितसंस्कारानुपयोगादत्र तस्याग्रे
स्पष्टसंक्रांतिरेव गृह्यते । सापि द्विविधा । सायनांशा निरयनांशा चेति । तत्र यदा
सिद्धांतगणनागतायनांशसंस्कृता ग्रहा राश्यंतरगमनमुरीकुर्वते सा सायनां-
शा संक्रातिरुच्यते । यदा त्वयनांशसंस्काररहिता ग्रहा राश्यंतरगात्तदा निर-
यनांशा संक्रान्तिरुच्यते । तत्रान्यासां चंद्रादिसंक्रांतीनां तु 'दैवव्यंकर्तव्योऽष्टाष्टौ
नाड्योकाः खनृपाः क्रमात् । वज्याः संक्रमणेऽर्कादेः प्रायोऽर्कस्यातिनिदिताः ॥'
इति । वज्र्यघटीत्वमेव विवाहप्रकरणे वक्ष्यति । नतु फलकथने आसां संक्रां-
तीनां कश्चिदुपयोगः । सूर्यसंक्रांतीनां तु नक्षत्रवारसमयभेदेन बवादिकरण-
भेदेन च शुभाशुभफलकथनयोग्यता पुण्यकालता संक्रांतिविशेषे वज्र्यघटी-
न्यूनाधिकभावश्चास्तीत्यतो बहुवक्तव्यत्वात्स्वतंत्रमेव सूर्यसंक्रातिप्रकरणमा-
रिप्सुनैक्षत्रवारभेदेन फलं तावत्सार्धवसंततिलकयाह—

घोरार्कसंक्रमणमुग्ररवौ हि शूद्रा-

न्ध्वांक्षी विशो लघुविधौ च चरक्षभौमे ।

चौरान्महोदरयुता नृपतीन्द्रमैत्रे

मंदाकिनी स्थिरगुरौ सुखयेच्च मंदा ॥ १ ॥

विप्रांश्च मिश्रभभृगौ तु पशूश्च मिश्रा

तीक्ष्णार्कजेऽत्यजसुखा खलु राक्षसी च ।

घोरेति॥ अर्कस्य सूर्यस्य संक्रमणनिरयनांशा संक्रांतिरुग्ररवानुग्रसंज्ञकनक्षत्रे रविवारे स्यात्तदा घोरेति नाम्नी सा शूद्रान्सुखयेत् सुखमुत्पादयेत् । अत्रार्कसंक्रमणमिति पदोपादानसामर्थ्यात्सूर्यसंक्रांतिष्वेवायं विचारो नाखिलग्रहसंक्रांतिष्विति फलितोऽर्थः । ननूग्ररवावित्यत्र सप्तम्यन्ते द्वंद्वसमासोक्तिः स किमितरेतरयोगो द्वंद्वो वा समाहारद्वंद्वः । नाद्यः । इतरेतरयोगद्वंद्वस्योद्भूतावयवत्वाद्विवचनांतता स्यात्तथासत्युग्ररव्योरिति भवितव्यम् । उग्रनक्षत्राणां बहुत्वादुग्ररविष्विति बहुवचनांतता च स्यादिति केचिदाहुः । उभयथापि पाठे छंदोभंगदोषः प्राप्नोति । न द्वितीयः । समाहारद्वंद्वस्य 'सर्वो द्वंद्वो विभाषयैकवद्भवति' इत्येकवद्भावविधानात् 'स नपुंसकम्' इति नपुंसकलिंगतायां सत्यां समाहारस्यैकत्वादेकवचनं ङित्स्मिन्परतः 'इकोऽचि विभक्तौ' इति नुमागमे उग्ररविणीति स्यात् । तादृशपाठेपि छंदोभंगदूषणम् । अत्र समाधिः । इतरेतरयोगद्वंद्वोऽत्र नो कार्यः किंतु समाहारद्वंद्वः कार्यः । तथाहि 'स्तोः श्रुना श्रुः' इत्यत्र सूत्रे स्तोरिति ज्ञापकादायमशासनस्यावित्यत्वावगतेर्नुमभावे 'अच्च घेः' इत्यौत्वे अत्वे च सिद्धमुग्ररवाविति । अथवोग्रैः सहितो रविरुग्ररविरिति शाकपार्थिवादेराकृतिगणत्वान्मध्यमपदलोपी तत्पुरुषः समासस्ततः सप्तम्येकवचने पूर्ववत्सिद्धमिष्टमतश्छंदोभंगाभावोऽपि सिद्धः । एवं लघुविधावित्यादावपि समाधेयम् । अनेनैवाशयेन 'मर्यादाभिविधौ च यः' इति काशिकाप्रयोगोपपत्तिरित्यलमतिप्रसंगेन । अथ लघुनक्षत्रे विधौ चंद्रवारे वा सूर्यसंक्रांतिध्वांक्षीनाम्नी विशो वैश्यान्सुखयेत् । चरक्षे चरनक्षत्रे भौमे मंगलवारे वा संक्रांतिर्महोदरयुता महोदरानाम्नी चौरान्सुखयेत् । ज्ञमैत्रे बुधे मैत्रसंज्ञकनक्षत्रे वा संक्रांतिर्मंदाकिनीनाम्नी नृपतीन्द्राज्ञः सुखयेत् । स्थिरनक्षत्रे गुरुवारे वा संक्रांतिर्मंदानाम्नी विप्रांसुखयेत् । मिश्रनक्षत्रे भृगुवारे वा संक्रांतिर्मिश्रानाम्नी पशून्सुखयेत् । तीक्ष्णनक्षत्रे अर्कजे शनिवारे वा संक्रांतिः खलु निश्चयेन राक्षसीनाम्नी अंखजांश्चांडालान्सुखयतीत्यत्यजसुखा स्यादित्यर्थः । यदाह कश्यपः—'घोरा ध्वांक्षी महोदर्या मंदा मंदाकिनी तथा । मिश्रा राक्षसिका सूर्यसंक्रांतिष्वर्कवासरात् ॥' वसिष्ठः—'घोरी-प्रक्षे ध्वांक्षी लघुमे चरमे महोदरी मृदुमे । मंदाकिनी चरक्षे मंदा मिश्रे च राक्षसी तीक्ष्णे ॥' अत्र छंदोभंगस्त्वार्षः । देवीपुराणे—'मंदा ध्रुवेषु विज्ञेया

मृदौ मंदाकिनी तथा । क्षिप्रे ध्वांक्षी विजानीयादुग्रे घोरा प्रकीर्तिता ॥ चरे महोदरी ज्ञेया क्रूरैरुग्रैस्तु राक्षसी । मिश्रिता चैव विज्ञेया मिश्रैर्ऋक्षैस्तु संक्रमे ॥' इति । रत्नमालायाम्—'उग्रक्षिप्रचरैर्मित्रध्रुवमिश्राख्यदारुणैः । ऋक्षैः संक्रांतिरर्कस्य घोराद्या क्रमशो भवेत् ॥' नारदकश्यपौ—'शूद्रतस्करवैद्यक्ष्मादेवभूपगवां क्रमात् । अनुक्तानां च सर्वेषां घोराद्याः सुखदाः स्मृताः ॥' क्षमादेवा ब्राह्मणाः । अनुक्तानां चांडालादीनाम् । ननूक्तं वक्ष्यमाणं वा शुभाशुभफलं सायनांशसंक्रांतितः कुतो न विचार्यत इति चेत् । दृश्यते । सायनांशसंक्रांतिः ज्ञानदानजपादावेव कार्यं न सर्वत्र । यदाह पुलस्त्यः—'ज्ञानदानजपश्राद्धव्रतहोमादिकर्मसु । सुकृतं चलसंक्रांतावक्ष्यं पुरुषोऽश्नुते ॥' इति । चलसंक्रमः सायनांशसंक्रांतिः । अतश्चलसंक्रांतिः परिगणितज्ञानादिकविषयत्वादेव कृत्यांतरेषु विवाहादिशुभकर्मसु संक्रांतिमासांगीकारे शुभाशुभफलकथने च नास्या उपयोग इति युक्तमुत्पश्यामः । इदं चाग्रे सम्यक्तया निर्णेष्यते ॥ १ ॥

अथ दिनरात्रिविभागेन संक्रांत्यशुभफलमुत्तरायणदक्षिणायनसंज्ञां च साधैवसंततिलक्याह—

त्र्यंशे दिनस्य नृपतीन्प्रथमे निहंति

मध्ये द्विजानपि विशोऽपरके च शूद्रान् ॥ २ ॥

अस्ते निशाग्रहरेके च पिशाचकादी-

नक्तंचरानपि नटान्पशुपालकांश्च ।

सूर्योदये सकललिङ्गिजनं च सौम्य-

याम्यायनं मकरकर्कटयोर्निरुक्तम् ॥ ३ ॥

त्र्यंशे इति॥अत्रार्कसंक्रमणमित्यनुवर्तते । दिनप्रमाणं त्रिभिर्भक्तं व्यात्मक-स्तृतीयांशो भवति तत्र दिनस्य प्रथमत्र्यंशेर्कसंक्रमणं नृपतीन्हंति । मध्ये द्वितीय-त्र्यंशे द्विजान्ब्राह्मणान्हंति । अपरके तृतीयत्र्यंशे वैद्यान्हृत्येवं सर्वत्र व्याख्येयम् । अस्ते सूर्यास्तसमयेऽर्कसंक्रमणं शूद्रान् । अथ रात्रिसंक्रांतिफलम् । तत्र रात्रिप्रथम-ग्रहरे पिशाचकादीन् आदिशब्देन भूतादीन् । द्वितीयग्रहरे नक्तंचरान् राक्षसान् । तृतीयग्रहरे नटान्तर्कान् । चतुर्थग्रहरे पशुपालकानामीरान् । सूर्योदयसमये-ऽर्कसंक्रमणं सकललिङ्गिजनं पाखंडादिकं हंतीत्यर्थः । 'पाखंडाः सर्वलिङ्गिनः' इत्यभिधानात् । यदाह तु नारदकश्यपौ—'पूर्वाह्णे नृपतीन्हंति विप्रान्मध्य-दिने विशाः । अपराह्णेऽस्तगे शूद्रान् प्रदोषे च पिशाचकान् ॥ निशि रात्रिच-रात्राव्यकारानपररात्रके । गोचारिणश्च संध्यायां लिङ्गिनं रविसंक्रमे ॥' इति । संक्रांतिः क्रूरसौम्यवारपरत्वेन फलविशेषमाह वसिष्ठः—'रविरविजभौम-चारि संक्रांतौ दिनकरस्य तन्मासे । पित्तकफानिलजामयनरपतिकलहस्त्वव-ष्टिश्च ॥ बुधगुरुसितचंद्राहे सति संक्रांतावनामयं नृणाम् । क्षितिपतिनिकर-

क्षेमं सस्यवृद्धिर्विधर्मिणां पीडा ॥' अत्र मेषसंक्रांतौ विशेषमाह कश्यपः—
'यदा मेषगतः सूर्यो भरण्यादिचतुष्टये । सस्यवृद्धिर्भवेत्तस्य वृद्धिरार्द्राचतु-
ष्टये ॥ मघादिदशके हानिः क्षेमं चानुक्तमेषु च ॥' अस्यार्थः । यस्मि-
न्दिने मेषसंक्रमस्तदिने चंद्रो यदि भरण्यादिनक्षत्रचतुष्टये स्यात्तदा सस्य-
वृद्धिः । एवमग्रेऽपि व्याख्येयम् । अथ जन्मनक्षत्रे संक्रांतिफलं दीपिका-
याम्—'यस्य जन्मक्षमासाद्ये रविसंक्रमणं भवेत् । तन्मासाद्यंतरे तस्य रोगः
क्लेशो धनक्षयः ॥' इति । तत्र शांतिकमपि दीपिकायामुक्तम्—'तगरस-
रोरुहपत्रै रजनीसिद्धार्थलोध्रसंयुक्तैः । स्नानं जन्मन्यृक्षे रविसंक्रांतौ नृणां
शुभदम् ॥' इति । अथ संक्रांतिषु वृष्टौ जातायां फलमुक्तं वसिष्ठेन—
'भजकन्याज्ञपककिंणि संक्रांतौ यदि भवेद्वर्षम् । अतुलं क्षेम सुभिक्षं
नृपसज्जनगोकुलक्षेमम् ॥ घटचापसिंहमिथुनसंक्रांतौ यदि भवेद्वर्षम् । आ-
मयढामरभूभृद्युद्धमनर्थं त्ववृष्टिश्च ॥ वृषवृश्चिकतुलमकरे वृष्टिः स्यात्संक्रमे
समये । विस्फोटामयतस्करपीडा वृष्टिः कृशानुभयम् ॥' इति । अथ सौम्ये-
ति मकरकर्कटयोः संक्रातिश्चेत्तदा क्रमेण सौम्ययाम्यायनं निरुक्तं कथितम् ।
मकरे उत्तरायणं कर्कटे याम्यायनं स्यादित्यर्थः । यदाह नारदः—'सौम्य-
याम्यायने नूनं भवतो मृगककिंणि' इति ॥ २ ॥ ३ ॥

अथावशिष्टतादृशसंक्रांतीनां षडशीतिमुखाः संज्ञा अनुष्टुभाह—

षडशीत्याननं चापन्युकन्याज्ञपे भवेत् ।

तुलाजौ विषुवं विष्णुपदं सिंहालिगोधटे ॥ ४ ॥

षडशीतीति ॥ धनुर्मिथुनकन्यामीनेषु संक्रांतिश्चेत्तदा षडशीतिमुखा-
नाम्नी संक्रांतिः तुलातलेमेषयोः संक्रांतिर्विषुवनाम्नी । सिंहवृश्चिकवृषकुंमेषु
संक्रांतिर्विष्णुपदाख्या । उक्तं च नारदेन—'स्थिरमेष्वर्कसंक्रांतिर्ज्ञेया विष्णु-
पदाहुया । षडशीतिमुखं ज्ञेयं द्विस्वभावेषु राशिषु ॥ तुलाधराजयोर्ज्ञेयं
विषुवं सूर्यसंक्रमे ॥' संज्ञाप्रयोजनं च—'याम्यायने विष्णुपदे चाद्या मध्यास्तु-
लाजयोः । षडशीत्यानने सौम्ये परा नाड्योऽतिपुण्यदाः ॥' इति ग्रंथकृदग्रे
वक्ष्यति । अत्र मनुः—'संक्रांतौ यानि दत्तानि हव्यकव्यानि दातृभिः । तानि
नित्यं ददात्यर्कः पुनर्जन्मनि जन्मनि ॥' इति । 'रविसंक्रमणे पुण्ये न स्नायाद्य-
दि मानवः । सप्तजन्मसु रोगी स्यादुःखभागी हि जायते ॥' इति शाता ।
पोक्तेः स्नानदानश्राद्धादिकृत्यस्य संक्रांतिकालेऽवश्यकर्तव्यता प्रतीयते । तत्र
श्राद्धादेरनेकक्षणसाध्यत्वादननुष्ठानलक्षणमप्रामाण्यमापद्येत । संक्रांतिका-
लस्यातिसूक्ष्मत्वात् । तदुक्तं देवीपुराणे—'सुस्थे नरे सुखासीने यावत्स्पं-
दति लोचनम् । तस्य त्रिंशत्तमो भागस्तत्परः परिकीर्तितः ॥ तस्माच्छततमो
भागश्चुटिरित्यभिधीयते । त्रुटेः सहस्रभागो यः स कालो रविसंक्रमे ॥' इति ।
देवलोपि—'संक्रांतिसमयः सूक्ष्मो दुर्ज्ञेयः पिशितेक्षणैः' इति । पिशिते-
क्षणैः मनुष्यैः । अतो मुख्यकालानुपलब्धौ गौणकालेपि कार्यं वचनप्रामा-
ण्यात् ॥ ४ ॥

स च गौणकालः प्रतिनिधिरित्यतो गौणकालमुपजातिकाच्छन्दःपूर्वार्धेनाह—

संक्रांतिकालादुभयत्र नाडिकाः

पुण्या मताः षोडशषोडशोष्णगोः ।

संक्रांतीति ॥ गणितमार्गेण यः उष्णगोः सूर्यस्य संक्रांतिकाल आगत-
स्तत उभयत्रपूर्वतः परतश्च षोडश नाड्यः पुण्यसंपादकत्वात्पुण्या मताः संमताः ॥
सूर्यसंक्रातिसमयात् पूर्वं षोडश पश्चाच्च षोडश घटिकाः पुण्यकाल इति
द्वात्रिंशद्घटिका भवन्तीत्यर्थः । तदाह वसिष्ठः—‘दिनपतिसंक्रमणात्प्राक् षो-
डश नाड्याश्च पुण्यकालः सः । परतः षोडशनाड्यः सर्वत्र स्नानदानकार्येषु ॥’
ब्रह्मसिद्धांते—‘संक्रांतेः प्राक् परस्ताच्च सार्धाः षोडश नाडिकाः । त्रयस्त्रिं-
शत्संक्रमस्य पुण्याः सर्वस्य नाडिकाः ॥’ अनेन ‘संक्रांतेः पुण्यकालस्तु षोड-
शोभयतः कलाः’ इति स्मृतिवाक्ये यैः पूर्वतः परतश्चाष्टावष्टौ घटिकाः पुण्य-
काल इत्येवं षोडशेति व्याख्यातं तदपाकृतं भवति । किंचायमर्थो वासना-
सिद्धः सूर्यसिद्धांतेऽभिहितः—‘अर्कमानकलाः षष्टया गुणिता भुक्तिभा-
जिताः । तदर्धनाड्यः संक्रांतेरर्वाक् पुण्यं तथापरे ॥’ इति । सिद्धांतशि-
रोमणावपि—‘षष्टिर्बिंबं ग्रहभुक्तिभक्तं संक्रांतिनाड्योऽखिलधर्मकृत्ये ।
रवेस्तु ताः पुण्यतमा ग्रहः स्वसंक्रातिगो मिश्रफलं विधत्ते ॥’ इति वासना-
चेयम् । यदि ग्रहस्पष्टगतिस्तुल्यकलाभिरहोरात्रमानरूपाः षष्टिघटिका लभ्यन्ते
तदा ग्रहबिंबकलाभिः किमिति त्रैराशिकेन । ग्रहे बिंबकलानां षष्टिगुणको
ग्रहभुक्तिर्भाजको निष्पन्न इत्यर्थः । एवं सर्वग्रहाणामपि संक्रांतिः स्यात् ।
तदुक्तं सिद्धांत एव । अत्र तु विस्तरभयादनुपयुक्तत्वाच्च नास्माभिरलेखि ।
अतएव त्रिंशदेकत्रिंशत्सार्धद्वात्रिंशत्त्रयस्त्रिंशदादिभेदेन स्मृतिषु पुण्यघटिका-
भिधानं स्पष्टीकृत्याभेदसंभवाद्भिन्नं तदेव सामान्यतः संक्रांतिषु द्वात्रिंशद्घ-
टिकारूपः पुण्यकालो निर्णीतः । देवीपुराणे तु मंदारसंज्ञाभेदात्पुण्यकाल-
विशेषपुनोक्तः—‘द्विचतुष्पंचसप्ताष्ट नव द्वादश एव च । क्रमेण घटिका ह्ये-
तास्तत्पुण्यं पारमार्थिकम् ॥’ इति । अस्यार्थः । मंदायामंतरालवर्तिघटिका-
द्वयं मंदाकिन्यां चतस्रो घटिकाः ध्वांक्ष्यां पंच घोरायां सप्त महोदर्यामष्टौ
राक्षस्यां नव मिश्रायां दश प्रागभिहितदेवीपुराणोक्तमंदादिसंज्ञावाक्याच्च
नक्षत्रजनितसंज्ञासु मंदादिष्वयं विचारो न वारप्रयुक्तास्त्ववचनात् ॥

एवं संक्रांतिषु पुण्यकालमभिधाय इदानीं रात्रिसंक्रांतौ विशेषमुपजा-
त्युत्तरार्धेनाह—

निशीथतोऽर्वागपरत्र संक्रमे

पूर्वापराहांतिमपूर्वभागयोः ॥ ५ ॥

निशीथत इति ॥ निशीथमर्धरात्रं तस्मादर्वाक् पूर्वत्र अपरत्र पश्चाच्च
संक्रमे संक्रांतिकाले सति पूर्वापरयोरहोः क्रमेणांतिमपूर्वभागौ पुण्यौ स्यातां
भागकविति स्वार्यं कः । यद्यर्धरात्रात्प्राक् संक्रांतिस्तदा पूर्वदिनस्योत्तरार्धं

पुण्यम् । यद्यर्धरात्रादुपरि संक्रांतिस्तदोत्तरदिनस्य पूर्वार्धमेव पुण्यमित्यर्थः ।
उक्तं च ब्रह्मसिद्धांते—‘भवनांतं बिबमध्यं रात्र्यर्धात्प्रागुदेति चेत् । ज्ञान-
दानादि मध्याह्नात्कुर्यादूर्ध्वं गते दिने ॥ रात्र्यर्धादुपरि क्षेत्रं याति चेदन्य-
थार्यमा । अन्यगामिति मध्याह्नात्पूर्वं ज्ञानादि पुण्यदम् ॥ भवनराशिः बि-
बमध्यं रवेः क्षेत्रं राशिः । वृद्धवसिष्ठोपि—‘अह्नि संक्रमणे पुण्यमहः
कृत्स्नं प्रकीर्तितम् । रात्रौ संक्रमणे भानोर्दिनार्धं ज्ञानदानयोः ॥ अर्धरात्रा-
दधस्तस्मिन्मध्याह्नस्योपरिक्रिया । ऊर्ध्वं संक्रमेण चोर्ध्वमुदयात्प्रहरद्वयम् ॥’
इति । ननु रात्रौ दिनसंक्रांतौ रात्रावपि पुण्यकालसत्त्वात्तदा ज्ञानादि कुतो न
क्रियते यदर्थमयमुद्यम आरब्धः । उच्यते—‘रात्रौ ज्ञानं न कुर्वीत दानं चैव
विशेषतः’ इति सुमंतुवाक्याद्वात्रौ ज्ञानाद्यधिकारासत्त्वात् । यत्तु नैमित्तिकं
ग्रहणादिप्रयुक्तं तद्भवत्येव । ‘नैमित्तिकं च कुर्वीत ज्ञानं दानं च रात्रिषु ।’
इति सुमंतुवाक्यशेषात् ॥ ५ ॥

अर्धरात्रसमये संक्रमणे मकरकर्कटयोश्च विशेषमुपजातिकयाह—

पूर्णे निशीथे यदि संक्रमः स्याद्दिनद्वयं पुण्यमथोदयास्तात् ।
पूर्वं परस्ताद्यदि याम्यसौम्यायने दिने पूर्वपरे तु पुण्ये ॥ ६ ॥

पूर्णे इति ॥ ‘अर्धरात्रनिशीथौ द्वौ द्वौ यामप्रहरौ समौ’ इत्यभिधाना-
दर्धरात्रं निशीथशब्दवाच्यम् । तस्मिन्निशीथे पूर्णे रात्रिद्वितीयप्रहरांतिमप-
लावच्छिन्ने यदि संक्रमः स्यात्तदा प्रागपरं दिनद्वयं पुण्यमुक्तम् । उक्तं च
वृद्धवसिष्ठेन—‘पूर्णे चेदधरात्रे तु यदा संक्रमते रविः । प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं
मुक्त्वा मकरकर्कटौ ॥’ इति । ब्रह्मसिद्धांतेपि—‘यद्यर्धरात्र एव स्यात्संपूर्णे
संक्रमो रवेः । तदा दिनद्वयं पुण्यं ज्ञानदानादिकर्मसु ॥’ अथ मुक्त्वा मक-
रकर्कटावित्युक्तं तत्र मकरकर्कटयोस्तु कथमित्यत आह—अथेति । अथानंतर-
मुदयास्तात्सूर्योदयास्ताच्च पूर्वं परस्ताच्च यदि याम्यसौम्यायने कर्कमकरसंक्रांती
भवतस्तदा पूर्वपरदिने पुण्ये स्याताम् । यदि सूर्योदयात्पूर्वं कर्कसंक्रमणं स्यात्तदा
पूर्वदिन एव पुण्यकालो न परदिने । तदाह वृद्धगार्ग्यः—‘यदास्तमयवेलायां
मकरे याति भास्करः । प्रदोषे चार्धरात्रे वा ज्ञानं दानं परेहनि ॥ अर्धरात्रे
तदूर्ध्वं संक्रांतौ दक्षिणायने । पूर्वमेव दिनं ग्राह्यं यावन्नोदयते रविः ॥’ इति । अस्त-
समयवेलाया इति पंचम्यंतं पदम् । वाशब्द इवार्थः । भविष्योत्तरपुराणे-
ऽपि—‘कार्मुकं तु परित्यज्य मृगं संक्रमते रविः । प्रदोषे चार्धरात्रे वा कुर्या-
दहनि पूर्वतः ॥’ इति । प्रदोषलक्षणं स्कंदपुराणेऽपि—‘त्रिमुहूर्तः प्रदोषः
स्याद्रवावस्तंगतं सति’ इति ॥ ६ ॥

अथार्धोदयास्तादिति वचनस्यापवादमिद्वज्राच्छंदसाह—

संध्यात्रिणाडीप्रमितार्कविंबादर्थोदितास्तादधरूर्ध्वमत्र ।
चेद्याम्यसौम्ये अयने क्रमात्स्तः पुण्यौ तदानीं परपूर्ववस्तौ ॥ ७ ॥

अर्धेति ॥ अर्धोदितादर्धास्ताच्चाध ऊर्ध्वं च क्रमात् त्रिघटिकास्तामिः प्रमिता संध्या संध्याकालः स्यात् । अर्धोदितार्कबिंबात्पूर्वं त्रिघटीप्रमिता प्रातःसंध्या तथार्धास्तादर्कबिंबादुपरि त्रिनाडीप्रमिता सायंसंध्येत्यर्थः । तदाह वराहः—‘अर्धास्तमितानुदितात्सूर्यादस्वष्टभं नभोयावत् । तावान्संध्याकालश्चिह्नैरेतैः फलं ब्रूयात् ॥’ इति । तत्प्रमाणमाह नारदः—‘अर्धास्तमनसंध्या हि घटिकात्रयसंमिता । तथैवार्धोदयात्प्रातर्घटिकात्रयसंमिता ॥’ इति । स्कंदपुराणेपि—‘उदयात्प्राक्तनी संध्या घटिकात्रयमुच्यते । सायंसंध्या त्रिघटिका ह्यस्तादुपरि भास्वतः ॥’ इति । अत्र संध्यालक्षणे अर्धास्तमितानुदितवाक्यस्य स्कंदपुराणीयवाक्यस्य च ब्रीहियवबद्धिकल्पः । अथ संध्यालक्षणप्रयोजनमाह—अथेति । अथ संध्यायां प्रातःसंध्यायां सायंसंध्यायां च क्रमाच्चेष्टायाम्यसौम्ये अयने दक्षिणोत्तरायणे तदानीं परपूर्वौ धनौ दिवसौ पुण्यौ याम्यसौम्ये अयने इत्यत्र ‘ईदृदेद्विवचनं प्रगृह्यम्’ इति प्रगृह्यत्वात् ‘प्लुतप्रगृह्या अचि—’ इति प्रकृतिभावः । यदि प्रातःसंध्यायां दक्षिणायनप्रवृत्तिस्तदा सूर्योदयादनंतरं संपूर्णमहः पुण्यम् । तथा यदि सायंसंध्यायामुत्तरायणप्रवृत्तिस्तदा सूर्यास्तात्पूर्वं संपूर्णमहः पुण्यं स्यादित्यर्थः । यदाह नारदः—‘सूर्यस्योदयसंध्यायां यदि याम्यायनं भवत् । तदोदयादहः पुण्यं पूर्वाहः पूर्वतो यदि ॥ सूर्यास्तमनसंध्यायां यदि सौम्यायनं भवेत् । तदहः पुण्यकालः स्यात्परतश्चोत्तरेहनि ॥’ इति । अत्र यद्युदयसंध्यातः प्राक्कसंक्रमस्तदा प्राग्दिन एव पुण्यकालो नोत्तरदिने । तथा यद्यस्तसंध्यामतिक्रम्य मकरसंक्रांतिस्तदोत्तरदिन एव पुण्यकालो ननु प्राग्दिने इति निष्कृष्टोऽर्थः । अतो वृद्धगाग्यादिवाक्यनारदवाक्ययोः प्रदोषसंध्यापदोपादाने सामान्यविशेषभावोऽवगंतव्यः । यत्तु हेमाद्रौ स्कंदपुराणीयं वाक्यम्—‘धनुर्मीनावतिक्रम्य कन्यां च मिथुनं ततः । पूर्वापरविभागेन रात्रौ संक्रमते यदा ॥ दिनांते पंच नाड्यस्तु तदा पुण्यतमाः स्मृताः । उदये च तथा पंच दैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥’ इति । तदपि संध्याविषयकमेवेत्याहुरमित्युक्ताः । विषुवे तु यथाश्रुतमेवेति । अन्यदपि संध्यालक्षणप्रयोजनम्—‘प्राक्संध्यागर्जित’ इत्यादिषु वक्ष्यति । ननु नायमयनपुण्यकालोक्त्युद्यमः सफलः शास्त्रांतरविरुद्धत्वात् । तथाहि—‘अह्नि संक्रमणे पुण्यमहः कृत्स्नं प्रकीर्तितम् । रात्रौ संक्रमणे भानोर्दिनार्धं ज्ञानदानयोः ॥ अर्धरात्रादधस्तस्मिन्मध्याह्नस्योपरिक्रिया । ऊर्ध्वं संक्रमणे चोर्ध्वमुदयात्परद्वयम् ॥ पूर्णं चेदर्धरात्रे तु यदा संक्रमते रविः । प्राहुर्दिनद्वयं पुण्यं मुक्त्वा मकरकर्कटौ ॥’ इति । वृद्धवसिष्ठेनायनव्यतिरिक्तेषु दशसु संक्रमेषु रात्रिगतेषु ‘या याः सज्जिहिता नाड्यस्तास्ताः पुण्यतमाः स्मृताः ॥’ इति कश्यपोक्तसामान्यवाक्याद्वात्रावेवानुष्ठानं प्रसक्तमहःसंक्रम इत्यादिनाप्येतदेवानुष्ठानं विहितं तस्यापि पर्युदासः क्रियते मुक्त्वा मकरकर्कटाविति । तस्मान्मकरकर्कटयोः संक्रमणे रात्रावेवानुष्ठानं कर्तव्यमित्युक्तं भवति । अतएवाह याज्ञवल्क्यः—

‘राहुदशनसंक्रांतिविवाहालययवृद्धिषु । ज्ञानदानादिकं कार्यं निशि काम्यव्रतेषु च ॥’ इति । वसिष्ठोपि—‘सुतजनने संक्रांतादुपरागे चंद्रसूर्ययोनियतम् । रात्रावपि कर्तव्यं ज्ञानं दानं विशेषतो नृणाम् ॥’ इति । सुमंतुश्च—‘ग्रहणोद्वाहसंक्रांतियान्त्रार्तिप्रसवेषु च । श्रवणे चेतिहासस्य रात्रौ दानं प्रशस्यते ॥’ इति । एषु वाक्येषु सामान्यवाचिनोपि संक्रांतिपदस्य मकरकर्कटसंक्रांतिपरत्वमवसीयते । यस्तु—‘रात्रौ ज्ञानं न कुर्वीत दानं चैव विशेषतः ।’ इति निषेधः स संक्रांत्यंतरे व्यवतिष्ठते । अतएवोक्तं कश्यपेन—‘ज्ञानं दानं ग्रहणवत्सौम्ययाम्यायनद्वये’ इति । तस्मादयनसंक्रमे रात्रौ सत्यां तत्रैव ज्ञानदानाद्यनुष्ठातव्यमिति । अत्राहुः । शास्त्रद्वयेन तुल्यबलत्वाद्विकल्पसिद्धौ तत्तद्देशप्रसिद्धस्पष्टाचारेण व्यवस्था द्रष्टव्या । तत्र गुर्जरास्तु कश्यपादिवाक्यमभ्युपेत्य रात्रावयनसंभवे सति रात्रावेव ज्ञानदानादिकं कुर्वतीत्यर्थः । दाक्षिणात्यास्तु वृद्धगर्गादिवाक्यमंगीकृत्य दिवसपुत्रं ज्ञानदानादि कुर्वन्तीत्यलमिति प्रसंगेन । यदा तु दिने कर्कमकरसंक्रमस्तदा क्रमेण पूर्वोत्तरघटिकानियममाह वृद्धवासिष्ठः—‘अतीतानागते पुण्ये द्वे तूददक्षिणायने । त्रिंशत्कर्कटके नाड्यो मकरे विंशतिः स्मृताः ॥’ इति । उत्तरायणमतीतं सत्पुण्यं कर्कटायनमागामि पुण्यम् । तत्र कर्कटसंक्रांतेः प्राक् त्रिंशद्घटिकाः पुण्याः मकरेत्तरा विंशतिघटिकाः पुण्या इत्यर्थः । अत्र वाक्ये यद्यपि दिनपदानुपादानं तथापि यदास्तमयवेलायामिति रात्रिपरविशेषवाक्यालोचनादिदं दिनपरं प्रतिभाति । तथासति केनापि हेतुना समीपघटीषु श्राद्धाद्यनुष्ठानासंभवे परमावधित्वेन त्रिंशदादयो घटिका अत्रानुज्ञायन्ते । यदा तु प्रतिबंधस्तदा ‘यायाः सन्निहिता नाड्यस्तास्ताः पुण्यतमाः स्मृताः’ इति कश्यपोक्तेः समीपघटिकास्वेव श्राद्धादि विधेयम् । ‘सन्निहितपरित्यागे कारणाभावात्’ इति न्यायाच्च ॥ ७ ॥

अथ पूर्वपराः षोडशघटिकाः पुण्या इति पूर्वं सामान्येनोक्तमिदानीं विष्णुपदादिषु संक्रमेषु विशेषमनुष्ठुभाह—

याम्यायने विष्णुपदे चाद्या मध्यास्तुलाजयोः ।

षडशीत्यानने सौम्ये परा नाड्योऽतिपुण्यदाः ॥ ८ ॥

याम्येति ॥ याम्यायने कर्कसंक्रांतौ तथा विष्णुपदे वृषसिंहवृश्चिककुम्भसंक्रांतिषु संक्रांतिकालादाद्याः नाड्यः प्रथमाः षोडशघटिकाः अतिपुण्यदाः ज्ञानदानादावनंतफलदा ज्ञेयाः । अग्रिमास्तु न तथेति निष्कृष्टोऽर्थः । तुलाजयोस्तुलामेषयोः मध्या उभयतः षोडश षोडश घटिकाः पुण्याः । अथवा षोडशैव घटिकाः पुण्याः । षडशीत्यानने मिथुनकन्याधनुर्मीनसंक्रांतिषु तथा सौम्ये मकरसंक्रांतौ संक्रांतिकालात्परा अग्रिमाः षोडश घटिका अतिपुण्यदाः । प्रथमास्तु न तथेति निष्कृष्टोऽर्थः । यदाह श्रीपतिः—‘याम्यायने

विष्णुपदे तथादौ दानाद्यनंतं विषुवे च मध्ये । वदंतीति षडशीतिवक्त्रे महर्षयः खल्वयने च सौम्ये ॥' तत्र कर्के प्रागेव मकरसंक्रांतौ पश्चादेव पुण्यकाल इति तु प्राङ्गिरणायि । विष्णुपदे तु अग्निमादिमघटीनां पुण्यकाले तरतमभावः । पुण्यायां विष्णुपद्यायां च प्राक्पश्चादपि षोडश' इति वृद्धवसिष्ठोक्तेः । विषुवे तु सामान्यनिर्णय एवेति केचित् । दीपिकाटीकाकारस्त्वेवमाह—'मेघे तुलायां च संक्रांतिकालात्पूर्वमष्टौ घटिकाः परतश्चाष्टौ घटिकाः पुण्यकालः' इति । युक्तं चैतत् । विषुवे च मध्यपदोपादानान्मध्ये षोडश घटिकाः पुण्या इत्युच्यते । कस्मात्कालान्मध्य इत्यपेक्षायां संक्रांतिकालादेवेत्यतः पूर्वमष्टौ पश्चाच्चाष्टौ घटिकाः पुण्या इत्यर्थः । यदुक्तं बृहस्पतिना—'वर्तमाने तुला मेघे नाड्यस्तूभयतो दश' इति तुलामेघसंक्रांतिकालात्प्राक् पश्चाच्च पंच पंच घट्यः पुण्या इति । यदप्युक्तं आद्यंतसापेक्षत्वान्मध्यशब्दस्य गणितागतपुण्यकालघटिकानां मध्ये त्रिभागः स्थूलदशा दशघटिकात्मको भवतीति । 'यायाः सन्निहिता नाड्यः' इति कश्यपोक्तेः । षडशीतिमुखेऽप्याद्याग्निमघटिनां पुण्यकाले तरतमभावः । यत्तु 'षडशीत्यां व्यतीतायां षष्टिस्तुत्यास्तु नाडिकाः' इति वृद्धवसिष्ठवाक्यं तत्प्राग्घटीषु प्रतिबंधवशाच्छाब्दादेरसंभवे सत्यंतिमघटीषु श्राद्धादिक्रियाभ्यनुज्ञायाः परमावधिकालेयत्तार्थम् । इदं सर्वं दिनं संक्रांतिविषयं वेदितव्यम् । 'अह्नि संक्रमणे पुण्यमहः कृत्स्नं प्रकीर्तितम्' इति सामान्यवाक्यस्य 'सौम्यायने विष्णुपदे' इत्यस्य च विशेषवाक्यस्यैकवाक्यता । अतएव—'रात्रौ संक्रमणे भानोर्दिनार्धं ज्ञानदानयोः' इति रात्रिपरविशेषस्य सत्वाच्च । एवं निर्णीते पुण्यकाले ज्ञानदानाद्यवश्यं विधेयमिति फलितोऽर्थः । तत्र ज्ञानदानाद्यकुर्वन्तश्च प्रत्यवायमाह ब्रह्मसिष्ठः—'इति संचिंत्य विनिर्णयमादेष्टव्यं सदैव दैवज्ञैः । विषुवत्ययने ग्रहणे संक्रांतौ पुण्यदिवसेपि ॥ पितृनुसिं न करोति हि दत्त्वा शापं व्रजति तस्य पिता । आगतगतसमयेऽपि च करोति यद्दानजपहोमाद्यम् ॥ ऊषरवापितविजं यद्वत्तद्वच्च निष्फलं भवति' । अयने अयनप्रवृत्त्याख्ये चलसंक्रमण आगतसमये निर्णीते पुण्यकालातिक्रमसमये ज्ञानादि निष्फलमित्यर्थः । संक्रांतिषु ज्ञानदानादेः फलमाह भारद्वाजः—'षडशीत्यां तु यद्दानं विषुवद्विषये तथा । दृश्यते सागरस्यांतस्तस्यांतो नैव दृश्यते ॥' वृद्धवसिष्ठोपि—'अयने कोटिपुण्यं च सहस्रं विषुवे फलम् । षडशीत्यां सहस्रं तु फलं विष्णुपदेषु च ॥' इत्यलमिति प्रसंगेन । इति सूर्यसंक्रांतिनिर्णयः ॥ अथ नायं केवलं सूर्यसंक्रमणएव पुण्यकालः किंतु चंद्रादीनां ग्रहाणां नक्षत्रसंक्रमे राशिसंक्रमे च पुण्यकालो भवति सोऽपि सोपपत्तिकः प्रसंगतः प्रोच्यते अस्माभिः । यदाह जैमिनिः—'नक्षत्रराश्यो रवि-संक्रमे स्युरर्वाक् परत्रापि रसेंदुनाड्यः । पुण्यास्तथेदोक्षिधरापलैश्च युगेकनाडीभुविभिः शुभोक्ता ॥ १ ॥ नाड्यश्चतस्रः सपलाः कुजस्य बुधस्य तिन्नो मनवः पलानि ॥ अर्द्धयद्विनाड्यः पलसप्तयुक्ता गुरौ च शुके सपलाश्चतस्रः ।

॥ २ ॥ दिनागनाढ्यः पलसप्तयुक्ताः शनैश्चरस्याभिहिताः सुपुण्याः ॥ आद्यंतमध्ये जपदानहोमं कुर्वन्नवाप्नोति सुरैर्द्रवाम ॥ ३ ॥' अस्यार्थः । सूर्यस्य नक्षत्रसंक्रमे च प्राक् परस्तश्च षोडशघटिकाः पुण्याः । एवं चंद्रस्यैकघटी त्रयोदशपलानि । भौमस्य चतस्रो घटिका एकपलम् । बुधस्य तिस्रौ घटिकाश्चतुर्दशपलानि । गुरोश्चतुश्चत्वारिंशद्घटिकाः सप्त पलानि । शुक्रस्य चतस्रो घटिकाः पलमेकम् । शनैर्द्व्यंशीति घटिकाः सप्तपलानि चोभयतः पुण्यकाल

सू.	चं.	मं.	बु.	गु.	शु.	श.	ग्रहाः
१६	१	४	३	४४	४	८२	घटी.
०	१३	१	१४	७	१	७	पला.

इत्यर्थः । यथा सू. चं. मं. बु. गु. शु. श. ग्रहाः । अत्रोपपत्तिः । 'भानो-
र्गतिः स्वदशभागयुताद्धिता वा बिंबं विधोस्त्रिगुणिता युगशैलभक्ता ७४ ।
तिथ्यद्रि ७१५ हीनशशिभुक्तिरिषुद्धि २५ भक्ता नंदाक्षि २९ युग्भवति वा
विधुबिंबमेवम् ॥' इति सिद्धांतशिरोमण्युक्तप्रकारेण रविचंद्रयोर्मानकला
आनेयाः । 'व्यंघ्रीषवः सचरणा ऋतवस्त्रिभागयुक्ताद्रयो नव च सन्निलवे-
षवश्च । स्युर्मध्यमास्तनुकलाः क्षितिजादिकानां त्रिज्याशुक्रर्णविवरेण पृथग्वि-
निम्नाः ॥' इति तत्रैवोक्ताः भौमादीनां मानकलास्तत्र क्रमेण मानकलाः सू-
चं. मं. बु. गु. शु. श. तत्र 'षष्टिर्बिंबं ग्रहभुक्तिभक्तं संक्रांतिनाढ्योऽखिल-
धर्मैकृत्ये । रवेस्तु ताः पुण्यतमा ग्रहः स्वसंक्रांतिगो मिश्रफलं विधत्ते ॥' इति
भास्करोक्तविशा संक्रांतिनाढ्यः स्युः । तत्र ग्रहभुक्तयस्तेनैवोक्ताः 'नंदाक्षा
भुजगा रवेः शशिगतिः खांकाद्रयोऽक्षाम्नयस्तुंगस्यांगकलाः कुवेदविकलाः पा-
तस्य रामाभवाः । माहेयस्य महीगुणा रसकरा ज्ञस्येषुसिद्धा रदाः पंचेज्यस्य
सितस्य षण्णवमिता अष्टौ शनेर्द्वे कले ॥' इति । बुधशुक्रयोस्तु संक्रांतिघटि-
कानयने सूर्यगतिरेव हारः कल्प्यस्तद्वतितुल्यत्वात्तयोः वासना । भाष्ये हि ।
'बुधशुक्रौ तु रवेरासन्नावेव कदाचिदग्रतः कदाचित्पृष्ठतस्तस्यानुचराविव
सदा व्रजंतौ दृश्येते ततस्तयोरपि रविभगणतुल्या एव भगणा इत्युपपन्नम्'
इति भास्करेणाभिहितत्वात् । ह्यमानानुगतिस्तच्छीघ्रफलानयनार्थं

सू.	चं.	मं.	बु.	गु.	शु.	श.
अ	अ	४	६	७	८	५
३१	१	५	८	२०	२०	२०

वासनासिद्धजीर्णैः कल्पिता । तदेवं ग्रहगतय इमास्त्रिप्रकारेण साधिताः पु-
ण्यकालघटिकाः । सूर्यस्य यथा त्रयस्त्रिंशद्घटिका एवं चंद्रस्य द्वे घटिके षड्-
विंशतिपलानि भौमस्य नव घटिकाश्चत्वारि पलानि बुधस्य षट्घटिकाः विंश-
तिपलानि गुरोरष्टाशीतिर्घटिकाः एवं शुक्रस्य नवघटिका अष्टौ पलानि शनेः
षष्ठ्यधिकं शतं घटिकाः पूर्वापरकालौ मिलित्वा पुण्यकाल इत्यर्थः । यथा
अत्र वासना प्रागुक्ता । एता अधर्मा नाढ्यः प्राक्परतश्च पुण्याः । अत्र गणिताग-
तघटीपलेषु लिखितजैमिनिवाक्ये च क्वचित्किंचित्पलभेदो घटिकाभेदश्च स
गतिस्पष्टकृतिवशतः । युक्तं चैतत् । आकाशे हि वेधादिना स्पष्टा एव खगा
दृश्यन्ते न मध्यमाः । 'दिनद्वयस्पष्टखगांतरालकालः स्फुटस्तु स्फुटशुक्तिबिंबै-
रिति स्पष्टगत्यैव बिंबसंक्रांतिध्यानयनमुचितं । उक्तं च केशवार्केण—
'कुजादिकानामपि बिंबलिप्ताः षष्ठ्या गुणाः स्वस्वजवेन भक्ताः । नाढ्यादिकः
संक्रमणांतरालकालः स्फुटस्तु स्फुटशुक्तिबिंबैः ॥' इति । अपिशब्दात्सूर्याच्च-
द्रमसोर्ग्रहणं । तथासति मध्यमापेक्षया स्पष्टगतिबिंबयोरुपचयापचयाभ्यां

सु.	चं.	मं.	बु.	गु.	शु.	श.	म.
५८	१८०	३१	५८	५	५८	२	हा.
८	३५	३६	८	०	०	८	कला.

साम्यैस्तत्तद्घटिकानामप्युपचयापचयाः साम्यातिक्रमेणापतन्ति । तेषां चानि-
यतत्वात्पथे उपनिबन्धायोगात् जीर्णैर्नियतमध्यगत्या सूर्यादीनां ग्रहाणां पु-
ण्यकालघटीरानीयोपनिबन्धः कृतः । अत्र मत्कृतं पद्यम् 'नाढ्यो रामगुणा ३३
रवेरथ बिधोः षट्दोः पलैर्युग्मयं २६ भौमस्याब्धिपलैर्युक्ता नव ९।४ विदो
युक्ताः पलैः स्वाग्निभिः । षण्णाढ्यो ६ दृगजा ८८ गुरोरथ भृगोर्नैदाः ९ प-
लैरष्टभिः पुण्याः स्युः खनृपाः १६० शनैरुभयतो राश्यक्षयोः संक्रमे ॥' अतो

र.	चं.	मं.	बु.	गु.	शु.	श.	र.	चं.	मं.	बु.	गु.	शु.	श.
६	१	८	३	४४	४	८०	३३	२	९	६	८८	९	१६०
३०	१३	३२	१०	२४	३४	०	०	२६	४	२०	०	८	०

जैमिनिवाक्ये—'सार्धाश्चतस्रः पलसंप्रयुक्ता गुरोः' इति पाठो माधवादिभि-
रपाठि । तथा हेमाद्रिणापि—'द्विनागनाढ्यो' इति पदे नागा अष्टौ द्विरा-
वृत्ता नागा द्विनागाः षोडश नाडिकाः शनैश्चरसंक्रांतौ पुण्यकाल इति यत्
व्याख्यतं तदुभयमपाकृतं भवति । तथाच रामचंद्राचार्या अपि काल-
निर्णयदीपिकायां हेमाद्र्यादिमूलकममुमर्थं स्वपथेनोपनिबध्नाति । अत-

श्रित्योक्तयो ज्ञेयाः । तस्मात्सर्वग्रहाणां राशिनक्षत्रयोः संक्रांतिषु पुण्यकाल-
ताप्यस्ति । भास्करोपि 'रवेस्तु ताः पुण्यतमाः' इति चदंशं द्रादिसंक्रांतिषु
नाड्यः पुण्या इत्यसूचयत् । 'अतिशायने तमविष्टनौ' इति पाणिनिवच-
नात् । 'ग्रहः स्वसंक्रांतिगो मिश्रफलं विधत्ते' इति सूर्यादिसंक्रांतिसाधारणं
तत्र सकलसंक्रांतिषु दिनरात्रिविष्णुपदादिभेदेन सूर्यसंक्रमवन्निर्णयो ध्येयः ।
एतत्संक्रांतिमान्यता हि गुर्जरदेशेऽस्तीत्यलं प्रसक्तानुप्रसक्तेन ॥ इति सकल-
ग्रहसंक्रांतिनिर्णयः ॥ ८ ॥

अथ रविनिरयनांशसंक्रांतिकालमभिधायेदानीं सायनांशसंक्रांतिषु पुण्य-
कालमुपजातिकयाह—

तथायनांशाः खरसाहताश्च स्पष्टार्कगत्या विहृता दिनाद्यैः ।
मेषादितः प्रक्चलसंक्रमाः स्युर्दाने जपादौ बहुपुण्यदास्ते ॥ ९ ॥

तथायनांशा इति ॥ यथा राशिसंक्रमाः बहुपुण्यदास्तथा चलसंक्रमा
अपीति व्यवहितस्तथाशब्दः । अयनांशाः षष्ट्या गुण्याः स्पष्टसूर्यगत्या वि-
हृता लब्धैः दिनाद्यैः दिनघटीपलैः कृत्वा मेषादिद्वादशराशिसंक्रांतिकाला-
त्प्राक् चलसंक्रमाः स्युस्ते चलसंक्रमा दाने ब्राह्मणेभ्यो दक्षिणादाने जपादौ
जपश्राद्धहोमादौ बहुपुण्यदा भवन्ति । तदुक्तं वसिष्ठसिद्धांते—'चलसं-
स्कृततिग्रमांशोः संक्रमो यः सुसंक्रमः । अजागलस्तन इव राशिसंक्रांतिरु-
च्यते ॥' इति । पुलस्त्यः—'अयनांशसंस्कृतो भानुर्गोले चरति सर्वदा ।
अमुख्या राशिसंक्रांतिस्तुल्यः कालविधित्तयोः ॥ स्नानदानजपश्राद्धव्रतहोमा-
दिकर्मभिः । सुकृतं चलसंक्रांतावक्ष्यं पुरुषोभुते ॥' इति । जाबालि-
रपि—'संक्रांतिषु यथा कालस्तदीयेष्ययने तथा । अयने विंशतिः पूर्वा मकरे
विंशतिः परा' इति । अयने चलसंक्रमे । अत्र चलसंक्रमाख्ये मकरायणे पूर्वा
विंशतिघटिकाः पुण्यकालः । मकरसंक्रांतौ तु परा विंशतिघटिकाः पुण्यकालः ।
मकरव्यतिरिक्तैकादशचलसंक्रमेषु तत्तत्संक्रमवत् पुण्यकालो ज्ञेय इत्यर्थः
इति माधवो व्याख्यत् ॥ अथायनांशानयनं तु सूर्यसिद्धांते—'त्रिंशत्कृत्वो
युगे भानां चक्रं प्राक् परिलंबते । तद्गुणाद्भूदिनैर्भक्ताद्भुगुणाद्यद्वाप्यते ॥
तद्दोस्त्रिंशद्दशसांशा विज्ञेया अयनेभिधा । तत्संस्कृताद्गता क्रान्तिच्छायाच-
लदलादिकम् ॥ स्फुटं तत्तुल्यतां गच्छेद्यने विषुवद्वये । प्राक्चक्रं चलितं
हीनं छायाकार्काकरणागते ॥ अंतरांशैरथावृत्य पश्चाच्छेवैस्तथाधिके ॥' इति
च । सांप्रतं सार्धं षोडशायनांशाः धनंगताः संति छायाकार्काकरणागतस्य सूर्य-
स्याल्पत्वात् । अतएव प्राक् इत्युक्तं ग्रंथकर्त्रा । अत्र प्रागित्युपलक्षणम् ।
कदाचित्संक्रांतिकालात्परतोऽप्ययनांशवशेन च संक्रमसंभवात् । तथा च
पश्चाच्छेषस्तथाधिक इत्युक्तम् । वेदांगज्योतिषेऽपि—'प्रपद्येते अविष्टादौ सूर्य-
चांद्रमसावुदक् । सार्पार्धे दक्षिणार्कस्तु माघश्रावणयोः सदा ॥' इति ।
तत्र मेषादिसंक्रांतिकालस्य सौरसावनघटिकात्मकस्य अयनांशानां च सौ-

भ्यायनतुल्यजातीयत्वाद्योगवियोगौ न स्तः । इत्ययनांशादीनां करणायानु-
पातः । यदि सूर्यस्य स्पष्टगतिर्भाजक इत्युपपन्नम् लब्धानि सौरसावनदि-
नानि घटीपलानि अतः भोगोनषष्टिघटिकात्मकं दिनं तल्लभ्यते तदाय-
नांशैः किमिति । तत्रायनांशानां षष्टिगुणकः सूर्यस्पष्टगतिर्भाजक इत्युप-
पन्नम् । लब्धानि सौरसावनदिनानि घटीपलानि अतस्तुल्यजात्योयोगो वि-
योगो वा कार्यः । ननु चैकस्यैव सूर्यस्यैकस्मिन्नेव राशौ राशिसंक्रमणं चल-
संक्रमणं च कथं भवति ? कुतः स्वक्षास्थितांशभागस्य द्वादशधा विभक्तस्य
राशिरितिसंज्ञा तत्र रविमंडलस्य तत्तद्वाद्यादिप्रदेशस्य स्पर्शो राशिसंक्रमण-
मित्युच्यते तस्मिन्नेव राशौ चलसंक्रमस्तु कीदृश इति चेच्छृणु । ईश्वरे-
च्छालोकादृष्टवशतस्तद्वाद्यादिभागस्य सूर्ये तेजःसंपर्कश्चलसंक्रमो मंडलमध्य-
संपर्कश्च राशिसंक्रम इति विवेकः । तद्यथा रथ्यां प्राक् पश्चाच्च नीयमानस्य दी-
पस्याग्रे दीपप्रभा यस्मिन् प्रदेशे गच्छति तस्मिन्नेव प्रदेशे क्षणांतरे दीपोपि
गच्छति एवं सर्वेषामपि ग्रहाणां चलसंक्रमा द्रष्टव्याः । एवं चलसंक्रमस्य सु-
ख्यत्वमुक्तं शिरोमणिसिद्धांति—‘दिनरात्रिप्रमाणानां निर्णयो नभसंक्र-
मात् । यतः सकलकर्माणि पुण्यतश्चलसंक्रमः ॥’ नन्वेवमयनसंक्रमस्य सु-
ख्यत्वे तेन मानेन पंचांगगणना स्यात् चंद्रादीनामप्ययनचलनदर्शनात् ।
नच सायनांशाभ्यां निरयनांशाभ्यां वा सूर्यचंद्रमोभ्यां तिथेस्तुल्यत्वादस्तु
पंचांगगणनेति वाच्यम् । अश्विन्यादिभानां विष्कंभादियोगानां च विसंवा-
दात् । किंच सायनसंक्रमरहितस्य चांद्रमासस्याभिमासत्वव्यवहारप्रसंगः ।
तथा तादृक्संक्रांतिद्वययुतस्य क्षयमासत्वव्यवहारप्रसंगः । विवाहादौ च
सौरमासगणनाप्यनेनापि मानेन स्यादिति चेत् । उच्यते । सायंसंक्रमस्तु पु-
ण्यकालार्थमेवोपयुज्यते न सर्वत्र ज्ञानदानजपश्राद्धेष्वितिपरिगणितविषयपुल-
स्तवाक्यालोचनात् । तेन पंचांगगणना न्यूनाधिमाससौरमासादिकमप्यनेन
मानेन भवति । तथा सति चात्रादिमुहूर्तेषु भरणीव्यतीपातादिदुष्टयोगानां
गुरुदुष्टादिशुभयोगानां च व्यवहारो निरयनेनैवोपपद्यते न सायनेन । साय-
नगणनया सर्वथा ग्रहणविसंवादः । तद्यथा षोडशोत्तरपंचदश १५१६ शत-
मिते शालिवाहनशककाले वैशाखपूर्णिमायां पंचत्रिंशद्वाडीमितायामिन्दूपराग
उपलब्धः । तत्र चंद्रः ३१२६१२८ राहुः १३१५८ अत्र निरयनगणनया शरां-
गुलानि १२ मानैक्यखंडं २० ग्रासांगुलानि ८ यद्यत्रायनांशांशे योजयित्वा
शर आनीयेत तदा शरांगुलादिः ३० अस्य मानैक्यखंडाधिक्याद्ग्रहणं नाया-
तीति सर्वजनप्रत्यक्षविसंवादः । सायनगणनया त्वयोग्येपि काले ग्रहणोप-
लंभः स्यात् । अन्यच्च स्पष्टीकरणेन साधितो भौमादिग्रहो यज्ञक्षत्रेण गणि-
तेनागतस्तन्नक्षत्रसमीप एवोपलभ्यते प्रत्यक्षतः । सायनत्वे हि ग्रहः कदाचि-
देकनक्षत्रद्वयांतरे वापलीयते सूर्यचंद्रयोस्तु तेजोबाहुल्यान्नक्षत्रतेजःपरिभवा-
त्तन्नक्षत्रसन्निधौ उपलंभाभावो यद्यपि तथापि कदाचित्क्षीणचंद्रस्याप्युपलंभो
दृश्यते । एवं संहितासु मीनशनैश्चरादिविषयकदुष्टफलानि चैकराश्यवस्थित-

ग्रहयोगफलानि च निरयनेनैव । तथा बृहद्वसिष्ठसंहितायाम्—‘षट्पौ-
ष्णभाद्वादशरौद्रधिष्ण्यात्सुराधिसङ्गानि नव क्रमेण । पूर्वार्धमध्यापरमात्त-
दूर्ध्वं मुक्तेऽखिलव्योमचरास्तथैव ॥’ इति ग्रहाणां पूर्वार्धमध्यापरभागयो-
ग्यत्वमपि निरयनेनैवोपलभ्यते । तस्मात् निरयनगणनयैव सर्वोपि व्यवहारो
युक्तः । ननु सायनगणना दत्ततिलांजलिरिति चेत् । उच्यते । सायनगणना
हि नियतविषया । उक्तं च—‘अयनांशाः प्रदातव्या लभ्ये क्रांतौ चरागमे ।
सन्निभे विन्निभे पाते तथा इक्ष्मपातयोः ॥’ इति । सूर्यसिद्धांतेपि—‘त-
त्संस्कृताद्ग्राहकांतिच्छायाचरदलादिकम् । स्फुटं तत्तुल्यतां गच्छेदयने विबु-
धद्वये ॥’ इति । आदिशब्देन लभ्यम् । अतोऽयनांशानां वासनासिद्धनियत-
विषयत्वाद्द्वयोरपि मानयोरसंकीर्णो व्यवहार इति सर्वमनाकुलम् । पुण्यका-
लस्तुभयविधसंक्रमेपि ज्ञेयः । पूर्वलिखितवसिष्ठादिवाक्यस्वरसात् । यत्तु
वसिष्ठसिद्धांते—‘पुण्यदां राशिसंक्रांतिं केचिदाहुर्मनीषिणः । नैतन्मम
मतं यस्मान्न स्पृशेत्क्रांतिकक्षया ॥’ इति तदयनसंक्रमपुण्यकालातिस्तुतिपरं
नतु राशिसंक्रांतिपुण्यकालनिराकरणार्थम् । अन्यथा—‘दिनपतिसंक्रमणात्प्रा-
क्षोडश नाड्यश्च पुण्यकालः सः । परतः षोडश नाड्यः सर्वत्र ज्ञानदान-
कार्येषु ॥’ इति स्वसंहितोक्तराशिसंक्रमपुण्यकालप्रतिपादकवचनस्यानेन सह
विरोधो दुष्परिहारः स्यादित्यलमतिप्रसंगेन ॥ ९ ॥

अथ संक्रांत्युपयोगित्वाजघन्यबृहत्समनक्षत्राण्युपजातिकयाह—

समं मृदुक्षिप्रवसुश्रवोग्निमघात्रिपूर्वासपमं बृहत्स्यात् ।

ध्रुवद्विदैवादितिभं जघन्यं सार्पांबुपार्द्रानिलशाक्रयाम्यम् ॥१०॥

सममिति ॥ मृदूनि मृगरेवत्यनुराधाचित्राः क्षिप्राणि अश्विन्यभिजित्पु-
ष्यहस्ताः वसुधर्निष्ठा श्रवः श्रवणः अग्निः कृत्तिका मघा प्रसिद्धा त्रिपूर्वा पू-
र्वाफल्गुनीपूर्वाषाढापूर्वाभाद्रपदाः अस्त्रपो राक्षसः ‘राक्षसः कौणपः क्रव्याद्
क्रव्यादोऽस्त्रपः’ इत्यमरः । तस्य भं मूलं । अत्र समाहारद्वन्द्वः । एतानि पञ्च-
दश भानि समसंज्ञानि । ध्रुवाणि रोहिणीव्युत्तराः द्विदैवं विशाखा आदितिभं
पुनर्वसुः एतानि षड्भानि बृहत्संज्ञानि । सार्पमाश्लेषा अंबुपः शततारका
आर्द्रा प्रसिद्धा अनिलः स्वाती शाक्रं ज्येष्ठा याम्यं भरणी एतानि षड्भानि
जघन्यसंज्ञानि । उक्तं च नारदेन—‘तारा जघन्याः सार्पेन्द्रा वातार्द्रातक-
तोयपाः । ध्रुवादितिद्विदैवत्यं बृहत्ताराः पराः समाः ॥’ इति । वसिष्ठेनापि
‘जघन्यधिष्ण्यानि जलेशसर्परोद्रेन्द्रयाम्यानि लदैवतानि । अघ्नर्धधिष्ण्यान्य-
दितिद्विदैवस्थिराणि शेषाणि समाह्वयानि ॥’ इति ॥ १० ॥

अथ संज्ञाप्रयोजनमुपेन्द्रवज्रयाह—

जघन्यमे संक्रमणे मुहूर्ताः शरेंदवो १५ बाणकृता ४५ बृहत्सु ।

खराम ३० संख्याः सममे महर्घं समर्घसाम्यं विधुदर्शनेऽपि ११

जघन्यम् इति ॥ जघन्यनक्षत्रे यदि संक्रमणं तदा शरैर्दवः पंचदश मुहूर्ता ज्ञेयाः । बृहन्नक्षत्रे संक्रमणे सति बाणकृताः पंचचत्वारिंशन्मुहूर्ता ज्ञेयाः । समनक्षत्रे संक्रमणे सति खरामसंख्यास्त्रिंशन्मुहूर्ता ज्ञेयाः । उक्तं च नारदेन—‘तासां प्रमाणं घटिकास्त्रिंशन्नवतिषष्ठयः’ इति । अतएव त्रिंशद्घटिकाः पंचदशमुहूर्ताः नवतिघटिकाः पंचचत्वारिंशन्मुहूर्ताः षष्टिघटिकास्त्रिंशन्मुहूर्ताः स्युरित्यर्थः । अथास्य फलमुच्यते । महर्घं समर्घसाम्यमिति । यदा पंचदशमुहूर्ता संक्रांतिस्तदा सर्वमन्नं महर्घं दुर्लभं भवति । यदा पंचचत्वारिंशन्मुहूर्ता संक्रांतिस्तदा समर्घं सुलभमन्नम् । यदा तु त्रिंशन्मुहूर्ता संक्रांतिस्तदा साम्यं न महर्घं न समर्घमपि किंतु यथास्थितमित्यर्थः । इदं तु मुहूर्तानां न्यूनाधिकसमभावज्जायते । उक्तं च संवित्प्रकाशे—‘मुहूर्ताः पंचभूतुल्या जघन्यानां परामिधाः । बृहतां पंच वेदास्ते समानास्ते खवद्भयः ॥ पंचेदुषु मुहूर्तेषु दुर्भिक्षं रविसंक्रमे । पंचाब्धिषु समर्घं स्यास्त्रिंशत्सु समता मता ॥’ इति । अथ विभुदर्शनेपि इति चंद्रदर्शनेप्येवमेव फलं वाच्यम् । अयमर्थः—यदि जघन्यनक्षत्रे चंद्रोदयस्तदा महर्घम् । बृहन्नक्षत्रे चंद्रोदयस्तदा समर्घम् । समनक्षत्रे चंद्रोदयस्तदा साम्यमन्नस्य । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘बृहत्सु धान्यं कुरुते समर्घं जघन्यधिष्ण्याभ्युदितो महर्घम् । समेषु धिष्ण्येषु समं हिमांशुर्वदत्यसंदिग्धमिमं महांतः ॥’ वसिष्ठोपि—‘ज्ञात्वैवमेवं मणिजीवधातुमूलोर्णकर्पूररसादिकानाम् । अर्घं वदेज्यौतिषकः प्रजानां समर्घवस्तूत्तमसंग्रहार्थम् ॥’ इति ॥ ११ ॥

अथ प्रसंगात्कर्कसंक्रांतावद्द्विशोपकाननुष्ठुभाह—

अर्कादिवारं संक्रांतौ कर्कस्याब्दविशोपकाः ।

दिशो नखा गजाः सूर्या धृत्योऽष्टादशसायकाः ॥१२॥

अर्कादिवारं इति ॥ कर्कसंक्रांतौ सूर्यादिवारं सत्यामेते वक्ष्यमाणा अब्दविशोपका ज्ञेयाः । तद्यथा रविवारे दश सोमवारे विंशतिः भौमेऽष्टौ बुधे द्वादश गुरौ धृत्योऽष्टादश शुकेऽप्यष्टादश शनिवारे कर्कसंक्रांतौ सत्यामब्दविशोपकाः पंचेत्यर्थः ॥ १२ ॥

अथ कीदृशस्य रवेः संक्रमो जातस्तत्फलमिद्वज्रयाह—

स्यात्तैतिले नागचतुष्पदे रविः सुप्तो निविष्टस्तु गरादिपंचके ।

किंस्तुघ्न ऊर्ध्वं शकुनौ सकौलवेऽनिष्टः समः श्रेष्ठ इहार्धवर्षणे १३

स्यादिति ॥ करणानि व्याख्याने मयोक्तानि । तत्र रविः तैतिलनागचतुष्पदाख्यकरणेषु सुप्तः सन् संक्रमितः स्यात् । गरादिपंचके गरवणिजभद्रावबालवाख्यकरणेषु निविष्ट उपविष्टः सन्संक्रमितः स्यात् । किंस्तुघ्नशकुनिकौलवाख्यकरणेषु ऊर्ध्वमूर्ध्वस्थितः सन् संक्रमितः स्यात् । इह करणाधिकरणसंक्रांतौ रविः अर्धवर्षणे अर्धे मूल्ये वर्षणे वृष्टौ अनयोरुपलक्षणत्वाद्वाग्धे-

ऽपि क्रमादनिष्टः समः श्रेष्ठः स्यात् । अयमर्थः—सुसरविसंक्रमोऽर्धवर्षणधान्येप्यनिष्टः सहर्धवृष्टिभावाद्धान्याभावकारको भवति । एवं निविष्टरविसंक्रमोऽर्धवर्षणधान्येष्वनिष्टः समो न शुभो नाप्यशुभः । तथोर्ध्वरविसंक्रमोऽर्धवर्षणधान्येषु श्रेष्ठः । ‘समर्धवृष्टिबाहुल्यधान्यबाहुल्यकारकः’ इति । उक्तं च नारदेन—‘निविष्टो वणिजे विष्ट्यां बालवे च बवे गरे । कौलवे शकुनौ भानुः किंस्तुमे चोर्ध्वसंस्थितः ॥ चतुष्पातैतिले नागे सुप्तः क्रांतिं करोति सः । धान्यार्धवृष्टिषु समं श्रेष्ठहीनं भवेत्क्रमात् ॥’ क्रांतिं संक्रांतिं । रत्नमालायामपि—‘चतुष्पदे तैतिलनागयोश्च सुप्तो रविः संक्रमणं करोति । विष्ट्यां बवाख्ये च गराह्ये च सवालवाख्ये वणिजे निविष्टः ॥ किंस्तुघ्ननास्त्रिशकुनावपि कौलवाख्ये चोर्ध्वस्थितस्य खलु संक्रमणं रवेः स्यात् । धान्यार्धवृष्टिषु भवेत्क्रमशस्त्वनिष्टमध्येष्टेति मुनयः प्रवदन्ति पूर्वं ॥’ इति । अस्यान्यदपि फलमग्रे वक्ष्यति ॥ १३ ॥

अथ रविसंक्रांतेः करणपरत्वेन वाहनवस्त्रायुधभक्ष्यलेपनजातिपुष्पाणि सफलानि शार्दूलविक्रीडितत्रयेणोपजातिकया चाह—

सिंहव्याघ्रवराहरासभगजावाहद्विषद्वोटकाः

श्वाजो गौश्वरणायुधश्च बवतो वाहा रवेः संक्रमे ।

वस्त्रं श्वेतसुपीतहारितकपाङ्गारक्तकालासितं

चित्रं कंबलदिग्धनाभमथ शस्त्रं स्याद्भुशुंडी गदा ॥१४॥

खड्गो दंडशरासतोमरमथो कुंतश्च पाशोऽकुशो-

ऽस्त्रं बाणस्त्वथ भक्ष्यमन्नपरमान्नं भैक्षपक्वान्नकम् ।

दुग्धं दध्यपि चित्रितान्नगुडमध्वाज्यं तथा शर्करा-

ऽथो लेपो मृगनाभिकुंकुममथो पाटीरमृद्रोचनम् ॥१५॥

यावश्चोतुमदो निशांजनमथो कालागुरुश्चंद्रको

जातिदैवतभूतसर्पविहगाः पश्वेणविप्रास्ततः ।

क्षत्रावैश्यकशूद्रसंकरभवाः पुष्पं च पुन्नागकं

जातीबाकुलकेतकानि च तथा बिल्वार्कदूर्वाबुजम् ॥१६॥

स्यान्मल्लिका पाटलिका जपा च संक्रांतिवस्त्राशनवाहनादेः ।

नाशश्च तद्दृष्ट्युपजीविनां च स्थितोपविष्टस्वपतां च नाशः १७

सिंहेति ॥ खड्गेति ॥ यावश्चेति ॥ स्यान्मल्लिकेति ॥ बवतः त्यब्लोपे पंचमी । बवमारभ्य सप्तचरकरणानि स्थिराणि चत्वारि शकुन्यादीनि एतेष्वेकादशसु करणेषु क्रमेण वाहनानि वस्त्राणि तथाऽऽयुधानि भक्ष्याणि ले-

पन्नानि जातयश्च पुष्पाणि च ज्ञेयानीत्यर्थः । तत्र वाहनानि सिंहव्याघ्रौ प्र-
 सिद्धौ वराहः शूकरः रासभो गर्दभः गजो हस्ती वाहद्विषत् महिषः 'लु-
 कायो महिषो वाहद्विषत्कासरसैरिभाः' इत्यमरः । घोटकोऽश्वः आ कुकुरः
 अजो मेषः गौर्वृषः चरणायुधः कुक्कुटः एतान्येकादशकरणेषु वाहनानि ।
 एवं वस्त्रादीन्यपि व्याख्येयानि । तदाह कश्यपः—'सिंहशार्दूलवाराहकुं-
 जरा महिषस्तथा । तुरगश्चाजवृषभकुक्कुटाश्च बवादिषु ॥ तिथ्यर्धजेषु संक्रां-
 तिवाहनानि यथाक्रमात् ॥' तिथ्यर्धकरणे नारदेन तु विशेषोभिऽहितः—'ख-
 शबाह्नीकवंगेषु संक्रांतेर्धिष्ण्यवाहनम् । अन्यदेशेषु तिथ्यर्धवाहनाः स्युर्बवा-
 दयः ॥' इति । यदि संक्रांतिरश्विन्यां तदाऽश्विन्या योनिरश्वस्तद्वाहनं स्यात्
 खशबाह्नीकवंगदेशेषु । एवं सर्वनक्षत्रेषु ध्येयम् । अमुमर्थं स्पष्टमाह कश्य-
 पः—'भयोलिवाहनं वंगबाह्नीकविषये खशे ।' इति । अतोऽन्यदेशेषु कर-
 णैरेव वाहननिर्णय इत्यर्थः ॥ अथ वस्त्रमुच्यते । श्वेतं शुभ्रं सुपीतं प्रसिद्धं
 हारितकं नीलवर्णं पांडुरं अरुणवर्णं आरक्तमलक्तकवर्णं कालं श्यामवर्णं अ-
 सितं कज्जलवर्णं चित्रमनेकवर्णं कंबलः प्रसिद्धः दिक् वस्त्राभावो नम्रत्वमि-
 त्यर्थः । घनाभं मेघवर्णम् । उक्तं च—'श्वेतपीतहरितपांडुरक्तश्यामवर्णमसितं
 बहुवर्णम् । कंबलो विवसनांशुदवर्णान्यंशुकानि च रवेः करणेषु ॥' ॥ अथ
 शस्त्रमुच्यते ॥ तत्र भुशुंड्यादीन्येकादशायुधानि प्रसिद्धानि । शरासो
 धनुः । यदाहतुर्नारदकश्यपौ—'भुशुंडीभिदिपालासिदंडकोदंडतोमरान् ।
 कुंतपाशांकुशास्त्रेषून्विभर्ति करणेष्विनः ॥' भिधिपालं गदा इषुर्बाणः ॥
 अथ भक्ष्यमुच्यते । तत्रान्नं मोदकादि परमान्नं पायसं मैक्षं भिक्षाणां स-
 मूहो मैक्षम् 'भिक्षादिभ्योऽण्' इत्यण् । संन्यासिवद्गृहे गृहे गत्वा यत्किंचि-
 दन्नं प्राप्यते तन्नैक्षमुच्यते । पक्काञ्जकं अपूपदि दुरधं दधि च प्रसिद्धमेव
 चित्रताञ्जं बहुभिस्तंदुलमुद्गमूरिकाहरिद्रादिभिः पक्कमन्नं गुडमध्वाज्यश-
 र्कराः प्रसिद्धाः । उक्तं च नारदेन—'अन्नं च पायसं मैक्षमपूपं च पयो
 दधि । चित्राञ्जगुडमध्वाज्यशर्करा च बवाद्विः ॥' ॥ अथ लेपो विलेपनमु-
 च्यते । तत्र मृगनाभिः कस्तूरी कुंकुमं प्रसिद्धं पाटीरं रक्तचंदनं मृत्प्रसिद्धा
 रोचनं गोरोचनं यावोऽलक्तकः ओतुमदो मार्जारघर्मः दक्षिणदेशभाषया ज-
 वादीत्युच्यते निशा हरिद्रा अंजनं क्षोतोजनं सुरमेति भाषायां कालागुरुः
 अगुरुविशेषः चंद्रकः कर्पूरः । उक्तं च—'कस्तूरिकाकुंकुमचंदनं मृद्वोरोचनं
 यावक ओतुघर्मः । निशांजनं चागुरुर्दुरेभिर्विलेपनं संक्रमणे बवात्स्यात् ॥'
 अथ जातिरुच्यते । दैवतादयो दश प्रसिद्धाः संकरभवाः अनुलोमजाः
 प्रतिलोमजाश्च । उक्तं च—'देवभूताहिविहगाः पशवो मृग एव च । ब्राह्मण-
 क्षत्रियौ वैश्याः शूद्रा मिश्रा बवादिषु ॥ तज्जातीया विनश्यन्ति षण्मासाभ्यं-
 तरे ध्रुवम् ॥' इति ॥ अथ पुष्पाण्युच्यन्ते ॥ पुन्नागकं नागकेसरवृक्षस्य
 पुष्पं जात्यादीन्यंबुजांतानि प्रसिद्धानि मल्लिका वेलिः पाटलिका पाटलिः
 जपा ओषधयश्च । उक्तं च—'पुन्नागजातिबहुलाः सुकेतकीबिल्वार्कदूर्वाशतप-

त्रमल्लिकाः । ततो भवेत्पाटलिकाजपा ततः पुष्पाणि सूर्यस्य बवादिषु क्रमात् ॥
 शतपत्रं कमलम् । कचिद्व्योप्युक्तम्—‘शिशुः कुमारश्च गतालका युवा प्रौढा
 प्रगल्भा च ततश्च वृद्धा । वंध्यातिवंध्या च सुतार्थिनी च प्रव्राजिका चेति
 बवादिकानाम् ॥ यद्यद्वयोनुरूपं स्यात्तस्य तस्य महद्भयम्’ इति । कचिद्व-
 वस्था अप्युक्ताः—‘पंथाश्च भोगो रतिहास्यदुर्मुखी ज्वरान्विता मुक्तसुकंपिता
 मता । ध्यानस्थिता कर्कशवृद्धरूपा बवाद्यवस्थाः कथिता मुनीन्द्रैः ॥’ एवं च
 संक्रमकाले या नि वस्त्राशनवाहनादीन्यभिहितानि । आदिशब्देनायुधलेपन-
 जातिपुष्पाणि तेषां नाशो भवेत् । च पुनस्तद्व्युपजीविनां नाशो भवेत् ।
 स्थितोपविष्टस्वपतां च ‘स्यात्तैतिले’ इत्यादिना सुप्तत्वादीन्युक्तानि तद्गुणवि-
 क्षिष्टानां नाशः स्यादित्यर्थः । उक्तं च नारदेन—‘आयुधं वाहनाहारो य-
 ज्ञातीयं धनं च यत् । सुप्तोपविष्टतिष्ठंतस्ते लोकाः क्षयमामुयुः ॥’ इति ॥
 ॥ १४ ॥ १५ ॥ १६ ॥ १७ ॥

अथ संक्रांतिवशेन प्रतिमनुष्यं शुभाशुभफलमुपजात्याह—

संक्रांतिधिष्ण्याधरधिष्ण्यतस्त्रिभे स्वभे निरुक्तं गमनं ततोऽगमे ।
 सुखं त्रिभे पीडनमंगमेशुकं त्रिभेऽर्थहानी रसमे धनागमः ॥१८॥

संक्रांतीति ॥ संक्रांतिर्यस्मिन्धिष्ण्ये नक्षत्रे स्यात्ततोऽधरधिष्ण्यं पूर्वनक्षत्रं
 तस्मात्स्वजन्मनक्षत्रं गण्यं तच्चेत्प्रथमे त्रिभे भवति तदा गमनं यात्रा स्यात् ।
 ततः प्रथमत्रिकादनंतरमंगमेषु षण्णक्षत्रेषु यदि स्वभं तदा सुखं स्यात् । त-
 तस्त्रिभे स्वभे पीडनं शरीरपीडा । पुनरंगमे स्वभे अंशुकं वस्त्रादिप्राप्तिः
 स्यात् । ततस्त्रिभे स्वभेऽर्थहानिः द्रव्यनाशः । ततो रसमे षण्णक्षत्रे स्वभे ध-
 नागमो द्रव्यप्राप्तिः स्यादित्यर्थः । उक्तं च नारदेन—‘संक्रांतौ ग्रहणक्षं वा
 जन्मन्युभयपार्श्वयोः । नेष्टं त्रयं पदशुभदं पर्यायाच्च पुनः पुनः ॥ हानिर्वृद्धिः
 स्थानहानिस्तथा प्राप्तिरिति क्रमात् ॥’ संक्रांतेर्यज्ञक्षत्रं ग्रहणनक्षत्रं वा यदि
 जन्मभं भवेदथवा ताभ्यामुभयपार्श्वगतं जन्मभं भवेत्तदा अनिष्टमेव नक्षत्र-
 त्रयं निषिद्धम् । ततो नक्षत्रपदकं शुभं ततस्त्रिकेऽर्थहानिस्ततः पदके वृद्धिः
 ततस्त्रिके स्थानहानिः ततः पदसु वृद्धिः पदसु स्थानप्राप्तिरिति । अतएव
 पठन्ति दाक्षिणात्याः—‘संक्रांत्यधरनक्षत्राद्गणयेज्जन्मभावधि । त्रिकं षड् त्रिकं
 षड् त्रिकं षड्मिति क्रमात् । पंथा भोगो व्यथा वस्त्रं हानिश्च विपुलं ध-
 नम् ॥’ इति । त्रिकं शुभं षट्कमशुभमिति फलितोऽर्थः । अत्राशुभफल-
 दायां संक्रांतौ सत्यां दानमाह नारदः—‘तिलोपरि लिखेच्चक्रं त्रित्रिशूलं
 त्रिकोणकम् । तत्र हेम विनिक्षिप्य दद्याद्दोषापनुत्तये ॥’ इति । अत्र चक्रा-
 कृतिरियम् । एवं संक्रांतिसंबन्धिफलमभिहितम् ॥ १८ ॥

अथ कार्यविशेषे बलं सामान्यतः संक्रममाणग्रहबलं चोपजात्याह—

नृपेक्षणं सर्वकृतिश्च संगरः शास्त्रं विवाहो गमदीक्षणे रवेः ।
 वीर्येऽथ ताराबलतः शुभोविधुर्विधोर्बलेऽर्कोऽर्कबलेकुजादयः १९

नृपेक्षणमिति ॥ रवेरिति त्यबलोपे पंचमी रविमारभ्येत्यर्थः । रवेः सूर्यस्य वीर्यं बले सति सूर्यवारे वा नृपेक्षणं राजदर्शनं विधेयम् । एवं चंद्रादावपि व्याख्येयम् । ततश्चंद्रे सर्वकृतिः सर्वकृत्यानि भौमे संगरो युद्धं बुधे शास्त्रमध्येतच्चमध्याप्यं वा गुरौ विवाहः शुके गमो गमनं शनौ दीक्षणं यागादिदीक्षाविधेयेत्यर्थः । उक्तं च श्रीपतिना—‘रविर्नृपविलोकने सुरगुरुर्विबाहोत्सवे रणे धरणिनंदनो भृगुसुतः प्रयाणे बली । शनिश्च मखदीक्षणे सकलशास्त्रबोधे बुधः शशी सकलकर्मसु भुवमुदाहृतः सूरिभिः ॥’ वसिष्ठेनापि—‘राजालोकनसमये रविरार्यः करतलग्रहे सुबली । रणसमये धरणि-सुतः प्रयाणसमये सितोऽतिबली ॥ दीक्षणसमयेऽर्कसुतः शशितनयो ज्ञान-शिल्पविधौ । निखिलेष्वपि कार्येषु च चंद्रबलं मुख्यमखिलनृणाम् ॥’ इति । एतान्यपि कार्याणि सबलग्रहवारे क्रियमाणानि सिध्यंतीत्याह वसिष्ठः—‘बलग्रहस्य ग्रहवासरे यद्यच्चोपदिष्टं समुपैति सिद्धिम् । सुदुर्बलस्य ग्रहवासरे तत्प्रयत्नपूर्वं त्वपि नैव साध्यम् ॥’ इति । ग्रहेति लुप्तपष्टीकं पृथक्पदं ग्रहस्येत्यर्थः । बलग्रहत्वदुर्बलत्वे गोचरप्रकरणोक्तविहितायुक्तस्थानवशेन ज्ञेये । तदाह श्रीपतिः—‘वारे ग्रहस्योपचयावहस्य कार्यं यथोद्दिष्टमुपैति सिद्धिम् । भवेत्तदेवापचयावहस्य प्रयत्नतो निर्मितमप्यसाध्यम् ॥’ इति ॥ अथेति ताराबलतो विधुः शुभो ज्ञेयः । यदा चंद्रसंक्रमणं स्यात्तत्र ताराबलं चेत्स्यात्तदा सपाददिनद्वयं चंद्रोऽशुभोपि शुभः । तारादौष्ट्ये तु शुभोऽप्यशुभ इत्यर्थः । एवं विधोर्बलाद्रविः संक्रमणेऽशुभोऽपि मासपर्यंतं शुभः शुभस्तु सुतरां समीचीन एव । चंद्रदौष्ट्ये तु शुभोऽप्यशुभ इत्यर्थः । परे भौमादयः संक्रांतिचिकीर्षवस्तत्तद्वलतः सूर्यबलादशुभा अपि शुभा ज्ञेयाः । स्वराशिभोगकालावधिरविदौष्ट्ये तु शुभा अप्यशुभा इत्यर्थः । यदाह कश्यपः—‘ताराबलेन शीतांशुर्बलवांस्तद्गशाद्रविः । बली संक्रममाणस्य वशात्खेटा बलाविकाः ॥ यादशेर्नेदुना भानोः संक्रांतिस्तादृशं फलम् । नरः प्राप्नोति तद्गशोः शीतांशोः साध्वसाधुतः ॥’ इति । संक्रममाणस्य रवेरित्यध्याहारः । यत्तु दीपिकायाम्—‘यादशेन शशांकेन ग्रहः संचरते नृणाम् । तादृशं फलमाप्नोति शुभं वा यदि वा शुभम् ॥’ इति चंद्रवशेनैवाखिलग्रहसंबंधिशुभाशुभत्वमुक्तम् । तत्र ग्रह इत्येकवचननिर्देशाल्लिखितकश्यपवाक्यस्वरसाच्च सूर्य एव ग्राह्यो नान्य इति तद्दीपिकाकारो व्याख्यत् । अन्यथा ‘संचरेयुर्ग्रहा नृणाम्’ इत्यवश्यत् ॥ १९ ॥

अथाधिमासक्षयमासयोः संक्रांत्यधीनत्वात्तयोर्निर्णयः प्रस्तूयते तत्र तल्लक्षणमुपजात्याह—

स्पर्शार्कसंक्रांतिविहीन उक्तो मासोऽधिमासः क्षयमासकस्तु ।
द्विसंक्रमस्तत्र विभागयोस्तस्तिथेर्हि मासौ प्रथमांत्यसंज्ञौ ॥२०॥
स्पर्शार्केति ॥ शुक्लपक्षप्रतिपदादिदशांतश्चांद्रो मासः स चेत्स्पष्टसूर्य-

संक्रांत्या विहीनो रहितो भवेत्तदाधिकमास उक्तः । उक्तं च ब्रह्मसिद्धांते—
 ‘चांद्रो मासो ह्यसंक्रांतो मलमासः प्रकीर्तितः ।’ इति तु विशेषे कदाचि-
 च्छब्दापरपर्यायः । कदाचित्स चांद्रो मासो द्विसंक्रमः द्वौ संक्रमौ सूर्यसंक्रमौ
 यस्मिन्नसौ द्विसंक्रमः स्पष्टसूर्यसंक्रांतिद्वययुतः क्षयमास उक्तः यदाह व-
 सिष्ठः—‘यस्मिन्दशस्यान्तादवांगेषापरं दर्शम् । उल्लंघ्य भवति भानोः सं-
 क्रान्तिः सोऽधिमासः स्यात् ॥ आद्यंतदर्शयोर्मध्ये भानोरेव तयोरेयंदि । संक्रां-
 तिद्वितयं स्याच्चेन्न्यूनमासः स उच्यते ॥’ एतौ चाधिमासक्षयमासौ स्पष्टमा-
 नेनैव ज्ञेयौ । तदाह कश्यपः—‘यस्मिन्मासेऽर्कसंक्रांतिदर्शान्तात्प्राक्पुरः-
 सरम् । दर्शमुल्लंघ्य भवति स संसर्पोऽधिमासकः ॥ आरभ्य शुक्लप्रतिपद्म-
 वेशात्संक्रमद्वयम् । आगामींदुक्षयस्यांतात्प्राङ् न्यूनाख्यस्वहर्षतिः ॥ स्फुटा-
 र्कसंक्रमाद्विद्यान्न्यूनमासाधिमासकौ । मासौ न्यूनाधिकौ तौ तु सर्वकर्मबहि-
 ष्कृतौ ॥’ इति । सिद्धांतशिरोमणावपि—‘असंक्रांतिमासोऽधिमासः स्फुटः
 स्याद्विसंक्रांतिमासः क्षयाख्यः कदाचित्’ इति । स्फुटः स्फुटेंदुमासः । स्फुट-
 मपि तत्रैव—‘स्पष्टोऽधिमासः पतितौऽप्यलब्धो यदा यदा वा पतितोऽप्य-
 लब्धः । सैकैर्निरेकैः कमशोऽधिमासस्तदा दिनौघः सुधिया प्रसाध्यः ॥’ इति ।
 इदमग्रे स्पष्टं व्याख्यास्यते । अत्राधिमासक्षयमासलक्षणप्रयोजनं नोक्तमाद्य-
 प्रकरणे ‘वृद्धत्वास्तशिशुत्वइज्यसितयोर्न्यूनाधिमासे तथा’ इत्यादिनोक्तत्वात् ।
 क्षयमासपरः कश्चिद्विशेषो वक्तव्योस्ति सोत्रैवाभिधातुमुचित इत्याह—तत्रेति ।
 तत्र क्षये मासे मासद्वयसंज्ञा शुक्लकृष्णपक्षभेदेन तस्याः सप्रयोजनविषयक-
 ल्पनोच्यते । विभागयोरिति । तत्र क्षयमासे जातानां वर्धापने, मृतानां श्राद्धे
 च तिथिर्बिभागयोः पूर्वोत्तरद्वयोः संबंधेन प्रथमांत्यसंज्ञौ मासौ स्तः स्या-
 ताम् । तिथिपूर्वार्धजातानां मृतानां च पूर्वमासे वर्धापनं श्राद्धं च विधेयम् ।
 तिथेरुत्तरार्धे जातानां मृतानां चोत्तरमासे वर्धापनं श्राद्धं च विधेयम् । त-
 दुक्तम्—‘तिथ्यर्धप्रथमे पूर्वोऽपरस्मिन्नपरस्तथा । मासाविति बुधैश्चित्यौ क्षय-
 मासस्य मध्यगौ ॥’ इति ॥ एवं यथाश्रुतोऽर्थो व्याख्यातः । अस्य विशेषवि-
 वेकस्तु इह ग्रंथगौरवभयात्प्रस्तुतविचारानर्हत्वाच्च नास्मामिरुक्त इति शिवम् ॥

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामज्योतिर्विद्विरचिते मुहूर्त-
 चिंतामणौ संक्रांतिप्रकरणं समाप्तम् ॥ ३ ॥

स्पष्टार्थम् । ‘ज्योतिर्विद्वरनीलकंठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिग-
 वीप्रसारितधिया मौहूर्तचिंतामणेः । गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधा-
 राभिधे व्याख्याने खलु संक्रमप्रकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥’ इति श्रीविद्वदै-
 वज्ञमुकुटालंकारज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंदज्योतिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंतामणि-
 टीकायां पीयूषधाराभिधायी संक्रांतिप्रकरणं समाप्तम् ॥ ३ ॥

गोचरप्रकरणं चतुर्थम् ।

विघ्नराजमभिवंद्य सिद्धिदं नीलकंठतनयेन धीमता ।

शिष्यमोहविनिवृत्तिकारणं गोचरप्रकरणं विविच्यते ॥

अथ गोचरप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र जन्मराशितः प्रोक्तनिषिद्धस्थान-
स्थितेदानींतनग्रहवशेन शुभाशुभनिरूपणं गोचर इत्युच्यते । तत्र ग्रहाणां
गोचरफलं शुभाशुभरूपमुपजातिकाद्वयेनेद्वयप्रयोपजातिकापूर्वार्धेन चाह—

सूर्यो रसांत्ये खयुगेऽग्निनंदे शिवाक्षयोर्भौमशनी तमश्च ।

रसांकयोर्लाभशरे गुणांत्ये चंद्रोऽबराब्धौ गुणनंदयोश्च ॥ १ ॥

लाभाष्टमे चाद्यशरे रसांत्ये नगद्वये ज्ञो द्विशरेऽब्धिरामे ।

रसांकयोर्नागविधौ खनागे लाभव्यये देवगुरुः शराब्धौ ॥ २ ॥

झंत्ये नवांशे द्विगुणे शिवाग्रौ शुक्रः कुनागे द्विनगेऽग्निरूपे ।

वेदांबरे पंचनिधौ गजेषौ नंदेशयोर्भानुरसे शिवाग्रौ ॥ ३ ॥

क्रमाच्छुभो विद्ध इति ग्रहः स्यात्पितुः सुतस्यात्र न वेधमाहुः ।

सूर्य इति ॥ लाभाष्टमे इति ॥ झंत्ये इति ॥ क्रमादिति ॥ सूर्यो रसांत्ये
इत्यादौ 'सर्वो द्वंद्वो विभाषयैकवद्भवति' इति समाहारद्वंद्वं एकवचनांतः ।
शिवाक्षयोरित्यादावितरेतरयोगद्वंद्वः । अंबराब्धावित्यादिषु त्वनित्यमागमशा-
सनमिति नुमभावो ज्ञेयः । एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । अत्र चतुर्थश्लोकेनान्वयः ।
स्वजन्मराशेरिति पंचमश्लोकस्य पदमत्राध्याहार्यम् । तत्र सूर्यो ग्रहः स्वजन्मरा-
शेः रसांत्ये क्रमाच्छुभो विद्धश्च स्यात् सूर्यः स्वजन्मराशेः सकाशाद्यदि षष्ठस्था-
ने तदाशुभः अतः जन्मराशेर्द्वादशस्थानस्थिताश्चेदन्ये ग्रहाः स्युस्तदा विद्धः ।
शुभोऽप्यशुभफलदाता । अत्र शनैश्चरस्य सूर्यपुत्रत्वात्तद्वेधो नांगीकार्यः । यतः
पितुर्जनकस्य सुतसंबन्धिनं वेधं नाहुः । सुतस्यापि पितृसंबन्धिवेधं नाहुः ।
तथा खयुगे जन्मराशेर्दशमे सूर्यः शुभश्चतुर्थस्थानस्थितश्चेदन्ये ग्रहाः शनिवर्जि-
ताश्च स्युस्तदा विद्ध इत्येवं श्लोकत्रयं सम्यगव्याख्येयं । तथा अग्निनंदे तृतीयन-
वमयोः शिवाक्षयोरेकादशपंचमयोः सूर्यः क्रमाच्छुभो विद्धश्च ज्ञेयः । उक्तं च
नारदेन—'शुभोर्को जन्मतुरुयायदशषष्ठस्तु विध्यते । जन्मतो नवपंचांबुज्य-
यगैर्ग्यार्किभिस्तदा ॥' अथ भौमेति भौमशनी तमोराहुश्चेते ग्रहाः स्वजन्मरा-
शितः रसांकयोः षण्णवस्थानयोः क्रमाच्छुभा विद्धाश्चेत्यर्थः । परंतु शनेः
सूर्यवेधो नास्तीत्युक्तमेवेति । यदाह वसिष्ठः—'त्रिषडेकादशसहितो धरासुतो
दिष्णधर्मसुतसंस्थैः । दिनकरतनयोपि शुभो न विध्यते खेचरैर्विनोष्णकरम् ॥'
इति । शनिबद्वाहुर्ज्ञेय इतिवचनाद्वाहोरप्येवमेवैष विचारः । राहोरुपलक्षण-

त्वाकेतोरपि । उक्तं च शार्ङ्गधरेण—‘राहुकेतुफलं सर्वं मंदवत्कथितं बुधैः ।
 वेधोपि तद्देवोहो वामवेधस्तथैव च ॥ अथ चंद्र इति । जन्मराशितः अंबरा-
 ष्ठौ दशमचतुर्थयोः गुणनंदयोस्तृतीयनवमयोः लाभष्टमे एकादशाष्टमयोः
 आद्यशरे प्रथमपंचमयोः रसांत्ये षष्ठद्वादशस्थानयोः नगद्वये सप्तमद्वितीययोः
 स्थानगश्चंद्रः क्रमाच्छुभो विद्वश्च ज्ञेयः । चंद्रस्य बुधवेधो नास्ति । उक्तं च
 नारदेन—‘विध्यते जन्मतो नैदुर्ध्वनाद्यायारिखत्रिषु । स्वेष्टवृष्टांस्त्युधर्मस्यैर्विबु-
 धैर्जन्मतः शुभः ॥’ इति श इति । जन्मराशेः द्विशरे द्विपंचमयोः अम्बिरामे
 चतुर्थतृतीययोः रसांकयोः षष्ठनवमयोः नागविधौ अष्टमप्रथमयोः खनागे दश-
 माष्टमयोः लाभव्यये एकादशद्वादशयोः स्थानयोर्ज्ञो बुधः क्रमाच्छुभो वि-
 द्वश्च ज्ञेयः । परं तत्र चंद्रवेधो नास्ति । यदाह नारदः—‘ज्ञः स्वाध्ययष्ट-
 खायेषु जन्मतश्चैव विध्यते । सुतव्यंकाद्यष्टमांस्त्यसंस्थितैरिदुजः शुभः ॥’
 इति । देवगुरुरिति । जन्मराशितः शराब्धौ पंचमचतुर्थयोः द्वयंत्ये द्वितीय-
 द्वादशस्थानयोः नवाशे नवमदशमयोः स्थानयोः द्विगुणे द्वितीयतृतीययोः
 शिवाग्रौ एकादशतृतीययोः देवगुरुर्बृहस्पतिः क्रमाच्छुभो विद्वश्च ज्ञेयः ।
 उक्तं च नारदेन—‘जन्मतः स्वायगोब्ध्यद्विष्यत्यष्टखजलत्रिभैः । जन्मराशे-
 गुरुः श्रेष्ठो ग्रहैर्यदि न विध्यते ॥’ इति । शुक्र इति । जन्मराशेः कुनागे प्रथ-
 माष्टमयोः द्विनगे द्विसप्तमयोः अग्निरूपे तृतीयप्रथमयोः वेदांबरे चतुर्थदश-
 मयोः पंचनिधौ पंचमनवमयोः राजेशौ अष्टमपंचमयोः नंदेशयोर्नवमदश-
 मयोः भानुरसे द्वादशषष्ठयोः शिवाग्रौ एकादशतृतीययोः स्थानयोः शुक्रः
 क्रमाच्छुभो विद्वश्च ज्ञेयः । यदाह नारदः—‘जन्मभादासुताष्टांकांस्त्येष्विष्टो
 न विध्यते । भार्गवो मृत्युसप्ताद्यस्यांकेशायारिपुत्रगैः ॥’ इति । आसुतेत्यभि-
 विधावाह स तेनांस्त्यभिविधिरिति । तेन प्रथमद्वितीयतृतीयपंचमानां ग्रहा-
 णामित्यर्थः । इदमत्राकृतम् । सूर्यो रसांत्य इत्यादौ प्राक्पठितेषु स्थानेषु विद्यमा-
 नः स ग्रहः शुभदः । शुभस्थानव्यतिरिक्ताखिलस्थानेषु विद्यमानः स स ग्रहो-
 ऽशुभफलदाता । अतएवाह श्रीपतिः—‘सर्वे लाभगृहस्थिताश्च खरिपुष्वर्कः
 कुजार्की त्रिषदप्राप्तौ साद्यस्वमन्मथारिपुशशी खास्तारिवर्ग्यं मृगुः । धीधर्मा-
 स्तधनेषु वाक्पतिरिति स्वाष्टांबुखस्थो बुधः श्रेष्ठो जन्मग्रहाद्विगोचरविधौ
 विद्वो न चेत्स्याद्ग्रहैः ॥’ इति । अर्थादेवानुक्तस्थानेष्वशुभः सप्तग्रहः । अत्र
 ग्रहाणां विहितनिषिद्धस्थानफलानि विधिरत्ते—‘स्थानं जन्मनि नाशयेदि-
 नकरः कुर्याद्वितीये भयं दुश्चिक्ये श्रियमातनोति हिबुके मानक्षयं यच्छति ।
 दैन्यं पंचमगः करोति रिपुहा षष्ठोऽर्थहा सप्तमे पीडामष्टमगः करोति परुषां
 कांतिक्षयं धर्मगः ॥ कर्मसिद्धिजनकस्तु कर्मगो वित्तलाभकृदथायसंस्थितः ।
 द्रव्यनाशजनितां महापदं यच्छति व्ययगतो दिवाकरः ॥’ इति रविः । ‘ज-
 न्मन्यन्नं दिशति हिमगुर्वित्तनाशं द्वितीये दद्याद्द्रव्यं सहजभवने कुक्षिरोगं
 चतुर्थे । कार्ये नाशं तनयगृहगो वित्तलाभं च षष्ठे द्यूने द्रव्यं युवतिसहितं
 मृत्युसंस्थोऽमृत्युम् ॥ नृपभयं कुरुते नवमः शशी दशमधामगतस्तु महत्सु-

खम् । विविधमायगतः कुरुते धनं व्ययगतस्तु रुजं धनसंक्षयम् ॥' इति चन्द्रः । 'प्रथमगृहगतः क्षोणीसूनुः करोत्यरिजं भयं क्षपयति धनं वित्तस्थाने तृतीयगतोऽर्थदः । अरिभयमतः पातालेऽर्थान्निक्षणोति हि पंचमो रिपुगृहगतः कुर्याद्वित्तं रुजं मदनस्थितः ॥ जनयति निधनस्थः शत्रुबाधां धराजो दिशति नवमसंस्थः कायपीडामतीव । शुभमपि दशमस्थो लाभगो भूरिलाभं व्ययभवनगतोऽसौ व्याध्यनर्थार्थनाशान् ॥' इति भौमः । 'बुधः प्रथमगो भयं दिशति बंधमर्थे धने धनं रिपुभयान्वितं सहजगश्चतुर्योऽर्थदः । अनिवृत्तिकरो भवेत्तनयगोरिगः स्थानदः करोति मदनस्थितो बहुविधां शरीरव्यथाम् ॥ अष्टमे शशिसुते धनवृद्धिं धर्मगस्तु महतीं तनुपीडाम् । कर्मगः सुखमथायगतार्थं द्वादशो भवति वित्तविनाशः ॥' इति बुधः । 'भयं जन्मन्यायो जनयति धनस्थोऽर्थमतुलं तृतीयेऽगच्छेति दिशति च चतुर्थेऽर्थविलयम् । सुखं पुत्रस्थाने रुजमपि च कुर्यादरिगृहे गुरुर्धने पूजां धननिचयनाशं च निधने ॥ धर्मगतो धनवृद्धिकरः स्यात्पत्तिहरो दशमेऽमरपूज्यः । स्थानधनानि ददाति स चाये द्वादशगस्तनुमानसपीडाम् ॥' इति गुरुः । 'जन्मन्यरिक्षयकरो भृगुजोऽर्थदोऽर्थे दुश्चिन्त्यगः सुखकरो धनदश्चतुर्थः । स्यात्पुत्रगस्तनयगोऽरिगतो रिद्धिं शोकप्रदो मदनगो निधनेऽर्थदाता ॥ जनयति विविधां बराणि धर्मे न सुखकरो दशमस्थितस्तु शुक्रः ॥ धननिचयकरः सलाभसंस्थो व्ययभवनेपि धनागमं करोति ॥' इति शुक्रः । 'वित्तभ्रंशं रुगासिं दिनकरतनये जन्मराशिं प्रपन्ने वित्तक्लेशं द्वितीये धनहरणकृतं वित्तलाभं तृतीये । पाताले शत्रुवृद्धिं सुतभवगनतः पुत्रभृत्यार्थनाशं षष्ठे स्थानेऽर्थलाभं जनयति मदने दोषसंघातमार्किः ॥ शरीरपीडां निधने च धर्मे धनक्षयं कर्मणि दौर्मनस्वम् । उपात्यगो वित्तमनर्थमत्ये शनिर्देदातीत्यवद्वसिष्ठः ॥' इति शनिः । 'राहुर्जन्मगतो भयं च कलहं सौभाग्यमानक्षयं वित्तभ्रंशमहासुखं नृपभयं चार्थक्षयं यच्छति । संतापं कलहं च वित्तमधिकं शीघ्रं विनाशं नृणां केतुस्तत्फलमेव राशिषु वदेच्छंसंति गर्यादयः ॥' इति राहुः । एतच्च शुभाशुभफलं ग्रहा ऋक्षसंधिगतास्तथा राशिसंधिगता एष्यराशेः फलं ददति वक्रिणस्तु प्राग्राशेरि-
त्याह कमलासनः—'ऋक्षसंधिगताः खेटा राशिसंधिगता ग्रहाः । एष्यराशेः फलं दधुर्वक्री तद्विपरीतगम् ॥' इति । राशिग्रहणं नक्षत्रस्याप्युपलक्षणम् । वसिष्ठोपि—'भवनात्यगताश्च विष्ण्यं यदंतगताश्च गगनचराः । दधुः परमभवनफलं प्राग्भवनफलं च वक्रिताश्च ॥' इति । अस्यार्थः—ऋक्षं नक्षत्रं तस्य संधिः एकस्माद्विर्गत्यापरत्र संक्रमणं संधिरेवं राशिसंधिश्च । तत्र संधिज्ञानम् 'देवद्व्यं कर्तव्योऽष्टाष्टौ नाढ्योकाः खनृपाः क्रमात् । वज्याः संक्रमणेऽर्कादेः प्रायोर्कस्यातिनिदिताः ॥' इति विवाहप्रकरणे वक्ष्यति ग्रंथकृत् । संक्रमणकाल एव संधिकालः सर्वेषां ग्रहाणाम् 'षष्टिर्बिंबं ग्रहभुक्तिभक्तम्' इत्यादिना भास्करीयोक्तत्वात् । तदेतदस्माभिः संक्रांतिप्रकरणे सप्रपंचं निरूपितं तत्तत्प्रावधानम् । तत्र सूर्यादिग्रहाः देवद्वयं केतिपद्योक्तार्धघटिकोपलक्षिते नक्षत्रांते

राश्यन्ते वा स्थिता जिगमिषितस्य नक्षत्रस्य राशेर्वा फलं प्रयच्छन्ति । वक्रि-
णस्तु पूर्वोक्तलक्षणोपलक्षिते नक्षत्रादौ राश्यादौ वा स्थिता भुक्तस्य नक्षत्रस्य
राशेर्वा फलं ददति । तत्र भौमाद्या ग्रहाः वक्रातिचारयोः प्राग्राशिफलं कि-
यन्ति दिनानि प्रयच्छन्तीत्याह वसिष्ठः—‘दशदिवसं पंचदिनं त्रिपक्षमतिचा-
रवक्रयोर्दधुः । भौमाद्याः पंच दिनं प्राग्राशिफलं च पंचमासांश्च ॥’ इति ।
भौमाद्याः स्वगत्या यावता कालेन राशिं जहति न ततोऽल्पे न्यूनाधिकभावेन
स चारः । यदाचारसमये राशिं जहति सौतिचारः वक्रं प्रसिद्धमेव ॥१॥२॥३॥
अथ वामवेधं शुक्रपक्षे चंद्रबलं चोपजात्युत्तरार्धेनाह—

दुष्टोपि खेटो विपरीतवेधाच्छुभो द्विकोणे शुभदः सितेऽब्जे ॥४॥

दुष्टोऽपीति ॥ दुष्टोपि स्वजन्मराशेः सकाशादनिष्टस्थानस्थितोपि खेटो
विपरीतवेधात् वामवेधाच्छुभः शुभफलदाता । अयमर्थः—तेषु षष्ठदशम-
तीयैकादशेषु स्थितः सूर्यः शुभफलदाता । तद्भिन्नान्यष्टौ स्थानान्यशुभान्येव ।
तत्र द्वादशचतुर्थनवमपंचमालयेष्वनिष्टस्थानेषु स्थितः सूर्यस्तथैवानिष्टफलदः
स्याद्यदा प्राक् पठितैः क्रमेण षष्ठादिस्थानस्थितैः शनिवर्जितैर्ग्रहैर्न विद्धः ।
यदा तु विद्धस्तदा शुभफलदोपि षष्ठादिस्थाने शुभदो नैव स्यात् ॥ अन्येषु
स्थानेषु प्रथमद्वितीयसप्ताष्टमेषु स्थितः सूर्यो निष्फलः फलदो नैव । एवं चंद्रबु-
धयोः षडेव विरुद्धस्थानानीति क्रमवेधवामवेधौ स्याताम् । भौमस्य तु त्री-
ण्येव शुभतराण्यशुभान्येव तत्र नवपंचमद्वादशस्थानस्थितभौमस्याशुभस्य
क्रमेण षष्ठैकादशतृतीयस्थानस्थैर्ग्रहैर्वामवेधेन शुभत्वमेव । अन्येष्वशुभस्था-
नस्थितेष्वशुभ एव भौमः । एवं शनिराहुकेतवो ध्येयाः । गुरोरप्येवमेव । तत्र
तु प्रथमषष्ठस्थानस्थो गुरुः शुभपृव । शुक्रस्य तु नवस्थानानां शुभत्वात्तद्व्य-
तिरिक्तानि त्रीणि षष्ठसप्तमदशमस्थानान्यशुभानि तेषामेव क्रमेण द्वादश-
द्वितीयचतुर्थस्थानस्थग्रहजनितवामवेधेन शुभत्वमेव । अन्येषां तूत्तरपठिता-
त्स्थानानां शुभत्वादेव न वामवेधविचारार्हत्वमिति परिच्छिन्नोऽर्थः । यदाह
कश्यपः—‘अपविद्धो ग्रहः कश्चिन्न ददाति शुभं फलम् । वामवेधविधानेन
त्वशुभोऽपि शुभप्रदः । अतस्तद्विविधं मूलं विचार्यैव फलं वदेत् ॥’ इति ।
वसिष्ठोपि—‘वेधसमन्वितलचराणां प्रदिशंत्यसत्फलं किञ्चित् । व्यत्ययवे-
धविधानादपि च शुभास्ते शुभप्रदाः सततम् ॥’ इति । व्यत्ययवेधो वामवेधः ।
द्विकोण इति । सिते शुक्रपक्षेऽब्जश्रंदो द्विकोणे द्वितीयनवमपंचमस्थानेषु
स्थितः शुभदः । अत्रापि क्रमेण षष्ठाष्टमचतुर्थस्थानस्थितैर्बुधवर्जितैर्ग्रहैर्यदि न
विद्धः इत्यपि ध्येयम् । उक्तं च नारदेन—‘शुक्रपक्षे शुभश्रंदो द्वितीयन-
वपंचमैः । रिपुमृत्युबुसंस्थैश्चेन्न विद्धो गगनेचरैः ॥’ इति । यदि विध्यते
तदाशुभफलद एव ॥ ४ ॥

अथ द्विविधवेधे मतद्वयमुपजात्याह—

स्वजन्मराशेरिह वेधमाहुरन्ये ग्रहाधिष्ठितराशितः सः ।

हिमाद्रिविंध्यांतर एव वेधो न सर्वदेशेष्विति काश्यपोक्तिः ॥५॥

स्वजन्मेति ॥ इह द्विविधवेधविधावन्ये नारदादयः स्वजन्मराशेः सका-
शाद्विविधं वेधं क्रमिकं वेधं वामवेधं चाहुः । तथा चोभयत्रापि नारदेन
जन्मत इत्युक्तम् । अथ कश्यपादिमतमुच्यते । स पुनर्द्विविधोऽपि वेधो ग्र-
हाधिष्ठितराशितो ज्ञेयः । यथा सूर्यो जन्मराशेः सकाशात्षष्ठस्थितः शुभः
स सूर्यः स्वाक्रांतराशितो द्वादशस्थानस्थितैः शनिवर्जितैर्ग्रहैर्न विद्धः तथा
सूर्यो जन्मराशिद्वादशस्थोऽपि नेष्टः सः सूर्यसंक्रांतराशिषष्टिस्थितैः शनिव-
र्जितैर्ग्रहैर्विद्धश्चेत्तदा शुभफलद इत्यर्थः । अथैतस्यैव द्विविधवेधस्य देशविशे-
षविषयत्वमुच्यते । हिमाद्रिविन्ध्यनामानौ पर्वतौ प्रदेशविशेषावस्थित्या प्र-
सिद्धौ तयोरेतरालवर्तिन्येव देशे स द्विविधोपि वेधो ज्ञेयः न सर्वदेशेषु । हि-
माद्रिविन्ध्यांतरालबहिर्भूतसर्वदेशेषु द्विविधोपि वेधदोषो नास्तीति कश्य-
पस्य मुनेरुक्तिर्वचनमस्ति । यदाह कश्यपः—‘ज्ञातव्यं जन्मराशेस्तु नि-
खिलं यद्गलाबलम् ॥ हिमाद्रिविन्ध्ययोर्मध्ये वेधजं तद्गहालयात् ॥’ इति ।
वयं तु सूर्यो रसान्त्य इति क्रामिको वेधो जन्मराशित एव ज्ञेयः वामवेधस्तु
अधिष्ठितराशित इति ब्रूमः तदाह गुरुः—‘जन्मतः क्रमवेधः स्याद्वामवे-
धो ग्रहालयात् ॥’ इदमपि हिमाद्रिविन्ध्यांतरविषयमेव । एतज्ज्ञानं दुर्बलमि-
त्याहतुर्नारदकश्यपौ—‘अज्ञात्वा द्विविधं वेधं यो ग्रहज्ञो बलं वदेत् । स
मृषावचनाभाषी हास्यं याति जनैः सदा ॥’ इति । एवंप्रकारेण गोचरबलं
ज्ञात्वा ग्रहदौष्ट्ये यात्रादिकं न कार्यम् । तदुक्तं श्रीपतिना—‘अकालचर्यां
मृगयां च साहसं सुदूरयानं गजवाजिवाहनम् । गृहे परेषां गमनं विवर्जये-
द्गृहेषु राजा विषमस्थितेषु हि ॥’ अतएव तत्र ग्रहशान्तिर्विधेया । यदाह
नारदः—‘ग्रहेषु विषमस्थेषु शान्तिं यत्नात्समाचरेत् । हानिवृद्धी ग्रहाधीनै
तस्मात्पूज्यतमा ग्रहाः ॥’ इति । विपर्यये चानिष्टमित्याह वसिष्ठः—‘ग्रहेषु
विषमस्थेषु यः शान्तिं न करोति सः । अर्थहानिं च मरणं चाप्नुते सर्वसंक-
टम् ॥’ इति । सा च शान्तिर्बसिष्ठसंहितोक्तप्रकारेण मत्स्यपुराणोक्तप्रकारेण
वाऽनुष्ठेया । तत्र शान्तिकालमाह वसिष्ठः—‘मासि मास्ययने चैव चन्द्र-
सूर्यग्रहेपि वा । विषुवत्रिकसंक्रांतौ व्यतीपाते दिनक्षये ॥’ इति । सौम्येक्षि-
तेऽनिष्टफलः शुभदः पापवीक्षितः । निष्फलौ तौ ग्रहौ स्वेन शत्रुणा चाबलो-
क्षितः ॥ नीचराशिगतः स्वस्य शत्रुक्षेत्रगतोपि वा ॥ शुभाशुभफलं नैव
दद्यादस्त्रंगतेपि वा ॥ इत्येतादृशस्थले दुष्टत्वाभावादेव शान्त्यभाव इति
फलितं भवति ॥ ५ ॥

अथ गोचरप्रस्तावाद्ग्रहणनक्षत्रफलं ग्रहणीयराहुगोचरफलं ग्रहणाशुभप्रती-
कारं च दुष्टग्रहणदर्शननिषेधं च शार्दूलविक्रीडितेनाह—

जन्मर्क्षे निधनं ग्रहे जनिमतो घातः क्षतिः श्रीर्व्यथा

चिंतासौख्यकलत्रदौस्थ्यमृतयः स्युर्माननाशः सुखम् ।

लाभोऽपाय इति क्रमात्तदशुभध्वस्त्यै जपः स्वर्णगो-

दानं शान्तिरथो ग्रहं त्वशुभदं नो वीक्ष्यमाहुः परे ॥ ६ ॥

जन्मर्क्षे इति ॥ यस्य जन्मनक्षत्रे ग्रहे ग्रहणे सति निधनं मृतिः स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘यस्यैव जन्मनक्षत्रे ग्रस्येते शशिभास्करो । तज्जातानां भवेत्पीडा ये नराः शांतिवर्जिताः ॥’ भार्गवीये विशेषोऽपि—‘यस्य राज्यस्य नक्षत्रे स्वर्भानुरूपज्यते । राज्यभंगं सुहृन्नाशं मरणं चात्र निर्दिशेत् ॥’ इति ॥ राज्यस्य नक्षत्रे असिषेकनक्षत्रे यदा कदाचिद्राहुभुज्यमाननक्षत्रोपरागनक्षत्रमेकमेव तदा संदिग्धफलनिर्देशः । यदा तु नक्षत्रमेदस्तदीयराज्यमाननक्षत्रेष्वेव फलनिर्देशः । एवं राशिभेदेषूपरज्यमानराशितोऽस्य मते राहोर्दिग्देशकालावरणादिभेदाद्ग्रहणत्वमेव नास्ति । तदुक्तं सिद्धांतशिरोमणौ—‘दिग्देशकालावरणादिभेदे न वेधको राहुरिति ब्रुवंति’ । एतदुपपत्तिर्भास्करेण स्वपथैरेव निरूपिता । पितृचरणैश्च तोडरानंदे राहुचारविलासे प्रपंचेनाभ्यधाति परंतु राहुसाहित्यं विना ग्रहणानयनस्य शरसंस्कृतिमानैक्यखंडाद्यानयनविशिष्टस्यासुकरत्वादिति साहित्यविवक्षयैव राहोरुपरक्तत्वमुच्यते । अतएवोक्तं वराहेण—‘तस्मिन्काले सान्निध्यमस्यते नोपचर्यते राहुः । याम्योत्तरा शशिगतिर्गणिते ह्युपचर्यते तेन ॥’ इति ॥ अथ राशिफलमुच्यते । जनिमत इति । पंचम्यास्तसिल् । जन्मराशेरारभ्य द्वादशसु राशिषु ग्रहणे सति क्रमादनुक्रमेण घातादिफलं भवति । यथा जन्मराशौ ग्रहणे सति घातः शरीरपीडा द्वितीयराशौ क्षतिः द्रव्यनाशः तृतीयराशौ श्रीः लक्ष्मीः चतुर्थराशौ शरीरपीडा पंचमराशौ चिंता पुत्रादीनां षष्ठराशौ सौख्यं सप्तमराशौ कलत्रदौस्थ्यं स्त्रीमरणं अष्टमराशौ मृत्युर्मरणं नवमराशौ माननाशः दशमराशौ सुखं एकादशराशौ लाभः द्वादशराशौ मृत्युः आत्मन इति केचित् द्रव्यस्येत्यपरे । इदं च फलं षण्मासपर्यंतमनुक्तमपि ध्येयम् । तदुत्तरं हि ग्रहणांतरसंभवात् । उक्तं दैवज्ञमनोहरे—‘घातं हानिमथ श्रियं जवनभाङ्गस्ति च चिंतां क्रमात्सौख्यं दारवियोजनं च कुरुते व्याधिं च मानक्षयम् । सिद्धिं लाभमपायमर्कशशिर्नोः षण्मासमध्ये ग्रहः’ इति । क्वचित्तु स्थानांत्य एव शुभमभ्यमाधमा इत्युक्तमपि दैवज्ञमनोहरे एतदुक्तम्—‘आसात्तृतीयाष्टमगश्चतुर्थस्तथायसंस्थः शुभदः स्वराशिः । नवांशधीसप्तमगश्च मध्ये पूज्यो द्विषट्को दशमाद्यसंस्थः ॥’ इति । अत्र वाक्ये आसराशेर्गणनोक्ता । क्वचित् स्वराशेरपि । तद्वाक्यम्—‘त्रिषट्दशायोपगते नराणां शुभप्रदं स्याद्ग्रहणं रवीन्द्रोः । द्विसप्तनंदेषु च मध्यमं स्याच्छेषेष्वनिष्टं मुनयो वदन्ति ॥’ इति । अत्रावध्यपेक्षायां स्वजन्मराशेस्त्यध्याहार्यमेव । अत्र ग्रहणीयराशेर्देशविशेषेण शुभफलानि वराहसंहितायामभिहितानि । तथा च ‘फलं कूर्मोपदेशाद्देदि’ति वराहोक्तग्रहणीयनक्षत्रशुभफलानि स्वरोदयाभिहितकूर्मचक्रे पराशरसंहितायां चाभिहितानि, तथा मंडलभेदेनाप्यशुभफलानि गर्गसंहितायामभिहितानि तानि सर्वाण्यपि पितृचरणकृततोडरानंदे राहुचारविलासतोऽवधार्याणि नात्राप्रस्तुतं लिख्यतेऽस्माभिः ॥ अथाशुभसूचकग्रहणप्रतीकारमाह—तदशुभेति । तत्र सूर्यचंद्रयोर्ग्रहणस्य संबंधि यदशुभं दुष्टफलं तस्य ध्वस्त्यै नाशाय जपः स्वर्ण-

गोदानं जपो गायत्र्यादीनां मंत्राणां स्वर्णं प्रसिद्धं गौः प्रसिद्धा भूमिर्वा उप-
लक्षणत्वादन्येषां रूप्यादीनां यथाशक्या दानं कार्यमिति शेषः । उक्तं च दैव-
ज्ञमनोहरे—‘इदौ सूर्ये यदि विधिवशात्सैहिकेयावमर्दस्तद्वाश्यानां भवति
नियतं ग्रामपुंसां विनाशः । तस्माच्छांतिं मुनिभिरुदितां तत्तदालोकपूर्वां
कुर्याद्दानादिभिरिह नृणां नाशमायात्यरिष्टम् ॥’ इति । दानमपि तत्रैव—‘सु-
वर्णनिर्मितं नागं सतिलं ताम्रभाजनम् । सदक्षिणं सवस्त्रं च श्रोत्रियाय नि-
वेदयेत् ॥ सौवर्णं राजतं वापि विंशं कृत्वा स्वशक्तितः । उपरागोद्भवकुश-
च्छिदे विप्राय कल्पयेत् ॥’ दानमंत्रश्च—‘तमोमय महासीम सोमसूर्यविम-
र्दन । हेमनागप्रदानेन मम शांतिप्रदो भव ॥’ स्कंदपुराणे—‘गोदानं भू-
मिदानं च स्वर्णदानं विशेषतः । ग्रहणे कुशनाशाय दैवज्ञाय निवेदयेत् ॥’
इति । किंचात्र देशविशेषः पात्रविशेषो द्रव्यविशेषश्च नापेक्षित इत्याह
व्यासः—‘सर्वं गंगासमं तोयं सर्वं ब्रह्मसमा द्विजाः । सर्वा भूमिः कुरुक्षेत्रं
ग्रहणे चंद्रसूर्ययोः ॥’ इति । तत्र ज्ञानदानादिकं कस्मिन्काले कर्तव्यमित्याह—
‘अस्त्रमाने भवेत्ज्ञानं प्रस्ते होमो विधीयते । सुच्यमाने भवेद्दानं मुक्ते ज्ञानं
विधीयते ॥’ इति । तस्मिन्काले जपादिकमपि विधेयम् । ‘सूर्येन्दुग्रहणं या-
वत्तावत्कुर्याजपादिकम्’ इति शिवरहस्योक्तेः । आदिशब्दात्सुरार्चनमपि ।
अत्र जन्मनक्षत्रजन्मराश्योग्रहणशांतिमाह वसिष्ठः—‘यस्यैव जन्मनक्षत्रे
ग्रस्येते शशिभास्करो । तस्य व्याधिभयं घोरं जन्मराशौ धनक्षयः ॥ द्रव्यमं-
त्रविधानेन तस्य दोषापनुत्तये । उपरागज्ञानविधिं सम्यग्वक्ष्ये समासतः ॥
मंडलं चतुरस्रं तु गोमयेन विलेपयेत् । ग्रहस्येशानदिग्भागे वर्णकैः समलं-
कृते । स्थापयेच्चतुरः कुंभांस्तत्र तान्सागरात्मकान् । सर्ववेदात्मकान्स्मृत्वा
सर्वतीर्थात्मकान्शुभान् ॥ पल्लवोक्षीरसायुज्य(?)शतौषधिसमन्वितान् । मृत्ति-
काहेमरत्नेन दंतगुगुलचंदनैः । पंचगव्यामृतभाजस्फटिकैः सर्वपांबरैः । शं-
खकुंकुमतीर्थाम्बुरोचनैः पद्मकैर्युतान् ॥ चत्वारः प्राबुद्धा विप्राः प्रार्थयेयुः
पृथक्पृथक् ॥ अढिलगैर्वारुणैः सूक्तैः स्वस्तिवाचनपूर्वकैः ॥ तिलहोमं चाहु-
तिभिः सहस्राद्यष्टसंयुतम् । एवं कृत्वा प्रयत्नेन ज्ञानकर्म समाचरेत् ॥
आमंश्य नवभिर्मंत्रैः कुंभान्संकल्पपूर्वकान् । एतानेव ततो मंत्रान्स्वर्णपट्टे च
संलिखेत् ॥ कर्तुः शिरसि तं बध्वा चाढिलगैर्वेदमंत्रकैः । सुमंत्रितैः कुंभजलैः
स्नाप्य नीराजयेत्ततः ॥ दध्वाज्यं प्रददेदेभ्यः शुक्लमास्यांवरः शुचिः । ऋत्वि-
ग्भ्यो दक्षिणां दद्याच्छिष्टेभ्यश्च स्वशक्तितः ॥ योसौ वज्रधरो देव आदित्यानां
प्रभुर्मेतः । सहस्रनयनश्चंद्रग्रहपीडां व्यपोहतु ॥ सुखं यः सर्वदेवानां साप्ता-
चरिर्मितद्युतिः । चंद्रोपरागसंभूतामग्निः पीडां व्यपोहतु ॥ यः कर्मसाक्षी
लोकानां धर्मो महिषवाहनः । यमश्चंद्रोपरागस्य ग्रहपीडां व्यपोहतु ॥ रक्षो-
घणाधिपः साक्षात्प्रलयानलसंनिभः । खड्गव्यग्रोऽतिकायश्च रक्षः पीडां व्यपो-
हतु ॥ नागपाशधरो देवः सदा च नरवाहनः । वरुणोऽनुपतिश्चंद्रग्रहपीडां
व्यपोहतु ॥ प्राणरूपो हि लोकानां वायुः कृष्णमृगप्रियः । वायुश्चंद्रोपरागस्य

पीडामग्न व्यपोहतु ॥ योऽसौ निधिपतिर्देवः खड्गशूलगदाधरः । चंद्रोपराग-
कलुषात्पीडां चापि व्यपोहतु ॥ योऽसाविंदुधरो रुद्रः पिनाकी वृषवाहनः ।
चंद्रोपरागपापानि नाशयत्वथ शंकरः ॥ त्रैलोक्ये यानि भूतानि चराणि
स्थावराणि च । ब्रह्मविष्ण्वर्कयुक्तानि तानि पापं दहंतु मे ॥ आमंत्रणे लेख-
नोक्तास्वेते पूजनमंत्रकाः । अर्चयित्वा पितृन्देवान्गोभूस्वर्णवरादिभिः ॥ अ-
नेन विधिना यस्तु ग्रहज्ञानं समाचरेत् । न तस्य ग्रहपीडा स्याद्यानबंधुधन-
क्षयः ॥ परमां सिद्धिमाप्नोति पुनरावृत्तिदुर्लभाम् । सूर्यग्रहेऽप्येवमेव सूर्य-
नाम्ना विधीयते ॥' इति वृद्धवसिष्ठोक्ता ग्रहणशान्तिः ॥ अत्र यद्यपि ज-
न्मराशौ धनक्षय इत्युक्तं तत्र च दोषारूपताप्रतिपादनेन शान्तिरुक्तव्यता प्र-
तीयते, तथापि प्राग्वलिखितबहुवचस्सु विरुद्धफलाभिधानादेवास्य जन्म-
शान्तिरपि ग्रहणे शान्तिर्विधेया । उभयानुवादेन शान्त्यभिधानात् । उक्तं च
मत्स्यपुराणे—'यस्य राशिं समासाद्य भवेद्ग्रहणसंभवः । तस्य शान्तिं प्रव-
क्ष्यामि मंत्रौषधिविधानतः ॥' इति । अतो जन्मनक्षत्रजन्मराशिर्व्यतिरिक्ते
विरुद्धे ग्रहणे शान्तिर्न विधेया वचनाभावात् । किंतु स्वविभवरूपं दानादि-
विधेयमिति तात्पर्यार्थः । सूर्यग्रहेऽप्येवमेवेति—'योऽसौ वज्रधरो देव आदि-
त्यानां प्रभुर्मतः । सहस्रकिरणः सूर्यो ग्रहपीडां व्यपोहतु ॥' इत्युक्तदिशा
चंद्रपदस्थाने सूर्यपदं पूर्वमंत्रश्लोकेषु प्रयोज्यमित्यर्थः ॥ अथेदं ग्रहणं स्यात्त-
विशेषेणानिष्टजनकमित्युक्तं तत्र किं ग्रहणं दृष्टमदृष्टमित्याह—अथो इति । उक्तं
च—'जन्मसप्ताष्टरिः फांकदशमस्थे निशाकरे । दुष्टोऽनिष्टप्रदो राहुर्जन्मर्क्षं नि-
धनेपि च ॥' इति । जन्मर्क्षं जन्मनक्षत्रं निधनं वधतारा सप्तमी । अत्र दुष्ट
इति पदश्रवणादुष्टस्थानावस्थितो राहुः दुष्टः पुंसां दोषजनकः । यदा तु मेघा-
द्यावरणेन गृहमध्यावस्थितस्याचक्षुष्मतोपि पुंसो राहुदर्शनाभावे सत्यप्य-
रिष्टेऽरिष्टं नास्ति । एवं चांधस्य यत्र कुत्राप्यवस्थितस्य गृहाद्दृष्टिर्गंतुमशक्नु-
वतो वृद्धातुरादेश्व सर्वारिष्टज्ञानादि वा नास्ति इति तेषामाशयः ॥ अत्रेदं
कथ्यते । किमिदं ग्रहणं दृष्टमेव ज्ञानाद्यधिकारसंपादकमुत मेघाद्यावर-
णेनादृष्टमपि । कुतः । उभयथा वचनोपलब्धेः । तथाहि वृद्धवसिष्ठः—
'सर्वेषामेव वर्णानां सूतकं राहुदर्शने । सचैलं तु भवेत्ज्ञानं सूतकाक्षं विव-
र्जयेत् ॥' इति । षट्त्रिंशन्मते—'सर्वेषामेव वर्णानां सूतकं राहुदर्शने । ज्ञात्वा
कर्माणि कुर्वीत शृतमन्नं विवर्जयेत् ॥' इति । शृतं पक्वं । 'शृतं पाके' इति
निपातनात् । यद्यपि तस्मिन् सूत्रे क्षीरहविषोरेवेति महाभाष्यकृतोक्तम्,
तथापि महामुनिप्रयोगादन्यस्मिन्नपि द्रव्य ओदनादौ पाकसामान्यवृत्तिः ।
विष्णुः—'राहुदर्शनदत्तं हि श्राद्धमाचंद्रतारकम्' इति । ज्ञातातपः—'ज्ञा-
नदानतपःश्राद्धमन्नं राहुदर्शने' इति । एवमादीनि वचांसि दर्शनपदसहि-
तान्युपलभ्यन्ते । अन्यथापि वसिष्ठः—'ग्रहणे संक्रमे वापि न ज्ञायाद्यदि मा-
नवः । सप्तजन्मसु कुष्टी स्यादुःखभागी च जायते ॥' इति । लिंगपुराणेपि—
'चंद्रसूर्यग्रहे ज्ञायात्सूतके मृतकेपि च । अज्ञायी मृत्युमाप्नोति ज्ञायी पापं

न विंदति ॥' इति । एवमादीनि दर्शनपदानाक्रांतानि वचांस्युपलभ्यन्ते । तत्र दर्शनवादिन आहुः । दर्शनपदानाक्रांतेषु वचस्सु ग्रहणस्य निमित्तत्वं च प्रतिपाद्यते 'ग्रहणे संक्रमे वापि' इति निमित्तसप्तम्युपलंभात् । ज्ञातमेव च ग्रहणं ज्ञानदानादिकं प्रति निमित्तं भवति तज्ज्ञानापेक्षायां च राहुदर्शनपदोपेतवचनालोचनेनाचाक्षुषज्ञानस्यैव निमित्तत्वम् । अतश्चाक्षुष एव ज्ञाने दर्शनमुख्यत्वं ज्योतिःशास्त्रीयज्ञाने तु लक्षणाप्रसक्तिः । एवं सति मेघाच्छन्नग्रहणदिवसजातचंद्रग्रहणरात्रिभवसूर्यग्रहणेषु न ज्ञानदानादावधिकारः । तस्माद्ग्रहणं दृष्ट्वा ज्ञानदानादिकं विधेयमित्यर्थः संपन्नो भवति । नैतत्सहृदयहृदयंगमं । यतो वचनेषु राहुदर्शनग्रहपदयोः समानार्थकता नास्ति । कथम्—'अदृश्यरूपाः कालस्य मूर्तयो गणकाश्रिताः । शीघ्रमंदोच्चपादाक्षया ग्रहाणां गतिहेतवः ॥' इति । सूर्यसिद्धांते चंद्रादिग्रहपातानामदृश्यतोक्ता । पातो राहुश्च पर्यायः । उक्तं च तत्रैव—'दक्षिणोत्तरयोरेव पातो राहुश्च रंहसा । विक्षिपत्येष विक्षेपश्चंद्रादीनामपक्रमात् ॥' इति । केशवार्केणाप्युक्तम् । 'पर्यायेण तु राहुपातयोर्नामनी विदधुरेव तांत्रिकाः ॥' इति । अतो राहुदर्शनमेव गगनकुसुमायमानम् । ननु ग्रहणे सूर्यचंद्रयोश्छादको राहुर्दृश्यत एव । अतएव 'राहुग्रस्ते निशाकरे' इत्यादिपुराणोक्तिः साधीयसीति चेन्न । 'भानोर्भाधे महीच्छाया तत्तुल्येऽर्कसमेऽपि वा । शशांकपाते ग्रहणं कियज्ञागाधिकोनके ॥' इत्युपक्रम्य 'छादको भास्करस्येदुरधःस्थो घनवज्रवेत् । भूच्छायां प्राञ्जुखश्चंद्रो विशत्यस्य भवेदसौ ॥' इति । असौ भूच्छायाऽस्य चंद्रस्य छादको भवेदित्यर्थः । इति सूर्यसिद्धांतोक्तः स्पष्ट एव छाद्यच्छादकभावोऽभिहितः । पुराणेन सह विरोधपरिहारस्तु—'दिग्देशकालावरणादिभेदाच्च छादको राहुरिति ब्रुवंति । यन्मानिनः केवलगोलविद्यां स्वसंहितावेदपुराणवाक्यम् ॥' इति पूर्वपक्षं विधाय ततो 'राहुः कुभामंडलगः शशांक' इत्यादिना 'तमोमयः शंभुवरप्रदानात् सर्वांगमानामविरुद्धमेतत्' इत्यन्तेन भास्कराचार्यैरेवोक्तः । 'तस्मिन्काले साभिध्यमस्य तेनोपचर्यते राहु'रिति वराहेणोक्तम् । तस्माद्राहुदर्शनं तु नास्त्येव । भवन्मते दर्शनं चाक्षुषमेवोच्यते नान्यत् । एवं सति राहोर्दर्शनं राहुदर्शनमिति तत्पुरुषोऽनुपपन्नः । अथ तु समीपलक्षकदर्शनशब्दमंगीकृत्य तदर्थः क्रियते, तथापि यस्य स्वरूपमेवानुपपन्नं तस्य सामीप्यं तु सुतरामिति बालैरप्येतद्बुध्यते । तस्माद्दर्शनशब्देन नोपरागो लक्ष्यते राहुदर्शनं राहुपरागस्तस्मिन् राहुदर्शने इति । अयमर्थः । राहुर्नाम पातः तस्य संबंधेन दर्शनमुपराग इति । नच राहुरेव लक्षणयोपरागपरस्तस्य दर्शनमिति पूर्वपक्षामिमतार्थसिद्धिरिति वाच्यम् । लक्षणा त्वर्थोत्तरासंभवे सति वक्तव्या 'अत्यंतादर्शनं राहोस्तथा चात्यंतदर्शने । प्रजापीडा विनिर्देश्या व्याधितुर्भिक्षतस्करैः ॥' इति विष्णुधर्मोत्तरादिवाक्येषु पदांतरासन्निधानाद्राहुदर्शनेनोपरागो लक्ष्यते । इदं च राहोः पातनामकं ग्रहगतिरूपमर्थोत्तरमस्तीत्यतो राहुदर्शनग्रहपातयोः समा-

नार्थकतास्तीत्येवं च सिद्धमिति प्रागुक्तानां सर्ववचसां ग्रहणे स्नायादित्येव
चाक्यार्थः फलितो भवति । किंच ग्रहणे चाक्षुषमेव दर्शनं विवक्षितं चेत्तदा
नेक्षेदुद्यंतमादित्यं नास्त्यंतं कथंचन । नोपरक्तं न वारिस्थं न मध्ये नभसो
गतम् ॥' इत्युक्तोपरक्तसूर्यदर्शननिषेधो नोपपद्येत । नन्वयं निषेधः सूर्यो-
परागदर्शन एव न चंद्रोपराग इति चेन्न । 'नाशुची राहुतारकम्' इत्यत्र रा-
हुमात्रग्रहणाद्रविचंद्रोपरागद्वयविषयकोपसंहारस्य युक्तत्वात् । अशुचे रजस्व-
लापतितादेर्ग्रहणं तु दोषाधिक्यसूचनार्थम् । यथा श्राद्धे कुलीनानां ब्राह्म-
णानामामंत्रणे उक्ते अन्येषां निषिद्धत्वादेव कुंडगोलकब्राह्मणानामामंत्रणे-
ऽसिद्धे पुनर्निषेधो दोषाधिक्यार्थमेव । 'भास्करालोकनाश्लीलपरिवादं विवर्ज-
येत्' इति स्मृतिवाक्यस्य तूद्यदस्तगाभ्यादित्यदर्शनपरतया व्याख्यानस्य यु-
क्तत्वात् । केचित्तु दर्शनादर्शनविषयकयोर्विध्योस्तुत्यबलत्वात्सकृद् इष्ट्वा स्ना-
यादिति व्याचक्ष्युः । तच्चित्यम् । 'जन्मसप्ताष्टरिः फांकैः' इत्यादिना सामा-
न्यतो निषिद्धस्योपरक्तदर्शनस्य पुनर्निषेधात्प्रागुक्तदिशा राहुदर्शनपदस्य रा-
हुपरागलक्षकत्वेन तुल्यबलत्वाभावाच्च । तस्मादुपरक्तयोः सूर्याचंद्रमसोर्यस्य
कस्यापि दर्शननिषेधसत्त्वात् । ग्रहणे च ज्ञानदानाद्युक्तेस्तज्ज्ञानं च ज्योतिः-
शास्त्रैकदेशगणितग्रंथेभ्यो बुद्ध्वा तस्मिन्काले ज्ञानदानादि विधेयमिति सि-
द्धांतः । अतएव मेधाद्यावृतेष्युपरागे ज्ञानादिकं विधेयमेव । ननु गणितग्रं-
थाधीनमुपरागज्ञानमेव चेत्ज्ञानादिप्रयोजकं तदा रात्रौ सूर्यग्रहणस्य दिवा
चंद्रग्रहणस्य जायमानत्वात्तदापि ज्ञानादिकं स्यात् । सत्यमेवैतत् । वचना-
त्तथा न कियते । तदुक्तं निगमे—'सूर्यग्रहो यदा रात्रौ दिवा चंद्रग्रहो
यदि । तत्र ज्ञानं न कुर्वीत दद्याद्दानं न च कश्चित् ॥' इति । अतएव ता-
दृशे ग्रहणे दृष्टेपि दौष्ट्यं नास्तीत्यपि सूच्यते । नचैतदभावे प्रतिषेधादित्यधि-
करणेन पृथिव्यामग्निश्रेतव्यो नांतरिक्षे न दिवीत्युदाहृतवाक्यवशित्यानुवाद
इति वाच्यम् । विधिशेषत्वाभावात् । यथा पृथिव्यामग्निर्न चेतव्य इति नि-
षेधविधिरस्ति तत्र नांतरिक्षे न दिवीति दृष्टांतो निषेधविधेः शेषस्तथात्र
सूर्यग्रहो यदा रात्रावित्येतद्वाक्यस्य विधेः शेष इति । किंचैवं श्रुतस्तत्र म-
तेऽनर्थकमेव वाक्यं स्यान्नचैतद्युक्तम् । अतएवाह जाबालिः—'संक्रांतेः पु-
ण्यकालस्तु षोडशोभयतः कलाः । चंद्रसूर्योपरागे तु यावद्दर्शनगोचरः ॥'
इति । अस्तस्यास्तमनपर्यंतं दर्शनगोचरत्वात्तावान्कालः पुण्यकालो भवतीति
माधवो व्याचख्यौ । तदुक्तं विश्वरूपनिर्णये—'दिवा चंद्रग्रहो रात्रौ सूर्य-
पर्व न पुण्यदम् । संधिस्थं पुण्यवज्ज्ञेयं यावद्दर्शनगोचरम् ॥' इति । अन्ये
तु मेधावृते तदनावृते चोपरागगणितागतस्थितिघटिकापुण्यकाल इत्याहुः ।
दर्शने त्वेवंविधे निर्णये भुजवृत्तादुपरिस्थितत्वमेव विवक्षितं । तदाह व-
सिष्ठः स्वसिद्धांते—'सूर्यस्यादर्शनं रात्रिर्दिनं तद्दर्शनात्मकम् । भुजवृत्तादु-
परि च स्थितोऽर्कोऽदर्शनं स्मृतम् ॥' इति । अर्क इत्युपलक्षणं चंद्रादिग्रहन-
क्षणाणामाकाशप्रदेशः समंताद्भ्रूसंलग्न इव यत्र भाति स प्रदेशो भुजशब्द-

वाच्यः । अतएव विष्णुधर्मोत्तरे—‘अहोरात्रं न भोक्तव्यं सूर्यचंद्रो यदा । मुक्तिं दृष्ट्वा तु भोक्तव्यं ज्ञानं कृत्वा ततः परम् ॥’ इति । आस्तास्ते भृगुः—‘प्रसङ्गौ वास्तमानं तु रवीन्दू प्रामुतो यदि । तयोः परेशुरुदये ज्ञात्वाभ्यवहरेन्नरः ॥’ इत्यनयोर्वाक्ययोर्दर्शनोदयशब्दौ भुजवृत्तोपरि स्थितत्वोपलक्षकौ । अन्यथा मेघाद्यावरणेन परदिवसेपि दर्शनाभावे उपवासः प्रसज्येत । तथा च यत्र स्पर्शकाले ग्रहणं दृष्ट्वा ज्ञानं विहितं तत्रांतरा मेघावर्णात्सूर्यचंद्रयोर्दर्शनाभावो दिवसद्वयं त्रयं वा स्यात्तत्राप्युपवासप्रसङ्गो न च सर्वे शिष्टास्तथाचरन्ति तस्माददर्शनार्थमभ्युपेत्य शास्त्रीयज्ञानपरतयैव व्यवस्था कर्तव्या । तस्यां च सत्यां पूर्वोक्तरीत्या च मेघानावृत्तेष्वुपराने तमद्वैव प्रशस्तचक्षुषा अधेन च गंतुमशक्नुवन्निर्वृद्धातुरैश्च ज्ञानदानादिकं विधेयमिति फलितोऽर्थः । अतएव भागवते रविग्रहे कुरुक्षेत्रे ज्ञानाद्यर्थं मिलितानां पाण्डवीयलोकाणां मध्ये धृतराष्ट्रोपि परिगणित इति शिष्टाचारोप्यस्ति । एवं च सत्यरिष्टजनकत्वाभावेपि ग्रहणदर्शननिषेधः किं पुनरनिष्टजनकत्वे । तस्माज्जन्मशशाकेत्यादिपदं निर्मूलत्वाद्युक्त्यसहत्वाच्चोपेक्ष्यम् । किंवा प्रत्यक्षोपलभ्यमानवसिष्ठमत्स्यपुराणादिवाक्येषु दर्शनपदाभावाच्च । अतएव मूले परे इति पदं प्रयुक्तम् । शांतिस्तु दर्शनाभावेपि विधातुमुचिता यतोरिष्टयोगानां स्वरूपवतामेवारिष्टजनकत्वमस्ति । अन्यथा ग्रहवेषस्योत्पातादिसूचितारिष्टनिवृत्तिहेतुः शांतिर्दर्शनाभावे न विधीयते इत्यलमतिप्रसक्तानुप्रसक्तम् ॥ ६ ॥

अथ चंद्रबले विशेषमनुष्टुभाह—

पापांतः पापयुग्धूने पापाच्चन्द्रः शुभोऽप्यसत् ।

शुभांशे चाधिमित्रांशे गुरुदृष्टोऽशुभोऽपि सत् ॥ ७ ॥

पापांत इति ॥ शुभोपि शुभफलदः पापांतः पापयुग्धूने पापद्वयमध्यवर्ती पापग्रहयुक्तः पापः धूने सप्तमस्थाने वर्तमानश्चेत्स्यात्तदा असदशुभ एव । यदा त्वशुभोऽप्यशुभफलदातापि चंद्रः शुभांशे सौम्यग्रहनवांशे स्यादथवाऽधिमित्रस्य नवांशे स्यात्तथा गुरुणा बृहस्पतिना दृष्टः सन् शुभफलदाता भवेत् । यदाह राजमार्तण्डः—‘पापग्रहेण संयुक्तः पापजामित्रसंस्थितः । पापद्वयान्तरगतः शुभोऽप्यशुभदः शशी ॥ अतिष्ठस्थानसंस्थोपि भवेच्छुभकरः शशी । सौम्यभागेऽधिमित्रांशे गुरुणा वापि वीक्षिते ॥’ इति ॥ ७ ॥

अथ चन्द्रबलस्य विधानांतरमनुष्टुभाह—

सितासितादौ सदृष्टे चन्द्रे पक्षौ शुभावुभौ ।

न्यत्यासे चाशुभौ प्रोक्तौ संकटेऽब्जबलं त्रिदम् ॥ ८ ॥

सितेति ॥ सितादौ शुक्लपक्षप्रतिपदि समीचीने चन्द्रे सति संपूर्णः शुक्ल-

पक्षः शुभः । असितादौ कृष्णपक्षप्रतिपदि चंद्रो दुष्टे सति संपूर्णः कृष्णपक्षः शुभः । व्यत्यासे च पूर्वोक्तादर्थद्वैपरीत्ये द्वावपि पक्षावनिष्टौ । यदा शुक्लपक्षप्रतिपदि चंद्रो दुष्टश्चेत्तदा सकलः शुक्लपक्षोऽनिष्टः । यदा कृष्णपक्षप्रतिपदि चंद्रः शुभश्चेत्तदा संपूर्णः कृष्णपक्षोऽनिष्ट इति । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘वलक्षपक्षादिगते हिमांशौ शुभे शुभं पक्षमुदाहरन्ति । सितेतरादा वशुभे शुभे च पक्षावनिष्टौ भवतोऽन्यथा तौ ॥’ कश्यपोपि—‘मासादींदुः शुभो यस्य तत्पक्षस्तस्य शोभनः । कृष्णादींदौ त्वशुभदे शुभं तद्व्यत्ययेऽन्यथा ॥’ इति । इदमेतादृशमज्जबलं चंद्रबलं तु संकटे विवाहयात्रादाववश्यकर्तव्ये तात्कालिकचंद्रबलाभावे ग्राह्यं नान्यथेत्यर्थः ॥ ८ ॥

अथ ग्रहाणां दौष्ट्यपरिहारपूर्वकं तुष्टिसंपादनार्थं नवरत्नसमुदायधारणं शालिन्याह—

वज्रं शुकेऽब्जे सुमुक्ताप्रवालं भौमेऽगौ गोमेदमाकौ सुनीलम् ।
केतौ वैदूर्यं गुरौ पुष्पकं ज्ञे पाचिः प्राङ्माणिक्यमर्के तु मध्ये ॥९॥

वज्रं शुके इति ॥ अत्रैकां सुवर्णमुद्रिकां कृत्वा तत्र दशभागे वर्तुलाकारे नवधा विभक्ते प्रागादिक्रमेण नवरत्नानि दृढं निधेयानि । तत्र प्रागिति पंचम्यन्तमव्ययम् । पंचमी चेयं त्यब्लोपे । अतः प्रागादिदिक्षु इत्ययमर्थो जातः । तत्र शुक्रप्रीतये पूर्वस्यां दिशि वज्रकं हीरकं निधेयम् । एवं चंद्रप्रीत्यर्थं शोभनं मुक्ताफलमाप्नेयम् । भौमप्रीत्यर्थं प्रवालं दक्षिणस्याम् । अगौ राहुप्रीत्यर्थं गोमेदं नैऋत्याम् । आकौ शनिप्रीतये शोभनं नीलं पश्चिमायाम् । केतुप्रीतये वैदूर्यं वायव्याम् । गुरुप्रीतये पुष्पकं पुष्परामं उत्तरस्याम् । बुधप्रीतये पाचिः ईशान्याम् । सूर्यप्रीतये माणिक्यं मध्यमकोष्ठे इति ॥ ९ ॥

अथ सति द्रव्यसामर्थ्ये नवरत्नसमुदायधारणस्य शक्यत्वात्तदुक्तवेदानीमसति द्रव्यसामर्थ्ये यद्ग्रहकृतं दौष्ट्यं तद्ग्रहरत्नधारणमिद्वज्रयाह—

माणिक्यमुक्ताफलविद्रुमाणि गारुत्मकं पुष्पकवज्रनीलम् ।

गोमेदवैदूर्यकर्मकतः स्यू रत्नान्यथो ज्ञस्य मुदे सुवर्णम् ॥१०॥

माणिक्येति ॥ सूर्यप्रीत्यर्थं माणिक्यं धार्य एवं चंद्रस्य मुक्ताफलं भौमस्य विद्रुमं बुधस्य गारुत्मकं गरुडपाचिः गुरोः पुष्पकं पुष्परामः शुक्रस्य वज्रं शनेनीलं ‘लहसुनिया’ इति कान्यकुब्जभाषयाहुः । राहोगोमेदं केतौ वैदूर्यमित्येवमर्केतोऽर्कादीनां ग्रहाणां रत्नानि धार्याणि स्युः । तत्र यद्ग्रहकृतं दौष्ट्यं तस्य ग्रहस्य तुष्ट्यै तद्ग्रहं धार्यमित्यर्थः । यद्वाह कश्यपः—‘सूर्यादीनां च संतुष्ट्यै माणिक्यं मौक्तिकं तथा । सुविद्रुमं मरकतं पुष्परामं च वज्रकम् ॥ नीलगोमेदवैदूर्यं धार्यं स्वस्वदृढकमात् ॥’ अथो ज्ञस्य मुदे सुवर्णमित्यग्निमश्लोकेन संबंधः ॥ १० ॥

अथ महामूल्यरत्नधारणे यस्य सामर्थ्याभावस्तदर्थमल्पमूल्यानि रत्नानि ताराबलं च शालिन्याह—

धार्यं लाजावर्तकं राहुकेत्वो रौप्यं शुक्रेंद्रोश्च मुक्ता गुरोस्तु ।

लोहं मंदस्यारभान्वोः प्रवालं ताराजन्मक्षेत्रावृत्तितः स्यात् ११

धार्यमिति ॥ अथो ज्ञस्य बुधस्य मुदे संतोषार्थं सुवर्णं यथाशक्ति धार्यं राहुकेत्वोः प्रीत्यै लाजावर्तकं मणिविशेषो धार्यः एवं शुक्रेंद्रोस्तुष्ट्यै रौप्यं गुरोस्तुष्ट्यै मुक्ता मंदस्य शनेस्तुष्ट्यै लोहं आरभान्वोर्मंगलसूर्ययोः प्रीत्यै प्रवालं धार्यम् । उक्तं च श्रीपतिना—‘धार्यं तुष्ट्यै विद्रुमं भौमभान्वो रूप्यं शुक्रेंद्रोश्च हेमैन्दुजस्य । मुक्ता सूर्येणैवमर्कमजस्य लाजावर्तः कीर्तितः शेषयोश्च ॥’ इति । सूर्यः सुरगुरोः । शेषयो राहुकेत्वोः । दीपिकाकारस्तु औषधीमूलानि धार्याणीत्याह—‘मूलं धार्यं त्रिशूल्याः सवितरि विगुणे क्षीरिका मूलमिदौ जिह्वाहेर्भूमिपुत्रे रजनिकरसुते वृद्धदारोश्च मूलम् । भार्ग्वी जीवेऽथ शुक्रे भवति शुभकरं सिंहपुच्छस्य मूलं विच्छोलं (?) चार्कपुत्रे तमसि मलयजं केतुदोषेऽश्वगंधम् ॥’ इति । त्रिशूली बिल्वः क्षीरिका क्षीरिणी जिह्वाहिर्नागजिह्वा वृद्धदारुर्विधारः भार्ग्वी प्रसिद्धा सिंहपुच्छं वाघोटं ‘चरिवार’ इति मध्यदेशभाषया प्रसिद्धम् मलयजं चंदनं अश्वगन्धं प्रसिद्धं एतदोषधीमूलधारणं सर्वथा रत्नधारणाशक्तौ वेदितव्यम् । तारेति । यद्दिने ताराबलमस्ति वा नवेति विचारश्चिकीर्षितस्तद्दिने या तारा सा जन्मक्षान्जन्मनक्षत्रावृत्तितः पुनरावृत्तित्रयेण गणनीया स्यात् । त्रिरिति ‘द्वित्रिचतुर्भ्यः सुचू’ इति सुजंतमव्ययम् । स्वजन्मनक्षत्राद्दिननक्षत्रे गणिते नवभिर्भक्ते तिष्ठ आवृत्तयो भवंत्यवशिष्टतारायाः शुभाशुभं वाच्यमिति फलितोऽर्थः ॥ ११ ॥

अथ शेषक्रमेण सकलास्तारासंज्ञा अनुष्टुभाह—

जन्माख्यसंपद्विपदक्षेमप्रत्यरिसाधकाः ।

वधमैत्रातिमैत्राः स्युस्तारा नामसद्वक्त्रफलाः ॥ १२ ॥

जन्माख्येति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । यदाह नारदः—‘जन्मसंपद्विपत्क्षेमप्रत्यरिः साधको वधः । मित्रं परममित्रं तु जन्मभाच्च पुनः पुनः ॥’ इति । एवं तारा गणनीया इति शेषः । तत्र तृतीयापंचमीसप्तम्यस्तारा निषिद्धाः । अनिष्टफलश्रवणात् । अर्थादन्याः समीचीनाः । समीचीनफलश्रवणात् । उक्तं च—‘जन्मतारा द्वितीया च षष्ठी चैव चतुर्थिका । अष्टमी नवमी चैव षट्कताराः शुभावहाः ॥’ इति । जन्मनक्षत्रं तु कार्यविशेषे गृहीतं प्रतिषिद्धं च तच्चाग्रे निर्णेष्यते । तदिदं ताराबलं कृष्णपक्षविषयं नतूभयपक्षसाधारणं । तदाह नारदः—‘कृष्णे बलवती तारा शुक्लपक्षे बली शशी’ इति । युक्तं चैतत् । यतोऽत्रार्थवादो रत्नमालायाम्—‘न खलु बहुलपक्षे शीतरश्मेः प्रभावः कथितमिह हि तारावीर्यमार्यैः प्रधानम् । अतिविकल-

शरीरे प्रेयसि प्रोषिते वा प्रभवति खलु कर्तुं सर्वकार्याणि योषा ॥ शुक्ले पक्षे शीतरश्मिर्बलीयानप्राधान्यं तारकायास्तु तत्र । शक्या युक्ते विद्यमानेपि कान्ते न स्वातंत्र्यं योषितः कापि दृष्टम् ॥' इति ॥ १२ ॥

अथावश्यककृत्ये दुष्टताराणां प्रकारद्वयेन परिहारं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

मृत्यौ स्वर्णतिलान्विपद्यपि गुडं शाकं त्रिजन्मस्वथो
दद्यात्प्रत्यरितारकासु लवणं सर्वो विपत्प्रत्यरिः ।

मृत्युश्चादिमपर्यये न शुभदोऽथैषां द्वितीयेऽशका

नादिप्रांत्यतृतीयका अथ शुभाः सर्वे तृतीये स्मृताः १३

मृत्यौ स्वर्णतिलानिति ॥ मृत्यौ सप्तम्यां वधतारायां स्वर्णतिलान् यथाशक्ति सुवर्णयुक्तांस्तिलान् ब्राह्मणाय दद्यात् । विपद्यपि विपत्संज्ञायां तृतीयतारायां गुडमिक्षुविकारं दद्यात् । त्रिजन्मसु तिसृषु जन्मतारासु शाकं प्रसिद्धं वृन्ताकादि दद्यात् । अथो प्रत्यरितारकासु पंचम्यां तारायां लवणं दद्यात् । तदाह नारदः—'जन्मत्रिपंचसप्ताख्या तारानिष्टफलप्रदा । अनिष्टपरिहाराय दद्याद्दानं द्विजातये । शाकं गुडं च लवणं सतिलं कांचनं क्रमात् ॥' इति । अत्र सतिलमिति विशेषणं कांचनपदस्य न लवणपदस्य तेन वधतारायां सतिलं कांचनं देयम् । उक्तं च दीपिकायाम्—'प्रत्यरे लवणं दद्याच्छाकं दद्यान्नजन्मसु । विपत्तारे गुडं दद्यान्नधिने तिलकांचनम् ॥' इति । अथ द्वितीयः परिहार उच्यते । तत्रादिमपर्यये प्रथमावृत्तौ विपत्प्रत्यरिमृत्युश्च तृतीयपंचमीसप्तम्यस्ताराः सर्वा अपि सामान्यतः षष्टिघटिकात्मिका अपि न शुभदाः स्युः । अथ द्वितीये पर्यये द्वितीयावृत्तौ विपत्प्रत्यरिमृत्युनामादिप्रांत्यतृतीयका अंशा न शुभदाः । विपत्तारायां प्रथमविंशतिर्घटिकास्त्याज्याः । इतराश्वत्वारिंशच्छुभाः । प्रत्यरितारायां मध्यमा विंशतिघटिकास्त्याज्यास्तदुभयतो विंशतिविंशतिर्घटिकाः शुभाः । वधतारायामंतिमा विंशतिर्घटिकास्त्याज्या आद्याश्वत्वारिंशच्छुभा इति नवीना व्याकुर्वते । जीर्णास्त्वंशशब्देन नक्षत्रचतुर्थीशमाहुः । तथा सति आदिप्रांत्यतृतीयकाश्रवणाः क्रमेण निषिद्धा इतरे शुभाः । अथ तृतीये पर्यये तृतीयावृत्तौ विपत्प्रत्यरिमृत्यवश्चेते सर्वे षष्टिघटिकात्मका अपि शुभाः शोभनफलदाः स्मृताः । तथा च जगन्मोहने—गुरुरित्युक्त्वा पठितम्—'पर्याये प्रथमे वज्या विपत्प्रत्यरिनैधनाः । द्वितीये त्वंशका वज्यास्तृतीये त्वखिलाः शुभाः ॥' द्वितीये पर्यये अंशकानाह स एव—'आद्यांशो विपदि त्याज्यः प्रत्यरे चरमोऽशुभः । वधे त्याज्यस्तृतीयोऽंशः शेषा अंशास्तु शोभनाः ॥' इति । अत्रांशो नक्षत्रचतुर्थीश उच्यते । किमत्र प्रमाणमिति चेत् । 'जन्मक्षाद्दशमं कर्म संघातर्क्षं तु षोडशम् । अष्टादशं सामुदायं त्रयोविंशं विनाशनम् ॥ मानसं पंचविंशर्क्षं नाचरेच्छुभमेषु तु ॥' इति नारदोक्तेर्विनाशिकाख्यत्रयोविंशभस्य दुष्टत्वम् ।

तद्वपवादमाह च्यवनः—‘वैनाशिकाख्ये नक्षत्रे अष्टाशीत्यंशकं विना । शेषांशाः शुभदा ज्ञेया जन्मनीदुगतांशकाः ॥’ इति । अत्र वैनाशिकं प्रत्यरिसंज्ञं तस्य चरमांशस्यानिष्टता प्राप्ता साष्टाशीत्यंशकं विनेत्यनेन बाध्यते इत्यतः ‘एकत्र दृष्टः शास्त्रार्थोऽपरत्रापि विनियुज्यते’ इति न्यायादत्रापि सैव व्याख्येति न नवीनमतं ज्यायोऽप्रमाणकत्वात् ॥ १३ ॥

अथ चंद्रावस्था वक्ष्यति तद्गणनोपायमनुष्टुभाह—

षष्टि ६० मं गतमं भुक्तघटीयुक्तं युगा ४ हतम् ।

शराब्धि ४५ हृल्लब्धतोऽर्कशेषेऽवस्थाः क्रमाद्विधोः ॥ १४ ॥

षष्टिप्रमिति ॥ अष्टचंद्रस्य राशौ राशौ द्वादश अवस्थाः संति । यदाह नारदः—‘चंद्रस्य द्वादशावस्था राशौ राशौ यथाक्रमात् । यात्रोद्वाहादिके कार्ये संज्ञा तुल्यफलप्रदाः ॥’ तत्राश्विनीमारभ्य गतभानि षष्ट्या ६० गुण्यानि वर्तमाननक्षत्रभुक्तघटीनि कार्याणि तानि पुनर्युगैश्चतुर्भिराहतानि शराब्धिहृत् पंचचत्वारिंशता भाज्यानि यल्लब्धमागतं गतावस्थास्ताः शेषं वर्तमानावस्थाः तया लब्धांशस्यापि द्वादशाधिक्ये द्वादशभिर्भागे प्रवासाद्यवस्थाः चंद्रस्य गताः स्युः । ता अवस्था मेषराशेः पुंसः प्रवासादिसंज्ञा वृषराशिस्थे चंद्रे नष्टादिसंज्ञाः स्युः एवं मिथुनादिदशराशिषु मृतादिसंज्ञा ह्यवस्थाः क्रमेण भवन्तीत्यर्थः । यदाह नारदः—‘षष्टिं चंद्रनक्षत्रं तत्कालघटिकान्वितम् । वेदप्रमिषुवेदासमवस्था भानुभाजिताः ॥’ इति । अत्रोपपत्तिः । एकैकस्मिन् राशौ द्वादशावस्थाः संति । सामान्यतो नक्षत्रभोगः षष्टिघटिकात्मक इत्येवं सति राशिभोगघटिकाः पंचत्रिंशदधिकशतं भवन्ति । तत्र त्रैराशिकं यथेतामि १३५ घटीभिर्द्वादशावस्था लभ्यन्ते तत्रेष्टघटीभिः किमिति तत्रैकया घट्या गुणनायां विकारानापत्तेर्द्वादशानामयमंको १३५ भाजको जातः तथा १२ अत्रानयोर्गुणकभाजकयोस्त्रिभिरपवर्तने गुणकाश्चत्वारः ४ भाजकाः पंचचत्वारिंशत् ४५ तत्कालघटीयोगस्तु न्यायप्राप्त एव । तथा द्वादशभागोपि तदाधिक्यस्य निष्प्रयोजनत्वात् । अत्रेदमवधार्यम् । यद्यपि नक्षत्राणां घटीन्युनाधिकभावः संभवति तथापि षष्टिघटिकात्मकेन व्यवहारः कार्यः । विद्यमाननक्षत्रं भुक्तं तु स्वभोगं ज्ञात्वा षष्टिघटिकात्मकं कृत्वा तत्र योज्यम् । यथा यदि स्वभोगेन षष्टिघटिका लभ्यन्ते तदेष्टघटीभिः किमिति त्रैराशिकेनेष्टघटीनां षष्टिर्गुणको नक्षत्रभोगो भाजक इति ॥ १४ ॥

अथ द्वादशावस्थानामानि सफलान्युपजात्याह—

प्रवासनाशौ मरणं जयश्च हास्यारतिक्रीडितसुप्तभक्ताः ।

ज्वराख्यकंपस्थिरता अवस्था मेषात्क्रमानामसद्वफलाः स्युः १५

प्रवासनाशाविति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । उक्तं च कश्यपेन—‘प्रवा-

सन्ध्या च मृता जया हास्या रतिमुदा । सुप्ता मुक्ता ज्वरा कंपा सुस्थिति-
र्नाम सन्निभाः ॥' इति मुदा 'षिद्धिदादिभ्योङ्' ततष्टाप् ॥ १५ ॥

अथ ग्रहाणां वैकृतपरिहारार्थं सौषधजलस्नानं दक्षिणाश्च शार्दूलविक्री-
डितेनाह—

लाजाकुष्ठबलाप्रियंगुघनसिद्धार्थैर्निशादारुभिः

पुंखालोध्रयुतैर्जलैर्निगदितं स्नानं ग्रहोत्थापहन् ।

धेनुः कंव्वरुणो वृषश्च कनकं पीतांबरं घोटकः

श्वेतो गौरसितामहासिरज इत्येता रवेर्दक्षिणाः ॥ १६ ॥

लाजाकुष्ठमिति ॥ लाजा भृष्टशालय इति केचित् । वस्तुतस्तु ओषधी-
साहचर्याल्लाजाशब्देन लजावती गृह्यते । कुष्ठं प्रसिद्धं 'बलावरियाग' इति
कान्यकुब्जभाषायामाहुः । प्रियंगुः फलिनी घनो मुक्ता सिद्धार्थाः सर्षपाः
'शिरसा' इति महाराष्ट्राः 'सरिषः' इति कान्यकुब्जाः । निशे हरिद्राद्वयं दारुः
देवदारुः पुंखा शरपुंखा लोध्रं प्रसिद्धं एतैरौषधैर्युतानि गंगादिजलानि तैः
कृत्वा स्नानं दुष्टग्रहसूचितारिष्टनाशकं स्यात् । उक्तं च दीपिकायाम्—
'सिद्धार्थलोध्रजनीद्वयमुस्तधान्यं लामज्जकं सफलिनी सवचा च मांसी ।
स्नानं कुरु ग्रहगणप्रशमाय नित्यं सर्वे रविप्रभृतयः सुसुखीभवन्ति ॥' दैवज्ञ-
मनोहरेपि—'सप्रियंगुरजनीद्वयमांसीकुष्ठलाजसितसर्षपखंडैः । वारिभिः
सहवचैः सहलोध्रैः स्नानमस्ति निखिलग्रहपीडाम् ॥' इति । वारिभिस्तीर्थो-
दकैः । रत्नमालायां तु प्रत्येकं ग्रहाणामौषधस्नानमुक्तम् । यथा—'मनःशिलै-
लासुरदारुकुंकुमैरुशीरयष्टीमधुपत्रकान्वितैः । सताम्रपुष्पैर्विषमे स्थिते रवौ
शुभावहं स्नानमुदाहृतं बुधैः ॥' सूर्यस्येदम् । 'पंचगव्यगजदानविभिः शं-
खशुक्तिकुमुदस्फटिकैश्च । शीतरश्मिकृतवैकृतहन्तु स्नानमेतदुदितं नृपती-
नाम् ॥' चंद्रस्येदम् । 'बिल्वचंपकबलारुणपुष्पैर्हिगुल्फकफलिनीबकुलैश्च ।
स्नानमद्भिरिह मांसियुताभिर्भौमदौस्थ्यविनिवारणमाहुः ॥' भौमस्येदम् ।
'गोमयाक्षतफलैः ससरोजैः क्षौद्रशुक्तिनवमूलहेमभिः । स्नानमुक्तमिदमत्र
भृशृतां बोधनाशुभविनाशनं बुधैः ॥' बुधस्येदम् । 'मालतीकुसुमयुक्तस-
र्षपैः पल्लवैश्च मदयंतिकोद्भवैः । क्षिप्रमंबुमधुकेन च स्फुटं वैकृतं गुरुकृतं वि-
निहन्ति ॥' गुरोरिदम् । 'प्लया च शिलया समन्वितैर्वारिभिः सफलमूलकुं-
कुमैः । स्नानतो भृगुसुतोपपादितं दुःखमेति विलयं न संशयः ॥' शुक्रस्ये-
दम् । 'असिततिलांजनलोध्रबलाभिः शतकुसुमाघनलाजयुताभिः । रवित-
नये कथितं विषमस्ये दुरितहृदाप्लवनं मुनिमुख्यैः ॥' शनेरिदम् । 'लोध्रग-
र्भतिलपत्रकमुक्ताहस्तिदानमृगनाभिपयोभिः । स्नानमार्तिमिह कृतंति राहोः
साजमूत्रमिदमेव च केतोः ॥' राहुकथितद्रव्यमजमूत्रसहितं केत्वर्थं स्यात् ॥
राहुकेत्वोरिदम् । अतएवोक्तं दीपिकायाम्—'प्रयोज्यमौषधस्नानं ग्रहवि-

प्रसुरार्चनम् । ग्रहानुद्दिश्य होमो वा ग्रहाणां प्रीतिमिच्छता ॥' तत्र ग्रहपूजाहोमौ
 वसिष्ठसंहितायां महता प्रबंधेनोक्तौ तत एवावगंतव्यौ इत्यलमतिविस्तरेण ।
 अथ रवेरिति । रविमारभ्य दक्षिणा उच्यन्ते—तत्र सूर्यप्रीत्यर्थं धेनुगौः चंद्रप्रीत्यर्थं
 कंबुः शंखः । कंबु इति नपुंसकलिङ्गं पृथक्पदम् । 'शंखः स्यात्कंबुरक्षियाम्'
 इत्यमरोक्तेः । मंगलप्रीत्यर्थमरुण आरक्तो वृषः । बुधप्रीत्यर्थं कनकं सुवर्णं । गु-
 रुप्रीत्यर्थं पीतांबरं तच्च यथाविभवं कार्पासं कोशजं च । शुक्रप्रीत्यर्थं श्वेतो
 घोटकः । शनिप्रीत्यर्थमसिता श्यामवर्णा गौः । राहुप्रीत्यर्थं महाऽसिर्बहुमूल्यखड्गः
 केतुप्रीत्यर्थमजः छागो दक्षिणेत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—'धेनुं शंखं रक्तवृषं
 हेम पीतांबरद्वयम् । श्वेताश्वं कृष्णधेनुं च कृष्णलोहमजं क्रमात् ॥ स्वर्णेन वा-
 ससीकृत्य दातव्या दक्षिणा ततः । आचार्यार्थं जापकेभ्यो ब्राह्मणेभ्योऽथ श-
 क्तितः ॥' इति । अत्र प्रत्येकं दानमंत्रास्तत्रैवोक्ताः ग्रंथभूयस्त्वभयाच्च लि-
 ख्यन्ते । 'एवं यः कुरुते सम्यग्ग्रहयज्ञं नृपोत्तमः । सर्वान्कामानवाप्नोति
 शुभस्थानफलं लभेत् ॥' नृपोत्तम इत्युपलक्षणम् । तेन यः कश्चिद्गृह-
 स्थोपि कुर्यात् । तत्र स्वविभवानुरूपाणि ग्रहदानानि प्रोक्तानि कैश्चित्
 यथा—'कौसुंभवखं गुडहेमताम्रं माणिक्यगोधूमसुवर्णवस्त्रम् । सवःसगोदान-
 मतिप्रणीतं दुष्टार्थमार्तिघ्नमसूरिकाश्च ॥' सूर्यायेदम् । 'घृतकलशं सितवस्त्रं
 दधिशंखौ चैव मौक्तिकसुवर्णे । रजतं च संप्रदद्याच्चंद्रारिष्टोपशमनाय ॥' चं-
 द्रायेदम् । 'प्रवालगोधूममसूरिकाश्च वृषश्च ताम्रः करवीरपुष्पम् । आरक्त-
 वस्त्रं गुडहेमताम्रं दुष्टाय भौमाय सचंदनं हि ॥ भौमायेदम् । 'नीलं वस्त्रं
 सुद्वंदनं बुधाय रत्नं पाची दासिका हेम सर्पिः । कांस्थं दंतः कुंजरश्चाथ मेघो
 रौप्यं सर्वं पुष्पजात्यादिकं च ॥' बुधायेदम् । 'अश्वः सुवर्णं शुक्रपीतवस्त्रं सां-
 पीतधान्यं लवणं सपुष्पम् । सशर्करं तद्वजनीप्रयुक्तं दुष्टाय शांत्तये गुरवे प्र-
 देयम् ॥' गुरवे इदम् । रजनी हरिद्रा । 'चित्रवस्त्रमपि दानमर्धिते दुष्टो सु-
 निवरैः परिगीतम् । तंदुलं घृतसुवर्णरूप्यकं वज्रकं परिमलो धवलोऽश्वः ॥'
 शुक्रायेदम् । 'नीलकं महिषं कृष्णं वस्त्रं लोहं सदक्षिणम् ॥ दद्याच्च दक्षिणा-
 युक्तं शनिदौष्ट्यप्रशांतये ॥' सूर्यजायेदम् । 'राहोर्दानं बुधैर्मेषो गोमेदं लो-
 हकंबलौ । सुवर्णं नागरूप्यं च सतिलं ताम्रभाजनम् ॥' राहवे इदम् । 'केतौ
 वैदूर्यममलं तैलं मृगमदस्तथा ॥ ऊर्णां तिलाश्च संयुक्ता दद्यात्क्षेसापनुत्तये ॥'
 केतवे इदम् । अन्यच्च संहिताप्रदीपे—'भानुस्त्रांबूलदानादपहरति नृणां
 वैकृतं वासरोत्थं सोमः श्रीखंडदानादवनिवरसुतो भोजनात्पुष्पदानात् ॥
 सौम्यः शक्रस्य मंत्री हरिहरनमनाद्गर्गवः शुभ्रवस्त्रैस्तैलस्नानात्प्रभाते दिनक-
 रतनयो ब्रह्मनुत्पापरौ च ॥' इति । ब्रह्म ब्राह्मणः । परौ राहुकेतू ॥ १६ ॥

अथ सूर्यादयो ग्रहा गंतव्यराशेः प्राक्क्रियद्भिर्दिनैः फलं दद्युरित्येतदुप-
 ज्ञात्याह—

सूर्यारसौम्यास्फुजितोक्षनागसप्ताद्रिघसान्विधुरभिनाडीः ।

तमोयमेज्यास्त्रिरसाश्विमासान्गंतव्यराशेः फलदाः पुरस्तात् १७

सूर्यारसौम्येति ॥ सूर्यादयो ग्रहा गंतव्यराशेर्जिगमिषितराशेः पुरस्तात्पूर्वमेवैतत्संख्याकदिवसघटीमासान् । अत्र 'कालाध्वनोरत्यंतसंयोगे' इति द्वितीया । ततो नैरंतर्येण तावतं कालं फलदाः स्युः । तद्यथा सूर्यो गंतव्यराशेः प्राक् अक्षघट्टान्पंचदिवसान् फलदः एवमारो भौमोऽष्टदिवसान्पूर्वं फलदः बुधः सप्तदिवसान् शुक्रोऽपि सप्तदिवसान् विधुश्रंद्रः अग्निनाडीघटिकाष्टत्रयमेव प्राक्फलदः राहुर्गंतव्यराशेः प्राक्त्रिमासं फलदः एवं शनिः षण्मासान्गुरुर्द्विमासान्पूर्वं फलद इत्यर्थः । उक्तं च—'सूर्यः पंचदिनं शशी त्रिघटिकं भौमोष्ट वै वासरान्सप्ताहानि भृगुः सप्तोमतनयो मासद्वयं वै गुरुः । षण्मासात्पुरतोऽपि सूर्यतनयो राहुश्च मासत्रयं केतुश्चैव ददाति भावि सकलं गंतव्यराशेः फलम् ॥' इति । जगन्मोहने त्वेवमुक्तम्—'आदित्यादिग्रहा दधुर्लभे वा गोचरेपि वा । सप्तविंशति २७ भागोर्ध्वं परराशिफलं खलु ॥' इति ॥ १७ ॥

अथ प्रसंगादावश्यकमंगलयात्राकर्तव्येषु सस्सु तिथ्यादिविषयकदुष्टयोगसंज्ञावे तद्दोषनिवारणार्थं दानं शालिन्याह—

दुष्टे योगे हेम चंद्रे च शंखं धान्यं तिथ्यर्धे तिथौ तंडुलांश्च ।
वारे रत्नं मे च गां हेम नाड्यां दद्यात्सिधूत्थं च तारासु राजा १८

दुष्ट इति ॥ दुष्टे व्यतीपातादिरूपे योगे सति हेम सुवर्णं यथाशक्ति राजा दद्यात् । च पुनश्चंद्रे दुष्टे विहितान्यस्थानस्थिते शंखं दद्यात् । तिथ्यर्धे करणे भद्राख्ये दुष्टे धान्यं दद्यात् । तिथौ दुष्टे चतुर्थ्यादिरूपे तंडुलान् । वारे दुष्टेऽनुपचयरूपे रत्नं प्रवालमुक्तादि दद्यात् । मे राशौ दुष्टे क्रूरग्रहाधिष्ठितत्वादिदोषसहिते सति गां दद्यात् । नाड्यां घटिकायां दुर्मुहूर्तादिना दुष्टायां सत्यां हेम सुवर्णं दद्यात् । च पुनस्तारासु दुष्टासु विपत्प्रत्यरिवचरूपासु सिधूत्थं लवणं दद्यात् । पूर्वं दुष्टतारासु प्रत्येकं विशिष्य दानमुक्तमिदानीं तदशक्तौ लवणमेव देयमिति पुनश्चक्तिपरिहारः । उक्तं च दीपिकायाम्—'योगस्य हेम करणस्य च धान्यमिदोः शंखं च तंडुलमणी तिथिवारयोश्च । ताराबलाय लवणान्यथ गां च राशेर्दद्याद्विजाय कनकं शुचिनाडिकायाम् ॥' इति ॥ १८ ॥

अथात्र गोचरप्रसंगात्सूर्यादयो ग्रहाः राश्यंतरगताः संतः कदा शुभाशुभफलदातारो भवन्ति तथा चांद्रमासाधिकरणकरविवासरदौ स्वजन्मनक्षत्रप्रवेशे सति फलविशेषं च वसंततिलकावृत्तेनाह—

राश्यादिगौ रविकुजौ फलदौ सितेज्यौ
मध्ये सदा शशिसुतश्चरमेऽब्जमंदौ ।

अध्वान्नवद्विभयसन्मतवस्त्रसौख्य-

दुःखानि मासि जनिमे रविवासरादौ ॥ १९ ॥

राश्यादिगाविति ॥ रविकुजौ सूर्यमंगलौ राश्यादिगौ राशिप्रथमदशां-

अमध्यस्थितौ संतौ फलदौ निखिलफलदातारौ अवशिष्टांशेष्वीषदीपक-
 लदौ । एवं सितेज्यौ शुक्रवृहस्पती मध्ये मध्यगतांशदशके निखिलफलदा-
 तारावन्यत्रेषत् । शशिसुतो बुधः सदा त्रिंशदंशेषु निखिलफलदाता । अ-
 ङ्गमंदौ चंद्रशनैश्चरौ चरमदशके निखिलफलदातारावन्यत्रेषत् । उक्तं च व-
 सिष्ठेन—‘भवनाधिगतौ फलदौ रविभौमौ मध्यगौ च गुरुशुक्रौ ॥ अंत्यगतौ
 शशिरविजौ सदैव फलदः शशांकसुतः ॥’ वराहेणापि—‘दिनकररुधिरौ
 प्रवेशकाले गुरुभृगुजौ भवनस्य मध्ययातौ । रविमुतशशिनौ विनिर्गमस्यौ
 शशितनयः फलदस्तु सर्वकालम् ॥’ इति । रुधिरौ भौमः । अध्वेति । य-
 क्षिन्मासे स्वीयजन्मनक्षत्रप्रवेशे सूर्यादिवाराश्चेत्युक्तदा तक्षिन्मासेऽध्वा-
 दीनि फलानि वाच्यानि । तथा । रविवारे जन्मनक्षत्रप्रवेशे सति तक्षि-
 न्मासे अध्वा मार्गोऽटनमिति यावत् । फलं तस्य पुंसो भवेत् । एवं चंद्र-
 वारे जन्मनक्षत्रप्रवेशे अन्नं भक्ष्यं तत्प्राप्तिः स्यादित्यर्थः । एवं भौमवारे व-
 ह्निभयं भवेत् । बुधवारे सन्मतिः सती समीचीना धर्मयुक्ता बुद्धिर्भवेत् ।
 गुरुवारे वस्त्रप्राप्तिर्भवेत् । भृगुवारे सौख्यं भवेत् । शनिवारे दुःखप्राप्तिः स्या-
 दित्यर्थः । उक्तं च ज्योतिषरत्नसंग्रहे वामनेन—‘अध्वा भोजनमग्निमी-
 सुमतिता वस्त्रं सुखं चासुखं मासे मासि फलं भवेज्जननमे सूर्यादिवारे
 स्थिते’ इति । अत्र ‘मासास्तथा च तिथयस्तुहिनां शुमानात्’ इति । मास्क-
 राचार्यवाक्याच्चांद्रः शुक्रप्रतिपदादिदशांतो मासो गृह्यत इति शिवम् ॥ १९ ॥

अथ गोचरप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतमुतदैवज्ञरामज्योतिर्विद्विरचिते सुहृत्-
 चितामणौ गोचरप्रकरणं समाप्तम् ॥ ४ ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारित-
 धिया भौहूर्तचित्तामणेः । गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे
 व्याख्याने ग्रहगोचरप्रकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥ १ ॥

इति श्रीमदैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंदज्योतिर्विद्विर-
 चितायां सुहृत्तर्चितामणिटीकायां पीयूषधारायां ग्रहगोचर-
 प्रकरणं समाप्तम् ॥

अथ संस्कारप्रकरणं पंचमम् ।

शर्वाणीतनयमघाब्धिदावमीशं नत्वा श्रीगुरुपदभक्तिलब्धविद्यः ।

गोविंदो विबुधजनग्रहर्षिर्णी तां संस्कारप्रकरणटिप्पणीं तनोति ॥

अथ संस्कारप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र संस्क्रियतेऽनेन श्रौतेन कर्मणा
 स्मार्तेन वा पुरुष इति संस्कारः । स्त्रीयस्त्रीयजातौ सामान्यविशेषविहितवैदि-
 कस्मार्तकर्मानुष्ठानद्वाराऽदृष्टविशेषाधायक इति यावत् । लक्षणया तदर्थोक्त-

दिनशुद्ध्यादिकं संस्कारशब्देनोच्यते । तस्य प्रकरणमुपक्रमः । ते च संस्काराः
 अष्टचत्वारिंशत् । यदाह गौतमः—‘गर्भाधानं पुंसवनं सीमंतोन्नयनं जात-
 कर्मनामकरणान्नप्राशनचौलोपनयनं चत्वारि वेदव्रताणि ज्ञानं सहधर्मचारिणी-
 संयोगः पंचानां यज्ञानामनुष्ठानमष्टका पार्वणः श्राद्धं श्रावण्याग्रहायणीचैत्री
 आश्वयुजीति सप्त पाकसंस्थाः, अद्याधानमग्निहोत्रं दर्शपौर्णमासौ चातुर्मा-
 स्यान्याग्रयणेष्टिर्निरूढपशुबंधः सौत्रामणीति सप्त हविर्यज्ञसंस्थाः, अग्निष्टो-
 मौऽत्यग्निष्टोम उक्थ्यः षोडशी वाजपेयोऽतिरात्रोऽस्तोर्याम इति सप्त सोमय-
 ज्ञसंस्था इत्येते चत्वारिंशत्संस्काराः । अष्टावात्मगुणाः दया सर्वभूतेषु क्षां-
 तिरनसूया शौचमनायासो मांगल्यमकार्पण्यमस्पृहेति । यस्यैते चत्वारिंशत्
 संस्काराः अष्टावात्मगुणाश्च स ब्राह्मणः सायुज्यमामोति ।’ इति । तत्रैते
 पुंसः संस्काराः समीचीनदिवसेष्वनुष्ठिताः संतोपि हितफलदातारो भवन्ति ।
 तत्र प्रथमं गर्भाधानाख्यसंस्कारोऽभिहितः । स च रजस्वलाक्यधीनः । उक्तं
 च भरद्वाजसंहितायाम्—‘रजस्वला यदा नारी योग्या स्याद्गर्भधारणे ।
 ततः कुर्वीत तत्संगं गर्भार्थं बुद्धिमान्नरः ॥’ तत्रापि पुत्रोत्पत्त्यर्थमवश्यं संगः
 कार्यः । अन्यथा परलोकाभावः । उक्तं च श्रुतौ—‘नापुत्रस्य लोकोऽस्ति
 तत्सर्वे पशवो विदुः’ इति । पशवो देवाः । अतएव पुत्राग्नौ नरकाग्रायत
 इति पुत्र इत्यन्वयता प्रतीयते । तदुक्तं महाभारते आदिपर्वणि शाकुं-
 तले—‘यदागमवतः पुंसो यदपत्यं प्रजायते । तत्तारयति संतत्या पूर्वमेता-
 न्पितामहान् ॥ पुत्राग्नौ नरकाग्रायात्पितरं त्रायते सुतः । तस्मापुत्र इति
 प्रोक्तः स्वयमेव स्वयंभुवा ॥’ इति । अनेनामुष्मिकं फलमुक्तं संततेः । पे-
 हिकमपि फलमुक्तं भारते—‘इष्टं दत्तमधीतं च यज्ञाश्च बहुदक्षिणाः । स-
 र्वमेतदपत्यस्य कलां नाहति षोडशीम् ॥ व्रतोपवासैर्बहुभिः कृतं भवति
 भीष्म यत् । सर्वं तदनपत्यस्य मोघं भवति निश्चितम् ॥’ अतो गर्भाधान-
 मवश्यं कर्तव्यं । तच्च रजोदर्शनतः प्राङ् न विधेयम् । तदुक्तं भविष्यत्पु-
 राणे—‘रजोदर्शनतः पूर्वं न स्त्रीसंसर्गमाचरेत् । संसर्गं यदि कुर्वीत नरके
 परिपच्यते ॥’ युक्तं चैतत्—रजो हि पुष्परूपं तद्धिना फलरूपसंतानानुप-
 पत्तेः । ननु क्वचिद्रजोदर्शनं विनापि गर्भसंभवो दृश्यते क्वचित्तु सत्यपि र-
 जसि गर्भानुपलभ इति । नैष दोषः । गर्भधारणं हि रजोविना न भवती-
 त्येषा व्याप्तिः । तच्च क्वचित्प्रकटं क्वचिदप्रकटमंतरेव तिष्ठति तत्राप्रकटेऽपि
 रजस्यंतर्गतरजःसत्त्वाद्गर्भधारणसंभवोऽतः प्रागुक्तदोषाभावः । उक्तं च क-
 श्यपसंहितायाम्—‘वर्षद्वादशकादूर्ध्वं यदि पुष्पं बहिर्नहि । अतःपुष्पं
 भवत्येव पनसोदुंबरादिवत् । अतस्तु तत्र कुर्वीत तत्संगं बुद्धिमान्नरः ॥’
 इति । यत्र तु सत्यपि रजसि गर्भधारणं न दृश्यते तत्र पुष्पबीजक्षेत्रादि-
 दोषा द्रष्टव्याः ॥ तस्मात्स्थितमेतद्रजोदर्शनानंतरं स्त्रीसंगः कार्य इति ।
 तत्र—‘प्रथमरजोदर्शनतः शुभाशुभं भवति सर्ववर्णितानाम् ॥’ इति व-
 सिष्ठोक्तेः तत्र शुभफलसूचकं प्रथमरजोदर्शनमनुष्ठुभाह—

आद्यं रजः शुभं माघमार्गराधेषफाल्गुने ।

ज्येष्ठश्रावणयोः शुक्ले सद्गारे सत्तनौ दिवा ॥ १ ॥

अद्यमिति ॥ राधो वैशाखः इष आश्विनः शेषं स्पष्टम् । आद्यं प्रथमो-
द्भवं रजः स्त्रीधर्मो माघमार्गशीर्षवैशाखाश्विनफाल्गुनमासेषु तथा ज्येष्ठश्राव-
णमासयोश्चेत्तदा शुभं भविष्यच्छुभसूचकम् । अर्थाच्चैत्राषाढभाद्रपदकार्ति-
कपौषमासा अशुभाः ॥ उक्तं च स्मृतित्तिचंद्रिकायाम्—‘चैत्रे स्यात्प्रथमतो
तु नारी वैधव्यभागिनी । वैशाखे धनपुत्राढ्या ज्येष्ठे रोगान्विता तथा ।
शुचौ मृतप्रजा प्रोक्ता श्रावणे धनधान्यदा ॥ नभस्ये दुर्भगा क्लिष्टा आश्विने
च तपस्विनी । ऊर्जेष्यायुष्मती नारी मार्गशीर्षे बहुप्रजा ॥ पौषे तु पुंश्वली
नारी माघे पुत्रसुखान्विता । फाल्गुने श्रीमती साध्वी क्रमान्मासफलं स्मृ-
तम् ॥’ इति । तथा शुक्ले शुक्लपक्षे सत् अर्थात्कृष्णपक्षे रजोदर्शनं दुष्टम् ।
तदुक्तं स्मृतित्तिचंद्रिकायाम्—‘शुक्लपक्षे सुशीला स्यात्कृष्णे सा कुलटा भ-
वेत् । कृष्णस्य दशमी यावन्मध्यमं फलमादिशेत् ॥’ अतः कृष्णपक्षदशम्यु-
त्तरं कुलटात्वं स्यादित्यर्थः । अथ सद्गारे सतां चंद्रबुधगुरुशुक्राणां वारे आद्यं
रजः शुभमर्थादन्यवारेषु दुष्टफलम् । यदाह कश्यपः—‘रोगिणी रविवारे
तु सोमवारे पतिव्रता । दुःखिता भौमवारे तु बुधे सौभाग्यसंयुता ॥ श्रीसं-
युता गुरोर्वारे पतिभक्ता भृगोर्दिने । मलिना मन्दवारे तु रात्रावपि तथैव
च ॥’ वसिष्ठोपि—‘सदा गदातां सुपतिव्रता सा वंध्या प्रजावत्यतुल्यार्थ-
युक्ता । आनन्दकर्त्री त्वसती च पुष्पवती क्रमाद्भास्करवासरेषु ॥’ भास्कर-
वासरेष्वित्यत्र ‘अर्धर्चाः पुंस्ति च’ इत्यादिना बहुवचनादाद्यर्थोऽवगम्यते ।
तेन भास्करवासरदिष्वित्यर्थः फलितः । अथ सत्तनौ समीचीनलप्ते शुभ-
स्वामिकराशादित्यर्थ इति केचित् । तत्र शुभफलमाद्यं रजः । यदाह ना-
रदः—‘कुलीरवृषचापांत्यनृयुकन्यातुलाधराः । राशयः शुभदा ज्ञेया नारीणां
प्रथमार्तवे ॥’ केचित्तु सत्तनौ सद्भिर्दृष्टे तनौ युते वा इति व्याख्यां कुर्वते ।
तदुक्तं दैवज्ञमनोहरे—‘मेषे सव्यमिचारा स्यादृषभे परभोगिनी । मिथुने
धनभोगाढ्या कर्कटे व्यभिचारिणी ॥ पुत्राढ्या सिंहराशौ तु कन्यायां श्री-
मती भवेत् ॥ विचक्षणा तुलायां च वृश्चिके तु पतिव्रता ॥ दुश्चारिणी धनुः-
पूर्वे अपरे च पतिव्रता । मकरे मानहीना च कुंभे तिर्धनबन्धुता ॥ मीने वि-
लक्षणा लप्ते ग्रहसंस्था विवाहवत् ।’ अत्र शुभफलापवादमाह वसिष्ठः—
‘अशुभमपि समस्तं चार्तवं संप्रभूतं सुरगुरुसितयुक्ते वीक्षिते वाथ लप्ते ।
तिमिरमिव कठोरज्योतिरुत्पत्तिकाले क्षयमथ समुपैति प्राप्नुयादीप्सितानि ॥’
कठोरज्योतिः सूर्यः । अथ दिवा दिवसे आद्यं रजः शुभम् । ‘मलिना मं-
द्वारे तु रात्रावपि तथैव च’ इति नारदोक्तेः दिवा रजोदर्शनं शुभमित्यर्थः ।
स्पष्टतरेपि विशेष उक्तः ‘प्रातःकाले तु सधना सायाह्ने सर्वभोगिनी । म-
ध्याह्ने च भवेद्देह्या निशीथे विधवा भवेत् ॥’ इति ॥ १ ॥

अथ प्रथमे रजोदर्शने शुभमध्याशुभनक्षत्राण्यनुष्ठुभाह—

श्रुतित्रयमृदुक्षिप्रध्रुवस्वातौ सितांबरे ।

मध्यं च मूलादितिभे पितृमिश्रे परेष्वसत् ॥ २ ॥

श्रुतित्रयेति ॥ श्रुतित्रयं श्रवणधनिष्ठाशतमिषाः मृदुक्षिप्रध्रुवाणि चित्रानुराधामृगरेवत्यश्विनीपुष्यहस्तरोहिण्युत्तरात्रयस्वातिषु पृथेषु मेषु आद्यं रजः शुभमिति पूर्वेण संबंधः । अत्र समाहारद्वंद्वः आगमशासनस्यानित्यत्वा-
शुभभावः । मूलेति । मूलपुनर्वसुमघाविशाखाकृत्तिकासु मध्यं मध्यफलं ।
परेषु भरणीज्येष्ठाद्रांशेषापूर्वात्रयेषु असदनिष्टफलम् । उक्तं च गर्गेण—‘सु-
भगा चैव दुःशीला वंध्या पुत्रसमन्विता । धर्मयुक्ता व्रतघ्नी च परसंतान-
मोदिनी ॥ सुपुत्रा चैव दुःपुत्रा पितृवेदमरता सदा । दीना प्रज्ञावती चैव
पुत्राढ्या चित्रकारिणी ॥ साध्वी पतिव्रता नित्यं सुपुत्रा कष्टचारिणी । स्वकर्म-
निरता हिंसा पुत्रपौत्रादिसंयुता ॥ नित्यं धनकथासक्ता पुत्रधान्यसमन्विता ।
मूर्खार्थाढ्या गुणवती दाक्षक्षीदेः क्रमात्फलम् ॥’ इति । व्यवहारनिबन्धे
श्रीपतिनापि—‘करादिपंचोत्तरमूलपूषविष्णुत्रयाश्वीज्यविधीदुमेषु । आद्यं
रजः सौख्यसुतायुरर्थसौभाग्यवृद्धिं कुरुतेऽगनानाम् ॥ मघेशयोः शोकमथा-
दितेर्मे सा बंधकीद्रेप्यनले दरिद्रा । पूर्वात्रये याम्यभुजंगविष्ण्ये वैधव्यम-
स्मान्नवतीति नूनम् ॥’ अत्र यद्यपि लिखितयोर्द्वयोरपि संमतिवाक्ययोरै-
काग्र्यं तथापि ग्रंथकृता विशाखामूलयोर्मध्यत्वाभिधानं वसिष्ठवाक्यस्यानु-
रोधात्कृतम् । उक्तं च वसिष्ठेन—‘द्विदैवभे पुष्पवती प्रमत्ता कृत्स्नैव मो-
घामयवैरिसंधा । मूले प्रकामाधिकहीनसत्त्वा स्यात्सर्वभक्षोद्धतदोषचित्ता ॥’
इति । अथ सितांबरे श्वेतवस्त्रे आद्यं रजः शुभमिति पूर्वेण संबंधः । उपल-
क्षणं चैतत्क्षौमनूतनवस्त्रयोः । अर्थादन्यदुष्टेषु वस्त्रेषु रजोदर्शनं निश्चमित्यर्थः ।
तदाह वसिष्ठः—‘सुभगा श्वेतवस्त्रा स्याद्दृढवस्त्रा पतिव्रता । क्षौमवस्त्रा
क्षितीशा स्यान्नववस्त्रा सुखान्विता ॥ दुर्भगा जीर्णवस्त्रा स्याद्रोगिणी रक्तवा-
ससा । नीलांबरधरा नारी विधवा पुष्पिता यदि । मलिनांबरतो नारी द-
रिद्रा स्याद्रजस्वला ॥’ क्षौमवस्त्रं पट्टवस्त्रम् । क्वचिद्रक्तबिंदुभिः फलमुक्तम्—
‘वस्त्रे स्युर्विषमा रक्तबिंदवः पुत्रमाप्नुयात् । समाश्वेत्कन्यका चेति फलं स्या-
त्प्राथमार्तवे ॥’ इति वसिष्ठोक्तेः । अन्यच्च—‘संमार्जनं काष्ठतृणाग्निशूर्पांन्हस्ते
दधाना कुलटा तदा स्यात् । तल्पोपभोगे रहसि स्थिता चेद्दृष्टं रजो भाग्य-
वती तदा स्यात् ॥’ ॥ २ ॥

अथ निररजोदर्शनं शालिन्याह—

भद्रानिद्रासंक्रमे दर्शरिक्तासंध्याषष्ठीद्वादशीवैधृतेषु ।

रोगेऽष्टम्यां चन्द्रसूर्योपरागे पाते चाद्यं नो रजोदर्शनं सत् ॥ ३ ॥

भदेति ॥ भद्रा प्रसिद्धैव निद्रा स्वापः संक्रमः संक्रांतिः दर्शोऽमावास्या

रिक्ताः प्रसिद्धाः संध्या प्रातःसंध्या मध्याह्नसंध्या सायंसंध्या च षष्ठीद्वा-
दश्या प्रसिद्धे वैद्यताख्यः सप्तविंशतिमो योगः रोगो ज्वरादिः प्रदरादिश्च अ-
ष्टमी चन्द्रसूर्योपरागो ग्रहणं पातः व्यतीपातः सप्तदशयोगो महापातश्च एषु
दुष्टयोगेष्वार्थं रजोदर्शनं नो सत् । अनिष्टफलदमित्यर्थः । यदाह कश्यपः—
'अष्टमी षष्ठ्या रिक्ता द्वादशी संक्रमेति वा । वैद्यतौ च व्यतीपाते ग्रहणे चंद्र-
सूर्ययोः ॥ विष्ट्यां संध्यासु निद्रायां दुर्भगा प्रथमार्तवे ।' नारदेन तु प्रति-
पत्तिभिः परिषपूर्वार्धे च निषिद्धम् । 'अमारिक्ताष्टमीषष्ठीद्वादशीप्रतिपत्स्वपि ।
परिषत्सु तु पूर्वार्धे व्यतीपाते च वैद्यतौ ॥ संध्यासूपप्लवे षष्ठ्यामशुभं प्रथमा-
र्तवम् ॥' रोगे संमतिर्नास्ति । वसिष्ठेन तु स्थलभेदेन फलविशेषोऽभि-
हितः—'ग्रामादहिः परग्रामे वा चेत्याह्यभिचारिणी । पतिव्रता पतिस्थाने
सुशीला गृहमध्यमे ॥ ग्राममध्ये च वृद्धिश्च विधवा च दिगंबर । उपरागे
च दुःशीला आयुष्यं जलसन्निधौ ॥ धनमध्ये तु कन्याया धनधान्यसमृ-
द्धिदा ॥' प्रथमार्तवे स्यादिति पूर्वण संबंधः । अत्र रजस्वलायाः कन्यायाः
मात्रादिकृतप्रभलप्राच्छुभाशुभविशेषो भूयान्वसिष्ठेनोक्तः सोऽस्माभिर्ग्रंथबा-
हुस्यभयाच्चाख्येति स तत एवावधार्यः ॥ ३ ॥

अथ प्रथमरजस्वलायाः स्नानमुहूर्तं वसंततिलकपाह—

हस्तानिलाश्विमृगमैत्रवसुध्रुवाख्यैः

शक्रान्वितैः शुभतिथौ शुभवासरे च ।

स्नायादथार्तववती मृगपौष्णवायु-

हस्ताश्विधातृभिरं लभते च गर्भम् ॥ ४ ॥

हस्तेति ॥ हस्तस्वात्यश्विनीमृगानुराधाधनिष्ठाश्लेषाहिष्युत्तराश्रयज्येष्ठाभिः
शुभतिथौ भद्रा निद्रासंक्रमे इत्याद्यनिष्टदिनव्यतिरिक्तदिवसे शुभवासरे शु-
भानां चंद्रबुधगुरुशुक्राणां वासरे च आर्तववती ऋतुरेवार्तवम् । प्रज्ञादित्वा-
त्स्वार्थेण । तद्विद्यते यस्याः सा तथोक्ता सा रजोवती स्नायात् । उक्तं च दै-
वज्ञवल्लभे—'ब्राह्मानुराधाश्विनसोममेषु हस्तानिलाखंडलवासवेषु । विश्वा-
र्यमर्धोत्तरभाद्रपदे वराङ्गनास्नानविधिः प्रदिष्टः ॥' आखंडलो ज्येष्ठा वासवं
धनिष्ठेत्युनक्तुः । वारफलमपि तत्रैव—'सरूपतिव्रता दीना पुत्रिणी भोग-
भागिनी । पतिव्रता क्लेशयुक्ता ऋतुस्नानेऽर्कवारतः ॥ इति । केनिरव्यस्य
वारफलं वदंति—'काकीव वंध्या भवतीह शुके नष्टप्रजा स्नानविधौ शुभे च ।
सौरे च मृत्युः पयसोऽल्पतैदौ भौमार्कजीवे बहुपुत्रलाभः ॥' इति । एतत्प्र-
सूतास्नानविषयम् । तदुक्तं दैवज्ञवल्लभे—'स्नाता प्रसूताप्यसुता बुधेन
स्नाता च वंध्या मृगुनंदनेन । सौरे मृतिः क्षीरहतिस्तु सोमे पुत्रार्थलाभो
रविजीवभौमे ॥' इति । विशेषमाह—मृगेति ॥ मृगेवतीस्वातीहस्ताश्विनी-
रविजीवभौमे । स्नातार्तववती अरं शीघ्रं गर्भं लभते । तदुक्तं दैवज्ञमनो-
हरे—'वायुः पूषा च सौम्यश्च करो ब्रह्मा तथाश्विनी । एभिः स्नाने तु

नारीणां गर्भः संपद्यते पुनः ॥' इति । अत्रैकादश नक्षत्राणि ज्ञानविधावु-
क्तानि । तत्रापि षट्सु भेषु शीघ्रं गर्भोत्पत्तिर्भवेत् अन्येषु किञ्चिद्विलम्बेने-
त्यर्थः । सर्वथा विहितभिन्नेषु ज्ञानं न कार्यमिति निष्कृष्टोर्थः । उक्तं च-
'कृत्तिका भरणी मूलमार्द्रा पुष्यः पुनर्वसुः । मघा चित्रा विशाखा च श्रवणो
दशमस्तथा ॥ एताः प्राणहरास्तारास्तासु ज्ञानं न कारयेत् । यदि ज्ञानं प्रकु-
र्वीत पुनः सूतिर्न विद्यते ॥' इति । अर्थाच्छतताराश्लेषापूर्वात्रयेषु मध्यम-
मिति । इयं च देशाचारतो व्यवस्थानुसंधेया शिष्टाचारस्यापि स्मृतिवत्प्रा-
माण्यात् । दाक्षिणात्यास्तु चतुर्थे एव दिवसे ज्ञानमाहुः—'चतुर्थेहनि शुध्यति'
इति 'भर्तुः स्पृश्या चतुर्थेह्नि ज्ञानेन स्त्री रजस्वला' इति स्मृतिवचनात् ॥४॥

अथ गर्भाधानमुद्भूतं शार्दूलविक्रीडितशालिनीभ्यामाह—

गंडांतं त्रिविधं त्यजेन्निधनजन्मर्क्षं च मूलांतकं

दासं पौष्णमथोपरागदिवसं पातं तथा वैधृतिम् ।

पित्रोः श्राद्धदिनं दिवा च परिधाद्यार्धं स्वपत्नीगमे

भान्युत्पातहतानि मृत्युभवनं जन्मर्क्षतः पापभम् ॥ ५ ॥

भद्राषष्ठीपर्वरिक्ताश्च संध्या भौमार्काकीं नाद्यरात्रीश्चतस्रः ।

गर्भाधानं त्र्युत्तरैर्द्रुक्मैत्रब्राह्मस्वातीविष्णुवस्वंबुपे सत् ॥ ६ ॥

गंडांतमिति ॥ अत्र यदि दुष्टफलतिथ्यादिषु रजोदर्शनमुद्भूतं तत्र च-
तुर्थदिनानंतरं शांतिकं विधेयम् । यदाह वसिष्ठः—'प्रभूतदोषं यदि दृश्यते
तत्पुष्पं ततः शांतिककर्म कार्यम् । विवर्जयेदेव तदैकशय्यां यावद्भजोदर्शन-
मन्यधत्ते ॥ ईशानतो गोमयमंडलेन परिस्तुतेऽग्नौ जुहुयात्स दूर्वाम् । युग्मां
घृताक्तां च समित्प्रमाणां गायत्रिकां साष्टसहस्रसंख्याम् ॥ शतप्रमाणामथ
वाघहंत्रीं शुभैर्यवैर्व्याहृतिभिस्तिलैश्च । ततः सुरान्भूमिसुरान्पितृंश्च संतर्पये-
दन्नसुवर्णवस्त्रैः ॥' इति । शांतिकप्रकारस्तु शांतिपद्धत्यादौ द्रष्टव्यः । एवं
शांतिकं विधाय गर्भाधानं विधेयम् । तत्र स्वपत्नीगमे स्वपत्नीगमने एतान्दो-
षान् त्यजेदिति सर्वत्र संबंधः । एतान्कान् । त्रिविधं गंडांतम् । गंडांतलक्षणं
रत्नमालायाम्—'नक्षत्रतिथिलम्बानां गंडांतं त्रिविधं स्मृतम् । नवपंचच-
तुर्थानां व्येकार्धवटिकामितम् ॥' इति । निधनं जन्मर्क्षात् सप्तमं वधतारां
जन्मनक्षत्रं मूलं अंतकं भरणीं दासमश्विनीं पौष्णं रेवतीं मघां उपरागदिवसं
ग्रहणदिनं पातं व्यतीपातं महापातं च वैधृतिं योगं पित्रोर्मातापित्रोः श्रा-
द्धदिनं दिवा सूर्यावच्छिन्नकालं परिधयोगस्य पूर्वार्धं तथोत्पातैर्दिव्यांतरिक्ष-
भौमैस्त्रिविधैरुत्पातैर्हतं दूषितं जन्मर्क्षतः जन्मलम्बाजन्मराशेर्वा मृत्युभवन-
मष्टमं लग्नं पापभं पापग्रहयुक्तं नक्षत्रं लग्नं वा इति ॥ अत्रेति । भद्रा प्र-
सिद्धा षष्ठीतिथिश्च पर्वाणि चतुर्दश्यष्टम्यमावास्यापूर्णिमासंक्रमणानि । उक्तं
च विष्णुपुराणे—'चतुर्दश्यष्टमी चैव अमावास्या च पूर्णिमा । पर्वाण्ये-

तानि राजैर्द्र रविसंक्रांतिरेव च ॥' इति । रिक्ताश्चतुर्थीनवमीचतुर्दश्यः ।
 संध्यां प्रातःसंध्यां सायंसंध्यां च भौमं मंगलवारं अर्कमादित्यवारं आर्कं
 शनैश्चरवारं चतस्रः आधरात्रीः रजोदर्शनदिनमारभ्य दिनचतुष्टयं त्यजेदि-
 त्यर्थः । तदनंतरमपि पुत्रार्थी रजोदर्शनतो विषमदिवसं त्यजेत् । उक्तं चा-
 धानाध्याये वसिष्ठेन निषेधजातम्—'पौष्णद्वये पित्र्यभयाम्यसार्पविष्णुद्वये
 नैधनजन्मभेषु । उत्पातपापग्रहदूषितेषु न कार्यमाधानमनिष्टलभे ॥ उपप्लवे
 वैष्टतिपातयोश्च विष्ट्यां दिवा पारिषपूर्वभागे । संध्यासु पर्वस्वपि मातृपित्रो-
 र्मृतेहि पत्नीगमनं विवर्ज्यम् ॥ दिनेषु युग्मेषु च वक्ष्यमाणयोगैः सुतार्थी
 स्वसतीमुपेयात् । दिनेष्वयुग्मेषु च कन्यकार्थी हित्वा च गंडांस्त्रिखिलभ्रा-
 तानाम् ॥' इति । वक्ष्यमाणयोगैः पुंयोगैः स्त्रीयोगैश्च । अत्र ग्रंथकृता श्रवण-
 धनिष्ठयोर्न निषेधः कृतः । बार्हस्पत्यसंहितायां तयोर्विशेषतो विहितत्वात् ।
 तद्वचनमधुनैव वक्ष्यते । ननु पोडशिग्रहणवद्विहितप्रतिषिद्धत्वाद्विकल्पः क-
 स्माच्च भवति । सत्यम् । बहूनामनुरोधो न्याय्य इति विधिरेवोचितः । अ-
 तएवोक्तं नारदेन—'शुचिर्भूत्वा युग्मतिथावनम्रां कामयेत्प्रियाम् । पुत्रार्थी
 पुरुषस्त्यक्त्वा पौष्णमूलाहिपित्र्यभम् ॥' इति । 'त्यक्त्वा पर्वतिथिं मूलमा-
 श्लेषां पैत्रभं त्विति ॥' इति काश्यपोक्तेः । तिथ्यादयः काश्यपेन कालवि-
 धाने उक्ताः—'षष्ठ्यष्टमीं पंचदर्शीं चतुर्थीं चतुर्दशीमप्युभयत्र हित्वा । शेषाः
 शुभाः स्युस्तिथयो निषेके वाराः शशांकार्यसितेन्दुजानाम् ॥' इति । अत्र
 चाक्ये चंद्रबुधगुरुशुक्रवारा निषेककार्ये शुभा उक्ताः । अर्थादन्ये सूर्यभौमश-
 निवारा निषिद्धाः । उक्तं च कालनिर्णये—'रिक्तापर्वाष्टमी षष्ठी दिवा ज-
 न्मत्रयं तथा । पापग्रहाणां वाराश्च त्याज्याश्चैवानृतौ गतिः ॥' इति । अत-
 एव बृहस्पतिसंहितायाम्—'शेषाण्यृक्षाणि दुष्टानि स्युर्निषेकाख्यकर्मणि'
 इत्युक्तम् । 'सोमज्ञगुरुशुक्राणां वारवर्गोदयाः शुभाः । तेषां च दृष्ट्यश्चैव
 नेतरेषां कदाचन ॥' इति । अत्र केचिन्निषेके पुंवारा उत्तमाः स्त्रीवारौ म-
 ध्यमौ नपुंसकवारौ निषिद्धौ । उक्तं च व्यासेन—'पुरुषग्रहवाराः स्युः
 शुभाः सीमंतकर्मणि । मध्यौ स्त्रीग्रहवारौ तु वर्जयेत्तु नपुंसकौ ॥' इति ।
 अत्र सीमंतग्रहणमुपलक्षणं गर्भाधानस्येत्याहुः । उक्तं चैतत्—'पुंस्त्रीवारेषु स्त्री-
 गमने पुरुषाः स्त्रियो वोत्पद्यन्ते' इति तावदिष्टम् । नपुंसकवारगमने तु नपुं-
 सकस्योत्पत्तिः स्यान्नहि सा कस्यचिदिष्टा भवेदिति नपुंसकबुधवारनिषेध ए-
 वोचितः शनिनिषेधस्तूभयवादिस्तिष्ठ एव । दाक्षिणात्यक्षिष्टसमाचाराच्चातो
 बुधशन्योरेव निषेधोऽन्येषां ग्रहणमिति प्रतीमः । प्राच्यास्तु नैतत्सहंते त-
 न्मते तु सूर्यभौमशनीनामेव निषेधः । नारदः—'रजोदर्शनतोऽस्पृश्या नार्यो
 दिनचतुष्टयम् । ततः शुद्धाः क्रियास्वेताः सर्ववर्णेष्वयं विधिः ॥' अत्रार्थ-
 वादमाह भारद्वाजः—'प्रथमेऽहनि चांडाली द्वितीये ब्रह्मघातिनी । तृतीये
 रजकी प्रोक्ता चतुर्थेऽहनि शुध्यति ॥' धर्मशास्त्रेपि—'भर्तुः स्पृश्या चतु-
 र्येहि ज्ञानेन स्त्री रजस्वला । पंचमेऽहनि योग्या स्यादैवे पित्र्ये च कर्मणि ॥

तस्मादेतावतो दोषास्त्यक्त्वा स्त्रीगमने हिताः ॥' इति । ऋतुकालावधिमाह याज्ञवल्क्यः—'षोडशर्तुर्निशाः स्त्रीणां तस्मिन् युग्मासु संविशेत् । युग्मासु पुत्रा जायन्ते स्त्रियोऽयुग्मासु रात्रिषु ॥' अतः षोडशदिनमध्ये गर्भाधानं विधेयं तत्रैव गर्भसंभवात् तत्र वाराः समीचीनाः प्रागुक्ता एव । अधुना नक्षत्राण्याह—गर्भाधानमिति । उत्तरात्रयमृगहस्तानुराधारोहिणीस्वातिश्रवणबनिष्ठाशततारकासु गर्भाधानं सत् शुभम् । उक्तं च बार्हस्पत्यसंहितायाम्—'हरिहस्तानुराधाश्च स्वातीवारुणवासवम् । उत्तरात्रितयं सौम्यं रोहिणी च शुभाः स्मृताः ॥ आधाने मूलसार्पात्यमशुभं सममन्यभम् ॥' इति । एवं विहितनक्षत्रे सति चंद्रबले गर्भाधानार्थं सकृदेव पत्नीगमनं कार्यमित्याह याज्ञवल्क्यः—'एवं गच्छेत्स्त्रियं क्षामां मघां मूलं च वर्जयेत् । सुस्थिरैर्दौ सकृत्पुत्रं लक्ष्ण्यं जनयेत्पुमान् ॥' चकारादेवतीम् । भीमपराक्रमोऽपि—'पित्र्यं पौष्णं नैऋतं चापि धिष्ण्यं त्यक्त्वा नारीं सुप्रसन्नः प्रसन्नाम् । पुष्टः क्षामां पुत्रकामोऽभिगच्छन्सलक्ष्ण्यं पुत्रमामोति पुण्यम् ॥' इति । तच्च गमनं मंत्रपूर्वकम् । तदुक्तं विष्णुपुराणे—'ऋतावुपगमः शस्तः स्वपत्न्यां मंत्रतो द्विज' इत्युक्तेरिदं त्रैवर्णिकविषयं प्रतीयते । मंत्रास्तु 'विष्णुर्योनिं कल्पयतु' इत्येवमादयः । एतैर्मंत्रैर्दक्षिणेन पाणिनोपस्थमभिमृशेदिति गोमिलोक्तिः ॥ ५ ॥ ६ ॥

अथ गर्भाधाने लग्नबलमिन्द्रवज्रयाह—

केंद्रत्रिकोणेषु शुभैश्च पापैरुयायारिगैः पुंग्रहदृष्टलग्ने ।

ओजांशगेऽब्जेपि च युग्मरात्रौ चित्रादितीज्याश्विषु मध्यमं स्यात्

केंद्रेति ॥ अथ सामान्यतः शुभलग्नानि वसिष्ठोक्तानि—'वृषमिथुनकर्कसिंहकन्यातुलाधरचापझषाः शुभा भवन्ति । यदि शुभफलशालिनोऽनुकूला निधनविशुद्धियुता निषेककाले ॥' इति । तत्र केंद्रत्रिकोणेषु लग्नचतुर्थसप्तमदशमपंचमनवमस्थानस्थितैः शुभग्रहैस्तथा ज्यायारिगैस्तृतीयैकादशषष्ठस्थानस्थितैः पापग्रहैरुपलक्षिते पुंग्रहैः सूर्यभौमगुरुमिर्दृष्टे लग्ने तथा ओजांशगेदौ विषमराशिर्मेषमिथुनादिः । अश ओजादिरेव तत्र स्थिते चंद्रे सति युग्मरात्रौ समरात्रौ गर्भाधानं कार्यम् । यदाह जगन्मोहने वसिष्ठः—'केंद्रत्रिकोणेषु शुभस्थितेषु लग्ने शशांके च शुभैः समेते । पापैस्त्रिभाभारिगतैश्च यायापुंजन्मयोगेषु च संप्रयोगम् ॥' नारदः—'ओजराश्यंशगे चंद्रे लग्ने पुंग्रहवीक्षिते । शुचिर्भूत्वा युग्मतिथौ ह्यनघ्नां कामयेत्स्त्रियम् ॥' इति । पुंग्रहानाह नारदः—'पुंग्रहाः सूर्यजीवाराः स्त्रीग्रहौ शशिभार्गवौ । नपुंसकौ सौम्यसौरी शिरोमात्रं विधुंतुदः ॥' इति । अत्र पुंनपुंसकयोगा वसिष्ठोक्तौ—'आधानलग्ने विषमांशराशौ जीवेदुजाभ्यां युतवीक्षिते वा । नान्यैः सपुत्रस्त्वथ पापखेटैः पापी च मिश्रैर्बलिमिश्र मिश्रः ॥ ओजक्षांशे लग्ने वीर्ययुक्ते जीवेद्वैरौजराश्यंशसंस्थैः । पुंजन्म स्वाद्यत्यये कन्यका स्या-

न्मिश्रैः पंडो ब्यंगौर्द्वित्रिजन्म ॥' पंडो नपुंसकः । 'ओजांशकक्षांविषमर्क्ष-
 संस्थः पुंजन्मकारी रविसूनुरेकः । विचार्य वीर्यं पुरुषग्रहाणां वाच्योऽथ पुत्र-
 स्त्वथ पुत्रिका वा ॥ पापैश्च शेषं सुविचिंत्य वाच्यम्' इति । एवमन्येपि पुं-
 जन्मादियोगा जातके द्रष्टव्याः । एषु यस्मिन्कस्मिन्पुंजन्मयोगे पुत्रार्थी यु-
 ग्मरात्रौ पत्नीं गच्छेत् । कन्याजन्मयोगे तु कन्यार्थी विषमरात्रौ पत्नीं गच्छेत्
 इति फलितोर्थः । अथ गर्भाधाने विहितनक्षत्राप्राप्तौ मध्यमनक्षत्राण्याह-
 चित्रेति । चित्रापुनर्वसुपुष्याश्विनीषु तद्गर्भाधानं मध्यमं मध्यमफलदमि-
 त्यर्थः । यदाह बृहस्पतिः—'चित्रादित्ये तथा तिष्यतुरगौ चेति मध्यमाः ।
 शेषाण्यृक्षाणि दुष्टानि स्युर्निषेकाख्यकर्मणि ॥' इति । अत्र केचिद्देवान्मासु-
 षाद्वा प्रतिबंधाद्भर्तुरसन्निधानेऽनेकेषु ऋतुषु व्यतीतेषु गर्भाधानाख्यः सं-
 स्कारो नाभूत्तदानीं देवान्मध्ये भर्ता समागतश्चेत्तदा दक्षिणायनशुक्रगुर्वस्त-
 न्युनाभिमासादिमहादोषसंज्ञावस्तदा गर्भाधानं नैव भवतीत्याहुः—अतीतका-
 लत्वाद्यथा कालातीतेषु जातकर्मनामकर्माक्षप्राशनचौलादिसंस्काराः पूर्वोक्त-
 दोषसंज्ञावे नैव भवन्ति । उक्तं च वसिष्ठेन—'अतीतकालान्यखिलानि यानि
 कार्याणि सौम्यायनगे दिनेशे । गुरौ भृगौ वाप्यथ इक्ष्यमाने तदुक्तपंचांगदि-
 नेप्यखंडे ॥' इति । सत्यपि नृणामतिक्रमे निमित्तानंतरमेवानैमित्तिकमिति
 न्यायेन 'षोडशर्तुर्निशाः स्त्रीणां तस्मिन्युगमासु संविशेत्' इति याज्ञवल्क्य-
 बचसा षोडशदिनातिक्रमे ऋत्वंतरमपेक्ष्य प्रागुक्तदिशा कालशुद्धिं विचार्य
 कार्यमेव तदा बहुकालव्यापिनी कालशुद्धिरुपेक्ष्यैव । यतो विज्ञानेश्वरेण—
 'तस्मिन्युगमासु संविशेत्' इति व्याख्यावसरे किमयं विधिर्नियमः परि-
 संख्या वेति त्रयः पक्षा उपन्यस्तास्तत्र स्त्रीगमने रागत एव प्रवृत्तेर्नियम ए-
 वायमिति सिद्धांतितम् । अतो 'गच्छेदेव' इति यमस्मरणात् 'ऋताहुपेया-
 त्सर्वत्र वा प्रतिषेधवर्ज्यम्' इति गौतमस्मरणात् ऋत्वगमने प्रत्यवायोऽपि
 स्मर्यते । 'ऋतुस्नातां तु यो भार्या सन्निधौ नोपगच्छति । घोरायां भ्रूणह-
 त्यायां युज्यते नात्र संशयः ॥' इति शातातपोक्तेः—अतएवैतदूषणभया-
 देवाधिकारिणा पित्रादिना कन्या गुणवते वरायावश्यं देवेत्याह याज्ञव-
 ल्क्यः—'पिता पितामहो आता कुल्यो वा जननी तथा । कन्याप्रदः पू-
 र्वनाशे प्रकृतिस्थः परः परः ॥ अप्रयच्छन्नवामोति भ्रूणहत्यामृतावृतौ ॥'
 इति विशेषोक्तिः कैमुतिकन्यायसूचनार्थम् । यत्र पित्रादेरदातुश्चेदयं दोष-
 स्तदा भर्तुरयं दोषो भवत्येवेति किं वाच्यमित्यर्थः । भ्रूणो गर्भः । अथ गर्भा-
 धानं विधाय पुंसा निद्रासमये किं कार्यमित्याह विष्णुः—'निद्रासमयमा-
 साद्य तांबूलं वदनात्प्रजेत् । पर्यंकात्प्रमदां मालां पुंडूं पुष्पाणि मस्तकात् ॥'
 इति । अथानया गर्भो दृतो नवेति प्रश्ने गर्भधारणयोगा जातके द्रष्टव्याः ।
 प्रस्तुतेऽप्रसंगाच्च लिख्यतेऽस्माभिः ॥ इति गर्भाधानं समाप्तम् ॥ ७ ॥

अथ प्रसिद्धे गर्भे सीमंतोन्नयनाख्यसंस्कारमुहूर्ते शार्दूलविक्रीडितेनाह—

जीवाकारदिने मृगेज्यनिर्ऋतिश्रोत्रादितिब्रध्नै
रिक्तामार्करसाष्टवर्ज्यतिथिभिर्मासाधिपे पीवरे ।

सीमंतोऽष्टमषष्ठमासि शुभदैः केंद्रत्रिकोणे खलै-

र्लाभारित्रिषु वा ध्रुवांत्यसदहे लग्ने च पुंभांशके ॥८॥

जीवार्कैति ॥ जीवो बृहस्पतिः अर्कः सूर्यः आरो मंगलः एषां वारे ।

तथा ब्रध्नः सूर्यः 'भास्कराहस्करब्रध्नः' इत्यभिधानात् । तस्य भं हस्तः अन्य-
स्पष्टं नामत एव । एवं मृगपुष्यमूलश्रवणपुनर्वसुहस्तनक्षत्रैः सीमंतो लक्ष-
णया सीमंतोन्नयनाख्यः संस्कारः कार्यः । सीमंत उन्नीयते यस्मिन्कर्मणि त-
स्सीमंतोन्नयनमिति शब्दव्युत्पत्तिः । सीमंतः केशभागः । उक्तं च सीमंता-
ध्याये कश्यपेन—'शुक्लपक्षादिदिवसं रिक्तां पर्वस्य मध्यमम् । तिथिं त्यक्त्वा-
र्कभूसुनुसुरेज्यानां च वासरे ॥' इति ॥ रत्नमालायाम्—'श्रवणः सकरः
पुनर्वसुनिर्ऋतेर्भं च सपुष्यको मृगः । रविभूसुतजीववासराः कथिता पुंस-
वनादिकर्मसु ॥' आदिशब्देन सीमंतोन्नयनादि । व्यासः—'पुरुषग्रहवाराः
स्युः शुभाः सीमंतकर्मणि । मध्यौ स्त्रीग्रहवारौ तु वर्जयेत्तु नपुंसकौ ॥' इति ।
तत्र तिथयो निषिद्धा उच्यन्ते—रिक्तेति । रिक्ताः प्रसिद्धा अमा अमावास्या
अर्काः द्वादशी रसाः षष्ठी अष्टमी एतामिस्तिथिभिर्वर्ज्या न्यूना अवशिष्टा वा-
स्तिथयस्ताभिरुपलक्षिते दिने । यदाह गुरुः—'पक्षच्छिद्रां च रिक्तां च बिना
पंचदशीं शुभाः । चतुर्दशी चतुर्थी च कदाचित्तु शुभप्रदे ॥ शुभसंस्थे नि-
शानाये चतुर्थी च चतुर्दशी । पौर्णमासीं प्रशंसन्ति केचित्सीमंतकर्मणि ॥'
इति । किंच मासाधिपे मासेश इत्यग्रिमश्लोकेन ज्ञाते गर्भमासस्वामिनि
पीवरे पुष्टे उदिते सतीत्यर्थः । यदाह नारदः—'चतुर्थे मासि षष्ठे वाप्यष्टमे
वा तदीश्वरे । बलोपपन्ने दंपत्योश्चंद्रताराबलान्विते ॥' कश्यपोऽपि—'मासे-
श्वरे बलोपेते नास्तगे न पराजिते' इति । यदि मासाधिपो निर्बलस्तदा दोष
इत्याह गर्गः—'यस्य मासाधिपो रिक्तो नीचो वास्त्रंगतोऽपि वा । तस्मि-
न्मासे क्षयं याति प्रसवो वा भविष्यति ॥' स च सीमंतो गर्भधारणसम-
यादष्टमषष्ठमासि अष्टममासि षष्ठमासि वा कार्यः । अयं चेच्छया विकल्पः ।
'षष्ठेऽष्टमे वा मासि' इति याज्ञवल्क्योक्तेः । नारदेन चतुर्थोऽपि मासो-
ऽभ्यधाधि । तद्वाक्यं प्रदर्शितं शौनकेनापि—'चतुर्थे गर्भमासे स्यात्सीमं-
तोन्नयनक्रिया । षष्ठेऽष्टमे वा कुर्वीत सूत्रांतरविधानतः ॥' सूत्रांतरं स्वस्व-
गृहसूत्रम् । एवं स्नेच्छयोक्तमासे एव विधेयम् । तच्च शुद्धपक्षे पूर्वाह्णे एव
नापराह्णे । यदाह नारदः—'शुद्धे पक्षे च पूर्वाह्णे सीमंताख्यो विधिः स्मृतः'
इति । बृहस्पतिरपि—'पूर्वपक्षः शुभः प्रोक्तः कृष्णश्चांत्यत्रिकं बिना । पू-
र्वाह्णे एव तत्रापि नापराह्णे कथंचन ॥' इति । अथ लग्नमुच्यते । केंद्रेति ।
केंद्र ११।१।७।१० त्रिकोणस्थानेषु १।५ शुभदैः सौम्यग्रहैस्तथा लाभारित्रिषु
११।६। ३ खलैः पापग्रहैरुपलक्षिते लग्ने तत्रापि च पुनः पुंभांशके पुरुषराशि-

लभे पुरुषनवांशके च कार्यः । यदाह वसिष्ठः—‘केंद्रत्रिकोणोपगतैश्च सौ-
म्यैर्दुश्चिक्क्यलाभारिगतैश्च पापैः । षडष्टलभ्रांत्यविवर्जितेदौ सीमंतकार्यं शुभं
तथैव ॥’ इति ॥ रत्नमालायाम्—‘षष्ठे मास्यथाष्टमे तद्विषे वीर्योप-
पन्ने विधौ चेष्टैर्दृष्टतनौ नृनामभवने पुंलभभागेषु च । धीधर्माख्यचतुष्टयेऽपि
च गुरौ पापैश्च तद्वाह्यगैर्मृत्युद्वादशवर्जितैश्च मुनिभिः सीमंतकर्म स्मृतम् ॥’
अत्र विशेषमाह कश्यपः—‘चंद्रोऽपि शुभदो ज्ञेयस्त्यक्त्वा षष्ठाष्टमव्य-
यान् । सीमंतलभ्रादेकोपि क्रूरः पंचाष्टरिः फगः । हंति सीमतिनीं सोऽपि त-
द्गर्भं वा न संशयः ॥’ अत्रापि जन्मराशिजन्मलभ्राभ्यामष्टमलभ्रभवनमिष्ट-
लभ्रादष्टमलभ्रं च शुद्धं ग्राह्यम् । यदाह सीमंताध्याये कश्यपः—‘न नैधने
तपोर्लेभे नैधने शुद्धिसंयुते । पंचभिश्च चतुर्भिर्वा सूर्येदुर्गुरुपूर्वकैः । ग्रहैरिष्टैः
शुभे लभे राशावपि च नैधने ॥’ सीमंतोज्ञयनमित्यनुषंगः । तयोः स्त्रीपुं-
सयोः । अस्यापवादः प्रयोगपारिजाते नृसिंहोक्तः—‘लभ्रादष्टमराशीशः
केंद्रगः शुभवीक्षितः । यद्यप्यष्टमभस्योक्तं दोषमाशु व्यपोहति ॥’ अपि-
शब्दो भिन्नक्रमोऽष्टमभस्येत्यस्यानंतरं दृष्टव्यः । स च कैमुतिकन्यायेनान्य-
दोषनिवारणार्थोऽपि संपन्नः । क्वचित्सत्यपि ग्रहबले सिंहवृश्चिकलभ्रे निंदिते
अभिहिते इत्ययमप्यत्र विशेषो ध्येयः । यदाह गुरुः—‘मूलक्षे केचिदि-
च्छंति सीमंतं शुभं बुधाः । सिंहार्लि वर्जयेल्लभं ग्रहैरष्टमवर्जितम् ॥’ ग्रहैः
क्रूरग्रहैः । क्वचिद्राशित्रयं निषिद्धम् । यदाह गर्गः—‘सीमंतोज्ञयनं कार्यं
शुभादौ शुभलभ्रगे । कुलीरमृगकन्याश्च वज्याः शेषाश्च शोभनाः ॥’ इति ।
अथ सतांतरेण नक्षत्राणि वारांश्चाह—ध्रुवेति । ध्रुवाणि रोहिण्युत्तरात्रयं अर्धं
रेवती तथा सदहे सतां शुभग्रहाणां चंद्रबुधगुरुशुक्राणामङ्घ्रि वासरे ध्रुवात्य-
नक्षत्रेषु प्रागुक्तनक्षत्रेषु वा कार्यम् । एवं शुभग्रहवारे वा कार्यमित्यर्थः । य-
दाह गुरुः—‘रोहिण्यैदवमादित्यं पुष्यहस्तोत्तरात्रयम् । पौष्णं वैष्णवं चैव
सीमंतादिषु संमतम् ॥’ इति । श्रीधरः—‘सौम्यानां वारवर्गाः स्युः सी-
मंतादिषु शोभनाः ॥’ इति । अत्र जन्मनक्षत्रं यदि विहितमपि संभवेत्तदा
तदपि वर्जयमित्याह वसिष्ठः—‘बालान्नमुक्तौ व्रतबंधने च राजामिषेके
खलु जन्मविष्यम् । शुभं त्वनिष्टं सततं विवाहसीमंतयात्रादिषु मंगलेषु ॥’
एवं निर्णीते सीमंतोज्ञयनमुहूर्ते शुक्रास्तादिदोषविचारो नास्ति नियतमास-
विहितत्वत् । तदाह गुरुः—‘मासप्रयुक्तकार्येषु मूढत्वं गुरुशुक्रयोः । न
दोषकृन्मलो मासो गुर्वादित्यादिकं तथा ॥’ इति । अयमत्र तात्पर्यार्थः ।
यत्र नियतकाल एव कालो विहितो यथा तृतीये मासि पुंसवनं तत्र शुक्रा-
स्तादिदोषाभाव एव । यत्र तु सीमंतादौ चतुर्थषष्ठाष्टममासरूपं कालत्रय-
विधानं तत्र शुक्रास्तादिदोषरहितेतरकालो ग्राह्यः । संभवात्क्वचित्कुलाचार-
वशात्सीमंतादौ नियत एव कालो विवक्षितो भवेत्तदा न दोषः कुलाचार-
वशादेव तदतिरिक्तो नियत एव कालः स्यात्तदापि न दोषः । यत्र बहुकाल-
विधानेऽपि बहुदिनव्यापकत्वासिंहस्थगुर्वादोषसद्भावे सत्यनन्यगतिकाश्चैव

दोषः । एवं नामकर्माज्ञप्राशनादिष्वपि द्रष्टव्यम् । उक्तं च—‘सीमंतजात-
कादीनि प्राशनांतानि यानि वै । न दोषो मलमासस्य मौढ्यस्य गुरुशुक्रयोः ॥’
इति । मौढ्यस्येत्यादिदोषोपलक्षणम् । एवं च कालप्रतीक्षायोग्येषु चूडाकरणा-
दिषु मलमासादिदोषो विचारणीय एवेति । अथैते गर्भाधानादयः संस्काराः
किं गर्भसंस्कारकत्वात्प्रतिगर्भमावर्तते उत सकृदेव कार्या इति । तत्रेदं भृगु-
वाक्यम्—‘प्राप्ते तृतीयमासे स्फुरदिंदुकलापपक्षे च । पुंसवनं पुत्रेषुगर्भे
गर्भे प्रकुर्वीत’ इति । पुंसवनमुपलक्षणं सर्वगर्भसंस्काराणाम् । गर्भे गर्भे इति
वीप्साग्रहणात्प्रतिगर्भमावृत्तिरिति केचिदाहुः । अपरे च सकृदेव कार्या इ-
त्याहुः । यदाह हारीतः—‘सकृच्च कृतसंस्काराः सीमन्तेन द्विजस्त्रियः । यं यं
गर्भं प्रसूयन्ते स सर्वः संस्कृतो भवेत् ॥’ इति । एतेन क्षेत्रसंस्कारत्वमुक्तं
भवति । यथा भूरेकवारं दाहाद्यनेकसंस्कारवती सर्वकाले कर्षणयोग्या भवति
तद्वदत्राप्येत्यर्थः । केचित्तु कोंकणदेशादौ प्रतिवर्षं दाहादिसंस्कारं विधाय
कर्षणं क्रियते इत्येवं पक्षद्वयसंभवे देशाचारतो व्यवस्था ध्येया । ननु तृती-
यमासविहितत्वादादौ पुंसवनमुद्धूतो विचारणीयस्ततश्चतुर्थषष्ठाष्टममासवि-
हितः सीमंतमुद्धूतो विचार्यः, वैपरीत्योक्तौ किं बीजमिति । उच्यते । सी-
मन्ते विहितस्य तिथिनक्षत्रवारलग्नादिसमुदायस्य पुंसवनेप्युपयोगात्सर्वदेश-
प्रसिद्धसीमंतानुष्ठानाचारदर्शनाच्चादौ सीमंतस्योक्तिः । पुंसवनं स्वतंत्रकर्त-
व्यत्वेनोक्तमपि शिष्टाः सीमन्तेन सहैव कुर्वन्ति । यदाह जातूकर्ण्यः—‘सी-
मन्तेन सहाधवा’ इति । नृसिंहोऽपि—‘सीमंतोन्नयनस्योक्तितिथिवासररा-
शिषु । पुंसवं कारयेद्विद्वान्सहैवैकदिनेऽथवा ॥’ इति । अतएवानवलोभ-
नाख्यं कर्मास्मिन्नेव दिने क्रियत इति शिष्टाचारोऽप्यत्रार्थे प्रमाणम् ॥ इति
सीमंतविचारः ॥ ८ ॥

अथ प्रसंगेन मासेश्वरान् स्त्रीणां चंद्रबलं च वसंततिलकयाह—

मासेश्वराः सितकुजेज्यरवींदुसौर-

चंद्रात्मजास्तनुपचंद्रदिवाकराः स्युः ।

स्त्रीणां विधोर्बलमुशन्ति विवाहगर्भ-

संस्कारयोरितरकर्मसु भर्तुरेव ॥ ९ ॥

मासेश्वरा इति ॥ गर्भप्रथममासादारभ्य दशमप्रसूतिमासपर्यंतं सिता-
दयो मासेश्वरा ज्ञेयाः । यथा प्रथममासेश्वरः शुक्रः द्वितीये मंगलः तृतीये गुरुः
चतुर्थे रविः पंचमे चंद्रः षष्ठे शनिः सप्तमे बुधः अष्टमे आधानलग्नाधिपतिः
नवमे चंद्रः दशमे सूर्यः । अत्र प्रथममासमारभ्य दशममासं यावद्गर्भस्य कल-
लादिरूपावस्था भवतीत्यपि विशेषो ध्येयः । यदाह वराहः—‘कललघनां-
कुरास्थिचर्मांगजचेतनाद्याः क्रमशो गदिता भवन्ति शुभाशुभं च मासाधि-
पतेः सदृशम् ॥’ इति । शुक्रशोणितसन्निपातः कललम् । अंगजानि लोमानि ।

वसिष्ठोपि—‘सितावनेयामरपूज्यसूर्यचंद्रार्किसौम्योदयपेदुसूयाः । मासाधि-
पाः स्युः क्रमशो दशैते निपीडितो नाशयति स्वमासि ॥’ स्त्रीणामिति ॥
गोचरप्रकरणे यद्यप्युभयोः स्त्रीपुंसयोः सामान्यतो ग्रहबलमुक्तं तथाप्यत्र
स्त्रीणां चंद्रबले विशेषोऽभिधीयते । विवाहे गर्भसंस्कारे गर्भाधानपुंसवनसी-
मंतादिरूपे स्त्रीणामपि बलं ग्राह्यं इतरकर्मसु वस्त्रपरिधानालंकारधारणादिषु
कृत्येषु भर्तुर्धनस्यैव चंद्रबलं ग्राह्यं नतु स्त्रीणाम् । यदा तु भर्ता मृतस्तदा
स्त्रीणामेव चंद्रबलं ग्राह्यमित्यर्थसिद्धम् । उक्तंच—‘पाणिपीडनविधेरनंतरं भ-
र्तुरेव बलमैववादिकम् । चिंतनीयमिह योषितां कश्चिन्नष्टमंगलमृते मनीषि-
भिः ॥’ इति । राजमार्तंडः—‘विवाहकार्यं कुसुमप्रतिष्ठा गर्भप्रतिष्ठा च नि-
ताविशुद्धौ । अन्यानि कार्याणि धनस्य शुद्धौ पर्यौ विहीने प्रमदात्मशुद्धौ ॥’
कुसुमप्रतिष्ठा गर्भाधानम् । गर्भप्रतिष्ठा सीमंतादिः ॥ ९ ॥

अथ येषामाचारः पृथगेव पुंसवनं विधेयमिति तदर्थं पुंसवनमुहूर्तं वि-
ष्णुपूजामुहूर्तं चंद्रवज्रयाह—

पूर्वोदितैः पुंसवनं विधेयं मासे तृतीये तथ विष्णुपूजा ।

मासेऽष्टमे विष्णुविधातृजीवैर्लग्ने शुभे मृत्युगृहे च शुद्धे ॥ १० ॥

पूर्वोदितैरिति ॥ पूर्वं सीमंतोज्ञयने उदितैः प्रोक्तैस्तिथिवारनक्षत्रलग्नैरुप-
लक्षिते तृतीये मासि पुंसवनं विधेयमिति तदर्थं पुंसवनाख्यं कर्म विधेयम् ।
पुमान् स्यतेऽनेन कर्मणेति व्युत्पत्त्या पुंसवनकर्मणा पुंसवहेतुना । यदाह
शौनकः—‘व्यक्ते गर्भे तृतीये तु मासे पुंसवनं भवेत् । गर्भेऽव्यक्ते तृतीये
चेच्चतुर्थे मासि वा भवेत् ॥’ नृसिंहः—‘सीमंतोज्ञयनस्योक्ततिथिवासरा-
शिषु । पुंसवं कारयेद्विद्वान्सहैवैकदिनेऽथवा ॥’ इति । विशेषमाह वसिष्ठः—
‘कुर्यात्पुंसवनं प्रसिद्धविषये गर्भे तृतीयेऽथवा मासि स्फीततनौ तुषारकिरणे
पुण्येऽथवा वैष्णवे । हित्वा कर्कटकं न्युग्रममबलामन्येष्वरिक्ते तिथौ शुद्धे नै-
धनधाम्नि शुक्रशशभृद्विन्मंत्रिणां वासरे ॥’ इति । नैधनधाम्नि अष्टमस्थाने
सर्वग्रहरहिते । यदाह वसिष्ठः—‘अष्टमस्था ग्रहाः सर्वे नेष्टाः स्युस्ते शुभा-
वहाः । एवं सम्यक्परीक्ष्यैव कुर्यात्पुंसवनक्रियाम् ॥’ इति । वारास्त्वत्र सौ-
म्यग्रहाणामुक्ताः । बृहस्पतिरप्यत्र विशेषमाह—‘गुरुशुक्रबुधेदूनां द्रेष्काण-
दिवसांशकाः । तेषामुदयहोराश्च पुंसवेतिशुभावहाः ॥’ इति । अन्यैस्तु श्री-
यत्यादिभिः पुंवारा एव प्रशस्ता अभिहितास्तत्फलान्याह गर्गः—‘सौम्ये
मृतप्रजा मंदे मृत्युर्वध्या च भार्गवे । सोमे दुग्धविहीना स्याच्छेषाः सर्वा-
र्थसिद्धिदाः ॥’ इति । अत्र वचनद्वयप्रामाण्याद्विकल्पः । केचित्तु यदा तृतीये
मासि पुंसवनं चिकीर्षितं तदा सौम्यवारा एव ग्राह्याः । यदा तु चतुर्थे मासि
गर्भस्य व्यक्तत्वात्पुंसवनं चिकीर्षितं तदा पुंवारा एव ग्राह्या इत्याहुः । नक्ष-
त्राणि यत्र पुंनमानि ग्राह्याणि तानि श्रवणः संकर इति श्रीपत्तिनोक्तानि ।
वसिष्ठश्च पुंनानामन्यभिहितानि । यथा—‘पुंनम श्रवणं तिष्यः स्वाती हस्तः

पुनर्वसुः । मूलं प्रोष्ठपदं चानुराधा मृगशिरोऽश्विनी ॥' विशेषमाह ऋक्षो-
च्चयः—'हस्ताद्रातिष्यमूलानि सौम्ये विष्णुः पुनर्वसुः । प्रोष्ठपदादयं प्रोक्त-
माषाढद्वयमेव च ॥ श्रेष्ठानि कथितान्येव विष्ण्यान्येकादशैव तु । स्वातौ
तथा मघायां च रेवत्यां फल्गुनीद्वये ॥ अश्विन्यां चैव नक्षत्रे यदा पुंसवनं
भवेत् । नरः संपद्यते दैवाद्यदा स्याद्गुरुस्तल्पगः । लुब्धो ह्रस्वतनुः क्रूरो नारी
चेत्कुलटा भवेत् ॥ शेषाणि दश विष्ण्यानि निदितानि विशेषतः ॥' तदेत-
योर्द्विरुक्तार्थयोर्वाक्ययोर्देशाचारतो व्यवस्था । तत्र वसिष्ठवाक्येन दाक्षि-
णात्या व्यवहरन्ति । प्राच्यास्तु ऋक्षोच्चयवाक्येन ॥ अथ लग्नशुद्धि-
माह ऋक्षोच्चयः—'मीनवृश्चिककुम्भेषु चापगोसिंहकन्यकाः । उक्ताः पुंस-
वनाद्येषु सुखपुत्रादिवाञ्छया ॥ केंद्रत्रिकोणभवनेषु शुभस्थितेषु पापेषु षट्-
त्रिदशलाभगृहस्थितेषु । जीवेंदुभानुभृगुभूमिजमंदिरेषु लग्नेषु लग्नपरिशुद्ध-
शुभांशकेषु ॥' अत्रापि स्त्रीपुंसयोश्चंद्रबलमावश्यकमित्याह नृसिंहः—'अपि
पुंसवनं कार्यं दंपत्योरनुकूलमे । जन्मादि वर्जयेद्राशिं चांशकं विपदादिषु ॥'
इति । अथ गर्भरक्षार्थं विष्णुपूजामुहूर्त उच्यते—अथेति । सीमंतानंतरमष्टमे
मासि विष्णुविधातृजीवैः श्रवणरोहिणीपुष्यैरुपलक्षिते दिवसे तथा लग्ने शुभे
शुभस्वामिके शुभयुक्ते वा सति तथा मृत्युगृहेऽष्टमस्थाने शुद्धे सर्वग्रहरहिते
च सति विष्णुपूजा कार्या । यदाह प्रयोगपारिजाते वसिष्ठः—'मास्यष्टमे
च गर्भस्य कुर्याद्विष्णुबलिक्रियाम् । श्रवणे चैव रोहिण्यां पुष्ये चैव प्रश-
स्यते ॥ द्वितीया सप्तमी चैव द्वादशी च शुभा तिथिः । शुभग्रहोदयाः श-
स्तास्तेषां च दिवसा अपि ॥ पापाख्यायारिगाः श्रेष्ठा नेष्टाः सर्वेऽष्टमे
स्थिताः ॥' इति । अष्टमग्रहदोषापवादमाह गुरुः—'रंध्रेशः स्वांशगः स्वोच्चे
स्वक्षेत्रोपचयक्षगः । अष्टमस्थस्य दोषोऽयं विनश्यति न संशयः ॥' इति ।
नारदोपि—'लग्नाष्टमेशयोर्मंत्रे लग्नेशे बलसंयुते । अस्तगे निधनेशे च नि-
धनेपि शुभग्रहे ॥' इति । वसिष्ठसंहितायां तु संक्षिप्योक्तम्—'रोहिण्यां वा
वैष्णवे पूर्वपक्षे द्वादश्यां वा सप्तमे वा तिथौ वा । मध्ये चाह्नः पूर्वभागेऽनु-
कूले विष्णोः पूजां कारयेद्गर्भपुष्टयै ॥' तत्र पूजाप्रकारस्तेनैवोक्तः—'पीतांबरं
कृष्णवर्णं शंखचक्रगदांबुजम् । वैकुण्ठवासिनं विष्णुं मृत्कुम्भे स्थापयेत्ततः ॥
विष्णोः स्वरूपं कनकेन कृत्वा तल्लिगमंत्रैरथ गंधधूपैः । वस्त्राक्षतैर्गुग्गुलुधूप-
दीपैर्नैवेद्यतान्बूलफलैश्च सम्यक् ॥ विष्णुं च देवतापूजां गर्भाणां रक्षणाय
च । ब्राह्मणाय प्रदातव्या प्रतिमा वस्त्रसंयुता ॥' इति गर्भरक्षार्थं विष्णुपूजा १०

अथ जातकर्मनामकरणयोर्मुहूर्तमुपजात्याह—

तज्जातकर्मादि शिशोर्विधेयं पर्वाख्यरिक्तोनतिथौ शुभेऽह्नि ।

एकादशे द्वादशकेऽपि घसे मृदुध्रुवक्षिप्रचरोडुषु स्यात् ॥११॥

तज्जातकमेति ॥ नन्विदमयुक्तं यज्जातकर्म शुभदिने कार्यमिति । कुतः ।
जातस्योत्पन्नस्य कर्म वैदिकः संस्कारविशेषः स जातकर्मशब्देनोच्यते । तच्च

शब्दप्रवृत्त्योत्पन्नलक्षण एव तत्र विधेयम् । यदाह वसिष्ठः—‘यस्मिन्मुहूर्ते जनितः कुमारस्तस्मिन्विधेयं खलु जातकर्म । संतर्प्य देवान्सपितृन्दिवांश्च सुवर्णगोभूतिलकांस्यवस्त्रैः ॥’ इति । विष्णुरपि—‘जातकर्म ततः कुर्यात्पुत्रे जाते यथोदितम्’ इति । यथोदितं स्वस्वगृहानुसारेणेत्यर्थः । तच्च श्रवणानन्तरं सचैलं स्नानं विधाय कार्यम् । उक्तं च ज्योतिःसागरे वसिष्ठेन—‘श्रुत्वा जातं पिता पुत्रं सचैलं स्नानमाचरेत् । उत्तराभिमुखो भूत्वा नद्यां वा देव-खासके ॥’ इति । तदपि नालच्छेदनात्प्रागेव कार्यम् । उक्तं च मनुना—‘प्राङ्गाभिवर्धनात्पुंसो जातकर्म विधीयते’ इति । वर्धनं छेदनम् । वृधु छेदन इति धात्वर्थानुसारात् । अत्र हेतुमाह जैमिनिः—‘यावज्जोच्छिद्यते नालं तावज्जाप्नोति सूतकम् । छिन्ने नाले ततः पश्चात्सूतकं तु विधीयते ॥’ इति । तस्माज्जातकर्ममुहूर्तोऽनुपपन्नः । उच्यते—संक्रांत्यादिदुष्टकालेषु शुभकर्माचरणं नास्ति । यदाह गर्गः—‘व्यतीपाते च संक्रांतौ ग्रहणे वैधृतावपि । श्राद्धं विना शुभं कर्म प्राप्तकालेपि नाचरेत् ॥’ अन्यच्च—‘अमासंक्रांतिविध्यादौ प्राप्तकालेपि नाचरेत्’ । किंच मूलज्येष्ठागंडांतादिषु जन्मसंभवे शांतिविधानात् । अथवा पिता देशांतरगतो राजगृहादौ निरुद्धो वा जातकर्मादि कर्तुमशक्नु-वन्पश्चात्प्रतिबंधापवादेन गृहमागतोपि सन्नेव करोति तदैव जन्माभावात्सूत-कप्रवृत्तेश्च । तदाह वैजवापः—‘जन्मतोऽनन्तरं कार्यं जातकर्म यथाविधि । देवादतीतः कालश्चेदतीते सूतके भवेत् ॥’ इति । अतएव कालविकल्पोऽ-भिहितो नारदसंहितायाम्—‘तस्मिज्जन्ममुहूर्ते तु सूतकांते तथा शिशोः । जातकर्म च कर्तव्यं पितृपूजनपूर्वकम् ॥’ इति । इदं च तुल्यन्यायत्वात्प्राप्त-कर्मण्यपि ध्येयम् । तस्मादतिक्रांतकालेपि अवश्यं जातकर्मादिमुहूर्तो विचार्य इत्यलमतिप्रसंगेन । तज्जातकर्मादीति । पर्वाण्युक्तानि मया । रिक्ताः चतुर्थीनव-मीचतुर्दश्यः ताभिरुने वर्जिते तिथौ । जात्यभिप्रायेणैकवचनम् । शुभेहि व्यती-पातादिदोषरहिते दिवसे शुभग्रहवासरे च तथैकादशे द्वादशे वा षष्ठे दिने तथा मृदुध्रुवक्षिप्रचरभानि प्रसिद्धानि तेषु च शिशोर्बालस्य तज्जन्मसमया-तिक्रांतं जातकर्मादि । आदिशब्देन नामकर्माप्युच्यते । तद्विधेयं कर्तव्यं स्यात् । उक्तं च वसिष्ठेन—‘मृदुध्रुवक्षिप्रचरेषु भेषु चारिक्तपर्वाख्यदिनेषु कार्यम् । शुभ-ग्रहणां दिनलभ्यवर्गे तज्जातकर्म त्वथ नामधेयम् ॥’ इति । रत्नमालायाम्—‘मृ-दुध्रुवक्षिप्रचरेषु भेषु सूनोर्विधेयं खलु जातकर्म । गुरौ भृगौ वापि चतुष्टयस्ये संतः प्रशंसन्ति च नामधेयम् ॥’ चतुष्टयं केंद्रम् । जातकर्मप्रयोजनमाह गुरुः—‘जातकर्मक्रियां कुर्यात्पुत्रायुःश्रीविवृद्धये । ग्रहदोषविनाशाय सूतिकाऽ-शुभविच्छिदे ॥ कुमारग्रहनाशाय पुंसां सत्त्वविवृद्धये ॥’ इति । अथ नाम-कर्मणि विशेषविचारः । नारदः—‘सूतकांते नामकर्म विधेयं खलु लो-चितम्’ इति । तत्र नक्षत्रादिनियमाभावो नियतकालविहितत्वात् । तदुक्तं सारसंग्रहे—‘एकादशेऽह्नि विप्राणां क्षत्रियाणां त्रयोदशे । वैश्यानां षोडशे नाम मासांते शूद्रजन्मनः ॥’ इति । मनुस्तु—‘नामधेयं दशम्यां तु द्वाद-

इयां चास्य कारयेम् । पुण्ये तिथौ मुहूर्ते वा नक्षत्रे वा गुणान्विते ॥' दश-
म्यामतीतायामेकादशे दिवसे इत्यर्थः । एतच्च ब्राह्मणविषयं पूर्वोदीरितवा-
क्यस्वरसात् । अत्र नामकर्मणोपि विहितकालातिक्रमे शुक्रास्तादिदोषरहिते
शुभकाले तत्कार्यम् । यदाह कश्यपः—'उक्तकाले प्रकर्तव्या द्विजानामखि-
लाः क्रियाः । अतीतेषु च कालेषु कर्तव्याश्चोत्तरायणे ॥ सुरेज्येऽप्यसुरेज्ये
वा नास्त्ये न च वार्धके । शुभलभे शुभांशे च शुमेहि शुभवासरे ॥ चंद्र-
ताराबलोपेते नैघनोदयवर्जिते । पूर्वाह्ने क्षिप्रनक्षत्रचरस्थिरमृदूदुषु ॥ नाम
मंगलघोषैश्च रहस्यं दक्षिणश्रुतौ ॥' बृहस्पतिः—'पूर्वाह्णः श्रेष्ठ इत्युक्तो म-
ध्याह्नो मध्यमः स्मृतः । अपराह्णं च रात्रिं च वर्जयेन्नामकर्मणि ॥' तथा
जगन्मोहने गुरुः—'पक्षच्छिद्रां च नवमीं हित्वा पंचदर्शी तथा । शेषाः
स्युस्तिथयः सर्वा नामकर्मणि पूजिताः ॥ भास्करार्कजभौमानां वर्जयेदंशको-
दयौ । धनकर्मसुतभ्रातृनवमस्थः शुभः शशी ॥ शुद्धव्यंयेऽष्टमे लभे पापाश्च
ज्यरिलाभगाः । शुभेषु शेषसंस्थेषु नामकर्म शुभावहम् ॥' इति । प्रयोजनं
च स्मर्यते—'नामाखिलस्य व्यवहारहेतुः शुभावहं कर्मसु भाग्यहेतुः । ना-
श्चैव कीर्तिं लभते मनुष्यस्ततः प्रशस्तं खलु नामकर्म ॥' तच्च नाम जन्मनक्ष-
त्रचरणलक्षितस्वरोदयाभिहितशतपदचक्रांतर्गताक्षरादिकमेव कार्यम् । उक्तं च
गृह्यपरिशिष्टे—'तदक्षरादिकं नाम यस्मिन्धिष्ये तदक्षरम्' । शतपदच-
क्रसारोद्धारो ज्योतिषार्केऽभिहितो यथा—'चूचेचोला पदेष्वाद्ये लील
लेलो यमस्य मे । आईउए इमेमेर्भे ओवावीवू च धातु मे ॥ वेवोकाकी मृगे
ख्याताः कूखळच्छ तु रौद्रमे । केकोहाही त्वदितिमे हूहेहोढा च पुण्यमे ॥
डीडूडेडो इमे सार्पे मामीमूमे मघामिधे । मोटाटीटू तथा भाग्ये टेटोपाप्य-
र्यमर्धके ॥ पूषणाठा तथा हस्ते पेपोरारीति चित्रमे । रुरेरोता तथा स्वातौ
तीतूतेतो द्विदैवमे ॥ नानीनूने क्रमान्मैत्रे नोयायीयू इतींद्रमे । येयोभामीति
मूलाख्ये भूधाफाढा जलस्य मे ॥ मेभोजाजीति विश्वर्क्षे जूजेजोखाभिजिद्ध-
वेत् । खीखूखेखा श्रुतौ ज्ञेया गागीगूगे च वासवे ॥ गोसासीसू जलेर्धर्क्षे से-
सोदादीत्यजांघ्रिमे । दूजक्षथा तथोपांत्ये देदोचाचीति पौष्णमे ॥ इति प्रोक्ता
इमे पद्ये वर्णानामादिजाः स्फुटाः । ज्ञेया मेषादिराशीनां नवभिर्नवभिः पदैः ॥'
एतैरादिमाक्षरैश्चूडामणिरित्यादिनामानि स्थाप्यानि । तदुक्तं शंखेन—'कुलदे-
वतानक्षत्रादिमाससंबद्धं नाम पिता वा कुर्यादन्योपि वा कुलवृद्धः' इति ।
अत्र केचित् 'जन्मनाम तु गोपयेत्' इति स्मरणाजन्मनक्षत्रसंबन्धि नाम गुप्तं
संस्थाप्य व्यवहारार्थमन्यन्नाम कुर्यादित्याहुः । तच्च नाम कीदृशं कार्यमित्याह
वसिष्ठः—'तद्द्व्यक्षरं वा चतुरक्षरं वा यथेप्सितं चांतलकारयुक्तम् । विव-
र्ज्य नामादिकमेव कार्यं स्फुटं वदेदक्षिणकर्णरंध्रे ॥' इति । याज्ञिका अपि प-
ठन्ति—'घोषवदाद्यंतर्तस्थं त्रिपुरुषानुकूलमनरिप्रतिष्ठितं द्व्यक्षरं वा कृतं कु-
र्यान्न तद्धितम्' इति । कृतं कृदंतं तद्धितं तद्धितांतं घोषवदादीनां कृदंततद्धि-
तानां च ज्ञानं व्याकरणशास्त्राज्ज्ञेयम् । विश्वप्रकाशपद्धतौ तु विशेषः—'कु-

मार्या अप्ययुजाक्षरेण नाम दधीत' इति । मासनामानि वसिष्ठेनोक्तानि-
'चैत्रादिमासनामानि वैकुण्ठोऽथ जनार्दनः । उपेन्द्रो यज्ञपुरुषो वासुदेवस्त्रिवि-
क्रमः । योगीशः पुण्डरीकाक्षः कृष्णोऽनंतोऽच्युतस्तथा । चक्रधारीति चैतानि
क्रमादाहुर्मनीषिणः ॥' इति । कुलदेवतास्तु वंशपरंपरया प्रसिद्धाः । अत्रान्यो
नामप्रयुक्तो विशेषः स्मृतिभ्योऽनुसंधेयः ॥ इति नामकर्म समाप्तम् ॥ ११ ॥

अथ बालजन्मानंतरं प्राच्यशिष्टाचारप्राप्तं प्रसूताज्ञानमुहूर्तं वसंत-
तिलकयाह—

पौष्णध्रुवेंदुकरवातहयेषु सूती-

स्नानं समित्रभरवीज्यकुजेषु शस्तम् ।

नार्द्रात्रयश्रुतिमघांतकमिश्रमूल-

त्वाष्ट्रे ज्ञसौरिवसुषड्रविरिक्ततिथ्याम् ॥ १२ ॥

पौष्णेति ॥ पौष्णं रेवती ध्रुवाणि प्रसिद्धानि इंदुर्मृगः करो हस्तः वातः स्वा-
ती हयोऽश्विनी एषु समित्रभरवीज्यकुजेषु अनुराधानक्षत्रसूर्यगुरुभौमवारसहि-
तेषु सूत्याः प्रसूतायाः स्नानं प्रशस्तमुत्तमफलदम् । तदुक्तं दैवज्ञवल्लभे—'उ-
त्तरात्रयरोहिण्यः सौम्यः पवनरेवती । प्रसूता वनिता स्नायाद्धस्तमैत्राश्विनीपु
च ॥ स्नाता प्रसूताप्यसुता बुधेन स्नाता च वंध्या भृगुनंदनेन । सौरे स्मृतिः
क्षीरहतिश्च सोमे पुत्रार्थलाभो रविजीवभौमे ॥' अन्ये तु पूर्वाफलगुनीज्येष्ठाघ-
निष्ठास्वपि सूतीस्नानं वदन्ति । 'करेंद्रभाग्यानिलवासवांत्यमैत्रैदवाश्विध्रुवमेहि
पुंसाम् । तिथावरिक्ते शुभमामनन्ति प्रसूतिकास्नानविधिं मुनीन्द्राः ॥' इति ।
अथ निषिद्धनक्षत्राण्युच्यन्ते । आर्द्रात्रयमार्द्रापुनर्वसुपुष्याः श्रुतिमघांतकमि-
श्रमूलत्वाद्वाणि प्रसिद्धानि । इन्द्रैकवद्भावः । एषु दशनक्षत्रेषु सूतीस्नानं न
शस्तं पुनः सूतेरभावादिति तात्पर्यार्थः । तथा ज्ञो बुधः सौरिः शनिः तथा
वसुः अष्टमी षट् षष्ठी रविर्द्वादशी रिक्ताः ४।९।१४ बुधशनिवारयोरेतासु
तिथिषु च न शस्तम् । तदप्युक्तं दैवज्ञमनोहरे—'भरणी कृत्तिका मूलमार्द्रा
पुष्यः पुनर्वसुः । मघा चित्रा विशाखा च श्रवणो दशमस्तथा ॥ एषु मंदे बुधे
चारे सूतीस्नानं न कारयेत् । यदि स्नानं प्रकुर्वीत पुनः सूतिर्न विद्यते ॥' इति ।
एतच्च दाक्षिणात्या नानुमन्यन्ते । यत्सूतिकास्नानं वदन् प्राच्य इति द्रष्टव्यः ।
किं सूतकमध्ये सूतिकास्नानं सूतकाद्बहिर्वा । नाद्यः कल्पः । यदि सूतकम-
ध्ये षष्ठिकापूजार्थं क्रियमाणमपि स्नानं चांडालहस्तघृतपुष्पवस्त्रिफलमेव शु-
द्ध्यभावात् । नापि द्वितीयः । सूतकानंतरमेव शुद्धापादकस्नानस्य विहित-
त्वात् । यद्यपि दैवज्ञवल्लभवाक्यं तदाचारमूलकं न स्मृतिमूलकमिति मत्वा
संतोऽष्टव्यम् । अथ प्राच्यमतेनैव जन्मानंतरं बालस्य स्नानपानमुहूर्तं उच्यते-
स्नाभिः 'रिक्तां भौमं परित्यज्य विष्टिं पातं सवैष्टितिम् । मृदुध्रुवक्षिप्रमेसु
स्नान्यपानं हितं शिशोः ॥' इति दैवज्ञवल्लभोक्तेः ॥ इति सूतीस्नानम् ॥ १२ ॥

अथ प्रसंगतः संस्कारानंतरं गर्भगतमपि प्रथमादिमासोत्पन्नदंतफलं
शार्दूलविक्रीडितेनाह—

मासे चेतप्रथमे भवेत्सदशनो बालो विनश्येत्स्वयं

हन्यात्स क्रमतोऽनुजातभगिनीमात्रग्रजान्ध्यादिके ।

षष्ठादौ लभते हि भोगमतुलं तातात्सुखं पुष्टतां

लक्ष्मीं सौख्यमथो जनौ सदशनो वोर्ध्वं स्वपित्रादिहा ॥१३॥

मासे चेदिति ॥ बालकश्चेज्जन्मानंतरं प्रथमे मासे सदशनो दंतयुक्तो
भवेत्स्यात्तदा स्वयं विनश्येत् । ततो ध्यादिके मासे द्वितीयादिके स बालको
दंतयुक्तो भवेत्तदाऽनुजातभगिनीमात्रग्रजान्ध्यादिके । यथा द्वितीयमासेऽनुजातं
कनिष्ठभ्रातरं हन्ति । तृतीयमासे भगिनीं हन्ति । चतुर्थमासे मातरं हन्ति । पंचमे
मासे अग्रजं ज्येष्ठभ्रातरं हन्ति । षष्ठादिमासेषु दंतजन्म समीचीनफ-
लम् । यथा षष्ठे अतुलं बहुलं भोगं लभते । सप्तमे तातात्पितृतः
सुखं लभते । अष्टमे पुष्टताम् । नवमे लक्ष्मीम् । दशमे सौख्यम् ।
एतच्चोपलक्षणं एकादशे मासे सुखबाहुल्यं लभते इत्यर्थः । यदाह
चण्डेश्वरः—‘प्रथमे दंतजननात्स्वयमेव विनश्यति । द्वितीये भ्रातरं
हन्ति तृतीये भगिनीं तथा ॥ चतुर्थे मातरं हन्ति पंचमे चात्मनोग्रजम् ।
षष्ठे च मंत्रजीवी स्यात्सप्तमे पितृसौख्यदः ॥ अष्टमे पुष्टिजनको नवमे लभते
धनम् । लभते दशमे मासि सौख्यमेकादशेपि वा ॥ द्वादशे धनसंपत्तिर्दन्तानां
जनने फलम् ॥’ इति । अथो इति । अथो जनौ जन्मकाल एव सदशनो
दंतयुक्तः स्यात्तदा स्वपित्रादिहा स्वमात्मानं पितरं च आदिशब्देन
मातरं च हन्ति नाशयतीति स्वपित्रादिहा । केचिदादिशब्देन आत्रादीना-
मपि नाशं व्याचक्षते । वोर्ध्वमिति । वा अथवा ऊर्ध्वं ऊर्ध्वपंक्तौ स्वजन्मा-
नंतरं निषिद्धेऽविहितेपि वा काले सदशनश्चेत्स्यात्तदापि स्वपित्रादिहा । आ-
त्मपितृमातृनाशक इत्यर्थः । उक्तं च पद्मपुराणे विष्णुधर्मोत्तरे परशु-
रामं प्रत्याह पुष्करः—‘दंतजन्मनि बालानां लक्षणं तन्निबोध मे । उपरि
प्रथमं यस्य जायते च शिशोर्द्विजाः ॥’ उपर्युपरि पंक्तौ । द्विजा दंताः । ‘दं-
तविप्राण्डजा द्विजाः’ इत्यभिधानात् । तैर्वा सह च यस्य स्याज्जन्म भार्गव-
सत्तम । मातरं पितरं चाथ खादेदात्मानमेव च ॥’ इति । एवंविधे दंतज-
नने शांतिरप्युक्ता तत्रैव । ‘तत्र शांतिं प्रवक्ष्यामि तन्मे निगदतः शृणु ।
गजपृष्ठगतं बालं नौस्थं वा स्थापयेद्विजः ॥ तदभावे तु धर्मज्ञ कांचने तु
वरासने ।’ तदभावे गजाभावे । ‘सर्वौषधैः सर्वगंधैर्बाजैः पुष्पैः फलैस्तथा ॥
पंचगव्येन रत्नैश्च मृत्तिकाभिश्च भार्गव । स्थालीपाकेन धातारं पूजयेत्तदन्-
तरम् ॥ सप्ताहं चात्र कर्तव्यं तथा ब्राह्मणभोजनम् । अष्टमेऽहनि विप्राणां
तथा देया च दक्षिणा । कांचनं रजतं गाश्च भुवं चासनमेव च । दंतजन्मनि
सामान्यं शृणु ज्ञानमतः परम् ॥ भद्रासने निवेश्यैनं मृद्धिर्मूलफलैस्तथा ।

सर्वौषधैः सर्वबीजैः सर्वगंधैस्तथैव च ॥ स्नापयेत्पूजयेच्चात्र वह्निहोमं समीरितम् । प्रथमं स्थापयेत्तत्र देवदेवं च केशवम् ॥ एतेषामेव जुहुयाद्भूतमग्नौ यथाविधि । ब्राह्मणानां तु दातव्या यथाशक्त्या च दक्षिणा ॥ ततः स्वलंकृतं बालमासने तूपवेशयेत् । आसनं छत्रमूर्धानं बीजैः सुस्नापयेत्ततः ॥ सुखी-
मिर्बालकानां च तैः सुकार्यं च पूजनम् । पूज्याश्चाविधवा नार्यो ब्राह्मणाः सुहृदस्तथा ॥ इत्येव पद्मपुराणोक्ता दंतजननशान्तिविधेया ततोऽशुभफल-
नाशः शुभफलावाप्तिर्भवतीति ॥ इति प्रथमादिमासे दंतजननफलम् ॥ १३ ॥

अथ दोलारोहणमुहूर्तं विवक्षुस्तत्संबन्धिः शुभाशुभफलदातृदोलाचक्र-
मनुष्ठमाह—

दोलारोहेऽर्कभात्पंचशरपंचेषुसप्तमैः ।

नैरुज्यं मरणं काश्यं व्याधिः सौख्यं क्रमाच्छिशोः ॥१४॥

दोलारोह इति ॥ काष्ठलोहाद्याधारोपनिबद्धः परुषाघातवशादंतरिक्षे ग-
तागतं कुर्वन्नल्पो बालकयोग्यः पर्यंकविशेषो दोलाशब्देनोच्यते । तत्र शिशो-
र्बालस्य दोलारोहे दोलास्थापने चिकीर्षिते सति अर्कभात्सूर्यनक्षत्रात्पंच
नक्षत्रैर्नैरुज्यं नीरोगता स्यात् तदग्रिमपंचनक्षत्रैर्मरणं स्यात् तदग्रिमपंचन-
क्षत्रैः काश्यं देहे कृशत्वं स्यात् तदग्रिमैरिषुभिः पंचनक्षत्रैर्व्याधिः
स्यात् तदग्रिमसप्तनक्षत्रैः सौख्यं स्यादिति यथासंख्यं योजना । फलं
चेदं शिशोरेव संस्कार्यत्वात् । उक्तं च—‘सूर्यभाच्चंद्रभं यावत्पंचपंच
चतुर्दिशम् । मध्ये तु सप्त देयानि दोलिकाचक्र उत्तमे ॥ पूर्वभागे निरोगत्वं
दक्षिणे मरणं ध्रुवम् । पश्चिमे तु कृशो बाल उत्तरे व्याधिसंभवः ॥ शेषेषु
सप्तधिष्येषु बालकस्य सुखं भवेत् ॥ १४ ॥

अथावसरप्राप्तं दोलामुहूर्तं वसंतिलकायाः पूर्वार्धेनोत्तरार्धेन निष्क्रमण-
मुहूर्तं चाह—

दंतार्कधूपधृतिदिङ्मितवासरे स्या-

द्वारे शुभे मृदुलघुध्रुवमैः शिशूनाम् ।

दोलाधिरुदिरथ निष्क्रमणं चतुर्थ-

मासे गमोक्तसमयेऽर्कमितेऽह्नि वा स्यात् ॥ १५ ॥

दंतार्क इति ॥ दंताः द्वात्रिंशत् अर्काः द्वादश भूपाः षोडश घृतयोऽष्टा-
दश दिशो दश एतन्मितदिवसेषु तथा शुभे वारे सोमबुधगुरुशुक्राणां वारे
तथा मृदुगणलघुगणध्रुवगणनक्षत्रैरुपलक्षिते शिशूनां बालानां दोलाधिरुदिर-
दोलायामधिरुदिरारोहः स्यात् । यदाह प्रयोगपारिजाते गुरुः—‘दोला-
रोहस्तु कर्तव्यो दशमे द्वादशेपि वा । षोडशे दिवसे वापि द्वात्रिंशदिवसेऽ-
पि वा ॥’ इति । भविष्यपुराणे—‘अभीष्टे पुण्यदिवसे चंद्रताराबलान्विते ।

सृष्टुवक्षिप्रमेष्टु माता वा कुलयोषितः । योगशायिहरिं स्मृत्वा प्राक्शीर्षं
विन्यसेच्छिशुम् ॥' इति ॥ अथ प्रसंगतोऽन्येषामपि दोलारोहणमुद्धृतः
प्रोच्यते । तत्र दीपिका—'उग्रेंद्रमूलाहिशिवाभिर्वर्ज्यं शस्त्रेण युक्तिवि-
लम्बयोगे । विष्टिक्षमापुत्रयमाहवर्ज्यमांदोलिकारोहणमत्र शस्त्रम् ॥' इति ।
यमः शनिः । अथ निष्क्रमणमुद्धृतः । तत्र चतुर्थमासे गमोक्तसमये या-
त्रामिहितसमीचीनतिथिवारनक्षत्रादिसहिते काले शिशूनां निष्क्रमणं निष्क-
माख्यसंस्कारं पूर्वं गृहाद्वहिर्गमनं कुर्यात् । वा अथवार्कमितेहि द्वादशे दि-
वसे निष्क्रमणं कुर्यात् । यदाह मनुः—'चतुर्थे मासि कर्तव्यं शिशोर्निष्क-
मणं गृहात्' । गुरुरपि 'गृहाभिष्क्रमणं सूनोश्चतुर्थे मासि कारयेत् । या-
त्रोक्ते समये मासि तृतीये द्वादशेहनि ॥' अत्र तृतीयमासोऽप्युक्तो राजमा-
र्तडेनापि—'मासे तृतीये शशिवृद्धिपक्षे क्षपाकरे शोभनगोचरस्ये । उष्णा-
तपापग्रहवर्जिते मे निष्कासनं सौख्यकरं शिशूनाम् ॥' तदेतयोः पक्षयोर्य-
थागृह्यं व्यवस्था । मुद्धृतसंग्रहे तु विशिष्यतिष्याद्युक्तं निष्क्रमणे—'पूर्वः
पक्षः शुभः प्रोक्तः कृष्णश्चात्यत्रिकं विना । रिक्ताषष्ठयष्टमीदर्शद्वादशीश्च वि-
वर्जयेत् । चत्वार्यर्च्यग्नतस्त्रीणि वैशाखीणि च बुधयभात् । बुधभादुत्तराभाद्र-
पदातस्त्रीणि भानि च । मैत्रमादित्यपुष्यौ च रोहिणी च शुभावहाः ॥ क्षपालिमेषा
वर्ज्याः स्युस्तथैवाधोमुखानि च । सतां तु वारवर्गाश्च शुभदास्तदयास्तथा ॥
केंद्रत्रिकोणगाः सौम्याः पापाः षष्ठत्रिकाभगाः । उपनिष्क्रमणे शस्त्रा मातुलो
वाहयेच्छिशुम् ॥' इति । अधोमुखानि 'मूलाहिमिश्रोत्रमधोमुखं भवेत्'
इत्युक्तानि । उदयाः लग्नानि । एवंविधे सुलभे क्रियमाणस्य शिशुनिष्क्रमण-
कर्मणः फलमाह बृहस्पतिः—'अथ निष्क्रमणं नाम गृहात्पथमनिर्गमः ।
अकृतायां क्रियायां स्यादायुःश्रीनाशनं शिशोः ॥ कृते संपद्विबुद्धिः स्यादायु-
वर्धनमेव च ॥' अत्र विशेषमाह यमः—'तृतीये मासि कर्तव्यं शिशोः
सूर्यस्य दर्शनम् । चतुर्थे मासि कर्तव्यमग्रेन्द्रस्य दर्शनम् ॥' इति । इति
निष्क्रमणमुद्धृतः ॥ १५ ॥

अथ सूतिकायाः जलपूजामुद्धृतं भुवंगप्रथातेनाह—

कवीज्यास्तचैत्राधिमासे न पौषे जलं पूजयेत्सूतिकामासपूर्तौ ।
बुधेंद्रीज्यवारे विरिक्ते तिथौ हि श्रुतीज्यादितीर्द्वर्कनैर्ऋत्यमैत्रैः ॥

कवीज्येति ॥ कविः शुक्रः इज्यो गुरुः अनयोरस्ते चैत्रमासे तथाधिक-
मासे तथा पौषमासे सूतिका जनयित्री मासपूर्तौ सत्यां जलं नद्यादेरंडु न
पूजयेत् । तथा बुधेंद्रीज्यवारे बुधगुरुचंद्रवारे तथा विरिक्ते रिक्तादिहते तिथौ
हि निश्चितं तथा श्रुतिः श्रवणः इज्यः पुष्यः भदितिः पुनर्वसुः इंद्रमृगः अर्कः
हस्तः नैर्ऋत्यं मूलं मैत्रमनुराधा एतैर्नक्षत्रैः सहिते दिने सूतिका जनयित्री
मासपूर्तौ सत्यां नद्यादेर्जलं पूजयेत् । अत्र मूलानुपलंभः । नन्वयं मुद्धर्तौ
निष्क्रमणात्प्राक् नामकरणानंतरं वक्तव्यः प्राप्तकालत्वाद्युक्तमे कारणं न प-

इयाम इति चेच्छृणु । क्रमस्त्वत्र शास्त्रीयो विवक्षितो जलपूजा ह्याचारप्राप्ता
लौकिकीति क्रमानपेक्षा । अतः कालान्तरेपि केचिजलपूजामाहुः । अथ मा-
सानंतरं विहितो गवादिदुग्धपानविधिस्तन्मुद्रतः प्राच्यमतेन मयोच्यते ।
श्रीधरीये—‘एकत्रिंशे वासरे वा द्वितीये जन्मर्क्षे वा शुद्धलभेऽनुकूले । शंखे
क्षीरं संनिदध्याच्छिशूनां वक्त्रे धात्री पूज्यपूजां विधाय ॥’ नृसिंहोऽपि—
‘एकत्रिंशद्दिने चैव पयः शंखेन पाययेत् । अन्नप्राशननक्षत्रदिवसोदयराशिषु ॥’
वक्ष्यमाणान्नप्राशनोक्तशुभदिवसे एकत्रिंशत्तमे धात्र्युपमाता गवादिक्षीरं शंखे
विधाय मान्यपूजां च विधाय शिशुमुखे क्षीरं निदध्यादित्यर्थः ॥ १६ ॥

अथान्नप्राशनमुद्रतं स्रग्धरावसंततिलकाभ्यामाह—

रिक्तानंदाष्टदर्शं हरिदिवसमथो सौरिभौमार्कवारां-

लुप्तं जन्मर्क्षलप्राष्टमगृहलवगं मीनमेषालिकं च ।

हित्वा षष्ठात्समे मास्यथ हि मृगदृशां पंचमादोजमासे

नक्षत्रैः स्यात्स्थिराख्यैः समृदुलघुचरैर्बालकाभाशनं सत् १७

केंद्रत्रिकोणसहजेषु शुभैः खशुद्ध-

लग्ने त्रिलाभरिपुगैश्च वदन्ति पापैः ।

लग्नाष्टषष्ठरहितं शशिनं प्रशस्तं

मैत्राम्बुपानिलजनुर्भमसच्च केचित् ॥ १८ ॥

रिक्तेति ॥ केंद्रेति ॥ अथोशब्दो मध्ये पठितोपि पद्यादौ ज्ञेयः । अथो
अनंतरं निष्क्रमणानंतरमेवंविधे काले बालानामन्नाशनं प्रथमभोजनं सत्
शुभफलदायि स्यादित्यन्वयः । तत्रैते वर्ज्यपदार्थाः । रिक्ताः १।९।१४ नंदा
१।६।११ अष्ट ८ दर्श ३० हरिदिवसं द्वादशी १२ एतास्तिथीर्हित्वा उपलक्ष-
णत्वात्तिथिक्षयं च तथा सौरिभौमार्कवारांश्च हित्वेत्यर्थः । यदाह नारदः—
‘रिक्तां तिथिक्षयं नंदां द्वादशीमष्टमीमपि । त्यक्त्वान्यतिथयः श्रेष्ठाः प्राशने
शुभवासराः ॥’ इति । कश्यपोऽपि—‘द्वादशीमष्टमीं रिक्तां नंदां चैव
दिनक्षयम् । सूर्याकिंभौमवारांश्च त्यक्त्वान्यशुभवासरे ॥’ नवान्नप्राशनमित्य-
नुवर्तते । अतएवोक्तं जीर्णैः—‘द्वितीया च तृतीया च पंचमी सप्तमी तथा ।
अयोदशी च दशमी प्राशने तिथयः शुभाः ॥’ इति । कचित्सूर्यबुधगुरुवाराः
प्रशस्ताः उक्ताः अन्ये निषिद्धाः । उक्तं च—‘शशिशुके च मंदाग्निः शनौ भौसे
बलक्षयः । बुधार्कगुरुवारेषु प्राशनं हि शुभावहम् ॥’ इति । तदेतन्निर्मूलत्वा-
दुपेक्ष्यम् । दोषांतरमप्युक्तं नारदेन—‘न वैष्टौ व्यतीपाते विष्ट्यां गंडा-
तिपंडयोः । शूले वज्रे न परिधे बालान्नप्राशनं हितम् ॥ अत्रैषां दोषाणां सामा-
न्यतो निषेधे सिद्धे पुनर्वचनम् ‘विष्टिरंगारकश्चैव’ ‘वज्रविष्कंभयोस्तिस्रः’

इत्यनयोरप्यपवादार्थम् । तेन स्वीयभोगपर्यंतं निषेधः । लग्नमिति लग्ने जन्मराशिजन्मलग्ने ताभ्यामष्टमगृहमष्टमलवोऽष्टमनवांशश्च तौ गच्छति प्राप्नोत्येवंविधं लग्नं हित्वा जन्मराशिजन्मलग्नाभ्यामष्टमनवांशं च त्यजेदित्यर्थः । उक्तं च कश्यपेन—‘जन्मराशिविलग्नान्भ्यां नैघनेशे च वर्जयेत् ।’ इति । तथा मीनमेवालिकं च मीनमेषवृश्चिकलग्नानि हित्वा । यदाह जगन्मोहने कश्यपः—‘गोश्वकुंभतुलाकन्यासिंहकर्कनृयुग्मृगाः । शुभदा राशयश्चैते न मेषक्षपवृश्चिकाः ॥’ इति । नृयुक् मिथुनम् । मृगो मकरः । षष्ठादिति त्यल्लोपे पंचमी । षष्ठमासमारभ्य सममासे षष्ठाष्टमदशमद्वादशमासेषु बालानामन्नप्राशनम् । पुंवालविषयमेतत् । अथानंतरं हि निश्चयेन मृगदृशां कन्यकानां पंचमादोजमासे विषममासे पंचमसप्तमनवमैकादशमासेषु अन्नप्राशनं सत् । उक्तं च वसिष्ठेन—‘युग्मेषु मासेषु च षष्ठमासात्संवत्सरे वा नियतं शिशूनाम् । अयुग्ममासेषु च कन्यकानां नवाक्षसंप्राशनमिष्टमेतत् ॥’ अत्रायुग्ममासत्वं पंचममासादिति ज्ञेयम् । यदाह नारदः—‘षष्ठे मास्यष्टमे वाक् पुंसां स्त्रीणां च पंचमे । सप्तमे मासि वा कार्यं नवाक्षप्राशनं शुभम् ॥’ मनुस्तु—‘षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि’ इत्याह । एवमनेककालासिधाने कस्मिन्काले अन्नप्राशनं विधेयमिति संदेहः । किं समबलत्वात्सर्वेऽपि मुख्ये एव काला उत कश्चिन्मुख्यगौणभाव इति । अत्र ब्रूमः—स्वस्वगृहे विशिष्यकालोऽन्नप्राशने उक्तः स मुख्यः । तत्र गुरुशुक्रास्तादिविचारो नैवेति ध्येयम् । इतरेषु गौणकालेषु विहितकालाननुष्ठाने सति निर्दोषकाले हि विधेयम् । यत्र स्वगृहे कचिद्विशिष्यकालो नाभिहितस्तत्र सर्वेषां सांहितिककालानां तुल्यबलत्वाद्विकल्पो भवति । तत्रापि सदोषं कालं विहाय निर्दोषे कालेऽन्नप्राशनं विधेयमिति फलितोऽर्थः । तत्रापि शुक्लपक्षे पूर्वाह्णे विधेयम् । ‘शुक्लपक्षे च पूर्वाह्णे’ इति नारदोक्तेः । नक्षत्रैरिति मृदुगणलघुगणचरयुतैः स्थिराख्यैर्नक्षत्रैर्बालकाप्रशशनं स्यात् । ‘चरस्थिरमृदुक्षिप्रनक्षत्रेषु शुभे दिने’ इति कश्यपोक्तेः । जगन्मोहने वसिष्ठोऽपि—‘विष्णुरुष्णकिरणो हिमरश्मिर्वायुमिन्नवरुणादिति चित्राः । अश्वितिष्यवसुपौष्णभरोहिण्युत्तराश्च क्षिशुभोजनताराः ॥’ इति । अत्र विहितनक्षत्रेषु जन्मनक्षत्रं प्रशस्तमुक्तं नारदेन—‘षट्बंधनचौलाक्षप्राशने चोपनायने । शुभदं जन्मनक्षत्रमशुभं त्वन्यकर्मणि ॥’ इति । ‘बालाक्षमुक्तौ व्रतबंधनेऽपि राजाभिषेके खलु जन्मधिष्ण्यम् । शुभं त्वनिष्ठं सततं विवाहसीमंतयात्रादिषु मंगलेषु ॥’ इति वसिष्ठोक्तेश्च । यत्तु गुरुवचनम्—‘जन्मक्षकर्मनक्षत्रे आधानक्षे च वर्जयेत् । कर्णवेधं तथा यानं शुरकर्माक्षभोजनम् ॥’ इति । एषां हि लक्षणमुक्तं मुहूर्तसंग्रहे—‘जन्मभं जन्मनक्षत्रं दशमं कर्मसंज्ञितम् । एकोनविंशमाधानं त्रयोविंशं विनाशभम् ॥’ इति । त्रयोविंशत्यतिरिक्तानां सर्वेषां जन्मनक्षत्रत्वमस्तीति तद्वार्षिकनवाक्षभोजनविषयकम् । अतएव लोकेऽन्नभोजनाक्षप्राशनशब्दयोः साधारणत्वेन व्यवहारोपलंभात् । ‘जन्मनक्षत्रगश्वद्वयः प्रशस्तः सर्वकर्मसु । क्षौरभैषजवाक्-

ध्वकर्तनेषु च वर्जयेत् ॥' इति दीपिकायां निषेधानुपलंभाच्च । तस्मात्प्रथ-
मदशमैकोनविंशेषु जन्मनक्षत्रेषु बालाग्रप्राशनं प्रशस्ततरमिति वयं ब्रूमः ।
यदपि लल्लवाक्यम्—'हिवैकं जन्मर्क्षं द्वे तारे जन्मसंज्ञिते शुभदे । उद्वाहे
चोपनये यात्रायामन्नभोजने क्षौरे ॥' इति । यन्नक्षत्रे जन्म तज्जन्मनक्षत्रं
दशमैकोनविंशं च जन्मतारेत्युच्यते लोकैः । एतदपि प्रागुक्तविषयमेवेत्यलम-
तिप्रसंगेन । तत्रापि विद्वनक्षत्रं सर्वथा निषिद्धमेव । तदुक्तं दीपिकायाम्—
'कर्णवेधे विवाहे च व्रते पुंसवने तथा । प्राशने चाद्यचूडायां विद्वमृक्षं परि-
त्यजेत् ॥' वेधप्रकारो हि विवाहप्रकरणे वक्ष्यते । यद्यपि केंद्रशब्देन दशम-
मपि स्थानमुच्यते तथापि न गृह्यते 'खशुद्धलमे' इति वक्ष्यमाणत्वात् ।
एवंसति केंद्राणि १।४।७ कोणं ९।५ सहजं ३ एषु स्थानेषु स्थितैः शुभग्रहै-
स्तथा त्रि ३ लाभ ११ रिपुगैः ६ पापग्रहैश्चोपलक्षिते लमे खशुद्धे दशमशुद्धि-
सहिते सर्वग्रहरहिते इति यावत् । एवंविधे लमे लग्नाष्टषष्ठस्थानरहितमर्थाद-
न्यस्थानस्थितं शशिनं प्रशस्तं वदंति मुनय इति शेषः । यदाह कश्यपः—'त्रि-
कोणकेंद्रत्रयायेषु शुभैस्त्रयायारिगैः परैः । अलग्ननिधनांत्यारिस्थानस्थेन हिमां-
शुना ॥' अन्नप्राशनं कुर्यादित्यनुवर्तते । अत्र लग्नस्थचंद्रनिषेधः क्षीणचंद्रविषयः ।
नारदोऽपि—'दशमे शुद्धिसंयुक्ते शुभलमे शुभांशके । शुक्लपक्षे च पूर्वाह्णे
सौम्ययुक्तनिरीक्षिते ॥ त्रिषष्टलाभगैः पापैः केंद्रधीधर्मगैः शुभैः । व्यंत्यारिनि-
धनस्थेन चंद्रेण प्राशनं शुभम् ॥' इति । अत्र दशमशुद्धिः सर्वग्रहराहित्यं दश-
मस्थानरहितकेंद्रं केंद्रशब्देन विवक्षितम् । यदाह प्रयोगपारिजातेऽर्णवः—
'दशमस्थानगान्सर्वान्वर्जयेन्मतिमान्नरः । अन्नप्राशनकृत्येषु मृत्युक्लेशभयाव-
हान् ॥' अत्र लग्नस्थचंद्रः प्रशस्तः पूर्णचंद्रविषयत्वात् । एतच्चाग्रिमपथे वक्ष्य-
ते । विशेषमाह अत्र गुरुः—'शुक्रारक्षाः क्रमाद्याताः सप्तमाष्टमधर्ममे । भो-
ज्यभोक्तृनवत्वे तु सर्वथा मरणप्रदाः ॥' इति । शुक्रः सप्तमः भौमोऽष्टमः
बुधो नवमश्च । भोज्यमन्नं गोधूमादि तस्य नवत्वेन वास्तत्वेन भक्षणीये सति
भोक्तुरन्नप्राशनकर्तुर्बालकस्य नवत्वे सति वा एते ग्रहा मरणप्रदा इत्यर्थः ।
मैत्रेति । मैत्रांबुपानिला अनुराधाशततारकास्वात्योऽसत्यो निषिद्धा इति केचि-
दाहुरिति परमतेनोपन्यासः । यथोक्तं श्रीपतिना—'रेवतीश्रुतिपुनर्वसुहस्ता
आह्वतः पृथगपि द्वितये च । त्र्युत्तरे च गदितं पृथुकानां प्राशनं हि स नवाग्र-
विधानम् ॥' अस्यार्थः । रेवत्यादिभ्यः पंचभ्यो द्वितयेपि नक्षत्रे कोऽर्थः रेव-
त्यश्विनी च श्रवणं धनिष्ठा च पुनर्वसुः पुष्यश्च हस्तश्चित्रा च रोहिणी मृगश्च
उत्तरात्रयमेव । एवं त्रयोदशर्क्षेषु पृथुकानां बालानामन्नप्राशनं वार्षिकं नवा-
ग्रविधानं च गदितमिति । नारदादिभिस्तु चरस्थिरक्षिप्रमृदुनक्षत्रेषु इति
षोडशनक्षत्राणामभिधानात् तत्र त्रयाणामनुराधाशततारकास्वातीनामाभि-
ध्यादतः श्रीपतिमतमाश्रित्यैषां भानां निषिद्धत्वमुक्तं ग्रंथकृता च पुनर्जनुर्भ-
जन्मनक्षत्रं चासत् । यदाह गुरुः—'जन्मर्क्षं कर्मनक्षत्रे आधानर्क्षं च व-
र्जयेद् । कर्णवेधं तथा यानं क्षुरकर्मान्नभोजनम् ॥' इति । विशेषानवधा-

रणं जनानां मतमेतत् । वस्तुतस्तु अन्नस्य भोजनं अन्नभोजनमिति व्युत्पत्त्या
वार्षिकनवाग्रभोजनविषयकमेवैतदित्युक्तमस्माभिः पूर्वपद्ये ॥ १७ ॥ १८ ॥

अथ ग्रहाणां स्थानवशात्फलान्यनुष्टुपछंदोभ्यामाह—

क्षीणेन्दुपूर्णचंद्रेज्यज्ञभौमार्काकिंभार्गवैः ।

त्रिकोणव्ययकेंद्राष्टस्थितैरुक्तं फलं ग्रहैः ॥ १९ ॥

मिक्षाशी यज्ञकृदीर्घजीवी ज्ञानी च पित्तरुक् ।

कुष्ठी चान्नक्लेशवातव्याधिमान्भोगभागिति ॥ २० ॥

क्षीणेन्द्रिति ॥ मिक्षाशीति ॥ त्रिकोणे ९ । ५ व्यये १२ केंद्राणि दश-
मरहितानि १।४।७ अष्टौ ८ एषु स्थानेषु स्थितैः क्षीणेन्द्रादिभिरष्टभिर्ग्रहेर्मिक्षा-
शीत्यादिकं फलं यथासंख्येनोक्तम् । मुनिभिरिति शेषः । यथा एषु स्थानेषु
स्थितः क्षीणचंद्रश्चेत्तदाग्रप्राशनकृद्वालो मिक्षाशी दरिद्रः स्यात् । तथा पूर्ण-
चंद्र एतत्स्थानस्थितश्चेत्तदा ज्योतिष्टोमयज्ञकृत् । एवमिज्यो गुरुश्चेदीर्घ-
जीवी । ज्ञो बुधश्चेज्ज्ञानी स्यात् । भौमश्चेत्पित्तरुक् पित्तकृता रुक् यस्यासौ
पित्तरुक् । अर्कश्चेत्कुष्ठी स्यात् । आर्किः शनिश्चेत्तद्वान्नाभावसंबन्धी क्लेशोऽ-
न्नक्लेशः, वातप्रधानो व्याधिर्वातव्याधिः एतौ विद्येते यस्यासौ अन्नक्लेशवा-
तव्याधिमान्स्यात् । उपलक्षणत्वाद्वाहुकेत्वोरप्येतत्फलं द्रष्टव्यम् । भार्गवः,
शुक्रश्चेत्तर्हि भोगभाक् स्यादित्यर्थः । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘रवौ लग्ने
कुष्ठी धरणितनये पित्तगदभाक् शनौ वातव्याधिः कृशशशिनि मिक्षाशन-
रतः । बुधे ज्ञानी भोगी ब्रुशनसि चिरायुः सुरगुरौ त्रिधौ पूर्णे यज्वा भवति
च नरः सत्रद इह ॥ कंटकात्पनिधनत्रिकोणगास्तत्फलं ददति यन्नतो ग्रहाः ।
षष्ठ इंदुरशुभस्तथाष्टमः केंद्रकोणगत ऐनिरन्नहृत् ॥’ इति । सूर्यस्तस्यापत्यमैनिः
शनिः । अत्र लग्नस्थितानामेव ग्रहाणां फलाभिधानादन्यकेंद्रादिषु तदति-
देशात्फलेपि महत्त्वालपत्त्वकृतो विशेषो ध्येय इति निष्कृष्टोऽर्थः ॥ अन्यथा
सर्वकेंद्राधनुवादेन कुष्ठादिफलमेव ब्रूयात् ॥ अतएव वसिष्ठेन लग्नस्थिता-
नामेव फलमुक्तम्—‘कुष्ठी लग्नगते सूर्ये क्षीणचंद्रे च भिक्षुकः । सत्रदः पूर्ण-
चंद्रे स्यात्कुजे पित्तरुजादितः ॥ बुधे ज्ञानी गुरौ भोगी दीर्घायुर्भाग्यवान्सिते ।
वातरोगी शनौ राहौ केतौ चान्नविवर्जितः ॥’ इति । नारदादिभिरप्येव-
मुक्तम् । लग्नं विहायान्यकेंद्रस्थितानां ग्रहाणां तु सामान्यत एव फलं शुभा-
शुभमुक्तं तद्वाक्यं प्रागभिहितमस्माभिः । ग्रंथकर्त्रा तु लाघवात् रत्नमाला-
पद्यार्थमनुसूत्यैवमुक्तमित्यदोषः । पूर्णचंद्रक्षीणचंद्रयोर्लक्षणमन्नप्राशनप्रकरणे
उक्तं वसिष्ठेन—‘संपूर्णदूभयाष्टम्योर्मध्येदुः पूर्णसंज्ञकः । विनष्टदूभयाष्ट-
म्योर्मध्येऽसौ क्षीणसंज्ञकः ॥’ इति । संपूर्णेदुः पूर्णिमा मध्येदुरित्यत्र छांदसः स-
मासः । कुतः—‘समर्थः पदविधिः’ इति, सापेक्षमसमर्थं भवतीति च
स्मरणात् । अथवा मध्ये इंदुरिति पदच्छेदः । तत्र यादेशो यलोपे च ‘पूर्व-

त्रासिद्धम्' इत्यसिद्धत्वमाहुणे कर्तव्ये न भवति 'न मु ने' इत्यत्र नेति योगविभागात्तस्य चेष्टसिद्धिविषयत्वात् । विनष्टेदुरमावास्या असाविति कृतपदच्छेदे मध्ये इंदुशब्दः ॥ इति अन्नप्राशनम् ॥ १९ ॥ २० ॥

अथ भूम्युपवेशनमुहूर्तं वसंततिलकयाह—

पृथ्वीवराहमभिपूज्य कुजे विशुद्धे

रिक्ते तिथौ व्रजति पंचममासि बालम् ।

बद्धाशुभेऽहि कटिसूत्रमथ ध्रुवंदु-

ज्येष्ठर्क्षमैत्रलघुभैरुपवेशयेत्कौ ॥ २१ ॥

पृथ्वीति ॥ पृथ्वी च वराहश्चानयोः समाहारद्वंद्वः । पृथ्वीं वराहं चाभिपूज्य । कुजे विशुद्धे । भौमबले सतीत्यर्थः । अरिक्ते रिक्तारहिततिथौ सति तथा पंचममासि व्रजति लभे सति तथा शुभेहि शुभग्रहवारेषु तथा ध्रुवंदुज्येष्ठर्क्षमैत्रलघुभैः रोहिण्युत्तरात्रयमृगज्येष्ठानुराधाश्विनीपुष्यहस्तैर्दशनक्षत्रैः उपलक्षिते काले बालं कटिसूत्रं पटसूत्रादिनिर्मितं कटिस्थले बद्ध्वा कौ पृथिव्यामुपवेशयेन्मंत्रपाठपूर्वकमुपवेशनाख्यं संस्कारं कुर्यात् । उक्तं च पञ्चपुराणे—'पंचमे च तथा मासि भूमौ तमुपवेशयेत् । तत्र सर्वे ग्रहाः शस्ता भौमो राम विशेषतः ॥ तिथिं च वर्जयेद्रिक्तां शस्तानि शृणु भानि मे । उत्तरात्रितयं सौम्यं पुष्यर्क्षं शक्रदैवतम् ॥ प्राजापत्यं च हस्तं च शस्तमाश्विनमित्रभम् । वराहं पूजयेद्देवं पृथिवीं च तथा ग्रहान् ॥' मंत्रा अपि तत्रैवोक्तास्ते लिख्यन्तेऽस्माभिः—'रक्षैनं वसुधे देवि सदा सर्वगतं शुभे । आयुःप्रमाणं निखिलं निक्षिपस्व हरिप्रिये ॥ अचिरादायुषस्तस्य ये केचित्परिपंथिनः । जीवितारोग्यवित्तेषु निर्दहस्त्वान्विरेण तान् ॥ धारिण्यशेषभूतानां मातस्त्वमविका इति । कुमारं पाहि मातस्त्वं ब्रह्मा तदनुमन्यताम् ॥ तस्योपवेशनं कृत्वा भूमौ ब्राह्मणभोजनम् । पूर्वं कृत्वा ततः कार्यमुत्सवं पूर्ववद्विजः ॥' इति । उत्सवो नीराजनादिः । यद्यपि ग्रंथकर्त्रा पंचममासि कर्तव्यं भूम्युपवेशनमन्नप्राशनतः प्राक् वक्तव्यं तथापि ज्योतिःशास्त्रकर्तृवसि-
ष्टाद्यनुकृत्वात् क्रमबाधमंगीकृत्योक्तम् । सांप्रतं बालानां त्वन्नप्राशनसमय एव भूम्युपवेशनकाल इति ॥ २१ ॥

अथ जीविकापरीक्षां शालिन्याह—

तस्मिन्काले स्थापयेत्तत्पुरस्तादस्त्रं शस्त्रं पुस्तकं लेखनीं च ।

स्वर्णं रौप्यं यच्च गृह्णाति बालस्तैराजीवैस्तस्य वृत्तिः प्रदिष्टा ॥ २२ ॥

तस्मिन्काल इति ॥ स्पष्टार्थं पद्यम् । आजीवैर्जीविकाभिः । 'आजीवो जीविका वार्ता' इत्यभिधानात् । यदाह मार्कण्डेयः—'अग्रतोऽथ प्रवि-
न्यस्य शिलाभांडानि सर्वशः । शस्त्राणि चैव वस्त्राणि ततः पश्येत्तु लक्षणम् ॥

प्रथमं यत्स्पृशेद्बालो रिंगमाणः स्वयं तदा । जीविका तस्य बालस्य तेनैव तु भविष्यति ॥' इति । बहुधा तु जीविकापरीक्षामन्त्रप्राशनसमय एव कुर्वतीति शिष्टाचारः । इदं पद्यं ग्रंथकर्तुः मुहूर्तविचारार्थं प्रवृत्तस्य हि वक्तुमनुचितं मुहूर्तविचारस्यात्र प्रतिपादनात् । किंतु धर्मशास्त्रकर्तृणामुचितोयं विचारो यतस्ते संस्कारार्थं प्रवृत्ता इति ॥ २२ ॥

अथ शिशोस्तांबूलभक्षणमुहूर्तं जगधरयाह —

वारे भौमार्किहीने ध्रुवमृदुलघुभैर्विष्णुमूलादितींद्र-

स्वातीवस्वभ्युपेतैर्मिथुनमृगसुताकुंभगो मीनलघे ।

सौम्यैः केंद्रत्रिकोणैरशुभगगनगैः शत्रुलाभत्रिसंस्थै-

स्तांबूलं सार्धमासद्वयमितसमये प्रोक्तमन्त्राशने वा ॥ २३ ॥

वारे इति ॥ भौमार्किभ्यां मंगलशनिभ्यां हीने रहिते वासरे सति श्रवणमूलपुनर्वसुज्येष्ठास्वातीधनिष्ठा युक्तैः ध्रुवमृदुलघुनक्षत्रैः उपलक्षिते काले तथा मिथुनं मृगो मकरः सुता कन्या कुंभः गौर्वृषः मीनः एषामन्यतमे लघे सौम्यैः सौम्यग्रहैः केंद्रत्रिकोणगतैः अशुभगगनगैः पापग्रहैः शत्रुलाभत्रिसंस्थैः षष्ठैः कादशतृतीयस्थानस्थितैः सहिते सति बालकस्य तांबूलं लक्षणया तांबूलभक्षणं प्रोक्तमित्यर्थः । यदाह दीपिकाकारः—‘मूलादितिद्रविणतिष्यकरोत्तरासु पौष्णाश्रिविष्णुरजनीकरशक्रभेषु । वारेषु सूर्यशशिजीवसितेंदुजानां तांबूलभक्षणविधिः कथितः शिशूनाम् ॥ दुश्चिक्क्यलाभभवनारिगताश्च पापाः सौम्यग्रहा नचमपंचमकंटकस्थाः । आरोग्यशांतिशुभभाग्यसुखोपभुक्त्यै तांबूलभक्षणविधौ मुनिभिः प्रविष्टाः ॥’ इति । द्रविणं धनिष्ठा । चित्रानुराघयोर्ग्रहणं राजमार्तेंडवचनात्—‘दिनकरचंद्रसमीरणमैत्रं पुष्यपुनर्वसुरेवतिचित्रम् । घटमृगमिथुनकन्यकलशं पूगफलाशनमेभिरिहेष्टम् ॥’ पूगग्रहणं फलतांबूलोपलक्षणम् । रोहिणीस्वात्योर्ग्रहणे मूलं नास्ति । मीनवृषयोर्मूलं नास्ति । एतच्च कस्मिन्काले कार्यमित्यत आह—‘सार्धेति । जन्मकालास्तां धर्मासद्वयमितसमये तांबूलदानं प्रोक्तम् । यदाह चंडेश्वरः—‘सार्धमासद्वये पूगं तांबूलं वा शिशोर्हितम् । षडभिरन्नभुजो मासैर्भोगभागी भवेन्नरः ॥’ वा अथवा । अन्नाशने अन्नप्राशनसमये वा प्रोक्तम् । एतच्च शिष्टाचारदर्शनादुक्तम् । तदा मुहूर्तविचारानुन्मेषः । यदा सार्धे मासद्वये तांबूलभक्षणं विहितं तदा मुहूर्तविचारो युक्त एव । अथ प्रसंगतोऽन्येषामपि तांबूलभक्षणमुहूर्तः प्रोच्यतेऽस्माभिः । तदुक्तं दीपिकायाम्—‘मूलाश्रिमैत्रकरतिष्यहरींदुभेषु पौष्णे तथा मृगशिरोदितिवासवेषु । अर्केंदुजीवभृगुबोधनवासरेषु तांबूलनूतनदलाघशनं शुभाय ॥’ दलानि पर्णानि । विशेषः स्मृतिभ्योऽनुसंधेयः । यथा—‘तांबूलं सुष्ठु यो दद्याद्ब्राह्मणेभ्योऽतिभक्तितः । मेधावी सुभगः प्राज्ञो दर्शनीयश्च जायते ॥ फलेन तृप्यते ब्रह्मा पत्रेण भगवान् हरिः ।

चूर्णमीश्वरतृप्यै स्यात्तांबूलाशनदानतः ॥ एकद्वित्रिचतुःपंचषडभिः पूरैः
फलानि च । लाभालाभौ सुखं दुःखमायुर्मरणमेव च ॥ पर्णमूले भवेद्याधिः
पर्णाग्रे धनसंक्षयः । चूर्णपर्णे हरत्यायुः शिरा बुद्धिविनाशनी ॥ पर्णाग्रं पर्ण-
पृष्ठं वा चूर्णपर्णे द्विपर्णकम् । रात्रौ खदिरतांबूलं शक्रस्यापि श्रियं हरेत् ॥
अशास्त्रविधिना पर्णे पूरं स्यादति यो नरः । सप्तजन्मदरिद्रः स्यादंते विष्णुं
न संस्मरेत् ॥ इति ॥ २३ ॥

अथ कर्णवेधसुहृत्तं स्रग्धरयाह—

हित्वैतांश्चैत्रपौषावमहरिशयनं जन्ममासं च रिक्तां

युग्याब्दं जन्मतारामृतमुनिवसुभिः संमिते मास्यथो वा ।

जन्माहात्सूर्यभूपैः परिमितदिवसे ज्ञेज्यशुक्लेंदुवारे-

ऽथोजाब्दे विष्णुयुग्मादिति मृदुलघुभैः कर्णवेधः प्रशस्तः ॥

हित्वेति ॥ अत्रैतान्पदार्थान्हित्वा कर्णवेधः प्रशस्त इत्यन्वयः । एतान्
कान् तत्र चैत्रं पौषमासं च अवमं दिनक्षयम् । 'जन्मकालं समारभ्य याव-
न्निशान्नं भवेत् । जन्ममासः स विज्ञेयो गर्हितः सर्वकर्मसु ॥' इति लक्ष-
णलक्षितम् । रिक्तां तिथिं ४ । ९ । १४ । युग्याब्दं समवर्षं द्वितीयचतुर्था-
दिकं जन्मतारां प्रथमदशमैकोनविंशतिकार्षिकां हित्वा । उक्तं च व्यवहा-
रोच्चये—'न जन्ममासे न च चैत्रपौषे न जन्मतारासु हरौ प्रसुप्ते । तिथा-
वरिक्ते न च विष्टिदुष्टे कर्णस्य वेधो न समानवर्षे ॥' इति ॥ अत्र चैत्रस्य
निषेधो मीनार्कविषयः । पौषनिषेधो धनुरर्कविषयः । अन्यथा—'कार्तिके
पौषमासे वा चैत्रे वा फाल्गुनेपि वा । कर्णवेधं प्रशंसन्ति शुक्ले पक्षे शुभे-
ऽहनि ॥' इति व्यासवचनमसंगतं स्यात् । अत्र कार्तिकशुक्लपक्षैकादशीतः
कार्तिकः प्रशस्तः पूर्वस्य देवशयनसत्त्वान्निषेधः । अत्र जन्ममासे वज्र्यांतरा-
ण्यप्याह प्रयोगपारिजाते व्यासः—'यो जन्ममासे क्षुरकर्म यात्रां कर्णस्य
वेधं कुरुते हि मोहात् । मूढः स रोगी धनपुत्रनाशं प्राप्नोति गूढं निधनं
तदाशु ॥' इति । विहितकालमाह । ऋत्विक्ति । ऋतवः पद मुनयः सप्त
वसवोऽष्टौ एतैः संमिते गणिते मासि षष्ठे मासे सप्तममासेऽष्टमे मासे वा
अथोवा जन्माहात्सूर्यभूपैर्द्वादशषोडशभिर्वा परिमिते गणिते दिवसे सौरसा-
वने कर्णवेधः प्रशस्त उक्तः । यदाह जगन्मोहने वसिष्ठः—'मासे षष्ठे स-
प्तमे वाऽष्टमे वा वेध्यौ कर्णौ द्वादशे षोडशेऽह्नि । मध्ये चाह्नः पूर्वभागे न
रात्रौ' इति । यदा तु षष्ठमासादौ कर्णवेधश्चिकीर्षितः तदा तिथीनाह जग-
न्मोहने वसिष्ठः—'द्वितीया दशमी षष्ठी सप्तमी च त्रयोदशी । द्वादशी
पंचमी शक्ता तृतीया कर्णवेधने ॥' इति । ज्ञेज्यशुक्लेंदुवारे इति । बुधबृहस्पति-
शुक्रचंद्रवारेषु प्रशस्तः कर्णवेधः । यदाह जगन्मोहने वसिष्ठः—'भूमिजार्का-
त्मजार्कानां वारान्संवर्जयेत्सुधीः । जीवेंदुजेंदुशुक्राणां दिवसाः परिपूजिताः ॥'

इति । अथेति । ओजाब्दे विषमवर्षे वा कर्णवेधः प्रशस्तः । सूर्यबले सतीत्यपि ।
ध्येयम् । यदाह राजमार्तण्डः—‘अर्केऽनुकूले शशिनि प्रशस्ते ताराबले च-
न्द्रविवृद्धिपक्षे । अयुग्मवर्षे शुभदं शिशूनां कर्णस्य वेधं मुनयो वदन्ति ॥’
अत्र कर्णस्येत्येकवचनं ग्रहैकत्वाधिकरणन्यायेन विवक्षितं तेन द्वयोरपि कर्ण-
योर्वेधः । विधिष्वति । श्रवणधनिष्ठापुनर्वसुचित्रानुराधामृगश्रवणश्रवणीपुष्य-
हस्तनक्षत्रैर्दशमिरुपलक्षिते काले कर्णवेधः प्रशस्तः । उक्तं हि श्रीपतिना—
‘पौष्णवैष्णवकराश्विनचित्रापुष्यवासवपुनर्वसुमैत्रैः । सैन्दवैः श्रवणवेधविधानं
निर्दिशन्ति मुनयो हि शिशूनाम् ॥’ नारदेनापि—‘चित्रादित्याश्विष्विष्व-
त्यरविमित्रवसुद्विषु । समृगेज्येषु बालानां कर्णवेधप्रक्रिया हिता ॥’ इति गर्गो-
त्तरात्रयमप्युक्तम्—‘पुष्यं धनिष्ठास्वदितौ हरीन्दुत्वाष्ट्रे करैर्ये तिसृषुत्तरासु । दक्षे
समैरेष्येथ कर्णवेधो नेष्टाश्च सर्वेष्टमराशिसंस्थाः ॥’ इति । अत्रैच्छिको विकल्पः ।
अत्र जन्मनक्षत्रनिषेधः सर्ववादिसिद्धः ॥ तदुक्तं दीपिकायाम्—‘जन्मन-
क्षत्रगश्चन्द्रः प्रशस्तः सर्वकर्मसु । क्षौरमेषजवादाध्वकर्तनेषु विवर्जयेत् ॥’
कृती छेदन इति धात्वर्थानुसारात्कर्तनशब्देन कर्णवेधो विवक्षितः । तथा च
स्मर्यते—‘जन्मनि मासि विवाहः शुभदो जन्मर्क्षजन्मराश्योश्च । अशुभं व-
दन्ति गर्गाः श्रुतिवेधक्षौरयात्रासु ॥’ इति ॥ २४ ॥

अथ कर्णवेधे लग्नशुद्धिं ग्रहर्विण्याह—

संशुद्धे मृतिभवने त्रिकोणकेंद्र-

व्यायस्यैः शुभखचरैः कवीज्यलग्ने ।

पापाख्यैररिसहजायगेहसंस्थै-

लग्नस्थे त्रिदशगुरौ शुभावहः स्यात् ॥ २५ ॥

संशुद्ध इति ॥ मृतिभवनेऽष्टमस्थाने संशुद्धे सर्वग्रहवर्जिते सति । य-
दाह जगन्मोहने वसिष्ठः—‘न कश्चिदिष्टोऽष्टमराशिसंस्थस्तिथिद्वयं चाव-
मसंज्ञकं च’ इति । अत्र विहितलग्नानि प्रयोगपारिजाते नारदेनोक्तानि
—‘वृषमे मिथुने मीने कुलीरे कन्यकासु च । तुला चापे न कुर्वीत कर्णवेधं
शुभद्वये ॥ मेषश्च मकरश्चैव मध्यमौ गुरुणोदितौ । सिंहवृश्चिककुंभाश्च अध-
मत्वाद्विवर्जिताः ॥’ इति । अतएवोक्तं वराहसंहितायाम्—‘लगे तृतीये
च शुभैः समेते क्रूरैर्विहीने शुभराशिलगे । वेध्यौ तु कर्णौ त्रिदशेज्यलग्ने’ इ-
ति । शुभाश्चन्द्रबुधगुरुशुक्राः तेषां राशयः कर्कमिथुनकन्यावृषतुलाधनुर्मीना-
स्तेषामन्यतमे लग्ने क्रूरैर्विहीने सतीत्यर्थः । ग्रंथकृद्दीपिकाकारमतमाश्रित्याह-
कवीति । कवीज्ययोगलग्ने वृषतुलाधनुर्मीनानामन्यतमे लग्ने सति त्रिकोण
१।५ केंद्र १।४।७।१० ज्ञाय ३।११ स्थितैः शुभग्रहैस्तथा पापाख्यैर्ग्रहैररिस-
हजायगेहसंस्थैः षष्ठतृतीयैकादशस्थानस्थितैरुपलक्षिते तथा केंद्रसंस्थे त्रिदश-
गुरौ सति कर्णवेधः शुभावहः शुभकारकः स्यात् । उक्तं च दीपिकायाम्—

‘सौम्यव्यायत्रिकोणकंटकगतैः पापैस्त्रिज्जाभारिगैरोज्जाब्दे श्रुतिवेध इज्यसित-
योर्लोभेऽनुकूले शुभे’ इति। गुरुः—‘कर्णवेधादिकार्येषु नेष्टा सर्वेऽष्टमस्थिताः ।
कर्णवेधो विनिर्देश्यो लग्नसंस्थे बृहस्पतौ ॥ तदभावेऽन्यकेंद्रस्थे तदभावे त्रि-
कोणगतैः ॥’ इति । अत्र कर्णवेधप्रकारो रत्नमालायाम्—‘शिशोरजातदंतस्य
मानुरत्नसंगसर्पिणः । सुताया वेधयेत्कर्णौ सूच्या द्विगुणसूत्रया ॥ कर्णरंध्रे वि-
शेषमाह देवलः—‘कर्णरंध्रे रवेशलाया न विशेषप्रजन्मनः । तं दृष्ट्वा विलयं
याति पुण्यौघाश्च पुरातनाः ॥’ शालंकायनः—‘अविद्धकर्णैर्यजुक्तं लंबक-
र्णैस्तथैव च । दग्धकर्णैश्च यजुक्तं तद्वै रक्षांसि गच्छति ॥’ इति । ब्राह्मणादि-
वर्णविशेषे तत्सूच्यभिधानं तरसंबंधी विशेषश्च स्मृतिभ्योऽनुसंधेयः । अथ
ग्रंथकारानुक्तोऽप्यवसरप्राप्तोऽब्दपूर्तिमुहूर्तः प्रोच्यतेऽस्माभिः । तत्र सौराब्दांते
यद्दिने जन्मनक्षत्रं तद्दिनेऽब्दपूर्तिः कार्या । उक्तं च विधिरत्ने—‘अब्देन सौ-
रेण शिशोः समांते बालं सुसंस्त्राप्य च जन्मधिष्ये । कृत्वायुषो वृद्धिकरं च
कर्म तं धारयेद्वज्रसुवर्णसूत्रम् ॥’ नृसिंहोपि—‘सौरेणाब्दांतजन्मर्क्षं शिशुं
संस्त्राप्य शास्त्रतः । आबध्य हेमसूत्रं च राश्यादावनुकूलमे ॥ नवक्षौमांबरा-
दीनि यथाहं धारयेत्तदा ॥’ इति । अत्र खंडनक्षत्रादौ निर्णयमाह वृद्धगर्गः—
‘उदयव्यापि जन्मर्क्षं तस्माद्वाह्यं तु जन्मतः । संगव्यापिखंडर्क्षं तत्र जन्म-
करं शुभम् ॥’ इति । न केवलं प्रथमवर्षे एव अब्दपूर्तिः किंतु प्रत्यब्दांतेपि
कार्या । यदाह गर्गः—‘यस्मिन्दिने सवितरि तन्नक्षत्रादिनं भवेत् । प्रत्य-
ब्दांते च नक्षत्रे विधिं वक्ष्ये नृणां परम् ॥’ इति । दाक्षिणात्यशिष्टाचारस्तु
जन्ममासीयजन्मतिथावब्दपूर्तिर्भवतीति इत्यते ॥ इत्यब्दपूर्तिः ॥ २५ ॥

अथ चूडावर्षादित्यादिना चौलमुहूर्तं विवक्षुस्तन्निषेधकं प्रसंगतोऽन्यकर्म-
निषेधकं च कालं स्रग्धरयाह—

गीर्वाणांबुप्रतिष्ठापरिणयदहनाधानचौलोपवीत-

क्षोणीपालाभिषेकोदवसितविशनं नैव याम्यायने स्यात् ।

नो वा बाल्यास्तवाध्यै सुरगुरुसितयोर्नैव केतूदये स्या-

त्पक्षं वार्धं च केचिज्जहति तमपरे यावदीक्षां तदुग्रे ॥२६॥

गीर्वाणेति ॥ गीर्वाणा देवाः अंबु जलं लक्षणया जलाशयः तयोः प्रति-
ष्ठा गीर्वाणप्रतिष्ठा जलाशयप्रतिष्ठा चेत्पर्यः । परिणयो विवाहः दहनाधान-
मयाधानं चौलं प्रसिद्धं उपवीतं व्रतबंधः क्षोणीपालाभिषेकः राजाभिषेकः
उदवसितविशनं गृहप्रवेशः ‘गृहं गेहोदवसितम्’ इत्यभिधानात् । अत्र स-
माहारद्वंद्वः । एतानि कर्माणि उपलक्षणत्वादन्यान्यप्यनियतकानि शुभकर्माणि
याम्यायने दक्षिणायने नैव स्युः । स्यादित्येकवचनं मूले समाहारद्वंद्वैकत्वा-
भिप्रायम् । यदाह महेश्वरः—‘चूडाकर्मनृपाभिषेकनिलयाग्न्याधानपाणिग्र-
हान्देवस्यापनमौजिबंधनविधीन्कुर्यान्न याम्यायने’ इति । किंतुत्तरायणे कुर्या-

तत्तुक्तं रत्नमालायाम्—‘गृहप्रवेशत्रिदशप्रतिष्ठाविवाहचौलव्रतबंधपूर्वम् ।
सौम्यायने कर्म शुभं विधेयं यद्गर्हितं तत्खलु दक्षिणे च ॥’ विशनमिति
ल्युदप्रत्ययस्य कित्वाद्यभावात् ‘पुगंतलघूपधस्य च’ इति गुणः प्राप्तः ‘सं-
ज्ञापूर्वको विधिरनित्यः’ इति अनित्यत्वान्न भवतीति, ज्ञापकं चात्र ‘ओर्गुणः’
इति सूत्रम् । यथा ‘ओरोत्’ इति वक्तव्ये गुणग्रहणं संज्ञापूर्वको विधिरनि-
त्यो यथा स्यात्तेन स्वायंभुवमिति सिद्धम् । तथा च महेश्वरेणाप्युक्तम्—
‘भूपानां मृदुभैर्ध्रुवैः प्रविशनं यात्रानिवृत्तौ शुभम्’ इति । अथवा व्यक्तमे-
व पठितव्यम्—‘गीर्वाणांबुप्रतिष्ठापरिणयदहनाधानगेहप्रवेशाश्चौलं राजाभि-
षेको व्रतमपि च शुभं नैव याम्यायने स्यात्’ इति । अथ सुरगुरुसितयोर्बृहस्पति-
शुक्रयोर्बात्यास्तवाध्वे बालत्वेऽस्ते वाध्वे च एतानि कर्माणि नो वा कुर्यात् ।
इदं प्रागुक्तमपि पुनर्लिखितं तत्स्मरणाविच्छेदार्थम् । मूलवाक्यान्यपि प्रागे-
वोक्तान्यस्माभिः । बृद्धशब्दस्य गुणवाचित्वात् ‘गुणवचनब्राह्मणादिभ्यः क-
र्मणि च’ इति ष्यञ् । वार्धकमिति तु ‘द्वंद्वमनोज्ञादिभ्यश्च’ इति मनोज्ञा-
देराकृतिगणाद्बुञ् । अथ केतूदये धूमकेतूदये शुकर्माणि नैव भवन्ति । त-
दुक्तं चंडेश्वरेण—‘केतोरस्तदिनादूर्ध्वं सप्तार्हं मंगलं त्यजेत् । यावत्केतूद-
यस्तावदशुद्धः समयो हि सः ॥’ इति । अत्र केचित्केतूदये जाते सति प-
क्षं पंचदशदिनानि जहति वर्जयन्ति । उक्तं च वराहेण—‘दृष्टः षोडशवास-
राश्च शुभदः कैश्चित्प्रदिष्टः शिखी’ इति । शिखी केतुः । दृष्ट इति वचनाया-
वन्न दृष्टतावददोष इत्यर्थः । अत्र ग्रंथकृता एकदिनत्यागोऽक्षरबाहुल्यभीतेः
कृतः । केचित्तु वा पक्षांतरे—अर्धं पक्षार्धं सप्तदिनानि केतूदयानंतरं जहति ।
तदप्युक्तं वराहेण—‘केतूदये सप्तदिनानि चोर्ध्वं विवाहयात्रादिषु गर्हितानि ।
दिनानि शेषाणि वदन्ति नूनं शुभानि रैभ्यप्रमुखा मुनीन्द्राः ॥’ इति । ननु
कैश्चित्केतूदयदर्शनं यावन्मंगलकृत्यानि निषिद्धानि अन्यैस्तु केतूदयानंतरं षो-
डशाष्टौ वा दिनानि निषिद्धानि तत्कथमनयोर्वाक्ययोरेकवाक्यतेत्यत आह । त-
मिति । अपरे आचार्याः तं केतुं यावदीक्षां यावद्दर्शनं यज्जहति तदग्रे केतौ द्वित्रि-
चूडे तामसकीलकादावतिदुष्टफले द्रष्टव्यम् । तेन मिस्रविषयत्वादोषाभावः ।
तेषां केतूनां स्वरूपं फलानि च गर्गोक्तानि—‘त्रिशिखाश्च त्रिताराश्च रक्ता
लोहितरश्मयः । प्रायशस्तूत्तरामाशां सेवन्ते नित्यमेव ते ॥ लोहितांगात्मजा
ज्ञेया ग्रहाः षष्टिः समासतः । नामतः कौकुमा ज्ञेया राज्ञां संग्रामकारकाः ॥
कृष्णाभाः कृष्णपर्यंताः संकुलाः कृष्णरश्मयः । राहुपुत्राश्चयस्त्रिंशत्कीलकाश्चा-
तिदारुणाः ॥’ इत्यादि । वयं तु ब्रूमः—यावद्दर्शनं केतूदयो निषिद्ध इत्युक्तं
तदग्रे ब्रह्मपुत्राख्ये केतौ महादुष्टफले ज्ञेयम् । उक्तं च लोमशसंहितायाम्
—‘चातुर्मास्येथ पौषे मधुभवति रवौ ब्रह्मपुत्रोद्गमे वा दंपत्योरेव नाशः प्र-
चुरमुनिगणैः कीर्तितो वै विवाहे’ इति । मधुभं मीनः । ब्रह्मपुत्रः केतुः । वि-
वाहस्योपलक्षणत्वादन्यान्यपि शुभकर्माणि निषिद्धानि । ‘केतोरस्तदिनादूर्ध्वं
सप्तसत्राणि वर्जयेत् । ब्रह्मपुत्रोद्गमे वर्ज्यं व्रतं यात्रा च मंगलम् ॥’ इति ज्यो-

तिर्निबन्धकृदुक्तेश्च । ब्रह्मपुत्रलक्षणं सफलं वसिष्ठेनोक्तम्—‘त्रिशिख-
स्त्रिवर्णयुक्तो ब्रह्मसुतो ब्रह्मदण्डनिभः । अनियतदिक्प्रभवोऽसौ कांतकरो ब्र-
ह्मदंडाख्यः ॥’ ब्रह्मा तस्याप्यंतं करोति तत्रान्येषां का कथेत्यर्थः । अतएवोक्तं
चराहेण—‘ब्रह्मसुत एक एव त्रिशिखो वर्णैस्त्रिभिर्गुणांतकरः । अनियतदिक्-
संप्रभवो विज्ञेयो ब्रह्मदंडाख्यः ॥’ इति ॥ २६ ॥

अथ गुरुशुक्रयोर्बाल्ये वार्धक्ये च शुभं कर्म त्याज्यं तत्रावसरप्राप्तां तदी-
यदिनसंख्यामनुष्टुभाह—

पुरः पश्चाद्गोर्बाल्यं त्रिदशाहं च वार्धकम् ।

पक्षं पंचदिनं ते द्वे गुरोः पक्षमुदाहृते ॥ २७ ॥

पुरः पश्चादिति ॥ शृगोः शुक्रस्य पुरः पूर्वस्यां दिश्युदितस्य पश्चाद्वा तत्र
यथासंख्यं बाल्यं स्यात् । पूर्वस्यां त्रिदिनं पश्चाद्दशाहं बालत्वं शुक्रस्येत्यर्थः ।
च पुनः शृगोर्बाल्यं वृद्धत्वं पूर्वस्यां पक्षं पंचदशदिनानि पश्चात्पंचदिनानि ।
गुरोस्ते द्वे बाल्यवार्धके पक्षमुदाहृते कथिते । यदाह नारदः—‘पश्चात्प्रागु-
दितः शुक्रो दशत्रिदिवसं शिशुः । वृद्धः पंचदिनं पक्षं गुरुः पक्षं च
सर्वतः ॥’ इति ॥ २७ ॥

परमते बाल्यं वार्धक्यं चानुष्टुभाह—

ते दशाहं द्वयोः प्रोक्ते कैश्चित्सप्तदिनं परैः ।

त्र्यहं त्वात्ययिकेऽप्यन्यैरर्धाहं च त्र्यहं विधोः ॥ २८ ॥

ते दशाहमिति ॥ दिङ्निर्णयं त्यक्त्वा द्वयोर्गुरुशुक्रयोस्ते बाल्यवार्धक्ये
दशाहं दशदिनं प्रोक्ते कैश्चित् । परैस्तु सप्तदिने बाल्यवार्धक्ये गुरुशुक्रयोः
प्रोक्ते । तदाह महेश्वरः—‘बालः शुक्रो दिवसदशकं पंचकं चैव वृद्धः पश्चाद्दशां
त्रितयमुदितः पक्षमैश्चां क्रमेण । जीवो वृद्धः शिशुरपि सदा पक्षमन्यैश्च सूतौ
वृद्धौ प्रोक्तौ दिवसदशकं चापरैः सप्तरात्रम् ॥’ इति । केशवाकोऽपि—
‘क्षिपति सप्तदिनान्युदयास्तयोः सुरगुरुर्भृगुजश्च गतैष्ययोः’ इति । अन्यैरपि
पुनरुच्यहं त्रिदिवसं बाल्यवार्धक्यं प्रोक्तम् । उक्तं च गर्गेण—‘शेषे तु देशे
त्रिदिनं वदंति’ इति । अथैषां वाक्यानां गतिमाह । आत्ययिके इति । अत्ययः कार्या-
वश्यंभावः स प्रयोजनं यस्येति ‘प्रयोजनम्’ इति ठक् । लग्नांतराभावे समयशुद्धि-
भावे वा अतीतकालस्य बटोः अवश्यं देयायाः कन्याया गुणवद्वरोपलब्धौ वा य-
थासंभवं दशसप्तत्रिदिनानां त्याग उदितो नान्यथेत्यर्थः । वयं तु देशभेदेनैषां वा-
क्यानां व्यवस्थां ब्रूमः । तदाह गर्गः—‘शुक्रो गुरुः प्राक्परतश्च बालो विध्ये दशाव-
तिषु सप्तरात्रम् । वंशेषु द्वेष्टेषु च षट् च पंच शेषे तु देशे त्रिदिनं वदंति ॥’ इति । चंद्र-
स्य विशेषमाह अर्धाहमिति । विधोस्तु बाल्यवार्धके क्रमेणार्धाहं त्र्यहं च भवतः
बाल्यमर्धं दिनं वार्धक्यं त्रिदिनं चंद्रस्येत्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘वृद्धत्वमि-

दोषिदिनं दिनार्धं बालत्वमस्तत्वमहर्द्वयं च । अस्ते विधौ मृत्युमुपैति कन्या
बालेऽन्यसक्ता विधवा च वृद्धे ॥' ननु त्रिविक्रमेण चंद्रस्यैकदिनं बाल्यं
प्रोक्तमिति तस्य वाक्यस्य का गतिः । न काचित् किंतु निर्मूलत्वादुपेक्ष्यमे-
तद्वाक्यम् । साक्षाद्वसिष्ठेनापीदमदूषि—'येनोक्तमेकं दिवसं शिशुत्वमित्ये-
तदिदोस्तदयुक्तमत्र । महत्त्वशीघ्रत्वसुधामयत्वादिनार्धमष्टौ दिननिष्ठितत्वात् ॥'
इति । कश्यपेन तु बालोऽर्षीदुः शुभ एवोक्तः—'वृद्धचंद्रः स्त्रियं हंति पतिं
इत्यस्तमागतः । यतोऽस्यामृतरश्मिन्त्वाद्बालोपि शुभदः शशी ॥' इति । अ-
तएव संपूर्णायामपि शुक्लप्रतिपदि द्वितीयादिने द्वितीयायां प्रातर्यज्ञोपवीता-
दीनि शुभकृत्यानि शिष्टाः समाचरन्ति ॥ २८ ॥

अथैवं निषिद्धकालमुक्त्वेदानीं चौलमुद्धर्तं स्वधरारथोद्धतावृत्ताभ्यामाह—

चूडावर्षाचतृतीयात्प्रभवति विषमेऽष्टार्करिक्ताद्यषष्ठी-

पर्वोनाहे विचैत्रोदगयनसमये ज्ञेदुशुक्रेज्यकानाम् ।

वारे लग्नांशयोश्चास्वभनिधनतनौ नैधने शुद्धियुक्ते

शाक्रोपेतौर्विमैत्रैर्मृदुचरलघुभैरायषट्त्रिस्थपापैः ॥ २९ ॥

क्षीणचंद्रकुजसौरिभास्करैर्मृत्युशस्त्रमृतिपंगुताज्वराः ।

स्युः क्रमेण बुधजीवभार्गवैः केंद्रगैश्च शुभमिष्टतारया ॥ ३० ॥

चूडावर्षादिति ॥ तृतीयाद्वर्षादिति त्यबलोपे पंचमी । तेन गर्भाधानका-
लाजन्मकालाद्वा तृतीये विषमे वर्षे पंचमे सप्तमे वा चूडाकरणं प्रभवति कृ-
तं सच्छुभोदकं भवतीत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—'तृतीये पंचमेऽब्दे वा स्वकु-
लाचारतो हितम् । चौलं शिशूनां यत्नेन स्वगृहोक्तविधानतः । आधानतो
जन्मतो वा सप्तमाब्देऽपि कारयेत् ॥' स्वकुलाचारत इत्यनेन येषां कुले पार्थ-
क्येन चूडाकरणं तत्र मुहूर्तविचारः येषां तूपनीत्या सहैष्यते इति पक्षस्तेषामु-
पनयनमुहूर्तेन सिद्धत्वात् पृथक्मुहूर्तविचारानुन्मेषः । अतएवोक्तं याज्ञव-
ल्क्येन—'चूडा कार्या यथाकुलम्' इति । मनुना प्रथमवर्षे उक्तम्—'चू-
डाकर्म द्विजातीनां सर्वेषामेव धर्मतः । प्रथमेऽब्दे द्वितीये वा कर्तव्यं श्रुतिचोद-
नात् ॥' एवं बहुकालोक्तौ यथागृह्यं व्यवस्था द्रष्टव्या । स्वगृहे विशेषका-
लानुक्तौ तु समबलत्वात्सर्वेषां विकल्पः । विशेषमाह गुरुः—'तृतीयेऽब्दे
शिशोर्गर्भाजन्मतो वा विशेषतः । पंचमे सप्तमे वापि स्त्रियाः पुंसोऽथवा स-
मम् ॥' इति । अष्टेति । अष्टाष्टमी अर्कः द्वादशी रिक्ताः प्रसिद्धाः आद्या प्र-
तिपत् षष्ठी प्रसिद्धा पर्वणि अष्टमीचतुर्दशी पूर्णिमामावास्यासंक्रांतयः एतैरुने
रहितेऽहनि । अत्र तत्पुरुषसमासे 'राजाहःसखिभ्यष्टच्' इति टच् । 'नस्तद्धिते'
इति टिलोपः । अष्टम्यादितिथीस्त्यक्त्वा शेषासु तिथिषु चूडा स्यादित्यर्थः ।
यदाह गुरुः—'द्वादशी चाष्टमी रिक्तां षष्ठीं प्रतिपदं तथा । हित्वा शेषासु तिथिषु

क्षौरकर्म शुभावहम् ॥' कश्यपः—'पंचपर्वतिथिं रिक्तां त्यक्त्वान्यदिवसे शुभम्' इति । अतएवाह वसिष्ठः—'पंचमी सप्तमी चैव दशम्येकादशी तथा । त्रयोदशी तृतीया च क्षुरकर्मशुभावहा ॥' इति । चकाराद्वितीयापि । ननु सप्तमीत्रयोदशयोर्गलग्रहत्वात्कथं तयोर्ग्रहणम् । यदाह गुरुः—'विद्यार्भो व्रतोद्देशः क्षौरं चैव विशेषतः । गलग्रहे न कर्तव्यं यदीच्छेत्पुत्रजीवितम् ॥' इति चेत् । उच्यते । वैदिकं मुंडनं चौलमिष्युच्यते तद्विषयको विधिः । अवैदिकमुंडनं सुखार्थं यत् क्षौरमुच्यते क्षुरस्य कर्म क्षौरमिति सामान्यव्युत्पत्तेरतस्तद्विषयको निषेध इति वयं ब्रूमः । अन्ये देशाचारतो व्यवस्थामाहुस्तदयुक्तं विरोधाभावात् । विचित्रेति । चैत्ररहिते उत्तरायणे चूडा स्यात् । शुभाशुभप्रकरणाभिहितो जन्ममासनिषेधोऽत्रापि ध्येयः । तदाह राजमार्तंडः—'उत्तरवर्त्मनि सवितरि चूडाकरणं जगुर्बुधा यवनाः । चैत्रं हिरवा पापग्रहदिवसं जन्ममासं च ॥' इति । तथा जेदुशुक्रेज्यकानां वारे लग्नांशयोश्चेति सौम्यग्रहवारे सौम्यग्रहाणां लग्ने कर्ममिथुनवृषकन्यातुलाधनुर्मीनानामन्यतमे लग्ने तेषामेव च नवांशे चूडा स्यात् । 'चंद्रशगुरुशुक्राणां बारलग्नांशकेषु च' इति कश्यपोक्तेः । विशेषमाह पराशरः—'सितेज्यसौम्यवारेषु क्षौरं पक्षद्वये हितम् । इंदुवारः सिते पक्षे वाराः शेषा न शोभनाः ॥' प्रयोगपारिजाते पापवाराणामप्यपवादः पठितः—'पापग्रहाणां वारेऽपि विप्राणां तु शुभो रविः । क्षत्रियाणां तु भूसुनुर्विदशुद्राणां शनिः शुभः ॥' इति । तथा अस्वभनिधनतनौ भं लग्नं राशिश्च स्वस्य मे स्वमे स्वभाभ्यां निधनमष्टमलग्नं तन्न विद्यते यस्मिंस्तनौ स्वजन्मलग्नजन्मराशिभ्यामष्टमलग्नरहिते लग्ने चूडा स्यादित्यर्थः । तथा नैधनेऽष्टमस्थाने शुद्धिसंयुक्ते शुद्धिः शुक्रव्यतिरिक्तसर्वग्रहरहित्यं तद्युक्ते सति चूडा स्यात् । उक्तं च कश्यपेन—'नैधने शुद्धिसंयुक्ते लग्नराशौ न नैधने' इति । पराशरः—'अष्टमस्था ग्रहाः सर्वे नेष्टाः शुक्रविवर्जिताः । शुक्रश्च निधने क्षौरे सर्वसंपत्करः शिशोः ॥' इति । शाक्रेति शाक्रोपेतैर्ज्यैष्ठ्यायुक्तैर्विमैत्रैरनुराधारहितैर्मृदुचरलग्नुभिर्द्वादशनक्षत्रैरुपलक्षिते काले चूडा स्यात् । यदाह वसिष्ठः—'अदितिद्वितये पौष्णद्वितये श्रवणत्रये । हस्ताच्च त्रितये शाक्रे सैंदवे चौलमीरितम् ॥' कश्यपोऽपि—'दासैर्द्वदितिपुष्येन्द्रभेषु हस्तत्रयेपि च । विष्णुत्रये च पौष्णर्क्षे चौलकर्म शुभप्रदम् ॥' इति । अवहितनक्षत्रेषु जन्मनक्षत्रं प्रशस्तमित्याह कश्यपः—'नवाग्रशाशने चौले व्रतबंधेऽभिषेचने । शुभदं जन्मनक्षत्रमशुभं त्वन्यकर्मणि ॥' इति नारदादिवाक्यान्यन्नप्राशनेऽभिहितानि । अत्र केचिजन्मनक्षत्रपदं तारापरं ज्ञेयमित्याहुः । तथा चोक्तं लल्लेन—'हित्वैकं जन्मर्क्षं द्वे तारे जन्मसंज्ञिते शुभदे । उद्वाहे चोपनये यात्रायां भोजने क्षुरे कार्ये ॥' इति । तन्न अवैदिकक्षुरविषयत्वात् । 'जन्मर्क्षं कर्मनक्षत्रे' इति गुरुवचनमपि तद्विषयमेव । वैदिकक्षुरपरं चैतत्कश्यपादिवाक्यमिति समजसम् । अथ लग्नबलमाह । आयेति । एकादशषष्ठतृतीयस्थानस्थितैः पाप-

अहैश्वोपलक्षिते काले चूडा स्यात् । 'अषष्ट्यात्यारिगे चंद्रे पापैरुयायारिसंस्थितैः'
इति काश्यपोक्तेः । क्षीणेति । तथा क्षीणचंद्रः कुजो मंगलः सौरिः शनिः
भास्करः सूर्यः एतैः केंद्रस्थैः क्रमेण यथासंख्यं मृत्युः मरणं शस्त्रमृतिः श-
स्त्रान्मृतिः पंगुता खंजता ज्वरः प्रसिद्धः एतानि फलानि स्युर्भवैयुः । बुध-
जीवभार्गवैस्तु केंद्रस्थैः शुभं कल्याणकारि फलं चूडाकर्तुः स्यात् । तदुक्तं
रत्नमालायाम्—'क्षौरक्षेपु स्वकुलविधिना चौलमाहुर्मुनीन्द्राः केंद्रं यातै-
र्गुरुगुणैस्तत्र सूर्ये ज्वरः स्यात् । शस्त्रान्नाशो धरणिजनये पंगुता चार्कपुत्रे
शीतज्योतिष्यपचिततनौ निश्चितं नाशमेति ॥' केंद्रव्यतिरिक्तस्थानफलमपि
तत्रैव 'धनव्ययत्रिकोणगैरसद्गहैर्मृतावपि क्षुरक्रिया न शोभना शुभैस्तु पुष्टिका-
रिणी' इति । मृतौ तु शुक्र एव शस्तो नान्ये शुभग्रहाः प्रागुक्तपराशरवाक्यस्र-
रसात् । क्षुरक्रिया चौलम् । इष्टतारयेति चापुनरिष्टतारया गोचरप्रकरणोक्तया शु-
भफलदतारया चूडा स्यात् । उक्तं च राजमार्तेंडेन—'रविशुद्धौ गृहकरणं रविगुरु-
शुद्धौ व्रतोद्वाहौ । क्षौरं ताराशुद्धौ शेषं चंद्राश्रितं कर्म ॥' ज्योतिर्निबंधे—'विवाहे
सविता शस्तो व्रतबंधे बृहस्पतिः । क्षौरे ताराविशुद्धिश्च शेषे चंद्रबलं बलम् ॥'
इति । चौलप्रयोजनमाह वसिष्ठः—'सर्वेषामेव वर्णानां चूडाकर्मविधिः स्मृतः ।
केशमूलं पिता ज्ञेयः केशाग्रं जननी तथा ॥ चौलेनैवायुषो वृद्धिश्चौलेनैवायुषः
क्षयः । तस्माच्चौलं प्रयत्नेन कारयेद्बुद्धिमन्नरः ॥' इति । व्यवहारनिबंधे चौला-
रंभे विशेषमाह श्रीपतिः—'केशवमानर्तपुरं पाटलिपुत्रं पुरीमहिच्छन्नाम् ।
दितिमदितिं च स्मरतां क्षौरविधौ भवति कल्याणम् ॥' इति । यत्तु कैश्चिदु-
क्तम्—'चंद्रशुद्धिर्यदा नास्ति तारायाश्च विशेषतः । अक्षौरभेपि कर्तव्यं वा-
रेण बुधसोमयोः ॥' इति तत्सामान्यक्षौरविषयम् ॥ २९ ॥ ३० ॥

अथ सगर्भायां स्वामातरि सत्यां शिशोश्चौलार्थं कालमनुष्ठुभाह—

पंचमासाधिके मातुर्गर्भे चौलं शिशोर्न सत् ।

पंचवर्षाधिकस्येष्टं गर्भिण्यामपि मातरि ॥ ३१ ॥

पंचेति ॥ चौलाधिकारिणः शिशोर्मातुर्गर्भे पंचमासेभ्योऽधिके सति चौलं
न सत् शुभफलदातृ नैव स्यात् । अतः पंचमासेभ्यः पूर्वं चौलं कृतं सच्छु-
भफलमित्यर्थः । तदुक्तं गृह्यपरिशिष्टे—'चूडाकर्म न कर्तव्यं यस्य मातास्ति
गर्भिणी । करोति यदि मंदात्मा तदा गर्भस्य नाशनम् ॥ पित्रोर्मृतिं वदं-
स्येके चतुरब्दांतरे स्फुटम् ॥' इति । वसिष्ठः—'पुत्रचूडाकृतौ माता ग-
र्भिणी यदि वा भवेत् । विपद्यते गुरुश्चैव दंपती शिशुरब्दतः ॥ गर्भे मातुः
कुमारस्य न कुर्याच्चौलकर्म च । पंचमासादधः कुर्यादत ऊर्ध्वं न कारयेत् ॥'
इति । अस्याप्यपवादमाह—पंचेति । पंचवर्षाधिकस्योऽलंघितपंचमवर्षस्य शि-
शोर्मातरि गर्भिण्यामपि सत्यां पंचमासादध ऊर्ध्वं विहितकाले चौलमिदं
कल्याणकारि भवेत् । अतो बालो यावत्पंचवर्षो न भवति तावत्पर्यंतं निषेध
इत्यर्थः । तदाह नारदः—'सूनोर्मातरि गर्भिण्यां चूडाकर्म न कारयेत् ।

पंचमाब्दाध्यागथोर्ध्वं गर्भिण्यामपि कारयेत् ॥' यदा तूपनयनेन सह चौलं चिकीर्षितं तदा विशेषमाह ज्योतिर्नारदः—'सहोपनीत्या कुर्याच्चेत्तदा दोषो न विद्यते' इति । अत्र तु पंचवर्षाणां न्यूनाधिकभावो नापेक्षितः सर्वपवादकत्वादस्य । एवं पार्थक्येन मौज्यपि सगर्भाणां संस्कार्यमातरि सत्या न भवति । तदुक्तम्—'सूनोर्मातरि गर्भिण्यां मौजीचूडे न कारयेत् । गते तु पंचमे मासे गर्भादीनां मृतिर्भवेत् ॥' इति ॥ ३१ ॥

अथ चौले ताराबलमावश्यकमित्युक्तं तत्र दुष्टायां तारायां सत्यामपवादां शालिन्याह—

तारादौष्ट्येऽब्जे त्रिकोणोच्चगे वा क्षौरं सत्स्यात्सौम्यमित्रस्वर्गे ।
सौम्ये मेऽब्जे शोभने दुष्टतारा शस्ता ज्ञेया क्षौरयानादिकृत्ये ३२

तारादौष्ट्ये इति ॥ ताराणां दुष्टत्वं गोचरप्रकरणेऽभिहितं तत्तत् एवावधार्यम् । तस्मात्तारादौष्ट्ये सत्यपि क्षौरं चौलं सत् शोभनं स्यात् । कस्मिन्सति । अब्जे चंद्रे त्रिकोणगे नवपंचमस्थानस्थिते अथवोच्चगे वृषराशस्थे अथवा सौम्यानां बुधगुरुशुक्राणां वर्गे षड्वर्गे अथवा स्वस्थैव षड्वर्गे सति । उक्तं च ज्योतिस्तंत्रे 'सौम्यसुहृद्भिजवर्गे चंद्रे तुंगत्रिकोणगे वापि । क्षौरादिकोपकरणे तारादोषो न दोषयति ॥' आदिशब्देन यात्रा । 'विपत्तारा गुडं दद्यात्' इत्यादयोपि तारादौष्ट्यापवादाः प्रागुक्तास्तेष्वत्रोद्धाः । अथ शुभतारायां गुणमाह । सौम्येमे विहिते नक्षत्रे सति अब्जे शोभने चंद्रे गोचरोक्तेष्टस्थानस्थे सति दुष्टताराऽसमीचीनतारापि चेत्स्यात्तदा क्षौरयानादिमंगलकृत्येषु शस्तातिप्रशस्ता निखिलदोषापवादिका स्यादित्यर्थः । तदप्युक्तं ज्योतिस्तंत्रे—'ऋक्षं वरुणं तिथी रिक्ता चंद्रश्चाष्टमगस्तथा । तत्सर्वं नाशयेत्तारा षट्पंचनवमी तथा । अन्माख्या द्वादशी तारा न शुभा नापि निदिता ॥' इति । इति चौलप्रकरणम् ॥ ३२ ॥

अथ चौलादिकृत्ये कालविशेषनिषेधमनुष्टुभाह—

ऋतुमत्याः सूतिकायाः सुनोश्चौलादि नाचरेत् ।

ज्येष्ठापत्यस्य न ज्येष्ठे कैथिन्मार्गेपि नेष्यते ॥ ३३ ॥

ऋतुमत्या इति ॥ ऋतुः स्त्रीधर्मः स यस्या अस्तीति ऋतुमती तस्यास्तथा सूतिकायाः जातापत्यायाः सूनोः पुत्रस्योपलक्षणत्वात्कन्याया वा चौलोपनयनविवाहाद्युक्तवक्ष्यमाणकृत्यं नाचरेत् न कारयेत् । उक्तं च प्रचेतसा—'यस्य मांगलिकं कृत्यं तस्य माता रजस्वला । वैधव्यं जायते तत्र नृनार्षोः पाणिपीडने ॥' पाणिपीडने वैधव्यमन्यत्र मृत्युरित्यर्थः । सूतिकाया अपि कर्मानर्हकाल उक्तो विष्णुस्मृतौ—'सूतिकां पुत्रवतीं विंशतिरात्रेण कर्माणि कारयेत् मासेन स्त्रीजननीम्' इति । अस्यार्थे केचिद्बाहुः सर्ववर्णस्त्रीणां पुंसू-

तानां बालकजन्मदिनाद्विंशतितमदिनं यावदशुचिता ततः शुद्धिः एवं कन्या-
प्रसूनां स्त्रीणां कन्याजन्मदिनात्रिंशद्दिनं यावदशुचिता ततः शुद्धिरित्यर्थः ।
एतदन्ये नानुमन्यन्ते । यतः—‘शुध्येद्विप्रो दशाहेन द्वादशाहेन भूमिपः । वैश्यः
पञ्चदशाहेन शूद्रो मासेन शुध्यति ॥’ इति दक्षेण वर्णपुरस्कारेण शुचिताहान्यु-
क्तानि । एवं पुंजनयिष्या ब्राह्मण्याः सूतकनिर्गमदिनाद्दशैवाशुचितादिनान्य-
वशिष्यन्ते कन्याजनयिष्यास्तु तस्यास्तस्मादेव विंशतिदिनानि । क्षत्रियायास्तु
पुंजन्याजनयिष्याः क्रमादष्टाष्टादशदिनानि तस्मात्कालादवशिष्यन्ते । वैश्या-
यास्तु पुंजन्याजनयिष्याः पञ्चपञ्चदशदिनान्यवशिष्यन्ते । शूद्रायाः पुंजनयि-
ष्याः दशदिनानि सूतककाले न्यूनानि जायन्ते कन्याजनयिष्यास्तु दिनसाम्य-
मेवेति सर्ववर्णानामनुगतमतिप्रसक्तमव्यापकं च लक्षणमापतति । अस्त्विति
चेन्न । यद्येषोऽर्थोऽभिप्रेतः स्यात्तदा महतां वाक्येनेममर्थं स्पष्टं निर्दिशेत्
अतोऽनुगतमर्थोतरमाहुरन्ये । यथा स्वस्ववर्णपुरस्कारेण य अशौचकालोऽभि-
हितः सः सर्वेषां तत्कुलजानां तुल्य एव तदग्रे सर्वेऽपि शुचयः । पुंजनयि-
ष्यास्तु सूतिकायास्तदग्रे विंशतिदिनान्यशुचितास्तु । कन्याजनयिष्याः तदग्रे
त्रिंशद्दिनान्यशुचितेत्यर्थः । अतएव सूतिकाया उक्तकालपर्यन्तं कर्मानर्हत्वात्त-
दपत्यस्यापि मंगलकृत्ये निषेधः । ज्येष्ठेति । ज्येष्ठापत्यस्याद्यगर्भस्य पुत्रस्य
कन्याया वा व्रतबंधविवाहादिशुभकृत्यं ज्येष्ठमासे न भवति । उक्तं च रत्न-
मालायाम्—‘आद्यगर्भदुहितुः सुतस्य वा ज्येष्ठमासि न च जातु मंगलम्’
इति । कैश्चिदिति । मार्गेऽपि मार्गशीर्षमासेऽपि कैश्चिदाचार्यैराद्यगर्भसुतकन्य-
योर्मंगलकृत्यं नेष्यते । तदाह चात्स्यः—‘मार्गेमासि तथा ज्येष्ठे विवाहं
चौलमेव च । ज्येष्ठपुत्रदुहित्रोश्चेन्न कुर्वीत व्रतं तथा ॥’ भरद्वाजोऽपि—‘मार्ग-
शीर्षे तथा ज्येष्ठे क्षौरं परिणयं व्रतम् । आद्यपुत्रदुहित्रोश्च यन्नतः परिवर्ज-
येत् ॥’ अस्मादेव ज्ञापकाद् द्वितीयादिगर्भपुत्रदुहित्रोज्येष्ठे मार्गशीर्षे च न
मंगलकृत्यानां निषेधः किंतु विधिरिति प्रतिभाति । अत्र कश्चिद्विशेषो वक्त-
व्योऽस्ति स व्रतबंधप्रकरणे वक्ष्यते ॥ ३३ ॥

अथ प्रसंगतः सामान्यक्षौरादिमुहूर्तं तन्निषिद्धकालं च चार्दूलविक्रीडितेनाह—

दंतक्षौरनखक्रियात्र विहिता चौलोदिते वारभे

पातंग्याररवीन्विहाय नवमं घस्रं च संध्यां तथा ।

रिक्तां पर्व निशां निरासनरणग्रामप्रयाणोद्यत-

स्नाताभ्यक्तकृताशनैर्नहि पुनः कार्या हितप्रेप्सुभिः ॥३४॥

दंतैति ॥ चौलोदितेषु चौलप्रोक्तेषु वारेषु नक्षत्रेषु उपलक्षणत्वात्तदुक्ते
लभेऽपि च दंतक्षौरनखक्रियात्र विहितोक्ता । ‘येषु येषु प्रशंसन्ति क्षुरकर्म महर्षयः ।
तेषु तेषु प्रशंसन्ति नखदंतविलेखनम् ॥’ इति । येषु येषु वारनक्षत्रक्रमादिवित्य-

र्थः । अथ क्षौरनिषिद्धकाल उच्यते । पातंगीति । 'पतंगः पक्षिसूर्ययोः' इत्य-
 मिधानात् पतंगः सूर्यस्तस्यापत्यं पातंगिः शनिः आररवी प्रसिद्धौ तेषां
 वारान् विहाय त्यक्त्वा उपलक्षणत्वादेशां लग्नानि मकरकुम्भमेष्वृश्चिकसिंहा-
 ख्यानि अंशकांश्च विहायेत्यर्थः । उक्तं च वसिष्ठेन—'हस्तत्रये पुष्यपुनर्वसौ
 च शशांकविष्णुत्रितयाश्विनेषु । पौष्णेन्द्रविष्णये क्षुरकर्म शस्तं व्यकारशान्यंश-
 कवारलग्ने ॥' इति । अतः शुभग्रहाणां वारलग्नांशे क्षौरं कार्यमिति फलितो-
 ऽर्थः । वारफलानि शर्गोक्तानि—'मानुरायुः क्षपयति मासं सप्त शनैश्चरः ।
 भौमो मासाष्टकं हन्ति जो यच्छेत्पंचमासकम् ॥ सप्तमासान्ददार्तीदुः सुरेज्यो
 दशमासकम् । एकादश कविर्दद्यात्कृते तु क्षौरकर्मणि ॥' इति तुल्यन्यायत्वा-
 द्दुमानामंशानां चैतानि फलान्युद्धानि । न केवलमायुर्हानिः किंतु शस्त्रवा-
 तोपि पापवारेषु । तदुक्तं वसिष्ठेन—'आदित्यभौमार्किदिनेषु भीमाश्च ई-
 तकाष्टक्षुरकर्म कार्यम् । कुर्वन्नवाप्नोति फलं समग्रं शस्त्रेण सम्यक्स्वशरीरवा-
 तम् ॥' तथा नवमं घट्टं च विहाय यदिने क्षौरं कृतं ततो नवमदिने पुनः
 क्षौरं न कार्यम् । 'उत्कटे भूषिते चैव यानी नो नवमेहनि' इति नारदोक्तेः ।
 यस्तु नवमे नवम्यामिति व्याकुर्वति तदयुक्तं दिनपदोपादानप्रसंगात् । दि-
 नपदं तिथिपरमिति चेन्न । रिक्ताया वक्ष्यमाणस्वतंत्रनिषेधानुपपत्तेः । ननु
 पुन्यगुपादानाश्रयस्यां सर्वथा क्षौरं निषेधमेव चतुर्थीचतुर्दश्योस्तु तथा नेति
 चेन्न । 'चतुर्थी चैव षष्ठी च अष्टमी च चतुर्दशीम् । तथा पंचदशी चैव ब्रह्म-
 चारी भवेत्सदा ॥ इमंश्रुकर्म शिरोभ्यंगदंतधावनमैथुनम् । जंतुश्चैतानि यः
 कुर्यालक्ष्मीस्तत्र न तिष्ठति ॥' क्षौरे व्यासवचने चतुर्थीचतुर्दश्योः सर्वथा
 निषेधमिधानात् । अतएवामुमर्थं स्फुटमाह पराशरः—'क्षौराहाश्रवमे
 त्वहि नेष्टमात्ययिकेष्वपि' इति ॥ तथा संध्यां प्रातःसंध्यां सायं संध्यां च
 विहाय एवं रिक्तां ४ । ९ । १४ विहाय पर्वाण्यपि निशां रात्रिमपि विहाये-
 त्यर्थः । अथाधिकारिणो निरूप्यन्ते । हितप्रेप्सुभिः स्वशुभोदकमिच्छन्निरेता-
 द्दशैः क्षौरक्रिया हि निश्चयेन कार्या । कीदृशैर्निरासनैरासनं कंबलादि तद्गहितैः
 रणः संग्रामः ग्रामो जनपदविशेषः प्रयाणमर्थयात्रा एतदर्थमुद्यतैः कृतोद्योगैः
 स्नातैरनुष्ठितनित्यनैमित्तिककाम्यस्नानैः । यत्तु क्षौरार्थमेव स्नानं विधीयते प्राय-
 श्चित्तादौ च तत्र नायं निषेधस्तथैव तस्य विधानात् । अभ्यक्तैः कृततैला-
 भ्यंगैः कृताशनैः कृतभोजनैः । सुवर्णाचलंकारभूषितैरित्यपि ध्येयम् ।
 यदाह वराहः—'न स्नातमात्रगमनोत्कटभूषितानामभ्यक्तभुक्तरणकालनि-
 रासनानाम् । संध्यानिशाशनिकुजार्कदिने च रिक्ते क्षौरं हितं न नवमेहि न
 चापि विष्ट्याम् ॥' इति । उत्कटानां कुकुटासनवदवस्थितानाम् । संध्या-
 लक्षणमपि वराहेणोक्तम्—'अर्धास्तमितादुदितात्सूर्यादस्पष्टं नभो या-
 चत्' । वृद्धगर्गः—'शन्याररविवारेषु रात्रौ पाते व्रतेहनि । श्राद्धाहे प्रतिप-
 द्विक्ता भद्रा क्षौरे विवर्जयेत् ॥ षष्ठ्यमा पूर्णिमा पातश्चतुर्दश्यष्टमी तथा ।
 आशुसन्निहितं पापं तैले मासे क्षुरे भजे ॥' इति ॥ ३४ ॥

अथ केषांचिन्निसित्तविशेषं क्षौरस्य विविचिन्नेधौ च मंजुभाषिणीछंदसाह—

क्रतुपाणिपीडमृतिबंधमोक्षणे क्षुरकर्म च द्विजनृपाज्ञयाचरेत् ।
शववाहतीर्थगमसिंधुमज्जनक्षुरमाचरेन्न खलु गर्भिणीपतिः ३५

क्रतुपाणीति ॥ अत्र पूर्वार्धे सत्यपि निषिद्धवारादौ एषु कर्मसु क्षुरकर्म क्षौरं सद्यः कार्यमिति वाक्यार्थः । क । क्रतौ यज्ञे । विप्राज्ञया क्षौरं । तथा पाणिपीडो विवाहो लक्षणया ततः प्राग्भाविनि गोदानकर्मणि । केचिन्तु विवाहे श्मश्रुकर्मप्राशस्त्यपरं क्षौरमित्याहुः । अपरे शास्त्राविशेषेण विवाहे क्षौरमुक्तमित्युचुः । तथाच श्रुतिः—‘मुंढयितारः श्रविष्ठायना वधूमूढाम्’ इत्यादि । मृतौ मातापित्रोर्मरणे बंधमोक्षणे कारागृहे बद्धस्य यदा मोचनं भवेत्तदा द्विजाज्ञया राजाज्ञयापीति प्राग्व्याख्यातम् । नृपो राजा तस्याज्ञया चौरादेः क्षौरं कार्यमेव । यदाह नारदः—‘नृपविप्राज्ञया यज्ञे मरणे बंधमोक्षणे । उद्धाहेऽखिलवारक्षंतिथिषु क्षौरमिष्टदम् ॥’ इति । धर्मशास्त्रे—‘गंगायां भास्करक्षेत्रे मातापित्रोर्मृतेऽहनि । आधाने सोमपाने च षट्सु क्षौरं विधीयते ॥’ इति । अथ शवेति । गर्भिणी गर्भवती तस्याः पतिर्भर्ता शववाहं मृतकवहनं तीर्थगमं तीर्थयात्रामुपलक्षणत्वाद्विदेशगमनमपि सिंधुमज्जनं समुद्रस्नानं क्षुरं क्षुरकर्म एतानि कर्माणि न आचरेन्न कुर्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘गृहनिर्माणमुदधिस्नानं चौलं सुतस्य तु । तीर्थयात्रां न खलुश्मश्रु न कुर्याद्गर्भिणीपतिः ॥’ धर्मशास्त्रे तु विशेषः— ‘सिंधुस्नानं द्रुमच्छेदं वपनं प्रेतवाहनम् । विदेशगमनं चैव न कुर्याद्गर्भिणीपतिः ॥ राजा योगी पुरंध्री च मातापित्रोस्तु जीवतोः । मुंढनं सर्वतीर्थेषु न कुर्याद्गर्भिणीपतिः ॥’ अयं च क्षौरादिसिन्धौ गुर्विणीपतेः सप्तममासादूर्ध्वं न प्राक् । यदुक्तं नारदीये—‘वपनं मैथुनं तीर्थं वज्रयेद्गर्भिणीपतिः । श्राद्धं च सप्तमान्मासादूर्ध्वं नान्यत्र वेदवित् ॥’ श्राद्धं श्राद्धभोजनम् । इदमुत्तरार्धं गर्भाधानप्रकरणे वक्तव्यमपि प्रसंगादत्रैवोक्तं ग्रंथकृतेति ॥ ३५ ॥

अथ क्षौरे राज्ञां विशेषं सर्वथा वर्ज्यनक्षत्राणि च भुजंगप्रयातेनाह—

नृपाणां हितं क्षौरमे श्मश्रुकर्म
दिने पंचमे पंचमेऽस्योदये वा ।
षडग्निस्त्रिमैत्रोष्टकः पंचपित्र्यो-

ऽद्भुतोऽब्ध्ययमाक्षौरकृन्मृत्युमेति ॥ ३६ ॥

नृपाणां हितमिति ॥ क्षौरमे क्षौरनक्षत्रे त्रिहिते सति पंचमेपंचमे एव दिने श्मश्रुकर्म मुखशोभाकारिश्चुरकर्म नृपाणां राज्ञां हितं प्रशस्तम् । यदाह वसिष्ठः—‘महीभृतां पंचमपंचमेहि क्षौरं च कार्यं हितमुक्तमेव’ । ननु पं-

चमे इति वीप्सोक्त्या नियमप्रतीतेर्विहितनक्षत्राभावे च सति इमश्चकर्म कार्यमिति । उक्तं च वसिष्ठेन—‘न लभ्यते चेच्च तदुक्तधिष्यं तद्भोदये वा निखिलं विधेयम्’ इति । उदयशब्देन मुहूर्त इति ऋजवो व्याकुर्वते । तदाह गार्गः—‘क्षौरकर्म महीशानां पंचमेपंचमेहति । कर्तव्यं क्षौरनक्षत्रेऽप्यथ वा तन्मुहूर्तके ॥’ तेषां क्षौरनक्षत्राणां ये स्वामिनस्तेषां मुहूर्त इत्यर्थः । तांश्च मुहूर्तान् विवाहप्रकरणे वक्ष्यति । अत्र क्षौरपदं इमश्चकर्मपरम् । ‘राजा योगी पुरंध्री च मातापित्रोस्तु जीवतोः । मुंडनं सर्वतीर्थेषु न कुर्याद्भूमिणीपतिः ॥’ इति राज्ञो मुंडननिषेधात् । अतएवोक्तं श्रीपतिना—‘इमश्चकर्म पंचमे पंचमेऽह्नि भूभृतां क्षौरभस्योदये निघतारका न चेत्’ इति । निघताराः जन्मत्रिपंचसप्तताराः । अन्ये त्वेवं व्याचक्षते । अस्योदये वेति । अस्य क्षौरभस्योदये लग्ने । यथा मेषलग्नं त्रिंशद्भागात्मकं तत्राद्यास्त्रयोदशभागाः सप्तविंशतिलिप्ता यावता कालेन मेषलग्ने उदयं यांति तावदश्विनीनक्षत्रमुदयं यातीत्यर्थः । तदनंतरं तावन्त एवांशा यावता कालेनोदयं यांति तावद्भरण्युदय इत्यनेन न्यायेन सर्वेषां नक्षत्राणामुदया ज्ञेयाः । इयं च व्याख्या वराहपद्य-व्याख्यावसरे भट्टोपलेनाभ्यधायि । पितृचरणास्त्वेवं व्याकुर्वते । यस्मिन्काले अश्विन्यामुदयः क्षितिजसंबंधः संपद्यते तं समयमारभ्य यावद्भरण्यामुदयक्षितिजसंबंधस्तदंतराले यावान्कालः सोऽश्विन्या उदय उच्यते । एवं सत्युदय-लग्नद्वयांशांतरालाद्गणितमार्गेण यावानिष्टकाल आगच्छेत्स एव तन्नक्षत्रोदय इति निष्कृष्टोऽर्थः । नक्षत्रस्योपलक्षणत्वाच्छुभवारासंभवेपि तद्धोरायां कार्यम् । उक्तं च नारदेन—‘यस्य खेटस्य यत्कर्म वारे प्रोक्तं विधीयते । ग्रहस्य क्षणवारेपि तस्य तत्कर्म सर्वदा ॥’ इति । क्षणवारः कालहोरा । एवं सति निषिद्धनक्षत्रवारेष्वपि प्रथमइमश्चकर्म कार्यमिति युक्तमुपपत्त्यमः । षडशिरिति । अग्निः कृत्तिका क्षौरावृत्त्या षड्वारं कृत्तिका यस्य एवं त्रीणि मैत्राण्य-जुराधा यस्य अष्टौ का रोहिण्यो यस्य पंच पित्र्याणि मघा यस्य अब्धयश्चत्वारोऽर्ष्यमा उत्तराफल्गुन्यो यस्य स एतादृशः क्षौरकृदब्दतो वर्षानंतरं मृत्युं मरणमेति प्राप्नोति । यदाह वसिष्ठः—‘अष्टाब्जर्क्षः पितृपंचकश्च षड् वह्नि-धिष्यश्चतुर्यमक्षैः । त्रिमैत्रभः पञ्चजसंनिभोपि क्षौरी नरोऽब्दान्निधनं गतः सः ॥’ इति । पञ्चजो ब्रह्मा तत्संनिभस्तादृशस्तदुपादानं कैमुतिकन्यायसूचना-र्थम् । नतु रत्नमालापद्ये—‘षड्कृत्तिकाः पंचमघस्त्रिमैत्रो ब्रह्माष्टको यश्चतुर-त्तरश्च । क्षौरी स वर्षं चतुराननोऽपि न प्राणनीतिप्रकरः प्रवादः ॥’ इत्यत्र सामान्यतः तिसृणामप्युत्तराणां ग्रहणाद्विरोधः इति चेत् । मैवं वोचः । अत्राप्युत्तरापदेन प्रथमोपस्थितिकत्वाद्दसिष्ठवाक्येन सहैकवाक्यतानुरोधाच्चोत्तरा-फल्गुन्येव गृह्यते नाषाढभाद्रपदे । यत्र तु वचनांतरविरोधो नास्ति ‘पौष्ण-मारुतमघोत्तरान्वितैः’ इत्यादौ तत्र सामान्यतः सर्वासामुत्तराणां ग्रहणं भवति ॥ इति सामान्यक्षौरप्रकरणं समाप्तम् ॥ ३६ ॥

अथ प्रासकालत्वादक्षराणामारंभमुद्धृतं पंचचामरेणाह—

गणेशविष्णुवाग्रमाः प्रपूज्य पंचमाब्दके

तिथौ शिवार्कदिग्द्विषट्शरत्रिके रवाबुदक् ।

लघुश्रवोनिलांत्यभादितीशतक्षमित्रमे

चरोनसत्तनौ शिशोर्लिपिग्रहः सतां दिने ॥ ३७ ॥

गणेशेति ॥ गणेशविष्णू प्रसिद्धौ वाक् सरस्वती रमा लक्ष्मीः एता दे-
वताः प्रपूज्य पंचमवर्षे सति शिव एकादशी अर्को द्वादशी दिक् दशमी द्वौ
द्वितीया षट् षष्ठी शराः पंचमी त्रयस्वतीया एतासामन्यातमतिथौ च सति
रवाबुदगुत्तरायणस्थिते सति तथा लघुनक्षत्राणि हस्ताश्विपुष्याः श्रवः श्रवणः
अनिलांत्यभादितयः प्रसिद्धाः ईंश आर्द्रा तक्षा चित्रा मित्रमनुराधा अत्र स-
माहारद्वंद्वः एतेषामन्यतमनक्षत्रे सति तथा सतां सोमबुधगुरुशुक्राणां दिने
दिवसे तथा चरराशयः मेषकर्कतुलामकरास्तद्रहिते शुभस्वामिके वृषमिथु-
नकन्याधनुर्मीनानामन्यतमे लभे सति शिशोर्लिपिग्रहो नूतनाक्षरलेखनप्रा-
रंभः कार्यः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘उदग्गते भास्वति पंचमेऽब्दे प्राप्तेऽक्षरस्वी-
करणं शिशूनाम् । सरस्वतीं विघ्नविनायकं च गुडौदनाद्यैरभिपूज्य कुर्यात् ॥’
मार्कंडेयः—‘पूजयित्वा हरिं लक्ष्मीं देवीं चैव सरस्वतीम् । स्वविद्यासूत्रका-
रांश्च स्वां विद्यां च विशेषतः ॥ प्राप्ते तु पंचमे वर्षे अप्रसुप्ते जनार्दने । षष्ठीं
प्रतिपदं चैव वर्जयित्वा तथाष्टमीम् ॥ रिक्तां पंचदशीं चैव सौरिभौमदिनं
तथा । एवं सुनिश्चिते काले विद्यारंभं तु कारयेत् ॥’ अत्र षष्ठी निषिद्धा ग्रंथे
स्वकृतेति तच्चित्यम् । प्रयोगपारिजाते श्रीधरः—‘हस्तादित्यसमीरमित्रपुर-
जित्पौष्णाश्विचित्राच्युतेष्वाराक्यंशमिनोदयादिरहिते लभे स्थिरे चोभये । पक्षे
पूर्णनिशाकरे प्रतिपदं रिक्तां विहायाष्टमीं षष्ठीमष्टमशुद्धिभाजि भवने प्रो-
क्ताक्षरस्वीकृतिः ॥’ पुरजिदार्द्रा उभये द्विस्वभावराशौ । अत्र वचने पुष्यानुपा-
दानं ग्रंथे लघुपदेन कृतमिति तच्चित्यम् ॥ ३७ ॥

अथैवमक्षरग्रहणे दृढे संजाते सति विद्यारंभमुद्धृतं पंचचामरेणाह—

मृगात्कराच्छ्रुतेस्त्रयेऽश्विमूलपूर्विकात्रये

गुरुद्वयेऽर्कजीववित्सितेऽत्रिषट्शरत्रिके ।

शिवार्कदिग्द्विके तिथौ ध्रुवांत्यमित्रमे परैः

शुभैरधीतिरुत्तमा त्रिकोणकेंद्रगैः स्मृता ॥ ३८ ॥

मृगादिति ॥ मृगात्रये मृगाद्रांपुनर्वसुषु करात्रये हस्ताचित्रास्वातीषु
श्रुतेः श्रवणत्रये श्रवणधनिष्ठाशतमिषासु अश्विन्यां मूले पूर्विकात्रये पूर्वाफ-
ल्गुनीपूर्वाषाढापूर्वाभाद्रपदासु गुरुद्वये पुष्याश्लेषयोस्तथा सूर्यगुरुशुक्रवाराणां

दिने च सति अधीतिर्विद्यानामध्ययनमुत्तमा स्मृता । यदाह श्रीपतिः—‘मृ-
गादिपंचस्वपि मेषु मूलहस्तादिके च त्रितयेऽश्विनीषु । पूर्वात्रये च श्रवणे च
तद्वद्विद्यासमारंभमुशंति सिद्धयै॥’ इति । तद्वदिति श्रवणत्रये इत्यर्थः । तदेतत्स्प-
ष्टमुक्तं महेश्वरेण—‘हस्तादित्रितये तथा निर्ऋतिमे पूर्वात्यमेवश्विनीमि-
त्रर्क्षे च मृगादिपंचसु शुभः प्रारंभ आद्यः स्मृतः । विद्यानां हरिभाद्रये च
दिवसे सूर्येष्टगोर्वा विदोऽनध्यायाख्यतदाद्यवर्जिततिथौ केंद्रस्थितैः सद्ग्रहैः॥’
इति । अयमेव च ग्रंथकृदाशयः । अतएवाह विश्वप्रकाशपद्धतौ गुरुः—
‘मृगादिपंचके हस्तत्रिके विष्णुत्रिकाश्विमे । मैत्रांत्यमूलपूर्वासु विद्यारंभः
शुभे दिने ॥’ इति । वयं तु तद्वदिति पदं विद्यासमारंभपदेन संबद्धमस्तीति
व्याकुर्मः । अतएवाह वसिष्ठः—‘पूर्वात्रये मूलमृगादिपंचके तथाश्विनीषु त्रि-
तये च हस्तात् । सविष्णुविष्ण्येवथ सर्वविद्याप्रारंभ इष्टः शुभावासरेषु ॥’
इति । यद्येषोऽभिप्रायो न स्यात्तदा पूर्वात्रये च श्रवणत्रये चेति ब्रूयाच्छ्रीपतिः ।
अनयोर्वाक्ययोर्यथासंप्रदायं व्यवस्था । शुभवारेष्वित्यत्र चंद्रव्यतिरिक्ताः शु-
भवासरा गृह्यन्ते । यदुक्तं रत्नमालायाम्—‘विद्यारंभः सुरगुरुसितशेवभी-
ष्टार्थदायी कर्तृश्चायुश्चिरमपि करोत्यंशुमान्मध्यमो वा । नीहारांशौ भवति
ज्येष्ठा पंचमा मूमिपुत्रे छायासूनावपि च मुनयः कीर्तयंत्येवमाद्याः ॥’ नी-
हारो हिमम् । यत्तु भोजेनोक्तम्—‘विद्यारंभे गुरुः क्षतो मध्यमौ भृगुभा-
स्करौ । मरणं शनिसोमाभ्यामविद्याबुधसोमयोः ॥’ इति । अत्राविद्यानव-
धारणमन्यथाज्ञानं वा तदेतज्जनुर्विद्याविषयम् । तद्वाक्यमधुनैव मया वक्ष्यते ।
अडिति । षष्ठीपंचमीतृतीयैकादशीद्वितीयानामन्यतमतिथावधीतिः कार्या ।
‘अनध्यायाख्यतदाद्यवर्जितातिथौ’ इति महेश्वरोक्तेः । अनध्यायास्तु व्रत-
बंधे वक्ष्यति । ध्रुवेति । अत्रापि शब्दव्याहारेण ग्रंथो योज्यस्तथा सत्यन्यैरा-
चार्यैर्ध्रुवांत्यमित्रमे रोहिण्युत्तरात्रयरेवत्यनुराधास्वयधीतिरुत्तमा । एतदपि
चतुर्विधाविषयम् । तदुक्तं दीपिकायाम्—‘अदितिगुरुयमार्कस्वातिमित्रा-
मिपिभ्यध्रुवहरिचसुमूलार्धीदुभाग्यांत्यमेषु । विशनिशशिबुधाहे विष्णुबोधेपि
पौषे सुसमयतिथियोगे चापविद्याप्रदानम् ॥’ इति ग्रंथेऽनुराधोक्तिस्तु महेश्वर-
वाक्यालोचनेन । अथ लग्नबलं शुभग्रहैस्त्रिकोणकेंद्रगैः सज्जिरीतिरुत्तमा
स्मृता ‘केंद्रस्थितैः सद्ग्रहैः’ इत्युक्तेः । केंद्रग्रहणं त्रिकोणोपलक्षणम् । विशेष-
माह नृसिंहः—‘शुभाः पापाश्च रंघ्रस्थाः सर्वे नेष्टाः सदा ग्रहाः । आतृषष्ठा-
यकर्मस्थाः पापाः सर्वे शुभावहाः ॥ शुभाः केंद्रत्रिकोणस्था धनभ्रातृगताः
शुभाः । सर्वे लाभे प्रशस्ताः स्युरक्षरग्रहणे शिशोः ॥’ इति । अक्षरग्रहणं
विद्योपलक्षणम् । इति विद्यारंभः ॥ अथ समस्तशुभकर्मभ्यः प्राग्वहितोत्तरा-
र्पणमुहूर्तो ग्रंथकृदनुक्तोऽप्यस्माभिरुच्यते । तत्र प्राक् तृतीयपंचमसप्तमनवम-
दिवसेषु बीजवापोक्तनक्षत्रेष्वंकुरारोपणं कार्यम् । यदाह नारदः—‘कर्तव्यं
मंगलस्यादौ मंगलायांकुरार्पणम् । नवमे सप्तमे वापि पंचमे दिवसेपि वा ।
तृतीये बीजनक्षत्रे शुभवारे शुभोदये । सम्यग्गृहानकंकृत्य वितावध्वजतो-

रूपैः ॥ आशिषो वाचनं कार्यं द्विजैः पुण्यांगनादिभिः । सहवादिप्रनृत्याद्यै-
र्मत्वा प्रागुत्तरां दिशम् ॥' प्रागुत्तरामैशानीम् । 'तत्र मृत्सिकतं श्लक्ष्णं गृही-
त्वा पुनरागतः । मृन्मयेवथवा सम्यग्वेणुपात्रेषु पूरयेत् । अनेकबीजसंयुक्तं
तोयपुष्पोपशोभितम् ॥' शौनकः—'आधानं गर्भसंस्कारं जातकर्म च
नाम च ॥ हित्वाव्यत्र विधातव्यं मंगलांकुरवापनम् ॥ प्रदोषकाले कुर्वीत
पूर्वाह्णे वा न रात्रिषु । वास्तुकर्मणि काले च स्याद्विवैवांकुरार्पणम् ॥' गुरुः—
'आत्यंतिकेषु कार्येषु कार्यं सद्योऽंकुरार्पणम्' । काश्यपककालविधाने तु वि-
शेषोऽभिहितः—'हस्तस्वातीविरंचासुरपितृमुरजिन्मित्रपौष्णार्यसार्पपाथोनाथो-
त्तरासु क्रिययुवतिधनुर्वृश्चिके कामरिते । हित्वा पर्वासुरेज्यामरगुरुशशिबिद्वा-
रलमांशके स्यादुसर्क्षे बीजवापः शशिनि शुभयुते चाष्टमे शुद्धियुक्ते ॥' इति ।
असुरो मूलम् । पाथोनाथः शततारका ॥ इति मुहूर्तार्चितामणिटीकायां अंकु-
रार्पणमुहूर्तः ॥ ३८ ॥

अथ व्रतबंध इति विंशतिपद्यैः प्रोच्यते इति शेषः । तत्र व्रतबंधप्रयोजनां
माह 'अथातः संप्रवक्ष्यामि चोपनायनमुत्तमम् । द्विजत्वकरणं श्रौतस्मार्तक-
र्मप्रसाधनम् ॥ आद्यं सर्वाश्रमाणां च देहसंस्कारकारणम् । अनेन कर्मणा
सर्वे संस्कृताः सर्वदेहिनः ॥ तत्संस्कारं लग्नवशात्तस्माल्लग्नं प्रवक्षि तत् ॥'
इति । तस्य कालस्त्रिविधः नित्यः काम्यः गौणश्च । तत्र क्रमेण त्रिविधमपि
कालं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

विप्राणां व्रतबंधनं निगदितं गर्भाज्जनेर्वाष्टमे

वर्षे वाप्यथ पंचमे क्षितिभुजां षष्ठे तथैकादशे ।

वैश्यानां पुनरष्टमेऽप्यथ पुनः स्याद्द्वादशे वत्सरे

कालेऽथ द्विगुणे गते निगदितं गौणं तदाहुर्बुधाः ॥३९॥

विप्राणामिति ॥ अत्र नित्यं काम्यं च तावदुच्यते । विप्राणां ब्राह्मणान-
गर्भाष्टमे गर्भदिनमारभ्याष्टमे सौरवर्षेऽथवा जनेरुत्पत्तिदिनात्सौरवर्षेऽष्टमे
सति व्रतबंधनं निगदितं इदं नित्यम् । अथ काम्यं विप्राणामेव पंचमे गर्भा-
ज्जनेर्वा वर्षे कार्यं । एवं क्षितिभुजां क्षत्रियाणां गर्भाज्जनेर्वा षष्ठे वर्षे काम्य-
मुपनयनम् । तथा गर्भाज्जनेर्वा एकादशे सौरवर्षे नित्यमुपनयनं । वैश्यानां
पुनस्तथैवाष्टमे वर्षे काम्यमथ तथैव द्वादशे वर्षे नित्यमुपनयनम् । यदाह
तारदः—'आधानादष्टमे वर्षे जन्मतो वाग्रजन्मनाम् । राज्ञामेकादशे मौजी-
बंधनं द्वादशे विशाम् ॥' इति । अत्रावेदाधिकरणन्यायेन राजपदं क्षत्रियपरं
अत्र फलाश्रवणाच्चित्यमित्यवसीयते । तत्र काम्यकालमाह मनुः—'ब्रह्मवर्षस-
कामस्य कार्यं विप्रस्य पंचमे । राज्ञो बलार्थिनः षष्ठे वैश्यस्यार्थार्थिनोऽष्टमे ॥' इति ।
अत्र फलश्रवणात्काम्यता । पैठीनसिना गर्भपंचमेपि व्रतबंधनमुक्तम्—
'गर्भपंचमेन्दे ब्राह्मणमुपनयेत्' इति तुस्यन्यायत्वात्क्षत्रियविशोरपि गर्भषष्ठे

गर्भाष्टमे वेति द्रष्टव्यम् । यत्तु—‘गर्भाष्टमेषु ब्राह्मणमुपनयेद्गर्भैकादशेषु राजन्यं गर्भैद्वादशेषु वैश्यम्’ इत्यापस्तंबगृह्यसूत्रे गर्भाष्टमेऽप्युक्तेस्तत्र गर्भाष्टमेषु इति बहुत्वान्यथानुपपत्त्या गर्भषष्ठगर्भसप्तमगर्भाष्टमेषु सौरवर्षेऽपि वृत्तिकृद्ब्राह्मणानां त्रयाणामपि नित्यकालता। एवं गर्भैकादशेष्वित्यादावपि व्याख्यानं ध्येयं । तत्तु तच्छाखाध्यायिविषयम् । केचित्तु पंचमवर्षारंभात्षोडशवर्षपर्यंतं काम्याः काला इत्याहुः । यथाह विश्वप्रकाशपद्धतावापस्तंबः—‘पंचमे विद्यापुत्रकामः षष्ठे तु धनकामः सप्तमे ब्रह्मवर्चसकामोऽष्टमे त्वायुष्कामो नवमे तेजस्कामो दशमेऽज्ञाद्यकाम एकादश इन्द्रियकामो द्वादशे पशुकाम स्रयोदशे जयकामश्चतुर्दशे पौरुषकामः पंचदशे पूर्णकामः षोडशे राज्यकामः’ इति । तदप्यापस्तंबशाखाध्यायिविषयं द्रष्टव्यम् । अथ गौणकाल उच्यते—‘निगदिते प्रोक्ते गर्भाज्जनेर्वाष्टमे’ इत्यादिके काले तस्मिन् द्विगुणिते गंतुं प्रवृत्ते आदिकर्मणि क्तः । तथा सति तद्गतबंधनं गौणकालमाहुः । यथा स्वस्वोक्तनित्यकाला ब्राह्मणस्य षोडशवर्षपर्यंतं क्षत्रियस्य द्वाविंशतिवर्षपर्यंतं वैश्यस्य चतुर्विंशतिवर्षपर्यंतं गौणमित्यर्थः । यदाह मनुः—‘आषोडशा ब्राह्मणस्य सावित्री नातिवर्तते । आद्वाविंशा ब्रह्मबंधोराचतुर्विंशतेर्विशः ॥’ ब्रह्मबंधोः क्षत्रियस्य ‘अत ऊर्ध्वं त्रयोऽप्येते यथाकालमसंस्कृताः । सावित्रीपतिता ब्राह्मणा भवन्त्यार्यविगर्हिताः ॥’ इति । गौणकालातिक्रमेऽपि याज्ञवल्क्येन विशेषोऽसिंहितः—‘अत ऊर्ध्वं पतंत्येते सर्वधर्मबहिष्कृताः । सावित्रीपतिता ब्राह्मणा ब्राह्मणस्योमाद्वते क्रतोः ॥’ इति । अतएव ‘न ब्राह्मणः पतनमृच्छति’ इति गौतमस्मरणमपि संगच्छते । अत्र ब्राह्मणग्रहणं त्रैवर्णिकोपलक्षणमन्यथा सावित्रीपतिता ब्राह्मणा इति बहुवचनमनर्थकमापद्येत ॥ ३९ ॥

अथ व्रतबंधे नक्षत्रादिकं वसंततिलकयाह—

क्षिप्रध्रुवाहिचरमूलमृदुत्रिपूर्वा

रौद्रेऽर्कविद्वरुसितेंदुदिने व्रतं सत् ।

द्वित्रीषुरुद्ररविदिव्रमिति तिथौ च

कृष्णादिमत्रिलवकेऽपि न चापराह्णे ॥ ४० ॥

क्षिप्रेति ॥ नन्विदमयुक्तं प्रतिभाति । त्रैवर्णिकस्य त्रिविधमपि कालमभिधायेदानीमेतेषु मासेषु व्रतबंधः कार्य इति वक्तुमुचितं तद्विहायैव नक्षत्राणुक्तमिति चेत् । उच्यते । अहो देवानांप्रियस्य महदज्ञानविलसितं ‘यद्रीर्वाणांबुप्रतिष्ठा’ इत्यादिपद्यं न बुद्ध्वा च जागरितितरामिति । यतो द्विविधः कालः उत्तरायणरूपो दक्षिणायनरूपश्चेति । तदत्र दक्षिणायने व्रतबंधनिषेधादुत्तरायणे मासषट्कात्मकं प्रशस्तमित्यर्थाद्गम्य एव । यथा अभक्ष्यो ग्राम्यशूकर इत्युक्ते आरण्यः शूकरो भक्ष्य इति गम्यते । शुक्रास्ते न कर्तव्यमित्युक्ते शुक्रोदये कर्तव्यमिति भवद्भदनादेवावसीयते । अतएव व्रतबंधे नारदेनोक्तम्—‘इदममाने

गुरौ शुक्रे शाखेशे चोत्तरायणे' इति । एवं सत्यपि किञ्चिद्विशेषावगत्यर्थं मासा उच्यन्तेऽस्माभिः । तत्र वसन्ते ब्राह्मणस्य ग्रीष्मे राजन्यस्य शरदि वैश्यस्य मुख्यकालमुपनयनं माघादिपंचमासेषु त्रैवर्णिकस्य साधारणकालमिति । यदाह वसिष्ठः—'विप्राणामुपनयनं वसन्तसमये धराधिनाथानाम् । ग्रीष्मतौ शरदि विशां मासाः साधारणाश्च माघाद्याः ॥' इति । कश्यपोऽपि—'कलौ वसन्ते विप्राणां ग्रीष्मे राज्ञां शरद्वथ । विशां मुख्यं च सर्वेषां द्विजानां चोपनायनम् ॥ साधारणं च मासेषु माघादिषु च पंचसु ।' एषां मासानां फलान्याह नारदः—'स्वकुलाचारधर्मज्ञो माघमासे तु फाल्गुने । विधिज्ञश्चाथवांश्चैत्रे वेदवेदांगपारगः ॥ वैशाखे धनवान्वेदशास्त्रविद्याविशारदः । उपनीतः कुलाढ्यः स्याज्ज्येष्ठे विधिविदां वरः ॥' इति । अत्र कैश्चिच्चंडेश्वराद्यैर्माघादिषण्मासानां फलान्यभिहितानि—'माघे द्रविणशीलाढ्यः फाल्गुने च दृढव्रतः । चैत्रे भवति मेधावी वैशाखे कोविदो भवेत् ॥ ज्येष्ठे तु गृहनीतिज्ञ आषाढे क्रतुभागभवेत् । मार्गशीर्षे भवेद्भ्रष्टः शेषे दुःखमवाप्नुयात् ॥' इति । अत्राषाढो हरिशयनात्प्रागेवांगीकार्यो न परस्तात् । तत्रापि मिथुनस्थिते सूर्ये न कर्कस्थे दक्षिणायनांतःपातित्वात्तस्येति । तदेतदुपेक्ष्यं प्रागुक्तार्थवाक्यस्वरसात् । किं च मिथुनस्थितेऽपि सूर्ये ततः सार्धषट्दिवसानंतरं व्रतबंधादिनिषेधात् 'आर्द्रादिके स्वातिविरामकाले नक्षत्रवृंदे दशके रविश्चेत् । विवाहचौलव्रतबंधनाद्यं सुरप्रतिष्ठापनकार्यमेव ॥' इति वसिष्ठादिवचनात् । उत्तरायण इति नारदवाक्यं तु दक्षिणायननिषेधपरमित्यास्तां प्रसक्तानुप्रसक्तम् । क्षिप्रेति । क्षिप्राणि अग्निनीपुष्यहस्ताः ध्रुवाणि प्रसिद्धानि अहिराश्लेषा चराणि श्रवणधनिष्ठाशतभपुनर्वसुस्वात्यः मूलमृदूनि प्रसिद्धानि तिस्रः पूर्वाः रौद्रमार्द्रा एषु द्वाविंशतिभेषु व्रतबंधनं सत् शुभफलदातृ भवेत् । उक्तं च—'प्राजापत्यादिषट्क्षेत्रे भगक्षादिषु पंचसु । मूलादिदशके चैव समैत्रे व्रतबंधनम् ॥' इति । अर्थाद्वरणीकृतिकामघाविशाखाज्येष्ठासु न कार्यमित्यर्थः । एतानि सर्वशाखानक्षत्रमेलकाभिप्रायेणोक्तानि । मुख्यानि त्वाह वसिष्ठः—'हस्तत्रये च श्रवणत्रये च धातृद्वये ज्युत्तरमैत्रभेषु । पौष्णद्वये चादितिभद्वये च शस्तं द्विजानां खलु मौजिकर्म ॥' इति । द्विजानां ब्राह्मणक्षत्रियवैश्यानाम् । कश्यपोऽपि—'मैत्रविष्णुत्रये हस्तत्रयक्षे चोत्तरात्रये । धातृद्वयादितीज्यांत्यदक्षक्षेपुपनायनम् ॥' इति । अर्थादार्द्राश्लेषाभरणीकृतिकाज्येष्ठाविशाखामघापूर्वात्रयमूलानि निंद्यानि । तदाह गुरुः—'कृतिकाभरणीमूलज्येष्ठाद्रासु विशाखयोः । पूर्वात्रये च सार्पक्षे न कुर्यादौपनायनम् ॥' चकारान्मघायाम् । ब्राह्मणस्य पुनर्वसौ निषेधमाह राजमार्तंडः—'चंद्रतारानुकुलेषु ग्रहाब्देषु शुभेष्वपि । पुनर्वसौ कृतो विप्रः पुनःसंस्कारमर्हति ॥' इति । अन्यत्रापि स्मर्यते—'अहस्पृशमले मासि शुद्रत्वमधिगच्छति' इति । तत्र विप्रः कृत इति पदद्वयोपादानादितरयोः क्षत्रियविशोः पुनर्वसौ व्रतबंधो ब्राह्मणस्य मेखलामोक्षश्च प्रशस्त इत्यर्थः । केचित्तु केनचिन्निमित्तेन कर्मनाशानदीतरणाद्यनेकदुष्टकृत्येन पुनःसंस्कारप्रसक्तौ सत्यां विप्रः पुनर्वसौ पुनःसंस्कारमर्हतीति न व्रतबंध-

निषेध इत्येव व्याचक्षते तच्चित्तम् । यतः—‘जीवाकैन्दुदुग्धौ हरिशयनबहि-
मास्करे चोत्तरस्थे स्वाध्याये वेदवर्णाधिप इह शुभदे क्षौरमे नादितौ च ।
शुक्रार्कज्येक्षलमे रविमदनतिथिं प्रोक्ष्य षष्ठाष्टमैदुं नो जीवास्तातिचारेऽर्कसि-
तगुरुदिने कालशुद्धौ व्रतं स्यात् ॥’ दीपिकायां पुनर्वसुनक्षत्रविषयकव्रत-
बंधस्यैव सामान्यतो निषेधोक्तेः विशेषवचनात् । ब्राह्मणे एव निषेधः पूर्व-
वसन्न एकवाक्यताबलात् पुनर्वसुनिषेधः श्लोकद्वयेऽपि पूर्वार्धस्यानन्वयाच्च ।
अर्थ चाचारः प्राच्यानाम् । दाक्षिणास्यास्त्वेतन्नांगीकुर्वते देशाचाराभावात् ।
उक्तं च वराहेण—‘देशाचारस्तावदादौ विचिंत्यो देशे देशे या स्थितिः
सैव कार्या । लोके दुष्टं पंडिता वर्जयति दैवज्ञोऽतो लोकमार्गेण यायात् ॥’
अत्र विहितनक्षत्रेषु वेधाविदोषास्त्याज्याः । तदुक्तं दीपिकायाम्—‘कणी-
वेधे विवाहे च व्रते पुंसवने तथा । प्राशने चाद्यचूडायां विद्धमृक्षं परित्य-
जेत् ॥’ इति । अत्र वेधः सप्तशलाकाचक्रस्थो द्रष्टव्यः । तदाह वसिष्ठः—
‘पंचशलाकाचके पाणिग्रहणे भवेद्धि विधिरुक्तः । शक्तः शुभमित्रकृतः
सप्तशलाकाज इतरत्र ॥’ इति । इतरत्र यज्ञोपवीतचौलान्नप्राशनसीमंतादि-
धित्यर्थः । चक्रन्यासः स्वरोदये—‘तिर्यग्धूर्ध्वगता रेखाः सप्तसंख्या लिखे-
द्बुधः । कृत्तिकादीनि मान्यत्र साभिर्जिति क्रमेण च ॥’ इति । शुक्लं
शौचं तथाक्रांतं विद्धं पापग्रहेण च । शुभाशुभेषु कार्येषु वर्जनीयं प्रयत्नतः ॥
यस्याभिधाननक्षत्रं विद्धं क्रूरग्रहेण तु । देशो ग्रामः पुरं सैन्यं नरो नारी विच-
क्ष्यति ॥’ इति । अशुभेषु युद्धादिषु । दीपिकायाम्—‘कृत्तिकादिचतुः-
सप्तरेखा राशौ परिभ्रमन् । ग्रहश्चेदेकरेखास्थो वेधः सप्तशलाकाजः ॥’ इति ।
ग्रंथकृता तु विवाहप्रकरणे सप्तशलाकाचक्रोक्तिं विनैव परस्परवेधकनक्षत्रवृद्धं
सिद्धवत्कृत्वाभिहितम् । नन्वत्रावसरप्रसंगात्कुतो नोक्तमिति चेत् । सत्यम् ।
‘यस्याः शशी सप्तशलाकभिन्नः पापैरपापैरथवा विवाहे । रक्तांशुकेनैव च रो-
दमाना इमं शानभूमिं प्रमदा प्रयाति ॥’ इति दीपिकाकारवचनात् । एवं
सति विवाहनक्षत्राणामेव वेधज्ञानार्थं पंचशलाकाचक्रं विचार्यम् । सप्तश-
लाकाचक्रं पुनर्विवाहादौ सकलकर्माविहितनक्षत्रवेधज्ञानार्थं ज्ञेयमित्ययं
निष्कृत्योऽर्थः । अयमेव च विवाहप्रकरणे चक्रोक्तौ ग्रंथकर्तुराशय इत्यलं प्रस-
क्तानुप्रसक्तेन । वेध उपलक्षणं तेन युतिलत्तापातादयो विवाहोक्ता दोषा
अपि त्याज्याः । तदुक्तं वसिष्ठेन—‘निहतं त्रिविधोत्पातैः क्रूराक्रांतं च
विद्धमं त्वखिलम् । त्याज्यं तच्छुभकर्मणि न पादतः पातधिष्यं च ॥’ इति ।
नारदोऽपि—‘वीक्षिते वाथैकविंशतिमहादोषवर्जिते’ इति व्रतबंधप्रकरणे
उक्तवान् । वीक्षित इति पूर्वेण संबंधः । ते च दोषा विवाहप्रकरणे वक्ष्यन्ते
ग्रंथकृता । अर्केति । सूर्यबुधगुरुशुक्रचंद्रदिवसेषु व्रतं तत्स्यात् । अर्थाद्वैम-
शनी निषिद्धौ । तदाह नारदः—‘आचार्यकाव्यसौम्यानां वाराः शस्त्रा-
शशीनयोः । वारौ तौ मध्यफलदौ निदितावितरौ व्रते ॥’ इति । आचार्यौ
गुरुः । काव्यः शुक्रः । जगन्मोहने गुरुः—‘पापग्रहाणां वाराः स्युर्न शुभ-
श्रद्धावसरः । सिते पक्षे प्रशस्तः स्यात्कृष्णे वारो विधोर्नहि ॥ शुभो बुधो ना-

संमितः पापग्रहयुतोपि वा' इति रविवारं निषेधतिस्म । अत्र सूर्यस्य प्राव-
 स्यदौर्बल्ययोर्व्रतबंधस्य विधिनियेधाविति विषयविवेकः । भौमस्तु तिथि-
 क्षोपि सामवेदिनामतिप्रशस्तः । यदाह नारदः—'शाखाधिपतिवारश्च शाखा-
 धिपबलं शिशोः । शाखाधिपतिलग्नं च त्रितयं दुर्लभं व्रते ॥' इति । ग्रंथकृ-
 दप्यग्रे वक्ष्यति । द्वीति । द्वितीयातृतीयापंचम्येकादशीद्वादशीदशमीसंज्ञि-
 तास्तु तिथिषु च व्रतं सत्स्यात् । यदाह नारदः—'शुक्लपक्षे द्वितीया च तृ-
 तीया पंचमी तथा । त्रयोदशी च दशमी सप्तमी व्रतबंधने ॥ श्रेष्ठास्वेका-
 दशी षष्ठीद्वादश्येतास्तु मध्यमाः । एकां चतुर्थीं संत्यज्य कृष्णपक्षेऽपि म-
 ध्यमाः ॥' इति । तिथिफलान्याह बादरायणः—'प्रतिपदि मदिरासक्तः
 श्रुतिधरमेधाधिको द्वितीयायाम् । नीतिज्ञो मेधावी जितसकलारिस्तृतीया-
 याम् ॥ मंदधिया हृतचित्तोऽधीतश्चपलश्चतुर्थी स्यात् । पंचम्यां बहुवित्तः
 पूर्णायुर्धनपतिर्मतिमान् ॥ षष्ठ्यामशुचिः सततं सप्तम्यां व्याधिसंतप्तः । अ-
 ष्टपायुरथाष्टम्यां नवमे धनवर्जितः सदा पुरुषः ॥ दशम्यामर्थसंपत्तिरेका-
 दश्यां गुणान्वितः । द्वादश्यां नीतिशास्त्रज्ञो निधनय त्रयोदशी । चतुर्दश्यां
 भवेन्नाशः पंचदश्यां क्षयो भवेत् ॥' इति । अत्र वाक्ये मध्यमा षष्ठी तिथि-
 द्वैव । अतएव ग्रंथकृता नोक्ता । मध्यमे एकादशीद्वादश्यावतिप्रशस्ते । ननु
 'सप्तमीत्रयोदशयोरनेन वाक्येनानिष्टफलोक्तेर्नारदवाक्ये कथं ग्रहणम् । किंच-
 'कृष्णपक्षे चतुर्थीतिसप्तम्यादिदिनत्रयम् । चतुर्दशीचतुष्कं च अष्टावेते गल-
 ग्रहाः ॥' इति वसिष्ठोक्तेन गलग्रहोक्तेश्च । उच्यते । वसंतविषयत्वात्तयो-
 स्तिथ्योः । तदप्युक्तं नारदेनैव—'विनर्तुना वसंतेन कृष्णपक्षे गलग्रहे । अ-
 पराह्णे चोपनीतः पुनःसंस्कारमर्हति ॥' इति । अथवा माघशुक्लसप्तमी स-
 न्वादिस्तस्या अपि ग्रहणं यथा स्यात् । अतएव मन्वाद्याद्यपवादमाह वसि-
 ष्ठः—'या चैत्रवैशाखसिता तृतीया माघे च सप्तम्यथ फाल्गुनस्य । कृष्णे
 द्वितीयोपनयने प्रशस्ता प्रोक्ता भरद्वाजमुनीन्द्रमुख्यैः ॥' इति । अत्र चैत्रशुक्ल-
 तृतीया युगादिः माघशुक्लसप्तमी मन्वादिः वैशाखशुक्लतृतीया युगादिः
 फाल्गुनपूर्णिमोत्तरं द्वितीया चातुर्मास्यद्वितीया आसामनध्यायस्वेपि व्रतबंधे
 प्राज्ञस्त्यसंज्ञाव इत्यर्थः । अनध्यायत्वं च समयोजनं 'शुचिशुक्ल' इत्यादिपद्य-
 व्याख्यानावसरेऽस्माभिर्वक्ष्यते । कृष्णादिमेति विहितमासानां कृष्णपक्षस्या-
 दिमे त्रिके पंचमीपर्यंतं सत्स्यात् । नारदवाक्ये शुक्लपक्षस्योक्तेः 'आपंच-
 म्यास्तियेः कृष्णः शुक्लवत्परिकीर्तितः' इति वचनेनापवादनोक्तेः । 'एकां च-
 तुर्थीं संत्यज्य कृष्णपक्षेपि चोत्तमाः । आपंचम्यास्तु तिथयो यदा स्थिरमि-
 निदिताः ॥' इति नारदस्याप्युक्तेश्च । वसिष्ठोऽपि—'त्यक्त्वा चतुर्थीमपि
 कृष्णपक्षे त्वाद्यं त्रिभागं शुभदं व्रते च' इति । नचेति । त्रिधाविभक्तस्य द्विवचस्य
 त्रयो भागाः क्रमेण पूर्वाह्नमध्याह्नापराह्नसंज्ञका भवन्ति । उक्तं च स्कंद-
 पुराणे—'ऊर्ध्वं सूर्योदयात्प्रोक्तं सुहृतांनां तु पंचकम् । पूर्वाह्नः प्रथमः
 प्रोक्तो मध्याह्नस्तु ततः परम् । अपराह्नस्ततः प्रोक्तो सुहृतांनां तु पंचकम् ॥'

इति । तत्रापराह्णभागे च व्रतं न सत् 'अपराह्णे चोपनीतः पुनःसंस्कारम-
हति' इत्युक्तेः । युक्तं चैतत् । तस्मिन्समयेपि श्राद्धं कर्तुमुचितं नतु इतरशु-
भकृत्यम् । यदाह नारदः—'त्रिधा विभज्य दिवसं तत्रादौ कर्म दैविकम् ।
द्वितीये मानुषं कार्यं तृतीयेशे तु पैतृकम् ॥' इति । एतस्य फलमुक्तं म-
नुना—'सर्वदेशेषु पूर्वाह्णे मुख्यं स्यादुपनायनम् । मध्याह्णे मध्यमं प्रोक्तम-
पराह्णे च गृहितम् ॥' इति । एवं सति पूर्वाह्णे कदाचिद्भ्रासंभवे मध्याह्नसम-
येपि सति संभवे लग्नं कार्यमपराह्णे तु सर्वथा न कार्यमिति निष्कृष्टोऽर्थः ॥४०॥

अथ व्रतबंधे सामान्यतो लग्नभंगं प्रमाणिकयाह—

कवीज्यचंद्रलग्ना रिपौ मृतौ व्रतेऽधमाः ।

व्ययेऽब्जभार्गवौ तथा तनौ मृतौ सुते खलाः ॥ ४१ ॥

कवीज्येति ॥ अत्र लग्नार्थं राशयः सापवादा वसिष्ठेनोक्ताः—'लग्नाय-
सौम्यग्रहराशयो ये ग्राह्या न पापग्रहराशयो ये । ग्राह्याश्च तेपि प्रबलैश्च
सौम्यैरधिष्ठिताश्चापि निरीक्षिता वा ॥' अतएवाह नारदः—'राशयः सकलाः
श्रेष्ठाः शुभग्रहयुतेक्षिताः ॥' इति । एवं सति जगन्मोहने वसिष्ठेन प्र-
त्येकं लग्नफलान्युक्तानि—'मेषे भवति बाकुंडो वित्तविद्यायुतो वृषे । तुस्मे
वेदांतदर्शी स्यात्कुलीरे च षडंगवित् ॥ शिल्पकर्मकरः सिंहे षष्ठे भवति पं-
डितः । तुलायां वणिजप्राप्तिः कांडपृष्ठश्च वृश्चिके ॥ कांडपृष्ठः शस्त्रजीवी ।
सर्वत्र पूजितश्चापे शूद्रवृत्तिर्भृगे तथा । राजप्रेक्षो भवेत्कुम्भे मीने वेदांतपारगः ॥'
इति । तानि लग्नानां शुभाशुभग्रहाणामुत्तमनिंद्याधिष्ठाननिरीक्षणमाद्यभावे
द्रष्टव्यानि । यदा तु संभवस्तदा 'यथाहि योगादमृतायते विषं विषायते
मध्वपि सर्पिषा समम्' इति वचनाद्योगजमेव फलं भवति । तत्र रिपौ ष-
ष्ठस्थाने मृतावष्टमस्थाने चेच्छुक्रबृहस्पतिचंद्रलग्नस्वामिनो भवन्ति तदा-
धमा मरणकारकाः स्युः । अथाब्जभार्गवौ चंद्रशुक्रौ व्यये चेज्जवतस्तदा मर-
णकरावित्यर्थः । खलाः पापग्रहा लग्नाष्टमपंचमस्थानेषु स्थिताश्चेत्तदा तथा
मरणकरा इत्यर्थः ॥ ४१ ॥

अथ सामान्यतो लग्नशुद्धिमनुष्टुभाह—

व्रतबंधेऽष्टषड्रिः फवर्जिताः शोभनाः शुभाः ।

त्रिषडाये खलाः पूर्णो गोकर्कस्थो विधुस्तनौ ॥ ४२ ॥

व्रतेति ॥ शुभाः शुभग्रहा अष्टमषष्टद्वादशस्थानस्थिताश्चेन्न स्युस्तदा व्र-
तबंधे शोभनाः शुभफलदायकाः । खलास्तृतीयषष्ठैकादशस्थानस्थिताः शो-
भनाः । यदाह नारदः—'त्रिषडायगतैः पापैः षडष्टांत्यविवर्जितैः । शुभैः
षष्टाष्टलग्नांत्यवर्जितेन हिमांशुना ॥' दैवज्ञमनोहरे गुरुः—'लग्नस्थिते च
रश्मे च पापे च मरणं बटोः । सौख्यं स्याद्विषडायेषु जडत्वमितरेषु च ॥ चंद्र-

कूरास्तनौ नेष्टाः सर्वे रंभे व्यये कविः । सितेंदुलम्बाः षष्ठे मौजीविद्यादिकर्मसु ॥
मौजीबन्धे विशेषेण प्रागल्भ्यात्पंचमं तथा । कूरग्रहैर्विमुक्तं च भृगुराहू तथा-
ष्टमे ॥' दाक्षिणात्यास्त्वेवमाहुः—'चंद्रकूरास्तनौ नेष्टाः सर्वे रंभे व्यये कविः ।
सितेंदुलम्बाः षष्ठे बटोः प्राणापहारकाः ॥' अत्र शुक्रस्य मरणरूपफलमुक्तं
तदेतत्प्राच्या न सहते—'व्ययस्थानगताः सर्वे कुर्वन्ति व्ययशीलिनम् । खलं
नीचं पापरतं बंधुहीनं विदेशगम् ॥' इति वसिष्ठादिमुनिविरोधात् । नन्वे-
तादृशदुष्टफलश्रवणाद्वादशशुक्रो निषिद्ध एवेति चेन्न । एवं सति द्वादशस्थाना-
नां सर्वेषामपि वर्जनीयत्वमापतेत् । तच्च तवापि संमतं नास्ति । 'सर्वत्र शु-
भकृच्छुकः षष्ठसप्ताष्टमं विना' इति कश्यपोक्तेश्च । विशेषो वसिष्ठेनोक्तः—
'द्वादशस्थं रविं भौमः पश्यन्नाचार्यनेत्रहा । बलिनं बलवानूनमचिरान्नात्र सं-
शयः ॥ सर्वे ग्रहाश्चाष्टमगा निधनाधनशोकदाः । विना स्वतुंगस्वर्क्षाभिमिश्रणाः
शुभवर्गगाः ॥ आचार्यमशुभा घ्नन्ति शिष्यं घ्नत्यशुमेतराः ॥' अस्यापवादस्तेनैवो-
क्तः—'चंद्रास्मरारिरंभेषु यथेकस्मिन्नुभग्रहे ॥ स्थितेधियोमे संज्ञा स्याच्छुभ-
योगो द्विजन्मनाम् ॥ केंद्रत्रिकोणगे जीवे भानुः शुक्रोऽथवा व्यये । द्वितीये शे
शुभे योगे द्विजानामुपनायनम् ॥' इति । गुरुः—'मेघगोकर्कटाख्यानां भौ-
मशुक्रेंदवः क्रमात् । यमोदये भवेद्योगो द्विजोपनयने शुभम् ॥' इति । यमोदये
मिथुनलभोदये । कर्केति पूर्णः शुक्रपक्षीयो विधुः कर्कस्थो वृषस्थश्च सन् तनौ
लभस्थितो यदि भवेत् तदैव शुभो नान्यथा । यदाह वसिष्ठः—'ग्रालेयरश्मौ
यदि लभसंस्थे वलक्षपक्षेऽपि भवेत्स रोगी' इति । गुरुश्च—'चंद्रोदयेमिशस्तः
स्यात्क्षयरोगी सितेतरे । शुक्रपक्षे भवेद्यज्वा स्वभे तुंगे विशेषतः ॥' इति ।
चंद्रे उदये इति पदच्छेदः । मध्येदुरितिवत्समाधिः । युक्तं चैतत् । उपनयनं हि
द्वितीयं जन्म । तत्र हि राशिविशेषेण लभस्यचंद्रस्य प्राशस्त्यमभिहितम् ।
तथाच लघुजातके चराहः—'कर्कवृषाजोपगते लभे चंद्रे धनी सुरूपश्च ।
विकलांगजहृदरिद्रः शेषे तु विशेषतः कृष्णे ॥' इति । कश्यपस्तृचस्थं ल-
भस्यं चंद्रं सदैव न्यषेधीत् । तथा 'वर्धमानोपि वा चंद्रः पूर्णो वा यदि तुं-
गगः । निःस्वं करोति व्रतितं लभसः क्षयरोगिणम् ॥' इति । तदेतयोर्लभ-
स्थितचंद्रसंबन्धिनोः पक्षयोर्देशाचारतो व्यवस्था । स्वगृहे चंद्रस्तूतम एव
द्वयोरिति ॥ ४२ ॥

अथ वर्णशशाखेशयोः प्रयोजनस्य वक्ष्यमाणत्वाद्दर्शनीयं शाखाधीशं च
शालिन्याह—

विप्राधीशौ भार्गवेज्यौ कुजाकौ

राजन्यानामोषधीशो विशां च ।

शूद्राणां शशांलजानां शनिः स्था-

च्छाखेशः स्युर्जीवशुक्रारसौम्याः ॥ ४३ ॥

विप्रेति ॥ विप्राचीशाविति समासांतर्गतमपि अधीशपदं अन्यत्रानुष-
ज्यते । तेन शुक्रबृहस्पती ब्राह्मणानां स्वामिनौ भौमसूर्यौ क्षत्रियाणां स्वा-
मिनौ चंद्रो वैश्यानां स्वामी बुधः शूद्राणां स्वामी शनिरित्यजानां चांडाका-
दीनां प्रतिलोमजातीनां स्वामी । यदाह वराहः—‘विप्रादितः शुक्रगुरु कु-
जाकौ शशी बुधश्चेत्यसितोत्पजानाम्’ इति । स्वामिनाविति पूर्वशेषः । ‘ऋ-
ग्वेदोऽथ यजुर्वेदः सामवेदो ह्यथर्वणः’ इति वेदक्रमात् । जीवशुक्रारसौम्याः
शाखेशाः स्युः । ऋग्वेदस्य गुरुः यजुपः शुक्रः साम्नो भौमः अथर्वणो बुधः ।
स्वामीत्यर्थः । यदाह नारदः—‘वेदानामधिपा जीवशुक्रभौमबुधाः क्रमात्’
इति । ‘ऋग्यजुःसामशाखेशा गुरुशुक्रधरात्मजाः । अथर्वणस्य वेदस्य शाखे-
शश्चंद्रनंदनः ॥’ इति वसिष्ठोक्तेश्च ॥ ४३ ॥

अथानयोर्वर्णेशशाखेशयोः प्रयोजनं वसंततिलकयाह—

शाखेशवारतनुवीर्यमतीव शस्तं

शाखेशसूर्यशशिजीवबले व्रतं सत् ।

जीवे भृगौ रिपुगृहे विजिते च नीचे

स्याद्वेदशास्त्रविधिना रहितो व्रतेन ॥ ४४ ॥

शाखेशेति ॥ यः स्वशास्त्राधिपस्तस्यैव वारस्तनुर्लभं च वीर्यं च गोचरप्र-
करणे स्वगृहावच्छिन्नत्वेन वा बलत्वं च तद्भवेति शस्तम् । यथा गुरुः ऋग्वेदि-
नामीशोऽतो गुरुवारे गुरुलभे धनुर्मीनाख्ये गुरुबले च सत्युपनयनं शुभम् ।
एवं सर्वत्रापि ध्येयम् । तदुक्तं नारदेन—‘शास्त्राधिपतिवारश्च शास्त्राधिपबलं
शिशोः । शास्त्राधिपतिलभं च त्रितयं दुर्लभं व्रते ॥’ शाखेशेति । शास्त्रा वेद-
स्तत्येशः स्वामी तुल्यन्यायत्वाद्दर्शेशोऽपि ब्राह्मः । सूर्यशशिजीवाः प्रसिद्धाः ।
एषां बले सति व्रतं सत्स्यादन्यथा नेत्यर्थः । तदुक्तं च वसिष्ठेन—‘शाखेश-
सूर्यवर्णेशगुरुणां बलपूर्वकम् । ततोन्मेषां गुरुबलं मुख्यमाचार्यशिष्ययोः ॥’
राजमार्तण्डे विशेषः—‘पितुः सूर्यबलं श्रेष्ठं शास्त्रावर्णेशयोर्बदोः । सर्वेषां गु-
रुचंद्रार्कबलं श्रेष्ठं व्रतादिषु ॥’ इति । रत्नमालायाम्—‘वर्णाधिपे बलोपेते
उपनीतक्रिया हिता । सर्वेषां वा गुरौ चंद्रे सूर्ये च बलशालिनि ॥’ इति ।
भीमपराक्रमः—‘विप्राणां गुरुसितयो राज्ञां रविभौमयोर्बलं शस्तम् । इंदो-
र्विशां रवीन्दुत्रिदशेज्यबलेऽखिलानां तु ॥’ नारदेन तु प्रत्येकं शाखेशादीनां
उच्चादिस्थितत्वेन फलमुक्तम्—‘स्वोच्चसंस्थे तदंशे वा स्वराशौ वा तदंशके ।
शाखेशे वा गुरौ शुके वेदवेदांगपारगः ॥ परमोच्चगते जीवे शाखेशे वायवा
सिते । व्रती शिशुर्धनाढ्यः स्याद्वेदवेदांगपारगः ॥ मित्रराशिगते जीवे तदंशे
वा स्वशास्त्रपे । शुके वाचार्यसंयुक्ते तदा तत्र व्रती शिशुः ॥ स्वाधिमित्र-
गृहस्थे वा तस्योच्चस्थे तदंशके । गुरौ भृगौ वा शाखेशे विद्याधनसमन्वितः ॥’
इति । शाखेश इत्युपलक्षणम् । तेन वर्णाधिपेऽप्येतदेव फलम् । अत्र प्रमाणं

रत्नमालायां प्रागुक्तम् । शाखेशादीनां निर्बलत्वे फलमाह—जीवेति । जीवे वा भृगौ वा चकाराच्छाखेशे वर्णेशे वा विजिते युद्धे पराजिते वा नीचे स्व-
नीचराशिस्थिते सति व्रतेनानुष्ठितेन सदा वेदशास्त्रविधिना वेदो वेदाध्ययनं
शास्त्रं शास्त्राध्ययनं विधिर्नित्यनैमित्तिकश्रौतस्मार्तकर्मानुष्ठानाख्यस्तेषां समा-
हारद्वन्द्वस्तेन रहितो व्रती स्यात् । तदुक्तं वसिष्ठेन—‘नीचर्क्षनीचांशकसंस्थिते
वा शाखेश्वरे वास्फुजितींद्रपूज्ये । व्रती शिशुर्हैनकुलप्रसूतः शास्त्रोपजीवी
स्वगृहं विसृज्य ॥’ नारदेनापि—‘स्वनीचगे तदंशे वा स्वारिभे वा तदंशके ।
गुरौ भृगौ वा शाखेशे कुलशीलविवर्जितः॥स्वाधिशत्रुगृहस्थे वा तदंशे वा तदा
व्रती । शाखेशे वा गुरौ शुक्रे महापातककृद्भवेत् । शाखेशे इत्युपलक्षणं वर्णा-
धिपस्यापि । तदुक्तं वसिष्ठेन—‘शाखेशगुरुशुक्राणां मौढ्ये बाल्ये च वार्धके ।
नैवोपनयनं कार्यं वर्णेशे दुर्बले सति ॥’ इति । ‘शाखेशगुरुशुक्राणामेकसि-
न्धुनिर्जिते । विद्यावित्तार्थिभिस्तत्र न कार्यं चोपनायनम् ॥’ अत्र नीचाद्य-
वस्थितत्वेपि शाखेशादेः परिहारमाह वसिष्ठ एव—‘शत्रुनीचाधिशत्रुस्थे
स्वांशे वा स्वोच्चभागगे । शाखेशे वा गुरौ शुक्रे न नीचफलमश्नुते ॥’ इति ।
इच्छादिसंज्ञामाह वराहः—‘अजवृषभमृगांगनाकुलीरा श्लषवणिजौ च दि-
वाकरादितुंगाः । दश १० शिखि ३ मनुयुक् २८ तिथीं १५ द्विपांशौ ५ छिन-
वक २७ विंशति २० भिश्च तेऽस्तनीचाः ॥’ स्वगृहादिकं ग्रंथकृद्विवाहप्रकरणे
वक्ष्यति । ननु शुक्रे शत्रुगृहस्थे नीचगृहस्थे वा बटोरुपनयनं निषिद्धमित्युक्तं
तदयुक्तम् । शुक्रशत्रू रविचंद्रौ तद्वृहे सिंहकर्को तस्त्रीचं च कन्या ततः
कर्कसिंहकन्याराशिस्थे शुक्रे बटोरुपनयनं कार्यमिति तु वाक्यार्थः संपद्यते ।
यदा शुक्रस्य कर्कादिराशिभ्रयावस्थितिस्तदा सामान्यतः सूर्यस्यापि दक्षिणा-
यनगतत्वादेवोपनयननिषेधे सिद्धे पुनर्निषेधो व्यर्थः । अत्रेयं समाधिसरणिः ।
यथा यद्यपि सामान्यतः सूर्यस्य दक्षिणायनगतत्वं संभवति तथापि विशेषः
कदाचिदसंभवोप्यापतति स्पष्टीकृतिवशातो हि सूर्यात्प्राक् पश्चाद्वा एकरा-
श्यंतरितो राशिद्वयांतरितो वा शुक्रः संभवति तदा कर्कादिराशिस्थे सूर्ये
शुक्रस्य स्पष्टीकृत्या कर्कादिराशिभ्रयावस्थितिः संभवतीति उपनयनकालदू-
षिका व्यर्थैव । दक्षिणायनसंज्ञावात् । यदा तु वृषामिथुनस्थिते सूर्ये स्पष्टी-
कृत्या कर्कसिंहाराश्यवस्थितिः शुक्रस्य संभवति विहितकालदूषिकेति सार्थक एव
निषेधः । ननु शत्रुक्षेत्रावस्थितशुक्रनिषेधोऽभिहितरीत्या युक्तः परं एव नीच-
राश्यवस्थितशुक्रनिषेधो व्यर्थ एव । यतः स्पष्टीकृत्या जातोऽपि कन्यास्थितः
शुक्रः कदाचिदपि दक्षिणायनं न व्यभिचरति । सत्यम् । ‘शरद्रीप्सवसंतेषु
व्युत्क्रमात्तु द्विजन्मनाम् । मुख्यं साधारणं तेषां व्रतं माघादिपंचसु ॥’ इति
नारदादिवाक्येभ्यः शरत्काले वैश्यानामुपनयनं विहितमित्यवगम्यते ।
तत्र कदाचिच्छुक्रस्य नीचराशिकन्यावस्थित्योपनयननिषेधेन वचनसार्थ-
क्यात् । यदातु—‘विप्रस्य क्षत्रियस्यापि मौजी स्यादुत्तरायणे । दक्षिणे तु
विशां कुर्याज्ज्ञानध्याये न संक्रमे ॥’ इति वृद्धवसिष्ठवाक्यादक्षिणायनेपि

वैश्यानां मौजी प्रशस्ता तदा तु सुतरां शुक्रस्य शत्रुगृहनीचगृहस्थितत्वदोषो-
क्तिः सार्थिकैवेति न शत्रुगृहस्थे गुरावप्युपनयनं निषिद्धमित्युक्तम् । तत्र गुरोः
शत्रुर्बुधः शुभः तद्गृहाणि मिथुनकन्यावृषतुलाख्यानि तत्स्थे गुरौ बढोरुपनय-
ननिषेधो नीचस्थितगुरुवच्छिद्यैः कुतो नांगीक्रियत इति । उच्यते—तत्र
षष्ठराशयः यथा गुरोरस्ते सिंहस्थे मकरस्थे वा गुरौ समस्तशुभकर्मणां आरंभो
निषिद्धो दोषप्रकरणे पाठात् स्वनीच इत्यादिवाक्यस्योपनयनप्रकरण एव
पाठादनावश्यकता प्रतीयते । आवश्यकत्वे तु दोषप्रकरण एव निषेधो वक्तव्यः
स्यात् । नच तत्रोक्तौ सकलशुभकर्मणां निषेधः स्यादिति वाच्यम् । स्वनीचग
इत्यस्य वाक्यस्य ‘शूले कलाशीलविवर्जितः’ इति चरणरूपे ‘मौजीबंधं न
कारयेत्’ इति पठितव्यमपि इति तस्यैव निषेधः सेत्स्यति । ननु मौजी-
बंधनपदमुपलक्षणत्वेन व्याख्यास्यते । यथा—‘उपनयनं गोदानं चोद्वाह-
गृहप्रवेशायमनानि । अस्तमितेषु न कुर्यात्सुरगुरुभृगुपुत्रचंद्रेषु ॥’ इत्यादिषु
उपनयनपदानि । सत्यम् । सर्वत्रोपलक्षणत्वं वाक्यांतराणि विना व्याख्यातुं
दुर्बलम् । अत्रहि—‘वापीकूपतडागयागगमनम्’ इत्यादिकृक्षोच्चयादिवाक्यै-
कवाक्यतावशादुपनयनादिपदानि उपलक्षणत्वेन व्याक्रियन्ते न केवलानि ।
सहस्रवाक्यांतराभावात् । एवंसति दोषप्रकरण एव निषेधे वक्तव्ये यदुप-
नयनप्रकरणे दोषाभिधानं तद्वदोः कालांतरे संभवति वृषमिथुनकन्यातुलास्थे
गुरावुपनयनं न कार्यमित्येवंपरम् । तदसंभवे तु भवत्येव कालांतराभावात् ।
नीचस्थितगुरौ तु सर्वथा न भवति दोषप्रकरणे पाठाद्गुर्वाद्यस्तवत् नीचरा-
शिगतत्वेन निषेधे सिद्धे तदंशकनिषेधो राश्यंतरगोपि गुरौ नीचाहान्यर्थमि-
त्यलमतिप्रसंगेन ॥ ४४ ॥

अथ सामान्यतो निषिद्धस्य जन्ममासादेरत्र व्रतबंधेऽपवादमनुष्टुभाह—

जन्मर्क्षमासलभादौ व्रते विद्याधिको व्रती ।

आद्यगर्भेऽपि विप्राणां क्षत्रादीनामनादिमे ॥ ४५ ॥

जन्मर्क्षेति ॥ जन्मनक्षत्रे जन्ममासे जन्मलभे च आदिशब्देन जन्मतिथिः
एतेषु सत्स्वपि दोषेषु विप्राणामाद्यगर्भेऽपिशब्दाद्वितीयगर्भादावपि व्रती
बालो व्रते यज्ञोपवीते विद्याधिकः स्यात् । क्षत्रादीनां क्षत्रियवैश्यानां पुनर-
नादिमे द्वितीयगर्भाद्ये बालके सति जन्मर्क्षमासलभादौ विद्याधिको व्रती
स्यात् । आद्यगर्भे तु तेषां सर्वथा प्रतिषेध एवेति । अत्रायमाशयः ।
श्रीपतिः—‘जन्ममासि न च जन्ममे तथा नैव जन्मदिवसेऽपि कारयेत् ।
आद्यगर्भदुहितुः सुतस्य वा ज्येष्ठमासि न च जातु मंगलम् ॥’ इति । अ-
त्राद्यगर्भदुहितुः सुतस्य वेति देहलीदीपन्यायेनोभयत्रापि संबध्यते । तेन
जन्ममासादावाद्यगर्भस्यैव निषेधः । तथाच ‘संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो
हि वृषणम्’ इति वाक्यभेदानापत्तेः । अतएव महेश्वरः—‘न जन्ममासे
न च जन्मधिष्ये न जन्मकालीनदिने विदध्यात् । ज्येष्ठे न मासि प्रथ-

मस्य सूनोस्तथा सुताया अपि मंगलानि ॥' इति वाक्यान्ते प्रथमस्येत्याद्युक्त-
वान् । अन्यच्च नारदोपि—'न जन्ममासे जन्मर्क्षे न जन्मदिवसेऽपि वा ।
आद्यगर्भसुतस्याथ दुहितुर्वा करग्रहः ॥' इति विशेषाच्च । अस्यापवादमाह
शौनकः—'जन्मोदये जन्मसु तारकासु मासे तथा जन्मनि जन्मराशौ ।
व्रतेन विप्रो न बहुश्रुतोपि प्रज्ञाविशेषैः प्रथितः पृथिव्याम् ॥ गर्भाष्टमे
गर्गपराशराद्यैः फलं यदुक्तं व्रतबंधने तु । ततोऽधिकं जन्मसु तारकासु
मासे तथा जन्मनि वाडवानाम् ॥' वाडवानां ब्राह्मणानाम् । 'द्विजात्यग्रज-
न्मभूदेववाडवाः' इत्यभिधानात् । प्रथमदशमैकोनविंशतिनक्षत्राणां ग्रहणार्थं
जन्मतारकास्त्रियुक्तम् । पट्टबंधने इत्यादि नारदवाक्यं प्रागुक्तमेव । गर्भाष्ट-
मोपनयनफलमाह राजमार्तंडः—'यज्वा वसंतसमये बहुवित्तभोगी गर्भा-
ष्टमे विविधशास्त्रविशारदस्तु । वेदार्थपालनपरः खलु जन्ममासे ऋक्षेऽपि
जन्मनि बहुकृतभाजनं स्यात् ॥' ननु 'विवाहे चोपनयने जन्ममासं च
वर्जयेत् । विशेषाजन्मपक्षं तु वसिष्ठाद्यैरुदाहृतम् ॥' इति जगन्मोहने गर्ग-
वचनं कथं संगच्छेतेति चेत् । सत्यम् । क्षत्रियाणां विशां चाद्यगर्भनिषेधार्थं
भविष्यति । तथा सति द्वितीयगर्भादावुपनयानादिमंगलकृत्यं सुखोदकं स्यात् ।
विप्राणां तु वाडवानामिति विशेषोक्तेराद्यगर्भानाद्यगर्भसाधारणमुपनयनं ज-
न्ममासादौ कुत इति चेच्छृणु । यो जन्ममासादौ निषेधः स आद्यगर्भस्यैव
सोऽप्युदनयनवाक्येनापोह्यते । द्वितीयगर्भादौ तु निषेध एव नास्ति किं
तदपवादेन ॥ ४५ ॥

अथ गुरुबलमनुष्टुमाह—

बटुकन्याजन्मराशेस्त्रिकोणायद्विसप्तगः ।

श्रेष्ठो गुरुः खषट्कन्याद्ये पूजयान्यत्र निंदितः ॥ ४६ ॥

बटुकन्येति ॥ बटुरुपनयनाधिकारी । उपलक्षणत्वाद्गुरोऽपि । तथा कन्या
स्त्रीजात्यपत्वं तज्जन्मराशेः नवमपंचमैकादशद्वितीयसप्तमस्थानस्थितो गुरुः
श्रेष्ठ उत्तमः । यदाह श्रीपतिः—'स्वायधर्मतनयद्युनस्थितो नाकनायकपुरोहितः
शुभः' इति । खेति दशमषट्कतीयप्रथमस्थानस्थितो गुरुः पूजया धर्मशा-
स्त्रोक्तपूजाविधानेन स्वनुष्ठितेन श्रेष्ठः । अन्यत्र चतुर्थद्वादशाष्टमाख्यनिघ्नस्था-
नस्थितः सन् द्विगुणत्रिगुणादिपूजया स्वनुष्ठितयापि निघ्नो निषिद्ध इत्यर्थः ।
उक्तं च वराहणे—'दुश्चिक्वजन्माद्रिखमध्यभेषु जन्मर्क्षतो वांछति वज्र-
पाणेः । पूजां पुरोधा न स एव कांक्षत्यथाष्टमप्रांत्यरसातलस्थः ॥' इति । व-
सिष्ठेन तु विशेष उक्तः—'बंधौ तृतीये रिपुराशिसंस्थे वांछति पूजां दशमे
सुरेज्ये । नेच्छति पूजां जनिगे व्ययस्थे पुरातना अष्टमगेपि राशौ ॥' जनिगे
जन्मराशिसंस्थे । चतुर्थजन्मस्थगुरोः पूजा निरपेक्षत्वविषयिणी देशमेदेन व्यवस्था-
ध्येया । तत्र पूजानिरपेक्षेपि गुरौ गुणवद्गुरोः पलब्धौ कन्यायाः कालातिक्रांत-

तया विवाह उचितः । तदप्युक्तं वराहणे—‘पूजामिलापं प्रति निस्पृहोपि कुर्याद्गुरो शुद्धिविवर्जितेपि । वराभ्यलामे शुभदं विवाहं वदन्ति गर्गच्यवनादिमुख्याः ॥’ इति । अत्र चतुर्थद्वादशाष्टमस्थापस्थितत्वेन गुरोर्द्विगुणत्रिगुणादिकां पूजां विधाय विवाहः शुभ इति सांप्रदायिकायं । विवाह इत्युपलक्षणं तेन व्रतबंधोप्येवमेव ध्येयः । तदुक्तं नारदेन—‘बालस्य बलहीनोपि शांत्या जीवो बलप्रदः । यथोक्तवत्सरे कार्यमनुक्तेनोपनायनम् ॥’ इति । वसिष्ठेनापि—‘उक्तेऽपि वर्षे न बली गुरुश्चेच्छांत्या प्रशस्तं व्रतबंधकर्म । अनुक्तवर्षेऽपि बलप्रदोऽपि नैवं तयोरब्दबलं बलीयः ॥’ इति । अत्र वाम-वेधेन ये गुरुशुद्धिमाहुस्तान्दूषयति गर्गः—‘मौजीबंधे विवाहे च प्रतिष्ठार्या विशेषतः । गोचरेणैव कर्तव्यं वेधादिकमकारणम् ॥’ इति । प्राच्यास्तु गोचरबलाभावे अष्टकवर्गबलेनैव व्रतबंधादिकमाहुः । यदाह राजमार्तंडः—‘अष्ट-वर्गविशुद्धेषु गुरुशीतांशुभानुषु । व्रतोद्वाहौ च कर्तव्यौ गोचरेण कदापि न ॥’ इति । उपलक्षणमेतत् । यत्र कर्मणि यस्य यस्य ग्रहस्य शुद्धिरपेक्षिता तस्य तस्याष्टकवर्गशुद्धिर्विचार्या । एतदप्याह स एव—‘अष्टवर्गेण ये शुद्धास्ते शुद्धाः सर्वकर्मसु । सूक्ष्माष्टवर्गसंशुद्धिः स्थूला शुद्धिस्तु गोचरे ॥ अभावतो गोचरशोभनानां शुद्धिं वदेद्भागुरिरष्टवर्गात् । वैधव्यकन्याक्षयहेतुयोगे जीवा-ष्टवर्गस्य वदेत्तु शुद्धिम् ॥’ इति । तत्र गुरोरष्टकवर्गो लिख्यते । बृहज्जातके चराहः—‘दिक्स्वाद्यष्टमदायबंधुषु कुजात्स्वात्सत्रिकेष्वांगिराः सूर्यात्सत्रिनवेषु-धीस्वनवदिग्वाभारिगे भार्गवात् । जायायार्थनवात्मजेषु हिमगोर्मंदत्रिषद-धीव्यये दिग्धीषदस्वसुखाय पूर्वनवगोशात्सत्सरेषूदयात् ॥’ इति । एवं स-त्यामपेक्षायां सूर्यादीनामप्यष्टकवर्गास्त एव ध्येयाः । एवं जन्मकालीनग्रहव-शादुक्तस्थाने रेखा दत्त्वा सांप्रतं विरुद्धफलदातृग्रहाधिष्ठितराशौ रेखाधिक्ये शुभमन्यथा नेति निष्कृष्टोऽर्थः । उक्तं च लघुजातके—‘विफलं गोचरग-णितं द्वाष्टकवर्गेण निर्दिशेत्पुंसाम् । रेखाधिक्ये शुभदं बिंदुधिकेनैव शोभनं प्रायः ॥’ अत्र प्रत्येकं रेखाफलमुक्तं यवनाचार्यैः—‘कष्टं स्यादेकरेखायां द्वा-भ्यामर्थक्षयो भवेत् । त्रिभिः क्लेशं विजानीयाच्चतुर्भिः समता मता ॥ पंचभिः क्षेममारोग्यं षड्भिरर्थगमो भवेत् । सप्तभिः परमानंदस्वप्नाभिः सर्वसंप-दः ॥’ इत्यलमतिप्रसंगेन ॥ ४६ ॥

अथ ग्रंथकृत्स्वमतेन गुरुदौष्ट्यापवादमनुष्ठुभाह—

स्वोच्चे स्वमे स्वमैत्रे वा स्वांशे वर्गोत्तमे गुरुः ।

रिःफाष्टतुर्यगोपीष्टो नीचारिस्थः शुभोऽप्यसन् ॥४७॥

स्वोच्चे इति ॥ गुरुर्द्वादशाष्टमचतुर्थाख्यनिघ्नस्थानस्थितोऽपि यदि स्वो-स्थाने कर्के स्वमे धनुर्मीनाख्ये स्वमैत्रे स्वमित्रगृहे मेघवृश्चिकाख्ये स्वांशे व-सिन् कर्कश्वित्राशौ धनुर्मीननवांशे वर्गोत्तमे वर्गनवांशे यथा वृषराशौ वृ-

वनवांशे गुरुः वर्गोत्तम इति । वर्गोत्तमलक्षणमुक्तं वराहेण—‘वर्गोत्तमाश्र-
गृहादिषु पूर्वमध्यपर्यंतगाः शुभफला नवभागसंज्ञाः’ इति । उपलक्षणत्वा-
त्स्वोच्चादिनवांशेऽपि वा स्थितः स्यात्तदेष्टशुभफलदाता कैमुतिकन्यायेनाप्य-
न्येषु स्थानेष्वेतादृशो गुरुः शुभ एव । यदाह भुजबलः—‘वर्गोत्तमे स्वभवने भ-
वतेऽथ मैत्रे मित्रांशके स्वभवनोच्चनवांशके वा । जन्माष्टरिः फरिपुखत्रिचतुर्थ-
गोपि जीवः सुखार्थमुतवृद्धिकरो विवाहे ॥’ व्यासोपि—‘मित्रराशिगते
जीवे स्वगृहे स्वोच्चगोऽपि वा । उद्वाहिता यदा कन्या भवेत्पुत्रार्थसंयुता ॥’
इति तुल्यन्यायत्वाद्भतादावपि ज्ञेयम् । ननु गुरोः सूर्यभौमौ मित्रे । एवं-
सति सिंहकर्कावित्यपि कुतो न व्याख्यातमिति चेन्न । सिंहस्थस्य गुरोः स्वरू-
पेणैव निषेध इत्युक्तं प्राक् । कर्कस्थो गुरुश्च स्व एवेति पुनरुक्तिः । अतः प्रा-
क्साधीयः प्राग्व्याख्यातम् । नीचं मकरः अरिस्थः मिथुनकन्यातुलावृषरा-
शिस्थो गुरुः गोचरेण शुभोऽप्यसत् । अनिष्टफलदातेत्यर्थः । तदुक्तं ज्योति-
र्निबंधे—‘उच्चस्थः स्वगृहे सुहृद्भवनगो वाचस्पतिर्नित्यशः पूर्णायुर्विविधार्थ-
सौख्यजनको जन्माष्टमस्थोऽपि चेत् । नीचस्थोऽरिगृहे दिवाकरकरच्छाया-
नुगामी सदापीष्टोऽनिष्टफलं ददाति नियतं वैधव्यदुःखास्पदम् ॥’ इति । अ-
त्राष्टमस्थ इत्यनेन सर्वथानिष्टफले गुरौ ‘न चाष्टमं लक्षगुणं प्रपूजये’दिति
वचनात्पूजामनीहमानेऽप्युपनयनादि शुभं स्यात् । द्वादशचतुर्थस्थानस्थस्य
तु द्विगुणपूजामिच्छतस्तथा तृतीयादिस्थानस्थस्य पूजामात्रापेक्षस्य गुरोः शु-
भफलदातृतास्तीति किं वक्तव्यमिति कैमुतिकन्यायसूचनार्थोपिशब्दः । न
चाष्टममिति वाक्यं शत्रुगृहस्थितगुर्वभिप्रायम् । अस्यापवादो रत्नकोशेऽभि-
हितः—‘गोचराष्टकवर्गाभ्यां यदि शुद्धिर्न लभ्यते । तदोपनयनं कार्यं चैत्रे
मीनगते रवौ ॥ हरौ सिंहांशके जीवे नीचक्षे नीचभागगे । मौजीबंधः शुभः
प्रोक्तश्चैत्रे मीनगते रवौ ॥’ इति गुरुक्तेश्च ॥ ४७ ॥

अथ व्रतबंधे वर्ज्यपदार्थाननुष्ठमाह—

कृष्णे प्रदोषेऽनध्याये शनौ निश्यपराह्वके ।

प्राक्संध्यागर्जिते नेष्टो व्रतबंधो गलग्रहे ॥ ४८ ॥

कृष्णे इति ॥ एषु दुष्टपदार्थेषु सत्सु व्रतबंधो नेष्ट इति वाक्यार्थः । तत्र
कृष्णे प्रथमत्रिभागरहिते कृष्णपक्षे ‘आपंचम्यास्तु तिथयः पराः स्युरतिनि-
दिताः’ इति नारदोक्तेः । तथा प्रदोषे यस्मिन् दिने संध्याकाले प्रदोषो
भवेत्तद्विषये व्रतबंधो नेष्टः । प्रदोषलक्षणं स्वयमेव वक्ष्यति । अनध्यायेऽपि
नेष्टः । अनध्यायानग्रे वक्ष्यति । शनौ नेष्टः । अत्र संमतिरुक्ता । शनी रात्रौ
नेष्टः अपराह्वकेपि नेष्टः । अत्र संमतिर्वाक्यं प्रांगलेखि । इयं पुनरुक्तिः स्मर-
णाविच्छेदार्थम् । तथा प्राक्संध्या प्रातःसंध्या तस्यां गर्जिते मेघध्वनावन-
ध्यायनिमित्ते सति नेष्टः । यदाह वसिष्ठः—‘व्रतेऽङ्घ्रि पूर्वसंध्यायां वारिदो

यदि गर्जति । तद्दिनं स्यादनध्यायो व्रतं तत्र विचर्जेयेत् ॥' इति । संध्याल-
क्षणं प्रागुक्तमस्माभिः । तथा गलग्रहे गलग्रहाख्ये दिवसे व्रतबंधो नेष्टः ।
गलग्रहानाह गुरुः—'त्रयोदश्यादिचत्वारि सप्तम्यादिदिनत्रयम् । चतुर्थी
चैकतः प्रोक्ता भट्टावेते गलग्रहाः ॥' यत्तु वसिष्ठेन—'कृष्णपक्षे चतुर्थीति
सप्तम्यादिदिनत्रयम् । त्रयोदशीचतुष्कं च भट्टावेते गलग्रहाः ॥' इत्यत्र कृ-
ष्णपक्षीयचतुर्थीग्रहणं कृतं तद्दोषाधिक्यप्रतिपत्त्यर्थम्, नतु शुक्लपक्षीयचतु-
र्थी ग्रहणार्थम् । कुतः । गुरुवाक्यस्य वेयर्थ्यापत्तेः । अत्र दैवज्ञमनोहरे-
'प्रदोषो निश्चयनध्याये मंदे कृष्णे गलग्रहे । मधुं विनोपनीतस्तु पुनःसंस्कार-
मर्हति ॥ गलग्रहे प्रदोषे च स्वल्पायुरुपजायते ॥' इति । नन्वत्र रात्रिनिषेधो
व्यर्थः । यतो दिवसे पूर्वाह्णादयस्त्रयः काला उपनयने श्रेष्ठमध्याधमा उक्ताः ॥
यदाह मनुः—'सर्वदेशेषु पूर्वाह्णे मुख्यं स्यादुपनायनम् । मध्याह्णे मध्यमे
प्रीक्तमपराह्णे च गर्हितम् ॥ तत्र 'अपराह्णोपनीतस्तु पुनःसंस्कारमर्हति'
इत्यपराह्णकालस्यातिनिषिद्धत्वात्कैमुतिकन्यायेन रात्रिरपि निषिद्धेति वाच-
निको रात्रिनिषेधो व्यर्थ इति चेत् । सत्यम् । 'अंगवंगकलिगेषु सौराष्ट्रमग-
धेषु च । तीर्थयात्रां विना गच्छन्पुनः संस्कारमर्हति ॥' इति पुनःसंस्कारनि-
मित्तापत्तौ निमित्तांतरमेव कैमुतिकन्यायेन पुनरुपनयने प्राप्ते यदि रात्रिस-
न्नावस्तदोपनयनं माभूदिति रात्रिपदोक्तिः । अनयैव रीत्या प्रदोषोक्तिरति-
सार्थिका । यतः सायंकालीनसमयः प्रदोषशब्दवाच्यः 'प्रदोषो रजनीमुख-
म्' इत्यमरोक्तेः । वयं तु प्रदोषग्रहणाद्यदिने लक्षणविशिष्टः प्रदोषो भवेत्त-
दिनमुपनयने त्याज्यमिति ब्रूमः । यत्रापराह्णकालो निर्दिष्टस्तत्र प्रदोषस्तु
सुतरां निश्चयः । इति प्रदोषग्रहणसामर्थ्यात् पुनरुपनयननिषेधार्थं प्रदोषग्रहण-
मिति चेन्न । रात्रिपदवत्सर्वथा वैयर्थ्यं सत्येवं गतिर्युक्ता । नच तदत्र पश्यामः ।
अतएव निबंधकर्तृभिरुपनयनप्रकरण एव प्रदोषलक्षणवाक्यानां लिखितत्वा-
त् । यद्यपि तानि 'सर्वविद्याविघातक'दिति 'ब्रह्म नाधीयते नैरिति च' इत्या-
दीनि सामान्यतो विद्यारंभविषयकाणि । तथापि प्रथमातिक्रमे कारणाभा-
वादक्षरस्वीकारस्य एव तल्लिखनस्य युक्तत्वादतः शिष्टाः सायं यद्दिने प्रदो-
षस्तद्दिने गलग्रहरहितेऽप्युपनयनं कुर्वन्ति । उक्तं च शार्ङ्गधरीये—'स्वा-
ध्याये पूर्वाह्णे प्रदोषरहिते तथा विरिक्ते च । हिस्वा शनिकुजवारौ स्वाध्याये
पूर्वपरदिने च ॥' नन्वनध्यायेषु गलग्रहेषु च व्रतबंधो निषिद्ध इत्युक्तं तद-
युक्तम् । विहिततत्त्वभावादेव भविष्यति । विहिताश्च त्रियय इमाः द्वि-
तीयातृतीयापंचमीषष्ठीदशम्येकादशीद्वादश्यो द्वित्रीष्वित्यादिनोक्ताः । उच्यते ।
द्विविधा अनध्यायाः नित्या नैमित्तिकाश्च । नित्या अष्टम्यादयो नैमित्तिका
मन्वाद्यास्तत्र मन्वादिर्वाषाढशुक्लदशमी स्वाध्याय एव । सोपपदा अपि
स्वाध्याया एव । संक्रांतिः कदाचिस्त्वाध्यायेष्वपि स्यादित्येतास्तु तिथिषु
व्रतबंधो माभूदिति आसामनध्यायोक्तिः । चेन्नशुद्धवैशाखशुद्धतृतीययोर्म-
न्वादियुगाद्योस्तु 'या चेन्नवैशाखसिता तृतीया' इत्यादिवक्षिष्ठवाक्येन वाचनिकं

व्रतबंधविषयत्वं अन्यासां मन्वादिस्वाध्यायतिथीनां दक्षिणायनगतमनध्या-
यत्वं प्रथमवेदारंभो माभूदिति प्रयोजनम् । 'ब्रह्म नाधीयते नरैः' इति
वाक्यान्तःसिद्धान्तात् । वेदस्योपलक्षणत्सकलविद्यारंभोपि । एतच्च सामान्यतः
सर्वासामप्यनध्यायतिथीनां प्रयोजनम् । मन्वादितिथिषु दानादिकमपि प्रयो-
जनं स्मर्यते मत्स्यपुराणे—'मन्वंतरादयश्चैते दत्तस्याक्षयकारकाः' इति ।
अथ चतुर्दश्यादयो यद्यनध्याया नोच्चरंस्तदा विहितप्रतिषिद्धत्वाभावान्मध्यम-
त्वावसायस्तिथीनां स्यात्तत्र यथा स्वशास्त्रीयनक्षत्रालाभे अनिषिद्धान्यन्या-
पि नक्षत्राणि गृह्यन्ते तथा कदाचिद्विहिततिथ्यलाभे मध्यमतिथिष्वप्युपन-
यनं स्यात्तन्माभूदित्येतदर्थं चतुर्दश्यादीनामनध्यायत्वम् । एतदेव समाधानं
तुल्यन्यायत्वादूलग्रहेष्वपि ध्येयम् । किंच—'विद्यारंभो व्रतोद्देशः क्षौरं चैव
विशेषतः । गलग्रहे न कर्तव्यं यदीच्छेत्पुत्रजीवितम् ॥' इति गुरुणा क्षौरा-
दिनिषेधोक्तेश्च । क्वचिद्वहन्यपि कर्माणि गलग्रहे निषिद्धानि । उक्तं च—'चू-
डा व्रतं तथोद्वाहं कर्णयोरपि वेधनम् । गलग्रहे न कर्तव्यं यदीच्छेत्पुत्रजी-
वितम् ॥' इत्यलमतिप्रसक्तानुप्रसक्तेन ॥ ४८ ॥

अथ व्रतबंधलभे रव्याद्यंशफलमनुष्टुभाह—

क्रूरो जडो भवेत्पापः पटुः षट्कर्मकृद्भटुः ।

यज्ञार्थभाक्तथा मूर्खो रव्याद्यंशे तनौ क्रमात् ॥ ४९ ॥

क्रूर इति ॥ षट्कर्माणि अध्ययनाध्यापनयजनयाजनदानप्रतिग्रहाः । उक्तं
च व्यासेन—'यजनं याजनं चैव तथा दानप्रतिग्रहौ । अध्यापनं चाध्ययनं
षट्कर्मा धर्मभाग्द्विजः ॥' इति । अन्यत्स्पष्टार्थम् । तदुक्तं रत्नमालायाम्—
'शान्त्यंशे ह्युदयति मूर्खतार्कभागे क्रूरत्वं भवति च पापघ्नीः कुजांशे । चंद्रांशे
त्वतिजडता बुधे पटुत्वं यज्यत्वं गुरुभृगुभागयोर्गृणन्ति ॥' इति । भीमपराक्र-
मोऽपि—'भवेत्क्रूरो जडः पापः पटुर्यज्वा मखान्वितः । मूर्खश्चाकांशिकांशेषु क्र-
मेणोदयवर्तिषु ॥' इति । एवं सति बुधगुरुशुक्रस्वामिकराशीनां नवांशा ग्राह्याः ।
एतच्च स्पष्टमुक्तं नारदेन—'लभेऽथ राशयः श्रेष्ठाः शुभग्रहयुतेक्षिताः । शुभा
नवांशा न तथा ग्राह्यास्ते शुभराशयः ॥ न कदाचित्कर्कटांशः शुभग्रहयु-
तोऽपि वा । तस्माद्गोमिथुनांत्याश्वतुलाकन्यांशकाः शुभाः ॥' इति । अश्वो
धनुः । तथा सति वृषमिथुनकन्यातुलाधनुर्मीनांशा ग्राह्या इति निष्कृ-
ष्टोऽर्थः ॥ ४९ ॥

अथ चंद्रनवांशफलं स्वनवांशे सापवादं मोटकेन छंदसाह—

विद्यानिरतः शुभराशिलवे पापांशगते हि दरिद्रतरः ।

चंद्रे खलवे बहुदुःखयुतः कर्णादितिभे धनवान्खलवे ॥ ५० ॥

विद्यानिरत इति ॥ यस्मिन् कास्मिंश्चिद्वाशौ चंद्रो यदि शुभग्रहराशि-
नवांशे स्यात्तदा व्रती विद्यानिरतो भवेत् । यदि पापग्रहराशिनवांशे चंद्र-

स्तदा दरिद्रतरो धनधान्यरहितः स्यात् । यदि खलवे कर्काशे स्यात्तदा बहुदुःखयुतो भवेत् । उक्तं च कश्यपेन—‘शुभग्रहांशने चंद्रे विद्यावान् धनवान् व्रती । तस्मिन्पापांशसंस्थेऽतिनिर्धनोऽखिलदुःखभाक् ॥ स्वांशसंस्थे निशानाथे दरिद्रः खलु दुर्जनः ॥’ इति । वसिष्ठेन प्रत्येकं फलमुक्तम्—‘सूर्यांशकगते चंद्रे महापातककृद्ब्रती । पण्योपसेवी स्वांशस्थे नीचे निःस्वः खलो भवेत् ॥ कुजांशकगते चंद्रे शस्त्रजीवी खलो व्रती । बुधांशकगते चंद्रे वेदवेदी भवेत्पटुः ॥ जीवांशकगते यज्वा सांगवेदविशारदः । शुक्रांशने धनी दाता विद्यावित्तविशारदः ॥ क्षिप्रोद्वाही यज्ञकृतस्यात्सवद्रो भोगवान्भवेत् । सौरांशकगते चंद्रे सदा चांडालसेवकः ॥’ इति । अथ स्वांशस्थितस्य चंद्रस्यापवादमाह—कर्णेति । यदि कर्णे श्रवणनक्षत्रे अदितौ पुनर्वसुभे चोपनयने सति स्वांशचंद्रस्य नवांशश्चेत्स्यात्तदा व्रती धनवान् स्यात् । तदुक्तं नारदेन—‘श्रवणादितिनक्षत्रे कर्काशस्थे निशाकरे । तदा व्रती वेदशास्त्रधनधान्यसमृद्धिमान् ॥’ इति ॥ ५० ॥

अथ केंद्रस्थानां सूर्यादीनां फलमनुष्टुभाह—

राजसेवी वैश्यवृत्तिः शस्त्रवृत्तिश्च पाठकः ।

ग्राज्ञोऽर्थवान्मलेच्छसेवी केंद्रे सूर्यादिखेचरैः ॥ ५१ ॥

राजसेवीति ॥ केंद्रसूर्यादिग्रहैः प्रत्येकं सहितैः क्रमादिदं फलं ज्ञेयमित्यर्थः । अन्यत्स्पष्टम् । यदाह श्रीपतिः—‘स्वानुष्ठाने रतः स्यात्प्रचुरमति-युतः केंद्रसंस्थे सुरेज्ये विद्यासौख्यार्थयुक्तो ब्रुशनसि शशिजेऽध्यापकश्च प्रदिष्टः । सूर्ये राजोपसेवी भवति धरणिजे शस्त्रवृत्तिर्द्विजन्मा शीतांशौ वैश्यवृत्तिर्दिनकरतनये सेवकश्चांत्यजानाम् ॥’ अंत्यजानां चांडालानाम् । अत्र लग्नस्थं चंद्रं केंद्रस्थं च शनिं विना शुभाः पापाश्च शुभफला इत्यवगम्यते । मुनिमिस्तु केंद्रपापा निषिद्धा इत्युक्तम् । यदाह नारदः—‘स्फूर्जितं केंद्रगे भानौ व्रतिनो वंशनाशनम् । कूजितं केंद्रगे भौमे शिष्याचार्यविनाशनम् ॥ करोति रुदितं केंद्रसंस्थे मंदे महागदम् । लग्ने केंद्रगते राहौ रंभे मातृविनाशनम् । उग्रे केंद्रगते केतौ व्रतिवित्तविनाशनम् ॥’ इति । तत्र सूर्यस्य सर्वशाखाधिपस्वाकेंद्रसंस्थत्वमावश्यकविषयं द्रष्टव्यम् । उक्तं च दैवज्ञमनोहरे—‘सर्वशाखाधिपं भानुं केविकुचुर्महर्षयः । तस्माद्रत्नतराभावे लग्नस्थोऽर्कः प्रशस्यते ॥’ लग्नग्रहणं केंद्रोपलक्षणम् । तथा स्वगृहोच्चाद्यवस्थित-पापग्रहः केंद्रस्थः शुभफलदातान्यथा नेत्यर्थः । इति विरुद्धार्थयोर्वचनयोर्विषयविवेकः ॥ ५१ ॥

अथ चंद्रगुरुशुक्राणां ग्रहयुतौ फलमनुष्टुभाह—

शुके जीवे तथा चंद्रे सूर्यभौमार्किसंयुते ।

निर्गुणः क्रूरचेष्टः स्यान्निर्गुणः सद्युते पटुः ॥ ५२ ॥

शुक्रेति ॥ शुक्रे तथा जीवे गुरौ तथा चन्द्रे च प्रत्येकं सूर्यसंयुते व्रती निर्गुणः स्यात् । एवं भौमसंयुते सति क्रूरचेष्टः क्रूरा हिंसनशीला चेष्टा हस्तादिचापलं यस्य स तादृशः स्यात् । तथार्किः शनिस्तेन संयुते निर्घृणः निर्लज्जो निर्दयो वा स्यात् । तथा तस्मिन्नेव शुक्रे जीवे चन्द्रे वा प्रत्येकं सद्भिः चन्द्रबुधगुरुशुक्रैः युते पटुः सर्वविद्यानिपुणः स्यात् । उक्तं च रत्नमालायाम्—‘सार्कं जीवे निर्गुणैर्धैः विहीनः क्रूरः सारे वाक्पटुः सत्समेते । भानोः पुत्रेणालसो निर्घृणश्च स्याच्छुक्रेदू जीववित्संप्रकल्प्यौ ॥’ इति ॥ ५२ ॥

अथ चन्द्रवशेन शुभाशुभयोगौ प्रमाणिकयाह—

विधौ सितांशगे सिते त्रिकोणगे तनौ गुरौ ।

समस्तवेदविद्रुती यमांशगेऽतिनिर्घृणः ॥ ५३ ॥

विधाविति ॥ विधौ चन्द्रे शुभांशगे सति शुक्रे च नवमपंचमस्थानस्थिते गुरौ लग्नस्थे च सति व्रती बटुः समस्तांश्चतुरो वेदान्वेत्ति जानाति तादृशः स्यात् । एवं । यमांशगे शनिनवांशस्थिते चन्द्रे सति लग्ने गुरौ च सति सिते त्रिकोणगे सत्यप्यतिनिर्घृणः स्यात् । यदाह महेश्वरः—‘जीवे लग्नमधिष्ठिते भृगुसुते धर्मात्मजस्थे विधौ शुक्रांशेऽखिलवेदविद्रुविसुते स्वांशे कृतघ्नोऽधमः ॥’ इति । अपरे तु गुरुशुक्रयुक्तेऽपि शन्यंशस्थे चन्द्रे सत्यतिनिर्घृण इति व्याचक्षते । तदुक्तं रत्नमालायाम्—‘लग्ने जीवे भार्गवे च त्रिकोणे शुक्रांशस्थे स्याद्विधौ वेदवेदी । सौरांशस्थे सूरिलग्नौ सशुक्रे विद्याशीलग्नोऽक्षितः स्यात्कृतघ्नः ॥’ इति । सूरिलग्नौ सूरिर्बृहस्पतिस्तद्युक्ते लग्ने । इति व्रतबंधे लग्नविचारः ॥ ननु व्रतबंधे बटुराशितोऽष्टमभवनादिशुद्धिरुक्ता । यदाह वसिष्ठः—‘न नैधनं नैधनशुद्धिलग्नं न नैधनर्क्षं न च तन्नांशः । न नैधनेशो न तदंशको वा लग्ने प्रशस्तो न च रात्रिनाथः ॥’ इति । सा ग्रंथकृता कुतो नोक्तेति । अत्र ग्रंथकृदाशयं वयं ब्रूमः—‘वीक्षिते वाथैकविंशन्महादोषविवर्जिते’ इति नारदोक्तेस्तेषां दोषाणां च विवाहप्रकरणे वक्ष्यमाणत्वात्तत्रापि दंपत्योरष्टमं लग्नमित्यपि दोषः सलक्षणो वक्ष्यते । तत्र दंपत्योरिति संस्कार्योपलक्षणं तेन बटोरप्यष्टमभवने शुद्धिरुक्तैवेत्यत्र पुनर्नोक्ता । यत्र एकविंशतिदोषविचारो नास्ति सीमंतादौ किंतु कतिपयदोषस्तत्र तु साक्षादष्टमभवनशुद्धिरुक्ता अग्रेऽपि यात्रादौ वक्ष्यते चेति । एवं चेन्नैधननवांशशुद्ध्यादि कुतो नोक्तम् । सत्यम् । वक्तव्यमेवेति ब्रूमः । परंतु नारदाद्यनेकमुनिभिरप्रणीतत्वाज्ञोक्तमिति ग्रंथकृदाशयः । एवंविधे व्रतबंधलग्ने व्रतं कुर्यात् । तदाह नरादः—‘शुभलग्ने शुभांशे वा नैधने शुद्धिसंयुते । लग्ने त्वन्यैः सौम्यखेटैः संयुते वा निरीक्षिते ॥ जीवार्कशुक्रचंद्राद्यैः पंचभिर्बलिभिर्ग्रहैः । स्थानादिबलसंपन्नैश्चतुर्भिर्वा बलान्वितैः ॥ वीक्षिते वाथैकविंशन्महादोषविवर्जिते ॥’ इति । अथ सर्वथा यदि निर्दूषणं लग्नं न लभ्यते तदा का गतिरिति । उच्यते । वेधादिमहादोषराहित्ये सत्यल्पदोषसत्त्वे

गुणाधिक्ये च लग्नं साधीयो भवति । तदुक्तं नारदेन—‘लग्नं सर्वगुणोपेतं
 लभ्यतेऽल्पैर्दिनेन तत् । दोषाल्पत्वं गुणाधिक्यं बहुसंमतमिष्यते ॥ दोषदु-
 ष्टोऽथ कालो यः सोपमार्ष्टुं न शक्यते ॥’ दोषदुष्टत्वं वसिष्ठेनोक्तम्—
 ‘दोषोऽप्येको गुणान्हन्ति तद्विरोधी गुणो न चेत् । पंचगव्यमयं पूर्णकुं-
 मचलवो यथा ॥’ दोषः पापग्रहवेधादिः । अन्येपि दोषा अत्र व्रतबंधे व-
 सिष्ठादिभिरुक्ताः—‘ग्रहे रवींद्वोरवनिप्रकंपे केतूद्गमोल्कापतनादिदोषे । व्रते
 दशाहानि वदन्ति तज्ज्ञास्त्रयोदशाहानि वदन्ति केचित् ॥’ श्रीपतिनिबंधे—
 ‘पौषादिचतुरो मासान्प्राप्ता वृष्टिरकालजा । व्रतं यात्रां विवाहं च वर्जये-
 त्सप्तवासरान् ॥’ यत्तु गर्गवाक्यम्—‘बहुवर्षे त्रिरात्रं स्यादल्पवर्षे तु चासरम् ।
 यदि वर्षेदनध्याये तेनैव सह गच्छति ॥’ इति । तद्वर्जं प्रकृत्याभिधानात्
 न केवलवृष्टौ दोषः अकालवृष्टौ तु दोष एवेति ॥ ५३ ॥

अथैवं व्रतबंधलग्नमभिधायेदानीं दोषवत्त्वप्रतिज्ञाताननध्यायाक्षधनचप-
 क्षार्ययाह—

शुचिशुक्रपौषतपसां दिगश्विरुद्रार्कसंख्यसिततिथयः ।

भूतादित्रितयाष्टमी संक्रमणं च व्रतेष्वनध्यायाः ॥ ५४ ॥

शुचीति ॥ द्विविधा ह्यनध्याया नित्या नैमित्तिकाश्च । तत्र आषाढशुक्र-
 दशमी ज्येष्ठशुक्रद्वितीया पौषशुक्लैकादशी मन्वादिः माघशुक्रद्वादशी एता
 अनध्यायाख्याः सोपपदत्वात् । तदुक्तं स्मृतौ—‘सिता ज्येष्ठे द्वितीया च
 आषाढे दशमी सिता । चतुर्थी द्वादशी माघे एताः सोपपदाः स्मृताः ॥’ इति ।
 भूतेति । भूतं चतुर्दशी तदादित्रितयं चतुर्दशीपूर्णिमाप्रतिपदः । कृष्णपक्षे च
 अमावास्या च तन्मध्ये तथाष्टमी भूतादित्रितयं चाष्टमी चानयोः समाहारद्वंद्वे
 नपुंसकत्वे ह्रस्वत्वं ज्ञेयम् । तथा संक्रमणं सूर्यस्य निरयनसंक्रांतिदिनं चका-
 रान्मन्वाद्यांश्चित्तिथी मध्याह्नेति पद्योक्ता मन्वाद्या युगादयश्चानध्याया ज्ञेयाः ।
 व्रतेष्वितिपदमावश्यकत्वद्योतनार्थम् । यदाह गौतमः—‘पक्षद्वये चतुर्दश्यो-
 रष्टमीद्वितीये तथा । पक्षादावपि पक्षांते ब्रह्म नाधीयते नरैः ॥’ ब्रह्म वेदः ।
 हारीतेन विशेष उक्तः—‘प्रतिपत्सु चतुर्दश्यामष्टम्यां पर्वणोर्द्वयोः । श्रो-
 नध्यायाद्यशर्व्यां नाधीयीत कदाचन ॥’ इति । श्रोऽनध्यायाद्यशर्व्यामिति
 मन्वाद्याद्यनध्यायविषयम् । चतुर्दश्यादिषु तु पूर्वदिने प्रदोषसंज्ञावादे-
 वाध्ययनाभावः । फलंच ज्योतिःसारसागरे—‘अष्टमी हंत्युपाध्यायं
 शिष्यं हन्ति चतुर्दशी । अमावास्योभयं हन्ति प्रतिपत्पाठनाशिनी ॥’
 इति । वृद्धमनुः—‘चातुर्मास्यद्वितीयासु मन्वादिषु युगादिषु । अष्टकासु
 च संक्रांतौ शयने बोधने हरेः ॥ अनध्यायं प्रकुर्वीत तथा सोपपदासु च ॥’
 इति । चातुर्मास्यद्वितीया गर्गोक्ता—‘आषाढफाल्गुनोर्जेषु या द्वितीया
 विषुक्षये । चातुर्मास्यद्वितीयास्ताः प्रवदन्ति महर्षयः ॥’ इति । विषुक्षये
 कृष्णपक्षे कृष्णादिमासगणनया चैत्रश्रावणमार्गशीर्षमासकृष्णपक्षसंबन्धिन्यौ

द्वितीयाश्चातुर्मास्यद्वितीया इत्यर्थः । अतएवोक्तं ज्योतिःसारसागरे—
 ‘चातुर्मास्यसमाप्तौ तु या द्वितीया भवेत्तदा । सर्वास्वेतास्त्रनध्यायः
 पुराणैः परिकीर्तितः ॥’ इति । चत्वारो मासाश्चातुर्मास्यमिति यौगिक-
 शब्दः । ब्राह्मणादिवात्स्वार्थे व्यञ्ज । तथा च स्मृत्यर्थसारे—‘आषाढी
 कार्तिकी फाल्गुनी पूर्णिमा प्रतिपद्वितीयासु च’ इत्यनध्यायप्रकरणेऽभिहि-
 तम् । मन्वादयो युगादयश्चाद्यप्रकरणेऽभिहिताः । अष्टकास्तूक्ताः स्मृतौ—
 ‘पौषादित्रिषु मासेषु कृष्णे चैवाष्टकात्रयम् । एका श्रेयाश्विने मासि हायने
 चतुरष्टकाः ॥ अष्टका च समुद्दिष्टा सप्तम्यादिदिनत्रयम् । नाधीयीत च शा-
 स्त्राणि व्रतबंधं च वर्जयेत् ॥’ इति । अनध्यायप्रयोजनमाह वसिष्ठः—‘पा-
 पांशकगते चंद्रे स्वाधिनीचस्थितेऽपि वा । अनध्याये चोपनीतः पुनः संस्का-
 रमर्हति ॥’ इति । अत्रानध्याये इत्येतद्विहितानध्यायव्यतिरिक्तानध्यायवि-
 षयम् । अन्यथा—‘नैमित्तिकमनध्यायं कृष्णे च प्रतिपदिने । मेखलाबंधने
 शस्तं चौले वेदव्रतेष्वपि ॥’ इति वसिष्ठवाक्यमनर्थकमापद्येत । नैमित्ति-
 कानध्यायानां तर्हि किं प्रयोजनमिति चेत् । वेदाध्ययननिवृत्तिरित्यवगच्छ ।
 एवं सति ‘नार्तः कालमपेक्षते’ इति लौकिकन्यायादतीतकालस्य बटोः का-
 लांतरप्रतीक्षामसहमानस्यावश्यकोपनयनविषयमिति निष्कृष्टोऽर्थः । अतए-
 वोक्तं व्यासेन—‘प्रशस्ता प्रतिपत्कृष्णे कदाचिच्छुभगे विधौ । चंद्रे बलयुते
 लग्ने वर्षाणामतिलंघने ॥’ इति । प्रतिपद्ग्रहणं कैमुतिकन्यायसूचनार्थम् ।
 नैमित्तिकानध्यायास्तु अस्माभिर्मन्वाद्या इति पद्यविवरणावसरे निरूपिताः ५४

अथ दोषवस्वप्रतिज्ञातान्प्रदोषाननुष्टुभाह—

अर्कतर्कत्रितिथिषु प्रदोषः स्यात्तदग्रिमैः ।

रात्र्यर्धसार्धप्रहरयाममध्ये स्थितैः क्रमात् ॥ ५५ ॥

अर्केति ॥ अर्कतर्कत्रितिथिषु तदग्रिमैर्कादितिथिभ्योऽग्रिमैस्त्रयोदशीस-
 सप्तमीचतुर्थीतिथिभिः रात्र्यर्धसार्धप्रहरयाममध्ये स्थितैरर्कतर्कत्रितिथिषु प्रदोषः
 स्यात् । यथा द्वादश्यामर्धरात्रात्प्राक् त्रयोदशीप्रवृत्तौ प्रदोषः स्यात् । षष्ठ्यां
 सार्धप्रहरमध्ये सप्तमीप्रवृत्तिः तदा प्रदोषः स्यात् । तथा तृतीयायां प्रहर-
 मध्ये चतुर्थीप्रवेशे प्रदोष इत्यर्थः । उक्तं च—‘चतुर्थी प्रथमे यामे सार्ध-
 यामे च सप्तमी । यामद्वये त्रयोदश्यां प्रदोषः सर्वघातकः ॥’ इति । इदं
 निर्मूलत्वादुपेक्ष्यम् । दीपिकाटीकायां तूपनयनपद्यव्याख्याने प्रदोषपरिज्ञानं
 चाह गर्ग इत्युक्त्वोक्तम्—‘चतुर्थी याममेकं तु सार्धयामे च सप्तमी । अर्ध-
 रात्रं त्रयोदश्यां प्रदोषो रजनीमुखम् ॥ अत्र नाध्यापयेद्वेदं वेदांगानि च
 सर्वथा । अत्राध्ययनशीलस्य प्रदोषः सर्वघातकः ॥’ इति । गोमिलेन
 श्लेषमुक्तम्—‘षष्ठी च द्वादशी चैव अर्धरात्रोननाडिका । प्रदोषमिह कुर्वीत
 तृतीया नवनाडिका ॥’ इति । स्मृत्यर्थसारेपि—‘चतुर्थ्याः पूर्वरात्रे तु नव-

नाढ्यां प्रदर्शने । नाध्येयं पूर्वरात्रे स्यात्सप्तमी च त्रयोदशी ॥ अर्धरात्रात्पुरा
 चेत्स्यान्नाध्येयं पूर्वरात्रिके ॥' इति । तदेतयोः पक्षयोर्देशाचारतो व्यवस्थे-
 ति । ननु राज्यर्धमिति 'अर्धं समेशशके' इत्यभिधानात्समांशवाचिनोऽर्ध-
 शब्दस्य नपुंसकलिङ्गत्वात् 'अर्धं नपुंसकम्' इति समासे 'प्रथमानिर्दिष्टं
 समास उपसर्जनम्' इत्यर्धशब्दस्योपसर्जनसंज्ञत्वात् 'उपसर्जनं पूर्वम्' इति
 पूर्वनिपाते च 'अहःसर्वैकदेशसंख्यातपुण्याच्च रात्रेः' इत्यच्प्रत्यये कृते 'य-
 स्येति च' इतीकारलोपे च 'रात्राह्वाहाः पुंसि' इति पुंस्त्वे अर्धरात्र इति
 भवितव्यं न पुनः राज्यर्धमिति चेत् । उच्यते । नात्र समांशवाच्यर्धशब्दः ।
 यथा ग्रामार्धो नगरार्ध इत्यत्र, किं तर्हि 'भित्तं शकलखंडे वा पुंस्पर्धोऽर्धम्'
 इत्यभिधानात्केवलविभागवाची । कथं द्वितीयप्रहरस्य चरमघटिकातृतीयप्र-
 हरस्य प्रथमघटिका त्वेवं घटिकाद्वयोपयुक्तः कालो निशीथशब्दवाच्यः ।
 एतच्च जन्माष्टमीनिर्णये—'अर्धरात्रादधश्चोर्ध्वमेकार्धघटिकान्विता । रोहिणी
 चाष्टमी ग्राह्या उपवासव्रतादिषु ॥' इति योगीश्वरपद्यव्याख्याने व्याख्यातं
 माधवेन । ततश्च समांशवाचित्वाभावादधशब्दस्य नैकदेशिसमासः । किं-
 तर्हि षष्ठीत्यनेन षष्ठीसमासे षष्ठ्यन्तस्य पूर्वनिपातः । अत्रैव—'रात्रौ यामद्वया-
 दर्वाग्यदि पश्येन्नयोदशीम् । प्रदोषः स तु विज्ञेयो गर्हितः सर्वकर्मसु ॥'
 इति गोभिलवाक्यमप्यनुकूलम् । इदमेवाभिप्रेत्य 'राज्यर्धपूर्वापरगा जयंती
 कलयाऽपि वा' इति वराहेणापि राज्यर्धपदं प्रयुक्तम् । अत्र तु समांशवा-
 चित्वं विवक्षितं, सिद्धांतपक्षस्तु 'परदिनार्धांशिशार्धात्परतो दिनश्री'रिति
 विवाहवृंदावनपद्यादौ तत्र तादृशाः प्रयोगाश्चित्याः ॥ ५५ ॥

अथ व्रतबंधानंतरं सायंकाले ब्रह्मौदनाख्यः संस्कारोऽभिहितस्तत्र
 विशेषमार्थयाह—

प्राग्ब्रह्मौदनपाकाद्व्रतबंधानंतरं यदि चेत् ।

उत्पातानध्ययनोत्पत्तावपि शांतिपूर्वकं तत्स्यात् ॥ ५६ ॥

प्रागिति ॥ यदि व्रतबंधात्प्रागाकालिकाद्यनध्याय उत्पातो वा भवेत्तदा न
 कार्य एव व्रतबंधः । दैवान्निर्दिष्टे काले व्रतबंधो निर्वृत्तस्तदुत्तरं सायंकाली-
 नब्रह्मौदनविधेः पूर्वमुत्पातप्रयुक्ता कालाशुद्धिरथवाऽनध्यायो वा स्यात्तदा-
 निष्ठमुक्तम् । उक्तं च नृसिंहप्रसादे—'ब्रह्मौदनविधेः पूर्वं प्रदोषे गर्जितं
 भवेत् । तदा विघ्नकरं ज्ञेयं बटोरध्ययनस्य तत् ॥' अतस्तद्ब्रह्मौदनं शांतिपू-
 र्वकमादौ शांतिं विधाय पश्चात्स्यात् । शांतिप्रकारस्तु नृसिंहप्रसादे—
 'तस्य शांतिप्रकारं तु वक्ष्ये शास्त्रानुसारतः । स्वस्तिवाचनपूर्वं तु हवनं
 कारयेद्बुधः ॥ प्रधानं पायसं साज्यं द्रव्यं शांतियज्ञौ भवेत् । सूक्तं बृहस्पते-
 र्विद्वान्पठेद्विद्यासमृद्धये ॥ गायत्रीं युञ्जते मंत्रः प्रायश्चित्तं तु सर्पिषा । धेनुं
 सप्तसर्गां दद्यादाचार्याय पयस्विनीम् ॥ शिलां होमविधेः पश्चात्स्थापयेत्तत्र

संसदि । ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चात्ततो ब्रह्मौदनं चरेत् ॥' इति । अत्रैतस्य वि-
चारस्य मुहूर्तविचारेऽनुपयोगान्मूलपद्यनिबन्धो यद्यपि स्वयमवक्तव्यस्तथापि
सकलजनप्रसिद्धार्थमभिहितः ॥ ५६ ॥

अथ पूर्वं द्वाविंशतिनक्षत्राण्यभिहितानि सामान्यतस्तेषां वेदपरस्त्वेन
विशेषं वसंततिलकयाह—

वेदक्रमाच्छशिशिवाहिकरत्रिमूल-

पूर्वासु पौष्णकरमैत्रमृगादितीज्ये ।

ध्रौवेषु चाश्विनसुपुष्यकरोत्तरेश-

कर्णे मृगांत्यलग्नमैत्रधनादितौ सत् ॥ ५७ ॥

वेदक्रमादिति ॥ मृगाद्राश्लेषाहस्तचित्रास्वातीमूलपूर्वात्रयेषु ऋग्वेदाध्या-
यिनां रेवतीहस्तानुराधामृगपुनर्वसुपुष्यरोहिण्युत्तरात्रयेषु यजुर्वेदाध्यायिनां
अश्विनीधनिष्ठापुष्यहस्तोत्तरात्रयाद्राश्रवणेषु सामवेदाध्यायिनां मृगरेवतीपु-
ष्याश्विनीहस्तानुराधाधनिष्ठापुनर्वसुष्वथर्वणवेदाध्यायिनां पूर्वं श्लोकानुवृत्त-
तत्पदपरामृष्टमुपनयनं सत् । शुभमित्यर्थः । उक्तं च ज्योतिर्निबन्धे—'मूले
हस्तत्रये सार्पे शैवे पूर्वात्रये तथा । ऋग्वेदाध्यायिनां कार्यं मेखलाबन्धनं बुधैः॥
पुष्ये पुनर्वसौ पौष्णे हस्ते मैत्रे शशांकमे । ध्रुवेषु च प्रशस्तं स्याद्यजुषां
मौजिबन्धनम् ॥ पुष्यवासवहस्ताश्विशिवकर्णोत्तरात्रयम् । प्रशस्तं मेखलाबन्धे
बटूनां सामगायिनाम् ॥ मृगे मैत्राश्विनीहस्तरेवत्यदितिवासवम् । अथर्वपा-
ठिनां शस्तो भगणोऽयं व्रतार्पणे ॥' इति ॥ ५७ ॥

अथ धर्मशास्त्रीयं विशेषमनुष्टुभाह—

नांदीश्राद्धोत्तरं मातुः पुंस्ते लग्नांतरे नहि ।

शांत्या चौलं व्रतं पाणिग्रहः कार्योऽन्यथा न सत् ॥ ५८ ॥

नांदीश्राद्धेति ॥ बहुघटीसाध्यानां शुभकर्मणां प्रारंभे सकलशुभाशुभ-
कर्मसाधारणनांदीश्राद्धाख्यं कर्माभिहितं तत्कृत्यनंतरं यदि संस्कार्यमातुः पुंस्ते
रजोदर्शने जाते सति लग्नांतरे विवक्षितलग्नादन्यस्मिन् लग्ने च असति तदा-
वश्यकत्वाद्धर्मशास्त्रोक्तां शांतिं विधाय चौलं व्रतं यज्ञोपवीतं पाणिग्रहो वि-
वाहश्च कार्यः । अन्यथा समीचीनद्वितीयलग्नत्वे सति चौलं चौलादिशुभ-
कर्म न सत् । दुष्टफलमित्यर्थः । उक्तं च मेधातिथिना—'चौले च व्रत-
बन्धे च विवाहे यज्ञकर्मणि । भार्या रजस्वला यस्य प्रायस्तस्य न शोभनम् ॥
वधूवरान्यतरयोर्जननी चेद्रजस्वला । तस्याः शुद्धेः परं कार्यं मांगल्यं मनुर-
ब्रवीत् ॥' वृद्धमनुरपि—'विवाहव्रतचूडासु यदि माता रजस्वला । तदा
न तत्प्रकर्तव्यमायुःक्षयकरं यतः ॥' बृहस्पतिः—'वैधव्यं च विवाहे स्या-

जडत्वं व्रतबंधने । चूडायां च शिशोर्मृत्युर्विघ्नं यात्राप्रवेशयोः ॥' रजोविषयमेतज्ज्ञेयम् । प्रचेतः—'प्राप्य चाभ्युदयश्राद्धं पुत्रसंस्कारकर्मणि । पत्नी रजस्वला जाता न कुर्यात्तत्पिता तदा ॥' इति । पितेति नांदीश्राद्धकर्तृरुपलक्षणम् । तथाच वृद्धगर्णेण—'पिता पितामहो भ्राता शतयो गोत्रजाभजाः । उपायनेऽधिकारी स्यात्पूर्वाभावे परः परः ॥' इत्यादयोऽधिकारिण उपनयनेऽभिहिताः । तस्मात्संस्कार्यमातरि रजस्वलायां लग्नांतरसम्भावे च न कार्यमेव चौलादि । लग्नांतराभावे तु शांतिप्रकारो वाक्यसारे—'अलामे सुमुहूर्तस्य रजोदोषे ह्युपस्थिते । भ्रियं संपूज्य विधिवत्ततो मंगलमाचरेत् ॥ हैमीं माषमितां पद्मां श्रीसूक्तविधिना चर्चयेत् । प्रत्यूचं पायसं हुत्वाभिषिच्य हितमाचरेत् ॥' इति । अस्याप्यपवादस्तत्रैव—'उपवासेन शुध्यति नार्यः सद्यो रजस्वलाः । एकाकिन्यो विवाहादौ देशभंगेषु चापदि ॥' इति । एतच्च पद्यं वक्तुमनुचितं मुहूर्तविचारार्थं प्रवृत्तत्वात् ग्रंथकर्तुः, यतोत्र न कश्चिन्मुहूर्तविचारः प्रतिपाद्य इति । परंतु सकलजनप्रसिद्धः शास्त्रार्थो भवितुं युक्तः ॥ इति सपरिकरो व्रतबंधः समाप्तः ॥ ५८ ॥

अथैवं त्रैवर्णिकानां व्रतबंधमुक्त्येदानीं केशांतकर्मादि वक्ष्यति—

विचैत्रव्रतमासादौ विभौमास्ते विभूमिजे ।

छूरिकाबंधनं शस्तं नृपाणां प्राग्विवाहतः ॥ ५९ ॥

विचैत्रेति ॥ चैत्ररहितेषूपनयनमासेषु माघफाल्गुनवैशाखज्येष्ठेष्विष्यर्थः । आदिशब्देन व्रतबंधनोक्तपक्षतिथिनक्षत्रलग्नादीनां ग्रहणम् । तस्मिन्कीदृशे विभौमास्ते मंगलास्तरहिते गुरुशुक्रयोस्त्वस्तवर्जनं सामान्यनिषेधेन सिद्धत्वाच्च पृथगुक्तम् । तथा विभूमिजे मंगलवाररहिते सूर्यादिवारे एतादृशे काले सति नृपाणां क्षत्रियाणां विवाहतः पूर्वं छूरिकाया अक्षपञ्चविंशेऽवस्य कठ्यां बंधनं कार्यमिति शेषः । तच्छब्दं हितकारि । उक्तंच नारदेन—'छूरिकाबंधनं वक्ष्ये नृपाणां प्राक्करग्रहात् । विवाहोक्तेषु मासेषु शुक्लपक्षेऽप्यनस्तगे ॥ जीवे शुके च भूपुत्रे चंद्रताराबलान्विते । मौजीबंधनक्रक्षेपु भौमवर्जितवासरे ॥ व्रतलग्नोदये कर्तुरष्टमोदयवर्जिते । धनत्रिकोणगैः सौम्यैः पापैर्भविरिपुत्रिणैः ॥ छूरिकाबंधनं कार्यमर्चयित्वा सुरान् पितॄन् । अर्चयेच्छूरिकां सद्य देवतानां च सन्निधौ । ततः सुलग्ने बध्नीयात्कठ्यां लक्षणसंयुताम् ॥' इति । लक्षणानि नारद्वराहाभ्यामुक्तानि ग्रंथभूयस्त्वभ्यास्तं प्रदायव्याख्यागम्यत्वाच्चास्माभिर्नोक्तानि । अत्र प्राग्विवाहत इत्युक्तेरवधिनश्चायात्समावर्तनानंतरं छूरिकाबंधनं कार्यं विवाहभूषणत्वात्तस्याः । यदि यज्ञोपवीतानंतरमेव चिकीर्षितं स्यात्तदोपनयनानंतरं कार्यमित्येव ब्रूयात् । ग्रंथकर्त्रा तु नारदोक्तक्रममंगीकृत्यैवमुक्तम् । तत्र पाठक्रमो बलीयान् इति समाधिः ॥ ५९ ॥

अथ केशांतसमावर्तनमुद्धर्तमनुष्टुभाह—

केशांतं षोडशे वर्षे चौलोक्तदिवसे शुभम् ।

व्रतोक्तदिवसादौ हि समावर्तनमिष्यते ॥ ६० ॥

केशांतमिति ॥ षोडशे वर्षे चौलोक्तदिवसे चूडावर्णात्तृतीयात्प्रभवती-
त्यादिना कथितशुभदिवसे गोदानापरपर्यायं केशांतसंज्ञं हि कर्म शुभं स्यात् ।
गावः केशा दीयन्ते खंड्यन्ते यस्मिन्निति व्युत्पत्तिः । यदाह—‘केशांतं षोडशे
वर्षे कुर्याच्चौलोक्तभादिके’ इति । महेश्वरोऽपि—‘कर्म केशांतसंज्ञं हि वर्षे
स्मृतं षोडशे चौलकर्मोक्तधिष्ण्यादिके’ इति । षोडश इत्येतद्ब्राह्मणविषयं
द्रष्टव्यम् । क्षत्रियविशोस्तु द्वाविंशतिचतुर्विंशतितमवर्षयोः केशांतमित्यर्थः ।
तदुक्तं मनुना—‘केशांतः षोडशे वर्षे ब्राह्मणस्य विधीयते । राजन्यबन्धो-
द्वाविंशे वैश्यस्य द्वाधिके ततः ॥’ इति । अत्र गोदानस्य महानाम्न्यादिब्रत-
पूर्वकत्वात्तानि प्रागनुष्ठाय ततो गोदानं विधेयमिति । यदाहाश्वलायनः—
‘प्रथमं स्यान्महानाम्नी द्वितीयं च महाव्रतम् । तृतीयं स्यादुपनिषद्गोदानं च
ततः परम् ॥’ इति । अतो जन्मतस्त्रयोदशे वर्षे महानाम्नी चतुर्दशे महा-
व्रतं पंचदशे उपनिषद्ब्रतं षोडशे गोदानमिति तदुक्तम् । एवं क्षत्रियवि-
शोरप्युक्तं गोदानात्प्राक् वर्षचतुष्टयं क्रमेण महानाश्रयादि भवति । अत्रापि
मुद्धर्तविचारश्चौलवदेव । तदुक्तं श्रीधरीये—‘तिथिनक्षत्रवाराश्च वर्गोदय-
निरीक्षणम् । चौलवत्सर्वमाख्यातं सगोदानव्रतेषु च ॥’ इति । यदाह पुन-
र्देवादतीतकालानि महानाश्रयादिब्रतानि स्युस्तदा समावर्तनेन सह कार्याणि ।
व्रतोक्तेति । हि निश्चयेन व्रतं यज्ञोपवीतं तत्र विहितदिवसे । आदिशब्देन
वारनक्षत्रलग्नांशेषु सत्सु समावर्तनमिष्यते । यदाह—‘गुरुशुद्धिं विना काले
व्रतोक्ते व्रतमोक्षणम्’ इति । महेश्वरोऽपि—‘खेचरजैर्वतानां विसर्गोदि-
तं कर्म तद्व्रतोक्ते च धिष्ण्यादिके’ इति । सुरेश्वरोऽपि—‘विभौमभा-
नुजे वारे नक्षत्रे च व्रतोदिते । चंद्रताराविशुद्धौ च स्यात्समावर्तनक्रिया ॥’
इति । यत्तु—‘क्षौरोदितक्षादिविलग्नयोगे मौजीविमोक्षः शुभदो द्विजानाम् ॥’
इति दीपिकाकारादिमिरुक्तं तत् स्वदेशविषयम् । विशेषो नारदोक्तः—
‘अथोत्तरायणे जीवशुक्रयोर्दृश्यमानयोः । द्विजातीनां गुरोर्गेहाश्रितृत्तानां
यतात्मनाम् ॥ चित्रोत्तरादितीज्यैर्दुहरिमित्रविधातृषु । मेघेऽर्कदुर्ज्ञार्यशुक्र-
वारलग्नांशकेष्वपि ॥ अथवा वज्रनक्षत्रवारलग्नांशकेष्वपि । प्रतिपत्पूर्वरेक्ता-
मामश्रमीं च दिनक्षयम् । हित्वान्यदिवसे कार्यं समावर्तनमुंडनम् ॥’ अत्र
कश्यपेन चैत्रो वर्जितः—‘चैत्रमासविवर्ज्येषु माघादिषु च पंचसु ॥’ इति
तदुक्तेः । एतच्च गोदानानंतरं विवाहात्प्राक् कार्यमित्याह वसिष्ठः—‘अ-
धीत्य वेदांश्च तदर्थशास्त्राण्यभ्यस्य लब्ध्वा स्वगुरोरनुज्ञाम् । कुर्यात्समावर्त-
नकर्म पश्चाद्गोदानतः पाणिनिपीडनात्प्राक् ॥’ तत्रापि सत्यावश्यकत्वे द्वि-
तीयवर्षे न कार्यमेव । तदुक्तं ग्रंथांतरे—‘वधूप्रवेशं व्रतमोचनं च पुंसः पुन-

द्वारपरिग्रहं च । नाब्दे द्वितीये विदधीत विद्वान्वदन्ति गर्गात्रिवसिष्ठमु-
ख्याः ॥' इति । स्त्रीमरणानंतरं पुनर्विवाहो द्वितीयवर्षे न भवतीत्यर्थः ।
पूर्वविवाहानंतरं द्वितीयविवाहो द्वितीयवर्षे न भवतीति कस्यचिद्वाख्या-
नमपाकृतम् । 'प्रमदामृतिवासरादितः पुनरुद्वाहविधिर्वरस्य च । विषमे
परिवत्सरे भवेद्युगलं चैव मृतिप्रदं भवेत् ॥' इति संग्रहकारवचनादिति
शिवम् ॥ ६० ॥

अथ संस्कारप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ

पंचमं संस्कारप्रकरणं समाप्तम् ॥ ५ ॥

परिकर उत्सर्गापवादरूपः । शेषं स्पष्टार्थम् ॥ ज्योतिर्विद्विरनीलकण्ठविदुषः
श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया मौहूर्तचिंतामणेः । गोविंदेन
विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्याने खलु संस्कृतिप्रकरणं पूर्णं
सदानंददम् ॥ १ ॥

इति श्रीदैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंताम-
णिटीकायां पीयूषधारासिंधायां सपरिकरं संस्कारप्रकरणं समाप्तिमगमत् ॥५॥

अथ विवाहप्रकरणं षष्ठम् ।

गौरीनंदनमिष्टसिद्धिसदनं विघ्नावलीभेदनं

नत्वा ज्यौतिषिकाग्ररामरचिते मौहूर्तचिंतामणौ ।

गोविन्दो बुधनीलकण्ठविधिविसूनुः सतामगणी-

र्ह्यर्थं करपीडनप्रकरणं व्याख्याति विद्वन्मुदे ॥ १ ॥

अथ विवाहप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र विवाहशब्देन पाणिग्रहणाख्यः
संस्कारविशेष उच्यते । ते च विवाहा अष्टौ । उक्तंच मनुना—'चतुर्णामपि
वर्णानां प्रेत्य चेह हिताहितान् । अष्टाविमान्समासेन स्त्रीविवाहान्निबोधत ॥
ब्राह्मो १ दैव २ स्तथा चार्पः ३ प्राजापत्य ४ स्तथासुरः ५ । गांधर्वो ६
राक्षस ७ श्रैव पैशाच ८ श्राष्टमोऽधमः ॥' इति । एषां लक्षणाख्याह
याज्ञवल्क्यः—'ब्राह्मो विवाह आहूय दीयते शक्यलंकृता । तज्जः पुना-
त्युभयतः पुरुषानेकविंशतिम् ॥ यज्ञस्थऋत्विजे दैव आदायार्पस्तु गोद्वयम् ।
चतुर्दश प्रथमजः पुनात्युत्तरजश्च षट् ॥ इत्युक्त्वा चरतां धर्मं सह या दी-
यतेऽर्थिने । स कायः पावयेत्तज्जः षट्षट् वंदयान् सहात्मना ॥ आसुरो
द्रविणादानाद्गांधर्वः समयान्मिथः । राक्षसो युद्धहरणात्पैशाचः कन्यकाछ-
लात् ॥' इति । कायः प्राजापत्यः । छलं वचना । एषां कालनियममाह
नारदः—'प्राजापत्यब्राह्मदैवविवाहा ऋषिसंज्ञकाः । उक्तकालेषु कर्तव्या-
श्चत्वारः फलदायकाः ॥ गांधर्वासुरपैशाचराक्षसाख्याश्च सर्वदा ॥' इति ।

अतएव 'सार्वकालमेके विवाहम्' इति गृह्यकारवचनं गांधर्वादिविवाह-
विषयम् । स च विवाहः स्त्रीपुरुषद्वयायत्तः । तत्रापि बहुधा पुरुषायत्तः ।
'अनाश्रमी न तिष्ठेत् क्षणमेकमपि द्विजः । आश्रमादाश्रमं गच्छेद्देव धर्मः
सनातनः ॥' इति च स्मरणात् इतराश्रमोपजीव्यतया प्राधान्याच्चेति
समावर्तनानंतरं पुरुषेणावश्यं विवाहे यतितव्यम् । किंच अग्निहोत्रादीनां
नित्यानां कर्मणां करणे पत्नीं विना नाधिकार इति स्मृतौ स्मरणात्—
'नापुत्रस्य लोकोऽस्ति' इति श्रुत्या पुत्राभावे परलोके दुर्गतिबोधनाच्च । तत्र
पुत्राद्युत्पत्तिस्तु दंपत्योरानुकूल्यं विना न स्यात् । उक्तं च याज्ञवल्क्येन
'यत्रानुकूल्यं दंपत्योस्त्रिवर्गस्तत्र वर्धते' इति । त्रिवर्गो धर्मार्थकामात्मकः ।
स च ज्योतिःशास्त्रैकदेशविवाहपटलाधीन इत्येतत्सर्वं मनस्यालोच्य सप्रयो-
जनं विवाहप्रकरणारंभं वसंततिलकया प्रतिजानीते—

भार्या त्रिवर्गकरणं शुभशीलयुक्ता

शीलं शुभं भवति लग्नवशेन तस्याः ।

तस्माद्विवाहसमयः परिचिंत्यते हि

तन्निघ्नतामुपगताः सुतशीलधर्माः ॥ १ ॥

भार्येति ॥ शुभं भर्त्रादेरनुकूलं शीलं स्वभावस्तेन युक्ता भार्या त्रिवर्गस्य
धर्मार्थकामरूपस्य करणं स्थानमस्ति । अत्र स्त्रीनपुंसकलिंगयोः सामानाधि-
करण्यं वेदाः प्रमाणं स्मृतयः प्रमाणमिति वत्साधु । अजहङ्गित्वादस्य ।
तस्याः सुलग्नवशेन शीलं शुभं भवति । यतः सुतशीलधर्माः तन्निघ्नतां वि-
वाहाधीनतां । 'अधीनो निघ्न आयत्तः' इति । 'त्रिवर्गो धर्मकामार्थैश्चतुर्वर्गः
समोक्षकैः' इति चामरः । उपगताः प्राप्ताः । अतो हीतिनिश्चयेन विवाहसमयः
परिचिंत्यते विचार्यते इति । उक्तं च कश्यपेन—'अथातः संप्रवक्ष्यामि
गृहस्थाश्रममुत्तमम् । य आधारोऽन्याश्रमाणां भूतानां प्राणिनां तथा ॥
ऋणत्रयच्छेदकारि धर्मकामार्थसिद्धिदम् । एतत्सर्वं स्थितं स्त्रीषु शीलवृत्ता-
न्वितासु च ॥ तच्छीलवृत्तलब्धिस्तु सुलग्नवशतो भवेत् । तस्मात्सम्यगलग्न-
शुद्धिं प्रवक्ष्याम्यनुपूर्वशः ॥' इति । ऋणत्रयं देवऋणं पित्रर्णं ऋषिऋणं च ।
वसिष्ठोऽपि—'कश्चिद्गृहाश्रमसमो न परोऽस्ति धर्मः सोऽपि स्थितः सुगुण-
वृत्तयुतांगनासु । उद्वाहलग्नवशतो गुणवृत्तलब्धिस्तासां तथाविधसुलग्नमतः
प्रवक्षि ॥' ननु जन्मकालीनखेचरावेदितशुभाशुभं दुरतिक्रममिति विवाह-
लग्नानर्थक्यमिति चेन्न । ज्योतिषस्मृत्यावेदितशुभसमयारब्धविधिजन्यापूर्व-
जनितशुभफलेन जन्मान्तरीयदुरदृष्ट्यंभो भवतीत्येवमर्थतया सार्थक्यात् ।
अतएवाह सत्याचार्यः—'शुभक्षणक्रियारंभजनिताः पूर्वसंभवाः । संपदः
सर्वलोकानां ज्योतिस्तत्र प्रयोजनम् ॥' इति । एवं व्रतबंधादावपि
द्रष्टव्यम् ॥ १ ॥

अथ तावत्प्रश्नलगाद्विवाहयोगद्वयं स्रग्धरयाह—

आदौ संपूज्य रत्नादिभिरथ गणकं वेदयेत्स्वस्थचित्तं

कन्योद्गाहं दिगीशानलहयविशिखे प्रश्नलगाद्यदीदुः ।

दृष्टो जीवेन सद्यः परिणयनकरो गोतुलाकर्कटाख्यं

वा स्यात्प्रश्नस्य लग्नं शुभखचरयुतालोकितं तद्विदध्यात् ॥२॥

आदाविति ॥ अथशब्दो मंगलार्थो ग्रंथमध्यस्थत्वात् । यथोक्तम्—
‘आकारश्चाथशब्दश्च द्वावेतौ ब्रह्मणः पुरा । कंठं भित्त्वा विनिर्यातौ तस्मान्मांगलिकादुभौ ॥’ इति । आदौ गणकं ज्योतिर्विदं रत्नादिभी रत्नमणिसुवर्णवस्त्रफलादिभिः संपूज्य ततः प्रष्टा जनः कन्याया उद्गाहं गणकं वेदयेत् ज्ञापयेत् । ‘गतिबुद्धि’ इत्यादिना विदेर्बुद्ध्यर्थत्वादणौ कर्तुः कर्मत्वम् । कीदृशं गणकम् । स्वस्थचित्तमव्याकुलांतःकरणम् ‘स्वस्थे चित्ते बुद्धयः संभवन्ति’ इति लोकोक्तेः । रत्नादिग्रहणमप्येतदर्थमेव । यदाह वसिष्ठः—‘शुभे दिने दैवविदं स्वभिज्ञं तांबूलपुष्पाक्षतपूर्णपाणिः । प्रष्टा च गत्वा प्रणिपत्य पृच्छेन्निवेद्य तस्मै वरकन्ययोर्भम् ॥’ इति । उत्पलोऽपि—‘प्रष्टा मणिकनकयुतैः फलकुसुमै राशिचक्रमभ्यर्च्य । पृच्छेद्यथाभिलषितं भक्त्या विनयान्वितः प्रश्नम् ॥’ इति । तत्रैको विवाहयोग उच्यते । दिगिति । यदि प्रश्नलगाद्दशमैकादशतृतीयसप्तमपंचमानामन्यतमे स्थाने स्थितश्चंद्रो जीवेन गुरुणा दृष्टः सन् सद्यः शीघ्रं परिणयनकर्ता स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘लग्नाग्निपंचासदशायगस्तु हिमद्युतिर्जीवनिरीक्षितश्च । तयोस्तु संबंधकरस्तदानीं नार्कांशुल्लसो न च नीचगश्चेत् ॥’ तयोर्वरकन्ययोः । कश्यपोऽपि—‘लग्नाहुश्चिक्वपुत्रास्तकर्मलाभगतः शशी । गुरुदृष्टस्तयोरेव संबंधं कुरुते सदा ॥’ इति । संबंधं विवाहम् । अथ द्वितीयो योग उच्यते । गोतुलेति । गौरवृषः वृषतुलाकर्काणामन्यतमं प्रश्नलग्नं वा स्यात् तच्चेच्छुभग्रहैर्युतमवलोकितं वा भवेत्तर्हि तत्परिणयनं विदध्यात् । ‘विलग्ना गोघटककर्कटाश्च हिमांशुदैत्येज्यसमन्वितास्ते । संवीक्षिता वा यदि कन्यकाया लाभो भवेत्तत्र च पृच्छकस्य ॥’ इति वसिष्ठोक्तेः । कश्यपोपि—‘लग्नस्थाश्रद्धशुक्राभ्यां वीक्षिताः संयुताश्च वा । कुर्वन्ति कन्यकालाभं यदि गोघटककर्कटाः ॥’ इति । अत्र नारदादिभिः शुक्रचंद्रयोर्दृष्टियोगश्चाभिहितः । ग्रंथकर्त्रा तु शुभखचरत्वाद्बुधगुर्वोरपि दृष्टिरुक्ता सा कन्याया भर्तृप्रश्ने सति तत्प्राप्तिसूचिका ज्ञेया तुल्यन्यायत्वात् । अथवा ‘लग्नं विधुभृगुजयुतालो-
कितम्’ इति पाठः कल्प्यः ॥ २ ॥

अथान्यद्विवाहयोगद्वयं द्रुतविलंबितेनाह—

विषमभांशगतौ शशिभार्गवौ तनुगृहं बलिनौ यदि पश्यतः ।

रचयतो वरलाभमिमौ यदा युगलभांशगतौ युवतिप्रदौ ॥३॥

विषमेति ॥ चरणद्वयं स्पष्टार्थः । अत्रोत्तरार्धसंमतिव्याक्योक्तकन्यालाभ-
प्रदयोगाद्वैपरीत्यमिति युक्तितो निबद्धं ग्रंथकृता । अयमेको विवाहयोगो-
ऽभिहितः । अथापरो विवाहयोगः । यदेमौ शशिभार्गवौ युगलभांशगतौ
युगमराशिगतौ युगमांशकगतौ च बलिनौ संतौ तनुगृहं पश्यतस्तदा कन्या-
प्रदौ स्याताम् । यदाह नारदः—‘शुक्लैव युगमराशिस्थौ युगमांशकगतौ
यदा । वीक्षिते बलिना लभे कन्यालाभो भवेत्तदा ॥’ इति ॥ ३ ॥

अथ प्रश्नलभ्याद्वैधव्ययोगत्रयं शालिन्याह—

षष्ठाष्टस्थः प्रश्नलभ्याद्यदीदुर्लभे क्रूरः सप्तमे वा कुजः स्यात् ।

मूर्ताविंदुः सप्तमे तस्य भौमो रंडा सा स्यादष्टसंवत्सरेण ॥४॥

षष्ठेति ॥ यदि प्रश्नलभ्यादिदुश्चंद्रः षष्ठाष्टमस्थस्तदा कन्या अष्टसंवत्सरेण
विवाहवर्षादिति शेषः । रंडा भर्तृनाशिका स्यात् । ततः स्वयमपि म्रियेत ।
सर्वथा द्वयोरपि मरणमष्टमाब्दानंतरं स्यादित्यर्थः । संमत्यनुरोधात् । यदाह
वसिष्ठः—‘प्रष्टुर्विलम्बात्प्रबलः शशांकः शत्रुस्थितो मृत्युगृहस्थितो वा ।
यद्यष्टमाब्दात्परतो विवाहं करोति मृत्युं वरकन्ययोश्च ॥’ इति । अथान्यः
वा अथवा लभे यः कश्चित्क्रूरग्रहः स्यात्ततः सप्तमे स्थाने कुजो भौमो भवे-
त्तदाष्टवर्षमध्ये रंडा स्यात् । यदुक्तं नारदेन—‘यदि लग्नगतः क्रूरस्तस्मा-
त्सप्तमगः कुजः । विज्ञेयं मरणं पुंसः सप्तमाब्दान्तरे यदि ॥’ केचित्सप्तमेऽपि
क्रूरग्रहमेवंविधे प्रश्ने निषेधन्ति ॥ यदाह कश्यपः—‘एको लग्नगतः पापः
पापोऽन्यः सप्तराशिगः । आसप्तमाब्दान्मरणं पुरुषस्य न संशयः ॥’ इति ।
‘यद्युदयस्थः क्रूरस्तस्माद्यदि सप्तमो भवेत्पापः । सप्तभिरब्दैर्मरणं विज्ञेयं
तस्य पुरुषस्य ॥’ इति । वसिष्ठोऽपि—‘एकोऽपि लग्नोपगतश्च पापः पाप-
स्तथान्यः खलु सप्तमस्थः । आसप्तमाब्दाग्निधनं वरस्य बलान्वितौ तौ कुरु-
तस्त्ववश्यम् ॥’ एषां मते ‘सप्तमे वा खलुः स्यात्’ इति पाठः कल्प्यः ।
अस्मिन्पाठे विशिष्य कुजग्रहणं न कर्तव्यं भवति पापत्वादेव तल्लाभादिति
युक्तमुत्पश्यामः । अथापरः वा अथवा मूर्तौ लभे इंदुः तस्य सप्तमे स्थाने
भौमो भवेत्ततोऽष्टवर्षानंतरं रंडा स्यात् । उक्तंच नारदेन—‘यदि
लग्नगतश्चंद्रस्तस्मात्सप्तमगः कुजः । विवाहानंतरं भर्ता स्वष्ट वर्षं न जीवति ॥’
इति ॥ ४ ॥

अथ प्रश्नलभ्यात्कुलटाभूतवत्सायोगविकल्पं दोधकवृत्तेनाह—

प्रश्नतनोर्यदि पापनभोगः पंचमगो रिपुदृष्टशरीरः ।

नीचगतश्च तदा खलु कन्या सा कुलटा त्वथवा भूतवत्सा ॥५॥

प्रश्नतनोरिति ॥ यदि प्रश्नलभ्यात्पापग्रहः पंचमस्थानस्थः शत्रुग्रहावल्लो-

कितः सन् स्वनीचगतश्च स्यात्तदा खलु निश्चितं सा कन्या कुलटा वेश्या भवेद्यवा मृतवत्सा मृतापत्या वा भवेत् । तुः पादपूरणे । यदाह कश्यपः—
‘स्वनीचगः शत्रुदष्टः पापः पंचमगो यदा । मृतपुत्रां करोत्येव कुलटां वा न संशयः ॥’ इति । नारदोऽपि—‘लभ्रात्पंचमगः पापः शत्रुदष्टः स्वनीचगः । मृतपुत्रा तदा नारी कुलटा वा न संशयः ॥’ इति । शत्रुमित्रमध्यग्रहात् ‘मित्राणि ह्युमणेः’ इत्यादिना वक्ष्यत्यत्रैव ॥ ५ ॥

अथ विवाहभंगयोगं पुष्पिताग्रयाह—

यदि भवति सितातिरिक्तपक्षे तनुगृहतः समराशिगः शशांकः ।
अशुभखचरवीक्षितोऽरिरंध्रे भवति विवाहविनाशकारकोऽयम् ६

यदीति ॥ सितातिरिक्तपक्षे कृष्णपक्षे तनुगृहतः यदि शशांकश्चंद्रः समराशिषु वृषकर्कादिषु गतः सन् तनुगृहतः प्रश्नलभ्राशितोऽरिरंध्रे षष्ठेऽष्टमे वा स्थाने स्थितः अशुभखचरैः पापग्रहैरवलोकितो भवति तदायं योगो विवाहस्य विनाशकारको भवति । तदुक्तं नारदेन—‘कृष्णपक्षे शशी लभ्राशु-
भ्रमराशिगतो यदि । पापदष्टो न संबंधं करोत्येवारिरंध्रगः ॥’ इति । विवाहविनाशकारक इत्यत्र प्रयोगसमासानुपपत्तिः । तत्समाधिश्च ग्रंथांते करिष्यते ॥ ६ ॥

अथैवं प्रश्नलभ्राद्वंध्यामृतापत्यादियोगानभिधायेदानीं जन्मकालीनबालवैधव्ययोगे विचारमतिदिशंस्तत्परिहारान्शार्दूलविक्रीडितेनाह—

जन्मोत्थं च विलोक्य बालविधवायोगं विधाय व्रतं

सावित्र्या उत पैप्पलं हि सुतया दद्यादिमां वा रहः ।

सल्लगेऽच्युतमूर्तिपिप्पलघटैः कृत्वा विवाहं स्फुटं

दद्यात्तां चिरजीविनेऽत्र न भवेदोषः पुनर्भूभवः ॥ ७ ॥

जन्मोत्थमिति ॥ यथा प्रश्नलभ्राद्विधवायोगो विचारितस्तथा जन्मोत्थं जन्मकालीनं च बालविधवायोगं विलोक्य जातकशास्त्राजन्मकालीनलभ्रव-
शतो वैधव्ययोगं विचार्य वक्ष्यमाणं व्रतं कारयेदित्यन्वयः । अत्र बालविधवायोगानाह होरामकरंदे गुणाकरः—‘त्यक्ता धवेनोष्णकरेऽस्तसंस्थे बाल्ये-
पि भौमे विधवा प्रदिष्टा । पापग्रहालोकनवर्गयाते कन्यैव वंध्या भवतीति सूतौ ॥ वैधव्यं क्रूरखेटैर्मदनगृहगतैर्मिश्रितैः स्यात्पुनर्भूः पापैस्तैर्वीर्ययुक्तैर्भ-
वति परिहृता प्रेयसा सौम्यदष्टे । अन्योन्यांशस्थयोश्च क्षितिमुतसितयोर्ब-
धकी योषिदुक्ता चंद्रोर्वीसूनुशुक्रा यदि मदनगृहे प्रेयसोऽनुज्ञया सा ॥’ इति । अन्यमपि श्लोकं पठति—‘लभ्रे व्यये च पाताले जामित्रे चाष्टमे कुजे । कन्या भर्तुर्विनाशाय भर्ता कन्याविनाशदः ॥’ इति । अथ जातकी-
यवैधव्ययोगपरिहार उच्यतेऽस्माभिः—‘द्यूनाद्वाचांपतिशुभगते रंभमाङ्गावृ-
मृत्युनीहारांशोरुदयगृहगस्तद्वपुश्चितनीयम्’ इति । गुणाकरेण सप्तमस्थाना-

ऋतुसौभाग्ये विचार्ये इत्युक्तम् । तत्र—‘यो यो भावः स्वामिदृष्टो युतो वा सौम्यैर्वा स्यात्तस्य तस्यास्ति वृद्धिः । पापैरेवं तस्य भावस्य हानिर्निर्देष्टव्या पृच्छतां जन्मतो वा ॥’ इति भट्टोत्पलोक्तेः । स्वस्वामिसौम्यैरीक्षितं चेत्समस्थानं भवति तदा तद्भावसुखं वाच्यम् । केचित्तु स्त्रीणां महत्यरिष्टयोगे भर्तुश्च स्वल्पारिष्टयोगे तत्परिहारमाहुः ॥ अथापरिहार्ये वैधव्ययोगे प्रतीकारमाह—विधायेति । रह इति वक्ष्यमाणमिहापकृष्टव्यम् । पित्रादिः सुतया कन्यया कृत्वा रह एकांते हि निश्चयेन सावित्र्या व्रतं विधाय कारयित्वा उत अथवा पैप्पलं पिप्पलसंबन्धि व्रतं एकांते विधाय पश्चादिमां कन्यां सुलभे चिरजीविने वराय दद्यात् । तदुक्तं व्रतखण्डे—‘सावित्र्यादिव्रतादीनि भक्त्या कुर्वन्ति याः स्त्रियः । सौभाग्यं च सुहृद्वत् च भवेत्तासां सुसंततिः ॥’ इति । सावित्रीव्रतकरणप्रकारस्तत्रैव प्रसिद्धः । संहितासारे—‘अवैधव्यकरैर्योगैर्विवाहपटलोदितैः । वरायायुष्मते देया कन्या वैधव्ययोगजा ॥’ इति । पिप्पलव्रतमुक्तं ज्ञानभास्करे—‘बलवद्विधवायोगे बाल्ये सति मृगेक्षणाम् । पिता रहसि कुर्वीत तद्गंगं शास्त्रसंमतम् ॥ सुदिने शुभनक्षत्रे चंद्रताराबलान्विते । अवैधव्यकरे योगे लग्ने ग्रहबलान्विते ॥ व्रतारंभं प्रकुर्वीत बालवैधव्यनाशनम् । सुस्नातां चित्रवस्त्राढ्यां कन्यां पितृगृहाद्वहिः ॥ नीत्वाश्वत्थशमीस्थाने यद्वा बदरिकाश्रये । आलवालं प्रकुर्वीत विपुलं मृदुकर्षितम् ॥ कुमार्याचार्यनिर्दिष्टं कृत्वा संकल्पमादरात् ॥ करकांबुप्रपूर्णेन सिंचनं प्रतिवासरम् । चैत्रे चाश्विनमासे च तृतीयाऽसितपक्षतः । यावत्कृष्णतृतीयान्या मासमेकं यथाविधि ॥ ब्राह्मणानां तथा स्त्रीणां पूजनं च समाचरेत् । तदाशिषामुयात्कन्या सौभाग्यं च सुखान्वितम् । प्रतिमां पार्वतीशानीं वैणवे भाजनेऽर्चयेत् । चंदनाक्षतदूर्वाद्यैर्विल्वपत्रैर्यथाविधि ॥ उपचारैर्यथाशक्या नैवेद्यैः प्रतिवासरम् । एवं व्रतप्रभावेण बालवैधव्यनिष्कृतिः । जायते कन्यकानां च ततः पाणिग्रहक्रिया ॥’ इत्यश्वत्थव्रतम् । अथान्यदपि अपरिहार्यबालवैधव्ययोगापहारकं प्रकारत्रयमाह—वा रह इत्यादि । वा अथवा रह एकांते अच्युतमूर्तिः विष्णुप्रतिमा पिप्पलघटौ प्रसिद्धौ एषां मध्ये अन्यतरेण मनोऽभीष्टेन साकं सलभे वक्ष्यमाणदूषणरहिते सौभाग्यगुणान्विते च विवाहलग्ने विवाहं कारयित्वा पश्चात्तां कन्यां स्फुटं लोकप्रसिद्धं यथा भवति तथा चिरजीविने आयुष्मते वराय दद्यात् पित्रादिरधिकारी । तदुक्तं मार्कण्डेयपुराणे—‘बालवैधव्ययोगेऽपि कुंभद्रुप्रतिमादिभिः । कृत्वा लग्नं रहः पश्चात्कन्योद्वाह्येति चापरे ॥’ इति । कुंभ इत्युपलक्षणम् । तेन मंथन्यपि ग्राह्या । द्रुवृक्षः ‘पलाशी द्रुद्रुमागमाः’ इत्यमरः । स चाश्वत्थ एव नान्यः । प्रतिमा विष्णुप्रतिमा शिरोभुजाद्यवयवयुता सौवर्णी न शालग्रामशिला । सर्वत्रापि प्रमाणं वक्ष्यतेऽधुनैव ॥ कुंभविवाहः सूर्यारुणसंवादे—‘विवाहात्पूर्वकाले च चंद्रताराबले शुभे । विवाहोक्ते च मंथन्या कुंभेन सह चोद्वहेत् ॥ पिता संकल्पबाह्यं च विवाहं

विधिपूर्वकम् । सूत्रेणावेष्टयेत्पश्चाद्दशतंतुविधानतः ॥ कुंकुमालंकृतं देहं
तयोरेकांतमंदिरे । ततः कुंभं च निःसार्य प्रभज्य सलिलाशये ॥ ततोऽभि-
षेचनं कुर्यात्पंचपल्लववारिभिः । तत्सर्वं वस्त्रपूजाद्यं ब्राह्मणाय निवेद्य च ॥
कन्यालंकारवस्त्राद्यं ब्राह्मणाय निवेदयेत् ॥ इति कुंभविवाहः । कुंभप्रार्थना
च तत्रैव—‘वरुणांगस्वरूपस्त्वं जीवनानां समाश्रय । पतिं जीवय कन्याया-
श्रिरं पुत्रान्सुखं वरम् । देहि विष्णुवरादेव कन्यां पालय दुःखिताम् ॥’
इति । अथाश्वत्थविवाहस्तत्रैव—‘सुहृद्विजगुरुञ्जारी मंगलोच्चारणैः समम् ।
आहूयोद्वाहकाले च रम्यभूमौ सुमंडपे ॥ गत्वा प्रणम्य गौरीं च गणनाथं च
भूरुहम् । भवानीं चैव मंथानीं पिता मंत्रमुदीरयेत् ॥ उद्वाहयिष्ये विधिवद्-
श्वत्थेन मनोहराम् । कन्यां सौभाग्यसौख्यार्थहेतवेऽहं द्विजोत्तमाः । नमस्ते
विष्णुरूपाय जगदानंदहेतवे । पितृदेवमनुष्याणामाश्रयाय नमोनमः ॥
वनानां पतये तुभ्यं विष्णुरूपाय भूरुह । नमो निखिलपापौघनाशनाय नमो-
नमः । पूर्वजन्मभवं पापं बालवैधव्यकारकम् । नाशयाशु सुखं देहि
कन्याया मम भूरुह ॥’ इत्यश्वत्थेन सह विवाहसंकल्पप्रार्थने । विवाहस्तु
कुंभविवाहवद्विधेयः । एवं विष्णुप्रतिमया सौवर्ण्या सह विवाहं विधाय प्रति-
मादानं विधेयम् ॥ अथ प्रतिमादानविधिसूत्रैव—‘शुभे मासि सिते
पक्षे सानुकूलग्रहे दिने । ब्राह्मणं साधुमामंज्य संपूज्य विविधाहंगैः ॥ तस्मै
दद्याद्विधानेन विष्णोर्मूर्तिं चतुर्भुजां । शुद्धवर्णसुवर्णेन वित्तशक्त्याथवा पुनः ॥
निर्मितां रुचिरां शंखगदाचक्राब्जशोभिताम् । दधानां वाससी पीते कुमुदो-
त्पलमालिनीम् ॥ सदक्षिणां च तां दद्यान्मंत्रमेतमुदीरयेत् ॥ यन्मया पूर्व-
जनुषि घ्नत्या पतिसमागमम् । विषोपविषशस्त्राद्यैर्हतो वातिविरक्तया ।
प्राप्यमाणं महाघोरं यशःसौख्यधनापहम् । वैधव्याद्यतिदुःखौघनाशाय सुख-
लब्धये । बहुसौभाग्यलब्धये च महाविष्णोरिमां तनुम् ॥ सौवर्णीं निर्मितां
शक्त्या तुभ्यं संप्रददे द्विज । अनघाद्याहमस्मीति त्रिवारं प्रवदेदिति ॥ पुन-
मस्त्विति विप्राशीर्गृहीत्वा स्वगृहं विशेष । ततो वैवाहिकं भूयो विधिं
कुर्यान्मृगीदृशः ॥’ इति प्रतिमादानविधिः । एवं घटेनाश्वत्थेन वा विष्णुरू-
पेण वा एकांते विवाहं विधाय पश्चाद्वादित्रघोषपुरःसरं पित्रादिः कन्यादा-
नाधिकारी कन्यामायुष्मते वराय दद्यात् । कन्यादातृनाह याज्ञवल्क्यः—
‘पिता पितामहो आता सकुल्यो जननी तथा । कन्याप्रदः पूर्वनाशो प्रकृतिस्थः
परः परः ॥’ ननु ‘पुनर्भूदिधिषूरूढाद्विः’ इत्यमरोक्तेर्द्विःपरिणीतायाः
कन्यायाः पुनर्भूत्वेन महादोषः संभवतीत्यपेक्षायामाह—अत्र न भवेदिति ।
अत्रैवं विधेयम् । कुंभादिविवाहानंतरं कन्यायाः पुनरायुष्मद्वारेण सह विवा-
हविषये पुनर्भूभवः पुनर्भूंसंभूतदोषो नास्ति । कुतो दोषो नास्तीत्युच्यते ।
विधानखंडे तथाभिधानात्—‘स्वर्णांबुपिप्पलानां च प्रतिमा विष्णुरूपिणी ।
तया सह विवाहे च पुनर्भूत्वं न जायते ॥’ चकाराद्वदस्यापि—‘लक्ष्मीरूपा
सदा कन्या हरिरूपं सदा जलम् । हरेर्देवं च यद्दानं दातुः पापहरं सदा ॥

लक्ष्मीनारायणप्रीत्यै या दत्ता कन्यका बुधैः । तारयेत्सकलं दातुः कुलं पूर्वा-
परं सदा ॥ चंद्रगंधर्ववह्नयंबुशिवसोमस्मरा इमे । पतयः कन्यकानां च
वात्यात्सन्ति सदैव ते ॥ तदुद्वाहविधिर्यत्नात्कृतो नो जनयेदधम् ॥ यथालि-
भुक्तं कमलं देवानां पूजनाय वै । अहं भवति सर्वत्र तथा कन्या नृणां
भवेत् ॥' इति । धर्मशास्त्रेऽपि—'यत्किंचित्कथितं शास्त्रे शांतिकं पतिरक्षणे ।
तत्पापमपि नो पापं येन धर्मोऽस्मिरक्ष्यते ॥' इति । श्रुतावपि सोमादिभिः
सहोद्वाहोऽभिहितः—'सोमः प्रथमो विविदे गंधर्वो विविद उत्तरः । तृतीयो
अग्निष्टे पतिस्तुरीयस्ते मनुष्यजाः ॥ सोमोऽददद्गंधर्वाय गंधर्वोऽदददमये । रयिं
च पुत्रांश्चादादग्निर्मह्यमथो इमाम् ॥' इति । अतो देवभोग्यानां कन्यानां
पुरुषविवाहे न दोषः पुनर्भूभवस्तथात्रापि । अतएव हि लोकेऽपि
शिष्टाचारो दृश्यते—'मंथन्या भास्करो यत्नात्कृतवान्दुहितुर्विधिम् । रेणुकोऽपि
स्वकन्यायास्तरुद्वाहं चकार सः ॥' इति विधानखंडे विधानात् । अतएव—
'पित्रा मात्रा तथा भ्रात्रा दत्ता या तोयधारया । विप्राग्निमुद्वाहं साक्ष्यं
कृत्वा सोद्वाहिता भवेत् ॥' इति कात्यायनादिभिर्विवाहस्य परिभाषितत्वा-
देकदा कन्यापुरुषविवाहं निर्वर्त्य पुनर्द्वितीयपुरुषविवाहे जाते सा पुनर्भू-
रेवेत्यलमियता ॥ ७ ॥

अथास्याः कन्यायाः कीदृशमपत्यं प्रथमं भवितेति प्रश्ने स्रग्विणीछंदसो-
त्तरमाह—

प्रश्नलक्षण्ये यादृशापत्ययुक्

स्वेच्छया कामिनी तत्र चेदाव्रजेत् ।

कन्यका वा सुतो वा तदा पंडितै-

स्तादृशापत्यमस्या विनिर्दिश्यते ॥ ८ ॥

प्रश्नेति ॥ तत्र उद्योतिर्वित्समीपे यादृशापत्यत्वमेव विवृणुते कन्यकेत्या-
दि । शेषं पद्यं स्पष्टार्थम् । यदाह शौनकः—'आलिंग्य शिशुं कन्या पृच्छ-
कमाश्रित्य तिष्ठति प्राक् चेत् । स्त्रीहस्ता स्त्रीजननी पुंहस्ता पुत्रजननी च ॥'
इति । कन्या यस्यकस्यापीति शेषः ॥ ८ ॥

अथ सामान्यतो निमित्तवशेन शुभाशुभप्रश्ने स्रग्विण्याह—

शंखभेरीविपंचीरवैर्मगलं

जायते वैपरीत्यं तदा लक्षयेत् ।

वायसो वा खरः श्वा शृगालोऽपि वा

प्रश्नलक्षण्ये रौति नादं यदि ॥ ९ ॥

शंखेति ॥ शंखः प्रसिद्धः मेरी वाद्यविशेषस्ताम्रादिनिर्मितः विपंची वीणा एतेषां रवैः प्रभलप्रक्षणे श्रुतैर्मंगलं जायते । उपलक्षणत्वान्मनोह्लादि-
 तुरगगजच्छत्रादिसाग्नियेपि शुभं द्रष्टव्यम् । यदाह शौनकः—‘वादित्रत्-
 र्यघोषो वीणावेणुप्रगीतशब्दाश्च । शंखध्वनिः प्रशस्तः पृच्छाकाले कुमारी-
 णाम् ॥ वृषभो रथो गजो वा शंखः पद्मं ध्वजोऽथवा छत्रम् । सर्पति पृच्छ-
 कदेशे सोत्तमतां व्रजति सर्वलोकस्य ॥’ इति । सा विवाहा कन्या । अथा-
 शुभयोग उच्यते—वैपरीत्यमिति । वायसः काकः खरो गर्दभः श्वा कुकुरः
 शृगालः प्रसिद्धः । यदि प्रभलप्रक्षणे वायसादिनां शब्दं रौति तदा वैपरीत्यं
 अशुभं लक्षयेत् । उपलक्षणत्वादुल्लूकोद्गमहिषनादोऽप्यशुभः । उक्तं च
 शौनकेन—‘शृगालोल्लूकरवो महिषोद्गमजाविकप्रलापो वा’ इति ।
 बृहस्पतिरपि शृगालादिसाग्नियं निषिद्धमाह—‘शृगालमहिषोद्गमश्च शि-
 वामेषाजकुक्कुटाः । खरकौशिकमार्जारा न प्रशस्ताः समीपगाः ॥’ इति ।
 अत्र प्रसंगादस्माभिः शौनकोक्ताऽशुभयोगा लिख्यन्ते—‘कृकलासवानरोरग-
 गर्दभसंश्लेषणं मिथोऽपि भवेत् । दैवज्ञपृच्छकानां कन्या एकत्र संरमते ॥’
 कन्या एकत्रैव संहिताया अविवक्ष्यमाणत्वादुच्यभावः—‘भियति ययुद-
 कुंभः शय्यासनपादुकादिभंगो वा । प्रभसमयेऽपि यस्यास्तस्या वैधव्यमादे-
 श्यम् ॥ उदयात्सप्तमसंस्थे रविभृगुतनये शशांके वा । वैधव्यं क्षितितनये
 सप्तमगे कन्यका त्रियते ॥ सप्तमगोऽर्कः कन्यां मृतप्रजां पुंश्चलीं करोत्युद-
 यात् । कथितं तु यथोद्वाहे योज्यं तत्प्रभसमयेऽपि ॥’ इति । अथ शुभा अपि ।
 ‘पृच्छकवर्णत्रितयं समीपमाश्रित्य तिष्ठति च्छागः । तस्यादेश्यं विदुषा यदा
 तदा यागभोगित्वम् ॥ यदि पृच्छालम्ब्यो गुरुसौम्यौ दीर्घजीविनं कुरुतः ।
 पंचमसंस्थौ पुत्राज्जामित्रगतौ धनं विपुलम् ॥ सर्पति यदि कुमाराः समी-
 पगाः पृच्छकस्य विगतभयाः । सा कन्या पुत्रवती कथनीया मंगलवती च ॥
 प्रमदात्मकद्वेषकाणे वनितांशो यदि विलम्बमायातः । दृष्टः शुक्रैर्दुभ्यां कन्या-
 लाभं समादिशति ॥ प्रमदा भवन्निविष्टाः प्रेक्ष्यन्ते यदि विलम्बमायातम् ।
 योषिद्वहैः सुबलिभिः कन्यालाभं तदा ब्रूयात् ॥ एवं कुमारिकाणां पृच्छा-
 लम्बे वरोपलब्धिः स्यात् । द्वेषकाणे भवने वा नवांशके नृग्रहैर्बलिभिः ॥’ एवं
 शुभाशुभग्रहसूचितं निमित्तसंभूतं च ज्ञात्वा वक्तव्योक्तिर्विदो माहात्म्यमाह
 सएव—‘एवं कुमारिकाणामखिलं गुणदोषतश्च कथनीयम् । दौःशील्यं नि-
 र्धनता वैधव्यं वान्यथात्वं वा ॥ दृष्ट्वा निमित्तवर्गं नीचोच्चविधिं च जामि-
 त्रम् । कथयति फलमुद्वाहे तस्य न मिथ्या भवेद्वाणी ॥’ इति । एवमन्यानि
 शुभाशुभनिमित्तानि क्षुतादिकानि ग्रंथांतरेभ्यो ज्ञेयानि । केचन विवाहे उप-
 श्रुतिमपि विचारयन्ति । तदुक्तं विवाहवृंदावने—‘आरोप्याक्षतपूरिते गण-
 पतिं प्रस्थादिपात्रे शनैः संमार्जन्यधिवेष्टिते युवतयस्त्रिस्तः सकन्या निशि ।
 निर्याता रजकादिवेश्मसु करे कृत्वा तमभ्यर्चितं यां वाचं शृणुयुस्तदर्थस-
 दशी लोके किलोपश्रुतिः ॥’ इति । तत्रोपश्रुतिमंत्रः—‘उपश्रुति महादेवि

चंडालगृहवासिनि । यथार्थं ब्रूहि देवि त्वं शक्रराज्यप्रवर्धिनि ॥' इत्यल-
मतिप्रसंगेन ॥ ९ ॥

अथ कन्यावरणमुद्धूतं मत्तमयूरछंदसाह—

विश्वस्वातीवैष्णवपूर्वात्रयमैत्रै-

र्वस्नाग्नेयैर्वा करपीडोचितऋक्षैः ।

वस्त्रालंकारादिसमेतैः फलपुष्पैः

संतोष्यादौ स्यादनु कन्यावरणं हि ॥ १० ॥

विश्वेति ॥ उत्तराषाढास्वातीश्रवणपूर्वात्रयानुराधाधनिष्ठाकृत्तिकानक्षत्रैः
अथवा विवाहनक्षत्रैरुपलक्षिते काले वस्त्रालंकारादिभिरादिशब्देन स्वाद्यमधु-
रवस्तुभिः समेतैः फलपुष्पैरादौ कन्यां संतोष्य अनु पश्चात्कन्यावरणं हि
निश्चयेन स्यात् । उचितऋक्षैरित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । यदाह
वराहः—'पूर्वात्रयश्रवणमित्रभवैश्वदेवहौताशवासवसमीरणदैवतेषु । द्वाक्षा-
फलेक्षुकुसुमाक्षतपूर्णपाणिरश्रांतशांतहृदयो वरयेत्कुमारीम् ॥' इति ।
फलानि पूगीफलादीनि । कश्यपः—'पंचांगशुद्धिविवसे चंद्रताराबलान्विते ।
विवाहोक्तेषु ऋक्षेषु कुजवर्जितवासरे ॥ मासाद्यदिवसं रिक्तामष्टमीं नवमीं
तिथिम् । त्यक्त्वान्यदिवसे गंधस्रक्तांबूलफलान्वितैः । सहवृद्धद्विजगणैर्वैरये-
त्कन्यकां सतीम् ॥' अत्र लग्नशुद्धिर्महेश्वरेणोक्ता—'अशुभैस्त्रिषडायसंस्थितैः
शुभखेटैः सुतधर्मकैर्द्रवैः । यदि वोपचये गुरौ सिते हरिजस्थे वरयेत्कुमारि-
काम् ॥' हरिजं लग्नं । वरणं प्रार्थना । 'वाचा दत्ता त्वया कन्या पुत्रार्थे
स्वीकृता मया । वरावलोकनविधौ निश्चितस्त्वं सुखी भव ॥' इत्येवंरूपा
वाग्दानाख्येति यावत् । तत्र विवाह्यकन्यालक्षणमाह मनुः—'अव्यंगांगीं
सौम्यनाम्नीं हंसवारणगामिनीम् । तनुलोमकेशदशनान् मृद्वंगीमुद्वहेत्स्त्रियम् ॥
नोद्वहेत्कपिलां कन्यां नाधिकांगीं न रोगिणीम् । नालोमिकां नातिलोमां
न वाचाटां न पिंगलाम् ॥ ऋक्षवृक्षनदीनाम्नीं नात्यपर्वतनामिकाम् । न
पक्ष्यहिप्रेष्यनाम्नीं न बिभीषणनामिकाम् ॥' इति । अत्यश्वांडालः । शाता-
तपः—'ह्रस्वस्वरां मेघवर्णीं मधुपिंगललोचनाम् । तादृशीं वरयेत्कन्यां
गृहस्थः सुखमेधते ॥' विष्णुपुराणेऽपि—'न श्मश्रुव्यंजनवतीं न चैव
पुरुषाकृतिम् । नातिबद्धेक्षणां तद्वत्कृशांगीं नोद्वहेत्स्त्रियम् ॥ यस्यातिरोमशो
जंघे गुल्फौ यस्यास्तथोन्नतौ । गंडयोः कूपकौ यस्या हसंस्याश्चैव जायते ॥
नोद्वहेत्तादृशीं कन्यां प्राज्ञः कार्यविचक्षणः ॥' इति । अतिबद्धेक्षणां निमी-
लितप्रायनेत्रामित्यादिसामुद्रिकशुभाशुभलक्षणलक्षितां परीक्ष्य कन्यां वरये-
दिति । सामुद्रिकलक्षणानि काशीखंडे वराहसंहितायामप्युक्तानि ततएव
ज्ञेयानि ॥ १० ॥

अथ वरणमुहूर्तमाह—

धरणिदेवोऽथवा कन्यकासोदरः

शुभदिने गीतवाद्यादिभिः संयुतः ।

वरवृत्तिं वस्त्रयज्ञोपवीतादिना

ध्रुवयुतैर्वह्निपूर्वात्रयैराचरेत् ॥ ११ ॥

धरणिदेव इति ॥ धरणिदेवो ब्राह्मणः पुरोहितादिः । शेषं स्पष्टार्थं पद्यम् । उक्तं च व्यवहारचण्डेश्वरेण—‘पूर्वाश्रितयमाग्नेयमुत्तराश्रितयं तथा । रोहिणीं तत्र वरणे भगणः शस्यते सदा ॥ उपवीतं फलं पुष्पं बासांसि विविधानि च । देयं वराय वरणे कन्याभ्रात्रा द्विजेन वा ॥’ इति । कीदृशाय वराय कन्या देयेत्याह वसिष्ठः—‘कुलं च शीलं च सनाथतां च विद्यां च वित्तं च वपुर्वयश्च । वरे गुणान्सप्त परीक्ष्य देया कन्या बुधैः शेषमर्चित-नीयम् ॥’ कीदृशाय वराय न देयेत्याह चण्डेश्वरः—‘सितकुष्ठिन्यपसारं ब्रह्मज्ञे राजयक्षिणि । अंधे च परिवित्तौ च बधिरे दूरदेशगे ॥ व्यसनासक्तचित्ते च न देया कन्यका बुधैः ॥’ इति । परिवित्तिलक्षणममरसिंहे—‘परिवेत्ता-नुजोऽनूढे ज्येष्ठे दारपरिग्रहात् । परिवित्तिस्तु तज्जयायान्’ इति । व्यसनं धृतादि । वसिष्ठोऽपि—‘अत्यासन्नेनातिदूरेऽप्यत्याख्येऽप्यतिदुर्बले । वृत्तिहीने च मूर्खे च षट्सु कन्या न दीयते ॥ दूरस्थानामविद्यानां मोक्षधर्मानुवर्तिनाम् । शूराणां निर्धनानां च न देया कन्यका बुधैः ॥’ इति । अतएव मनुः—‘काममर-मरणात्तिष्ठेद्गृहे कन्यर्तुमत्यपि । नत्वेवैनां प्रयच्छेत गुणहीनाय कर्हिचित् ॥’ अत्र हीनगुणाय कन्या न देया किंतु गुणवते देयेत्यत्र तात्पर्यम् । न पुनरसंस्कृ-तायास्तस्या रजोदर्शनानंतरमवस्थानं युक्तं दोषस्मरणात् । यदाह वात्स्याः—‘माता चैव पिता चैव ज्येष्ठो आता तथैव च । त्रयस्ते नरकं यांति दृष्ट्वा कन्यां रजस्वलाम् ॥ यस्तां विवाहयेत्कन्यां ब्राह्मणो मदमोहितः । असंभाष्यो ह्यपांक्तयः स भवेद्दृषलीपतिः ॥’ इति । दृषली रजस्वला । याज्ञवल्क्यः—‘अप्रयच्छन्नवामोति भ्रूणहत्यामृतावृतौ’ । भ्रूणो बालकः । ऋत् रजोदर्शनम् । नारदोऽपि—‘यावंतं ऋतवस्तस्याः समतीयुः पतिं विना । तावंत्यो भ्रूणहत्याः स्युस्तस्य यो न ददाति ताम् ॥’ इति । अतएवाह वसिष्ठः—‘रजो हि बह्वं यदि कन्यकायाः कुलद्वयं दुर्गतिमेति तस्याः । तस्माज्जितांतं च तदुक्तकालं नोहंष्य पाणिग्रहणं विधेयम् ॥’ इति ॥ ११ ॥

अथ कन्याविवाहकालं ग्रहशुद्धिं च वसंतमालिकाछंदसाह—

गुरुशुद्धिवशेन कन्यकानां समवर्षेषु षडब्दकोपरिष्ठात् ।

रविशुद्धिवशाच्छुभो वराणामुभयोश्चंद्रविशुद्धितो विवाहः १२

गुर्विति ॥ कन्यकानां विवाहः षडब्दकोपरिष्ठात् षड्वर्षातिक्रमानंतरं स-

समवर्षेषु युग्मवर्षेषु सत्सु गुरुशुद्धौ सत्यां विवाहः शुभः । अर्थात्पुरुषाणां वि-
षमवर्षेषु रविशुद्धौ विवाहः शुभः । तदाह च्यवनः—‘षडब्दमध्ये नोद्वा-
ह्या कन्या वर्षद्वयं यतः । सोमो भुंक्तेऽथ गंधर्वस्ततः पश्चादुताशनः ॥’ इति ।
इदमस्य व्याख्यानम् । जन्मानंतरं वर्षद्वयं सोमः कन्यां भुंक्ते तदनंतरं द्वे वर्षे
गंधर्वस्तदनंतरमग्निस्ततो मनुष्याधिकार इति । षडब्दतः प्राग्विवाहो न का-
र्यः । तत्र षड्वर्षानंतरं समवर्षे विवाहः शुभः । यदाह नारदः—‘युग्मेऽब्दे
जन्मतः स्त्रीणां शुभदं पाणिपीडनम् । एतत्पुंसामयुग्मेऽब्दे व्यत्यये नाशनं
सयोः ॥’ इति । कश्यपोऽपि—‘विवाहो जन्मतः स्त्रीणां युग्मेऽब्दे पुत्रपौत्र-
दः । अयुग्मे श्रीप्रदः पुंसां विपरीते तु मृत्युदः ॥’ इति । एवं च सति स्त्री-
णां विवाहोऽष्टमदशमवर्षयोर्भवतीत्यर्थः । अतएवाह व्यासः—‘अष्टवर्षा
भवेद्गौरी नववर्षा च रोहिणी । दशवर्षा भवेत्कन्या द्वादशे वृषली स्मृता ॥’
अस्य फलश्रुतिमाह मात्स्यः—‘गौरीं ददद्ब्रह्मलोकं सावित्रं रोहिणीं ददत् ।
कन्यां ददत्स्वर्गलोकमतः परमसद्गतिम् ॥’ प्राप्नोतीति शेषः । ‘गौरी विवा-
हिता सौख्यसंपन्ना स्यात्पतिव्रता । रोहिणी धनधान्यादिपुत्राख्या सुभगा भ-
वेत् ॥ कन्या विवाहिता संपत्समृद्धा स्वामिपूजिता ॥’ इति । ननु नववर्षाया
रोहिण्या अयुग्मवर्षत्वाद्विवाहो न संभवति । गर्भतो नवमवर्षग्रहणे अयुग्म-
वर्षत्वापरिहानात्स दोषस्तदवस्थ एव । येतु—‘अयुग्मे दुर्भगा नारी युग्मे च
विधवा भवेत्’ इति चंडेश्वरवाक्यमभ्यसंति तन्मते सुतरां विवाहाभावः ।
उच्यते—‘युग्मेऽब्दे संपदः सौख्यविद्याधर्मायुषः सदा । भर्तुर्दुष्टा भवत्योजे नि-
षेकास्त्रात्र संशयः ॥’ इति पराशरवाक्याद्गर्भग्रहणं यथावसीयते । नारदा-
दिवाक्ये तु जन्मत इत्यपि तत्र षष्टवर्षानंतरं जन्मतो विषमवर्षीयमासत्रयानं-
तरं नवमासाः शुभाः समवर्षीयमासत्रयं च । इदमेव च मासत्रयं नारदा-
दिमते गृह्यते इति युक्ता व्यवस्थेति युक्तमुत्पश्यामः । एतदेवामिप्रेत्योक्तं
श्रीपतिनिबन्धे—‘मासत्रयादूर्ध्वमयुग्मवर्षे युग्मे तु मासत्रयमेव यावत् ।
विवाहशुद्धिं प्रवदंति संतो वात्स्यादयो गर्गवराहमुख्याः ॥’ इति । ‘अयुग्मे
दुर्भगा नारी युग्मे तु विधवा भवेत् । तस्माद्गर्भान्विते युग्मे विवाहे सा
पतिव्रता ॥’ इति चंडेश्वरोक्तिश्च सार्थिका । एवं नवमवर्षस्यायुग्मत्वप्रयु-
क्तनिषेधोऽष्टमवर्षानंतरं मासत्रयमेव । तस्मादनंतरं तु सुखेन विवाह इति
व्यासवाक्येनाविरोधः । एवं विहितवर्षे यस्मिन्काले गुरुशुद्धिर्भवेत्तद्वशेन वि-
वाहः कार्यः । गुरुशुद्धिस्तु—‘बहुकन्याजन्मरशेस्त्रिकोणायद्विसप्तगः । श्रेष्ठो
गुरुः स्वषट्त्रयाद्ये पूजयान्यत्र निदितः ॥’ इत्युपनयनप्रकरणेऽभिहिता । यदा-
ह गुरुः—‘स्त्रीणां गुरुबलेनैव विवाहः शोभनः स्मृतः । वरस्यार्कबलं ब्रह्म-
मैदवं तूभयोरपि ॥’ इति । ‘सुरगुरुबलमबलानां पुरुषाणां तीक्ष्णरश्मिबलमेव ।
चंद्रबलं दंपत्योरवलोक्य विशोधयेल्लभम् ॥’ इति वराहोक्तेश्च । एतच्चावश्यक-
त्वार्थमभिहितम् । यदा द्वयोरपि गुरुबलमिष्टं भवेत्तदा पाणिग्रहः शुभदः । द्वयो-
रन्यतरस्य गुर्वर्कशुद्धयै विवाहकालांतरासंभवे च तत्पित्रादिना पूजां कारयेत् ।

‘रविशुद्धौ गृहकरणं रविगुरुशुद्धौ व्रतोद्वाहौ । क्षौरं ताराशुद्धौ शेषं चंद्राश्रितं कर्म ॥’ इति राजमार्तेऽङ्कोक्तसामान्यवाक्यालोचनात् । वराणां विवाहानां पुंसां रविशुद्धिवशेन विवाहः शुभः । उभयोः स्त्रीपुंसयोश्चंद्रविशुद्धितो विवाहः शुभः स्मृतः । अत्र संमतिः प्रागुक्ता । यदा तु कन्या कालातिक्रांता भवति तदा गुरुबलमनावश्यकमित्याह व्यासः—‘दशवर्षव्यतिक्रांता कन्या शुद्धिविवर्जिता । तस्यास्तारेदुल्लभानां शुद्धौ पाणिग्रहो मतः ॥’ इति । प्राप्तकालेति । गुरुशुद्ध्यादिविचार इति तत्त्वम् । सा च गुरुरविचंद्रशुद्धिर्गोचरप्रकरणेऽभिहिता । गोचरबलाभावेऽष्टकवर्गादिवलं ब्राह्ममित्याह नारदः—‘गोचरं वेधजं चाष्टवर्गजं रूपजं बलम् । यथोत्तरं बलाधिक्यं स्थूलं गोचरमार्गजम् ॥’ इति ॥ १२ ॥

अथैवं गुरुशुद्धिमुक्त्वेदानीं विहितमासान्द्रुतविलंबितेनाह—

मिथुनकुंभमृगालिषृषाजगे मिथुनगेऽपि रवौ त्रिलवे शुचेः ।
अलिमृगाजगते करपीडनं भवति कार्तिकपौषमधुष्वपि ॥१३॥

मिथुनेति ॥ मिथुनकुंभौ प्रसिद्धौ मृगो मकरः अलिर्वृश्चिकः वृषः प्रसिद्धः अजो मेषः एतद्राशिगते रवौ सति तत्रापि मिथुनस्थिते सूर्येऽपि शुचैराषाढस्य त्रिलवे तत्तृतीयांशे आपाढशुद्धप्रतिपदमारभ्य दशमीपर्यंतं करपीडनं विवाहो भवति । अर्थादितरराशिगते सूर्ये सति आपाढशुद्धदशम्यनंतरं हरिशयने च सति विवाहो न स्यात् । यदाह कश्यपः—‘उत्तरायणगे सूर्ये मीवं चैत्रं च वर्जयेत् । अजगोद्वंद्वकुंभालिमृगराशिगते रवौ ॥ मुख्यं करग्रहं स्वच्यराशिगे न कदाचन ॥’ इति । वसिष्ठः—‘दिनाभिषे मेपवृषालिकुंभ-नृगुरमनक्राव्यधटक्षंसंस्थे । माघद्वये माघवशुक्लयोश्च मुख्योऽथवा कार्तिक-सौम्ययोश्च ॥’ इति । षट्स्तुला शुक्रो ज्येष्ठः सौम्यो मार्गशीर्षः मुख्यो विवाह इति शेषः । ‘आर्द्रादयावूर्ध्वमिनस्य कार्यं नक्षत्रवृंदे दशके कदाचित् । मासोक्तकर्मेतरमंगलाख्यं कुर्यान्न सुसेऽपि तथा मुरारौ ॥’ एतेन हरिशयनात्प्राक्कालः साधीयानित्यभिहितं भवति । अत्र सामान्यतो मासशब्देन चांद्र एव मासो गृह्यते—‘इंद्राग्नी यत्र हूयेते’ इत्याद्युक्तेः । अत्र तु सौरचांद्रमासद्वयोपादानादुभयोरैक्ये विवाहफलमविकलं भवति । तदुक्तं केशवाकेण—‘प्रायः सौरं मानमिष्टं विवाहे तर्कि चांद्रं मानमाहुः फलेन । तस्मात्सम्यक् तत्फलातिस्तदैक्ये सौरो मासः केवलः किंचिदूनः ॥’ इति । अस्यार्थः । कश्यपादिभिः सौरा एव मासा उक्ताः तेषां च प्राशस्त्यम् । ‘विवाहादौ स्मृतः सौरो यज्ञादौ सावनो मतः’ इति वृद्धगर्ग-स्मरणात् । नारदादिभिस्तु—‘माघफाल्गुनवैशाखज्येष्ठमासाः शुभप्रदाः । मध्यमः कार्तिको मार्गशीर्षो वै निदिताः परे ॥’ इति चांद्रा एवोक्ताः । एतत्प्राशस्त्यं च वसिष्ठेनोक्तम्—‘उद्वाहयज्ञोपनयप्रतिष्ठा तिथिब्रतं क्षौरमहो-त्सवाद्यम् । पर्वक्रिया वास्तुगृहप्रवेशः सर्वं हि चांद्रेण विगृह्यते तत् ॥’

इति । अतो द्वयोः सौरचांद्रमासयोरैक्ये विवाहादिशुभमेकतरपक्षाश्रयेण मध्यममिति निष्कृष्टोऽर्थः । एवंच मकरसंक्रांतौ माघः कुंभे फाल्गुनो मेघे वैशाखः वृषे ज्येष्ठः मिथुने आषाढतृतीयांशः तुलायां कार्तिको देवोत्थानादुत्तरः वृश्चिके मार्गशीर्षः शुभ इत्यर्थः । केचित्तु चांद्रमासं मुख्यमाहुस्तेनायमर्थः । फाल्गुनोपि विहित इति मीनसंक्रमणसद्भावेपि शुभः । चैत्रो निषिद्ध इति मेघसंक्रांतिसद्भावेऽप्यशुभः । तदुक्तं विवाहवृंदावने—‘क्षणे न निंद्यो यदि फाल्गुने स्यादजस्तु वैशाखगतो न निंद्यः । मध्वाश्रितौ द्वावपि वर्जनीयावित्यादिवाचामियमेव युक्तिः ॥’ इति । ‘अजस्तु वैशाखगतो न निंद्यः’ इति तु निर्मूलमेव । नहि मेघसंक्रमः कचिन्निषिद्धोऽस्ति तदेतदविचारितरमणीयम् । कुतः । यतो यन्मते सौरमासस्यैव मुख्यत्वं तन्मते मेघः प्रशस्त इति चैत्रेपि विवाहप्रसंग इति विपरीतस्यापि वक्तुमशक्यत्वात् । उक्तंच चूडारत्ने—‘पौषेपि मकरस्थेऽर्के चैत्रे मेघगते रवौ । आषाढे मिथुनादित्ये केऽप्याहुः करपीडनम् ॥’ इति । किंच वसिष्ठवाक्ये—‘दिनाधिपे मेघवृषे’ इत्यादौ सौरचांद्रमासयोरुपादानस्य वैयर्थ्यापातात् । तस्माद्वयोरैक्ये विवाहः प्रशस्तः । तत्र माघफाल्गुनवैशाखज्येष्ठा मुख्याः । यत्र तु निषेधानंतरं प्रतिप्रसवो यथा दक्षिणायने विवाहं निषिध्य कार्तिकमार्गशीर्षौ विहितौ तत्र मध्यमत्वम् । अतएव कार्तिकसौम्ययोश्च वसिष्ठेन पृथगुक्तं नारदवाक्ये स्पष्टमेव मध्यमत्वम् । अतो विवाहपटले गर्गः—‘पुत्रोपेता तु कार्तिके । धनधान्यसुतोपेता सौम्ये भर्तृपरायणा’ इत्युक्तवान् । तदपि धनुःसंक्रांतिव्यतिरिक्तविषयं द्रष्टव्यम् । हरिशयनात्प्रागाषाढतृतीयांशश्च मध्यमः । हरिस्वापांतर्गताः आषाढश्रावणभाद्रपदाश्विनकार्तिकाः पौषश्चैते निषिद्धाः । धनुषि पौषस्त्वत्यंतं निषिद्धः । ‘मीने धनुषि सिंहे च स्थिते सप्ततुरंगमे । क्षौरमञ्चं न कुर्वीत विवाहं गृहकर्म च ॥’ इति गर्गोक्तेः । अन्नमन्नप्राशनं विहितकालातिक्रांतं क्षौरं चौलं च स्वतंत्रम् । यत्पूजनयनांगं क्षौरं तस्य न निषेधः ‘चैत्रे मीनगते रवौ’ इति विहितोपनयनस्य विषयाभावात् ॥ अथोत्तरार्धं व्याख्यायते—अलीति । अलिमृगाजाः प्राग्व्याख्याताः एतद्वाशिगते सूर्ये सति कार्तिकपौषमधुष्वपि करपीडनं भवति । यथा वृश्चिके कार्तिकः मकरे पौषः मीने चैत्रोऽपीत्यर्थः । इदं तु सौरमासग्रहिलानां मतम् । अतएवाधुनोक्तचूडारत्नस्यवाक्ये ‘केऽप्याहुः करपीडनम्’ इत्युक्तेः । श्रीधरोपि—‘पौषे च कुर्यान्मकरस्थितेऽर्के चैत्रे भवेन्मेघगतो यदा स्यात् ॥ प्रशस्तमाषाढकृतं विवाहं वदंति गर्गा मिथुनस्थितेऽर्के ॥’ इति । तदेतत्प्रागभिहितन्यायादुपेक्ष्यम् । अथवा केवलमतांगीकारेण मध्यमत्वमंगीकृत्य कालांतरानपेक्षिण्यवश्यदेयकन्याविषयम् । अत्र ‘गीर्वाणांबुप्रतिष्ठा’ इत्यादिना मासनिर्णयः सामान्यतः कृतोऽप्येतादृशविशेषाभिधानार्थं पुनर्ग्रथकृतोक्तः ॥ १३ ॥

अथ मासप्रसंगाज्जन्ममासादिप्रयुक्तनिषेधविधीन् रथोद्धतावृत्तेनाह—

आद्यगर्भसुतकन्ययोर्द्वयोर्जन्ममासभतिथौ करग्रहः ।

नोचितोऽथ विबुधैः प्रशस्यते चेद्वितीयजनुषोः सुतप्रदः ॥१४॥

आद्येति ॥ यस्मिन् चांद्रे मासे जन्ममासः जन्मतिथिमारभ्य त्रिंशत्ति-
थ्यात्मको मासो जन्ममासो वेत्युच्यते । द्वयमप्याद्यप्रकरणे 'जन्मर्क्षमासति-
थयः' इति पद्यव्याख्यावसरे विविच्य व्याकृतमस्माभिः । यस्मिन्क्षेत्रे जन्म
तजन्मभम् । यस्यां तिथौ जन्म सा जन्मतिथिः । समाहारद्वंद्वः । आगमशास-
नस्यानित्यत्वाच्चुभभावः । उपलक्षणत्वात्तन्मुहूर्तोपि । तत्राद्यगर्भसुतकन्ययोः
करग्रहो विवाहो नोचितः । निषिद्ध इत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—'स्वजन्ममास-
र्क्षतिथिक्षेपेषु वैनाशिकाष्टक्षणेणु चैवम् । नोद्वाहमात्माभ्युदयाभिकांक्षी नै-
वाद्यगर्भद्वितयं कदाचित् ॥' क्षणो मुहूर्तः । नारदोपि—'न जन्ममासे जन्मर्क्षे
न जन्मदिवसेपि वा । आद्यगर्भसुतस्याथ दुहितुर्वा करग्रहः ॥' इति । जन्म-
दिवसे जन्मतिथौ आवश्यकत्वेऽपवादो जगन्मोहने—'जातं दिनं दूषयते
वसिष्ठः पंचैव गर्गस्त्रिदिनं तथात्रिः । तजन्मपक्षं किल भागुरिश्च व्रते विवाहे
गमने क्षुरे च ॥' इति । अथेति द्वितीयजनुषोरनाद्यगर्भयोश्चेद्विवाहः तर्हि
सुतप्रदो विबुधैः पंडितैः प्रशस्यते । एतच्च तृतीयगर्भादावपि द्रष्टव्यम् । सर्व-
थाद्यगर्भराहित्यं विवक्षितम् । केचिच्चेदनाद्यजनुषोरिति पठन्ति । यदाह
कथयनः—'जन्मर्क्षे जन्ममासे वा तारायामथ जन्मनि । जन्मलभे भवेदूढा
पुत्राढ्या पतिवल्लभा ॥' इति । चंडेश्वरः—'जन्ममासे तु पुत्राढ्या ध-
नाढ्या जन्मभोदये । जन्मलभे भवेदूढा वृद्धा संततिसौख्यभाक् ॥' इति ।
एतच्चानाद्यगर्भविषयम् । आद्यगर्भे साक्षान्निषेधाभिधानात् ॥ १४ ॥

अथ प्रसंगाज्येष्ठमासप्रयुक्तं विशेषं शालिन्याह—

ज्येष्ठद्वंद्वं मध्यमं संप्रदिष्टं त्रिज्येष्ठं चेन्नैव युक्तं कदापि ।

केचित्सूर्यं वह्निं प्रोह्य चाहुर्नैवान्योन्यं ज्येष्ठयोः स्याद्विवाहः १५

ज्येष्ठद्वंद्वमिति ॥ पुत्रो ज्येष्ठः कन्या च ज्येष्ठा मासोपि ज्येष्ठः इत्येतन्नि-
ज्येष्ठं इदं ज्येष्ठत्रयमुच्यते तत्कदापि नैव युक्तं नैव प्रशस्तम् । ज्येष्ठे मासे
ज्येष्ठवधूवरयोर्नैव विवाहः कार्य इत्यर्थः । यदाह कर्तारज्येष्ठत्वे ज्येष्ठे मास्यपि
भवति । यदाह गुरुः—'ज्येष्ठे न ज्येष्ठयोः कार्यं नृनार्योः पाणिपीडनम् ।
तयोरन्यतरे ज्येष्ठे ज्येष्ठमासेपि कारयेत् ॥' इति । एतच्चान्यतरेण ज्येष्ठत्वं द्वि-
विधं ज्येष्ठमासो ज्येष्ठो वरश्च ज्येष्ठो मासः कन्या च ज्येष्ठा एतज्येष्ठद्वंद्वं
मध्यमं संप्रदिष्टम् । अगतिविषयकमित्यर्थः । एको ज्येष्ठोऽन्यद्वयमज्येष्ठमुत्तम-
मेव । यदाह वराहः—'द्वौ ज्येष्ठौ मध्यमौ प्रोक्तावेकज्येष्ठः शुभावहः ।
ज्येष्ठत्रयं न कुर्वीत विवाहे सर्वसंमतम् ॥' इति । पराशरोऽपि—'अज्येष्ठ-
कन्यका यत्र ज्येष्ठः पुत्रो वरो यदि । व्यत्ययो वा तयोस्तत्र ज्येष्ठमासः शुभः
प्रदः ॥' इति । केचित्तु ज्येष्ठमासाभावेपि वरकन्ययोर्ज्येष्ठत्वमपि मध्यममा-
हस्तदसत् । वधूवरान्यतरज्येष्ठराहित्यं विवक्षितम् । तद्वाक्यं प्रागुक्तम् ।

किंतु जन्ममासज्येष्ठमासयोरभावेपि द्वयोर्वध्वरयोः सर्वथा निषिद्धौ
 विवाहः । यदाह गर्गः—‘ज्येष्ठायाः कन्यकायाश्च ज्येष्ठपुत्रस्य वै मिथः ।
 विवाहो नैव कर्तव्यो यदि स्याज्जिधनं तयोः ॥’ इति । तदेतदुक्तं ग्रंथ-
 कृता—नैवान्योन्यं ज्येष्ठयोः स्याद्विवाहः इति । ज्येष्ठत्रयनिषेधस्त्वतिदोषाधि-
 त्त्यसूचनार्थः । त्रिज्येष्ठमिति कथमस्य साधुत्वं यावता ज्येष्ठो मासः ज्येष्ठो वरः
 ज्येष्ठा कन्येति त्रीणि पदानि तेषां ज्येष्ठा इति द्वन्द्वापवादे ‘सरूपाणामेकशेष
 एकविभक्तौ’ इत्येकशेषो न प्राप्नोति सरूपत्वाभावात् । अथोच्यते । ज्येष्ठो
 मासः ज्येष्ठश्च वरः ज्येष्ठा च कन्येति विग्रहे यद्यपि ‘सरूपाणाम्’ इत्येकशेषो
 वैरूप्याज्ज प्राप्नोति तथापि ‘सरूपाणाम्’ इत्यनुवृत्तौ ‘पुमान्स्त्रिया’ इत्येकशेषे
 यः शिष्यते स निवर्त्यमानार्थमाचष्टे इति ज्येष्ठाविति पदं सिद्धं कृत्वा ज्येष्ठौ
 च ज्येष्ठो मासश्चेति विग्रहे सेत्स्यति । तन्न । असारूप्यादेवात्राप्येकशेषाभा-
 वस्य सिद्धत्वात् । अथ मासवाची ज्येष्ठशब्दोऽस्ति । वैशाखे माधवो राधो
 ज्येष्ठे शुक्रः शुचिस्त्वयम्’ इत्यमरोक्तेः । आदिवृद्धिरहितेन ज्येष्ठमासशब्देन
 साकमेकशेषो भविष्यति । तदापि अमरोक्तावेव ‘ज्येष्ठे शुक्रः शुचिस्त्वयम्’
 इत्यादिवृद्धिसहितस्य पाठादनुशासनबलाच्च । तथाहि ज्येष्ठानक्षत्रेण युक्ता
 पौर्णमासीत्यत्र ‘नक्षत्रेण युक्तः कालः’ इत्यणि सति ‘तद्धितेष्वचामादेः’
 इत्यादिवृद्धौ ‘यस्येति च’ इत्यकारलोपे ज्यैष्ठ इति सिद्धम् । ततः स्त्रियाम्
 ‘टिङ्गानञ्’ इति ङीपि पुनः ‘यस्य’ इति लोपे सिद्धं ज्यैष्ठीति । तस्माज्यैष्ठी
 विद्यतेऽस्मिन्नित्यर्थे ‘सास्मिन्पौर्णमासीति संज्ञायाम्’ इत्यणि ‘यस्येति च’
 इतीकारलोपे सिद्धं ज्यैष्ठमिति । अत एवामरसिंहोपि—‘पुण्ययुक्ता पौर्ण-
 मासी पौषी मासे तु यत्र सा । नाम्ना स पौषो माघाद्याश्चैवमेकादशापरे ॥’
 इत्यादिवृद्धिसहितानेव पौषादीनूचे । क्वचित्तु ज्यैष्ठमिति पाठः स प्रामादिकः ।
 तस्मादेकशेषः सर्वथानुपपन्नः । एवमशुद्धैकशेषाङ्गीकारे सत्यपि त्रिशब्देन
 साकं त्रयाणां ज्येष्ठानां समाहार इति ‘तद्धितार्थोत्तरपदसमाहारे च’ इति
 तत्पुरुषे समासे ‘संख्यापूर्वो द्विगुः’ इति द्विगुसंज्ञायाम् ‘द्विगोः’ इति ङीपि
 त्रिज्यैष्ठेति भाव्यं न पुनस्त्रिज्येष्ठमिति दूषणद्वयमस्ति । अत्र क्रमेण समाधिः
 ‘ओर्गुणः’ इत्यत्र ‘ओरोत्’ इति वक्तव्ये गुणग्रहणम् ‘संज्ञापूर्वको विधिर-
 नित्यः’ इति परिभाषाज्ञापनार्थम् । तेन ‘तद्धितेष्वचामादेः’ इत्यादिवृद्धेर-
 नित्यतामङ्गीकृत्य ज्येष्ठमासप्रयोगोपपत्तिः । अतो ज्येष्ठौ च ज्येष्ठश्चेति सरूप-
 त्वादेकशेषः सिद्धः । ततस्त्रिशब्देन समासे ‘पात्रार्घ्यतस्य न’ इति स्त्रीत्वनि-
 षेधात्पात्रादेरित्याकृतिगणत्वान्नपुंसकत्वमङ्गीकार्यमिति सिद्धं त्रिज्येष्ठमिति ।
 अथास्यापवाद उच्यते—केचिदिति । सत्यावश्यकत्वे सूर्यं वङ्गिगं कृत्तिकास्थं
 प्रोह्य त्यक्त्वा ज्येष्ठमासेपि ज्येष्ठस्य वरस्य कन्याया वा विवाहः शुभ इति
 केचिदूचुः । एतच्च तुल्यन्यायत्वाज्ज्येष्ठापत्यस्य न ज्येष्ठे इति सामान्यतो
 मङ्गलकृत्यनिषेधेऽपि द्रष्टव्यम् । यदाह भरद्वाजः—‘ज्येष्ठे ज्येष्ठस्य कुर्वीत
 भास्करे चानलस्थिते । नोत्सवादीनि कार्याणि दिग्दिनानि च वर्जयेत् ॥’

विशेषमाह स एव—‘दशाहं चैव गर्गस्तु त्रिदशाहं बृहस्पतिः । अर्कभोग्या-
नग्निभयं मुनिः प्राह पराशरः ॥’ इति । तन्नातरेपि ‘कृत्तिकास्थं रविं त्यक्त्वा
ज्येष्ठे ज्येष्ठस्य कारयेत् । उत्सवादीनि कार्याणि दिनानि दश वर्जयेत् ॥ व्रतबंधं
विवाहं च चूडां कर्णस्य वेधनम् । ज्येष्ठमासे न कुर्वीत कल्याणं ज्येष्ठपुत्र-
गम् ॥’ इति । अत्र ज्येष्ठपुत्रदुहितोर्ज्येष्ठमासवन्मार्गशीर्षेपि मंगलकृत्यनि-
षेधमाह चात्स्यः—‘मार्गशीर्षे तथा ज्येष्ठे विवाहं चौलमेव च । ज्येष्ठपुत्रदु-
हितोश्च न कुर्वीत व्रतं तथा ॥’ भरद्वाजोऽपि—‘मार्गशीर्षे तथा ज्येष्ठे क्षौरं
परिणयव्रतम् । आषपुत्रदुहितोश्च यत्नतः परिवर्जयेत् ॥’ इति । स्वयं च
ग्रंथकर्त्रा—‘ज्येष्ठापस्य न ज्येष्ठे कैश्चिन्मार्गेपि नेष्यते’ इत्युक्तं प्राक् । कैश्चि-
द्ग्रहणं शिष्टाचाराभावं सूचयितुं कृतम् ॥ १५ ॥

अथ निजकुलोत्पन्नानां तथैकोदराणामपि पुत्रकन्यानां विवाहादिमंगल-
कृत्ये कालनियमपुरःसरं पूर्वापरीभावनिषेधं विशेषांतरं च हरिणीछंदसाह—

सुतपरिणयात्षणमासांतः सुताकरपीडनं

न च निजकुले तद्वद्वा मंडनादपि मुंडनम् ।

न च सहजयोर्द्वे भ्रात्रोः सहोदरकन्यके

न सहजसुतोद्वाहोऽब्दार्धे शुभे न पितृक्रिया ॥१६॥

सुतपरिणयादिति ॥ देहलीदीपन्यायेनात्रापि निजकुल इति संबध्यते ।
निजकुले स्ववंशे सुतस्य परिणयाद्विवाहात्परतः षणमासांतः सौरमासषट्क-
मध्ये सुतायाः कन्यायाः विवाहो न स्यात् । उक्तं च वसिष्ठेन—‘पुत्रोद्वाहा-
न्नैव पुत्र्याः कदाचिद्विवाहमासात्कार्यमुद्वाहकर्म’ इति । नारदोऽपि—‘पुत्रो-
द्वाहात्परं पुत्रीविवाहो न ऋतुन्नये । कुर्यान्न व्रतमुद्वाहान्मंगले नाप्यमंगलम् ॥’
इति । अयं च निषेधः कुलपरो द्रष्टव्यः । यदाह चात्स्यः—‘स्त्रीविवाहः
कुले निर्गमः कथ्यते पुंविवाहः प्रवेशो वसिष्ठादिभिः । निर्गमादादितो न
प्रवेशो हितस्तत्र संवत्सरांतोऽवधिः कीर्तितः ॥’ इति । अब्दभेदे तु नार्य
कालनियम इति ‘चूडाव्रतं च’ इत्यत्र ग्रंथकृद्दक्षयति । निजकुल इति । स्ववंशे पुत्र-
स्य कन्याया वा मंडनाद्विवाहान्मुंडनं चौलमुपनयनमहानाहुयादिव्रतचतुष्टयं
समावर्तनं वा तद्वत्षणमासांतर्न कार्यम् । यदाहात्रिः—‘कुले ऋतुन्नयादवर्ग-
मंडनाञ्चतु मुंडनम्’ इति । तस्मान्मुंडनान्मंडनं कार्यम् । तथा कन्याविवाहा-
दनंतरं पुत्रस्य विवाहः कार्य इत्यर्थः । यदाह नारदः—‘मुंडनान्मंडनं कार्यं
मंडनान्नैव मुंडनम्’ इति । वसिष्ठः—‘पुत्रीविवाहात्परतः सदैव शुभप्रदं
पुत्रविवाहकर्म’ इति । नचेति । सहजयोः सोदरयोर्भ्रात्रोः सहोदरकन्यके न
द्वे नोद्वाह्ये । उक्तं च नारदेन—‘नचैकजन्मनोः पुंसोरेकजन्ये तु कन्यके ।
नूनं कदाचिदुद्वाह्ये नैकदा मुंडनद्वयम् ॥’ इति । ‘एकजन्ये तु कन्ये द्वे पुत्र-
योर्नैकजन्ययोः’ इति वसिष्ठोक्तेश्च । अत्र चकारोऽनुक्तसमुच्चयार्थः । तेनै-

कस्मै वराय सहोदरकन्याद्वयमपि न देयमित्यर्थः । 'न पुत्रीद्वयमेकस्मै प्रदद्यात्तु कदाचन' इति वसिष्ठोक्तेः । नारदोऽपि—'प्रत्युद्वाहो नैव कार्यो नैकस्मै दुहितृद्वयम्' इति । प्रत्युद्वाहो विनिमयविवाहः । मत्पुत्राय चेत्स्वया कन्या दीयते तदा मयापि स्वपुत्राय कन्या देयेत्येवं पणबन्धरूपः । कान्यकु-
 लभाषया 'गुरावद्' इत्याहुः । एतादृशः पणबन्धो भगिन्यादिवानेऽपि द्रष्टव्यः । न सहजसुतोद्वाहोऽब्दार्थ इति । सुतश्च सुतश्च सुतौ 'सरूपाणाम्' इत्येकशेषः । सुता च सुता च सुते पूर्ववदेकशेषः । सुताच सुतश्च सुतौ 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः । सुतौ च सुता इति कृतैकशेषाणां द्वन्द्वः । अत्रापि 'पुमान् स्त्रिया' इत्येकशेषः । सहजाश्च ते सुताश्चेति कर्मधारयः । तेषां सोदरभ्रातृणां विवाहः अब्दार्थे वर्षार्थे सौरषण्मासमध्ये न कार्यः । यदाह नारदः—'विवाहस्त्वेकजन्यानां षण्मासाभ्यन्तरे यदि । असंशयं त्रिभिर्बर्षै-
 स्त्रैका विधवा भवेत् ॥' विवाह इत्युपलक्षणम् । तेन समानसंस्कार एक-
 मातृजयोः पुत्रयोः कन्ययोर्वा पुत्रकन्ययोर्वा न कार्य इत्यर्थः । तथाच वृद्धमनुः—'एकमातृजयोरेकवत्सरे पुरुषस्त्रियोः । न समानक्रियां कुर्या-
 न्मातृभेदे विधीयते ॥' इति । समानक्रिया चूडाकरणादिका एकवर्षमध्ये तु निषिद्धेत्यर्थः । एकवत्सर इति कालसावकाशद्योतनाय । षण्मास-
 मध्ये सर्वथैव न कार्या । 'विवाहस्त्वेकजन्यानां षण्मासाभ्यन्तरे यदि' इति नारदवाक्यस्वरसात् । यमलजातयोस्त्वपत्ययोर्नियतकालानां जातकर्मादिकर्मणामेकक्रियानिषेधाभावो वर्षभेदेन तदसंभवात् ।
 नन्वत्र पुरुषस्त्रियोरित्युक्ते पुरुषकन्ययोरेव समानक्रियानिषेधोऽवगम्यते न द्वयोः कन्ययोः पुत्रयोर्वेति । नच पुरुषौ च स्त्रियौ चेति द्वंद्वे कृते द्वयोः पुत्रयोः कन्ययोर्वा निषेधः सेत्स्यतीति वाच्यम् । यतः—'सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदर्थप्रत्यायकः' इति न्यायात्पुत्रकन्ययोरनिषेधः स्यात् । आवृत्या विवक्षितार्थसिद्धिश्चेन्न । आवृतौ प्रमाणाभावात् । किंच पुरुषौ च स्त्रियौ चेति कृतैकशेषयोः पुरुषयोः स्त्रियोश्चेति 'चार्थे द्वन्द्वः' इति द्वंद्वे चतुष्पापत्तौ द्विवचनानुपपत्तेः । ननु 'युगपदधिकरणवचनो द्वन्द्वः' इति वार्तिककारवच-
 नात् धवौ च खदिरौ च धवखदिरावित्यादावन्योन्यसाहित्यप्रतिपत्तये द्विव-
 चनबहुवचनातेनैव द्वंद्वान्तःपातिना सर्वेण पदेन विगृहीतव्यमिति । अत-
 एवं द्वंद्वपवादके एकशेषे सूत्रे महाभाष्यकृताप्युक्तम् । सहविवक्षायामेक-
 शेष इत्येकः षष्ठः पक्ष उपन्यस्तस्तत्र तेनैवाशक्यसमाहितं 'न तर्हीदानीमिदं भवति । वृक्षश्च वृक्षश्च वृक्षौ । वृक्षाश्च वृक्षाश्च वृक्षाः इति नैतत्सहविव-
 क्षायां भवति तथापि निदर्शयितुं बुद्धिरेव निदर्शयितव्या' इति । अतः कृतसाहित्यप्रतिपादनयोः पुरुषयोः स्त्रियोश्च द्विवचनांतयोर्द्वंद्वेनैव बहुवचनो-
 पपत्तिः । एवं सति पुत्रकन्ययोः सोदरयोः समानक्रियानिषेधो ननु पुत्रयो-
 र्द्वयोः स्त्रियोश्चेति । वस्तुतस्तु तत्रैकवचनांतपदविग्रह एव । साहित्यप्रतिप-
 त्तिस्तु द्वंद्वतात्पर्यादुपपत्तेति नानेकपदलक्षणादिक्लेशः सोढव्यः । इत्येतत्प्रप-
 न्तः ।

चितं तं वरत्ने महतायासेन । महाभाष्यकृदुक्तिस्तु व्यादीनामेव परस्पर-
साहित्येन द्विवचनाद्यर्थसंपत्तौ वचनांतरानवसरप्रतिपादिकेत्यमियुक्ताः ।
तथाच प्रागुक्तश्चतुष्पापत्तिरूपो दोषः स्यादेवेति । अस्त्विति चेन्न । एकमातृज-
योरिति द्विवचनानुपपत्तिः स्यात् । तत्रापि बहुवचनमस्तु । एकमातृजातानां
एकवत्सरे पुरुषाणामिति चेन्न । उभयथापि छंदोभंगदोषोपपत्तेः । किंच
यद्ययमर्थो विवक्षितः स्यात्तदा छंदोभंगदूषणमपहाय स्पष्टैरेव पदान्तरैर्नार-
दादिवाक्यवन्निषेधं कुर्यात् । अत्र ब्रूमः । एकमातृजयोः सोदर्ययोः ययोः
कयोश्चित्समानक्रियानिषेध इत्येतावानस्य वचसोऽर्थः । द्विवचनोपादानं तु
द्वयोरपि निषेधो यथा स्यात्तत्र कैमुतिकन्यायेन त्रयाणां सोदराणामर्थाक्षिप्त
एव निषेधः । पुरुषस्त्रियोरिति तु पदं दृष्टांतार्थम् । नारदादिवाक्ये तु
बहुवचनोपादानं बहूनामपि सोदराणां संग्रहार्थं न तु बहुत्ववि-
वक्षायां बहूनामेव सोदराणां निषेधार्थम् । तेन द्वयोर्बहूनां वा सोद-
राणां निषेधः सिध्यति । अतएव पराशरोपि—‘एकोदरप्रसूतानामेकस्मि-
न्वत्सरे यदि । पाणिग्रहो भवेन्नूनं तत्रैका विधवा भवेत् ॥’ इति । तुल्य-
न्यायत्वाद्यज्ञोपवीतसंस्कार्यत्वाद्द्वयोरन्यतरस्य नाश इत्यर्थः । ‘नैकदा मुंडन-
द्वयम्’ इति वसिष्ठोक्तेः । एकदा एकस्मिन्वर्षे मुंडनं चौलमुपनयनं वा ।
ननु कन्याविवाहकाल एव उपनयनं निर्णीयते । यदाह हारीतः—‘विद्या-
श्रयो ब्रह्मवादिन्यः सद्योवध्वश्च तत्र ब्रह्मवादिनीनामुपनयनं वेदाध्ययनं
भिक्षाचर्या च । सद्योवधूनां तु उपस्थिते विवाहे यथाकथंचिदुपनयनं विधाय
विवाहः कार्यः’ । एवं सति सोदरकन्याविवाहस्य सोदरपुत्रोपनयनस्य च
समानसंस्कारत्वात्तयोरेकवर्षे निषेधः स्यात् । उच्यते—‘गर्भाष्टमेषु ब्राह्मणमुप-
नयेत् गर्भैकादशेषु राजन्यं गर्भद्वादशेषु वैश्यम्’ इति । अन्यच्च—‘वसंते
ब्राह्मणमुपनयेत् ग्रीष्मे राजन्यं शरदि वैश्यम्’ इति आपस्तम्बादिस्वेषु ।
‘स्वकुलाचारधर्मज्ञो माघमासे तु फाल्गुने । विविशश्चार्यवांश्चैत्रे वेदवेदांग-
पारगः ॥ वैशाखे धनवान् वेदशास्त्रविद्याविशारदः । उपनीतः कुलाढ्यः
स्याज्येष्टे विधिविदांबरः ॥’ इति नारदादिसंहितास्वपि ब्राह्मणादिवर्णत्रय-
ग्रहणात्पुंलिंगस्य विवक्षितत्वाच्च स्त्रीशूद्राणां व्रतबंधनिषेधावगमात् ।
यानितु—‘विप्राणामुपनयनं वसंतसमये धराधिनाथानाम् । ग्रीष्मर्तौ शरदि
विशां मासाः साधारणाश्च माघाद्याः ॥’ इति वसिष्ठादिवाक्यानि पुंस्त्री-
साधारणानि प्रतीयंते, तानि नारदवाक्यैक्यताबलात्पुंविषयकाण्येव ।
ब्राह्मण्यः विप्राश्च विप्राश्च ब्राह्मणा इति ‘पुमान् स्त्रिया’ इत्येकशेषेपि प्रमाणा-
भावः । अतएव याज्ञवल्क्यः—‘गर्भाधानमृतौ पुंसः सवनं खंदनात्पुरा ।
षष्ठेऽष्टमे वा सीमंतो मास्येते जातकर्म च ॥ अहन्येकादशे नाम चतुर्थे
मासि निष्क्रमः । षष्ठेऽन्नप्राशनं मासि चूडा कार्या यथाकुलम् ॥ एवमेतैः
शमं याति बीजगर्भसमुद्भवम् ।’ इत्युक्त्वा मध्ये चोपनयनं विहाय ‘तूष्णी-
मेताः क्रियाः स्त्रीणां विवाहस्तु समंत्रकः ॥’ इत्याहस्य । ततो ‘गर्भाष्टमेष्टमे

वाब्दे ब्राह्मणस्योपनायनम् । राज्ञामेकादशे सैके विशामेके यथाकुलम् ॥’
इत्युपनयनमुवाच । यद्येषोऽभिप्रायोऽनभिमतः स्यात्तदा ‘चूडा कार्या यथा-
कुलम्’ इत्यस्याग्रे ‘गर्भाष्टमे’ इत्येकं पद्यमुक्त्वा ‘एवमेनः शमं याति बीज-
गर्भसमुद्भवम् । तूष्णीमेताः क्रियाः स्त्रीणां विवाहस्तु समन्त्रकः ॥’ इत्यव-
क्ष्यत् । अतः स्त्रीणामुपनयनं नास्त्येव । यत्तु प्रागुक्तं हारीतवाक्यं तत्कल्पो-
त्तरविषयम् । यदाह यमः—‘पुराकल्पे हि नारीणां मौजीबंधनमिष्यते ।
अध्यापनं च वेदानां सावित्रीग्रहणं तथा ॥ पिता पितृव्यो आता वा नैना-
मध्यापयेत्परः । स्वगृहे चैव कन्याया भैक्षचर्या विधीयते ॥’ इति । ननु
यद्यपि मुख्यमुपनयनं स्त्रीणां नास्ति तथापि आतिदेशिकमस्ति । यदाह
मनुः—‘वैवाहिको विधिः स्त्रीणामौपनायनिकः परः । पतिसेवा गुरौ वासो
गृहार्थोऽग्निपरिक्रिया ॥’ इति । या तेन समानक्रिया सेत्स्यतीति । सत्यम् ।
अतिदेशोऽयमुपनयनधर्मप्राप्त्यर्थः । यथा ब्राह्मणादीनामुपनयनात्प्राक्काम-
चारकाग्रवादकसमक्ष्याद्याचाराणामदोषप्रताप्तिः । तदनंतरं तूपनयनधर्माणां
संध्यास्नानादीनां प्रारम्भनिरसनपूर्वकमनुष्ठानपूर्वकं यथास्ति तथा स्त्रीणा-
मपि विवाहात्प्राक्कामचारादिधर्मा न दोषं कुर्वन्ति । विवाहस्य तु द्विजत्व-
सिद्धिकरत्वादनुष्ठिते विवाहे कामचारादिधर्मनिरासपूर्वकम् ‘पतिसेवा गुरौ
वासः’ इत्यादिकमनुष्ठानं भवेदिति । नन्वतिदेशेन स्त्रीणामुपनयनधर्मप्रापण-
मस्तु समानसंस्कारमप्युच्यते । नात्र समानशब्दः सदृशार्थकः तेन तज्जिज्ञत्वे
सति तद्गतभूयोधर्मवत्त्वं सादृश्यलक्षणाद्यथाकथंचित्सर्वत्र सादृश्यसंभवेन
विजातीयसंस्काराणामपि चौलान्नप्राशनानां सोदरपुत्रभ्रातृसंबन्धिनां निषेध-
प्रसंगात् शिष्टाचारविरोधाच्च । किंत्वेकशब्दपर्यायः सदृशशब्दस्तेनैकजातीय-
क्रियानिषेधः । उपनयनत्वं विवाहत्वेन वैकजातीयत्वम् । एवं सर्वेष्वपि कर्मसु
एकजातीयत्वं द्रष्टव्यम् । तस्मात् सोदरपुत्रकन्यासंबन्धिनोर्विवाहोपनयनयोः
समानसंस्कारत्वाभाव इत्येव सिद्धांतः फलितः । अतः षण्मासिको निषेधस्त-
योर्नास्ति तेनात्र प्रथमं पुत्रोपनयनं विधाय यथावकाशं कन्याविवाहः सुखेन
कार्यः । तस्मादेकमातृजयोः कन्ययोः पुत्रकन्ययोर्वा विवाहादिरूपः समान-
क्रियानिषेधः षण्मासमध्येऽस्त्येव । केचित्तु कन्याविवाहादनंतरं द्वितीयकन्या-
विवाहः समनंतरमेव दोषाभावात्सुखेन कार्य इत्याहुः । यदुक्तं गर्गेण—
‘पुत्रीपरिणयादूर्ध्वं यावद्दिनचतुष्टयम् । पुत्र्यंतरस्य कुर्वीत नोद्वाहमिति
सूरयः ॥’ इति । तन्न । भिन्नमातृविषयत्वाद्गर्गवाक्यस्यापूर्वोक्तपराशरवाक्यस्व-
रसात् । ‘समानापि क्रिया कार्या मातृभेदे तथैव च । विवाहे बुहितुः कार्यो
न विवाहश्चतुर्दिनम् ॥’ इति नारदोक्तेश्च । वसिष्ठेन तु विशेषोऽभिहितः—
‘एकोदरप्रसूतानां नात्र कार्यत्रयं भवेत् । भिन्नोदरप्रसूतानां नेति ज्ञातात-
पोऽब्रवीत् ॥’ इति चौलोपनयनविवाहरूपं कार्यत्रयम् । तदुक्तं रुयवनेन—
‘आदौ चौलं ततो मौजी विवाहश्च शुभप्रदः । मातृभेदे बुधैरुक्तो मातुरैक्ये
न कर्हिचित् ॥’ इति । एवंस्थिते भिन्नोदरमंगलं सत्यावश्यकत्वे एकस्मिन्म-

द्वये न कार्यम् । किंच गृहभेदादाचार्यभेदाद्वा कार्यम् । यदाह वसिष्ठः—
 द्विशोभनं त्वेकगृहेऽपि नेष्टं शुभं तु पश्चाज्जवभिर्दिनैश्च । आवश्यकं शोभन-
 मुत्सुको वा द्वारेऽथ वाचार्यविभेदतोऽपि ॥’ इति । द्वारे द्वारभेदे । यमलजा-
 तयोस्त्वयमपि निषेधो नास्ति । ‘एकस्मिन्वत्सरे प्राप्ते कुर्याद्यमलजातयोः ।
 क्षौरं चैव विवाहं च मौजीबंधनमेव च ॥’ इति पराशरोक्तेः । क्षौरं
 चौलम् । भट्टकारिकायां च—‘एकस्मिन्वत्सरे चैव वासरे मंडपे तथा ।
 कर्तव्यं मंगलं स्वस्त्रोर्भात्रोर्यमलजातयोः ॥’ इति । तत्रापि ज्येष्ठानुक्रमेण ।
 ‘जन्मज्येष्ठेन चाह्वानं सुब्रह्मण्यास्वपि स्मृतम् । यमयोश्चैव गर्भेषु जन्मतो ज्येष्ठता
 मता ॥’ इति मनूकेराद्योत्पन्नस्य ज्येष्ठत्वम् । देवलोऽपि—‘यस्य जातस्य
 यमयोः पश्यति प्रथमं मुखम् । संतानः प्रथमश्चैव तस्मिज्ज्यैष्ठ्यं प्रतिष्ठा-
 तम् ॥’ इति । संतानो वंशः । शुभे इति । शुभे विवाहादिमंगलकृत्ये
 पितृक्रिया श्राद्धक्रिया न कार्या । विशेषेणाभिधानात्कुलेयं निषेधः ‘मंगले
 नाप्यमंगलम्’ इति नारदोक्तेः । अमंगलं श्राद्धं तु समाप्ते एव मंगले कार्य-
 मित्यर्थः । अथवा श्राद्धदिने समीपस्थिते तदनंतरं लग्नं निर्धार्य विवाहादि-
 मंगलकृत्यं कार्यमित्यर्थः ॥ १६ ॥

अथ प्रतिकूलदोषमाह—

वध्वा वरस्यापि कुले त्रिपुरुषे नाशं व्रजेत्कश्चन निश्चयोत्तरम् ।
 मासोत्तरं तत्र विवाह इष्यते शांत्याथवा सूतकनिर्गमे परैः ॥१७॥

वध्वा इति ॥ निश्चयोत्तरं वाग्दानानंतरं यदि वध्वाः कन्यायास्तथा वरस्यापि
 कुले वंशे तत्रापि त्रिपुरुषमध्ये कश्चन सपिंडो नाशं व्रजेत्प्राप्त्युत्तत्र मासोत्तरं
 मरणदिनादारभ्य त्रिंशद्दिनं प्रतिकूलम् । ततः शांत्या स्वनुष्ठितया विवाहः
 सुखेनेष्यते । उक्तं च स्मृतचिंद्रिकायाम्—‘कृते वाङ्मिश्रये पश्चान्मृत्युर्भवति
 गोत्रिणः । तदा न मंगलं कार्यं नारीवैधव्यदं ध्रुवम् ॥’ इति । विशेषमाह
 मेधातिथिः—‘पुरुषत्रयपर्यंतं प्रतिकूलं सगोत्रिणाम् । प्रवेशनिर्गमौ तद्वत्तथा
 मुंडनमंडने ॥’ इदं तु पित्रादिभिन्नविषयं द्रष्टव्यम् । उक्तं च मांडव्येन—‘अ-
 न्येषां तु सपिंडानामाशौचं माससंमितम् । तदंते शांतिकं कृत्वा ततो लग्नं
 विधीयते ॥’ इति । पित्रादिमरणे तु विशेषमाह शौनकः—‘वरवध्वोः पिता
 माता पितृव्यश्च सहोदरः । एतेषां प्रतिकूलं च महाविघ्नप्रदं भवेत् ॥’ इति ॥
 ‘पिता पितामहश्चैव माता वापि पितामही । पितृव्यः स्त्री सुतो भ्राता भगिनी
 वा विवाहिता ॥ एभिरेव विपन्नैश्च प्रतिकूलं बुधैः स्मृतम् ॥’ इति । ‘अन्यैरपि
 विपन्नैश्च केचिदूचुर्न तद्भवेत्’ । उक्तेभ्योन्यैः । प्रतिकूलस्य नियतं कालमाह
 मांडव्यः—‘वाग्दानानंतरं यत्र कुलयोः कस्यचिन्मृतिः । तदा संवत्सरादूर्ध्वं
 विवाहः शुभदो भवेत् ॥ पितुराशौचमब्दं स्यात्तदर्थं मातुरेव हि । मासत्रयं
 च भार्यायास्तदर्थं भ्रातृपुत्रयोः ॥’ दैवज्ञमनोहरे विशेषः—‘प्रतिकूले सपिं-
 डस्य मासमेकं विवर्जयेत् । विवाहस्तु ततः पश्चात्तयोरेव विधीयते ॥ दुर्भिक्षे

राष्ट्रभंगे च पित्रोर्वा प्राणसंशये । प्रौढायामपि कन्यायां प्रति कूलं न दुष्यति ॥’ इति । मेधातिथिः—‘दीर्घरोगाभिभूतस्य दूरदेशस्थितस्य च । उदासवर्तिनश्चैव प्रति कूलं न विद्यते । संकटे समनुप्राप्ते याज्ञावल्क्येन योगिना । शान्तिरुक्ता गणेशस्य कृत्वा तां शुभमाचरेत् । अकृत्वा शान्तिकं यस्तु निषेधे सति दारुणे । यः करोति शुभं तावद्विघ्नं तस्य पदेपदे ॥’ इति । अथावश्यकत्वेऽपवादमाहाथवेति । स्वस्ववर्णपुरस्कारेणाशौचनिर्गमे मरणाशौचनिर्गमे सति शांत्या च स्वनुष्ठितया विवाहः कार्य इति परैराचार्यैरिष्यते । यदाह मेधातिथिः—‘प्रेतकार्याण्यनिर्वर्त्य चरेन्नाभ्युदयक्रियां’ इति । ज्योतिःप्रकाशेऽपि ‘प्रतिकूलेपि कर्तव्यो विवाहो मासमन्तरा । शान्तिं विधाय गां दत्त्वा वाग्दानादि चरेद्बुधः ॥’ इति । सत्यावश्यकत्वे स्वस्वाशौचादनन्तरं मासमध्येपि शान्तिं विधाय विवाहः कार्य इत्यर्थः । पुरुष इत्यत्र ‘अन्येषामपि दृश्यते’ इति दीर्घः । ‘पुरुषाः पुरुषा नराः’ इत्यमरश्च ॥ १७ ॥

अथ ‘प्रवेशनिर्गमौ तद्वत्तथा मुंडनमंडने’ इति प्रागुक्तमेधातिथिश्लोकोत्तरार्धपरार्थं सापवादमुपजातिकयाह—

चूडा व्रतं चापि विवाहतो व्रताचूडा च नेष्टा पुरुषत्रयांतरे ।

वधूप्रवेशाच्च सुताविर्निर्गमः षण्मासतो वाब्दविभेदतः शुभः १८

चूडेति ॥ चूडा चौलं व्रतमुपनयनं च अपिशब्दान्महानाहुयादिसमावर्तनं च विवाहात्परतः पुरुषत्रयांतर एव नेष्टम् । तथा व्रतादुपनयनाचूडा पुरुषत्रयपर्यंतं नेष्टा । तथा वध्वाः स्नुषायाः प्रवेशादनन्तरं कन्यायाः विनिर्गमोपि पुरुषत्रयपर्यंतं नेष्टः । ‘एतन्मूलवाक्यं पुरुषत्रयपर्यन्तम्’ इत्यादि । ‘आदौ चौलं ततो मौजी’ इत्यादि च प्राग्लिखितम् । तस्मान्मूलपुरुषस्य चतुर्थत्वादौ नायं दोषः सचायं दोषः पुरुषत्रये षण्मासपर्यंतमेव । अतः षण्मासत इति मासषट्कानन्तरमयं व्यत्यस्तोपि विवाहादिः सर्वो विधिः शुभः । एतन्मूलवाक्येपि कुले ऋतुत्रयादवाक् इत्यादिप्रागुक्तम् । अत्रापवाद उच्यते । वेति । वा अथवाऽब्दभेदात् वर्षभेदात्षण्मासमध्येपि शुभः । यथा मासे मासि विवाहो वैशाखे चौलं यज्ञोपवीतं वा भवत्येवेत्यर्थः । तदुक्तं संहितासारावल्याम्—‘फाल्गुने चैत्रमासे तु पुत्रोद्वाहोपनायने । भेदादब्दस्य कुर्वीत नर्तुत्रयविलंबनम् ॥’ इति । अत्र फाल्गुनपदं प्रागब्दगतमासांतरस्याप्युपलक्षणम् । चैत्रपदं चीत्तरवर्षगतवैशाखाद्युपलक्षणम् । तत्र कैमुतिकन्यायेन यत्र स्वल्पं कालांतरं तत्रापि निषेधाभावस्ततोऽधिकव्यवधाने किं वाच्यमब्दभेदस्यैव प्रयोजकत्वात् ॥ १८ ॥

अथ प्रसंगान्मूलादितुष्टनक्षत्रोत्पन्नयोर्वधूरवयोः श्वशुरादिपीडकत्वं वसंततिलकयाह—

श्वश्रूविनाशमहिजौ सुतरां विधत्तः

कन्यासुतौ निर्ऋतिजौ श्वशुरं हतश्च ।

ज्येष्ठाभजाततनया स्वधवाग्रजं च

शक्राग्निजा भवति देवरनाशकर्त्री ॥ १९ ॥

श्वश्रूविनाशमिति ॥ अहिजावाश्लेषोत्पन्नौ कन्यासुतौ श्वश्रवाः साक्षा-
ज्जर्तुर्मातुर्विनाशं विधत्तः कुरुतः । तथा निर्ऋतिजौ मूलोत्पन्नौ कन्यासुतौ
श्वश्रुरं हतो मारयतः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘नैर्ऋत्यभोज्यतसुतः सुता वा
क्षिप्रादवश्यं श्वश्रुरं निहंति । तदल्पपादे जनितो निहंति नैवोत्क्रमेणाहिभवः
कलत्रम् ॥’ इति । अहिभव इति पुंस्त्वमविवक्षितम् । सुतः सुता चेति पूर्वोक्तेः ।
‘मूलजा श्वश्रुरं हंति व्यालजा च तदंगनाम्’ इति नारदोक्तेश्च । तस्य श्वश्रुरस्यां-
गनां पत्नीम् वरस्य कन्याया वा साक्षान्मातरं न तु सापन्नमातरं हंतीत्यर्थः । तदेव
स्पष्टमुक्तं वसिष्ठेन—‘जनकं जननीं हंति भर्तुर्मूलाहिधिष्णयजा’ इति । तुल्य-
न्यायत्वात्कन्याया अपि साक्षान्मातरम् । ज्येष्ठेति । ज्येष्ठानक्षत्रोत्पन्ना क-
न्या स्वधवाग्रजं भर्तुर्ज्येष्ठभ्रातरं हंति । शक्राग्निजा विशाखानक्षत्रोत्पन्ना क-
न्या देवरस्य भर्तुः कनिष्ठबंधोर्नाशकर्त्री भवति । यदाह वसिष्ठः—‘सुरेश-
ताराजनिता धवाग्रजं द्विदेवताराजनिता तु देवरम्’ इति । हंतीत्यनुवर्तते ।
नारदोपि—‘पेंद्री पत्यग्रजं हंति देवरं तु द्विदेवजा’ इति ॥ १९ ॥

अथ विशाखामूलाश्लेषोत्पन्नप्रोक्तदोषापवादमनुष्टुभाह—

द्वीशाद्यपादत्रयजा कन्या देवरसौख्यदा ।

मूलांत्यपादसार्पाद्यपादजातौ तयोः शुभौ ॥ २० ॥

द्वीशेति ॥ द्वीशं विशाखा । अन्यत्पूर्वार्धे स्पष्टमेव । यदाह च्यवनः—
‘विशाखातुलया युक्ता देवरस्य शुभावहा । विशाखावृश्चिकोद्भूता देवरं हंत्य-
संशयम् ॥’ इति । वृद्धनारदोऽपि—‘न हंति देवरं कन्या तुलामिश्रद्विदे-
वजा । चतुर्थपादजा स्याज्या दुष्टा वृश्चिकपुच्छवत् ॥’ तस्माद्विशाखाचतुर्थपादे
निषेधः फलित इत्यर्थः । मूलेति । तयोः श्वश्रुरश्वश्रवोः । मूलचतुर्थचरणोत्पन्नौ
तौ कन्यासुतौ श्वश्रुरसौख्यदौ आश्लेषाद्यचरणोत्पन्नौ कन्यासुतौ श्वश्रवोः सौ-
ख्यदौ । तदुक्तं नारदेन—‘सुतः सुता वा नियतं श्वश्रुरं हंति मूलजः । तद-
ल्पपादजो नैव तथाश्लेषाद्यपादजः ॥’ अत्र पुंस्त्वमविवक्षितम् । हेतुः स एव ।
इति वधूवरयोः सामान्यतो गुणदोषविचारः ॥ २० ॥

अथैवं वधूवरयोः सामान्यतो गुणदोषविचारं निरूप्य मेलकसंबन्धी वि-
चारः प्रस्तूयते । तत्र केचिदशकूटान्याहुः । तदाह नारदः—‘दिनं गणं च
माहेन्द्रं स्त्रीदीर्घं योनिरिव च । राशिराश्यधिपौ रज्जुर्वश्यं वेधो दश स्मृताः ॥ पुनश्च
वर्णकूटं च माहेन्द्रं च ततः परम् । एते द्वादशयोगाश्च प्रीतिभेदाः प्रकीर्तिताः ॥’
इति । अन्येऽष्टादशकूटान्याहुः । यदाह गर्गः—‘माहेन्द्रं गणकूटं च दिनकूटं
च योजिजम् । स्त्रीदीर्घं रज्जुकूटं च वश्यं वर्णाख्यकूटकम् ॥ राशिराश्यधि-
पाख्ये च वेधो नाड्याख्यकूटकम् । भूतलिङ्गाख्यकूटं च जात्याख्यं पक्षिकूट-

कम् ॥ योगिनीगोत्रकूटं च कूटान्यष्टादशैव तु । दंपत्योर्वृद्धिकारीणि यत्ताञ्चि-
त्यानि शास्त्रतः ॥' इति । तत्र दशकूटानां तत्तद्देशविशेषप्रसिद्धत्वात्तानि
विहाय सर्वदेशप्रसिद्धान्यष्टकूटानि सलक्षणानि विवक्षुरादौ तान्यनुष्टुप-
छंदसाह—

वर्णो वश्यं तथा तारा योनिश्च ग्रहमैत्रकम् ।

गणमैत्रं भकूटं च नाडी चैते गुणाधिकाः ॥ २१ ॥

वर्ण इति ॥ एते राशिकूटभेदा वर्णादिमैश्यां सत्यां गुणाधिका एकादि-
गुणाधिकाः स्युः । यथा वर्णमैश्यामेको गुणः वश्ये द्वौ गुणौ तारायां त्रयो
गुणाः योनिमैश्यां चत्वारः ग्रहमैश्यां पंच गणमैश्यां षट् सप्तकूटे सप्त नाडी-
भेदेऽष्टौ इत्यर्थः । तदुक्तम्—'वर्णो वश्यं तारा योनिग्रहणभकूटनाडिकाश्चेति ।
ज्ञेया यथोत्तरं ते बलिनः स्त्रीपुंसयोर्घटने ॥' इति । स्त्रीपुंसयोरिति 'भचतुर'
इत्यादिना निपातः । दैवज्ञमनोहरेषि—'नाडीभेदे गुणा अष्टौ सप्त सप्ता-
शिकूटके । षट् गुणा गणमैश्यां च सौहार्दे पंच खेटयोः ॥ योनिमैश्यां च
चत्वारस्त्रयस्ताराबले गुणाः । वश्यत्वे द्वौ गुणौ प्रोक्तौ वर्ण एकः प्रकीर्तितः ॥'
इति ॥ २१ ॥

अथ प्रतिज्ञाक्रमेण वर्णकूटं तावत्प्रमाणिकयाह—

द्विजा क्षपालिकर्कटास्ततो नृपा विशोऽग्निजाः ।

वरस्य वर्णतोऽधिका बधूर्न शस्यते बुधैः ॥ २२ ॥

द्विजा इति ॥ मीनवृश्चिककर्कराशयो द्विजाः ब्राह्मणाः ततोऽनंतरमन्ये
मेषसिंहधनूराशयो नृपाः क्षत्रियाः । वृषकन्यामकरा विशो वैश्याः । मिथु-
नतुलाकुंभा अग्निजाः शूद्राः । ततश्च बधूवरराश्योर्वर्णौ ज्ञात्वा वरस्य वर्णतः
ब्राह्मणादिकाद्वधूरधिका ज्येष्ठवर्णा बुधैर्न शस्यते । किंतु समा हीना वा
शस्यत इत्यर्थः । यदाह नारदः—'क्षपालिकर्कटा विप्रास्तदूर्धाः क्षत्रिया-
दयः । पुंवर्णराशौ स्त्रीराशौ समे हीने तथा शुभम् ॥ वर्णज्येष्ठा तु या नारी
वर्णहीनस्तु यः पुमान् । विवाहं यदि कुर्वीत तस्या भर्ता विनश्यति ॥' अत्रैको
गुणो वर्णाधिके वरे वर्णसमे वा । वर्णहीने तु गुणाभावः । तदुक्तं दैवज्ञम-
नोहरे—'एको गुणः सद्वर्णे तथा वर्णोत्तमे वरे । हीनवर्णे वरे शून्यं
केण्याहुः सदशो दलम् ॥' इति । दलमर्धम् ॥ २२ ॥

अथ वश्यकूटमिद्वचज्याह—

हित्वा मृगेन्द्रं नरराशिवश्याः सर्वे तथैषां जलजाश्च भक्ष्याः ।

सर्वेऽपि सिंहस्य वशे विनालिं ज्ञेयं नराणां व्यवहारतोऽन्यत् २३

हित्वेति ॥ नरराशयो मिथुनकन्यातुलाः एषां सर्वेऽपि मेषादयः सिंह
त्यक्त्वा वश्याः । ननु मनुष्याणां च जलचराः कथं वश्याः यत उभयोः स-

हावस्थानाभाव इत्यत आह—तथेति । एषां नरराशीनां जलजाः कर्मकर-
कुंभमीनास्तु भक्ष्याः किंपुनर्वश्या इति सूचयितुं तुशब्दः । सिंहस्य वशेऽलिं
वृश्चिकं विना सर्वे राशयो वश्याः । अन्यदनुक्तं चतुष्पदानां जलचराणां
चतुष्पादजलचराणां वा परस्परं वश्यावश्यं नराणां मनुष्याणां व्यवहारतो
ज्ञेयम् । यदाह वसिष्ठः—‘वश्यास्त्यक्त्वा राशयोऽन्ये नृमानां सिंहं तस्या-
प्येकमन्ये विधेयाः । कीटं त्यक्त्वा लोकतोऽन्यत्प्रसिद्धं वश्यावश्यं नैव तोया-
लयाश्च ॥’ तोयालया जलचराः अलिश्च ते परस्परं वश्या नैव स्युरित्यर्थः ।
अत्र गुणविभागो दैवज्ञमनोहरेऽभिहितः—‘सख्यं वरं च भक्ष्यं च वश्य-
माहुस्त्रिधा बुधाः । वरे भक्ष्यं गुणाभावो द्वयोः सख्ये गुणद्वयम् ॥ वश्यं वरे
गुणस्त्वेको वश्यभक्ष्ये गुणोऽधिकः ।’ इति । यद्यपीदं वधूवरयोः परस्परं
तुल्यमेवोक्तं तथापि सत्यावश्यकत्वे वरं प्रति भक्ष्यत्वं वश्यत्वं वा स्त्रियोपेक्ष्यं
नतु विपरीतम् । ‘वर्णज्येष्ठा तु या नारी’ इत्यनेन समानन्यायत्वात् ।
अन्योन्यवश्यत्वे तूत्तममेव ॥ २३ ॥

अथ ताराकूटमनुष्टुभाह—

कन्यर्क्षाद्वरं यावत्कन्याभं वरमादपि ।

गणयेन्नवहृच्छेषे त्रीष्वद्रिभमसत्स्मृतम् ॥ २४ ॥

कन्यर्क्षादिति ॥ कन्याजन्मनक्षत्राद्वरनक्षत्रं यावद्गणयेत्तथा वरनक्ष-
त्रादपि कन्यानक्षत्रं गणयेत्ततो विशिष्टेऽके नवमिर्मक्ते यदवशिष्टं तच्च त्रिपं-
चसप्तमितं भवेत्तदा असत् अशुभदं स्मृतमन्यथा द्विचतुःषडष्टनवमितं चे-
त्स्यात्तदा शुभमित्यर्थादुक्तं भवति । यदाह नारदः—‘स्त्रीभमारभ्य गणने
नवपर्यायतः क्रमात् । जन्मत्रिपंचसप्तस्थं पुंभं स्याद्वरनाशनम् ॥ पुंभमारभ्य
गणने स्त्रीभं जन्मादिके स्थले । स्त्रीविनाशो भवेत्तस्माद्दिनकूटं विवर्जयेत् ॥’
दिनकूटं शार्ङ्गीयेऽपि—‘नरर्क्षाद्गणयेद्यावत्कन्यर्क्षं कन्यमादपि । वरं
नवहृच्छेषास्ताराः संति परस्परम् । त्यक्त्वा त्रिपंचसप्ताख्याः शेषोद्वाहे मिथः
शुभाः ॥’ इति । यत्तु कश्यपेन—‘गणयेत्कन्यकाधिष्ण्यादावृश्या वरजन्म-
भम् । जन्मत्रिपंचसप्तर्क्षं हित्वान्यर्क्षं शुभप्रदम् ॥’ इति कन्यानक्षत्रादेव
गणनोक्ता । अतएव—‘भीरुभादचलपंचतृतीयाः शोकवैरविपदे वरताराः’ इति
केशवार्केणाप्युक्तात्यावश्यक्योक्तनार्था । तथाहि द्वयोरपि परस्परनक्षत्रगणने
शुभं चेच्छुभमेवाशुभं चेदशुभमेव । तत्रैकस्यादन्यतरनक्षत्रगणनयाऽशुभ-
त्वेपि स्त्रीनक्षत्राद्वरनक्षत्रत्वशुभं नापेक्षितमेवेति भावः । अत्र गुणविभागो
दैवज्ञमनोहरे—‘एकतो लभ्यते तारा शुभा चैवाशुभान्यतः । तदा सार्धौ
गुणश्चैव ताराशुद्धा मिथः स्त्रियः । उभयोर्न शुभा तारा तदा शून्यं समा-
दिशेत् ॥’ इति । अत्र यद्यपि नारदादिभिर्जन्मतारा निषिद्धेत्युक्तम् ।
तद्व्यतिरिक्ता एकनक्षत्रे तावत् ‘राश्यैक्ये चेन्निष्प्रभं द्वयोः स्यान्नक्षत्रैक्ये

राशियुग्मं तथैव' इति वक्ष्यमाणत्वाच्चोक्तम् । दशमैकोनविंशतितारयोस्तु निषेधो दुष्टभकूटे ज्ञेयः । सद्भकूटे तु दोषाभाव इत्यर्थः ॥ २४ ॥

अथ योनिक्लृप्तं शार्दूलविक्रीडिताभ्यामाह—

अश्विन्यंबुपयोर्हयो निगदितः स्वात्यर्कयोः कासरः

सिंहो वस्वजपाद्भयोः समुदितो ग्राम्यांत्ययोः कुंजरः ।

मेघो देवपुरोदितानलभयोः कर्णांबुनोर्वानरः

स्याद्वैश्वाभिजितोस्तथैव नकुलश्चांद्राब्जयोन्योरहिः ॥ २५ ॥

ज्येष्ठामैत्रभयोः कुरंग उदितो मूलार्द्रयोः श्वा तथा

मार्जारोऽदितिसार्पयोरथ मघायोन्योस्तथैवौदुरुः ।

व्याघ्रो द्वीशभचित्रयोरपि च गौर्यर्ग्यणबुधयर्क्षयो-

र्योनिः पादगयोः परस्परमहावैरं भयोन्योस्त्यजेत् ॥ २६ ॥

अश्विनीति ॥ ज्येष्ठेति च ॥ अश्विनीशततारकयोर्हयः अश्वो योनि-
रुक्तः । स्वातीहस्तयोः कासरो महिषः । 'लुलायो महिषो वाहद्विषत्कासर-
सैरिभाः' इत्यमरः । वस्वजपाद्भयोर्धनिष्ठापूर्वाभाद्रपदयोः सिंहः । ग्राम्यां-
त्ययोर्भरणीरेवत्योः कुंजरो हस्ती । पुष्यकृत्तिकयोः मेघोऽजः । कर्णांबुनोः
श्रवणपूर्वाषाढयोर्वानरः स्यात् । उत्तराषाढाभिजितोर्नकुलः । चांद्रं मृगः
अब्जयोर्निर्वाह्या तज्जं रोहिणी तयोरहिः सर्पो योनिः । ज्येष्ठानुराधयोः
कुरंगो हरिण उदितः । मूलार्द्रयोः श्वा कुकुरः । तथा पुनर्वस्वाश्लेषयोर्मा-
जार्जः । अथ मघापूर्वाफल्गुनी बुधयर्क्षमुत्तराभाद्रपदा तयोर्गौर्योनिः । तथा
तथैव अपि चेत्यादयः शब्दाः पादपूरणार्थाः । फलमाह—पादगयोरिति ।
एकस्मिन् पादे चरणे उक्तनक्षत्रयोन्योः परस्परं महावैरं भवेदन्यथा नेत्यर्थः ।
यथा । 'अश्विन्यंबुपयोर्हयो निगदितः स्वात्यर्कयोः कासरः' इति पादस्तत्रो-
क्तयोर्भयोन्योरश्वमहिषयोर्महावैरं भवेत् । एवं सिंहहस्तिनोरित्यादिष्वपि
द्रष्टव्यम् । यदाह वसिष्ठः—'अश्वेभमेघभुजगद्वयकुकुरौ तु मेघौ तु मूषक-
मथौदुरुगोलुलायाः । शार्दूलमाहिषगवारिमृगद्वयं श्वा कीशोऽथ बभ्रुयुगकी-
शगवाश्चसिंहाः ॥ गौः कुंजराविति यथाक्रममाश्विनादिभानां भवन्ति खलु
कल्पितयोनिरूपाः ॥' लुलायो महिषः । गवारिर्व्याघ्रः । 'अवङ्गस्फोटायनस्य'
इत्यवङ्गदेशः । कीशो वानरः बभ्रुर्नकुलः 'बभ्रुरंगं श्वेणमिभेद्रसिंहमोत्वाखुसंज्ञं
त्वजवानरौ च । गोव्याघ्रमश्वोत्तरमाहिषं च वैरं नृनार्योर्नृपभृत्ययोश्च ॥' इति ।
बभ्रुरगमित्यादौ च 'येषां च विरोधः शाश्वतिकः' इत्येकवद्भावः । एतत्फलं
सापवादमाहान्निः—'एकयोनिषु संपत्यै दंपत्योः संगमः सदा । भिन्नयो-

निष्ठु मध्या स्यादरिभावो न चेत्तयोः ॥ योनेरभावे नोद्वाहः स तु कार्यो वि-
योगदः । राशिर्वश्यं च यद्यस्ति कारयेन्नतु दोषभाक् ॥' दोषो वियोगरूपः ।
अत्र गुणविभागो दैवज्ञमनोहरे—'अष्टाविंशतिताराणां योनयस्तु चतु-
र्दश । मैत्रं चैकात्मिमैत्रं च विवाहे नरयोषितोः ॥ महद्वैरे च वैरे च स्वभावे
च यथाक्रमं । मैत्रे चैवात्मिमैत्रे च खंदुद्वित्रिचतुर्गुणाः ॥' इति ॥ २५ ॥ २६ ॥

अथ क्रमप्राप्तां ग्रहमैत्रीं शार्दूलविक्रीडिताभ्यामाह—

मित्राणि द्युमणेः कुजेज्यशशिनः शुक्रार्कजौ वैरिणौ

सौम्यश्चास्य समो विधोर्बुधरवी मित्रे न चास्य द्विषत् ।

शेषाश्चास्य समाः कुजस्य सुहृदश्चंद्रेज्यसूर्या बुधः

शत्रुः शुक्रशनी समौ च शशभृत्सूनोः सिताहस्करो ॥२७॥

मित्रे चास्य रिपुः शशी गुरुशनिक्षमाजाः समा गीष्पते-

मित्राण्यर्ककुजेदवो बुधसितौ शत्रू समः सूर्यजः ।

मित्रे सौम्यशनी कवेः शशिरवी शत्रू कुजेज्यौ समौ

मित्रे शुक्रबुधौ शनेः शशिरविक्षमाजा द्विषोऽन्यः समः ॥२८॥

मित्राणीति ॥ मित्रे इति च ॥ द्युमणेः सूर्यस्य भौमगुरुचंद्रा मित्राणि
शुक्रशनी वैरिणौ अस्य सूर्यस्य सौम्यो बुधः, समः । न शत्रुर्न मित्रं । एवं
सर्वत्र व्याख्येयम् । अथ विधोश्चंद्रस्य बुधरवी मित्रे च पुनरस्य विधोर्द्वि-
षत् शत्रुर्नास्ति । किंतु मंगलगुरुशुक्रशनयः शेषाः समा एव । अथ भौमस्य
चंद्रगुरुसूर्याः सुहृदः बुधस्तु शत्रुः शुक्रशनैश्चरौ समौ । अथ शशभृत्सूनो-
र्बुधस्य सिताहस्करो शुक्रसूर्यौ मित्रे । अथ बुधस्य शशी चंद्रः शत्रुः गुरुश-
निभौमाः समाः । अथ गीष्पतेर्गुरोः सूर्यभौमचंद्रा मित्राणि बुधसितौ शत्रू
सूर्यजः शनिः समः । अथ कवेः शुक्रस्य बुधशनी मित्रे चंद्रसूर्यौ शत्रू कुज-
गुरु समौ । अथ शनेः शुक्रबुधौ मित्रे रविचंद्रभौमाः परे शत्रव इत्यर्थः ।
अन्यो बृहस्पतिः समः । यदाह कश्यपः—'रवेः समो ज्ञो मित्राणि चंद्रा-
रेज्याः परावरी । इंदोर्न शत्रवो मित्रे रविज्ञावितरे समाः ॥ समौ कुजस्य
शुक्रार्कौ बुधोऽरिः सुहृदः परे । ज्ञस्य चंद्रो रिपुर्मित्रे शुक्रार्कौ इतरे समाः ॥
गुरोरारेंदुजा मित्राण्यार्कौ मध्यः परावरी । भृगोः समावीज्यकुजौ मित्रे
ज्ञार्कौ परौ रिपू ॥ शनेर्गुरुः समो मित्रे शुक्रजौ शत्रवः परे ॥' इति । एत-
त्फलं सापवादमाह जगन्मोहने वसिष्ठः—'अन्योन्यमित्रं शस्तं स्यात्सम-
मित्रं तु मध्यमम् । उदासीनं कनिष्ठं स्यान्मृतिदं शत्रवं स्मृतम् ॥ शत्रु-
मित्रं च विज्ञेयं दंपत्योः कलहप्रदम् । अन्योन्यसमशत्रुत्वं दंपत्योर्विरहप्र-
दम् ॥' विरहो वियोगः । अस्यापवादस्तत्रैव—'राशिनाथे विरुद्धेपि सब-

लावशकाधिपौ । तन्मैत्रेपि च कर्तव्यं दंपत्योः शुभमिच्छता ॥' अत्र गुणवि-
भागो वैवज्ञमनोहरे—'ग्रहमैत्रं सप्तविधं गुणाः पंच प्रकीर्तिताः । तत्रै-
काधिपतित्वे च मित्रत्वे गुणपंचकम् ॥ चत्वारः सममित्रत्वे द्वयोः साम्ये-
त्रयो गुणाः । मित्रवैरे गुणश्चैकः समवैरे गुणार्धकम् ॥ परस्परं खेटवैरे गुण-
शून्यं विनिर्दिशेत् । असङ्गे सममित्रादौ व्येका ग्राह्या यथोदिताः ॥' व्येका
यथोदिताश्चत्वार इत्यर्थः । अत्र शुक्रार्कजौ शुक्ररवीत्यादिषु 'अजाद्यदंतम्'
इति 'द्वंद्वे घि' इत्यर्कजरविशब्दयोः पूर्वनिपातः पूर्वनिपातप्रकरणस्यानित्य-
त्वाच्च भवति । एवमपि 'देवताद्वंद्वे च' इत्यानङ् प्रामोति । सत्यम् । एक-
हविर्भाक्त्वेन प्रसिद्धसाहचर्ययोरेव द्वंद्वे आनङ् विधीयते । अत्र तु तदभा-
वान्नानङ् । परे इति । 'परं दूरान्यमुख्येषु परेरिपरमात्मनोः' इति यादवोक्तेः
परशब्दो नानार्थः । अत्र परशब्दस्य 'पूर्वपरावर' इत्यादिना व्यवस्थार्थवा-
चित्वे जसि वैकल्पिकसर्वनामसंज्ञोक्तेः । व्यवस्थानाम स्वामिधेयापेक्षाऽव-
धिनीयमः । स्वामिधेयं च दिग्देशकालाः । अत्र तु शत्रुवाचके परशब्दे
व्यवस्थार्थाभावाद्वैकल्पिकी सर्वनामसंज्ञा न प्रामोति ततश्च 'जसः शी'
इति सर्वनामकार्याभावेऽनुपपन्नः परे इति प्रयोगः । यद्येवं 'वितेनुरिंगाल-
मिवायशः परे' इति नैषधः । 'तथा परेषां युधि चेति पार्थिवः' इति कालि-
दासः । इत्यादिषु हि शत्रुवाचकपरशब्दस्य भवदुक्तिप्रकारेण सर्वनामसं-
ज्ञाया अप्रवृत्तेः कथं सर्वनामकार्यप्रसंगः । उच्यते । गुणरत्नमहोदधिकारा-
दयस्ताच्चित्य एवैष प्रयोग इत्येवमाहुः । परे इति शिष्टप्रयोगदर्शनात् परश-
ब्दस्य नानार्थत्वादेवंविधे विषये व्यवस्थावाची परशब्दः कथं स्वस्मात्परः
परदेशावस्थित इति देशवाच्यत्वात् । तच्च परदेशावस्थितं यद्यपि पुत्रमा-
रभ्य शत्रुपर्यंतं साधारणं तथापि 'वितेनुरिंगालमिवायशः परे' इत्यादिषु
युद्धप्रस्तावाच्च शत्रुपरः परशब्दः । एवमत्रापि पद्ये मित्रसमानां पार्थक्येना-
भिधानात् । परशब्दस्य वृत्तिरिति ग्रंथकृदाशयः । अथवा व्यक्तमेव पठित-
व्यम् । 'रविशशिक्षमाजा द्विषोऽन्यः समः' इत्यलं विस्तरेण ॥ २७ ॥ २८ ॥

अथ गणकूटं वसंततिलकामालिनीभ्यामाह—

रक्षोनरामरगणाः क्रमतो मघाहि-

वस्त्रिद्रमूलवरुणानलतक्षराधाः ।

पूर्वोत्तरात्रयविधातृयमेशभानि

मैत्रादिर्तीदुहरिपौष्णमरुल्लघूनि ॥ २९ ॥

निजनिजगणमध्ये प्रीतिरत्युत्तमा स्या-

दमरमनुजयोः सा मध्यमा संप्रदिष्टा ।

असुरमनुजयोश्चेन्मृत्युरेव प्रदिष्टो

दनुजविबुधयोः स्याद्वैरमेकांततोऽत्र ॥ ३० ॥

रक्ष इति ॥ निजेति ॥ क्रमतः रक्षोनरामरगणाः वाक्यत्रयेणोच्यन्ते । मघा प्रसिद्धा अहिराश्लेषा वसुधनिष्ठा इन्द्रो ज्येष्ठा मूलं प्रसिद्धं वरुणः शत-
तारका अनलः कृत्तिका तक्षा चित्रा राधा विशाखा एतानि भानि रक्षो-
गणः । पूर्वात्रयं उत्तरात्रयं चेत्येवं पट्भानि विधाता रोहिणी यमो भरणी
ईश आर्द्रा एतानि भानि नरगणो मनुष्यगणः । मैत्रमनुराधा अदितिः पुन-
र्वसुः इन्दुर्भृगः हरिः श्रवणः पौष्णं रेवती मरुत्खातिः लघूनि अश्विनीहस्त-
पुष्याः एतानि भान्यमरगणो देवगण इति । यदाह नारदः—‘रक्षोगणः
पितृत्वाद्द्विदैवत्येन्द्रतारकाः । वसुवारीशमूलाहिकृत्तिकाभिर्युतास्ततः ॥ तिष्ठः
पूर्वोत्तराधातृयममाहेशतारकाः । इति मर्त्यगणा ज्ञेयाः स्यादमर्त्यगणाः परे ॥
हयादित्यार्कवायव्यमित्राश्वीज्येन्दुतारकाः ।’ इति । एतत्फलमाह—निजनिजग-
णमध्ये इति । स्वस्वगणविद्यमानस्त्रीपुरुषनक्षत्रयोः सतोरम्युत्कटोत्तमा प्रीतिः
स्यात् । यथा राक्षसगणयोः स्त्रीपुंसयोस्तथा मनुष्यगणयोस्तथा देवगणयोर्वा
परस्परमम्युत्कृष्टा प्रीतिः स्यादित्यर्थः । अमरा देवाः मनुजा मनुष्याः देव-
मनुष्यगणयोः स्त्रीपुंसयोः परस्परं प्रीतिर्मध्यमा संप्रदिष्टा नोत्कृष्टा । असुर-
मनुजयोः राक्षसमनुष्यगणयोः स्त्रीपुंसयोः मृत्युरेव प्रदिष्ट उक्तः । द्वयोर्वा-
न्यतरस्य वेत्याकांक्षायाम् । ‘प्रबलेन दुर्बलं बाध्यते’ इति न्यायेन मनुष्य-
गणस्यैव नाशः । दनुजविबुधयो राक्षसदेवगणयोः स्त्रीपुंसयोरैकांततो निश्च-
येन परस्परं वैरं स्यात् । अत्र गणकूटे । यदाह नारदः—‘दंपत्योर्जन्ममे-
वैकगणे प्रीतिरनेकधा । मध्यमा देवमर्त्यानां राक्षसानां तयोर्मृतिः ॥’ क-
श्यपस्त्वैवमाह—‘स्वगणे चोत्तमा प्रीतिर्मध्यमामरमर्त्ययोः । मर्त्यराक्षसयो-
र्वैरमसुरासुरयोपि ॥’ इति । अयमर्थः । पुरुषो रक्षोगणः स्त्रीमनुष्यगणा
तदा वैरं । यदि वैपरीत्यं तदा मृत्युः । तथा पुरुषो रक्षोगणः स्त्री देवगणा
तदा वैरं वैपरीत्ये मृत्युः । उक्तंच—‘राक्षसी यदि वा नारी नरो भवति
मानुषः । मृत्युस्तत्र न संदेहो विपरीतः शुभावहः ॥’ शार्ङ्गर्षि—‘रक्षोगणः
पुमान् स्याच्चेत्कन्या भवति मानवी । केपीच्छति तदोद्वाहं व्यस्तं कोपीह ने-
च्छति ॥’ इति । एतत्तुल्यन्यायत्वाद्देवराक्षसयोरपि द्रष्टव्यम् । अत्र गुणवि-
भागो देवज्ञमनोहरे—‘षट् गुणा गुणसादृश्ये पंच स्युः सुरमानुषे । नार्यो
देवो नरः पुंसश्चत्वारो वा गुणास्त्रयः ॥ देवराक्षसयोः शून्यं तथैव नररक्षसोः ।
पुंसो रक्षोगणो यत्र नार्यो देवोथवा नरः ॥ गुणौ द्वौ क्रमतश्चैको गुणो ग्रा-
ह्योऽन्यथा नहि’ इति । अस्यापवादमाह गर्गः—‘ग्रहमैत्री च राशिश्च विद्य-
ते नियतं यदि । न गणाभावजनितं दूषणं स्याद्विरोधदम् ॥’ अत्रिरपि—
‘राशीशयोः सुहृद्भावो मित्रत्वे वांशनाथयोः । गणादिदौष्ट्येष्युद्वाहः पुत्रपौ-
त्रप्रवर्धनः ॥’ अमुं परिहारं ग्रंथकृदप्यग्रे वक्ष्यति । मनुरपि—‘ग्रहमैत्री च

रज्जुश्च यदि नाडी पृथक् तयोः । विवाहः शुभदः कन्या राक्षसी वा नरो नरः ॥' इति । रज्जुकूटं तु ग्रंथकर्त्रा नोक्तम् ॥ २९ ॥ ३० ॥

अथ राशिकूटमनुष्ठुभाह—

मृत्युः षट्काष्टके ज्ञेयोऽपत्यहानिर्नवात्मजे ।

द्विर्द्वादशे निर्धनत्वं द्वयोरन्यत्र सौख्यकृत ॥ ३१ ॥

मृत्युः षट्काष्टके इति ॥ स्त्रीपुंसराश्योः परस्परं षष्ठाष्टमराशित्वे सति मृत्युर्ज्ञेयः । यथा मेषकन्ययोः मेषवृश्चिकयोः । एवं नवात्मजे नवपंचमेऽपत्यानां बालानां हानिर्नाशः स्यात् यथा सिंहधनुषोः । एवं द्विर्द्वादशे सति निर्धनत्वं दारिद्र्यं स्यात् यथा मेषवृषयोः । अन्यत्र तृतीयैकादशे चतुर्थदशमे समसप्तमे वा सति सौख्यकृत्पाणिपीडनं स्यात् । यदाह नारदः—‘षट्काष्टके मृतिर्नदनवमे त्वनपत्यता । नैःस्वं द्विर्द्वादशेन्येषु दंपत्योः प्रीतिरुत्तमा ॥’ इति । अत्र विशेषो ज्योतिःप्रकाशे—‘पुंसो गृहात्सुतगृहे सुतहा च कन्या धर्मे स्थिता धनवती पतिवल्लभा च । द्विर्द्वादशे धनगृहे धनहा च कन्या रिःफे स्थिता धनवती पतिवल्लभा च ॥’ इति । अन्यच्च—‘मृगः कुलीरेण धटेन सिंहो वैरप्रदः स्यात्समसप्तकोयम् । तुलावृषेणाथ वृषेण सिंहो मेषेण कीटो मिथुनेन मीनः ॥ चापेन कन्या धटमेन चालिदौर्भाग्यदैन्ये दशतुर्यकेऽस्मिन्’ इति ॥ ३१ ॥

अथास्य दुष्टभकूटस्य परिहारं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

प्रोक्ते दुष्टभकूटके परिणयस्त्वेकाधिपत्ये शुभोऽ-

थो राशीश्वरसौहृदेऽपि गदितो नाडचृक्षशुद्धिर्यदि ।

अन्यर्क्षेऽपयोर्बलित्वसखिते नाडचृक्षशुद्धौ तथा

ताराशुद्धिवशेन राशिवशताभावे निरुक्तो बुधैः ॥ ३२ ॥

प्रोक्ते इति ॥ प्रोक्ते दुष्टराशिकूटे सत्यपि चेद्भयोः स्त्रीपुरुषराश्योरेकाधिपत्ये एकस्वामित्वे परिणयो विवाहः शुभो गदितः । यथा षट्काष्टके मेषवृश्चिकयोस्तुलावृषयोर्वा नवमपंचमे त्वेकाधिपत्याभावः द्विर्द्वादशे मकरकुंभयोः अथवा राशीश्वरयोः राशिस्वामिनोः सौहृदे मैत्रे परिणयः शुभो गदितः । तथा षट्काष्टके मीनसिंहयोरित्यादौ नवपंचमे मेषधनुषोरित्यादौ द्विर्द्वादशे मीनमेषयोरित्यादौ । यदाह वसिष्ठः—‘द्विर्द्वादशे वा नवपंचमे वा षट्काष्टके राक्षसयोः पितो वा । एकाधिपत्ये भवनेऽमैत्रे शुभाय पाणिग्रहणं विधेयम् ॥’ इति । राजमार्तंडः—‘भवेन्निकोणे बहुपुत्रवित्ताद्विर्द्वादशे चार्थमुपैति कन्या । षट्काष्टके सौख्यफलं विधत्ते स्त्रीणां विवाहो ग्रहमैत्रभावे ॥’ इति । एकाधिपत्येपीति शेषः । अतएव ग्रहमैत्रैकाधिपत्याभाववैरषट्काष्टकमित्यादि वदन्ति । यदाह नारदः—‘वैरषट्काष्टकं मेषकन्ययोर्धटमीनयोः । चापोक्योर्नृयुक्कीट-

भयोः कुम्भकुलीरयोः । पंचास्यमृगयोजनमराशेः प्रोक्तोऽशुभप्रदः ॥' इति ।
 उक्षा वृषः । ज्ञापोक्षयोरित्यकारांतनिर्देशश्छांदसः । एतद्भिन्नं मित्रषट्काष्टक-
 मित्याहुः । तदुक्तं जगन्मोहने—'मित्रषट्काष्टकं कीटमेषयोर्वृषजूकयोः । क-
 किंचापभयोर्मीनसिंहयोर्मृगयुग्मयोः ॥ कन्यकाकुम्भयोरन्यत्रयत्नाद्धि विवर्ज-
 येत् ॥' इति । एवं च ग्रहमैश्वर्यभावे वैरं नवमपंचममित्याहुः । तथाच शा-
 र्ङ्गधरीये शुक्रः—'मीनालिभ्यां युते कीटे कुम्भे मिथुनसंयुते । मकरे
 कन्यकायुक्ते न कुर्यान्नवपंचमे ॥' इति । कीटः कर्कटः । एतादृशस्य नवपंचमस्य
 फलांतरमुक्तं कैश्चित् । तथा ज्योतिर्निबंधे शार्ङ्गधरः—'वरवध्वोर्मातृपि-
 त्रौर्जीवतोस्तद्विनाशकृत् । त्रिकोणमीनकीटाख्यं न स्यादन्यत्र दोषदम् ॥' ए-
 तत्फलमनार्थत्वादुपेक्ष्यम् । इतोऽन्यच्च मेषसिंहादिकं नवपंचमं ग्रहमैश्वर्यसत्त्वा-
 न्मित्रं नवपंचममिति । ननु कर्कादिकमपि त्रिकोणं ग्रहमैश्वर्यसत्त्वान्मित्रनव-
 मपंचममिव कथं गुरोश्चंद्रो मित्रमेव चंद्रस्य तु गुरुः समोपि मित्रमिवापदो-
 षतैव 'विगुणस्य गुणः' इति न्यायात् । तथासति त्रिकोणदोषोच्छेदापत्तिः
 स्यादिति चेत् । उच्यते—यत्र द्वेकस्य मित्रमपरस्य समत्वं तत्र दुष्टनवपंचम-
 मिति व्यवहारः । तादृशं मीनकर्कादिकं त्रिकोणचतुष्टयमेव संभवति । यत्र
 त्वभ्यतोपि ग्रहमैश्वर्यं तत्रैव मेषसिंहादिके मित्रनवपंचममिति व्यवहृतिः ।
 अयं च परिहारो वरवध्वोर्मातृपित्रोरित्यस्यापि दोषांतरस्य सत्यसति वा स-
 मूलत्वे नाशको भवति तुल्यन्यायत्वात् मृतमातापितृकयोस्तु वरवध्वोर्नायं
 दोषोन्मेषः एवं द्विर्द्वादशेऽपि । तथा जगन्मोहने वसिष्ठकश्यपौ—'द्विर्द्वाद-
 शं शुभं प्रोक्तं मीनादौ युग्मराशिषु । मेषादौ युग्मराशौ तु निर्धनत्वं न संश-
 यः ॥ आयुष्यसंपत्सुतभोगसंपत्पुत्रार्थसंपत्पतिसौख्यसंपत् । सौभाग्यसंपद्-
 नधान्यसंपद्गृहादियुग्मे क्रमतः फलानि ॥ अजादियुग्मे क्रमतः फलानि
 वैधव्यमृत्युर्वधबंधनानि । वियोगसंतापमतीव दुःखं वसिष्ठगर्गप्रमुखैः स्मृ-
 तानि ॥' इति । अथैवंविधेऽपि प्रीतिषट्काष्टकादिविषये नाडीदोषः सर्वथा
 स्याज्य एवेत्याह । नाड्यृक्षशुद्धिर्यदीति । 'ज्येष्ठार्यग्नेशनीराधिपभयुगयुग्म'
 इत्यादिना वक्ष्यमाणानां त्रिविधनाडीनक्षत्राणां शुद्धिः स्त्रीपुरुषनक्षत्रस्थिति-
 रेकस्यां कस्यामपि नाड्यां यदि न भवति तदा प्रीतिषट्काष्टकादि विधेयम् ।
 यद्येकस्यां नाड्यां स्त्रीपुरुषनक्षत्रस्थितिस्तदा तु नैव विवाहः । उक्तं च रत्न-
 मालायाम्—'भवनपतिसुहृत्वं स्यात्तथैकाधिपत्यं यदि भवनवशित्वं चैव
 षट्काष्टकेऽपि । शुभकृदिह विवाहोऽन्योन्यताराविशुद्धौ यदि खलु फणिचक्रे
 स्यान्न नाडीसमाजः ॥' इति । अपिशब्दान्नवमपंचमद्विर्द्वादशयोरपि । अत्र
 केचित् । षडष्टकस्यैव मरणरूपानिष्टफलश्रवणात् तस्यापवादकः षट्काष्टके-
 पीति परिहारः । किंतु निर्दां प्रतिपादयतोऽपिशब्दांतस्य वाक्यस्याधिपतिमै-
 श्वर्यादिगुणप्रशंसाद्वारा नवपंचमद्विर्द्वादशयोरेव दुष्टभूतयोर्विधानपर्यवसा-
 नात्तयोरेवापवादक इति । यथा—'ब्रह्महापि नरः पूज्यो यदि स्याद्विपुलं ध-
 नम्' इति । अत्र वाक्ये धनस्तुतिर्धनवन्नरपूजापरा ननु धनवद्विप्रन्नरपूजा-

परापीति मैवं वोचः । 'द्विर्द्वादशे वा नवपंचमे वा षट्काष्टके वा' इत्यादि च-
 सिष्टादिवाक्यानि दुष्टभकूटापवादभूतान्यधिपतिमैत्र्यादिविशिष्टषडष्टकादि-
 विधत्ते 'षट्काष्टके मृत्युः' इत्यादीनि निर्दार्थवाद्वाक्यानि ग्रहवैरग्रस्तषडष्टकादि-
 विषयाणि । अन्यथा दुष्टफलषडष्टकनिराकरणस्य नवमपंचमस्य द्विर्द्वादशयोरपि
 तुल्यत्वेनापवादकवाक्यानां विषयाभावात् । इष्टान्ते तु ब्रह्मग्रन्थायश्चित्तविधानस्य
 वैयर्थ्यापातात् धनस्तुतिर्धनवत्प्रशंसापरैवेति युक्तमुत्पश्यामः । अथ ना-
 डीसमाजपदस्यायमर्थः । अश्विन्यादित्रिकगणनया त्रिविधानां नाडीनक्ष-
 त्राणां वेधो नाडीसमाजः । यदाह श्रीपतिः—'नाड्यस्तिष्ठो न्यस्तनिःशेष-
 धिष्ण्यास्त्रिभ्यश्चाश्वादिभ्य एव प्रसूताः । सर्पाकारस्तत्र नाडीसमाजो नक्षत्रा-
 णामेकनाडीस्पृशं स्यात् ॥' इति । एवंच यत्र भकूटादयः सप्त भेदाः शुभा
 भवन्ति तत्र नाडीदोषश्चेत्तदा विवाहो न विधेयः । उक्तं च सप्तर्षिमतं
 विवाहपटले—'सदा नाशयत्येकनाडीसमाजो भकूटादिकान्सप्तभेदाग्रश-
 स्मात्' इति । अत्र केचित् नाडीसमाजशब्दोपादानात्समाजशब्दस्य समुदा-
 यवाचित्वात् त्रिचतुःपंचपर्वनाडीत्रयसमुदाये स्त्रीपुरुषनक्षत्रयोरैकनाड्यां पा-
 तस्तदा समस्तवश्यादिगुणसत्त्वे विवाहो नैव भवेत् । यदा त्रिचतुःपंचपर्वना-
 डीष्वेकैव नाडी स्त्रीपुरुषयोः स्यात्तदा भवत्येव विवाहः । अतएव 'भकूटादि-
 कान्सप्तभेदांश्च ते ताम्' इति विपरीतं वचनमनुकूलम् । अस्यायमाशयः । ते
 इति बहुत्वात्सप्त भकूटादयः शुभास्तामित्येकवचनानुरोधादेकामेव नाडीं परि-
 हरेयुः ननु नाडीसमाजविद्धमित्याहुः तर्हि त्वम् । यतः 'चतुस्त्रिंशद्विभोत्थायाः'
 इति वाक्याच्चतुश्चरणनक्षत्रोत्पन्नायाः कन्यायास्त्रिपर्वैव त्रिचरणनक्षत्रोत्पन्नायाः
 कन्यायाः द्विपर्वैव द्विचरणनक्षत्रोत्पन्नायाः कन्यायाः पंचपर्वैव नाडीगणनेति
 नियमाद्युपपन्नाडीत्रयविचारासंभव एव । किंच रत्नमालादिवाक्येषु पार्थक्येन
 नाडीतयामिधानात्तत्रत्यसमाजपदं नाडीसंस्थानक्षत्रसमुदायपरं । तथाहि ।
 अश्व्यादिभ्यस्त्रिभ्य एव नक्षत्रेभ्यः प्रसूतान्यस्तनिःशेषधिष्ण्याः सर्पाकारास्तिष्ठो-
 नाड्यः स्युः । तत्रैकनाडीस्पृशां नक्षत्राणां समाजो नाडी स्यात् इति । ननु—
 'यस्मादनर्थकलहागममृत्यवः स्युः पाणिग्रहादनु तयोः खलु नाड्योगः । त-
 स्माच्चतुस्त्रियमलांग्रिषु मेषु नूनं नाडीसमाज इति चिंत्यमनुक्रमेण ॥' इति
 वृद्धगर्गवचनान्नाडीसमाज एव स्थिते दोषः नैकस्यां नाड्यामिति चेत् । उच्य-
 तै । स्वयमेव चतुस्त्रियमलांग्रिषु इति परिगणितविषयत्वेनाभिधानान्नाडी-
 संस्थानक्षत्रसमुदायविषयकमिति किं चित्रं पर्वचतुःपर्वनाड्योर्देशविशेष-
 विषयत्वेन त्रिनाड्यास्तु सर्वदेशविषयत्वादेतस्या एव निषेधो युक्तः । तानि
 च देशविशेषवाक्यान्यग्रेऽभिधास्ये । अतः—'भकूटकान्सप्तभेदांश्च ते ताम्'
 इत्यत्र पाठे प्रज्ञस्तानिति पठन्ति अभियुक्ताः शार्ङ्गधरीयज्योतिर्निबंधकारादयः ।
 तस्मान्नाडीसमाजपदस्य प्राग्वदेव व्याख्यानं न्याय्यम् । ननु यत्र नाडीनक्ष-
 त्रशुद्धिरस्ति यथा भरणीहस्तयोः षट्काष्टकं च वर्तते ग्रहमैत्र्यपि नास्ति तत्र
 किं कार्यमत आह । अन्यर्क्षैशपयोरिति । अन्यर्क्षे प्रीतिषट्कादिभ्योऽन्यराशौ

कोर्थः राशिस्वामिनोः परस्परं शत्रुत्वे वा समत्वे वा षट्काष्टकादौ च सति अंशप-
योस्तद्वाशिनवांशस्वामिनोर्बलित्वसखिते स्यातां बलित्वं च सखिता च प्रथमा-
द्विवचनांतं पदं बलित्वं सबलित्वमुच्चादिस्थितत्वेन सखिता परस्परमैत्री ते उभे
चेद्भवतः सखितायामुपलक्षणत्वादेकाधिपत्यमपि तदा विवाहः शुभो निरुक्तः ।
उक्तं च जगन्मोहने वसिष्ठेन—‘राशिनाथे विरुद्धेपि सबलावंशकाधिपौ ।
तन्मैत्रेयि च कर्तव्यं दंपत्योः सुखमिच्छता ॥’ इति । नन्वयं परिहारो राशिनाथे
विरुद्धेपीत्यनुवादात्केवलग्रहदौष्ट्यापवादको ननु दुष्टभकूटग्रहवैरस्य । उच्यते
‘खेटारित्वं नाशयेत्सङ्गकूटम्’ इति अग्रे ग्रंथकृद्वक्ष्यति । तत्र ‘नभोगारिभावं
हरेत्सङ्गकूटम्’ इति सप्तमिमतविवाहपटलीयवाक्यसंमतित्वेनास्माभिरभि-
धास्यते । तदेव केवले ग्रहवैरापवादकमस्ति न त्विदमपि । ननु द्वयोर्वाक्य-
योरेयथाश्रुतशब्दस्वरसेनार्थे जिज्ञासिते एकस्मिन्नेव ग्रहदौष्ट्यरूपे परिहारद्वयं
दृश्यते । अथैकस्मिन्नेव दुष्टभकूटके भवनपतिमुहूर्तवमित्यादिनानेकपरिहारा-
भिधानमित्यतोऽत्रवचने न किञ्चित्तादृशं विषयं पश्यामः । सत्यम् । ‘नभो-
गारिभावं हरेत्सङ्गकूटम्’ इति तु निःसंदेहग्रहवैरस्यापवादकत्वम् । परंतु
‘राशिनाथे विरुद्धेपि मैत्रत्वे चांशनाथयोः । विवाहं कारयेद्दीमान्दंपत्योः
सौख्यवर्धनम् ॥’ इति जगन्मोहनस्थवसिष्ठवाक्येन प्रागुक्तवसिष्ठ-
वचःसमानार्थकं दुष्टभकूटग्रस्तग्रहवैरापवादकम् । तथाहि । न्यूनार्थे एकस्मि-
न्वाक्ये राशिनाथयोः परस्परविरोधे सति तद्वाशिनवांशस्वामिनोः परस्पर-
मैत्री चेच्छुभो विवाह इत्यर्थः । अत्रांशनाथयोः सबलत्वविचारो नास्ति ।
यत्र त्वंशनाथयोरुच्चादिस्थितत्वेन सबलत्वं परस्परमैत्री चेति द्वयमस्ति तदु-
ष्टभकूटग्रस्तग्रहवैरापवादकमित्यधिकार्थवचनस्यार्थः । नन्वनयोर्वाक्ययोः सा-
मान्यविशेषभावादन्यूनार्थकवाक्यार्थानुवादे परस्परवाक्यस्य सबलत्वविधा-
नपुरःसरैकवाक्यत्वादुपसंहारन्यायेन विशेष एव पर्यवसानं कस्यान्न भवति ।
यथा पुरोडाशं चतुर्धा करोत्याग्नेयं चतुर्धा करोतीति वाक्यद्वये । अत्रहि
सामान्यतो यत्किञ्चिदेवताकस्य पुरोडाशस्य चतुर्धाकरणं प्राप्तमग्निदेवताक
एव पुरोडाशे चतुर्धाकरणं पर्यवस्यतीति चेत् । उच्यते । वेदे हि कर्तुरस्मर-
णात्तादृशवैदिकवाक्येषु तथा भिन्नकर्तृकेषु स्मृतिवाक्येष्वप्येवंविधा गतिरु-
चिता नत्वेककर्तृकेषु स्मृतिवाक्येषु । अन्यतरवाक्यानर्थक्यापत्तेः । तत्र कि-
मर्थकमित्याकांक्षायामधिकार्थकेन न्यूनार्थकमित्यन्नानयोर्वाक्ययोरेककर्तृकयो-
रेकप्रकरणपठितयोश्चावश्यं भिन्नार्थकत्वं वाच्यम् । तत्र कस्य कोर्थ इति संदेहे
न्यूनार्थकिकार्थकं केवलं ग्रहवैरापवादकमेव । नन्वपिशब्दस्यानुक्तसमुच्चयार्थ-
त्वादिष्टविषयो लप्स्य इति चेन्न । तदर्थकवचनांतरस्य स्पष्टस्याभावेपिशब्दस्य
समुच्चयार्थताया दुर्लभत्वात् । एवंच ‘नभोगारिभावं हरेत्सङ्गकूटम्’ इत्यपि
वाक्यं ग्रहवैरापवादकं तुल्यबलत्वाद्ग्राह्यवत् । अंशनाथसबलत्वाभिधायकं
तु राशिनाथे विरुद्धेपीत्येतद्वाक्यमुभयविरोधपरिहारार्थकं । तथाहि राशी च

नाथौ च एतेषां समाहारो राशिनाथं तस्मिन् राशिनाथ इत्येवं समाहारद्वंद्वं
 आश्रियेत । तथा सत्ययमर्थः—राशी विरुद्धौ षट्काष्टकादिना नाथौ विरुद्धौ
 कयोर्नाथावित्याकांक्षायां ययोः षट्काष्टकादिविचारस्तयोरेव संनिहितत्वाद्वहण-
 मिति । तयोः राशयोर्नाथौ विरुद्धौ 'मित्राणि शुभणेः' इत्यादिना परस्परं
 शत्रू स्यातां तद्वाशिनवांशस्वामिनोः सबलत्वे मित्रत्वे च समुचिते सति विवाहः
 शुभदः । नन्वतिक्लिष्टे समाहारद्वंद्वे किं प्रयोजनम् । उच्यते । अंशनाथस-
 बलत्वस्याधिकरणमेव । तच्च युगपदुत्पन्नस्य दोषद्वैविध्यस्य राशिविरोधग्रह-
 विरोधरूपस्य परिहाररूपमित्यवगम्यते । अतएव ज्योतिःशास्त्रामियुक्ताः एवं-
 विधे उभयविरोधे एवंविधं समाधिमाश्रित्य विवाहं कारयंतीत्यास्तां प्रस-
 क्तानुप्रसक्तम् । अस्मिन्नपि पक्षे नाडीशुद्धिरपेक्षितैवेत्याह । नाड्यक्षशुद्धौ
 तथेति प्रागुक्तप्रकारेण नाडीनक्षत्रेषु स्त्रीपुरुषनक्षत्रयोरेकस्यां नाड्यामवस्थि-
 त्यभावश्चेत्तदा विवाहः शुभः । यथा भरणीहस्तयोः सत्युभयविधविरोधे रा-
 शिनवांशयोः क्रमेण पंचमचतुर्थयोयौ स्वामिनौ सूर्यभौमौ तयोर्मैत्र्यप्यस्ति
 स्वनवांशस्थितत्वात्सबलत्वमपि तत्र विवाहः शुभफलदो निगदितः । यतो-
 ऽत्र स्त्रीपुंसनक्षत्रयोरेकनाड्यामवस्थित्यभावः । यदा त्वश्विनीहस्ताख्ये इव
 द्वयोर्नक्षत्रे स्यातां तदा नाडीनक्षत्रशुद्ध्यभावात्सकलगुणवत्त्वेपि विवाहो न
 भवति । किंपुनरेवंविधे विषये इति 'सदा नाशयत्येकनाडीसमाजो भङ्गदा-
 दिकान् सप्तभेदान्प्रशस्तान्' इत्युक्तेः । अथैतत्परिहारासंभवे परिहारांतरमाह
 —ताराशुद्धिवशे इति । अत्रान्यक्ष इत्यनुवर्तते । प्राग्वदेव व्याख्येयमिदम् ।
 एवंविधे विषये षट्काष्टकादौ च सति यदि स्त्रीपुंसनक्षत्रयोः परस्परं तारा-
 शुद्धिवशे 'कन्यार्क्षद्वारं यावत्' इत्यादिना ताराशुद्धिरूपे वशे वश्यत्वे
 द्वितीयचतुर्थषष्ठाष्टमनवमतारासंज्ञके सति बुधैर्विवाहः शुभो निगदितः ।
 अत्रोदाहरणानि बुधैर्ध्येयानि । अत्र संमतिः 'अन्योन्यताराविशुद्धौ' इत्युक्ता ।
 राजमार्तण्डेनायमर्थः स्पष्टमभिहितः—'मैत्रीक्षेत्रपयोर्द्वयोरपि तयोरेकाधिप-
 त्येपि चेत्तारामित्र ८ सुमित्र ९ जन्म १ शुभदा क्षेमा च संपत्करी । षष्ठाष्टे
 नवपंचमे व्ययधने योगेषु पुंयोषितोः प्रीत्यायुःसुतवृद्धिवित्तजनकं कार्यो वि-
 वाहस्तदा ॥' इति । चकारात्षष्ठी च । जन्मतारा यद्युत्पत्तितारा तदा राशि-
 भेदे चरणभेदे वा शुभा ज्ञेया । दशमैकोनविंशतितारे शुभे एव । अत्रापि
 पक्षे नाडीशुद्धिरपेक्षितैव । नाडीशुद्ध्यभावे विवाहो नैव भवेत् ।
 उक्तैवात्र संमतिः । अथैतस्यापि परिहारस्यासंभवे परिहारांतरमाह । अथ
 राशिवशताभाव इति । अत्रापि द्वयोः स्त्रीपुंसयो राशिनाथविरोधा-
 दिके विषये षट्काष्टकादौ सति 'हित्वा मृगेंद्रं नरराशिवश्याः' इत्या-
 दिना पुरुषराशेः स्त्रीराशिवशताभावसत्त्वे सति विवाहः शुभो निगदितः ।
 'यदि भवनवशित्वम्' इति श्रीपत्युक्तिश्च । अस्मिन्नपि पक्षे नाडी-
 शुद्धिरपेक्षितैवोक्तादेव हेतोः । तदयमत्र 'निष्कृष्टोऽर्थः' । षट्काष्टकनवमपुं-

चमद्विद्वादशाख्येषु दुष्टभकूटेषु सत्सु परस्परं ग्रहमैत्र्ये एकः परिहारः
एकाधिपत्यं द्वितीयः ग्रहवैरेप्यंशपयोः सबलत्वं मैत्री च तृतीयः तारा-
शुद्धिश्चतुर्थः राशिवश्यत्वं पंचमः । सर्वेष्वपि परिहारेषु नाडीशुद्धिरपेक्षि-
तैव । नाडीविरोधसत्त्वे तु विवाहो नैव स्यादिति । एवं च ग्रंथकर्त्रा 'भवन-
पतिसुहृत्वम्' इत्यस्य श्रीपतिश्लोकस्य वाक्यचतुष्टयमंगीकृत्य तावत्परिहारा-
भिधानं कृतम् । तटीकाकृन्महादेवोऽप्येवमेव व्याख्यत् । यत्र हि प्रत्येकं प-
रिहारकत्वं तत्र गुणसमुदायः परिहारकः स्यादिति किं वाच्यम् । वस्तुतस्तु
'मैत्रीक्षेत्रपयोर्द्वयोरपि तयोरेकाधिपत्येपि चेत्तारामित्रसुमित्रजन्मशुभदा क्षेमा
च संपत्करी' इत्यादिप्रागलिखितेन राजमार्तैववाक्येन दुष्टे भकूटे ग्रहमैत्र्या
सह तथैकाधिपत्येन सह ताराशुद्धिरेव परिहारिका समुचिता । अर्थादेकस्य मि-
त्रत्वेऽपरस्य समत्वे वश्यत्वापेक्षात्वे अतएतद्वाक्यं ज्योतिःसारसागरकर्त्रा
पितृचरणैश्चैवं विवृतम् । 'अत्रान्योन्यमित्रत्वे तुल्याधिपत्वे वा ताराशुद्धिरेव
चित्या । एकांतरमित्रतायां वशित्वादिगुणांतरापेक्षा शत्रुत्वे तु सर्वथा त्यागः'
इति । अतएवैतस्मिन्पद्ये चेत्पदाभिधानादेकवाक्यतावसायः । एवं श्रीपतिवाक्य-
मपि व्याकृत्यमेकवाक्यताबलात् ॥ तत्र षट्पादके पुनर्भवनपतिसुहृत्वमिति
सकलगुणसत्त्वमेव परिहारकम् । अन्ययोर्दुष्टभकूटयोर्द्वयमेव । यदाह ज्यो-
तिर्निबंधे गर्गः—'ग्रहमैत्रं शुभा तारा राशिवश्यं त्रिभिः शुभम् ॥ षट्पादकं
बुधाः प्राहुर्द्वाभ्यां व्यर्कं त्रिकोणकम् ॥' इति । व्यर्कं द्विद्वादशं 'द्विद्वादशे वा
नवपंचमे च' इत्यादीति वसिष्ठवाक्यानि तूपलक्षणपरतया व्याख्येयानि । अत्र
यथासंप्रदायं व्यवस्था ध्येयेत्यलमियता । सौहृद इति सुष्ठु हृदयं यस्यासौ
सुहृन्मित्रम् । 'सुहृदुर्हृदौ मित्रामित्रयोः' इति साधुः । सुहृदो भावः सौहृ-
दम् । 'हायनांतयुवादिभ्योऽण्' इत्यण् 'तद्धितेष्वच्चाभादेः' इत्यादिवृद्धिः ।
केचित्तु सुष्ठु हृदयं यस्यासौ सुहृदयः तस्य भावः सौहृदमिति युवादित्वादणि
'हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेषु' इति हृदादेश इत्याहुः । अपरे तु 'स्वांतं ह-
न्मानसं मनः' इत्यभिधानान्मनोवाची हृच्छब्दः सुष्ठु हन्मनो यस्येति सुहृ-
त्तस्य भावः । प्राग्वदणि रूपं सिद्धमित्यमिदधुः । तदुभयमपि चित्तम् ।
यतो 'हृद्गगलिसिध्वंते पूर्वपदस्य च' इत्युभयपदवृद्धौ सखां सौहार्दमित्येव
स्यात् नतु सौहृदमिति । ननु प्रथमपक्षेप्यनेनैव सूत्रेणोभयपदवृद्धिः कस्यान्न
भवति नहि तत्र कश्चिद्विशेष उपादीयते । उच्यते । 'ओर्गुणः' इत्यत्र
ओरोदिति वक्तव्ये गुणसंग्रहणम् 'संज्ञापूर्वकौ विधिरनित्यो यथा स्यात्' इति
ज्ञापकात् 'हृद्गग' इत्यस्यानित्यत्वेनाप्रवर्तमानत्वादादिवृद्धिरेवात्रेति ऋजवः
समादधते । परे तु प्रतिपदोक्तहृदयपर्यायस्य हृच्छब्दस्य 'हृद्गग' इत्यत्र
ग्रहणात् 'हृदयस्य हृल्लेखयदण्लासेषु' इति हृदादेशस्यादिवृद्धौ साधयति
तत्र 'हृदयस्य हृल्लेख' इत्यादिग्रंथविरुद्धम् । तथाहि 'वा शोकव्यमरोगेषु'
इत्यत्र सौहार्दं सौहृदयम् । ब्राह्मणादित्वात्प्यम् । हृदादेशपक्षे 'हृद्गगलि-

ध्वंते पूर्वपदस्य च' इत्युभयपदवृद्धिरिति काशिकाकारो व्याख्यत् । वयं तु ब्रूमः । 'हृद्भग' इत्यत्र 'अर्थवद्ग्रहणेनानर्थकस्य' इति परिभाषया हृदयवाचिनो हृदयादेशस्य वा हृच्छब्दस्यैव ग्रहणम् । तेनात्र 'सुहृदुर्हृदौ मित्रामित्रयोः' इति निपातितस्य सुहृच्छब्दस्य मित्रवाचित्वेनार्थवत्त्वात्तद्वयवो हृच्छब्दस्यदंतस्योत्तरपदस्य वृद्धिर्न भवत्यवयवस्यानर्थत्वादित्यादिवृद्धिरेवात्र भवति । असुमेवाशयं मनसि निधाय 'विनयं विशेषयति सौहृदेन सः' इति माघः । 'सौहृदं हि मनसो न गेहयोः' इति केशवार्कोपि सौहृदशब्दं प्रायुंकेति निरवयमिति ॥ ३२ ॥

अथ दुष्टानां गणकूटभकूटग्रहकूटानां परिहारं शालिन्याह—

मैत्र्यां राशिस्वामिनोरंशनाथद्वंद्वस्यापि स्याद्गणानां न दोषः ।
खेटारित्वं नाशयेत्सन्नकूटं खेटप्रीतिश्चापि दुष्टं भकूटम् ॥३३॥

मैत्र्यामिति ॥ स्त्रीपुंसराशिस्वामिनोर्मैत्र्यां सत्यां तथा राशिनवांशयोर्द्वंद्वं शुभं तस्यापि मैत्र्यां सत्यां गणानां दुष्टगणानां दोषो न स्यात् । स्त्री रक्षोगणा पुमान्मनुष्यगणो देवगणो वा तदा गणदोषो न स्यादित्यर्थः । यदाहात्रिः—'राशीशयोः सुहृद्भावे मित्रत्वे वांशनाथयोः । गणादिदौष्ट्येष्युद्वाहः पुत्रपौत्रप्रवर्धनः ॥' इति । अथ सन्नकूटं शुभफलदं भकूटं राशिकूटं तृतीयैकादशादिकं खेटारित्वं ग्रहयोः शत्रुतासंबन्धिं दोषं नाशयेत् । एवमेव खेटप्रीतिर्ग्रहमैत्री चापि दुष्टं भकूटं षडष्टकादिकसंबन्धिं दोषं नाशयेदित्यर्थः । तदुक्तं सप्तर्षिमतं विवाहपटले—'नभोगारिभावं हरेत्सन्नकूटं विरुद्धं भकूटं हरेत्खेटमैत्री । सदा नाशयत्येकनाडीसमाजो भकूटादिकान्सप्तमेदांश्च तेषाम् ॥' अत्र चतुर्थचरणः 'प्रोक्ते दुष्टभकूटके' इत्यादिना पुनरुक्तोपि स्मरणाविच्छेदार्थं पठितः । यत्पूर्वं नारदेन—'एकाशीशे मित्रभावे शुभदं पाणिपीडनम् । द्विर्द्वादशे त्रिकोणे च न कदाचित्पडष्टके ॥' इति । एतन्नाडीदोषे सत्येव द्रष्टव्यम् । अधुनोदितवाक्यस्वरसात् । 'भवनपतिसुहृत्वं स्यात्तथैकाग्रिपत्यं यदि भवनवशित्वं चैव षष्ठाष्टकेपि । शुभकूदिह विवाहोऽन्योन्यताराविशुद्धौ यदि खलु फणिचक्रे स्यान्न नाडीसमाजः ॥' इति श्रीपत्युक्तेश्च । अन्यथा प्रागमिहितवसिष्ठादिवाक्यान्यनर्थकान्यापद्येरन्निति ॥ ३३ ॥

अथ क्रमप्राप्तसकलकूटप्रधानं नाडीकूटं स्वधरयाह—

ज्येष्ठार्थम्णेशनीराधिपभयुगयुगं दास्रभं चैकनाडी

पुष्येदुत्वाष्ट्रमित्रांतकवसुजलभं योनिबुध्ने च मध्या ।

चाय्वग्निव्यालविश्वोड्युगयुगमथो पौष्णभं चापरा स्या-

इंपत्योरेकनाड्यां परिणयनमसन्मध्यनाड्यां हि मृत्युः ३४

ज्येष्ठेति ॥ ज्येष्ठा प्रसिद्धा अर्थम्णमुत्तराफाल्गुनी ईश आर्द्रा नीराधिपो

चरुणस्तद्वं शततारका एभ्यो नक्षत्रेभ्यो युगयुगं द्वयं द्वयं ज्येष्ठामूलं उत्तरा-
फल्गुनीहस्तश्च आर्द्रापुनर्वसुश्च शततारकापूर्वाभाद्रपदा चेत्यर्थः । दास्रभम-
श्विनी च एतन्नक्षत्रनवकं परस्परमेकनाडीत्युच्यते । अथ पुण्यः प्रसिद्धः इन्दु-
मृगः त्वाष्ट्रं चित्रा मित्रोऽनुराधा अंतकं भरणी वसुधेतिष्ठा जलभं पूर्वाषाढा
योनिः पूर्वाफल्गुनी बुधयोऽहिर्बुध्न्यः उत्तराभाद्रपदा एतन्नक्षत्रनवकं परस्परं
मध्यनाडीत्युच्यते । अथ वायुः स्वाती अश्विः कृत्तिका व्याल आश्लेषा विश्वो-
द्वत्तराषाढा एभ्यो युगयुगं स्वाती विशाखा च कृत्तिका रोहिणी च आश्लेषा
मघा च उत्तराषाढा श्रवणश्चेत्यर्थः । अथो पौष्णभं रेवती च एतन्नक्षत्रनवक-
मपरा तृतीयनाडीत्युच्यते । एतत्फलमाह दंपत्योः स्त्रीपुंसयोरैकनाड्यां परि-
णयनमसदुष्टफलं स्यात् । मध्यनाड्यां हि निश्चयेन मृत्युर्द्वयोरपि स्यात् । 'मू-
लैर्द्राकंभपाइयजैकचरणादित्यार्यंमेशाश्विभैर्याम्यैर्द्वीज्यममित्रभार्यवसुभत्वा-
श्लोन्वहिर्बुध्न्यभैः । अन्यैर्नाड्य इहैकनाडिनवके स्यातां द्विमे चेन्मृतिर्गोदाद-
क्षिणतः क्वचिन्नृपमुखे पार्श्वैकनाडी हिता ॥' गोदादक्षिणतः सर्ववर्णेषु पार्श्वै-
कनाडी हिता । क्षत्रियादौ क्वचित् अन्यकन्याया अलाभे पार्श्वैकनाडी हिते-
त्यर्थः । यदाह गर्गः—'नाडीकूटं तु संप्राप्तं कूटानां तु क्षिरोमणिः । ब्रह्मणा
कन्यकाकण्ठसुत्रत्वेन विनिर्मितम् ॥' इति । वराहः—'आद्यैकनाडी कुरुते
वियोगं मध्याख्यनाड्यामुभयोर्विनाशः । अंत्या च वैषम्यमतीव दुःखं
तस्माच्च तित्तः परिवर्जनीयाः ॥' इति । अत्र चकन्यासो वसिष्ठेनोक्तः—
'आवृत्तिमिभैश्चिमिरश्विभाघं क्रमोत्क्रमात्संगणयेदुद्धति । यदेकपर्वण्युभयोश्च
धिष्ये नेष्टा नृनार्योभृशमेकनाडी ॥' फलेऽपि विशेषमाह वसिष्ठः—'सा
मध्यनाडी पुरुषं निहंति तत्पार्श्वनाडी खलु कन्यकां तु । आसन्नपर्यायसमा-
गताश्चेद्वर्षेण साप्यंतरिता त्रिवर्षैः ॥' इति । उत्तरार्धस्यायमर्थः । आसन्ने समी-
पस्थिते पर्याये आवृत्तौ चेदेकनाडी समागता यथाऽश्विन्यार्द्रयोर्भरणीमृगयोः
रोहिण्याश्लेषयोर्वा सा नाडी वर्षेणैकेन स्त्रीपुंसयोरुक्ता शुभफलदात्री स्यात् ।
यदा त्वश्विन्युत्तराफल्गुन्योरितरकृतव्यवधाना सा नाडी त्रिभिर्वर्षैरुक्ता शुभ-
फलदात्री स्यात् । अत्र सफले नाडीनक्षत्रे अस्मदुक्तं पद्यद्वयम् 'दस्त्रेशादित्य-
र्यमार्कैर्द्रमूलतोयाधीशाजांघ्रिभान्येकनाडी । मध्या याम्यैर्द्वीज्ययोन्यृक्षचित्रा-
मित्रक्षोभोवस्वहिर्बुध्न्यभानि ॥ वद्विब्राह्मर्क्षाहिपित्यानिलर्क्षद्वीशाविश्वेवि-
ष्णुपौष्णे परा च । दंपत्योर्मे सन्निकृष्टे हि दुःखं वर्षेण स्यात्सांतराले त्रि-
वर्षैः ॥' इति । ग्रंथकर्त्रा तु नाडीदोषस्य तावदवस्थाक्रममनंगीकृत्य नाडीन-
क्षत्राण्येवोक्तानि ॥ अश्विनीमृगयोरिव नाडीमेदे तु दोषाभाव एव तेनाष्टौ
गुणा इत्यर्थः । इयं चाश्विन्यादित्रिकगणना कन्यायाश्चतुश्चरणे जन्मनक्षत्रे
सति । यदा तु त्रिचरणं नक्षत्रं तदा कृत्तिकामारभ्य चतुःपर्वगणना सामि-
जित् । द्विचरणत्वे तु कन्यानक्षत्रस्य मृगशीर्षतः पंचपर्वगणना । यदाह ना-
रदः—'चतुस्त्रिद्वयंघ्रिभोत्थायाः कन्यायाः क्रमशोऽश्विभात् । वद्विभार्विदु-
भाभाडी त्रिचतुःपंचपर्वसु ॥ गणयेत्संख्यया चैकनाड्यां मृत्युर्न संशयः ॥ अमु-

मर्थं स्पष्टमाह गर्गः—‘चतुःपात्कन्यकाक्षं गणयेदधिभादिकम् । त्रिभं
सव्यापसव्येन मित्रं पर्वं सुखावहम् ॥ कन्यकक्षं त्रिपाच्चैस्याङ्गणयेत्कृतिका-
दिकम् । चतुर्भिः पर्वमिस्त्रदमिजित्तरकान्वितम् ॥ कन्यकक्षं द्विपाच्चैस्या-
ङ्गणयेत्सौम्यभादिकम् । पंचमिस्त्ववरोहे तु पंचमांगुलिर्वर्जिते ॥’ एतत्फलमप्याह
गर्गः—‘संश्लिष्टा मध्यनाडी तु पुरुषं हन्ति वेगतः । संश्लिष्टा पार्श्वनाडी तु कन्यकां
हन्त्यसंशयम् ॥’ इति ‘आसन्ना स्वेकनाडी स्यादासन्नमृतिदायिनी । दूरस्था चैक-
नाडी स्याददूरानिष्टकारिणी ॥’ इति । दूरं बहुकालम् । जगन्मोहने नार-
दः—‘एकनाडीविवाहश्च गुणैः सर्वैः समन्वितः । वर्जनीयः प्रयत्नेन दंपत्योर्निधनं
यतः ॥’ इति । आसां नाडीनां देशभेदेन व्यवस्थामाह जगन्मोहने ना-
रदः—‘चतुर्नाडी त्वहल्यायां पांचाले पंचनाडिका । त्रिनाडी सर्वदेशेषु व-
र्जनीया प्रयत्नतः ॥’ इति । अहल्यापांचालौ देशविशेषौ । सर्वदेशशब्दः
अहल्यापांचालव्यतिरिक्तदेशेषु वर्तते । ‘विशेषसन्निधाने आस्नातं सामान्यं
तदतिरिक्ते सामान्ये वर्तते’ इति न्यायात् । ब्राह्मणा आयाता वसिष्ठो-
प्यायात इतिवत् । ननु—‘चतुस्त्रिद्वयं त्रिभोत्थायाः’ इति ‘चतुर्नाडी त्वह-
ल्यायाम्’ इत्यनयोर्वाक्ययोः सामान्यविशेषभावयोः समापन्नयोरयमर्थः सं-
पन्नः । कन्यक्षे च चतुःपादे सत्यश्विन्यादित्रिनाडी अहल्यापांचालव्यतिरिक्त-
सर्वदेशेषु स्यात् । तथा कन्यक्षे त्रिपादे कृतिकादिचतुःपर्वनाडी अहल्याया-
मेव स्यात् । तथा कन्यक्षे द्विपादे मृगादिपंचपर्वनाडी पांचाल एव स्यात् ।
एवं देशभेदेन नाडीनयत्ये सति तद्देशेषु प्रोक्तमिन्नेषूपन्नायां कन्यकायां
नाडीविचारो न स्यादेव । तथा त्रिपादे द्विपादे वा कन्यक्षे सति सर्वेष्वपि
देशेषु त्रिनाडीविचारो न स्यात् । एवं सति पुनर्वसुकृतिकाप्रभृतीनां त्र्यंग्री-
णामुभयपार्श्वधिष्ण्यानां तत्तन्नाडीस्थैः सर्वनक्षत्रैः सह नाडीविचाराभावः
प्रसज्येत । तथा मृगचित्राधनिष्ठाद्वयंग्रीणां मध्यनाडीधिष्ण्यानां मध्यनाडी-
संस्थैः सर्वैर्भरण्यादिभैः सह च तथा चतुष्पादे भे तु देशविशेषे नाड्यभाव
एव प्रसज्येत । न चेष्टापत्तिरिति वाच्यम् । आर्यावर्तनिवासिकलशिष्टाच्चा-
रविरोधप्रसंगात् । नच ‘त्रिनाडी सर्वदेशेषु वर्जनीया प्रयत्नतः’ इत्युक्तेरह-
ल्यापांचालयोरपि देशयोस्त्रिनाड्यस्येवेति वाच्यम् । ‘चतुर्नाडी त्वहल्यायां
पांचाले पंचनाडिका’ इत्येतद्विशेषसाहचर्यात् । अत्रेमां समाधिसरणि प-
श्यामः । ‘चतुस्त्रिद्वयं त्रिभोत्थायाः कन्यायाः क्रमशोऽधिभात् । वह्निभादिदु-
भान्नाडी त्रिचतुष्पंचपर्वभिः ॥’ इति पद्येन कश्यपो नाडीत्रयविचारमभिधा-
यानुपदमेव ‘रेखास्तिस्रो विरच्याशु दक्षभाद्यानि विन्यसेत् । एकरेषास्थयो-
र्मृत्युर्दंपत्योर्जन्मधिष्ण्ययोः ॥’ इति पुनरपि त्रिनाडीमुपन्यस्तवान् । सा च
त्रिनाडी सर्वेष्वपि कन्यानक्षत्रेषु सर्वेष्वप्यहल्यापांचालसहितेषु देशेषु अ-
वश्यं विचार्या यथास्यादित्येतदर्थमुक्ता । नचेदं त्रिनाड्या लक्षणवाक्यमिद-
मिति वाच्यम् । एवं चतुर्नाडीपंचनाड्योरपि लक्षणाभिधानं कर्तव्यं स्यात् ।
किंच यदि लक्षणवाक्यमंगीक्रियेत तदा वसिष्ठवाक्यवदनुलोमविलोमगणना

वक्ष्यया स्यात्सा च नोक्तेति विधिवाक्यमेवैतत् । तस्माद्वसिष्ठादिमिर्देशनक्ष-
त्रमेदेनानित्यप्रवृत्तिके चतुःपञ्चनाड्यावुपेक्ष्य सकलदेशव्यापित्वासकलनक्ष-
त्रव्यापित्वाच्च त्रिनाड्येवोक्ता । नचैतावता चतुःपञ्चनाड्यौ स्वस्वदेशव्यति-
रिक्तान्यदेशेषु नैवावलोक्ये किंतु सर्वेष्वपि देशेषु विचार्ये । तत्र स्वदेशे दो-
षमहत्त्वमन्यदेशे दोषाल्पता त्रिनाडी तु सर्वत्रैव समानदोषा । यदाह
भनुः—‘अहस्यायां चतुर्नाडीसंयोगः कालमृत्युदः । एष योगोन्यदेशेषु ह्यप-
मृत्युफलप्रदः ॥ पञ्चनाडीसमायोगः पांचाले कालदंडदः । इतरत्र समायोगो
दुःखदारिद्र्यदोषकृत् ॥ त्रिनाड्यां तु समायोगः सर्वत्रानिष्टकारकः’ इति ।
यत्तु ज्योतिर्निबंधे ज्योतिःप्रकाशे अश्विन्यादित्रिनाडीं प्रकृत्यामिहितम्—
‘निधनं मध्यमनाड्यां दंपत्योर्नैव पार्श्वयोर्नाड्योः’ इति । अत्र पार्श्वनाड्यां
मृत्युरूपमहादोषाभावं मत्वा विवाहादिकरणं शुभमित्यर्थः । ततः क्षत्रिया-
दिविषयं गोदावरीतो दक्षिणदेशवासिविषयं वा । तदप्युक्तं तत्रैव—‘करग्रहे
पृष्ठनाड्यौ न निंधे इति यद्वचः । तत्क्षत्रियादिविषयं गौतम्या याम्यतस्तथा ॥’
इति । गौतमी गोदावरी । अत्रार्थे आर्षमूलं मृग्यम् । इयं चाश्विन्यादित्रि-
नाडी गुर्वादिष्वप्यनिष्ठा प्रभुपण्यांगनादौ न शुभैव । उक्तंच स्वरोदये—
‘एकनाडी स्थिता यत्र गुरुमंत्राश्चदेवताः । तत्र द्वेषं रुजं मृत्युं क्रमेण फल-
मादिशेत् ॥ प्रभुः पण्यांगना मित्रं देशं ग्रामं पुरं गृहम् । एकनाडीस्थितं
भयं विरुद्धं वेधवर्जितम् ॥’ इति । अत्र नाडीवेधे चरणवेध आवश्यकविष-
यस्याज्यः । एतदप्युक्तं तत्रैव—‘आद्यांशेन चतुर्थांशं चतुर्थांशेन चादिमम् ।
द्वितीयेन तृतीयं तु तृतीयेन द्वितीयकम् ॥ एवं भांशव्यधो येषां जायते
वरकन्ययोः । तेषां मृत्युर्न संदेहः शेषांशाः स्वरूपदोषदाः ॥’ इति । तत्राप्याव-
श्यकत्वे गुरुः—‘दोषापनुत्तये नाड्या मृत्युंजयजपादिकम् । विधाय ब्राह्मणां-
श्चैव तर्पयेत्काचनादिना ॥ हिरण्यमीं दक्षिणां च दद्याद्गर्णादिकूटके । गावोऽर्ज-
वसनं हेम सर्वदोषापहारकम् ॥’ इति । एवं सर्वसंमतत्वादष्टौ कूटमेवा अमि-
हिता नान्ये—‘मार्हेद्रं गौडदेशे च मालवे रज्जुसंज्ञकम्’ इत्यादिवादरायणवा-
क्येन कूटानां तत्तद्देशविषयतापादनात् । ते च कूटमेवा वसिष्ठसंहितायामस्म-
त्पितृचरणकृते तोडरानंदे च सामान्यविशेषभावसहिता द्रष्टव्याः ॥ ३४ ॥

अथ प्राच्यसंमतं वर्गकूटमार्ययाह—

अकचटतपयशवर्गाः खगेशमार्जारसिंहशुनाम् ।

सर्पाखुमृगावीनां निजपंचमवैरिणामष्टौ ॥ ३५ ॥

अकचटेति ॥ नामकर्मप्रकरणे चूचेचोलापदेष्वाद्य इत्यम्बुहलरूपाः सर्वे
वर्णा अस्माभिरभिहितास्त्राचरूपोऽवर्गः कुचुदतुपुवर्गा इति पंचवर्गाः एको
चवर्गः अन्यः शवर्गः एवमष्टौ वर्गाः । तत्र अवर्गः खगेशस्य गरुडस्य कवर्गो
मार्जारस्य चवर्गः सिंहस्य टवर्गः शुनः कुकुरस्य तवर्गः सर्पस्य पवर्गः भा-

खोर्मूषकस्य यवर्गो मृगस्य शवर्गो मेषस्य । अत्र निजात्स्वस्यात्पंचमा वैरिणो येषां ते तथोक्ताः । गरुडसर्पयोः मार्जारमूषकयोः सिंहमृगयोः श्वमेषयोः परस्परं महावैरमित्यर्थः । अत्र स्त्रीपुंसयोर्नक्षत्रद्वयं भक्ष्यभक्षकवर्गं चेत् भवेत्तदाऽशुभम् । यदा त्वेकवर्गं उदासीनवर्गं वा स्यात्तदा शुभमेव । एतच्च स्वामिसेवकयोरपि विचार्यम् । उक्तं च ज्योतिर्निबन्धे—‘वर्गेशास्ताक्ष्यमार्जारसिंहश्वव्यालमूषकाः । मृगश्च शशकस्तत्र स्ववर्गात्पंचमो रिपुः ॥’ ॥ ३५ ॥

अथैवं कूटान्यभिधायेदानीं नक्षत्रराश्यैक्ये विशेषं शालिन्याह—

राश्यैक्ये चेद्भिन्नमृक्षं द्वयोः स्यान्नक्षत्रैक्ये राशियुग्मं तथैव ।
नाडीदोषो नो गणानां च दोषो नक्षत्रैक्ये पादभेदे शुभं स्यात् ३६

राश्यैक्ये इति ॥ द्वयोः स्त्रीपुंसयोरेकराशित्वे सति यदि भिन्नमृक्षं स्यात्तदा नाडीदोषो गणानां च राक्षसमनुष्यगणानां च दोषो नास्ति । यथा एकस्मिन्नाशौ शततारकापूर्वाभाद्रपदापादत्रयं च इत्येवंरूपो नक्षत्रभेदः । तथैव नक्षत्रैक्ये राशियुग्मं राशिद्वयं चेत्स्यात्तदापि प्रागुक्तो दोषो न स्यात् । उपलक्षणत्वात्तारादोषोपि न भवेत् । यथा एकस्मिन्नेव नक्षत्रे पूर्वाभाद्रपदाख्ये पूर्वाभाद्रपदायाः प्रथमपादत्रयं कुंभे चतुर्थचरणश्च मीने इत्येवंरूपो राशिभेदः । यदाह नारदः—‘एकराशौ पृथग्धिष्ये दंपत्योः पाणिपीडनम् । उत्तमं मध्यमं भिन्नराश्येकक्षगयोस्तयोः ॥ एकक्षं चैकराशौ च विवाहः प्राणहानिदः ॥’ वसिष्ठः—‘दंपत्योर्जन्ममे चैक्ये राशौ च निधनं तयोः । एकस्य च तथोद्वाहे किञ्चिद्भेदेपि वानवा ॥’ इति । नक्षत्रभेदे राशिभेदे च गर्गः—‘एकराशिं विना नाडीयोगमादौ विवर्जयेत् । न दोषस्त्वेकराशिस्थे कूटेन्येषु तु मृत्युदः ॥’ इति ॥ भृगुरपि—‘दंपत्योरेकराशिश्चेत्पृथग्मृक्षं यदा भवेत् । वसिष्ठोक्तो विवाहः स्याद्गणनाडीं न योजयेत् ॥’ इति । अतएवाह केशवार्कः—‘भ-भिन्नराश्योर्यदि भिन्नमृक्षमभिन्नमृक्षं यदि भिन्नराश्योः । प्रीतिस्तदानीं नि-बिडा नृनार्योश्चेत्कृत्तिकारोहिणिवन्न नाडी ॥’ इति । चतुर्थचरणस्यायमर्थः । चेद्यदि कृत्तिकारोहिणीवत्स्यात्तदापि नाडीदोषो न स्यात् । उपलक्षणत्वाद्गणदोषोऽपि । यथा कृत्तिकारोहिण्योरेकनाडीत्वेपि गणदौष्ट्येपि तत्सूचिताशुभफलं नैव स्यात् । अत्रापि प्रथमतः पुंतारापेक्षिता द्वितीया स्त्रीतारेत्यपि विशेषो ध्येयः । यदाह गर्गः—‘एकराशौ पृथग्धिष्ये पुंतारा प्रथमा भवेत् । अतीव शोभना प्रोक्ता स्त्रीतारा चेत्त्वशोभना ॥’ इति । तदैवं कैमुतिकन्यायेन यत्र नाडीगणदोषाद्यभावो यथा रोहिणीमृगयोर्हस्तचित्रयोर्वा तत्र पाणिपीडनं शुभं स्यादिति किं वाच्यमित्यर्थः । अथैकराशिनक्षत्रत्वेऽपवादमाह—नक्षत्रैक्ये इति । स्त्रीपुंसयो राश्यैक्ये नक्षत्रैक्ये च यदि चरणभेदो यथा भरण्याः प्रथमपादे पुंसो जन्म द्वितीयपादे स्त्रियास्तदापि शुभं कल्याणं स्यात् । तदुक्तं केशवार्केण—‘पराशरः प्राह नवांशभेदादेकक्षराश्वयोरपि सौमनस्यं’ इति । सौमनस्यं प्रीतिः । वसिष्ठेनापि—‘एकगृहसंभवानां भवति विवाहः

सुतार्थसंपत्तौ । यद्युभयोरेकक्षं भवति तदा चांशको भिन्नः ॥' इति । एतच्च संकोचविषयं वेदितव्यम् । तथाच जगन्मोहने—'एकक्षं चैकराशौ च विवाहस्त्वशुभः स्मृतः । संकोचे तु तदा कार्यो भिन्नः पादो यदा तयोः ॥' इति । अत्रापि विशेषो ज्योतिर्निबन्धे विधिरत्ने—'रोहिण्यार्द्रामर्षेर्द्राक्षी तिष्यश्रवणपौष्णभम् । उत्तरा प्रोष्ठपाक्षैव नक्षत्रैक्येऽपि शोभनाः ॥' इति । इंद्राक्षी विशाखा । तदेतत्स्पष्टमुक्तं तत्रैव विधिरत्ने—'विशाखिकार्द्रश्रवण-प्रजेशतिष्यात्यतत्पूर्वमघाः प्रशस्ताः । स्त्रीपुंसतारैक्यपरिग्रहे तु शेषा विवर्ज्या इति संगिरंते ॥' इति । शेषास्तारा इत्यर्थः । अत्र द्वयोरन्यतरस्य वा जन्मरा-शिनक्षत्राद्यज्ञाने उपायमाह वसिष्ठः—'अज्ञातजन्मनां वृणां नामभे परिकल्पना । तेनैव चितयेत्सर्वं राक्षिकृटादिजन्मवत् ॥ जन्मभं जन्मधिष्ण्येन नामधिष्ण्येन नामभम् । व्यत्ययेन यदा योज्यं दंपत्योर्निधनप्रदम् ॥' इति 'कुर्यात्षोडशकर्माणि जन्मराशौ बलान्विते । सर्वाण्यन्यानि कर्माणि नामराशौ बलान्विते ॥' इति । बृहस्पतिरपि—'व्यवहारराजसेवासंग्रामग्राममैत्रेपु । ज्ञातेऽपि जन्मराशौ फलमुक्तं नामराशिवशात् ॥' इति । नाम्नः सकाशाज्जन्म-नक्षत्रज्ञानं स्वरोदयाभिहितशतपदचक्रांतर्गतस्त्रीयनामादिवर्णवशाज्ज्ञेयमिति । यस्तु ऋकारादिवर्णो नास्ति ऋषभादिनामसु च दृश्यते तत्र यथासंप्रदायं व्यवस्था ॥ ३६ ॥

अथ विवाहे एवं मासशुद्धिं दंपत्योरानुकूल्यशुद्धिं चोक्त्वेदानीं सूक्ष्मं निर्दोषं दिनलग्नविचारं वक्ष्यति । तत्रैकविंशतिः सर्वसंमता दोषा नारदेन परिगणिताः—'एकविंशतिदोषाणां नामरूपफलानि च । पितामहोक्तं संवीक्ष्य तानि वक्ष्ये समासतः ॥ पंचांगशुद्धिरहितो दोषस्त्वाद्यः प्रकीर्तितः । उदयास्तशुद्धिरहितो द्वितीयः सूर्यसंक्रमः ॥ तृतीयः पापषड्वर्गो भृगुः षष्ठः कुजोऽष्टमः । गंडांतं कर्तरीरिः फषडष्टेदुश्च संग्रहः । दंपत्योरष्टमं लग्नं राशिर्विषधदी तथा । दुर्मुहूर्तो वारदोषः खार्जूरिकसमांघ्रिभम् ॥ ग्रहणोत्पातभं क्रूरविद्धर्षं क्रूरसंयुतम् । कुनवांशो महापातो वैधृतिश्चैकविंशतिः ॥' इति । अन्यैस्तु दश दोषा उक्ताः—'वैधश्च लत्ता च तथा च पातः खार्जूरयोगो दशयोगचक्रम् । युतिश्च जामित्रमुपग्रहाश्च बाणाख्यवज्रो दश चैव दोषाः ॥' इति व्यवहारोच्चयेऽभिधानात् । दुर्मुहूर्तो 'रवावर्धमा' इत्यादिः । वारदोषः कुलिकादिः क्रूरसंयुतमित्यस्योपलक्षणत्वादकालवृष्टिना कोऽपि दोषो गृह्यते । यदाह वसिष्ठः—'पंचांगशुद्धिरहिताश्चोत्पाताऽकालवृष्टिजाः' इति । एषां दोषाणां कर्मविशेषे फलमाह वसिष्ठ एव—'एकविंशन्महादोषास्त्वेते ब्रह्ममुखोदिताः । कदाचिन्नैव सीदंति गुणानां कोटिकोटिभिः ॥ तस्मादेतेषु दोषेषु कदाचिन्नाचरेच्छुभम् । विवाहे विधवा नारी मरणं व्रतबन्धने ॥ ग्रामनाशः प्रतिष्ठायां सीमंते गर्भनाशनम् । नवान्नभोजने मृत्युः कृषौ तत्फलनाशनम् ॥ कर्तुर्नाशो गृहार्भे प्रवेशे पतिनाशनम् । यात्रायां कर्तुर्नाशः स्याद्युद्धयाने विशेषतः । लभ्यते सुमहत्पुण्यमेषु श्राद्धादिकर्मभिः' इति । ग्रंथकर्त्रा तु दोष-

लक्षणस्य वक्तव्यत्वात्पृथग्दोषनामानि नोक्तानि । तत्र पंचांगदोषदुर्मुहूर्तवारदोषग्रहणोत्पातनक्षत्रदोषा आद्ये शुभाशुभप्रकरणे निरूपिता एवेति पुनर्नोच्यन्ते । दुर्मुहूर्तवारदोषयोः पुनरभिधाने प्रयोजनं तत्रैव वयं वक्ष्यामः । अतो न्यान्दोषान्सलक्षणान्विवक्षुरादौ व्याख्यानिरपेक्षत्वेन सुगमं षड्वर्गदोषमाह । कुजशुक्रेत्यादिचतुर्भिः पदैः । तत्र ग्रहनवांशस्वामिनः आदिमेन मंजुभाषिणीवृत्तेनाह—

कुजशुक्रसौम्यशशिसूर्यचंद्रजाः कविभौमजीवशनिशौरयो गुरुः ।
इह राशिपाः क्रियमृगास्यतौलिकेंदुमतो नवांशविधिरुच्यते बुधैः

कुजेति ॥ अत्र लग्नादीनां लक्षणं नारदेनोक्तं—‘त्रिंशद्भाग्नात्मकं लग्नं होरा तस्यार्धमुच्यते । लग्नत्रिभागे द्रेष्काणो नवमांशो नवांशकः । द्वादशांशो द्वादशांशस्त्रिंशांशस्त्रिंशदंशकः । षड्वर्गाः कथिता ह्येते तेषामीशा इमे स्मृताः’ इति । तत्रैते भौमशुक्रबुधचंद्रसूर्यबुधशुक्रभौमगुरुशनिगुरुवः क्रमेणैह षड्वर्गे राशिपा मेषादिराशीनां स्वामिनः । क्रियेति । क्रियो मेषः मृगास्यं मकरः तौलिकं तुला इंदुमं कर्कः एभ्यो राशिभ्यो द्वादशस्वपि राशिषु नवांशविधिर्बुधैरुच्यते । मेषे मेषादेव वृषे मकरादेव मिथुने तुलातः कर्के कर्कादेव एवं सिंहपि मेषादेव एवं कन्यादिष्वपि राशिषु मकरादित एव । एवमेव धनुरादिष्वपि-त्यर्थः । यदाह नारदः—‘सिंहस्याधिपतिर्भानुश्चंद्रः कर्कटकेश्वरः । मेषवृश्चिकयोर्भौमः कान्यामिथुनयोर्बुधः ॥ धनुर्मीनयोर्देवज्यः शुक्रो वृषतुलेश्वरः । शनिर्मकरकुंभेश इत्येते राशिनायकाः ॥’ इति । ‘नवमांशा मेषसिंहचापमेषादयः क्रमात् । क्रमाद्गोमृगकन्यासु ज्ञेयाः स्युर्मकरादयः ॥ तुलामिथुनकुंभेषु स्युः क्रमेण तुलादयः । अलिकर्कटमीनेषु क्रमात्स्युः कर्कटादयः ॥’ इति ॥ ३७ ॥

अथ होराविधिं गायत्रीछंदोभेदेन शशिवदनावृत्तेनाह—

समग्रहमध्ये शशिरविहौरा ।

विषमभमध्ये रविशशिनोः सा ॥ ३८ ॥

समग्रहेति ॥ पंचदशभाग्नात्मकैका होरा समग्रशिमध्ये प्रथमा चंद्रस्यापरा सूर्यस्य । विषमराशिमध्ये प्रथमारवेरपरा चंद्रस्येत्यर्थः । ‘होराकेंद्रोरोजशशौ समभे चंद्रसूर्ययोः’ इति नारदोक्तेः ॥ ३८ ॥

अथ त्रिंशांशद्रेष्काणान्वसंततिलकयाह—

शुक्रज्ञजीवशनिभूतनयस्य बाण-

शैलाष्टपंचविशिखाः समराशिमध्ये ।

त्रिंशांशको विषमभे विपरीतमसा-

द्रेष्काणकाः प्रथमपंचनवाधिपानाम् ॥ ३९ ॥

शुक्रश्चेति ॥ समराशिमध्ये क्रमेण प्रथमतः पंचानामंशानां शुक्रः स्वामी
ततः शैलानां सप्तानां शो बुधः ततोऽष्टानां जीवो गुरुः ततः पंचानां शनिः
ततो विशिखा बाणाः पंच तेषां भूतनयो भौमः । शुक्रशैत्यादिसमाहारद्वंद्वः ।
विषममे तु अस्मात्समराशेर्विपरीतं ज्ञेयम् । यथा प्रथमतः पंचानां भौमः
ततः पंचानां शनिः ततोऽष्टानां गुरुः ततः सप्तानां बुधः ततः पंचानां शुक्र
इत्यर्थः । अयमेव त्रिंशांशकसंज्ञ इति । यदाह नारदः—‘कुजाकींज्यशु-
क्राणां बाणेष्वष्टाद्रिभार्गवाः । भागाः स्युर्विपसे ते तु समराशौ विपर्ययात् ॥’
इति । अत्र केचिदाहुः । तुर्विशेषे तुशब्दो हि प्रथमाबहुवचनांतस्ततः प्रथमां-
तसामानाधिकरण्यानुरोधादानंतयाच्च बाणादिका भागा एव परास्मृश्यंते न स्वा-
मिनः अनानंतयांश्चिन्नविभक्तिकत्वाच्च । तथासत्ययमर्थः । समराशौ तु विशेषः
ते बाणादिका भागा विपर्ययाद्यत्यस्तस्थितानामेव कुजादीनां ज्ञेयाः । यथा
प्रथमतः पंचानामंशानां स्वामी भौमः ततः सप्तानां शनिः ततोऽष्टानां गुरुः
ततः पंचानां बुधः ततः पंचानां शुक्र इति । मूलेष्वेवमेव वक्तुमुचितं तत्कस्य
हेतोर्द्वयोरपि वैपरीत्यम् । उच्यते । अव्ययानामनेकार्थत्वात्तयोः समुच्चयार्थत्वा-
गीकरणात्कुजादयोऽपि समुच्चयंते । तथा सति बाणादिका भागाः कुजा-
दिकाः स्वामिनोपि विपर्यस्ता ज्ञेया इत्यर्थः । अत्रार्थे प्रमाणं श्रुतकीर्तिव-
चनम् । यथा—‘पंचाथ पंच चाष्टौ सप्त च पंचैव चौजभवनेषु । धरणि सुत-
मंदसुरगुरुबुधशुक्राणां क्रमेणांशाः ॥ पंचैव सप्त चाष्टौ पंचपंचाथ युग्मभव-
नेषु । भागा भार्गवशशिसुतसुरेज्यशनिभूमिपुत्राणाम् ॥’ इति । अतएव
चराहेणापि—‘युजि तु ते विपर्यस्ता’ इत्यत्र तुशब्दः प्रयुक्तः । यदि नाय-
मर्थोऽभिप्रेतः स्यात्तदा न केपि तुशब्दं प्रयुंजीरन्निति सर्वं निरवद्यम् । द्रेष्का-
णका इति । अत्र प्रमाणदशांशाः द्वादशसु राशिषु प्रथमो द्रेष्काणः प्रथमस्य
स्वराश्यधीशस्य द्वितीयो द्रेष्काणः स्वराशितः पंचमराशीश्वरस्य तृतीयः स्व-
राशितो नवमराशीश्वरस्य । यथा वृषे प्रथमो द्रेष्काणो वृषाधीशशुक्रस्य द्वि-
तीयः कन्याधीशबुधस्य तृतीयो मकराधीशशनेरित्यर्थः । ‘स्युर्द्रेष्काणा लभ्रपंच-
ननवराशीश्वराः क्रमात्’ इति नारदोक्तेः ॥ ३९ ॥

अथ द्वादशांशं षड्वर्गोपसंहारं सफलं वसंततिलकयाह—

स्याद्द्वादशांश इह राशित एव गेहं

होराथ इकनमांशकसूर्यभागाः ।

त्रिंशांशकश्च षडिमे कथितास्तु वर्गाः

सौम्यैः शुभं भवति चाशुभमेव पापैः ॥ ४० ॥

स्यादिति ॥ इह षड्वर्गे द्वादशांशः सार्धमंशद्वयं तत्स्वराशित एवेष्टांशांतं
गणितं सद्यस्तद्वाशिस्वामी स द्वादशांशेश्वरः । ‘आरम्य लभ्रराशेस्तु द्वादशांशे-
श्वराः क्रमात्’ इति नारदोक्तेः । अन्यचरणत्रयं स्पष्टतरम् । तदुक्तं वसि-

ष्टेन—‘लघ्नं तदर्धं च ततस्त्रिभागो नवांशकश्च द्विदशांशकश्च । त्रिंशांशश्चेति हि वर्गषट्कं शुभं शुभव्योमचराधिपत्यम् ॥ यः पापषट्कर्गभवो हि दोषः पंचांगसौम्यग्रहलघ्नजातम् । गुणौघसंभोधिममोघबाणः शुण्यत्यशेषं खलु राघवस्य ॥’ इति । तस्मात्सौम्यग्रहषट्कर्गसांकर्यं सति सौम्यषट्कर्गस्त्रिभ्योऽधिकश्चेच्छुभः त्रिभ्यो हीनश्चेदशुभ इत्यर्थः ॥ ४० ॥

[अथेद्ववज्जया पूर्वमध्यापरभागयोगीनि भान्याह—

पौष्णेऽशशक्राद्रससूर्यनंदापूर्वार्द्रमध्यापरभागयुग्मम् ।

भर्ता प्रियः प्राग्युजिमे स्त्रियाः स्यान्मध्ये द्वयोः प्रेमपरे प्रिया स्त्री ॥

पौष्णेति ॥ पौष्णाद्रेव्यत्याः षट्भं भानि जात्यभिप्रायमेकवचनं पूर्वार्धयोगीनि ज्ञेयानि । भार्वादिद्वादशमध्ये पूर्वभागयोगीनि ज्ञेयानि । ज्येष्ठादीनि नव अपरभागयोगीनि ज्ञेयानि । फलमाह—भर्ता प्रिय इति । अयं भावः । राज्ञामंतःपुरस्थस्त्रीसमागमे गणिकादिसमागमे वा पूर्वार्धे युजि नक्षत्रे सति स्त्रीणां भर्ता प्रियः । मध्यभागयुजिमे परस्परं प्रीतिर्भवेत् । परे परभागयुजि मे स्त्री नृणां प्रिया भवेदिति । एवं वधूवरयोर्नवसमागमेऽपि ज्ञेयमिति रत्नमालाटीकायां महादेवेनोक्तम् ॥

भागमपि सेवकादिभ्यः स्वाभ्यादिभात्पूर्वत्वे विशेषं वसंततिलकयाह—

सेव्याधमर्णयुवतीनगरादिभं चे-

त्पूर्वं हि भृत्यधनिभर्तृपुरादिसद्भात् ।

सेवाविनाशधननाशनभर्तृनाश-

ग्रामादिसौख्यहृदिदं क्रमशः प्रदिष्टम् ॥

सेव्याधमर्णेति ॥ स्पष्टार्थम् । तथाचोक्तं डामरसंग्रहे—‘भामिनीजन्मनक्षत्राद्वितीयं पतिजन्मभम् । न शुभं भर्तृनाशाय कथितं ब्रह्मयामले ॥ प्रथमं सेव्यजन्मर्क्षं द्वितीयं सेवकस्य च । न सेवा सुस्थिरा तस्य जलबुद्बुदवत्प्रिये ॥’ इति । ‘ऋणग्राहकजन्मर्क्षं प्रथमं ऋणदस्य भात् । द्वितीयं ऋणसंबंधो न कर्तव्यः कदाचन ॥ कदाचिद्भव्यलोभेन क्रियते नैव लभ्यते । पार्वतीप्राणनाथेन प्रोक्तं डामरसंग्रहे ॥ ग्रामभं प्रथमं यस्य द्वितीयं जन्मभं भवेत् । न ग्राह्यः सर्वथा ग्रामो यतः प्राप्यार्थनाशदः ॥’ इति ॥]

अथ गंडांतदोषं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

ज्येष्ठापौष्णभसार्पभांत्यघटिकायुग्मं च मूलाश्विनी-

पित्र्यादौ घटिकाद्वयं निगदितं तद्भस्य गंडांतकम् ।

कर्काल्यंडजभांततोऽर्धघटिका सिंहाश्वमेषादिगा-

पूर्णांते घटिकात्मकं त्वशुभदं नंदातिथेश्चादिमम् ॥४१॥

ज्येष्ठेति ॥ गंडांतं नाम संधिविशेषः सचानेकविधः नक्षत्रसंधिस्तिथिसं-
 धिलग्नसंधिश्च तथायोगसंधिः करणसंधिर्वर्षसंधिरयनसंधिर्ऋतुसंधिर्माससंधिः
 पक्षसंधिर्दिनसंधी रात्रिसंधिर्मध्याह्नसंधिः प्रातःसंधिः सायंसंधिर्निशीथसं-
 धिश्च । तत्र तिथिनक्षत्रलग्नविशेषाणां यः संधिर्नियतकालः स गंडांतसंज्ञः ।
 अन्येषां तु संधिर्नियतकालसंधिशब्दवाच्य एव । तत्रादौ नक्षत्रगंडांतमुच्यते ।
 ज्येष्ठा प्रसिद्धा पौष्णभं रेवती सार्वभमाश्लेषा एषामंते घटिकाद्वयं तथा मूला-
 श्विन्यौ प्रसिद्धे पिश्र्यं पितरो देवतास्येति पिश्र्यं मघा 'वायवृतुपित्रुपसो यत्'
 इति यत् । एषामादौ घटिकाद्वयं च गंडांतं नाम । यथा रेवत्यश्विनयोराश्लेषा-
 मघयोर्ज्येष्ठामूलयोरंतरालवर्तिघटीचतुष्टयं नक्षत्रगंडांतमशुभदमित्युत्तरार्धेना-
 न्वयः । तदुक्तं रत्नमालायाम्—'पौष्णाश्विन्योः सार्वपिश्र्यर्क्षयोश्च यच्च ज्ये-
 ष्ठामूलयोरंतरालम् । तद्गंडांतं स्याच्चतुर्नाडिकं हि यात्राजन्मोद्वाहकालेष्वनि-
 ष्टम् ॥' इति । यत्तु वसिष्ठेनोक्तम्—'यदंतरालं पितृसार्वयोश्च मूलैर्द्रयोरा-
 श्विनपौष्णयोश्च । भसंधिगंडांतमिति त्रयं तद्यामप्रमाणं शुभकर्महन् ॥' इति ।
 यामः प्रहरो नक्षत्रभोगस्येति विशेषः । नारदोपि—'सार्पे न पौष्णधि-
 ण्याति षोडशांशा भसंधयः । तदग्रमेष्वाद्यजाताः पापा गंडांतसंज्ञकाः ॥
 द्रग्रं संधित्रितयं गंडांतत्रितयं महत् । मृत्युदं जन्मयानादिविवाहस्यापना-
 दिषु ॥' षोडशांशो नक्षत्रभोगस्यार्धप्रहर इति यावत् । आद्यजाताः षोड-
 शांशाः तदेतद्दोषमहत्त्वात्पत्वसूचनार्थम् । तथाहि चतुर्घटिके नक्षत्रगंडांते
 महान् दोषः । तदधिके त्वष्टघटिकात्मके मध्यमदोषः । ततोऽप्यधिके चरणाव-
 धिके त्वरूपो दोषः । अतएवोक्तं सूर्यसिद्धांते—'सार्पेद्रपौष्णधिण्या-
 नामंत्याः पादा भसंधयः । तदग्रमेषु सार्धांशो गंडांतं नाम कीलै-
 ते ॥ व्यतीपातत्रयं घोरं गंडांतत्रितयं तथा । एतन्नसंधित्रितयं सर्वक-
 र्मसु वर्जयेत् ॥' इति । अर्धांशश्चरणार्धं प्रहर इत्यर्थः । दीपिकायां च—
 'आद्ये मघाचतुर्भागे मूलपादाद्य एव च । रेवत्यंते चतुर्भागे विवाहः प्राणना-
 शकः ॥' इति । अथ लग्नगंडांतमुच्यते । कर्केति । कर्कः प्रसिद्धः अलि-
 वृश्चिकः अंडजो मीनः 'मीनो वैसारिणोऽंडजः' इत्यभिधानात् । एषां भानां
 लग्ननाम ततः सप्तम्यन्तात्तसिः । अंतेऽर्धघटिका तथा सिंहमेवौ प्रसिद्धौ
 अश्वो धनुः एषां लग्नानामादिभूतार्धघटिका गंडांतं नाम । तथा कर्कसिंहयो-
 र्वृश्चिकधनुषोर्मीनमेषयोर्वा लग्नयोरंतरवर्तिन्येका घटिका लग्नगंडांतमशुभमि-
 त्यर्थः । यदाह कश्यपः—'सिंहकर्कटयोश्चापकीटयोर्मीनमेषयोः । गंडांतमं-
 तरालं तज्जाडिका निधनप्रदा ॥' इति । यत्तु नारदेनोक्तम्—'कुलीरसिंहयोः
 कीटचापयोर्मीनमेषयोः । गंडांतमंतरालं स्याद्वटिकार्धं मृतिप्रदम् ॥' इति ।
 वसिष्ठेनापि—'लग्नांतरालं घटिकार्धमेतत्कुलीरहयोरलिचापयोश्च । मीना-
 जयोः सर्वगुणाग्निहंति लोभो यथा सर्वगुणाक्षरस्य ॥' इति । तद्दोषाधिक्यसू-
 चनार्थम् । अथ तिथिगंडांतमुच्यते । पूर्णांत इति । पूर्णाः पंचमीदशमी-
 पंचदश्यस्तासामंते घटिकैका तथा नंदा प्रतिपत्षष्ठ्येकादश्यस्तासामादिभूतैका

घटिका तिथिगंडांतं नाम । यथा पंचमीषष्ठ्योर्दशम्येकादश्योः पंचदशीप्रतिप-
दोर्वा तिथ्योरंतरालवर्तिघटीद्वयं तिथिगंडांतमशुभमित्यर्थः । यदाह नारदः—
‘पूर्णानंदाख्ययोस्तिथ्योः संधिर्नाडीद्वयं सदा । गंडांतं मृत्युदं जन्मयात्रोद्वाह-
व्रतादिषु ॥’ इति । यत्तु कश्यपेनोक्तम्—‘पूर्णानंदाख्ययोस्तिथ्योः संधिर्ना-
डीचतुष्टयम् । उद्वाहजन्मयानेषु गंडांतं निधनप्रदम् ॥’ इति । तद्दोषतारत-
म्यसूचनार्थम् । एवं गंडांतसंज्ञः संधिरुक्तः । तत्र तिथिलग्नगंडांतपरिहारः
शाकल्यसंहितायाम्—‘तथैव तिथिगंडांतं नास्तीदौ बलशालिनि । तथैव
लग्नगंडांतं नास्ति जीवे बलान्विते ॥’ इति । अथात्र प्रसंगादन्येषामपि
संधिरुच्यतेऽस्माभिः । यदाह गुरुः—‘घटिकाद्वयमृक्षांते मासांते तु दिनत्र-
यम् । वर्षांते वर्जयेत्पक्षं ग्रहणादिनसप्तकम् ॥’ इति । तिथ्यादिसंधिमप्याह
वसिष्ठः—‘पक्षेऽब्दसंधिस्त्रिदिनं च माससंधिस्त्रिनाह्वयः खलु संध्ययोश्च ।
नाह्वयश्चतस्रस्तिथिः ऋक्षयोगं संधिस्तदर्थं करणस्य संधिः ॥’ वर्षेषु विशेषमाह
सएव—‘सौराब्दांते त्यजेत्पक्षं चांद्रे तु नवमं त्यजेत् । सावनांतेऽष्टमं त्याज्यं
नाक्षत्रे पौष्णभाज्यहम् ॥’ इति । अत्रापि विशेषमाह सएव—‘अब्दाः स्युस्त्रि-
विधा जीवसौरचांद्राह्वयाः सदा । तेषामादौ तथा चांते त्रिदिनं वर्जयेच्छ्रुमे ॥’
इति । अयं च सर्वकार्यसाधारणो निषेधः । अन्यथा मीनादित्ये विवाहप्रसं-
गाभावादेव वर्षांतनिषेधस्यावैयर्थ्यापत्तात् । गुरुः—‘ऋक्षांते पुत्रनाशः
स्यान्मासांते तु धनक्षयः । वर्षांते वर्गनाशः स्याद्ग्रहणात्सर्वनाशनम् ॥’ इति ।
आवश्यकत्वे तु—‘नक्षत्रयोगतिथिसंधिषु नाडिकैका तिथ्यष्टविंशतिपलैः
सहितोभयत्र । कर्कालिमीनतनुसंधिषु दिक्पलानि त्यक्तानि शेषविवरेषु च
पंचपंच ॥’ इति वासनासिद्धं केशवार्कवाक्यमनुकर्तव्यम् । वासना च सि-
द्धांतशिरोमणावमिहिता—‘शशितनुविकलाभ्यश्चंद्रभुक्त्येदुभान्वोर्गतिवि-
वरकलामिर्भूय एवामिरेव । पृथगथ गतिपुण्या नाडिकाः संधिरासा भतिथि-
करणयोगानां फलं तत्र मिश्रम् ॥’ इति । संधिफलमप्याह केशवार्कः—
‘संधौ पुरंध्री शुचमेति वंध्या मृतप्रजा वा यदि संधिसंधिः । वदंति वात्स्या
ऋतुना विमूढा निशीथमध्यंदिनसंधिषूढा ॥’ इति । अर्धरात्रमध्यंदिनसंधिः
मध्ये निशाह्नोर्ध्वदीप्यंशमि’त्याद्यप्रकरणेऽभिहितः । संधिसंधिस्तु केशवार्क-
णोक्तः—‘रवेर्भवेदेकगृहाधिकस्य यदंशवृद्धं खलु सायनस्य । तदत्र राशि-
द्वयभागतष्टं स्पष्टं वसंतादृतवो भवंति ॥ तत्संधयोऽगांगघटीसमाः स्युर्द्विसं-
गुणाश्चेद्विषुवायनीयाः । स संधिसंधिः खलु यत्र शेषं शून्यं भवेदेष विशेषपुण्यः ॥’
इति । मीनसंक्रांतिमारभ्य वसंतादृतुगणनेति पक्षमंगीकृत्येकगृहाधिकस्ये-
त्युक्तम् । ग्रंथकृदप्येतद्विषुवायनेष्विति पद्येन संक्रांतिदोषे वक्ष्यतीत्यलमति-
प्रसंगेन । गंडांतदोषपरिहारमाह वसिष्ठः—‘गंडांतदोषमखिलं मुहूर्तोऽभि-
जिदाह्वयः । हंति यद्वन्मृगव्याधः पक्षिसंघमिवाखिलम् ॥’ तदेतद्दोषापवादा-
रूपस्य प्रकारस्य नियामकत्वाद्विवाहविषयं न जातकादौ ॥ ४१ ॥

अथ कर्तरीदोषमनुष्टुभाह—

लग्नात्पापावृज्वनृजू व्ययार्थस्यौ यदा तदा ।

कर्तरी नाम सा ज्ञेया मृत्युदारिद्र्यशोकदा ॥ ४२ ॥

लग्नादिति ॥ यदा पापग्रहौ लग्नाद्व्ययार्थस्यावृज्वनृजू द्वादशस्थः पाप-
ग्रहो मार्गी द्वितीयस्थः पापग्रहो वक्री स्यात्तदा कर्तरीनामदोषः । कुंतति स्त्री-
पुंसयोः प्राणांश्छेदयतीति 'कुंती छेदने' इति धात्वर्थानुसारादन्वर्था । संयु-
क्तकर्तरीयं मृत्युदारिद्र्यशोकदा भवेत् । यदाह नारदः—'लग्नाभिमुखयोः
पापग्रहयोर्नृज्वकयोः । सा कर्तरीति विज्ञेया दंपत्योर्गलकर्तरी ॥ कर्तरीदो-
षसंयुक्तं यल्लभं तत्परित्यजेत् । अपि सौम्यग्रहैर्युक्तं गुणैः सर्वैः समन्वितम् ॥'
इति । गगोऽपि—'व्यये मार्गगतिः क्रूरो वक्री क्रूरो धने यदि । तौ च लग्नांश्छे-
दयौ च तदा घोराख्यकर्तरी ॥' यदा तु द्वितीये मार्गी द्वादशे च वक्री अथ द्वावपि
क्रूरो व्ययार्थस्यौ संतौ शीघ्रिणौ वक्रिणौ वा स्यातां तदा कर्तरी नास्त्येव । यदाह
वसिष्ठः—'लग्नस्य पृष्ठाग्रगयोरसाधोः सा कर्तरी स्याद्वज्रवक्रगत्योः । तावेव
शीघ्रो यदि वक्रचारो न कर्तरी चेति पितामहोक्तिः ॥' इति । इयं कर्तरी
चंद्रस्यापि द्रष्टव्या । यदाह कश्यपः—'चंद्रस्य कर्तरी तद्वच्छुभदृष्टा न दो-
षदा' इति । परंतु लग्नस्य चंद्रस्य वा क्रूरग्रहमध्यगतत्वदोषोस्त्येव कर्तरीतो-
ल्पफलः कन्यानाशकरत्वात् । यदाह वसिष्ठः—'क्रूरग्रहमध्यगते लग्ने चंद्रे-
थवा करग्रहणम् । ते यमसदनाभिमुखं गमनं चेच्छंति कन्यायाः ॥' इति ।
कर्तरीदोषे त्वन्यदप्यपवादांतरम् 'पापौ कर्तरिकारकौ' इत्यादिना स्वयं वक्ष्य-
ति । अत्र लग्नादित्युपलक्षणारसर्वेषामपि भावानां कर्तरीदोषो ध्येयः । 'यो यो
भावः स्वामिदृष्टो युतो वा' इत्यादिना तुल्यन्यायत्वात् । तत्र लग्ने कर्तरी
यदा महादोषकरी लग्नभंगाधायकत्वात्तस्या अन्यत्र तादृशदोषाभाव इति
तत्त्वम् । अत्र केचित् द्वादशे यः कश्चित्पापग्रहो भवतु मार्गी द्वितीयस्थाने यदि
राहुः केतुर्वा स्यात्तदा कर्तरीयं नास्तीत्याहुस्ते प्रष्टव्याः । किं राहुकेत्वोग्रहत्वा-
भावात्क्रूरग्रहत्वाभावाद्वा दृश्यग्रहत्वाभावाद्वा कर्तरी नास्ति । नाथः । राहो-
ग्रहत्वं श्रुतिस्मृतिप्रामाण्यसिद्धम् । तथाहि—'स्वर्भानुर्हं वा आसुरिः सूर्य
तमसा विव्याध' इति माध्यंदिनी श्रुतिः । कश्यपश्च—'छिन्नोपि विष्णुचक्रेण
सुधामयशिरास्तमः । केशवस्य वरेणासौ तथापि ग्रहतां गतः ॥' इति । नारदो-
ऽपि—'अमृतास्वादनाद्वाहुः शिरश्छिन्नोपि सोऽमृतः । विष्णुना तेन चक्रेण
तथापि ग्रहतां गतः ॥' इति । यद्यपि—'अदृश्यरूपाः कालस्य मूर्तयो भगणाश्रि-
ताः । शीघ्रमंदोच्चपाताख्या ग्रहाणां गतिहेतवः ॥' इति सूर्यसिद्धांते पाता-
नामदृश्यतोक्ता तथापि चंद्रपातस्य हि ग्रहत्वं वाचनिकमेव । 'स्वध्रुवे कुमुदिनी-
पतिपातो राहुमाहुरिह केपि तमेव' इति भास्कराचार्योक्तेश्च । अतएव राहो-
र्बैर्जतदिवस्वामित्वं दानं च संहिताकर्तृभिरुक्तं राहोरथःशरीरभागाः केतुसंज्ञ
इति पुराणप्रसिद्धम् । न द्वितीयः । ननु केव वचनेन राहुकेत्वोः क्रूरत्वमुच्यते ।

नच 'क्षीणेद्वर्कयमाराः पापास्तैः संयुतः सौम्यः' इति वराहेणोक्तमिति वाच्यम् । तदुपादानाभावादेव । किंच पापग्रहत्वनभिधानाच्छुभग्रहत्वमेवावसीयते । नच 'गुरुबुधशुक्राः सौम्याः सौरिकुजाकां निसर्गतः पापाः । शशिशोऽशुभसंयुक्तः क्षीणोपि निशाकरः पापः ॥' इति कल्याणवर्मवाक्ये शुभग्रहमध्ये गणनाभावात्क्रूरत्वमिति वाच्यम् । पापग्रहमध्येपि गणना नास्तीति शुभग्रहत्वस्यापि सुवचत्वात् । उभयग्रहत्वेन वा नरसिंहवजात्यन्तरस्यापि वक्तुं शक्यत्वादिति चेत् । सत्यम् । 'सूर्यभौमशनिराहुकेतवः पापसंज्ञश्चराः क्षयिचंद्रः । पूर्णचंद्रगुरुशुक्रसोमजाः सर्वकर्मसु हि सौम्यश्चेचराः ॥' इति वसिष्ठेन कंठतः क्रूरत्वाभिधानादस्ति क्रूरत्वम् । स्वरोदयेऽपि—'बुधशुक्रेन्दुजीवाश्च सदा सौम्यग्रहा मताः । शन्यर्कराहुमाहेयाः केतुः क्रूरग्रहा मताः ॥' इति । न तृतीयः । ननु—'स्वयमशक्तः कथं परानसाधयिष्यति' इति न्यायात्सदा चाक्षुषदर्शनाभावमितस्य राहोः केतोर्वा फलदातृत्वासामर्थ्यादिति चेन्न । अमावास्यायां प्रतिपदि वोत्पन्नस्य लग्नादिदुष्टस्थानस्थितचंद्रस्यारिष्टत्वमशुभफलजनकत्वं भवन्मते निरर्थकमापद्येत । ननु—'षष्ठेऽष्टमे च चंद्रः सद्यो मरणाय पापसंज्ञः । अष्टमिः शुभदृष्टो मिश्रैर्वर्षैस्तदर्धेन ॥' इति वराहोक्तेर्भविष्यतीति चेत् । इहापि—'स्वच्छंदत्वं कदशनरतिर्वलुभत्वं विशील्यं व्याधिः सुध्रीमतिरथ सुखं गर्भपातप्रवृत्तिः । द्यूतासक्तिर्भवति रविजे वैभवं वक्ररोगं स्वभानौ वाप्यथ शिखिनि वा लग्नभावादिसंख्ये ॥' इति वसिष्ठपथे शनिवद्राहुकेत्वोः शुभाशुभफलदातृत्ववचनं किं वाप्यसैर्भक्षितम् । सारावल्यां च—'राहुश्चतुष्टयस्थो निधनाय निरीक्षितो भवति पापैः । वर्षैर्वदंति दशभिः षोडशभिः केचिदाचार्याः ॥ अजवृषकर्कटलग्ने रक्षति राहुः समस्तपीडाभ्यः । पृथ्वीपतिः प्रसन्नः कृतापरार्धं यथा पुरुषम् ॥' इति राहोरशुभशुभफलाभिधानमस्ति । ननु वराहेण राहोः फलं कुत्रापि नोक्तमिति चेन्न । 'सोपप्लवे शशांके सकूरे लग्नगे कुजेऽष्टमगे । मात्रासार्धं त्रियते चंद्रवदकेण शस्त्रेण ॥' इति वराहपथेपि राहुकेत्वोरन्यतराभिधानमस्ति । तथाहि किमिदं चंद्रग्रहणं राहुसाहित्यकृतमुत केतुसाहित्यकृतमिति । तत्र ग्रहणीयं चंद्रे लग्नगे सकूरे इत्यत्र क्रूरसाहित्यमभिहितम् । क्रूरास्तु सूर्यभौमशनय एव विवक्षिताः । इति चेत्सूर्यस्य तावद्योगाभावश्चंद्रग्रहणे हि सप्तमराशिस्थित्वात् । भौमस्यापि योगः कुजेऽष्टमग इत्युक्तेर्नास्ति । पारिशेष्याच्छनेरेव योगो वाच्यः । तत्र स्पष्टवार्थं शनिग्रहणमेव कस्मान्नाकारि । अतः सामान्यवाचिनः क्रूरशब्दस्य प्रयोगाद्वाहुकेत्वोरन्यतरयोगोपि विवक्षितोऽपरस्य सप्तमराशिस्थित्वात् । योगोपि एकराशिस्थित्वे स्यान्नतु भिन्नराशिस्थित्वे इति । एवंच ग्रहणसंबन्धी लग्नस्थसूर्यारिष्टेपि राहुकेत्वोरन्यतरयोगो व्याख्येयः । अतएव 'राहुस्तमो गुरुरश्च शिखी' इति 'केतुः' इति पर्यायाभिधानं कृतम् । त्रिवाहपटलेपि 'मरणं लप्ता राहोः कार्यविनाशं भृगोर्वदंतीति' कंठतो राहुलत्ताप्युक्ता । तस्माद्ग्राहमतेपि राहुकेतुयोगो विवक्षित एव । एवं सति जातके यथा राहोः शुभाशुभ-

फलदातृत्वं वचनाद्बोध्यते । तथा विवाहेऽपि प्रागुक्तवसिष्ठवाक्यादपि तत्र तु-
ल्यन्यायत्वात्कर्तरीदोषे सत्यप्यदृश्यत्वे फलदातृता त्वयापि वक्तव्यैव । ननु—
'पापयोः कर्तरीकर्त्रोः शत्रुनीचगृहस्थयोः । यदा त्वस्तगयोर्वापि कर्तरी नैव
दोषदा ॥' इति कश्यपाद्युक्तेरस्तगतत्वेन राहुकेत्वोः कर्तरीदोषो नास्तीति
चेत् आतोसि शृणु । 'संभवे व्यभिचारे च स्याद्विशेषणमर्थवत्' इति न्या-
यादस्तगतत्वविशेषणं भौमस्य क्रूरयुक्तबुधस्य शनेर्वेति त्रयाणामेव संभवति
न संभवति च । सूर्यस्तु नित्योदित एव राहुकेत् नित्यास्तमिताविति व्यभि-
चाराभावाच्चयाणां नैव विशेषणम् । यथा—'पूर्येधत्पूदसु' इत्यत्रानुवर्तमा-
नमेजग्रहणं संभवव्यभिचाराभ्यामेतैरेव विशेषणम् । यथा उपैति उपेत इति ।
नत्वेधतेरेजादिस्वादेवा नाप्यूढो नेजादिस्वादेवेति । तस्मादीदृशे विषयेऽयं
परिहारो न प्रवर्तते । किंच किमस्तगतत्वं क्षितिजसंनिधिकृतमुत सूर्यसाञ्जि-
ध्यकृतं वेति । तत्र क्षितिजसंनिधिकृतं यत्तत्सूर्यादिसकलग्रहसाधारणम् ।
तथा सत्यस्तगतत्वविशेषणवैयर्थ्यम् । प्रागुक्तन्यायात् । राहोस्तु नारदादि-
वाक्याच्छिरोरूपमंडलावगतेः 'इंद्रकर्मंडलाकृतिरसितत्वात्किं न दृश्यते ग-
गने' इति वराहोक्तेस्तमोरूपत्वात्तादृक्स्वरूपानुपलब्धेरगोचरत्वपरम् ।
स्थानमप्यस्य चंद्रशरमंडलकान्तिमंडलस्वस्तिके । यदाह केशवार्कः—'वेश्म
चास्य शशभृद्विमंडलकान्तिमंडलमिलच्चतुष्पथे' इति । अतएव न विद्यते गावः
किरणा यस्येत्यगुरित्यन्वर्थताप्यवसीयते । अथ यदि सूर्यसंनिधिकृतमित्यु-
च्येतेति चेन्न । इतरग्रहवद्राहोरप्युदयास्तप्रसिद्ध्यभावात् । किंच कालांशान-
भिधानात्कदोदितः कदास्तमितश्चेति निर्णेतुमशक्यत्वात् । एवं केतोरप्येत-
द्द्रष्टव्यम् । ननु केतूदयो ह्युत्पातादौ प्रत्यक्षतो दृश्यत इति चेन्न । तस्यानिय-
तद्विप्रभावत्वात् अनियतनक्षत्रप्रमेयत्वाच्च । किंच केतूत्पातो हि लोके दुर-
दृष्टसूचकः अनियतेन बहुना स्वल्पेनापि वा कालेन भवेत् । सूर्यसाञ्जिध्यकृ-
तोदयास्तौ तु नियतकालावेवेति तयोः केत्वोर्भेदः स्वीकर्तव्यस्तस्माद्राहुकेतु-
समादृशावेवेति प्रागुक्तदोषानवसरः । तस्मात्स्थितं राहुकेत्वोर्द्वितीयस्थान-
स्थितत्वेन वक्रित्वात्कर्तरीदोषोस्त्येवेति सिद्धांतः । ननु ग्रहाणां कथं शुभा-
शुभफलदातृत्वमरिष्टपरिहारकर्तृत्वं च । यतः—'यदुपचितमन्यजन्मनि शु-
भाशुभं तस्य कर्मणः पक्तिम् । व्यंजयति शास्त्रमेतत्तमसि द्रव्याणि दीप इव ॥'
इति स्वसिद्धांतव्याघातः । सत्यम् । उपरिष्टाच्चिन्तयिष्यतेऽस्माभिरेतदित्यल-
मतिप्रसंगेन ॥ ४२ ॥

अथ संग्रहदोषमनुष्ठुभाह—

चंद्रे सूर्यादिसंयुक्ते दारिद्र्यं मरणं शुभम् ।

सौख्यं सापह्यं वैराग्यं पापद्वययुते मृतिः ॥ ४३ ॥

चंद्रे इति ॥ सूर्ययुक्ते चंद्रे दारिद्र्यं स्यात् । भौमादियोगे मरणादिफलं

क्रमेण स्यादित्यर्थः । पापग्रहसाहित्येऽशुभफलं राहुकेऽथोरपि द्रष्टव्यम् ।
यदाह नारदः—‘शशंके ग्रहसंयुक्ते दोषः संग्रहसंज्ञकः । सूर्येण संयुक्ते चंद्रे
दारिद्र्यं भवति ध्रुवम् ॥ कुजेन मरणं व्याधिः सौम्येन त्वनपत्यता । दौर्भाग्यं
गुरुणा युक्ते सापत्न्यं भार्गवेण तु ॥ प्रवज्या सूर्यपुत्रेण राहुणा कलहः सदा ।
केतुना संयुक्ते चंद्रे नित्यं कष्टं दरिद्रता ॥ तस्मिन्संग्रहदोषे तु विवाहं नैव
कारयेत्’ इति । सापत्न्यं सापत्नभावः भर्तुः स्वयंतरं स्यात् । अत्र गुरुबुधसाहित्यफ-
लमशुभमुक्तं ग्रंथकर्त्रा तु वसिष्ठवाक्ये केचिन्मतामिप्रायेण शुभफलमुक्तम् ।
तदुक्तं वसिष्ठेन—‘दारिद्र्यं रविणा कुजेन मरणं सौम्येन न स्युः प्रजा दौ-
र्भाग्यं गुरुणा सितेन सहिते चंद्रे ससापत्नकम् । प्रवज्याकंसुतेन सेंदुजगुरौ
वांछन्ति केचिच्छुभं व्याधैर्मृत्युरसद्गृहीः शशियुतैर्दीर्घः प्रवासः शुभैः ॥’ इति ।
अतएव श्रीपतिनोक्तम्—‘शुभं च दंभोलिभृदीज्यविच्याम्’ इति । दंभो-
लिर्ब्रह्मस्तं विभर्ति स दंभोलिभृदिद्रस्तस्येज्यः पूज्यो बृहस्पतिरित्यर्थः । पापे-
ति । पापद्वयेन युते उपलक्षणत्वात्पापत्रयादिमिर्युते मृतिरेव स्यात् । ‘पापद्व-
ययुते चंद्रे दंपत्योर्मरणं ध्रुवम्’ इति नारदोक्तेः । बहुसौम्यग्रहयोगे तु बहु-
कालं पत्युर्देशांतरेऽवस्थानं स्यात् । तद्वाक्यमधुनैवाभिहितम् । अथास्य
परिहारो नारदोक्तः—‘स्वक्षेत्रगः स्वोच्चगो वा मित्रक्षेत्रगतो विधुः । युतिदो-
षाय न भवेदंपत्योः श्रेयसे तदा ॥’ इति । कचिद्द्वर्गोत्तम इति पठ्यते ।
कश्यपेनापि—‘तुंगमित्रस्वराशित्यः शुभयुक्तः शुभप्रदः । एवंविधः क्रूरयुतः
संपूर्णफलदः शशी ॥’ इति ॥ ४३ ॥

अथाष्टमलग्नदोषं सापवादमनुष्टुभाह—

जन्मलग्नभयोर्मृत्युराशौ नेष्टः करग्रहः ।

एकाधिपत्ये राशीशे मैत्रे वा नैव दोषकृत् ॥ ४४ ॥

जन्मलग्नेति ॥ जन्मलग्नजन्मराश्योः संबंधिनि मृत्युराशावष्टमलग्ने कर-
ग्रहो नेष्टः । यदाह नारदः—‘दंपत्योरष्टमं लग्नं त्वष्टमो राशिरेव च । यदि
लग्नगतः सोऽपि दंपत्योर्निधनप्रदः ॥ स राशिः शुभयुक्तोऽपि लग्नं वा शुभसं-
युतम् । लग्नं विवर्जयेद्यत्नात्तदंशांश्च तदीश्वरान् ॥’ इति । निधनं मरणम् ।
अत्र जन्मलग्ने जन्मराशौ च विशेषमाह कश्यपः—‘इष्टं स्वजन्मलग्नं तज्ज-
न्मराशिरनिष्टदः । लग्नगस्तु तयोः स्थानाच्छुभान्युपचयानि वै ॥’ इति ।
नारदोऽपि—‘जन्मराश्युद्गमो नैव जन्मलग्नोदयः शुभः । तयोरुपचयस्थानं
यदि लग्नगतं शुभम् ॥’ इति । अथाष्टमलग्नदोषपरिहारमाह—एकेति । ज-
न्मराशिजन्मलग्नयोरन्यतरस्य विवाहलग्नस्य च स्वान्यैक्ये सति यथा मेषवृ-
श्चिकयोः तथा तयो राशीश्वरयोः मैत्रे यथा सिंहमीनयोः । अत्र हि सूर्यगुर्वो-
रन्योन्यप्रीतिरस्ति एतादृशविषये लग्नाष्टमदोषकृद्विवाहो न स्यात् । यदाह

कश्यपः—‘जन्मेशाष्टमलम्बेशौ मिथो मित्रे व्यवस्थितौ । जन्मराश्यष्टमक्षौ-
त्यदोषो नश्यति भावतः ॥’ इति ॥ ४४ ॥

अथोत्तरार्धोक्तमेवार्थं स्पष्टमुपजातिकयाह—

मीनोक्षकर्कालिमृगस्त्रियोऽष्टमं लग्नं यदा नाष्टमगेहदोषकृत् ।
अन्योन्यमित्रत्ववशेन सा वधूर्भवेत्सुतायुर्गृहसौख्यभागिनी ४५

मीनेति ॥ उक्षा वृषः स्त्री कन्या अन्ये प्रसिद्धाः पूते राशयो यद्यष्टमलग्नं
स्युः यथा सिंहाज्मीनः तुलातो वृषः धनुषः कर्कः मेषादृक्षिकः मिथुनान्म-
करः कुंभात्कन्याष्टमलग्नं तदाष्टमगेहदोषकृच्च भवेत् । कुत इत्यत आह—अ-
न्योन्येति । प्रागुक्तपरस्परप्रीतिवशेनेदं चोपलक्षणं मेषवृश्चिकयोस्तुलामकर-
योरैकाधिपत्यात् । एवं सति सा वधूः परिणीता कन्या सुतायुर्गृहसौख्यभा-
गिनी स्यात् । उक्तं च—‘क्षपकुलीरवृषालिमृगांगनाजननराशिविलग्नगृहा-
ष्टमाः । शुभफला भृगुणा कथितास्तयोरधिपती सुहृदौ हि परस्परम् ॥’
इति परिहारांतरमप्याह गुरुः—‘लग्नादष्टमराशीशः केंद्रगः शुभवीक्षितः ।
यद्यष्टमगतस्योक्तदोषमाशु व्यपोहति । रंभेशः स्वशुभांशस्थस्तुंगः स्वक्षेत्रमि-
त्रगः । अष्टमस्थानदोषो हि विनश्यति न संशयः ॥’ इति ॥ ४५ ॥

अथाष्टमलग्नदोषप्रसंगाज्जन्मराशिजन्मलग्नाभ्यामष्टमेशस्य तदंशस्य च लग्न-
स्थितत्वदोषं तथा द्वादशभवनदोषं कुसुमविचित्राच्छंदसाह—

मृतिभवनान्शो यदि च विलम्बे तदधिपतिर्वा न शुभकरः स्यात् ।
व्ययभवनं वा भवति तदंशस्तदधिपतिर्वा कलहकरः स्यात् ॥ ४६ ॥

मृतीति ॥ अष्टमभवननवांशो यदि विलम्बे स्यादथवाष्टमभवनस्वामी
विलम्बे स्मत्तदा शुभकरो न स्यात् । यदाह कश्यपः—‘दंपत्योरष्टमे लग्ने
राशौ वापि तदंशके । तदीशे वा लग्नगते तथोमृत्युर्न संशयः ॥’ इति । अथ
व्ययभवनं जन्मलग्नजन्मराशिभ्यां द्वादशं भवनं अथवा व्ययांशोऽथ वा
व्ययस्वामी यदि लग्ने स्यात्तदा कलहकृत्स्यात् । उक्तं च कश्यपेन—‘तथैव
द्वादशे लग्ने तदंशे वा तदीश्वरे । विवाहे लग्नगे नैःस्व्यं नित्यं स्यात्कलहो
द्वयोः ॥’ इति । नारदेनापि—‘दंपत्योर्द्वादशं लग्नं राशिर्वा यदि लग्नगः ।
अर्थहानिस्तयोस्तस्मात्तदंशस्वामिनं त्यजेत् ॥’ इति ॥ ४६ ॥

अथ त्रिषघटीदोषं वंशस्थाभ्यामिन्द्रवज्रया चाह—

खरामर्तो३०त्यादितिवह्निपित्र्यमे

खवेदतः ४० के रदत ३२ श्व सार्षमे ।

खबाणतो५०श्वे धृतितो १८र्यमांबुपे

कृते २० भगत्वाष्ट्रमविश्वजीवमे ॥ ४७ ॥

मनो १४ द्विदैवानिलसौम्यशाक्रमे

कुपक्षतः २१ शैवकरेऽष्टितो १६ऽजमे ।

युगाश्वितो २४ बुध्यभतोययाम्यमे

खचंद्रतो १० मित्रभवासवश्रुतौ ॥ ४८ ॥

मूलेऽगबाणा ५६ द्विषनाडिकाः कृता

वज्याः शुभेऽथो विषनाडिका ध्रुवाः ।

निघ्ना भभोगेन खतर्क ६० भाजिताः

स्फुटा भवेयुर्विषनाडिकास्तथा ॥ ४९ ॥

खरामेति ॥ मनोरिति ॥ मूले इति ॥ रेवतीपुनर्वसुकृत्तिकामघान-
क्षत्रेषु खरामतः त्रिंशद्घटिकोत्तरं कृताश्रतत्तो घटिका विषनाडिकाः शुभे कार्ये
वज्याः स्युरिति तृतीयश्लोकेनान्वयः । एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । के रोहिण्यां
कृतोविंशतेः अजमे पूर्वाभाद्रपदायाम् । अन्यानि पदानि स्पष्टानि । तदेवं
षष्टिघटीरूपे नक्षत्रभोगे ध्रुवकाश्रतत्तो विषनाडिकाश्च प्रोक्ताः । न्यूनाभि-
कत्वे तु स्पष्टीकरणमुच्यते । अथो इति । विषनाडीनां ध्रुवाः खरामत इत्ये-
वमादयो नक्षत्रभोगेनेष्टेन निघ्नाः खतर्कैः षष्ट्या भाजितास्ततो विषनाडिकाः
ध्रुवाः स्पष्टा भवेयुरित्यर्थः । अत्रोपपत्तिः । त्रैराशिकेन यदि घटीषष्ट्यात्मकभो-
गेनेमे ध्रुवका इमाश्रतत्तो विषनाडिकाश्च लभ्यन्ते तद्विष्टभभोगेन किमपि तत्र
ध्रुवा विषनाडिकाश्चेष्टभभोगेन गुण्याः षष्ट्या भाज्या इति फलितम् । यदाह
कश्यपः—‘वियद्वाणा वेददक्षाः खरामा व्योमसागराः । वेदचंद्राश्चंद्रदक्षाः
खरामा व्योमबाहवः ॥ नेत्राग्रयो व्योमगुणाः शून्यदक्षा गर्जदवः । क्षमाबा-
हवो वियद्वाः शक्राश्चंद्राः खभूमयः ॥ वेदचंद्रास्तर्कबाणा वेददक्षाः खबा-
हवः । व्योमेदवो व्योमचंद्रा धृतयस्तर्कभूमयः ॥ वेदाश्विनः खरामाः स्युर्द-
क्षार्क्षदटिकाः क्रमात् । आभ्यः परस्तात्क्रमवाश्रतत्तो विषनाडिकाः । ऋक्षाद्यं
तद्घटीनिघ्नाः षष्टिभक्ताः स्फुटाः स्मृताः ॥ विषनाडीदोषदुष्टं लग्नं सर्वगुणान्वि-
तम् । शुभैः सर्वैश्च संयुक्तमपि पंचेष्टकं त्यजेत् ॥’ इति । वसिष्ठः—‘कुर्वे-
त्युद्वाहितां कन्यां विधवां वत्सरत्रयात् । अन्यस्मिन्मंगले ताश्च निघ्नं चाथ
निघ्नम् ॥’ इति । ताः विषनाडिकाः । अथ प्रसंगात् ग्रंथांतरोक्तास्तिथिवा-
रविषनाडिकाः प्रोच्यन्तेऽस्माभिः । दैवज्ञमनोहरे—‘तिथी १५ पु ५ नासा ८
द्रि ७ गिरी ७ पु ५ वारिधि ४ गंजा ८ द्रि ७ दिक् १० पावक ३ विश्व १३ वासवाः
१४। मुनी ७ भ ८ संख्या प्रथमा तिथेः क्रमात्परं विषं स्यादटिकाचतुष्टयम् ॥
नक्षा २० द्वयं २ द्वादश १२ दिक् १० च शैला ७ बाणाश्च ५ तारवानि २५
यथाक्रमेण । सूर्यादिवारेषु परं चतस्रो नाक्ष्यो विषं स्यात्खलु वर्जनीयम् ॥’

ज्योतिःसागरे—‘विवाहव्रतचूडासु गृहारंभप्रवेशयोः । यात्रादिशुभकार्येषु विघ्नदा विषनाडिकाः ॥’ इति । अस्य परिहारमाह दैवज्ञमनोहरे गुरुः—‘चंद्रो विषघटीदोषं हन्ति केंद्रत्रिकोणगः । लग्नं विना शुभैर्दृष्टः केंद्रे वा लग्नपस्तथा ॥’ इति । फलप्रदीपे—‘विषनाड्युत्थितं दोषं हन्ति सौम्य-क्षगः शशी । मित्रहृष्टोऽथ वा स्त्रीयवर्गस्थो लग्नपो भवेत् ॥’ ॥४७॥४८॥४९॥

अथ दुर्मुहूर्तदोषं विवक्षुरादौ दिवामुहूर्तान्मालिनीछंदसाह—

गिरिशभुजगमित्राः पित्र्यवस्त्रुविश्वे-

ऽभिजिदथ च विधातापींद्र इंद्रानलौ च ।

निर्ऋतिरुदकनाथोऽप्यर्यमाथो भगः स्युः

क्रमश इह मुहूर्ता वासरे बाणचंद्राः ॥ ५० ॥

गिरिशेति ॥ अत्र बाणचंद्रा इत्युक्ते मुहूर्तस्य पार्थक्येन लक्षणं नोक्तम् । गिरिशो महादेवः भुजगः सर्पः मित्रः सूर्यविशेषः पित्र्यवस्त्रुविश्वे प्रसिद्धाः अष्टमोऽभिजित् ततो विधाता ब्रह्मा इंद्रः इंद्रानलौ अत्र समुदितयोर्व्यास-ज्यवृत्तिदेवतात्वं ततश्चतुर्थमुहूर्तस्वामिनः इत्यपेक्षितम् । पित्र्यमिति नक्ष-त्राभिधानादयुक्तं प्रतिभाति । अथवा नक्षत्रतदीशयोरभेदोपचारात्स्वामिनि-वृत्तिः । इंद्रस्य अल्पाचत्तरत्वात्पूर्वनिपातः । निर्ऋती राक्षसः उदकनाथो वरुणः अर्यमा भगश्चेमौ सूर्यविशेषौ इत्येते बाणचंद्राः पंचदशवासरे मुहूर्ताः स्युः । यदाह नारदः—‘दिवामुहूर्ता रुद्राहिमित्राः पितृवसूदकम् । विश्वेविधातु-ब्रह्मोद्रा इंद्राभ्यसुरतोयपाः ॥ अर्यमा भगसंज्ञश्च विज्ञेया दशपंच च ॥’ इति ॥ ५० ॥

अथ रात्रिमुहूर्ताननुष्ठुभाह—

शिवोऽजपादादष्टौ स्युर्मेशा अदितिजीवकौ ।

विष्ण्वर्कत्वष्टमरुतो मुहूर्ता निशि कीर्तिताः ॥ ५१ ॥

शिव इति ॥ प्रथममुहूर्तस्वामी शिवः ततोऽजपादष्टौ मेशा नक्षत्रस्वामिनो मुहूर्तेशाः । यथा अजपादः अहिर्बुध्नयः पूषा अश्विनौ यमः अग्निर्ब्रह्मा सोम इत्यष्टौ ततो दशमेशोऽदितिः जीवको गुरुः । स्वार्थे कः । विष्ण्वर्कत्वष्ट-मरुतः प्रसिद्धाः । एते निशि मुहूर्ताः प्रकीर्तिताः । मुनिभिरिति शेषः । यदाह नारदः—‘ईशाजपादहिर्बुध्नयपूषाश्वियमवद्वयः । धातृचंद्रादितीज्या-रूयविष्ण्वर्कत्वष्टवायवः ॥’ इति । मुहूर्तलक्षणं कथ्यतेनोक्तम्—‘अह्नः पंच-दशो भागो मुहूर्तोऽथ तथा निशि’ इति । प्रयोजनमाह नारदः—‘यस्मि-न्मृगे हि यत्कर्म कथितं निखिलं च यत् । तदैवत्ये तन्मुहूर्ते कार्यं यात्रादिकं सदा ॥’ इति । यात्रेत्युपलक्षणं देवस्थापनाद्यं कार्यम् । ‘विष्णवे प्रोक्तं स्वामि-तिथ्यं शकेऽस्य’ इति ग्रंथकृताप्युक्तम् ॥ ५१ ॥

अथावसरप्राप्तान्मुहूर्तान् भुजंगप्रयातेनाह—

रवावर्यमा ब्रह्मरक्षश्च सोमे कुजे वह्निपित्र्ये बुधे चाभिजित्स्यात् ।
गुरौ तोयरक्षौ भृगौ ब्राह्मपित्र्ये शनावीशसापौ मुहूर्ता निषिद्धाः ॥

रवाविति ॥ रवेर्वार्यमा लक्षणया अर्यमस्वामिकचतुर्दशसंख्याको मु-
हूर्तो निषिद्धः । एवं सोमवारे ब्राह्मरक्षः । द्वंद्वैकवद्भावः । ब्राह्मरक्षःस्वामिकौ
मुहूर्तौ निषिद्धौ । एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । पदानि स्पष्टार्थानि । ईशो महा-
देवः । यदाह नारदः—‘अर्यमाराक्षसौ ब्राह्मौ पित्याग्नेयौ तथाभिजित् ।
रक्षःसापौ ब्रह्मपित्र्यौ भौजंगेशाविनादिषु ॥ वारेषु वर्जनीयास्ते मुहूर्ताः शुभ-
कर्मणि ॥’ ननु दुर्मुहूर्तौ पलक्षितास्तिथ्यंशाः ‘सूर्ये षट्स्वरनाग’ इत्यादिनोक्ता
इति पुनरत्रामिधानमयुक्तमिति चेत् । सत्यम् । अग्रे कुलिका अपि वक्त-
व्याः संति तत्पुनरुक्तिपरिहारावसरे समाधास्ये ॥ ५२ ॥

अथ वैधदोषं विवक्षुर्विहितनक्षत्रादिकमभिजिन्मानं च प्रहर्षिण्याह—

निर्वेधैः शशिकरमूलमैत्र्यपित्र्य-

ब्राह्मांत्योत्तरपवनैः शुभो विवाहः ।

रिक्तामारहिततिथौ शुभेहि वैश्व-

प्रांत्यांग्रिश्रुतितितिभामतोऽभिजित्स्यात् ॥ ५३ ॥

निर्वेधैरिति ॥ मृगशिरोहस्तमूलानुराधामघारोहिण्युत्तराफलगुन्युत्तराषाढो-
त्तराभाद्रपदास्वातीनक्षत्रैः निर्वेधैः वेधाख्यदोषरहितैः विवाहः शुभः शुभफ-
लप्रदः । यदाह वसिष्ठः—‘स्वातीमघायां निर्वेधैः ध्रुवांत्यमित्रेन्दुहस्तेषु च
कन्यकानाम् । पाणिग्रहस्त्वष्ट्रफलप्रदः स्यादविद्धभेष्वेव गुणान्वितानाम् ॥’
इति । नारदोपि—‘पौष्णघात्र्युत्तरामैत्रमरुचंद्रार्कपित्र्यमैः । समूलभैरवि-
द्धैस्तैः स्त्रीकरग्रह इष्यते ॥’ इति । स्त्रीग्रहणं मुख्यत्वसूचनार्थम् । गृहस्था-
श्रमस्य तदायत्तत्वात् । रिक्तेति रिक्तामाः प्रसिद्धाः आभिर्वर्जिततिथिषु
शुभेहि शुभग्रहवासरेपि विवाहः शुभः । यदाह वसिष्ठः—‘शुक्लद्वितीयादित
एव कृष्णे पक्षे दशम्यंतगताः प्रशस्ताः । तास्वष्टमी स्कंदगणेशदुर्गाश्चतुर्दशी
चापि तिथिर्विवर्ज्या ॥ वाराः प्रशस्ताः शुभखेचराणां सूर्यार्किवारौ खलु मध्यमौ
तौ । त्याज्यः सदा भूमिसुतस्य वारः कामार्कतिथ्योरपि तौ प्रदोषौ ॥’ इति । तौ
सूर्यार्किवारौ त्रयोदशीद्वादशयोः प्रदोषौ प्रकृष्टदोषावित्यर्थः । गणेशश्चतुर्थी ।
अत्र यदि विचारितविवाहदिनमारभ्य चतुर्थीकर्मपर्यंतं पित्याद्यावश्यकश्राद्ध-
दिनममावास्या वा भवति तदा विवाहो न कार्यः । उक्तं च—विवाहमा-
रभ्य चतुर्थिमध्ये श्राद्धं दिनं दर्शदिनं यदि स्यात् । वैधव्यमामोति तदाशु
कन्या जीवेत्पतिश्चेदनपत्यता स्यात् ॥’ इति । अन्यच्च—‘विवाहमध्ये यदि
तत्क्षयाहस्तत्राश्रमाख्याः पितरो न यांति । वृत्ते विवाहे परतस्तु कुर्याच्छ्राद्धं
स्वधाभिर्ननु दूषयेत्तम् ॥’ इति । अथ वैश्वेति । वैश्वमुत्तराषाढा तस्यांत्यांग्रि-

अतुर्थचरणः श्रुतेः श्रवणस्य पंचदशांशो मिलित्वाऽभिजिज्ञोगः स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘अभिजिज्ञोगमेतद्वै वैश्वदेवांस्तपादमखिलं तत् । आद्याश्चतुरो नाख्यो हरिभस्यैतच्च रोहिणीविद्धम् ॥’ प्रयोजनमप्यधुनैव वक्ष्यति ॥ ५३ ॥

अथ वेधदोषं पंचशलाकाचक्रोद्धारनिरपेक्षं स्पष्टार्थं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

वेधोऽन्योन्यमसौ विरिच्यभिजितोर्याम्यानुराधर्क्षयो-

र्विश्वेन्द्रोर्हरिपित्र्ययोर्ग्रहकृतो हस्तोत्तराभाद्रयोः ।

स्वातीवारुणयोर्भवेन्निरुतिभादित्योस्तथोपांत्ययोः

खेटे तत्रगते तुरियचरणाद्योर्वा तृतीयो द्वयोः ॥ ५४ ॥

वेध इति ॥ विरिचिः रोहिणी रोहिण्यभिजितोर्ग्रहैः क्रूराक्रूरैः कृतो वेधोऽन्योन्यं परस्परं भवेत् । रोहिणीस्थे ग्रहे अभिजिद्विद्धः अभिजितस्थे रोहिणी विद्धेत्यर्थः । एवं सर्वत्र व्याख्येयम् । पदानि स्पष्टार्थानि । यदाह नारदः—‘तिर्यक्पंचोर्ध्वगाः पंच रेखे द्वे द्वे च कोणयोः । द्वितीयशंभु-कोणेभिधिष्यं चक्रे च विन्यसेत् । भास्वतः साभिजिन्येके रेखाकोणे च विद्ध-भम् ॥’ इति । चक्रोद्धारो यथा—‘चक्रे तस्मिन्नेकरेखास्थितेन तद्विद्धर्क्षे खेचरेण प्रदिष्टम् । क्रूरैर्विद्धं सर्वधिष्यं विवर्ज्यं सौम्यैर्विद्धं नाखिलं पाद एव ॥’ इति । नन्वष्टाविंशतिनक्षत्राणि चक्रे तत्र द्वयोः परस्परवेधे चतुर्दश-युग्मानि वक्तव्यानि स्युः कथमष्टावेवाभिहितानि । उच्यते । विवाहे ह्येका-दश नक्षत्राणामेव प्राशस्त्याभिधानात्तद्देधोपयोगीन्येतावन्त्येव युग्मानि संभ-वंतीति तावतामेवाभिधानम् । अतएव दैवज्ञमनोहरे—‘रोहिण्यभिजितो-र्मूलादित्ययोर्मृगवैश्वयोः । रेवत्युत्तरफाल्गुन्योर्मघाश्रवणयोर्भवेत् ॥ हस्तोत्त-राभाद्रयोश्च स्वातीवारुणयोर्मिथः । अनुराधाभरणयोश्च वेधोऽयं पंचरेखजः ॥’ इति । वाराहीयविवाहपटले प्रत्येकवेधफलानि—‘रविवेधे च वैधर्म्यं पुत्र-ज्ञोको भवेत्कुजे ॥ वंध्या पंडितवेधे दीक्षाकरणं करोति गुरुवेधः । भृगुसुत-वेधे पुत्री दासी रविर्जेदुराहुसंभूते ॥’ इति । पंडितो बुधः । दीक्षाकरणं प्र-ज्ञाजिक्त्वम् । चरणवेधमाह—खेट इति । तत्र तस्मिन्नक्षत्रे विद्यमाने ग्रहे सति यदि चतुर्थपादेस्ति तदा परनक्षत्रस्य प्रथमपादे वेधः । यदि तृतीयपादे तदा द्वितीयचरणस्य वेधः । एवं यदि द्वितीयपादे तदा तृतीयपादस्य वेधः । यदि प्रथमपादे तदा चतुर्थपादस्य वेध इत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—‘अतोऽत्य-पादमादिगो द्वितीयगस्तृतीयकम् । तृतीयगो द्वितीयकं चतुर्थगस्तु चादि-मम् । भिनत्ति वेधकृद्ग्रहो न चान्यपादमादरात् ॥’ एतद्यद्यपि शुभाशुभग्र-हसाधारणं प्रतीयते तथापि सौम्यग्रहपरं द्रष्टव्यम् । यतो वसिष्ठेनैव सांख्य-रवौषाभिधानावसरे—‘विषप्रदिग्धेन हतस्य पत्रिणा मृगस्य मांसं शुभदं क्ष-ताहते । तथैव पादोनशुभोऽवशिष्टाः पादाः शुभाश्चेति पितामहेन ॥’ इत्या-

शंक्य समाहितम्—‘पाद एव न शुभः शुभग्रहेर्विद्ध इत्यखिलशास्त्रसंमतम् ।
कूरविद्धमयुतं न शोभनं शोभनेषु गदितं न पादतः ॥’ इति । नारदः—‘पादमेव
शुभैर्विद्धमशुभैर्नैव कृच्छतः ।’ इति । कश्यपोऽपि—‘कूरविद्धं युतं विष्णुं
क्रूराक्रांतं च कृच्छमम् । मणिहेममयं हर्म्यं भूताक्रांतमिव त्यजेत् ॥’ इति ।
कृच्छमं सकलनक्षत्रम् । तस्मात्कूरग्रहविद्धे संपूर्णनक्षत्रत्यागः शुभविद्धे वर-
णत्याग इति सिद्धांतः । तत्र विवाहे पंचशलाकावेध एव । यदाह वसिष्ठः—
‘पंचशलाकाचक्रे पाणिग्रहणे भवेधविधिरुक्तः । शस्त्रः शुभमित्रकृतः सप्तश-
लाकाज इतरत्र ॥’ इति । श्रीपतिः—‘वधूप्रवेशने दाने वरणे पाणिपीडने ।
वेधः पंचशलाकाख्योऽन्यत्र सप्तशलाककः ॥’ इति ॥ ५४ ॥

अथ केचित्सप्तशलाकाचक्रे वेधमाहुः । तदर्थं चक्रन्यासं विनैव वेधदोषं
कार्मुकविक्रीडितेनाह—

शाक्रेज्ये शतभानिले जलशिवे पौष्णार्थमर्धे वसु-
द्वीशे वैश्वसुधांशुमे हयभगे सार्पानुराधे तथा ।
इस्तोपांतिममे विधातृविधिमे मूलादितीक्षाष्टमे-
जांघ्रीयाम्यमघे कुशानुहरिमे विद्धेऽद्विरेखे मिथः ॥५५॥

शाक्रेति ॥ अद्विरेखे सप्तशलाकाख्ये चक्रे शाक्रेज्ये ज्येष्ठापुष्यनक्षत्रे मिथः
परस्परं कूरविधितत्वेन विद्धे ज्येष्ठे । एवं जलशिवे पूर्वाषाढार्धे विद्धे ज्येष्ठे । एवं
सर्वत्र व्याख्येयम् । वैश्वसुधांशुमे उत्तराषाढाशुभशिरसी । हयभगे मघिनीपू-
र्वाफल्गुन्यौ । उपांतिमं अंत्यस्य समीपमुपयाति उत्तराभाद्रपदा । अन्यस्तप-
ष्टम् । अत्र मूलवाक्यं स्वरोदयस्थयशोपवीतप्रकरणेऽभिहितम् । चक्रोद्धारो
व्यवहारसमुच्चयेपि—‘सप्तसप्त विनिपात्य रेखिकास्तिर्यगूर्ध्वमथ कृतिका-
दिकम् । लेखयेदमिजिता समन्वितं चैकरेखकस्यमेव विध्यते ॥’ इति । दी-
पिकायाम्—‘यस्याः शशी सप्तशलाकमिश्रः पापैरपापैरथवा विवाहे । उ-
द्गाहवस्त्रेण तु संवृतांगी इमशानमूर्ध्नि रुदती प्रयाति ॥’ तथाच भोजः—
‘विद्धे सप्तशलाकाख्ये विधवा लग्नवाससा । पुनर्यात्यचिराच्चारी मुखाग्रौ शु-
क्लचंद्रिकाम् ॥’ वैधव्यं च नक्षत्रतुल्याब्दैर्भवति । तदुक्तं वराहेण—‘नक्षत्र-
जमुद्गाहे फलमब्दैस्तारकामितैः सदसत्’ इति । अत्रापि तुल्यन्यायत्वात्कूर-
वेधे संपूर्णं नक्षत्रं स्याज्यम् । शुभग्रहवेधे पादस्त्याज्य इति ध्येयम् । नन्वत्र
प्रागुक्तहेतोरष्टावेव नक्षत्रयुग्माणि वाच्यानि किमर्थं चतुर्दशयुग्मानामभिधान-
म् । उच्यते । सप्तशलाकाज इतरत्रेति वचनात्सकलशुभकर्मसु विचार्यसा-
णस्त्वदेतावतामुक्तिः । ‘भुक्तं शोभ्यं तथाक्रांतं विद्धं पापग्रहेण च । शुभा-
शुभेषु कार्येषु वर्जनीयं प्रयत्नतः ॥’ इति स्वरोदयेषि सामान्यतोऽभिधानात् ॥५५॥

अथ कूराक्रांतादिनक्षत्रदोषं सापवादमनुष्टुभाह—

ऋक्षाणि क्रूरविद्वानि क्रूरमुक्तादिकानि च ।

भुक्त्वा चंद्रेण मुक्तानि शुभार्हाणि प्रचक्षते ॥ ५६ ॥

ऋक्षाणीति ॥ क्रूरग्रहैर्विद्वानि ऋक्षाणि तथा क्रूरैर्मुक्तानि त्यक्तानि आ-
दिशब्दात्क्रूरैराक्रांतानि क्रूरगंतव्यानि च चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वात् त्रि-
विधोत्पातैः दूषितानि ऋक्षाणि दूषितानि ज्ञेयानि । तानि यदि चंद्रेण भु-
क्त्वा मुक्तानि तथा शुभार्हाणि प्रचक्षते वदन्ति । मुनय इति शेषः । यदाह
वात्स्यः—‘भुक्तं भोग्यं तथाक्रांतं विद्धं पापग्रहेण भम् । मंगलेषु च कार्येषु
यत्नतः परिवर्जयेत् ॥’ इति । वसिष्ठोपि—‘उत्पातभं ग्रहणभं क्रूरविद्व-
स्थितं च यत् । दहत्येव शुभं कर्म यथा रामशरोऽबुधिम ॥’ इति । शा-
ङ्गीये—‘कूराश्रितं क्रूरविमुक्तविद्धं गंतव्यधिष्येषु कुमारिकाणाम् । वदन्ति
पाणिग्रहणे मुनीन्द्रा वैधव्यमब्दैश्चिमिरेवमाहुः ॥’ इति । अस्यापवादमाह
केशवार्कः—‘उत्पातपापग्रहदूषितं भं यदीदुराक्रम्य पुनर्भुनक्ति । तदा
तदहं किल मंगलेषु त्यजेत्समाक्रांतधनू रवीन्द्रोः ॥’ इति । अयमवधिराक्रां-
तनक्षत्रमिन्नविषयो वेदितव्यः । तत्र हि चांडालघृतहस्तस्नानवच्चंद्रभोगस्यादि-
र्णजकत्वात् । तदुक्तं शाङ्गीये—‘यद्विष्यं दोषसंयुक्तं स्यात्तथापीदुर्संयुतम् ।
शुभकार्येषु तस्याज्यमन्यकर्मसु सिद्धिदम् ॥ यथाहि चांडालघृतकहस्तो मज्ज-
न्नागधेपि सरित्प्रवाहे । भवेन्न पूतः शशिभोगतोपि तथा न शुष्येदुडु पाप-
युक्तम् ॥ स्पृष्ट्वा गते तु चांडाले शुद्धिराप्तवनाद्यथा । तथा भुक्त्वा गते क्रूरे
चंद्रभोगाद्विशोधनम् ॥’ इति । अतएवोक्तं वसिष्ठेन—‘गंतव्यधिष्यं खलु
मुक्तं यत्क्रूरैर्महोत्पातविदूषितं च । चंद्रोपभोगादमलं तदानीं शुभेषु का-
र्येषु शुभप्रदं च ॥’ इति । एतच्च सामान्यन्यायत्वात्क्रूरविद्वे मे चंद्रभोगा-
दपि शुद्धिर्नास्तीत्युक्तम् । यत्तु नारदेनोक्तम्—‘ग्रहणोत्पातभं त्याज्यं मं-
गलेषु ऋतुत्रयम् । यावच्च रविणा भुक्त्वा मुक्तं तद्ग्रहकाष्ठवत् ॥’ इति ।
तथावद्वाच्यं वाचनिकमिति न्यायेन ग्रहणोत्पातभयोः षण्मासपर्यंतं निषेधस्त-
तोपि यावद्रविणा भुक्त्वा न त्यक्तं तावत्त्यजेत् । तत्रापि चंद्रग्रहण एव सूर्य-
ग्रहणीयनक्षत्रस्य तु षण्मासानंतरं सूर्यभोगासंभव एव । अतो न क्रूरमुक्तादौ
रविभोगापेक्षा । उत्पातभस्य तु चंद्रोपभोगोऽप्यावश्यको वसिष्ठवाक्यालोच-
नात् । अत्र क्रूरवेधे निखिलं भं त्याज्यं न चरण एव । तदुक्तं कश्यपेन—
‘क्रूरविद्धयुतं धिष्यं निखिलं नैव पादतः । अन्यैरपि गुणैर्युक्तं सर्वदोषवि-
र्जितम् ॥ त्यजेदनर्घ्यमाणिक्यं कलंकोपहतं यथा’ इति । अयं च कूराधिष्ठि-
तत्वे दोषः क्रूरग्रहचंद्रयोरेकराशिस्थित्वे वेदितव्यः । यदा तु चंद्रः प्रथमपादे
क्रूरग्रहश्च तृतीयपादे एवं सति राशिभेदोप्युपजायते तदा क्रूरग्रहाधिष्ठितत्व-
दोषो नास्तीति ध्येयम् । उक्तं च ज्योतिर्निबंधे—‘एकस्मिन्नभिधे धिष्ये
भिधे राशौ खलुग्रहे शशिनि । तच्चंद्रर्क्षं कुर्याद्विवाहयात्रादिकं सर्वम् ॥’

इति । यथा मृगशिरासि प्रथमे पादे चंद्रः तृतीये क्रूरग्रहः तत्र सत्यप्येक-
क्षत्रवे राशिभेदो द्वयोरिति ॥ ५६ ॥

अथ लत्तादोषमुपजातिकयाह—

झराहुपूर्णेन्दुसिताः स्वपृष्ठे भं सप्तगोजातिशरैर्मितं हि ।

संलत्तयन्तेऽर्कशनीज्यभौमाः सूर्याष्टतर्काग्निमितं पुरस्तात् ॥ ५७ ॥

हेति ॥ सप्त प्रसिद्धः गावो नव जातयो द्वाविंशतिः शराः पंच एतैर्मितं
भं स्वाक्रांतनक्षत्राज्झराहुपूर्णेन्दुसिताः स्वपृष्ठे संलत्तयन्ते । यथा बुधः सप्तमं
राहुर्नवमं पूर्णेन्दुः पूर्णिमांतचंद्रो द्वाविंशम् । तच्च गतकृष्णपक्षे पंचमीषष्ठी-
सप्तमीनामन्यतमस्यां संभवति । शुक्रः पंचमं स्वपृष्ठे लत्तयतीत्यर्थः । अर्कश-
नीज्यभौमाः क्रमेण पुरस्तादग्रे सूर्याष्टतर्काग्निमितं संलत्तयन्ते । यथा सूर्यः
स्वाक्रांतनक्षत्राद्वादशं शनिरष्टमं गुरुः षष्ठं भौमस्तृतीयं अग्रतो लत्तयती-
त्यर्थः । यदाह नारदः—‘पुरतः पृष्ठतोऽर्काद्या दिनर्क्षं लत्तितं च यत् । अ-
र्काकृतिगुणांगर्तुबाणाष्टनवसंख्यभम् ॥’ इति । सूर्यः पुरतश्चंद्रः पृष्ठतः । एवं
क्रमेण भौमादयोपि पुरतः पृष्ठतश्च लत्तयन्तीत्यर्थः । वराहोपि—‘सूर्यो द्वाद-
शमृक्षं षष्ठं गुरुरवनिजस्तृतीयं तु । संलत्तयति दिवाकरपुत्रोऽष्टममग्रतः
पादैः ॥ पश्चाद्द्वाविंशतिभं पौर्णिमचंद्रस्तु पंचमं शुक्रः । स्वर्भानुरपि नवमं
सप्तममृक्षं शशांकसुतः ॥’ इति । प्रत्येकं वेधफलमाह सएव—‘रविलत्ता
वित्तहरी नित्यं कौजी विनिर्दिशेन्मरणम् । चांद्री नाशं कुर्याद्दौषी नाशं
वदत्येव ॥ सौरी मरणं कथयति बंधुविनाशं बृहस्पतेर्लत्ता । मरणं लत्ता राहोः
कार्यविनाशं भृगोर्बदतीति ॥’ नन्वग्रलत्ता वा पृष्ठलत्ता वा वक्तव्या किमिति
द्वैरुप्यकथनम् । अत्र समाधत्ते केशवार्कः—‘इति सति द्युसदाममिलत्तने
यदनुलत्तनमुक्तमृषिब्रजैः । तदुडुपश्चिमपूर्वविभागयोरनधिकाधिकदोषविवक्ष-
या ॥’ इति । अनधिकः स्वल्पः । अत्र राहोः सदा वक्रित्वाच्चवमगणना क्रमेणैव
ग्राह्या । यथाश्विन्यां राहुराश्लेषां लत्तयति । संमुखलत्तावादिमतेपि वक्रगा-
मिना राहुणा संमुखमश्विनीरेवतीत्यादिगणनया विंशतिभं आश्लेषैव न त्व-
न्यथाश्रयितव्यमिति सांप्रदायिकाः ॥ ५७ ॥

अथ पाददोषं सुबोधं पथ्यार्ययाह—

हर्षणवैधृतिसाध्यव्यतिपातकगंडशूलयोगानाम् ।

अंते यन्नक्षत्रं पातेन निपातितं तत्स्यात् ॥ ५८ ॥

हर्षणवैधृतीति ॥ व्यतिपातकः इति स्वार्थे कः । हर्षणेत्यादिषट्पदयोगानां
अंते यच्चंद्रनक्षत्रं भवेत्तत्पातेन चंडीशचंडायुधाख्येन निपातितं स्यात् । यदाह
त्रिविक्रमः—‘साध्यहर्षणशूलानि वैधृतिव्यतिपातयोः । षट्भं गंडस्य चांते
स्यात्तत्पातेन निपातितम् ॥’ इति नारदेन प्रकारांतरेणैतत्प्रकारसंपादकः ।

पातोऽभिहितः—‘सूर्यभात्सार्पेपिभ्यांत्यत्वाद्भूमिग्रीडुविष्णुमे । संख्यया दिनसे
तावदधिभात्पातदुष्टभम् ॥’ वसिष्ठेनापि—‘रविभादहिपितृमित्रत्वाद्भूम-
हरिपौष्णमेषु गणितेषु । आश्विनभादिदुयुतौ तावति वै पतति गणनया
पातः ॥ अयमपि पातो दोषचंडीशचंडायुधाह्वयो ज्ञेयः । अखिलेषु मंगले-
ष्वपि वज्र्यो यस्माद्विनाशदः कर्तुः ॥’ इति पद्ये यद्यपि हर्षणादीनामुपादानं
नास्ति तथाप्यभिहिताश्लेषादिनक्षत्रसाहित्येन पाताभिधानास्तत्तुल्यसंख्याके-
ष्वेव योगेषु पातसंभवो जायते इति मत्वा हर्षणादीनामुक्तिः । यथेवं व्यतीपा-
तवैधृतिभ्यां स्त्रीयभोगघटिकात्मकाभ्यां तिथिनक्षत्रादिकं सर्वमेव सामान्यतो
विचार्युक्तं तत्किमन्नानयोर्योगयोः पुनर्ग्रहणेन । उच्यते । यदा नक्षत्रयोग-
स्तुल्यकार्ये एव प्रवृत्तिनिवृत्ती तदाऽनयोर्योगयोरुपादानवैयर्थ्यमेव । यदा तु
सूर्योदयादारभ्य कियद्दृष्टिकत्वं दर्शयोगयोर्नक्षत्रभोगस्तु सूर्योदयादेव बहु-
काळव्यापी तदा पातासंभवे तावत्कालस्यैव निषेधः सामान्यवाक्यात् । पा-
तसंभवे हि संपूर्णस्य नक्षत्रस्य निषेधो यथा स्यादिति तयोर्दुष्टयोगयोः पुनरु-
पादानं कृतम् । एवमन्येष्वपि योगेषु पातसंभवे संपूर्णनक्षत्रस्य निषेधो यथा
स्मादित्यनयोर्दुष्टयोगयोः पुनरुपादानं त्याग इत्यर्थः । अयंच सर्वोपि विचार
सुकार्यलक्षणेऽपि द्रष्टव्यः । यदा तु पातैर्कार्गलौ न ससदा दुष्टयोगानामुक्ता-
दिमघटीत्यागः कर्तव्य इति ॥ ५८ ॥

अथ सूर्यचंद्रक्रांतिसाम्यापरपर्यायं महापातदोषं शालिन्याह—

पंचास्याजौ गोमृगौ तौलिकुंभौ कन्यामीनौ कर्कशली चापयुग्मे ॥

तत्रान्योन्यं चंद्रमान्वोर्निरुक्तं क्रांतेः साम्यं नो शुभं मंगलेषु ५९

पंचेति ॥ पंचास्याजौ सिंहमेघौ अन्ये प्रसिद्धाः पशु राशियुग्मेषु चंद्रमा-
न्वोः पाठक्रमेण व्युत्क्रमेण वा स्थितयोः क्रांतिसाम्यं निरुक्तं तन्मंगलेषु नो
शुभं स्यात् । अत्र पंचास्याजावित्येवमादीनां ग्रहणमुदाहरणदिकप्रवक्ष्यमायै-
त्वात्सर्वथा सूर्याचंद्रमसोः सायनयोर्योगः षड्दशिमितो द्वादशराशिमितो वा
विवक्षितस्तदैव क्रांतिसाम्यस्य संभवात् । अतः संमतिवाक्यस्यानवसरः ।
नन्वेतावन्तएव षड्दशियोगा द्वादशराशियोगा वा संभवतीति चेन्न । राश्यं-
तावच्छेदस्थित्याधिकानामपि संभवात् । तथाहि प्रत्यंशकलाविकलांस्तस्थि-
तत्वेनानंतमेदसंभवाच्च । अतः प्रागुक्तं व्याख्यानं ज्यायः । क्रांतिसाम्यस्य
च महापात इति नाम । एतस्य निघतामाह वसिष्ठः—‘दोषो महापात
इति प्रसिद्धः स वैष्टतो हंति वधूं वरं च । तं रक्षितुं लग्नगुणास्त्वशक्ताः स्व-
बांधवास्तेऽशनितोपघातम् ॥’ अशननिर्वज्रम् । नारदोऽपि—‘यस्मिन्दिने
महापातस्तद्दिनं वर्जयेच्छुमे ॥’ इति । अतएव पतनात्पातः सकलशुभकर्म-
नामित्यन्वर्थतापि । साच स्पष्टा सोमसिद्धांते—‘यच्छुभानां विनाशाय
अद्विष पतत्यम् । व्यतीपातः प्रसिद्धोऽत्र संज्ञामेदेन वैधृतिः ॥’ इति ।
महापातशब्दस्य क्वचित् रवीन्दुक्रांतिसाम्य एव नत्वन्येषां ग्रहाणां क्रांति-

साम्ये । यथा जलजशब्दस्य रुढिः कमले ननु भेकादौ । क्रांतिनाम ग्रहाणां दक्षिणोत्तरवृत्ते गमनम् । या च सूर्यस्य क्रांतिः सा यदा चंद्रक्रांत्या तुल्या स्यात्स पातमध्यकालः । तत्रोत्सर्गतो रवीन्दुक्रांत्योः समानत्वं भुजसाम्ये सति भवति । भुजो नाम—‘न्यूनं भुजः स्याद्व्यधिकेन हीनं भार्धं च भार्धादधिकं विभार्धम् । न वाधिकेनो नितमर्कभं च’ इति लक्षणलक्षितः तत्साम्यं तु सूर्याचंद्रमसोयोगे पञ्चराशितुल्ये द्वादशराशितुल्ये वा सति भवति । अतएव ग्रंथकृता तादृशा योगा एव पठिताः । यदा तु भुजस्य न्यूनाधिकत्वं सदा ‘दिवौकसोरंतरलिसिकौ व्याद्ध्योर्वियोगेन हृतात्’ इत्यादिना प्रकारेण ग्रहयुतिवत्तु भुजसाम्यमानेयम् । ननु भुजसाम्यमेव क्रांतिसाम्यसाधकं चेत्किं गणितग्रंथोक्तेन बह्वायाससाध्येन पाताध्यायेन । उच्यते—‘विक्षेपाय क्रमैकत्वे क्रांतिविक्षेपसंयुता । दिग्मेदे वियुता स्पष्टा भास्करस्य यथागता ॥’ इति सूर्यसिद्धान्तवाक्यात्सूर्यव्यतिरिक्तानां ग्रहाणां शरसंस्कृता क्रांतिः स्पष्टेऽप्युच्यते तादृशी चंद्रक्रांतिश्चेत्सूर्यक्रांत्या समा यस्मिंकाले स्यात्स स्पष्टः पातमध्यकालः तत्र तादृशक्रांतिसाम्यानयनस्यातिकष्टसाध्यत्वात्तद्व्यायोक्तिः सार्थिकेव । एवं ग्रंथकर्त्रा सूर्याचंद्रमसोः क्रांतिसाम्यमेव दोषोऽभिहितः—‘पंचास्याजौ’ इत्यादिकथनं किमर्थमिति चेदुच्यते—‘विनाशपातेंदुमिहायनांशकैर्युतो रविः शीतकरश्च गृह्यते । समापमत्वे व्यतिपातवैधृताद्वास्तवैक्ये रसमेऽर्कमे क्रमात् ॥’ इति भास्कराचार्योक्तिमंगीकृत्य सामान्यतः क्रांतिसाम्यदिवसस्य शीघ्रोपस्थित्यर्थं भुजसाम्यप्रतिपादकत्वात् । नन्वेवं भुजसाम्यमेव चेति क्रांतिसाम्योत्पादकं भवेत्तर्हि यत्र सूर्याचंद्रयोः पञ्चराशिमितमंतरं द्वादशराशिमितमंतरं वा यथा मेघतुल्योर्मेघयोर्वा तत्रापि भुजसाम्यस्य तावदवस्था क्रांतिसाम्यं भवत्येवेति मासमध्ये महापातचतुष्टयं वक्तव्यं स्यात्तत्कुतो हेतोर्नौकं ग्रंथकृता इति चेत् । अत्रोच्यते । योगोत्पन्ने हि पाते मुनिभिः ज्ञानदानादिकफलमुक्तमतः स एव महापातो गृह्यते ननु वियोगोत्पन्ने उक्तमतः स न गृह्यते । तदुक्तं वसिष्ठेन स्वसिद्धान्ते—‘चक्रे चक्रार्धतुल्ये वा कियद्वागाधिकोणके । सायनाकैर्द्वयोरे चेत्तदा पातस्य संभवः ॥ शुभमंगलकर्माणि लोकाणां च विनाशयेत् । ज्ञानदानादिकास्तत्र जप्त्वाद्वादिकाः क्रियाः ॥ कदापि कुरुते मर्त्यः सुमहत्फलमश्नुते । सूर्यग्रहे कुरुक्षेत्रे कोटिस्वर्णार्पणे फलम् ॥ तत्फलं लभते पाते ज्ञानश्चाद्वजपादिना । उत्पत्तौ लक्षगुणितं भ्रमणे कोटिसंगुणम् । पातेऽर्बुदसंगुण्यं पतिते दत्तमक्षयम् ॥’ इति । तथा सूर्यसिद्धान्तेऽपि—‘एकायनयत्नौ स्यातां सूर्याचंद्रमसौ यदा । तद्युतौ मंडले क्रांत्योस्तुल्यत्वे वैधृता भिदा ॥ विपरीतायनगतौ चंद्राकौ क्रांतिलिसिकाः । समास्तदा व्यतीपातो भगणार्धं तथोर्ध्वतौ ॥ तुल्यांशजालसंप्रकांतयोस्तु प्रब्रह्मस्ततः । तादृक्को भोद्वयो वल्लिर्लोकाभावाय जायते ॥’ इति । अतएवांतरोक्तं क्रांतिसाम्ये महापातदोषो नास्त्येव । तदुक्तं गणेशदेवैव—‘पूर्वं तत्स्यात्पातमध्यं द्वितीयं पूर्वैर्नौकं तद्यतो नातिदुष्टम्’ इति । अनेनैवाशयेन वसिष्ठेन स्वसंदि-

तायामुक्तम्—‘शास्त्रात्समातीय महातिपातः सर्वदृष्टो हन्ति वधूं वरं च । त्रिःसप्तवारानिव जामदग्न्यक्रोधोऽचिरात्क्षेत्रकुलं समस्तम् ॥’ इति । शास्त्राद्गणितशास्त्रोक्तान्महापाताधिकारादित्यर्थः । तत्रहि योगादेव महापातस्यानित्यत्वात्तस्यैव दोषत्वं नान्यस्येत्यर्थोदुक्तं भवति । किंच पंचांगीयोपि योगः सूर्याचंद्रमसोयोगादेव साधितः स्पष्टाधिकावेकस्तस्मादेव महापातोपि साधयितुमुचितएव । अथात्र ज्ञाते क्रांतिसाम्येप्येकस्मिन्काले मंगलकृत्यं निषिद्धमित्येष विशेषविचारो ‘न्यूनाधिमासकुलिकप्रहरार्धपात’ इत्यत्रास्माभिरमिहितोऽस्ति स ततएवावगंतव्य इत्यलमतिप्रसंगेन ॥ ५९ ॥

अथ खार्जूरदोषं सुबोधमिद्वयप्रयाह—

व्याघातगंडव्यातिपातपूर्वे शूलांत्यवज्रे परिघातिगंडे ।

एकार्गलाख्यो ह्यभिजित्समेतो दोषः शशी चेद्विषमर्क्षगोऽर्कात् ६०

व्याघातेति ॥ अंत्यो वैष्टितिः अन्ये प्रसिद्धाः । यस्मिन्दिने व्याघातादिके विरुद्धे दुष्टयोगे सति अर्कादुर्केनक्षत्राच्छशी चंद्रोऽभिजित्समेतो विषमे विषमसंख्याके ऋक्षे नक्षत्रे स्यात्तदा खार्जूरचक्रोत्पन्न एकार्गलाख्यो दोषः स्यात् । यदा समे स्यात्तदा न दोष इत्यर्थः । यदाह त्रिविक्रमः—‘विरुद्धनामयोगेषु सामिजिद्विषमर्क्षगः । अर्कादिदुस्तदा योगो निश्च एकार्गलामिधः ॥’ इति । केशवार्कणापि—‘न्यस्ते सहाभिजिति’ इत्यादिनाऽभिजिद्व्रणनोक्ता । वसिष्ठेन त्वत्र चक्रमभिहितम्—‘अंत्यातिगंडपरिघव्यातिपातपूर्वव्याघातगंडवरशूलमहाशनीषु । चित्रानुराधपितृपन्नगदक्षभेषु साहित्यमूलशशिसूरिषु मूर्धभेषु ॥ रेखासेकामूर्ध्वगां षट् च सप्त तिर्यक्कृत्वाप्यत्र खार्जूरचक्रे । तिर्यग्रेखासंस्थयोश्चंद्रभान्नोर्दक्षसंपातो दोष एकार्गलाख्यः ॥’ चक्रोद्धारो यथा—‘खरकरतुहिनांशोर्दृष्टिसंपातजन्मा अनलमपशरीरी सूद्विरन्नमिसंवाप् । भुवि पतति जनानां मंगलध्वंसनाय गुणगणशतसंवैरप्यवार्योऽग्निः कोपः ॥’ इति । अत्र वसिष्ठवाक्येऽभिजित्साहित्यमस्ति नवेति संदेहः । नारदस्त्वभिजिद्वर्जितं चक्रमाह—‘व्याघातशूलपरिघपातपूर्वेषु सत्स्वपि । गंडातिगंडकुलिकवैष्टत्या सहितेषु च ॥ अदितीन्दुमघाद्यायमूलमैत्रज्यभानि च । ज्ञेयानि सह चित्राभिर्मूर्ध्नि भानि यथाक्रमम् ॥ लिखेदूर्ध्वगतासेकां तिर्यग्रेखासंस्थो दश । तत्र खार्जूरिके चक्रे कथितं मूर्ध्नि भं न्यसेत् ॥ भान्येकरेखागतयोः सूर्याचंद्रमसोर्भिथः । एकार्गलो दृष्टिगताच्चाभिजिद्वर्जितानि वै ॥ लांगले कमठे चक्रे फणिचक्रे त्रिनाडिके । अभिजिद्व्रणना नास्ति चक्रे खार्जूरिके तथा ॥’ इति । कश्यपेनापि—‘एकार्गलो दृष्टिपातश्चाभिजिद्वर्जितानि वै’ इति । तत्र त्रिविक्रमकेशवार्कवाक्ययोः समूलत्वस्य शिष्टसंमतत्वाच्चारदादिवाक्यैः सह विकल्पः । ततोऽनयोः पक्षयोर्यथादेशाचाराभ्यवस्येति युक्तं प्रतीमः ॥ ६० ॥

अथोपग्रहदोषमुपेन्द्रवज्रयाह—

शराष्टदिवशक्रनगातिधृत्यस्थितिधृतिश्च प्रकृतेश्च पंच ।

उपग्रहाः सूर्यमतोऽञ्जताराः शुभा न देशे कुरु बाह्निकानाम् ६१

शरेति ॥ सूर्यमतः सूर्याक्रान्तनक्षत्रादञ्जताराः चंद्रनक्षत्राणि पंचाष्टदश-
चतुर्दशसप्तैकोनविंशतिपंचदशाष्टादशैकविंशतिचतुर्विंशतिद्वाविंशतिपंचविंश-
तिसंख्याकाश्चेत्युस्तदोपग्रहनामका दोषाः स्युः । प्रकृतिरेकविंशतिः । यदाह
नारदः—‘भूकंपः सूर्यभास्सप्तमर्क्षे विद्युच्च पंचमे । शूलोऽष्टमे च नवमे
शनिरष्टादशे ततः ॥ केतुः पंचदशे दंडश्चोल्का एकोनविंशतिः । निर्घातपा-
तसंज्ञश्च ज्ञेयः स नवपंचमे ॥ मोहनिर्घातकंपाश्च कुलिशं परिवेषकम् । वि-
ज्ञेयाश्चैकविंशाख्यादारभ्य च यथाक्रमम् ॥ चंद्रयुक्तेषु मेष्वेषु शुभकर्म न
कारयेत् ॥’ इति । वराहः—‘उपग्रहर्क्षेषु विवाहिता स्त्री सूर्यर्क्षतो दुर्भग-
तामुपैति’ । अन्यत्रापि—‘गृहप्रवेशे दारिद्र्यं विवाहे मरणं भवेत् । प्रस्थाने वि-
पदः प्रोक्ता उपग्रहदिने यदि ॥’ इति । एवं सामान्यतो निषेधमभिधाय दे-
शमेदेन परिहारमाह—शुभा इति । स्पष्टार्थं भवेत् । ‘बाह्निके कुरुदेशे च
दर्जयेद्गमुपग्रहम्’ इति कश्यपोक्तेः ॥ ६१ ॥

अथोपग्रहापवादप्रसंगात्पातोपग्रहलत्तास्त्वपवादं वारदोषमेदमर्धयामं चा-
नुष्टुपछंदसाह—

पातोपग्रहलत्तासु नष्टोऽग्निः खेटपत्समः ।

वारस्त्रिघ्नोऽष्टमिस्तष्टः सैकः स्यादर्धयामकः ॥ ६२ ॥

पात इति ॥ पातश्चंडीशचंडायुधाख्यो दोषः । उपग्रहः प्रागुक्त एव । लत्ता
‘शराहुर्पूर्णन्दु’ इत्यादिनोक्ता । तत्र खेटपत्समः । ग्रहचरणतुल्यो नक्षत्रचरणोऽ-
ग्निष्टः । अर्थार्थः । पाते उपग्रहे च रविर्यस्मिन्नग्नौ स्याद्यत्संख्यचरणस्तस्य न-
क्षत्रस्य वर्ज्यो नान्यः । लत्तायां तु ये लत्ताकारिणो ग्रहा यच्चरणे स्युस्तत्संख्य
एव चरणो वर्ज्यो नान्यः । उक्तं च मुहूर्तदीपिकायाम्—‘उपग्रहेषु लत्तायां
तथा चंडायुधाह्वये ॥ ग्रहोस्ति यत्प्रमाणांशे विद्धांशस्तत्प्रमाणतः ॥’ इति
उपग्रहचंडायुधयोः सूर्यकृतोऽग्निर्ग्राह्यस्तस्यैव संभवात् । अयं च परिहारस्तुल्य-
न्यायत्वात् खार्जूरकेपि द्रष्टव्यः । सूर्यो यस्मिन् पादे भवेत्तत्समसंख्यश्चरण
एकरेखावस्थितचंद्रनक्षत्रस्य वर्ज्य इत्यर्थः । ‘खार्जूरिकसमाग्निभम्’ इति
नारदोक्तेः । ज्योतिर्निबंधे गर्गः—‘पूर्वाह्णे दंडदोषः स्यादपराह्णे तु मो-
हजः । उल्कायामर्धरात्रे तु कंपोऽहोरात्रदूषकः ॥’ ‘कंपोल्कादंडमोहानामग्नि-
भम्’ इति नारदोक्तेः । ‘स्वर्मासदशर्तवः ७।१२।१०।६ । आदितो
घटिकास्तेषु वर्जनीयाः पराः शुभाः’ इति । वार इष्टो वारस्त्रिघ्नः सैकोऽष्टमि-
स्तष्टः शेषितो योऽकः सोऽर्धयामाख्यो दोषः स्यात् । स्वार्थे कः । यदाह

श्रीपतिः—‘मनीषिणोऽर्धप्रहराद्वितीयादारभ्य सर्वेष्वपि मंगलेषु । मौसे शनिः सूर्यबुधार्किचंद्रसुरेज्यवारेषु विवर्जनीयाः ॥’ इति । अत्र कथं समानार्थेति चेत् प्रथमार्धप्रहरः कस्यापि वज्र्यो नास्ति । तत्र सूर्यस्य वारे तावत्प्रथमादर्धप्रहरादारभ्य तृतीयोऽर्धप्रहर उक्तोऽतः त्रिगुणसैक इत्युपपन्नस्तत्तत्तृतीयोऽर्धप्रहरस्य वारे सूर्योदयात्सप्तम इति वारस्मिन्नः सैक इत्यत्रापि सिद्धम् । तत्तत्तृतीयो मौसस्य वारे सूर्योदयाद्दशमः । रात्रौ चार्धयामानुक्तेरिति दिवसस्याष्टावर्धयामा इत्यष्टाभिः शेषित इत्युपपन्नम् । एवं बुधवारादिष्वपि द्रष्टव्यम् । अत्र पुनरुक्तपरिहारमधुनैव वक्ष्यामः । कथ्यपः—‘शैलाक्षश्रुतयः सूर्ये चंद्रे षड्वेदपर्वताः । मौमबाणाभिनेत्राणि सौम्ये वेदाक्षिवायवः ॥ गुरुवारेऽभिचंद्रेभाः शुके नेत्रादिवह्नयः । शनौ चंद्रे भतर्काः स्युः कुलिको यमघंटकः ॥ अर्धप्रहरसंज्ञाः स्युर्मंगलेषु विवर्जयेत् । वारदोषेण दुष्टं तद्वर्णं सर्वगुणान्वितम् । त्यजेद्यथा पुरोडाशं वायसोपहतं तथा ॥’ इति । फलमाह वसिष्ठः—‘निधनं प्रहरार्धे तु निःस्वत्वं यमघंटके । कुलिके सर्वनाशः स्याद्वात्रावेते न दोषदाः ॥’ इति ॥ ६२ ॥

अथ वारदोषमेवं कुलिकमनुब्रूमाह—

शक्रार्कदिग्वसुरसाब्ध्यश्विनः कुलिका रवेः ।

रात्रौ निरेकास्तिथ्यंशाः शनौ चांत्योऽपि निदिताः ॥६३॥

शक्रेति ॥ रवेरिति त्यब्जलोपे पंचमी । रविमारभ्य सर्ववारेषु क्रमादुक्तसंख्यास्तिथ्यंशा मुहूर्ताः कुलिकाः स्युः । यथा दिवसे रवौ १४ सोमे १२ मौसे १० बुधे ८ गुरौ ६ शुके ४ शनौ २ । रात्रावेते निरेकाः कार्याः यथा रवौ १३ सोमे ११ मौसे ९ बुधे ७ गुरौ ५ शुके ३ शनौ १ शनौ त्वंलोपि सप्तः पंचदशोपि मुहूर्तः कुलिकः एते कुलिका निदिताः । यदाह श्रीपतिः—‘मन्वर्कदिग्वस्वतुवेदपक्षैरर्कान्मुहूर्तैः कुलिका भवन्ति । दिवा निरेकैरथ यामिनीषु ते गर्हिताः कर्मसु शोभनेषु ॥’ रत्नकोशे—‘दिवा द्वितीयः कुलिकोऽर्कजाते रात्रौ प्रविष्टः प्रथमः स एव । रात्रेस्ततः पंचदशे विभागे एवं विवर्ज्य कुलिकत्रयं च ॥’ इति । ननु सामान्यतः सूर्ये षट्स्ररनागोत्यादिना कुमुद्वर्धयामकुलिका उक्ता इदानीं किं पुनरुच्यते इति । सत्यम् । भावः कस्यच्योतनार्थम् । तथाहि विवाहे पृथां दोषाणां सर्वथैव त्यागः ‘विवाहे विधवा नारी’ इत्यभिहितफलस्य दुःसहत्वात् । भर्तृमरणे हि यावज्जीवं पत्न्याः सर्वप्रकारकदुःखानुभवत्वात् । यशोपवीतादिशुभकर्मणि तु संस्कारमरणे संबंधिनां तात्कालिकं दुःखम् । पित्रोस्तु पुत्रांतराभावे कियत्कालमेव वत्सत्वे पुनः कियद्दिनमग्रम् । सर्वथा विधवासदृशं दुःखं कस्यापि नास्ति । किंच वारप्रकरणे सामान्यतो मुनिभिर्विनरात्रिसाधारण्येन कुलिकापुत्रत्वाद्यत्रावेते न दोषा इत्युक्तम् । तस्यापि बाधो यथा स्यात् । अत एव कथ्यपो

वारप्रकरणे कुलिककंटकार्धमाभानमिधाय विवाहप्रकरणे पुनरप्यभिधान-
स्ति । ग्रंथकर्त्रा मुहूर्तत्वं कुलिकादीनामभिसंधाय दुर्मुहूर्तानामप्यभिधानं
कृतम् । किंच कुलिका अत्रावश्यं वक्तव्याः रात्रौ कुलिकज्ञानं यथा स्वातन्त्र्य
साधारण्येन दिनरात्रिविभागेन शीघ्रोपस्थित्यर्थं पथेनाभिधानम्—‘सर्वे
स्वरनाग’ इत्यादिना मुहूर्तत्यागे कुलिककंटकार्धप्रहर इति पुनः संक्षेपे
‘कुलिकः कालवेला च’ इति पञ्चमरणमपेक्षितमिति गौरवापत्तेः । अत एव
क्षिप्त्वा अप्यन्येषां दोषाणां यथासंभवत्यागपूर्वकं कुलिकार्धयामदुर्मुहूर्ताना-
मवश्यं त्यागं विदधते । ग्रंथकर्त्रापि पुनरुक्ता इति युक्तं प्रसीय इत्यलमति-
प्रसंगेन ॥ ६३ ॥

अथ पंचांगदोषविशेषं दग्धतिथ्याख्यमिन्द्रवज्रयाह—

चापांत्यगे गोघटगे पतंगे कर्काजगे स्त्रीमिथुने स्थिते च ।

सिंहालिगे नक्रघटे समाः स्युस्तिथ्यो द्वितीयाप्रमुखाश्च दग्धाः

चापेति ॥ तत्तद्वाक्षियुग्मस्थिते पतंगे सूर्ये स्थिते द्वितीयाप्रमुखाः शुक्ल-
कृष्णपक्षसाधारणाः समास्तिथ्यो दग्धाः स्युरिति वाक्यार्थः । यथा चापांत्यगे
धनुर्मीनगते सूर्ये द्वितीया दग्धा गोघटगे सूर्ये चतुर्थी कर्काजगे कर्कमेपगे
सूर्ये षष्ठी स्त्रीमिथुने कन्यामिथुनस्थिते सूर्येऽष्टमी सिंहालिगे सूर्ये दशमी
नक्रघटे मकरतुलागते सूर्ये द्वादशी दग्धेत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—‘कर्का-
जरा दिनपतौ दिवसे द्वितीया पूर्वोत्पचापघटयोर्घटऔक्षयोश्च । कर्काजयोर्मि-
थुनकन्यकयोश्च कीटहयोस्तुलामकरयोः खलु मासदग्धाः ॥ मासदग्धास्तु
तिथिषु कृतं यन्मंगलादिकम् । तत्सर्वं नाशमायाति ग्रीष्मे कुसरितो यथा ॥’
इति । पूर्वोत्पेत्यत्र पूर्वा अत्येत्याद्यपेक्षितं तत्र इत्यत्र नेति योगविभागादुत्ति-
ष्ठत्वाभावे संधिः । औक्षयोरिति । उक्षा वृषस्तस्यायं वृषराशिरोक्षः ‘औक्ष-
मनपत्ये’ इत्यकारांतो निपातितः । अस्यापवादमाह कश्यपः—‘मासद-
ग्धाश्च तिथयो मध्यदेशे विवर्जिताः’ इति ॥ ६४ ॥

अथ जामिन्नदोषं अमरविकसितेनाह—

लभाच्चंद्रान्मदनभवनगे खेटे न स्यादिह परिणयनम् ।

किंवा बाणाशुगमितलवगे जामित्रं स्यादशुभकरमिदम् ॥ ६५ ॥

लभादिति ॥ विवाहलभाच्चंद्राद्वा सप्तमभवनं गृहं तत्र गते खेटे परिण-
यनं न स्यात् । उक्तं च—‘जामित्रं द्विविधं ओकं सर्गगालवगौतमैः । तस्माच्च-
भ्रातृ चंद्राच्च जामित्रं परिचर्जयेत् ॥’ इति । तत्स्वरूपमाह महेश्वरः—
‘कभाच्छीतकराद्वा धुनसता नेष्टा विवाहे स्मृताः’ इति वसिष्ठो लभप्र-
करणे—‘सर्वे जामित्रसंस्था विदधति मरणम्’ इत्याहम् । ललुः—‘प्राया-
त्सप्तमगः शशी यदि भवेत्पापेन युक्तोऽथवा यत्केनापि विवर्जयेन्मुनिमते
द्वीषोपि संकथ्यते । उद्वाहे विधवा व्रते तु मरणं शूलं च पुंस्कर्मणा यात्रायां

विपदौ गृहेषु दहनः क्षौरेपि रोगो महान्॥' भुजबलः—'चंद्रात्सप्तमराशिगे दिनकरे त्यक्ता धनैः कन्यका भौमे च प्रमदा प्रयाति विलयं सौरेण वंध्या सरूह । जीवः शुक्रशशांकजौ शुभकराः केचिद्वदन्ति क्रमाद्धर्तृप्रेप्सितदीक्षितास्तभवने नित्यं प्रवासान्विता ॥' इति । अस्यापवादमाह—किंवेति । किंवा-शब्दो विकल्पे । पूर्वग्रहाधिष्ठितराशेः सप्तमराशिस्थितत्रिंशद्भागात्मके लग्नेपि चंद्रो निषिद्ध इत्युक्तम् । इदानीं तदधिष्ठितराशिनवांशमारभ्य बाणाशुगाः पंच-पंचाशत् तन्मिननवांशगे लग्ने चंद्रे सति जामित्रं स्यात् । यथा मेषराशौ पंच-मनवांशे भौमोऽस्ति तस्मात्तुलायां पंचनवांशस्थं लग्नं तत्र चंद्रो निषिद्धोऽभ्येष्टौ नवांशाः शुभाः । एवंविधं सूक्ष्मं जामित्रमिदमशुभकरं स्यात् । यदाह महेश्वरः—'कैश्चिन्ध्यायनवांशकादिषु शरैस्तुल्ये नवांशे स्थिता ॥' इति । केशवार्कस्तु नवांशादेवाह—'हिमरश्मिनवांशकास्त्रलो यदि चंद्रोऽपि स्व-लब्धसायकांशके । अयमन्यगुणैर्न हन्यते निषिद्धैरत्युपसर्गडंबरः ।' इति । अपवादांतरमाह राजमार्तंडः—'तुंगत्रिकोणभवने भवने निजे वा सौम्या-विमित्रगृहगोऽपि तदीक्षितो वा । जामित्रवेधजनितानपहृत्य दोषान्दोषाकरः सुखमनेकविधं विधत्ते ॥' इति । व्यवहारसमुच्चयेपि—'स्वोच्चेऽथवा स्व-भवने स्फुरदंशुजालः सौम्यालये हितगृहे शुभवर्गगो वा । जामित्रकारिपरि-संचितदोषराशिं हत्वा ददाति बहुशः सुखमेव चंद्रः ॥' इति । कालखंडे वात्स्यायनः—'गुरुश्रंद्धश्च जामित्रे तिष्ठेद्यदि बलान्वितः । धनसौभाग्यपु-त्रांश्च लभते नात्र संशयः । मणिमुक्ताप्रवालैश्च सुवर्णाभरणैः शुभैः । शो-भिता तु सदा तिष्ठेद्गुणापि निरीक्षिते ॥ सा तु भर्तुः प्रिया नित्यं बुधे च-ंद्रस्य ससमे ॥' इति ॥ ६५ ॥

अथैकार्गलादिमहादोषाणामुक्तानां लग्नांतराभावे सत्यप्यपवादभूतमिद-बध्नया लक्षणाकान्तं साक्षाद्वसिष्ठवचनमेवाह—

एकार्गलोपग्रहपातलत्ताजामित्रकर्तर्युदयास्तदोषाः ।

नश्यन्ति चंद्रार्कबलोपपन्ने लग्ने यथार्कभ्युदये तु दोषा ॥ ६६ ॥

एकार्गलेति ॥ एकार्गलः खार्जूरचक्रे उपग्रहः 'शराष्ट' इत्यादिनोक्तः पातश्रंङीशचंडायुधं लत्ता 'जराहु' इत्यादिनोक्ता जामित्रमधुनोक्तं कर्तरी लग्नात्पापात् इत्याद्युक्ता उदयास्तदोषा वक्ष्यन्ते एवंविधा दोषा नश्यन्ति । कदा विवाहलग्ने चंद्रार्कयोर्बलं स्वोच्चमित्रादिराशिस्थितस्वरूपं विहितस्थान-स्थितत्वं च तेनोपपन्ने सहिते सति । अत्र दृष्टान्तमाह यथेति । अर्कस्य सूर्य-स्याभ्युदये दोषा रात्रिर्यथा नश्यतीत्यर्थः । गाढांधकारयुक्तापि रात्रिरेकाकिनां सूर्यस्योदयेन स्वयमेव नश्यति । अतएव दोषापदं प्रयुक्तम् । निशादिप्रयो-गो तु साधारण्येन शुक्लपक्षीयाया अपि रात्रेः संभवाच्चंद्रेणैव किञ्चित्तमसोनि-रस्तत्वादवशिष्टांधकारनाशे सूर्यस्यापुरुषार्थत्वापत्तेरिति कैमुतिकन्यायमपि

सूचयति दोषापदम् । वसिष्ठवाक्यस्य भन्वादिवाक्यवत्प्रा माभ्यान्न संमत्यंतरा-
पेक्षा ॥ ६६ ॥

अथ केषांचिदोषाणां देशभेदेन परिहारभूतमुपजात्या लक्षणाक्रांतं वसि-
ष्ठपद्यमेवाह—

उपग्रहर्क्षं कुरुबाह्निकेषु कलिगवंगेषु च पातितं भम् ।

सौराष्ट्रशाल्वेषु च लत्तितं भं त्यजेतु विद्धं किल सर्वदेशे ॥६७॥

उपग्रहर्क्षमिति ॥ कुरवो बाह्निकाश्च पश्चिमदेशास्तेषूपग्रहदोषाक्रांतं भं
त्यजेन्न तदतिरिक्तसर्वदेशेषु । अन्यत्र शुभमेवेत्यर्थः । कलिगा वंगाश्च प्राग्देशौ ।
बहुवचनान्मगधांगादयोपि तेषु चंडीशचंडायुधापरपर्यायं पातं त्यजेत् । नतु
क्रांतिसाम्यरूपं पातम् । तस्य महापात इति व्यवहारात् । सौराष्ट्रः शाल्व-
देशश्च पश्चिमदेशविशेषौ । बहुवचनाद्भामबाहुल्यं तेषु लत्तितं लत्ता संजा-
तास्य तद्धं परित्यजेत् विद्धं क्रूरेण शुभेन वा पंचशलाकादिचक्रद्वारा भिन्नं भं
भूतलवर्ति सर्वदेशेषु त्यजेत् । किल निश्चयेन । नध्वस्य देशभेदेन परिहारः ।
एतदपि वाक्यं संमत्यंतरं नाहंति । विवाहपटलेपि—‘लत्ता मालवके देशे
पातः कोशलके तथा । एकार्गलं तु काश्मीरे वेधं सर्वत्र वर्जयेत् ॥’ इति ।
वराहः—‘युतिदोषो भवेद्गौडे जामित्रस्य च यामुने । वेधदोषस्तु विंध्याख्ये
देशे नान्येषु केषु च ॥’ इति । एषां वाक्यानां यथादेशाचारं व्यवस्था ॥६७॥

अथ दश दोषानुपजातिकयाह—

शशांकसूर्यर्क्षयुतेर्भशेषे खं भूयुगांगानि दशेशतिथ्यः ।

नागेंदवोंकेंदुमिता नखाश्चेद्भवन्ति चैते दशयोगसंज्ञाः ॥ ६८ ॥

शशांकेति ॥ चेद्यदि चंद्रसूर्यनक्षत्रयोर्युतेर्योगाद्भेदः सप्तविंशत्या भक्ताश्च-
च्छेषस्तस्मिन् शून्यैकचतुःषट्दशैकादशपंचदशाष्टादशैकोनविंशतित्रिंशतिसं-
ख्याके सति एते अंकाः दशयोगसंज्ञा भवन्ति । नान्ये इत्यर्थः । शिष्टानां
दशानामंकानामभिहितत्वादशयोग इत्यन्वर्थसंज्ञा । तदुक्तं दीपिकायाम्—
‘तिथ्यंगवेदैकदिगूनविंशमेकादशाष्टादशविंशसंख्याः । इष्टोद्भूता सूर्ययुतो-
द्भूता वा योगादमी चेद्दशयोगदोषाः ॥’ लल्लोऽपि—‘यस्मिन्नक्षेत्रे रविस्तिष्ठेद्य-
स्मिन्नक्षेत्रे शशी तथा । द्वयोर्योगहते विष्णवे शेषः स्याद्वादितो दश ॥ शून्य-
वेदतुरुपाणि दिग्भुदतिथयो धृतिः । ऊनविंशा नखाश्चेति दश योगाः प्रकी-
र्तिताः ॥’ इति ॥ ६८ ॥

अथ दशयोगानां फलं तदपवादं च शार्दूलविक्रीडितेनाह—

वाताभ्राग्निमहीपचोरमरणं रुग्वज्रवादाः क्षति-

र्योगांके दलिते समे मनुयुतेऽथौजे तु सैकेऽर्धिते ।

भं दास्तादथ संमितास्तु मनुभी रेखाः क्रमात्संलिखे-

द्वेधोसिन्ग्रहचंद्रयोर्न शुभदः स्यादेकरेखास्थयोः ॥६९॥

जातेति ॥ अन्ये शेषे चातदोषः स्यात् एके शेषेऽभ्याम्बेवात् चतुर्ष्व-
 क्षिष्टेष्वग्नेः षट्सु महीपाद्राजः दशसु चौरात् एकादशसु मरणं द्वयोऽन्वत-
 स्त्वा वा पंचदशसु रुद्र अष्टादशसु कर्भं एकोनविंशेऽशु वादः कलिहस्तकटक
 इति यावत् । विंशतिशेषे क्षतिर्द्रव्येण नाशः स्यात् । यदाह लल्लुः—‘मरुमे-
 वाग्निभूपाक्षचौरमृत्युरुजोऽशनिः । कलिहर्निर्वशोद्वाहे दोषास्त्याज्याः सदा
 शुभैः ॥ विवाहादौ प्रतिष्ठायां व्रते पुंसवने तथा । कर्णवेधे च चूडायां दश-
 योगं विवर्जयेत् ॥’ इति । अथापवाद उच्यते । योगांक इति । स्वशून्ययुगा-
 गाधिक्रमे योगांके समे युगमसंख्याकेसति दलिते सत्यधीकृतेसति मनुभिश्च-
 तुर्दशमित्युक्ते योगांके तदा दास्त्रादितो भं नक्षत्रं स्यात् । यथा समांशके
 दशयोगः १० अर्धितः ५ मनुयुतः १९ मूलनक्षत्रं जातम् । अथ योगांके
 अयुगमसंख्याके सति सैक एकयुक्ते ततोऽर्धिते अभिनीतो भं स्यात् । यथा
 विषमांकः पंचदशयोगः १५ सैकः १६ अर्धितः ८ पुष्यनक्षत्रं जातम् ॥ अ-
 श्वेत्यनंतरं मनुभिः संमिताश्चतुर्दशरेखास्तिर्यक् क्रमास्तंलिखेत् । तद्यथा—अनेन
 प्रकारेण यज्ञक्षत्रमागतं तत् आरभ्य सामिजिज्ञक्षत्रबृंहमस्मिन्क्षत्रे लेख्यं तत्र
 स्वाक्रांतनक्षत्रे स्थाप्याः दिननक्षत्रे च चंद्रे । एवं सति यदि ग्रहचंद्रावेकरे-
 खास्त्ये स्मार्ता तयोक्तादशयोः परस्परालोकनरूपो वेधो न शुभदः । उक्तं
 च ज्योतिःसामरे—‘योगांके विषमे सैके समे सबसुलोचने । दलीकृतेऽ-
 भिनीपूर्वं दशयोगमुदाहृतम् ॥ दशयोगे महाचक्रे प्रमादाद्यदि विध्यते । क्रूरैः
 सौम्यग्रहेर्वापि दंपत्योरेकनाशनम् ॥’ इति । दशयोगापवादांतरमाह भरद्वा-
 जः—‘गुरौ लाभधिपे शुके सवियं लग्नेकेन्द्रगे । दशदोषा विनश्यन्ति यथाग्नौ
 तूलाशयः ॥’ तूलं कार्पासः । व्यासोऽपि—‘शुकेण गुरुणा वापि संयुतं
 इहमेव च । दशयोगसमायुक्तमपि लग्नं शुभावहम् ॥’ इति ॥ ६९ ॥

अथ बाणदोषं ज्ञालिन्याह—

लोभेनाढ्या चाततिथ्योऽस्तष्टाः शेषे नागव्यन्धितकैन्दुसंख्ये ।

रोगो बह्वी राजचौरौ च मृत्युर्बाणश्चायं दाक्षिणात्यप्रसिद्धः ७०

लग्नेनेति ॥ शुक्रपक्षप्रतिपदमारभ्य गततिथ्योऽर्धेनैवभिस्तष्टाः शेषे नाग-
 संख्ये रोगाख्यो बाणः । एवं द्विसंख्ये शेषे बह्व्याख्यः चतुःसंख्ये शेषे
 राजा सर्काः षट् तत्संख्ये शेषे चौराख्यः एकसंख्ये शेषे मृत्युसंज्ञो बाणः ।
 अयं च दाक्षिणात्येषु महाराष्ट्रदेशीयेषु प्रसिद्धः तेन देशाचारव्यवस्थ-
 या बाणस्य त्यागः । ननुप्राच्योदीच्यपाश्चात्यानाम् । तदुक्तं सप्तर्षिसंज्ञे विवा-
 हपटले—‘गततिथियुतलग्नं पंचधा स्थापनीयं तिथि १५ रवि १२ पश १०
 नागै ८ वैदयुक्तं क्रमेण । ९ हतशर ५ शेषे बाणसंज्ञा क्रमेण रुगनलनृपचौराः
 पंचमो मृत्युसंज्ञः ॥’ इति ॥ ७० ॥

अथ प्राच्यमतेन बाणं सापवादं मालिनीछंदसाह—

रसगुणशशिनागाढ्याढ्यसंक्रांतियाता-

शकमिति रथतष्टाकैर्यदा पंच शेषाः ।

रुगनलनृपचोरा मृत्युसंज्ञश्च बाणो

नवहृतशरशेषे शेषकैक्ये सशल्यः ॥ ७१ ॥

रसेति ॥ अथशब्दः पादपूरणे । रसगुणशशिनागाब्धिभिराढ्या चासौ संक्रांतियातांशकमितिश्चेति कर्मधारयसमासः । स्पष्टनिरयनांशसूर्यसंक्रांति-मुक्तांशानां मितिः संख्या पंचधा स्थाप्या कलादिकमुपेक्ष्यं सा क्रमेण षट्-ज्येकाष्टचतुर्भिराढ्या संयोज्याकैर्नवभिस्तथा सती यदा पंचशेषा यस्मिन्स्थले पंचावशिष्यन्ते तत्र क्रमेण रुगादिबाणो ज्ञेयः । यथा आदौ पंचशेषे रोगबाणः, द्वितीये पंचशेषेऽग्निबाणः, तृतीये पंचशेषे राजबाणः, चतुर्थे पंचशेषे चौर-बाणः, पंचमे पंचशेषे मृत्युबाणः, तस्मात्तस्माद्भयं भवतीर्थः । यदाह क-श्यपः—‘संक्रांतियातांशकनंदशेषस्तर्काभिरूपाष्टयुगैः समेतः । तद्यो ग्रहौ रोगहुताशभूपस्तेनो मृतिश्चेति च पंच बाणाः ॥’ इति । पंचेति पृथक्पृथक्-पदम् । पंच शिष्यन्ते तदा बाणाः स्युरित्यर्थः । तत्र बाणो द्विविधः एकः काष्ठशल्योऽपरो लोहशल्यः तत्राभिहितो बाणः काष्ठशल्य उच्यते । अस्य नाम प्राच्याख्यो बाण इत्याहुः । तेन तादृशे बाणे लग्ने तथा पीडा न भवे-त्तदर्थं तदपवादभूतो लोहशल्यसहितो बाण उच्यते । नवेति । यानि प्रागा-यतानि शेषाणि तेषामैक्ये नवहृते पश्चाच्छरशेषे पंचशेषे सति स लोहस-हितो बाणः स्यात् । पंचव्यतिरिक्ते शेषे शल्यरहितो वृष्टबाणः ॥ अयं तुल्य-न्यायस्वात्प्राक्पद्योक्तेऽपि बाणे सशल्यो बाणो ज्ञेयः । ज्योतिर्निश्चितामणाव-न्यथा बाणोऽभिहितः—‘तिथिवारभलप्रांको रसाभ्यं बवष्टवेदयुक् ॥ ६३॥ १॥ ८॥ १॥ नंदासपंचशेषे रुगवहिरादचौरमृत्युकृत् ॥’ इति ॥ ७१ ॥

अथ समयभेदेन वारभेदेन वा कार्यभेदेन वा त्रिविधं बाणपरिहारं शादू-लविक्रीडितेनाह—

रात्रौ चोररुजौ दिवा नरपतिर्वह्निः सदा संध्ययो-

मृत्युश्चाथ शनौ नृपो विदि मृतिभौमेऽग्निचोरौ रवौ ।

रोगोऽथ व्रतगेहगोपनृपसेवायानपाणिग्रहे

वर्ज्याश्च क्रमतो बुधै रुगनलक्ष्मापालचोरा मृतिः ॥ ७२ ॥

रात्राविति ॥ तत्र तावत्कालभेदेन परिहारः ॥ रात्रौ चोररुजौ बाणौ त्याज्यौ । दिवा दिवसेऽग्निनृपती वह्निराजबाणौ त्याज्यौ । संध्ययोः प्रातःसायं-संध्ययोः सदा मृत्युबाणस्त्याज्यः । अर्थवशाद्विभक्तिविपरिणामः । तदुक्तं ज्योतिःप्रकाशे—‘रोगं चारं त्यजेद्रात्रौ दिवा राजाग्निपंचकम् । उभयोः संध्ययोर्मृत्युमन्यकाले न निंदितः ॥’ इति । अथ वारभेदेन परिहारः । अ-थेति । अथ शनौ शनिवारे नृपबाणः विदि बुधवारे मृतिबाणः भौमेऽग्निचौ-बाणौ रवौ रोगबाणः त्याज्यस्त्याज्याविति यथायोग्यं संबंधः । उक्तंच दैवज्ञ-

मनोहरे—‘रवौ रोगं कुजे वह्निं शनौ च नृपपंचकम् । वज्र्यं पुनः कुजे चौरं बुधवारे च मृग्युदम् ॥’ इति । अथ कार्यमेवेन परिहार उच्यते—अथेति । क्रमतः एतेषु शुभकर्मसु एते बाणा वज्र्याः । यथा व्रते यज्ञोपवीते रुक् गोहं गृहं तस्य गोप आच्छादनं तत्राऽनलोऽग्निः नृपसेवायां क्षमापाळो राजा याने यात्रायां चौरः पाणिग्रहे मृतिर्बाणो वज्र्यं इत्यर्थः । तदुक्तं ज्योतिः-प्रकाशे—‘नृपाख्यं राजसेवायां गृहगोपेऽग्निपंचकम् । याने चौरं व्रते रोगं त्यजेन्मृत्युं करग्रहे ॥’ इति । केचिदेवं पाठमाहुः—‘व्रते विवर्जयेद्रोगं ग्रह-गोपेऽग्निपंचकम् । यात्रायां राजचौराख्यौ विवाहे मृतिपंचकम् ॥’ इति ॥७२॥

अथोदयास्तशुद्धिं विवक्षुस्तदुपयोगिनीं ग्रहदृष्टिमुपजातिकयाह—

त्रयाशं त्रिकोणं चतुरस्रमस्तं पश्यन्ति खेटाश्चरणाभिवृद्ध्या ।
मंदो गुरुभूमिसुतः परे च क्रमेण संपूर्णदृशो भवन्ति ॥ ७३ ॥

त्रयाशमिति ॥ खेटा ग्रहा यस्मिन्स्थाने तिष्ठन्ति तस्मात्कथ्यमानानि स्थानानि चरणाभिवृद्ध्या पादवृद्ध्या पश्यन्ति । तथा—त्रयाशं तृतीयं दशमं चैकचरणदृष्ट्या पश्यन्ति । त्रिकोणं नवपंचमं द्विचरणदृष्ट्या पश्यन्ति । चतुरस्रं चतुर्थं अष्टमं त्रिचरणदृष्ट्या पश्यन्ति । अस्तं सप्तमस्थानं चतुश्चरणदृष्ट्या पश्यन्ति । अनेन तत्तद्ग्रहोद्भवशुभफलं चरणाभिवृद्ध्यैव भवतीत्यसूचि । तदुक्तं वराहेण—‘दशमतृतीये नवपंचमे चतुर्थाष्टमे कलत्रं च । पश्यन्ति पादवृद्ध्या फलानि चैवं प्रयच्छन्ति ॥’ इति । मंद इति । मंदः शनैश्चरः स्वस्थानात्रयाशं संपूर्णदृक् चतुश्चरणदृष्टिः । एवं गुरुत्रिकोणं भूमिसुतः चतुरस्रं परे चंद्रबुध-सूर्यशुक्राः संपूर्णदृश इत्यर्थः । यदाह गार्गीः—‘दुश्चिक्वदशमानसौरित्रिकोणस्थान् बृहस्पतिः । चतुर्थाष्टमगान्भौमः शेषाः सप्तमसंस्थितान् । भवन्ति वीक्षणे नित्यमेवाधिकफला ग्रहाः ॥’ इति । वराहोपि—‘पूर्णं पश्यन्ति रवि-जस्तृतीयदशमे त्रिकोणमपि जीवः । चतुरस्रं भूमिसुतः सिताकंडुबहिमकराः कलत्रं च ॥’ इति ॥ ७३ ॥

अथावसरप्राप्ताबुदयास्तशुद्धिं शिखरिणीभुजंगप्रयातमालिनीलंदोभिस्त्रि-
मिराह—

यदा लग्नांशेशो लवमथ तनुं पश्यति युतो
भवेद्वायं वोढुः शुभफलमनल्पं रचयति ।
लवदूनस्वामी लवमदनभं लग्नमदनं

प्रपश्येद्वा वध्नाः शुभमितरथा ज्ञे यमशुभम् ॥७४॥

यदेति ॥ प्रथमपद्यस्यायमर्थः यदा लग्नेशो लग्नांशस्त्येशः स्वामी लवं नवांशं पश्यति । वा अथवा नवांशेन सह युतो वा भवेत्तदा वोढुर्वैरस्यानल्पं बहु शुभफलं रचयति । यथा मेषलग्ने मिथुनांशस्तदीशो बुधः तुलायां मिथुनं

पश्यति तत्र तिष्ठति वा अयमुदयशुद्धेः प्रथमः कल्पः । 'तनुफलं हि लवा न बलवन्तः' इति केशवाकौकन्यायात् । तदलामे तु लग्नाशिशस्तनुं लग्नं पश्यति लग्नेन युतो वा भवेत्तदापि वोढुः शुभफलमनल्पं स्यात् । यथा मेषलग्न एव मिथुननवांशस्वामी बुधो मकरे स्वनवांशं न पश्यति किंतु लग्नं पश्यति अथवा मेष एव तिष्ठति । अयं अस्तशुद्धेः द्वितीयः प्रकारः । लवेति । लवघ्नस्वामी बलवान्नवांशात् घ्नं सप्तमनवांशस्तस्वामी लवमदनमं लवान्मदनमं सप्तमनवांशं पश्यति तेन सह युतो वा भवेत्तदा वध्वा अनल्पं शुभं रचयति । यथा मिथुननवांशात् सप्तमो धनुरंशस्तदधीशो गुरुर्मेषे धनुः पश्यति तत्र तिष्ठति वा अयमस्तशुद्धेः प्रथमः प्रकारः । तदलामे तु लवघ्नस्वामी लग्नमदनं सप्तमभवनं पश्यति युतः सप्तमभवनेन सह युतो वा भवेत्तदा वध्वाः शुभम् । यथा गुरुः कर्के स्वनवांशं न पश्यति किंतु सप्तमभवनं तुल्यं पश्यति अथवा तुलायामेवास्ति अयमस्तशुद्धेर्द्वितीयः प्रकारः । इतरथेति । इतरथा यदा लग्नाशेशो लवं तनुं वा न पश्यति तत्र युतो वा न स्यात्तदा कन्याया अशुभं मृत्युः स्यात् । यदा त्वस्तांशोऽस्तांशमस्तभवनं वा न पश्यति तत्र युतो वा न स्यात्तदा कन्याया अशुभं मृत्युरित्यर्थः । यदाह कश्यपः—'स्वस्वेषेनोदयास्तांशौ वीक्षितावथ संयुतौ । लग्नं वास्तगृहं तत्तद्वशेनेक्षितं युतम्' इति । वसिष्ठः—'इष्टोदयांशे निजपत्न्यदृष्टे वरस्य मृत्युस्तनुसंयुते च । अस्तांशकेष्वेवमदृष्टयुक्ते स्वस्वामिना नाशमुपैति कन्या ॥' इति । तुल्यन्यायत्वाल्लग्नोऽप्यस्तलग्नोऽपि उदयलवादस्तांशस्वामिनोर्दृष्ट्यभावेऽप्येतदेव फलं ध्येयम् ॥ ७४ ॥

द्वितीयपद्यस्यायमर्थः—

लवेशो लवं लग्नपो लग्नगेहं

प्रपश्येन्मिथो वा शुभं स्याद्वरस्य ।

लवघ्नपौंशं घ्नं लग्नपोऽस्तं

मिथोऽवेक्षते स्याच्छुभं कन्यकायाः ॥ ७५ ॥

लवेश इति ॥ नवांशस्वामी नवांशं प्रपश्येत्लग्नस्वामी लग्नं प्रपश्येत्तदा वरस्य शुभं स्यात् । अथवा मिथः परस्परं लवस्वामी लग्नं लग्नेशो लवं च पश्येत्तदापि वरस्य शुभं स्यात् । एवं लवघ्नपौ नवांशात्सदा मदन्ननवांशस्वामी अंशं घ्नमंशं सप्तमराशिमीक्षते लग्नपो लग्नस्वामी अस्तं लग्नात्सप्तमभवनमीक्षते तदा कन्यकायाः शुभं स्यात् । वा अथवा मिथः सप्तमाधीशो लग्नसप्तमं वीक्षते लग्नात्सप्तममीक्षते तदापि कन्यायाः शुभं स्यात् । अत्रोदाहरणं स्पष्टवाक्योक्तमस्माभिः । अत्रान्यथावेदं पत्नोरशुभमित्यर्थः । यदाह नारदः—'लग्ननवांशकौ स्वस्वपतिना वीक्षितौ युतौ । न चेद्वा अन्योन्यपतिना शुभमित्रेण वाथवा ॥ वरस्य मृत्युः स्यात्ताभ्यां सप्तसप्तोदयांशकौ । एवं तौ वीक्षितौ युक्तौ मृत्युर्वध्वाः करग्रहे ॥' वसिष्ठोपि—'उदयांशः स्वनाथेन

मित्रसौम्येन वा युतः । प्रेक्षितो वा तथास्तांशो दंपत्योः पुत्रपौत्रदः ॥' इति ।
परस्परवीक्षणेप्येतदेव फलं ध्येयम् । नारदवाक्यस्वरसात् ॥ ७५ ॥

अथ पूर्वोक्तप्रकारेणोदयास्तशुद्धेरभावेऽपि तृतीयप्रकार उच्यते—

लवपतिशुभमित्रं वीक्षतेऽंशं तनुं वा

परिणयनकरस्य स्याच्छुभं शास्त्रदृष्टम् ।

मदनलवपमित्रं सौम्यमंशं द्युनं वा

तनुमदनगृहं चेद्वीक्षते शर्म वध्वाः ॥ ७६ ॥

लवपतीति ॥ शुभमित्रं शुभं च तन्मित्रं चेति कर्मधारयः । लवपतेर्ल-
ग्ननवांशेशस्य शुभग्रहः सोमबुधगुरुशुक्राणामन्यतमश्चेन्मित्रं स्यात्स चेदंशं
स्वनवांशं तनुं लभं वा वीक्षते तदा परिणयनकरस्य वरस्य शास्त्रदृष्टं वसि-
ष्ठोक्तं पुत्रपौत्रादिप्राप्तिरूपं शुभं फलं स्यात् । एवं मदनलवस्यास्तांशेशस्य
मित्रं सौम्यं चेत्स्यात्तच्चांशद्यूनमंशाललग्ननवांशाद् द्यूनं सप्तमनवांशं चेद्वीक्षितं
वा अथवा तनुमदनगृहं लग्नात्सप्तमभवनं चेद्वीक्षते तदा वध्वाः शास्त्रदृष्टं
शर्म न स्यात् । यद्युभयत्रापि नवांशस्वामिनो मित्रं पापग्रहश्चेत्तस्य दृष्टिरशु-
भैवेति फलितोऽर्थः । यदाह वराहः—‘शुद्धस्त्रिविधा स्यान्न यदोदयांशो लग्ने-
न चास्तांशमुपैति सिद्धिम् । तदा सुहृत्सौम्यनिरीक्षितो यः शुभाय स
स्यात्प्रवदन्ति संतः ॥’ इति । नन्वत्र वाक्ये सुहृत्सौम्यनिरीक्षित इति
पदे सुहृत्चासौ सौम्यश्चेति कर्मधारयांगीकारे भवदुक्तं व्याख्यानं सत् ।
यदा तु सुहृच्च सौम्यश्चेति द्वंद्वः तदा सुहृत्पापग्रहोपि स्यादिति चेन्न ।
प्रागुक्तवसिष्ठवाक्ये ‘मित्रे सौम्येन वा युक्ते’ इति तृतीयैकवचनात्-
स्यापार्थक्योपादानात् । मित्रं चासौ सौम्यश्च मित्रसौम्यस्तेन । मित्रश-
ब्दस्य विशेषणत्वात्पूर्वनिपातः । द्वंद्वांगीकारे तु मित्रसौम्याभ्यामिति
भक्षितव्यं तथासति छंदोभगोपि स्यात् । समाहारद्वंद्वो भविष्यतीति चेन्नात्र
किञ्चित्प्रमाणमस्ति । अतः कश्चिदप्येनाप्येवमेवोक्तम्—‘राश्यंशौ मित्रसौम्येन
वीक्षितौ वाथ संयुतौ । उदयास्तांशयोः शुद्धिस्त्रिविधा मंगलप्रदा ॥’ इति ।
अतो वराहवाक्येपि कर्मधारय एवेति युक्तं प्रतीमः । वसिष्ठः—‘लग्नास्तशुक्ला
रहितः सरोषः करोति मृत्युं वरकन्ययोश्च । त्रातुं यथा लग्नगुणास्त्वशक्तास्तं
बंधुवर्गा इव सर्पदष्टम् ॥’ इति । केचित्तु विवाहादौ वज्रयोगं निषिद्धमाहुस्तल्ल-
क्षणम्—‘तिथिवारं च नक्षत्रं नवमिश्र समन्वितम् । सप्तमिस्तु हरेन्नायं
शेषांके फलमादिशेत् ॥ त्रिशेषे तु जलं विद्यात्पंचशेषे प्रभंजनः । सप्तशेषे
वज्रपातो ज्ञेयं वज्रस्य लक्षणम् ॥’ इति टोडरानंदे ॥ ७६ ॥

अथ सूर्यसंक्रमणार्थं दोषं मंजुभाषिण्याह—

विषुवायनेषु परपूर्वमध्यमान्दिवसांस्त्यजेदितरसंक्रमेषु हि ।

षट्किंस्तु षोडश शुभक्रियाविधौ परतोपि पूर्वमपि संत्यजेद्बुधः ॥

विषुवेति ॥ विषुवं तुलामेषसंक्रांती अयनं कर्कमकरसंक्रांती एवं चत-
सृषु विषुवायनाख्यासु संक्रांतिषु परपूर्वमध्यमान् गतागामिवर्तमानान् दि-
वसान्बुधः शुभक्रियाविधौ विवाहयज्ञोपवीतादिशुभकार्येषु त्यजेत् । इतरे-
ष्वष्टसंक्रमेषु संक्रमकालात्परतोऽग्रेऽपि पूर्वं प्रागपि षोडशघटिकाः मिलित्वा
द्वात्रिंशद्घटिकास्त्यजेत् । यदाह वसिष्ठः—‘विषुवतोरयनयोर्दिनत्रयं हरिपदे
षडशीतिमुखेषु च । पूर्वतोपि परतोपि संक्रमान्नाडिकाश्च खलु षोडश
त्यजेत् ॥ संक्रांतिदोषे त्वचिरात्कृतं यदुद्वाहपूर्वाखिलमंगलाद्यम् ।
लाक्षासमूहो ज्वलिताग्निमध्ये विलीयते तद्वदशेषमेतत् ॥’ इति । उद्वाहादिप्र-
हणास्त्रानादावनिषेधः । तद्वाक्यानि संक्रांतिप्रकरणेऽस्माभिरुक्तानि । किंत-
द्दिनत्रयं त्याज्यं किं संक्रांतिकालात् प्राग्दिनत्रयमुत तदनन्तरमुत मध्यमं
वेति पक्षत्रयसंभवे निर्णयमाह गुरुः—‘अयने विषुवे पूर्वं परं मध्यंदिनं
त्यजेत् । अन्यसंक्रमणे पूर्वापराः षोडश नाडिकाः ॥’ इति । अयं च निषेधः
सायनसंक्रांतिष्वपि ध्येयः । यदाह वसिष्ठः—‘यदायनप्रवेशः स्यात्तदा
तद्वाशिसंक्रमः । तस्मिन्नपि दिने त्याज्या नाड्यः षोडशषोडश ॥’ इति ।
शौनकः—‘अयनद्वये समूढा भर्तारं नाभिनन्दते नारी । विषुवद्वयेऽपि
विधवा षडशीतिमुखेषु सा म्रियते ॥ विष्णुपदेषु विगीता कन्या विकर्ले-
द्रिया व्यतीपाते । वैद्यतिविष्टयोर्ऋष्टा सुभगा शेषेषु करणेषु ॥’ इति ।
विगीता पुंश्चलीत्याद्यमिशापेन प्रसिद्धा ॥ ७७ ॥

अथ संक्रांतिप्रसंगात्सकलग्रहाणां संक्रांतिघटीरनुष्ठुभाह—

देवद्व्यंकर्तवोऽष्टाष्टौ नाड्योऽकाः खनृपाः क्रमात् ।

वज्र्याः संक्रमणेऽर्कादेः प्रायोऽर्कस्यातिनिदिताः ॥ ७८ ॥

देवेति ॥ अर्कादेः सूर्यादेर्ग्रहसमूहस्यैता घटिकास्त्याज्याः । यथा सूर्यस्य
संक्रमणकालात् प्राक् पश्चात्कालौ मिलित्वा त्रयस्त्रिंशद्घटिकास्त्याज्याः । एवं
चंद्रस्य द्वे घटिके भौमस्य नव बुधस्य षट् गुरोरष्टाष्टौ अष्टाशीतिः शुक्रस्य
काः नव शनेः खनृपाः षष्ठ्यधिकशतं घटिका वज्र्याः । तत्रार्कस्य घटिकाः
प्रायो बाहुल्येनातिनिदिताः । अत्र संमतिवाक्यं वासनासहितविवरणं संक्रां-
तिप्रकरणेऽभिहितमस्माभिस्तत् एवावधार्यम् ॥ ७८ ॥

अथ पंग्वंधकाणबधिराख्यान् लग्नदोषानुपजातिकयाह—

घस्त्रे तुलाली बधिरौ मृगाश्वौ रात्रौ च सिंहाजवृषा दिवांधाः ।

कन्यानृयुक्कर्कटा निशांधा दिने घटोत्यो निशि पंगुसंज्ञः ॥ ७९ ॥

घस्त्रे इति ॥ घस्त्रे दिवसे तुलाली तुलावृश्चिकौ बधिरौ स्मृतौ । मृगा-
श्वौ मकरधनुषी रात्रौ बधिरौ नतु दिवसे । सिंहाजवृषा दिवांधा दिवसेऽथा
उक्ता नतु रात्रौ । कन्यानृयुक्कर्कटा निशांधा रात्र्यंधा नतु दिवांधाः । घटः
कुंभो दिने पंगुसंज्ञो नतु रात्रौ । अत्यो मीनो निशि पंगुसंज्ञो नतु दिने ।

यदाह वसिष्ठः—‘मेषादि रंभ्रकं षड् चत्वारो बधिराः स्मृताः । द्वौ पंगू चेति विज्ञेयावित्येतद्वाशिलक्षणम् ॥ मेषो वृषो मृगेंद्रश्च दिवसेऽधाः प्रकीर्तिताः । न्युक्कर्कटकन्याश्च रात्रावंधाः प्रकीर्तिताः ॥ तुला च वृश्चिकश्चैव दिवसे बधिरौ तथा । धनुश्च मकरश्चैव बधिरौ निशि कीर्तितौ ॥ कुंभमीनौ च पंगू द्वौ दिवा रात्रौ यथाक्रमम् ॥’ इति । कुंभो दिवा पंगुर्मिनो रात्रौ पंगुः । अनेन यस्मिन्काले लग्नस्य यौधपंग्वादोष उक्तस्तस्मिन्नेव काले तल्लग्नं दोषावहं न कालांतरे इत्युक्तं भवति ॥ ७९ ॥

अथ परमते पंग्वंधाँल्लग्नदोषानाह—

बधिरा धन्वितुलालयोऽपराद्धे मिथुनं कर्कटकोऽगना निशांधाः ।
दिवसांधा हरिगोक्रियास्तु कुब्जा मृगकुंभांतिमभानि संध्ययोर्हि ।

बधिरेति ॥ धन्वितुलालयो धनुस्तुलावृश्चिका अपराद्धे दिवसस्यांतिमे तृतीयविभागे बधिराः स्मृताः मिथुनकर्कटकन्या निशांधाः स्मृताः हरिगोक्रियाः सिंहवृषमेषास्तु दिवसांधाः स्मृताः मृगकुंभांतिमभानि मकरकुंभमीनाः संध्ययोः प्रातःस्त्रायंसंध्ययोर्हि निश्चयेन कुब्जाः पंगवः स्मृताः । अत्र मूलवाक्यं तोषलभ्यते ॥ ८० ॥

अथैषां प्रयोजनं सापवादं प्रहर्षिण्याह—

दारिद्र्यं बधिरतनौ दिवांधलग्ने वैधव्यं शिशुमरणं निशांधलग्ने ।
पंग्वंगे निखिलधनानि नाशमीयुः सर्वत्राधिपगुरुदृष्टिभिर्न दोषः ॥

दारिद्र्यमिति ॥ स्पष्टार्थं पद्यम् । पंग्वंगे पंगुलग्ने । यदाह वसिष्ठः—‘अथै वैधव्यमाप्नोति दारिद्र्यं बधिरे तथा । अर्थनाशो भवेत्पंग्गाविति धात्रा विनिश्चितम् ॥’ इति । सर्वत्रेत्यस्य संमतिः । बादरायणः—‘मासशून्याह्वयास्तारा राशयो बधिरादयः । गौडमालवयोस्त्राज्यास्त्वन्यदेशे न गर्हिताः ॥’ इति नारदवाक्यं ग्रंथकृतेव प्रागुक्तम् ॥ ८१ ॥

अथोदयास्तशुद्धिः प्रागुक्ता तत्रावसरप्राप्तान्विहितनवांशांश्चित्रपदाच्छंदसाह-

कार्मुकतौलिककन्यायुगमलवे क्षपगे वा ।

यर्हि भवेदुपयामस्तर्हि सती खलु कन्या ॥ ८२ ॥

कार्मुकेति ॥ कार्मुकं धनुः तौलिकं तुला कन्या प्रसिद्धा युग्मं मिथुनं एषामंशे नवांशे क्षपगे वा मीननवांशे वा विकल्पेन । वाशब्दः स्वकीयमतसूचनार्थः । धनुरादिनवांशाः सर्वमुनिसंमता इत्यर्थः । तेवमंशेषु यर्हि यदा उपयामो विवाहो भवेत्तर्हि कन्या विवाहोत्तरं सती पतिव्रता खलु निश्चयेन स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘लग्ने हि सर्वे शुभराशयश्च शुभेक्षिता वायु शुक्राश्च शुभाः स्युः । नवांशकास्तौलिन्युगयुवत्यश्चापाद्यभागः शुभदो न चान्ये ॥ द्विभर्तृका मेषनवांशके स्यादृषांशके सा पशुशीलयुक्ता । धनान्विता पुत्रवती

तृतीयकुलीरकांशे कुलटाप्यजस्रम् ॥ सिंहांशके सा पितृमंदिरस्था कन्यांशके
वित्तयुता सुशीला । तुलांशके सर्वगुणास्पदा सा कीटांशके निःस्वतरा वि-
शीला ॥ चापांशकाद्ये धनिनी द्वितीये भागेऽन्यसक्ता मलिना गदाढ्या ।
निःस्वा मृगांशे विगुणा घटांशे विभर्तृका योगरता विशीर्णा ॥ मीनांशके
भर्तृयुतार्थहीना शुभग्रहैर्युक्तनिरीक्षिते वा । तस्मात्सदैवोक्तनवांशकेषु कुर्या-
द्दिहाहं गुणसंप्रवृत्तैः ॥ नवांशदोषः सकलं गुणौघं लग्नोत्थसौम्यग्रहसंभव-
च । ध्रुवं निहंतीव वृकोऽजसंघं षड्वर्गजं सौम्यवियञ्चराणाम् ॥' इति ।
पशुशीलयुक्ता पशुचारपरा गदो रोगः स्वं धनं एते एव च नवांशाः सक-
लमुनिभिरुक्ताः—'तुलामिथुनकन्यांशा धनुरर्धार्धसंयुताः । एते नवांशाः शु-
भदा यदि नांत्यांशकाः खलु ॥' इति नारदोक्तेः । शौनकस्तु मीनांशक-
मपि शुभमाह—'सुदती साभाग्यवती ग्रहसितवदना च मीनांशे' इति ।
तत्र निषेधस्तुल्यबलत्वात्षोडशग्रहाणां ग्रहणवद्विकल्प इत्याहुः । तत्र ।
'एकबाधेनोपपत्तावनेकबाधो न न्याय्यः' इति बहुमुनिवचनप्रामाण्यान्मी-
नांशत्याग एवोचितो नत्वेकतरमुनिवचनानुरोधात्पाक्षिको बाधः पा-
क्षिको विधिश्च । विकल्पस्याष्टदोषग्रस्तत्वात् । का तर्हि शौनकवाक्यग-
तिरिति चेत् । गुणवद्गरोपलब्धौ लग्नांतरासंभवे मीनांशको निषिद्धोऽपि प्र-
शस्त इत्येवं युक्ता गतिः । यर्हीति 'अनद्यतने हिंलन्यतरस्याम्' इति
क्रियत्तञ्चोऽनद्यतने काले हिंलप्रत्ययः । उपयामः 'यमः समुपनिविषु च' इति
भावे षच् । 'विवाहोपयमौ समौ । तथा परिणयोद्वाहोपयामाः पाणिपीड-
नम्' इत्यमरसिंहः ॥ ८२ ॥

अथ विहितनवांशे कचिन्निषेधं श्रीछंदसाह—

अंत्यनवांशे न च परिणेया काचन वर्गोत्तममिह हित्वा ।

नो चरलग्ने चरलवयोगं तौलिमृगस्थे शशभृति कुर्यात् ॥ ८३ ॥

अंत्येति ॥ विहितनवांशेष्वपि यथा मेषलग्ने धनुर्नवांशोऽस्तिम इत्येवंवि-
षये लग्नांतिसनवांशे काचन कन्या न परिणेया न विवाह्या । परंतु वर्गोत्तम-
मपि नवांशं हित्वा तत्र विवाह उचित एव । तथा मिथुनलग्ने मिथुनांशोऽ-
न्तिमेऽपि वर्गोत्तमम् । यदाह कश्यपः—'अंत्यांशका अपि श्रेष्ठा यदि व-
र्गोत्तमाह्वयाः । अनुक्तांशास्तु न ग्राह्या यतस्ते कुनवांशकाः ॥' इति । वसि-
ष्ठोपि—'वर्गोत्तमं विनांत्यांशो विवाहे न शुभप्रदः । वर्गोत्तमश्चेदंत्यांशः पु-
त्रपौत्रादिद्विद्विदः ॥' इति । अन्यच्च । नो चरलग्ने इति । तौलिमृगस्थे तुला-
मकरस्थे शशभृति चंद्रे सति चरलग्ने विहितचरलवयोगं नो कुर्यात् । यथा
मेषलग्ने तुलांशः । उक्तंच केशवार्केण—'चरलवं चरवेदमगमुत्सृजेन्मृगतु-
लाधरगे मृगलक्ष्मणि । युवतिरत्र भवेत्कृतकौतुका मदनवत्यनवत्यजनोन्मु-
खी ॥' इति । अनवो ज्रीर्णो भर्ता तस्य त्याजने त्यागे उन्मुखी परपुरुषरता
स्यादिस्यर्थः ॥ ८३ ॥

अथ सर्वथा लग्नभंगयोगमुपजात्याह—

व्यये शनिः खेऽवनिजस्तृतीये भृगुस्तनौ चंद्रखला न शस्ताः ।
लग्नेऽकविग्लौश्च रिपौ मृतौ ग्लौर्लग्नेऽशुभाराश्च मदे च सर्वे ८४

व्यये इति ॥ व्यये द्वादशस्थाने स्थितः शनिः न शस्तः 'सोमकुलेऽपि हि जातां द्वादशगे मद्यपां कुरुते' इति शौनकोक्तेः । अत्र रविसुते इत्यनुवर्तते । खे दशमेऽवनिजो मंगलो न शस्तः 'शाकिनीव्योश्चि वक्रे' इति केशवाकोक्तेः । तृतीयो भृगुः शुक्रः न शस्तः । 'धन्या धनगे शुक्रे कृपणत्वं प्राप्नुयाच्चासी । बुध्विषयगते तु कन्या ऽयब्दाद्भर्तुः कनीयसं भजते ॥' इति शौनकोक्तेः । तनौ लग्ने चंद्रः खलाः पापग्रहाः न शस्ताः 'लग्नस्थेऽर्के कन्या विधवा संवत्सरेऽष्टमे भवति । लग्नस्थो हिमरश्मिमृत्युं कुर्यान्नयोदशे मासे ॥ भौमः सद्यो विधवां लग्नस्थोऽब्दाच्च सौम्यद्वयोगात् । कामयति नीचवर्णा-
लग्नस्थे रविसुते बहून्पुरुषान् ॥ शनिवद्विधुंतुदस्य तु विज्ञेयं सदसदिति विज्ञेः' इति शौनकोक्तेः । लग्नेऽ लग्नस्वामी कविः शुक्रः ग्लौश्चंद्रश्च रिपौ षष्ठस्थाने न शस्तः 'रंभे कुजे सौम्यस्वगे च मृत्युः षष्ठाष्टगे लग्नपतौ च मृत्युः' इति ज्योतिर्निबंधकर्त्रोक्तेः । 'भृगुषट्काङ्क्षयो दोषो लग्नात्षष्ठगते सितोऽब्धगे शुभसंयुक्ते त-
ल्लभं सर्वदा त्यजेत् ॥' इति नारदोक्तेः । 'अब्दचतुष्कान्मृत्युर्दंपत्योः षष्ठगे चंद्रे' इति शौनकोक्तेः । ग्लौश्चंद्रः । लग्नेऽ शुभाश्वं बुधगुरुशुक्राः आरो भौमश्चैते मृतावष्टमस्थाने न शस्ताः । 'मासत्रयेण विधवां निधनस्थश्चंद्रमाः कुरुते । मासत्रयेण कन्या निधनस्थे याति पंचत्वम् ॥' बुध इत्यनुवर्तते । पंचत्वं मरणम् । 'दंपत्योर्निधनस्थः सप्तदशाब्दाद्वियोगदो जीवः । पंचत्वं नयति भृगु-
निधनस्थः सप्तभिर्वर्षैः ॥' इति शौनकोक्तेः । नारदः—'कुजोऽष्टमो महा-
दोषो लग्नादष्टमगे कुजे । शुभत्रययुतं लग्नं त्यजेत्तुंगगे यदि ॥' अत्र संमतिः प्रागुक्ता । लग्नेऽ च पुनः सर्वे सूर्यादयो ग्रहा मदे सप्तमस्थाने न शस्ताः निषिद्धाः 'सर्वे जामित्रसंस्था विदधति मरणम्' इति वसिष्ठोक्तेः । कश्यपोऽपि—'सप्तमस्थानगाः सर्वे ग्रहाः कुर्वन्ति शीघ्रतः । दंपत्योर्मरणं यस्या-
देकस्य च न संशयः ॥' इति । अर्थादन्येषु स्थानेषु ग्रहाः समीचीनास्तत्र केषुचित्स्थानेषु शुभा एव केषुचिन्मध्यमा एवेत्येतदपि वक्ष्यति । अतोऽमु-
मर्थमतिसंक्षिप्य त्रिविक्रमेण निषिद्धस्थानान्येवोक्तानि—'त्याज्या लग्नेऽ-
ब्धयो मंदात्षष्ठे शुक्रेंदुलग्नपाः । रंभे चंद्रादयः पंच सर्वेऽस्तेऽब्जगुरु समौ ॥'
इति । अब्जगुर्वोः समत्वं शौनकमतेन तादृशविरुद्धफलाभावात् । यदाह—
'कन्यास्त्रिजो जनयति सापत्यं चैव सप्तमे शशिनि । शीलचरित्रोपेतां क-
श्चैति पत्युः कलत्रगो द्वेष्याम् ॥' इति । गुरुरित्यनुवर्तते । अत्र वचनद्वय-
श्रमाण्यादिकल्पः । यत्त्वत्रिणोक्तम्—'जामित्रगो यदि भवेदुषाना कुषो-
ऽभीर्वाणनाथसचिवः सितचंद्रपक्षे । कन्याविवाहसमये परिहृत्य दोषान्सौ-
भाग्यपुत्रसहितां वनितां करोति ॥' इति । तच्चंद्रजामित्रविषयम् । तथा च

भुजबलः—‘स्त्रीणां विवाहे तु बलैरुपेताः पत्युः प्रणाशं विहगा विदध्युः । त्यक्त्वा बुधं दैत्यगुरुं गुरुं च निशाकरादस्तगृहप्रपन्नाः ॥’ इति । दैत्यगुरुं शुक्रम् । अतएव दीपिका—‘रविं मंदं कुजाक्रांतं मृगांकात्सप्तमं त्यजेत् । विवाहयात्राचूडासु गृहकर्मप्रवेशने ॥’ इति ॥ ८४ ॥

अथैवं निषिद्धस्थानान्यभिधायेदानीं रेखादादन् ग्रहान्वसंततिलकयाह—

त्र्यायाष्टषट्सु रविकेतुतमोर्कपुत्रा-

ख्यायारिगः क्षितिसुतो द्विगुणायगोऽब्जः ।

सप्तव्ययाष्टरद्वितौ जगुरु सितोऽष्ट-

त्रिद्यूनषट्रव्ययगृहान्परिहृत्य शस्तः ॥ ८५ ॥

प्रीति ॥ तृतीयैकादशाष्टमषष्ठस्थानेषु रविकेतुतमोर्कपुत्राः शस्ताः शुभ-
फलदातारः । यदाह शौनकः—‘बंधुजनेभ्यः पूजां त्रिंशद्वर्षाणि सहजगो-
त्वर्के । प्राप्नोति धनं षष्ठे व्यब्दादूर्ध्वं सुतांश्चैव ॥ दंपत्योः सह मरणं निध-
नस्थेऽर्केऽष्टसप्तत्या । कारयति धनविवृद्धिं व्यब्दादूर्ध्वं तथायगः सविता ॥’
इति रवेः । ‘धनधान्यपुत्रयुक्तां पंचमसंवत्सरात्तृतीयस्थः । षष्ठः षड्भिर्मासै-
रसपत्नीं कन्यकां कुरुते ॥ निधनगताकिः कुर्यादामरणादामयवियुक्ताम् ।
आयगतोऽर्किः कन्यां त्रिवर्गयोग्यां करोति षण्मासात् ॥’ इति शनेः । अर्क-
स्यापत्यं आर्किः ‘अत इव’ इति संज्ञापूर्वकस्य विधेरनित्यत्वादृश्यभावः ।
सत्यां वा वृद्धौ ‘नमुने’ इति नेतियोगविभागादसिद्धत्वाभावासंधिर्दोषः
‘आयगताकिः’ इति पाठः । आयगतश्चासौ आर्किश्चायगताकिः इत्येकं पदं
वा । अत्र राहुकेत्वोश्च फलं शनिवदेवेति ‘स्वभानौ वाप्यथ शिखिनि वा ल-
भभावादिसंस्थे’ इति वसिष्ठोक्तेः । त्र्यायारिगः तृतीयैकादशाष्टमस्थानस्थितः
क्षितिसुतो भौमः शस्तः । ‘सहजस्थो भूमिसुतः सौभाग्यकरस्तु यावदायु-
ष्यम् । संवत्सरेण विपुलं धनागमं शत्रुसंस्थस्तु ॥ मणिकांचनरत्नाढ्यामेका-
दशगः कुजोऽब्दषट्केन ॥’ इति शौनकोक्तेः । अब्जश्चंद्रो द्विगुणायगो द्वि-
तीयतृतीयैकादशस्थः शस्तः । ‘अब्दाद्धनसंयुक्तां करोति चंद्रो धने नार्याः ।
चंद्रस्तृतीयराशौ सौभाग्यकरस्तु यावदायुष्यम् ॥ लग्नादेकादशगः कन्यामि-
दुर्धनान्वितां कुरुते ॥’ इति शौनकोक्तेः । जगुरु बुधबृहस्पती सप्तमद्वाद-
शाष्टमातिरिक्तस्थानस्थितौ शस्तौ । उक्तस्थानानां अशुभत्वादनुक्तस्थानानां
च शुभदात्वात् । यदाह वसिष्ठः—‘प्रीतिवृद्धिः सगुणनिरतिर्बुधपूजा सु-
तासिः सदैपक्ष्यं तनयरहितं त्वन्यथा भर्तृनाशः । धर्मे बुद्धिर्भवति धरणील-
ब्धिरत्येव बुद्धिर्हानिः स्त्रीणां हिमकरसुते लग्नभावादिसंस्थे ॥’ इति । ‘ल-
क्ष्मीप्राप्तिर्भवति सुयशः प्रीतिरन्योन्यवृद्धिरिष्टप्राप्तिर्बहुविधमयं चाश्रमाणां
विरक्तेः । पापासक्तिः सुकृतनिरतिर्भूरिलाभः सुरेज्ये स्त्रीणां सौख्यं रिपुकृत-
भयं लग्नभावादिसंस्थे ॥’ इति । अयं शुभदैवम् । ‘अयः शुभावहो विधिः’
इत्यमरः । ह्रीबत्वं त्वार्षम् । केचिद्बहुविधमयमित्यत्र बहुविधमयमिति पठन्ति

तत् मकारे भशब्दभ्रांतिः । 'उभयकुलानन्दकरीं करोति न विरादुरुः षष्ठे' इति षष्ठस्थानस्थितगुरोः शौनकेनापि सम्यक्फलमिधानाच्च । सित इति । अष्टमवृत्तीयसप्तमषट्द्वादशस्थानानि परिहृत्य त्यक्त्वान्येषु स्थानेषु सितः शुक्रः शस्तः । तदुक्तं वसिष्ठेन—'भोगप्राप्तिर्विविधविभवं स्वैरवृत्तिर्महत्त्वं शुभ्राधिक्यं भवति निधनं सर्वनाशो वसुत्वम् । तद्यप्रीतिर्बहुविधगुणाः सर्वसंपत्समृद्धिरस्वं स्त्रीणामुशनसि तथा लग्नभावादिसंस्थे ॥' इति । शुभ्रं द्रविणम् । 'हिरण्यं द्रविणं शुभ्रम्' इत्यभिधानात् । अतो बुधगुरुशुक्राणां शुभाशुभस्थानोक्तेः शुभाशुभफलत्वमेव न कदाचिन्मध्यमत्वम् । अन्येषां तु शुभाशुभस्थानातिरिक्तस्थानसम्भावान्मध्यमत्वमप्यस्ति । उक्तं शुभाशुभफलानभिधानात् । किंतु किञ्चिन्मध्यमफलमिधानम् । तदुक्तं वसिष्ठेन—'मृत्युर्नैःस्वं बहुविधघनं भ्रातृहानिः प्रजानां व्याधिः सौख्यं बहुविधमतो भर्तृहानिश्चिरायुः । श्रेयोहानिर्भवति हृदयव्याधिरर्यागमश्च भानौ स्त्रीणामतिशयरुजा लग्नभावादिसंस्थे ॥ नाशः संपद्बहुविधयशो बंधुवृद्धिः प्रजासिः शस्त्रान्मृत्युर्भवति न विरादीर्घसापत्न्यबाधा । प्रज्यात्वं दुहितृजननं वर्धनं भोगभाक्त्वं दास्यं स्त्रीणां दुहितृकरणे लग्नभावादिसंस्थे ॥' इति । अत्र चतुर्थचंद्रस्य प्रजासिः फलमभिहितम् । तथैव श्रीपतिनापि तद्वाक्ये 'सुखे तु कथितो बंधुक्षयः कैश्चन' इत्येकीयमतमनुसृत्य ग्रंथकृता चतुर्थस्थानस्य मध्यमत्वमंगीकृतम् । 'बंधुश्चशुरवियुक्ता चतुर्थसंस्थः शशी त्वाद्वात्' इति शौनकोक्तेश्च । विरुद्धार्थयोः शौनकवासिष्ठवाक्ययोः का गतिरिति चेत् । बालचंद्रविषयमशुभफलम् । तन्निग्नचंद्रविषयं शुभफलम् । उक्तंच केशवार्केण—'बालोऽज्ञः प्रियविरहं ज्ञानिः स्तनाभः शून्यत्वं सृजति सुखे सुवासिनीनाम्' इति । 'मृत्युः शोको बहुविधघनं भ्रातृवैरं कुबुद्धिर्लक्ष्मीप्राप्तिर्भवति मरणं चोभयोर्वैशनाशः । स्त्रीणां द्वेषो व्यसननिरतिः पुत्रपौत्रादिसिद्धिर्भीतिर्भूमेर्बलिनि तनये लग्नभावादिसंस्थे ॥ स्वच्छंदत्वं कदशनरतिर्वल्लभत्वं विशीलं व्याधिः सुश्रीमृत्तिरथ सुखं गर्भपातप्रवृत्तिः । धूतासक्तिर्भवति रधिजे वैभवं वक्ररोगं स्वभानौ वाप्यथ शिखिनि वा लग्नभावादिसंस्थे ॥' इति ॥ ८५ ॥

अथ लग्नमंगिकर्तर्यादिमहादोषाणामपवादं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

पापौ कर्तरिकारकौ रिपुगृहे नीचास्तगौ कर्तरी-

दोषो नैव सितेऽरिनीचगृहे तत्षष्ठदोषोऽपि न ।

भौमेऽस्ते रिपुनीचगे नहि भवेद्भौमोऽष्टमो दोषकु-

त्रीचे नीचनवांशके शशिनि रिःफाष्टारिदोषोऽपि न ॥८६॥

पापाविति ॥ तत्र कर्तर्यपवाद उच्यते । कर्तरीयोगलक्षणम् 'लग्नात्पापौ' इत्यादिनोक्तम् । यौ ग्रहौ क्रूरौ कर्तरिकारकौ रिपुगृहे शत्रुगृहे स्थितौ नीचेऽस्तगौ स्वनीचराशिस्थितौ अस्तंगतौ वा तदा कर्तरी नैव स्यात् । यदाहुः क-

कश्यपनारदवसिष्ठाः—‘पापयोः कर्तरीकर्त्रोः शत्रुनीचगृहस्थयोः । यदा चास्तगयोर्वापि कर्तरी नैव दोषदा ॥’ इति । इदं विशेषणं शत्रुगृहस्थत्वादिकं समुच्चितं व्यस्तं समस्तं वा ध्येयम् । अपवादांतरमुक्तं दैवज्ञमनोहरे गर्गः—‘कूरकर्तरीसंयुक्तं लक्षं चंद्रं च न त्यजेत् । केंद्रत्रिकोणसंस्थेषु गुरुभार्गवविल्लुचेत् ॥’ ननु कर्तरीकारकावित्यत्र कथं ह्रस्वत्वम् । यावता कर्तरीशब्द ‘उणादयो बहुलम्’ इति बहुलोक्तः ‘कृती छेदने’ इत्यस्माद्धातोर्निष्पन्नस्तत्र यदीकारांतस्तदा ह्यंतत्वाभावात् ‘व्यापोः संज्ञाछंदसोर्बहुलम्’ इति ह्रस्वत्वं न प्राप्नोति । यदपि—‘कृदिकारादक्तिनः’ इति ह्यंतत्वं तदा संज्ञाछंदसोरेवाभावान्नस्वो न स्यात् । उच्यते । बहुवचनादसंज्ञायामप्येवंविधे प्रयोगे ह्रस्व इति दुर्घटवृत्तिकृत् । अतएव ‘विधेहि बंधो हृदयं विद’ इति कालिदासः । ‘स्यादेतदेव प्रमदवनमंतःपुरोचितम्’ इत्यमरसिंहोपि प्रयुक्तवान् । कश्चिदन्यत्रापि इत्यते । ‘विधौ धनोपगो शुभग्रहेऽथवात्यगो गुरौ । न कर्तरी भवत्यहो जयाद बादरायणः ॥’ इति । ‘कूरद्वयास्यांतरगं विल्लुक्षं मृत्तिप्रदं चंद्रमसं च रोगदम् । शुभैर्धनस्थैरथवात्यगो गुरौ न कर्तरी स्यादिह भार्गवा विदुः ॥’ इति । अथ षष्ठशुक्रापवाद उच्यते । सिते शुक्रेऽरिनीचगृहगे शत्रुगृहे स्वनीचगृहगे वा सति तत्षष्ठदोषो भृगुषष्ठदोषोपि न स्यात् । यदाह कश्यपः—‘नीचराशिगते शुक्रे शत्रुक्षेत्रगतेपि वा । भृगुषष्ठोत्थितो दोषो नास्ति तत्र न संशयः ॥’ इति । अथाष्टमभौमदोषापवाद उच्यते । भौमेस्ते अस्तंगते रिपुनीचगे शत्रुगृहे वा स्वनीचगृहगे वा सति अष्टमो भौमो न दोषकृत्स्यात् । उक्तंच कश्यपेन—‘अस्तगो नीचगे भौमे शत्रुक्षेत्रगतेपि वा । कुजाष्टमोद्भवो दोषो न किंचिदपि विद्यते ॥’ इति । अथ षडष्टद्वादशस्थानचंद्रापवाद उच्यते । शशिनि चंद्रे नीचनवांशके वा सति रिःफाष्टारिदोषोऽपि द्वादशाष्टमशत्रुस्थानस्थितचंद्रदोषोऽपि न स्यात् । ‘नीचराशिगते चंद्रे नीचांशकगतेपि वा । चंद्रे षष्टारिःफस्थे दोषो नास्ति न संशयः ॥’ इति कश्यपोक्तेः ॥ ८६ ॥

अथ विवाहे अष्टदोषाद्यनेकदोषाणामपवादं वसंततिलकयाह—

अब्दायनर्तुतिथिमासभपक्षदग्ध-

तिथ्यंधकाणबधिरांगमुखाश्च दोषाः ।

नश्यन्ति विद्वरुसितेष्विह केंद्रकोणे

तद्वच्च पापविधुयुक्तनवांशदोषः ॥ ८७ ॥

अब्देति ॥ अब्ददोषः १ अयनदोषः २ ऋतुदोषः ३ तिथिदोषो रिफादिः ४ मासदोषः ५ भं नक्षत्रदोषः कूरसहितादिः ६ पक्षदोषश्चयोदशदिनसप्तकादिः ७ दग्धातिथिः प्रसिद्धा चापांत्यगेद्वत्यादिना । अंधकाणबधिराख्यान्यांगानि कृष्णानि तन्मुखास्तदादयोऽन्ये अकालवृष्ट्याद्या दोषा विद्वरुसितेषु केंद्रकोणे केंद्रं सप्तमस्थानरहितं विवक्षितं जामित्रदोषस्य सत्त्वात् । अतएवोक्तमग्रे

‘त्रिकोणे केंद्रे वा मदनरहिते’ इति । कोणे नवपंचमे सत्सु नश्यं-
ति । उक्तंच कश्यपेन—‘अब्दायनर्तुमासोत्थाः पक्षतिथ्युक्षसंभवाः । ते
सर्वे नाशमायांति केंद्रसंस्थे शुभग्रहे । काणांभवधिरोद्धता दग्धलभ्रतिये-
र्भवाः । ते दोषा नाशमायांति केंद्रसंस्थे शुभग्रहे ॥’ इति । ‘अकालजाश्च
नीहारविद्युत्पांस्वभ्रसंभवाः । परिवेषप्रतिसूर्यशक्रचापध्वजादयः ॥ दोषप्रदा
मंगलेषु कालजाश्चैव दोषदाः । गुरुरेकोऽपि केंद्रस्थः शुक्रो वा यदि वा
बुधः ॥ हरेः स्मृतिर्यथा हंति तद्ब्रह्मोपानकालजान् । लक्ष्मोपग्रहचंडीशचंद्र-
जामिन्नसंभवान् ॥ तत्केंद्रगो गुरुर्हति सुपर्णः पद्मगानिव ॥’ इति । अकाल-
जत्वनिर्णयं यात्राप्रकरणे—‘पौषादिचतुरो मासान्’ इत्यादिना वक्ष्यति ।
तद्वच्चेति । तथा यदि पापः क्रूरो विद्युत्कराशेर्नवांशे स्याद्यथा चंद्रो मेघे
सूर्यनवांशस्तद्दोषाभिधानं यज्ञोपवीतप्रकरणे तदा तत्कृतदोषो नश्यति ।
उक्तंच संहिताप्रदीपे—‘सचंद्रराशेरशुभो नवांशः प्रोक्तः सपापोऽपि विल-
भ्रसंस्थः । त्रिकोणकेंद्रेषु गुरुः सितो वा यदा तदासावशुभोऽपि शस्तः ॥’
इति ॥ ८७ ॥

अथोक्तानुक्तदोषाणां बह्वन्परिहारान् शालिन्याह—

केंद्रे कोणे जीव आये रवौ वा लग्ने चंद्रे वापि वर्गोत्तमे वा ।
सर्वे दोषा नाशमायांति चंद्रे लाभे तद्बहुर्मुहूर्ताशदोषाः ॥ ८८ ॥

केंद्रे इति ॥ केंद्रे कोणे केंद्रं प्रसिद्धं कोणं नवपंचमं तत्र च जीवो गुरुः
स्यात्तदा सर्वे दोषा नाशमायांति । उपलक्षणत्वाद्बुधशुक्रावपि । यदाह ना-
रदः—‘उक्तानुक्ताश्च ये दोषास्तान्निहंति बली गुरुः । केंद्रसंस्थः सितो वापि
पद्मगान्नारदो यथा ॥’ इति । सितो बुधस्याप्युपलक्षणम् । उक्तंच कश्य-
पेन—‘काव्ये गुरौ वा सौम्ये वा यदा केंद्रत्रिकोणगे । नाशं यांत्यखिला
दोषाः पापानीव हरौ स्मृते ॥’ इति । तत्रापि लग्नाख्यकेंद्रस्यातिबलत्वात्तत्र
स्थितो जीवः सर्वारिष्टहरः । तदुक्तं वसिष्ठेन—‘ये लग्नदोषाः कुनवांश-
दोषाः पापैः कृता दृष्टिनिपातदोषाः । लग्ने गुरुस्तान्विमलीकरोति फलं
यथाभः कतकद्रुमस्य ॥’ इति । अथवा आये एकादशे रवौ सति दोषना-
शः । ‘यत्रैकादशगे सूर्ये दोषा नाशं ययुस्तदा । स्मरणादेव रुद्रस्य पापं
जन्मशतोद्भवम् ॥’ इति । अथवा लग्ने वर्गोत्तमे स्वनवांशयुक्ते यथा मिथुने
मिथुनांशश्च तदा दोषनाशः । अथवा चंद्रे वर्गोत्तमे स्वनवांशस्थिते वा सति
दोषनाशः । द्वितीयवाशब्दस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाच्चंद्रो लग्नादुपचयस्थाने
त्वेत्यात्तदापि सर्वदोषनाशः । एवं क्रमेण परिहारत्रयमुक्तम् । यदाह
कश्यपः—‘वर्गोत्तमगते लग्ने वर्गदोषा लयं ययुः । चंद्रे दोषचये वापि
श्रीष्मे कुसरितो यथा ॥’ इति । चंद्रे इति तद्वत्तेनैव प्रकारेण दुर्मुहूर्ता

रवावर्यमेत्यादयः अंशदोषाः पापग्रहनवांशाख्यास्ते सर्वे चंद्रे लाभे एकादश-
स्थानस्थिते सति नाशमायांति 'मुहूर्तलभषड्वर्गकुनवांशग्रहोज्जवाः । ये
दोषास्तांनिहंत्येव यत्रैकादशगः शशी ॥' इति । अन्यदप्याह कश्यपः—
'लभ्राहुःस्थानगव्योमचरोत्थं दोषसंचयम् । शुभः केंद्रगतो हंति दावाभि-
र्विपिनं यथा ॥' इति ॥ ८८ ॥

अथैवं विशिष्यदोषामिधानपूर्वकं विशेषपरिहारानभिधायेदानीं सामा-
न्यतो दोषसमुदायस्यैकं परिहारं शिखरिण्याह—

त्रिकोणे केंद्रे वा मदनरहिते दोषशतकं

हरेत्सौम्यः शुक्रो द्विगुणमपि लक्षं सुरगुरुः ।

भवेदाये केंद्रेऽगप उत लवेशो यदि तदा

समूहं दोषाणां दहन इव तूलं शमयति ॥ ८९ ॥

त्रिकोण इति ॥ त्रिकोणे ९।५ केंद्रे सप्तमरहिते १।४।१० यदि सौम्यो
बुधस्तिष्ठेत्तदा दोषशतकं हरेत् । उक्तस्थानस्थितः शुक्रोपि द्विगुणं दोषद्वि-
शतं हरेत् । तथोक्तस्थानस्थितो गुरुरपि लक्षं दोषान् हरेत् । यदाह ना-
रदः—'दोषाणां हि शतं हंति बलवान्केंद्रगो बुधः । अपहाय धुनं शुक्रो
द्विगुणं लक्षमंगिराः ॥' अत्र शतशब्देनानेकसंख्यात्वं विवक्षितम् । अतएवाह
कश्यपः—'बलवान्केंद्रगः सौम्यो हंति दोषशतत्रयम् । धुनं विहाय
दैत्येज्यः सहस्रं लक्षमंगिराः ॥' इति । भवेदिति । अंगपो लभस्त्रामी । उत-
शब्दो वार्थे । लवेशो लभगतंशनाथो वा आये ११ केंद्रे १।४।१० यस्मिन्
भवेत्तदा सः दोषाणां समूहं शमयति । तत्र दृष्टान्तः । दहनोऽग्निस्तूलं का-
पांसमिव शमयति । तदुक्तं नारदेन—'लभेद लभंशनाथो वा चायगः
केंद्रगोऽपि वा । राशिं निहंति दोषाणामिन्धनानीव पावकः ॥' इति । जा-
तकेपि—'लभ्राधिपो यदा केंद्रे लभ्रादेकादशालये । सर्वग्रहकृतं रिष्टमेकोपि
त्रिलयं नयेत् ॥' इति ॥ ८९ ॥

अथ लभर्विशोपकाननुष्ठमाह—

द्रौद्वौ जभृग्वोः पंचेदौ रवौ सार्धत्रयो गुरौ ।

रामामंदागुकेत्वारे सार्धैकैकं विशोपकाः ॥ ९० ॥

द्वाविति ॥ जभृग्वो रेखाप्रदयोः सतोद्भौ विशोपकौ । यथा बुधस्य २
शुक्रस्य २ एवंविधे चंद्रे पंच ५ तादृशे सूर्ये सार्धत्रयः ३।३० गुरौ रामा-
स्त्रयः ३ एकमेकमेकैकं च सार्धैकैकम् । एकशब्दस्य 'नित्यवीप्सयोः' इति
द्विवचने 'एकं बहुव्रीहिवत्' इति बहुव्रीहिवद्भावात् 'सुपो धातु' इति
विभक्तेर्लुकि सार्धशब्देन कर्मधारयस्तथा सति प्रत्येकं सार्धैकैकमित्यर्थः ।
यथा मंदे शनौ सार्धैकम् १।३० अगौ राहौ १।३० केतौ १।३० आरे

भौमे १।३० एते विंशोपका रेखादातृग्रहाणां ज्ञेयाः न मध्यमानां । निषिद्धानां च न । यदाह वराहः—‘रवौ सार्धास्त्रयो भागाश्चंद्रे पंच गुरौ त्रयः । द्वौ शुक्रे द्वौ बुधे चैव प्रोक्ता ह्येते विंशोपकाः ॥ मंदे भौमे तथा राहौ सार्धं प्रत्येकमुच्यते । बलाबलवशादेवं विज्ञातव्या विंशोपकाः ॥’ इति । अत्र पक्षे राहोरुपलक्षणत्वात्केतोरपि सार्धैकमेव बलं ग्राह्यमतएव मूले केत्वमिधानम् । नन्विदमयुक्तं । यतो नवग्रहप्राबल्ये सार्धैकविंशति २१।३० विंशोपकात्मको योगो भवेत्तस्य चासंभवादनुपपन्नः अत्युत्कृष्टे हि लभे विंशतिविंशोपकात्मक-
तैव बलं स्यात् ततोऽधिकमिति । उच्यते । विवाहादिलभे द्वयोरपि राहुके-
त्वोर्युगपत्समीचीनत्वं गगनकुसुमायमानत्वादैकस्य शुभत्वमपरस्याशुभत्व-
मिति तदैव विंशतिविंशोपका लभे संभवन्ति । द्वयोरप्यनिष्टत्वे सार्धाष्टादश ।
एवं यस्य यस्य ग्रहस्य रेखादातृत्वहानिस्तस्य तस्य तद्विंशोपकहानिरित्यर्थः ।
तत्र पंचभ्यो विंशोपकेभ्यो हीनं लग्नं त्याज्यमेव । पंचभ्योऽधिकं दशभ्यो हीनं
त्रिकृष्टफलं लग्नांतराभावे हितं दशभ्योऽधिकं पंचदशभ्यो हीनं मध्यं ततोऽ-
धिकं तत्तममेवेति निष्कृष्टोऽर्थः ॥ ९० ॥

अथ ग्रहवशेन शशुरादिबिभागज्ञानं सप्रयोजनमुपजात्याह—

श्वश्रूः सितोऽर्कः श्वशुरस्तनुस्तनुर्जामित्रपः स्यादयितो मनः शशी ।
एतद्वलं संप्रतिभाव्य तांत्रिकस्तेषां सुखं संप्रवदेद्विवाहतः ॥९१॥

श्वश्रूरिति ॥ शुक्रः श्वश्रूः सूर्यः श्वशुरः । अत्र कन्यानिमित्तशुभाशुभस्य
विचारास्पदत्वात्तस्याः कन्यायाः श्वश्रूर्वरमाता श्वशुरो वरपिता तनुर्लग्नं तनुः
स्वशरीरं जामित्रपः सप्तमाधीशो दयितो भर्ता ज्ञेयः शशी मनो ज्ञेयं एत-
द्वलं एतेषां शुक्रादीनां बलं विचार्य तांत्रिकः तत्र सिद्धांतः ‘तत्र प्रधाने
सिद्धान्ते सूत्रवाये परिच्छदे’ इत्यमरः । तं चेति तांत्रिकः सिद्धांतवेत्ता
उपैतिर्वित् विवाहतो विवाहादनन्तरं तेषां शश्वदादीनां सुखं स्यादिति
प्रवदेत् । यदाह शौनकः—‘श्वशुरः सहस्रकिरणः श्वश्रूर्गुणंदनो विनि-
र्दिष्टः । होरागमार्थकुशलैर्जामित्रपतिः पतिः स्त्रीणाम् ॥ शारीरं लग्नवशात्सु-
खदुःखं मानसं शशांकवशात्’ इति । शार्ङ्गियोपि—‘श्वशुरोऽर्कः सितः
श्वश्रूः स्त्रीणामस्तपतिः पतिः । एमिरुचोपगैरेषां शुभं नीचादिगैश्च सत् ॥’
इति । विशेषांतरमप्युक्तं शार्ङ्गीये । एवम्—‘सूर्यात्पतिः स्त्री च विधोस्तथा-
राद्विचं सुतो ज्ञाच्छ्वशुरं गुरोश्च । धर्मः सितादर्कसुताश्च वैश्वं ब्रूयात्समुद्राह-
विधौ युवत्याः ॥’ एतेनैव च स्थितैः शत्रुगतैर्विवाहादिकं न सत् । ‘स्वगृहोच्च-
त्रिकोणस्थैः शुभमेषां यथोदितम् ॥’ इति ॥ ९१ ॥

अथ संकीर्णजातीनां विवाहे कालविशेषं मत्तमयूरछंदसाह—

कृष्णे पक्षे सौरिकुजार्केऽपि च वारे

वज्र्ये नक्षत्रे यदि वा स्यात्करपीडा ।

संकीर्णानां तर्हि सुतायुर्धनलाभ-

प्रीतिप्राप्त्यै सा भवतीह स्थितिरेषा ॥ ९२ ॥

कृष्णेति ॥ कृष्णपक्षे शनिभौमार्कवारे विवाहोक्तनक्षत्रादिभिन्ननक्षत्रेषु च-
कारात् 'व्याघातशूले' इत्यादिदुष्टयोगेष्वपि यदि संकीर्णानां अनुलोमप्रतिलो-
मजानां करपीडा विवाहः स्यात् तर्हि सा करपीडा सुतायुर्धनलाभप्रीतिप्राप्त्यै
भवति । एषा स्थितिराचारोक्तिः । अनुलोमजा मूर्धावसिक्तादयः । प्रतिलो-
मजाश्चाण्डालादयः । तल्लक्षणानि धर्मशास्त्रे तत्पवावधार्याणि । वाग्रहणमे-
तदभावविवाहाद्यावश्यकत्वे च प्रागुक्तदिनेपि कार्यमिति सूचनार्थम् । तदुक्तं
शार्ङ्गिणे—'कृष्णे पक्षे भानुभौमार्कजानां वारे योगे चापि विष्णवे निषिद्धे ।
संकीर्णानां दारकर्म प्रशस्तं प्रीत्यर्थायुःप्राप्तये शौनकाद्याः ॥' इति । केशवा-
कोऽपि—'प्रायेण संकरभुवामशुभर्क्षपक्षकूरक्षणेपु शुभकृत्करपीडनं स्यात्'
इति ॥ ९२ ॥

अथ गांधर्वादिदुष्टविवाहे त्रिपदीचक्रे नक्षत्रशोधनमनुष्ठुभाह—

गांधर्वादिविवाहेऽर्काद्वेद४नेत्र२गुणें३दवः१ ।

कु१ युगां ४ गा६ग्रि३भू१रामा३स्त्रिपद्यामशुभाः शुभाः ॥ ९३ ॥

गांधर्वादीति ॥ गांधर्वादिविवाहाः सकलक्षणाः प्रागस्यामिरमिहिताः
तेषु अर्काञ्जं सूर्याक्रांतनक्षत्रमारभ्य चत्वार्यंशुभानि ततो द्वे शुभे तत्तस्त्रीण्यशु-
भानि तत एकं शुभं तत एकमशुभं ततश्चत्वारि शुभानि ततः षडशुभानि
तत्तस्त्रीणि शुभानि तत एकमशुभं तत्तस्त्रीणि शुभानि एतान्यष्टाविंशति-
भानि त्रिपद्यामशुभान्येव ज्ञेयानि । त्रयाणां पद्यानां समहारस्त्रिपदी तत्र ब्रह्म-
विष्णुरुद्रपद्यामिधचक्रत्रये इत्यर्थः । अत्र संमतिग्रंथानुपलंभः ॥ ९३ ॥

अथैवं महता ग्रंथसंदर्भेण विवाहे सकलमहादोषरहितां दिनशुद्धिमभि-
धायेदानीं ततः प्राकृतव्यानामावश्यककर्मणां दिनशुद्धिं पृथ्वीछंदसाह—

विधोर्बलमवेक्ष्य वा दलनकंडनं वारकं

गृहांगणविभूषणान्यथ च वेदिकामंडपान् ।

विवाहविहितोडुभिर्विरचयेत्तथोद्वाहतो

न पूर्वमिदमाचरेन्ननवषण्मते वासरे ॥ ९४ ॥

विधोरिति ॥ अत्र विधोश्चंद्रस्य बलमवेक्ष्यागृहीत्वा वाग्रहाणात्सत्यव-
काशे चंद्रबलं ग्राह्यं । दलनं गोधूमादेः पिष्टीकरणं कंडनं तंडुलादेः सुस-
लाद्याघातादिना शोधनं वारको मंगलकलशः एषां द्वंद्वैकवद्भावः । गृहांगण-
विभूषणानि गृहभूषणानि चूर्णगैरिकचित्रादिलेखादीनि अंगणभूषणं संमार्ज-
नगोमयाद्यालेपः । अथानंतरं वेदिका चत्वरं वधूवरयोरुपवेशनार्थं स्थलविशेषः

मंडपो गृहाच्छादनं कटादिना वितानादिना वा । बहुवचनात्कटाद्यारोहणह-
रिद्राचंदनकांजिकाधारणादिसकलशुभप्रारंभान् एतानुद्वाहतः पूर्वं विवाहो-
क्तैरुद्भिर्नक्षत्रैः पंचांगशुद्धिसहिते दिने रचयेत् । उपलक्षणत्वाद्यशोपवीता-
दावपि । ततः पूर्वं तन्मन्त्रैरेतानभिहितशुभकर्मप्रारंभान् विरचयेत् । तथा
इदमुक्तं कार्यजातं त्रिनवषण्मिमे तृतीयनवषण्मिमे वासरे दिने पूर्वं नाच-
रेत् । तदुक्तं शाङ्गीये—‘दलनकंडनमंडपवेदिकागृहसुमार्जनवारकमंडपाः ।
करतलग्रहमध्यगतागतं तदखिलं विदधीत विवाहमे ॥ विवाहकृत्यं निखिलं
विवाहमे विलोकयेन्नात्र बलं हिमद्युतेः । नवत्रिषष्टेऽङ्गि विवाहपूर्वतो न व-
र्णको मंडपतैलमंगलम् ॥’ इति । दैवज्ञमनोहरे निषिद्धभान्युक्तानि—‘चि-
त्राविशाखाशततारकाश्विनी ज्येष्ठाभरण्यौ शिवभास्वतुष्टयम् । हित्वा प्रशस्तं
फलतैलवेदिकाप्रदानकं कंडनमंडपादिकम् ॥’ इति । कांजिकाधारणमुहूर्तोपि
तत्रैव—‘मूलेंदुरुद्रश्रवणांकपौष्णविश्वेशचित्रानलरेवतीषु । संस्थापनं कांजिक-
कुंडिकाया वारे रवेर्भूमिसुतस्य शस्तम् ॥’ इति । वेदिकायां विशेषमाह
केशवार्कः—‘वेदिकां विरचयेद्यथा तथा स्यादियं प्रविशतः प्रदक्षिणा ।
स्युर्जनाश्रययवोसिर्वर्णाः षण्णवत्रिदिवसेषु नाग्रतः ॥’ इति । यवोसिरंकुरा-
र्षणाख्यं कर्म । जनाश्रयो मंडपः । ‘मंडपोऽस्त्री जनाश्रयः’ इत्यमरोक्तेः ॥१४॥

अथावसरप्रासवेदिकालक्षणं मंडपोद्वासनादिदिननियमं च शालिन्ध्याह—

हस्तोच्छ्राया वेदहस्तैः समंतात्तुल्या वेदी सन्नो वामभागे ।

युग्मे घस्ते षष्ठहीने च पंच सप्ताहे स्यान्मंडपोद्वासनं सत् ॥१२॥

हस्तेति ॥ सन्नो गृहस्य वामभागे हस्तोच्छ्राया एकहस्तमितोच्चा समं-
तात्सर्वतः चतुर्भिर्हस्तैस्तुल्या समाना तादृशा वेदी विवाहादिमंगलकृत्ये
स्यात् । शोभाकारिस्त्र्यसोपानादियुक्ता चेत्यनुक्तमपि ध्येयम् । तदुक्तं नार-
देन—‘हस्तोच्छ्रितां चतुर्हस्तैश्चतुरस्यां समंततः । स्तंभैश्चतुर्भिः सुशृङ्गैर्वाम-
भागे स्वसन्ननः ॥ समंडपां चतुर्दिक्षु सोपानैरुपशोभिताम् । प्रागुदकप्रवणा-
रंभां स्तंभैर्हंसशुकादिभिः ॥ विचित्रितां चित्रकुंभैर्विचित्रैस्तोरणांकुरैः । एवं-
विधां समारोहेन्मिथुनं सान्निवेदिकाम् ॥’ इति । सान्नीतिमिश्रं पदं मिथु-
नस्य विशेषणम् । वसिष्ठः—‘षोडशारत्निकां कुर्याच्चतुर्द्वारोपशोभिताम् ।
मंडपं तोरणैर्युक्तं तत्र वेदिं प्रकल्पयेत् ॥ अष्टहस्तं च रचयेन्मंडपं वा द्विष-
ट्करम् ।’ इति । द्विगुणिताः षट्करा यस्य तं द्वादशहस्तं उत्तमः षोडशहस्तो
मध्यमो द्वादशहस्तोऽधमोऽष्टहस्तः । अयं वैकल्पिको मंडपो गृहमानत एव
कार्यो नतु स्वेच्छया । तदुक्तं सप्तर्षिंमते विवाहपटले—‘मंगलेषु च सर्वेषु
मंडपो गृहमानतः । कार्यः षोडशहस्तो वा द्विषट्कस्तो दशावधि ॥ स्तंभैश्चतु-
र्भिरेवात्र वेदी मध्ये प्रतिष्ठिता । शोभिता चित्रिता कुंभैरासमंताच्चतुर्दिशम् ॥
द्वारविद्धा बलीविद्धा कूपवृक्षच्यवा तथा । न कार्या वेदिका तज्जैः शुभा
मंगलकर्मसु ॥’ बली काष्ठपाषाणादिनिर्मितस्तंभः । व्रतबंधे संस्कार्यत्वात्

बहुहस्तेन वेदिनिर्मितिः । विवाहे तु कन्यागृहे एव वरपूजनस्योक्तत्वाद्गृह-
स्थाश्रमस्य तदायत्तत्वाच्च कन्याहस्तेनैव वेदिनिर्माणम् । युरमेद्विति । विवाहो-
त्तरं युग्मे समे द्वितीयचतुर्थादिके घस्ते दिने षष्ठदिवसहीने तथा विषमे तु
पंचमे सप्तमे चाहनि दिवसे मंडपोद्वासनं देवकोत्थापनं सच्छुभफलदातृ
स्यात् । यदाह नारदः—‘समे तु दिवसे कुर्याद्देवकोत्थापनं बुधः । षष्ठं च
विषमं नेष्टं मुक्त्वा पंचमसप्तमौ ॥’ समेषु षष्ठं विषमेषु च पंचमसप्तमव्यति-
रिक्तं दिनं नेष्टमित्यर्थः ॥ ९५ ॥

अथ प्रासशिष्टसंमतं मंडपादौ स्तंभनिवेशनमिद्वज्रयाह—

सूर्येगनासिंहघटेपु शैवे स्तंभोलिकोदंडमृगेषु वायौ ।

मीनाजकुंभे निर्ऋतौ विवाहे स्थाप्योऽग्निकोणे वृषयुग्मकर्के ९६

सूर्येति ॥ कन्यातुलालिहस्थिते सूर्ये शैवे ईशानकोणे वृश्चिकधनुर्मकर-
स्थिते सूर्ये वायौ वायुकोणे मीनमेषकुंभस्थिते सूर्ये निर्ऋतिकोणे वृषमिथुन-
कर्केस्थिते सूर्येऽग्निकोणे स्तंभः स्थाप्य इत्यर्थः । यदाह शिल्पशास्त्रे विश्व-
कर्मा—‘कन्यासिंहे तुलायां भुजगपतिगृहं शंभुकोणेऽग्निखातं वायव्ये स्था-
त्तदास्यं मकरधनुरलावीशखातं वदंति । कुंभे मीने च मेषे निर्ऋतिदिशि
मुखं वायुकोणे हि खातं वहेः कोणे मुखं वै वृषमिथुनगते कर्कटे दक्षखा-
तम् ॥’ इति । एतद्यद्यपि गृहविषयमुक्तं तथापि वेदिनिर्माणाश्रयेण स्तंभ-
निवेशनं वृषादित्रिराशिगतसूर्यवशेनाग्निकोणे सर्पास्यं शिवकोणे खातं एवम-
न्यत्र राशिगते सूर्येऽन्यकोणेषु स्तंभनिवेशनमूह्यम् । यदाह विश्वकर्मा—
‘वेद्यां वृषाद्गृहे सिंहश्रिकं मीनात्सुरालये । ईशानतो व्यस्तगत्या पृष्ठं तस्य
शुभावहम् ॥’ इति । तस्य भुजगपतेः ॥ ९६ ॥

अथैवं लग्ननिर्णयमभिधायेदानीं घटिकालग्नसाधनं बहुगणितसाध्यं गोधू-
लिकथनं च गणितप्रयासरहितं वक्तुमवशिष्यते तत्र सूचीकटाहन्यायेन गो-
धूलिप्रशंसां मंदाक्रान्तयाह—

नास्यामृक्षं न तिथिकरणं नैव लग्नस्य चिंता

नो वा वारो नच लवविधिर्नो मुहूर्तस्य चर्चा ।

नो वा योगो न मृतिभवनं नैव जामित्रदोषो

गोधूलिः सा मुनिभिरुदिता सर्वकार्येषु शस्ता ॥ ९७ ॥

नेति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । यदाह भागुरिः—‘गोपैर्यष्टयाहतानां खुर-
पुटदलिता याति धूली दिनांते सोद्वाहे सुंदरीणां विविधधनसुतारोग्यसौ-
भाग्यदात्री । तस्मिन् काले न ऋक्षं नच तिथिकरणं नैव लग्नं न योगाः
ख्याताः पुंसां सुखार्थं शमयति दुरितान्युच्छ्रितं गोरजस्तु ॥’ ननु सकलदो-
षनिराकरणेनातिप्रशंसनाद्गोधूल्याः घटिकालज्ञानां महादोषनिराकरणपूर्वकम-

मिहितानां वैयर्थ्यप्रसंगः । नच गोधूल्यभावे घटीलम्भमवकाशवदिति वाच्यम् । गोधूल्यभावे हि दोषत्वे सति स्यात् 'नास्यामृक्षं न तिथिकरणम्' इत्यादिना स्थूलसूक्ष्मसकलदोषापवादार्थत्वात्तस्या दोषलेशो नास्ति । उच्यते । यदयं न ऋक्षमित्यादिस्तुत्यर्थवादः । तेन गोधूल्याः प्रशंसायां तात्पर्यं ननु विधिः, अन्यथा निषिद्धेषु अमावास्याभद्राभरणीत्यादिष्वपि गोधूलिलम्भं भवितुं युक्तं स्यात् । सामान्यवैयर्थ्यापत्तेरिष्टापत्तिरपि वक्तुमशक्या । तस्मादमिहिततिथ्यादिष्वेव यावच्छक्याखिलदोषपरिहारपूर्वकं घटीलम्भं कार्यं तदभावे गोधूलिलम्भं कार्यम् । यदाह लल्लुः—'लम्भं यदा नास्ति विशुद्धमन्यद्गोधूलिकं साधु तदा वदन्ति । लम्भे विशुद्धे सति वीर्ययुक्ते गोधूलिकं नैव फलं विधत्ते ॥ शुभाशुभयुतं सर्वं राशेर्दोषं त्वनिदितम् । विवाहलम्भवच्छेषं गोधूलीं प्राह भागुरिः ॥' इति । किंच—'कुलिकं क्रांतिसाम्यं च मूर्तौ षष्ठाष्टमः शशी । पंच गोधूलिके स्याज्या अन्ये दोषाः शुभावहाः ॥' इति दैवज्ञमनोहररीयवाक्यस्यापि वैयर्थ्यापत्तेः । गोधूल्यधिकारिण आह नारदः—'प्राच्यानां च क्लीगानां मुख्यं गोधूलिकं स्मृतम् । गांधर्वादिविवाहेषु वैश्योद्गृहे च योजयेत् । चतुर्थमभिजिह्वमुदयक्षांतु सप्तमम् । गोधूलिकं हि भवति संपुत्रादिसौख्यदम् ॥' इति । दैवज्ञमनोहरे—'घटीलम्भं यदा नास्ति तदा गोधूलिकं शुभम् । शूद्रादीनां बुधाः प्राहुर्न द्विजानां कदाचन ॥ महादोषान्परित्यज्य प्रोक्तधिष्ण्यादिकेषु च । कारयेद्गोरजो यावत्तावल्लम्भं शुभावहम् ॥' इति । 'लम्भशुद्धिर्यदा नास्ति कन्या यौवनशालिनी । तदा वै सर्ववर्णानां लम्भं गोधूलिकं शुभम् ॥' इति । अतएव भूपालवल्लभे—'विप्रेषु घटिकालाभे दातव्यं गोरजं बुधैः । संकीर्णे गोरजः शस्तं परेषु द्वितयं शुभम् ॥' इति । तत्र गोधूलिसूक्ष्मकालसमयः केशवाकर्केणोक्तः—'अत्रोभयत्र घटिकादलमिष्टमाहुर्प्राहं तदंबरमणेरपि चार्धविंशत्' इति । केचित्तु—'यावद्दिनात्ते दिशि पश्चिमायां पश्येत्तृतीयं रविर्विषभागम् । तस्मात्परं नादिकयुरममेके गोधूलिकालं मुनयो वदन्ति ॥' इति । तदेतयोः पक्षयोर्यथादेशाचारं व्यवस्था ॥ ९७ ॥

अथ शीतकालादिभेदेन गोधूलीभेदं जलधरमालाछंदसाह—

पिंडीभूते दिनकृति हेमंतर्तौ स्यादर्धास्ते तपसमये गोधूलिः ।
संपूर्णास्ते जलधरमालाकाले त्रेधा योज्या सकलशुभे कार्यादौ ॥

पिंडीभूते इति ॥ हेमंताख्ये ऋतौ हेमंतशब्देन शीतकाल उपलक्ष्यते । मार्गशीर्षादिमासचतुष्टये इत्यर्थः । तत्र दिनकृति सूर्ये पिंडीभूते ओदनगोलकसदृशे संख्यायां नीहाराद्यावृत्तत्वेन निष्प्रभे इत्यर्थः । तस्मिन् समये गोधूलिर्ज्ञेया । तथा तपसमये उष्णकाले चैत्रादिमासचतुष्टये सूर्येऽर्धास्ते अर्धविंशस्य दृश्यत्वे च सति गोधूलिः । जलधरा भेदास्तेषां माला समूहस्त्योत्पादके काले वर्षाकाले श्रावणादिमासचतुष्टये सूर्यसंपूर्णास्तोऽदर्शनं तस्य

सादृशे सति गोधूलिः । जलधरमालाशब्देन छंदोपि सूचितम् । न केवल-
मियं विवाहे एव किंतु सकलशुभे समस्तशुभकार्यादिष्वपि ज्ञेया । यदाह
वराहः—‘गोधूलिं त्रिविधां वदन्ति मुनयो नारीविवाहादिके हेमन्ते शिशिरे
प्रयाति मृदुतां पिंडीकृते भास्करे । ग्रीष्मेऽर्धास्तमिते वसंतसमये भावौ
गते दृश्यतां सूर्ये चास्तमुपागते भगवति प्रावृट्शरत्कालयोः ॥’ इति ॥९८॥

अथ गोधूलिसमयेऽवश्यवर्त्यदोषान् वैश्वदेवीछंदसाह—

अस्तं याते गुरुदिवसे सौरे सार्के

लग्नान्मृत्यौ रिपुभवने लग्ने चंदौ ।

कन्यानाशस्तनुमदमृत्युस्थे भौमे

बोदुर्लाभे धनसहजे चंद्रे सौख्यम् ॥ ९९ ॥

अस्तं याते इति ॥ गोधूलिरित्यनुवर्तते । गुरुदिवसे बृहस्पतिवारे सूर्येऽ-
स्तं याते सूर्यास्तादनंतरं गोधूलिः शुभा स्यात् । नतु सूर्यास्तात्पूर्वमर्धघटिकं
गोधूलिलग्नं कार्यमर्धयामसद्भावात् । तथा सौरे शनिवारे सार्के सूर्यदर्शनस-
हिते गोधूलिः शुभा । नतु सूर्यास्तादनंतरं कुलिकसद्भावात् । उपलक्षणत्वात्
क्रांतिसाम्यमपि त्याज्यम् । तथा लग्नात्सायंकालीनलग्नान्मृत्यावष्टमे रिपुभ-
वने षष्ठे वा लग्न एव वा चंद्रे सति कन्यानाशः स्यात् । तदुक्तं वैवस्वतमने-
हरे—‘कुलिकं क्रांतिसाम्यं च मूर्तौ षष्ठाष्टमः शशी । पंच गोधूलिके
त्याज्या अन्ये दोषाः शुभावहाः ॥’ अत्र कुलिकशब्देन तत्कालसंभाव्यार्ध-
यामाख्यो वारदोषो गृह्यते अन्येषां त्वसंभव एव । केचिच्चाद्यपादे—
‘सार्कं शनौ रविचित्रशिखंडिसूनौ तत्केवलं कुलिकयामदलोपलं-
भात्’ इति केशवाकौंठं वाक्यं संमतिः कस्मान्न भवतीत्युचुः ।
तर्हित्यम् । पूर्वापरग्रंथालोचनया तस्य पूर्वपक्षग्रंथोऽयमन्यथा पंचम्यं-
सहेतूपादानवाक्यमनर्थकं स्यात् । एतच्चाधुनैव निर्णय्यते । लग्ने इति । लग्नस्थे
मदनस्थे वा मृत्युस्थे भौमे सति बोदुर्वरस्य नाशो भवति । तदुक्तं ज्योतिः-
संहितासारे—‘षष्ठेऽष्टमे मूर्तिगते शशांके गोधूलिके मृत्युमुपैति कन्या ।
कुजेऽष्टमे मूर्तिगतेथवास्ते वरस्य नाशं प्रवदन्ति गर्गाः ॥’ इति । अन्योपि
विशेषस्तत्रैव—‘षष्ठाष्टमे चंद्रजचंद्रजीवे क्षोणीसुते वा भृगुनंदने वा । मूर्तौ
च चंद्रे नियमेन मृत्युर्गोधूलिकं स्यादिह वर्जनीयम् ॥’ इति । ‘विष्ण्यं क्रूर-
युतं त्याज्यं मूर्तौ षष्ठाष्टमः शशी । गोरजस्तप्त्रशंसति संतः शनिदिनं विना ॥’
इति । नन्विदं न वक्तव्यं सप्तमसूर्यस्य ‘अवीरामस्तेर्के’ इति फलममिहितम्
‘अवीरा निष्पतिसुता’ इति कोशः । एवं सति देशदोषदूषितस्य गोधूलि-
लग्नस्य चेदिहादरः तदा चंद्रशुद्धेरप्यादरः किमर्थम् । किंच लग्नस्था अपि
सूर्यभौमशनिराहुकेतवः पूज्याः स्युः । उक्तं च केशवाकौण—‘गोधूलिकेपि
विधुरष्टमषष्ठमूर्तौ यन्मोचयति तदयं स्वरुचिं प्रपन्नः । पंचांगशुद्धिमयमेव

विवाहधिष्ण्यैर्यस्यादिदं सततमस्तगते पतंगे ॥ नांशो न लग्नमिह दृष्टयुतं
 स्वभग्नो नाकारसौरितमसामपि संगभंगः । किं चंद्रचारभयमेकमिहास्तु किंच
 नात्र प्रमाणवचनं किमपि श्रुतं नः ॥ सार्कं शनौ रविचित्रशिखंडिसूनौ
 तत्केवलं कुलिकयामदलोपलंभात् ॥' इति । उच्यते । विशेषविधेः सामान्य-
 शास्त्रबाधकता न्यायसिद्धा तत्र सामान्यतः पंचघटिकात्मकस्य सायंकालीन-
 लग्नस्य सप्तमसूर्याख्यो महान्दोषस्तत्रापि पुनर्गोधूलिकाले सूर्यार्धबिंबरूपे सू-
 क्ष्मे न सप्तमसूर्यदोषो विशेषवचनात् । तत्राप्ययं विशेषो यद्गोधूल्यां यथाश-
 क्तिं दोषहानिविधेये घटिकालग्रे त्वखिलदोषहानिमत्पुत्र गोधूलिलग्रे न
 ऋक्षमित्यर्थवादोपपत्तिः तस्याप्ययं पष्ठेऽष्टमे मूर्तिग इत्यर्थवादो विशेषवच-
 नात् । नात्र प्रमाणवचनं किमपि श्रुतं किंतु प्रौढिवादमात्रम् । एतादृशानां
 मूलभूतवाक्यानामनुपलंभात् । 'सार्कं शनौ' इत्यादि तु 'कुलिकं क्रांतिसाम्यं
 च' इति वाक्यात्कुलिकादित्यागे स्वयं हेत्वभिधानपरं नत्वत्र तात्पर्यम् ।
 सप्तमसूर्यातिरिक्तसकलदोषनिराकरणप्रवृत्तत्वात्तस्य । किंच यदि गोधूल्यां
 कोपि दोषो नास्तीत्यभिमतं स्यात्तदैकविंशतिमहादोषनिरूपणात्प्राक् नारदोपि
 गोधूलिलग्नमभिदध्यात् । नच व्यतीपातादिष्वपि गोधूलिलग्नं स्यादिति
 वाच्यम् । सामान्यवाक्यैरपि निषेधसत्त्वात् । किंचैवं ब्रुवतस्त्वष्टापत्तिरेव
 स्यादित्यास्तां प्रसक्तानुप्रसक्तम् । लाभ इति । चंद्रे लाभस्थे वित्ते द्वितीयस्थे
 सहजस्थे वा सति स्त्रीपुरुषयोः सौख्यं स्यात् । तदुक्तं संहितासारे—'यत्रै-
 कादशगश्चंद्रो द्वितीयो वा तृतीयगः । गोधूलिका तु विशेषा शेपा धूलिरिति
 स्मृता ॥' इति ॥ १९ ॥

अथावसरप्राप्तां घटिकालग्नसिद्ध्यर्थं प्रक्रियां वृत्तपंचकेन वक्तुकामस्ताव-
 त्सूर्यस्पष्टगतिर्मिद्वन्नयाह—

मेषादिगेर्केऽष्टशरा ५८ नगाक्षाः ५७

सप्तैश्वः ५७ सप्तशरा ५७ गजाक्षाः ५८ ।

गोक्षाः ५९ खतर्काः ६० कुरसाः ६१ कुतर्काः ६१

कंगानि ६१ षष्टि ६०र्नवपंच ५९ भुक्तिः ॥१००॥

मेषादीति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । मेषादिद्वादशराशिषु सूर्याक्रांतासु
 स्थूलकलात्मिका स्पष्टगतिरित्यर्थः । उक्तंच—'नागेश्वो नगशरास्तुरगेश्वोऽ-
 दिबाणा भुजंगविषयाः क्रियतो नवाक्षाः । व्योमर्तवः शशिरसाः कुरसाः
 कुतर्काः षष्टिर्नवेषव इत्यस्य गतेः कलाः स्युः ॥' इति । इयं स्थूला गतिर्मा-
 वनासिद्धेति नार्धवचनापेक्षा ॥ १०० ॥

अथ सूर्यस्य तात्कालिकीकरणमनुष्ठुमाह—

संक्रांतियातघस्राद्यैर्गतिर्निघ्नी खषट् ६० हता ।

लब्धेनांशादिना योज्यं यातर्क्षं स्पष्टमास्करः ॥१०१॥

संक्रांतीति ॥ संक्रांतयो मेषाद्याः पंचांगदृष्टाः यद्दिने सूर्यस्यां घट्यां च स्युस्तत आरभ्य स्वाभीष्टस्थूलकालपर्यंतं यावद्दिनानि यावत्स्यो घटिकाश्च भवन्ति तैर्मेषादीष्टराशिस्थे सवितरि सति तत्सूर्यस्थूलस्पष्टगतिगुण्या स्वषडभिः षष्ट्या ६० भक्ता यल्लब्धं तैशा अवशिष्टं कलादि यैशावयवास्ते आदिशब्दवाच्याः तेन यातर्क्ष ऋक्षं राशिः सूर्यभुक्तमेषादिराशिर्युक्तः सन् तात्कालिकस्थूलस्पष्टभास्करः स्यात् ॥ १०१ ॥

अथेष्टकालिकलग्नानयनमनुष्टुभाह—

तनोरिष्टांशकात्पूर्वं नवांशा दशसंगुणाः ।

रामाप्ता लब्धमंशाद्यं तनोर्वर्गादिसाधने ॥ १०२ ॥

तनोरिति ॥ ग्रहबलसहितस्य लग्नस्य यो विहितो नवांशो दोषरहितो विचारितः सः 'क्रियमृगास्यतौलिकेंदुभतो नवांशविधिरुच्यते बुधैः' इति गणनया यावत्संख्य आगच्छेत् पूर्वनवांशा यावन्तः स्युस्ते दशभिः संगुण्याः रामैस्त्रिभिराप्ता यल्लब्धमंशकलाविकलात्मकं तत्तनोरिष्टकालिकं भुक्तं स्यात्तेन कृत्वा प्रागुक्तं 'कुजशुक्रसौम्य' इत्यादिप्रकारेण षड्वर्गसाधनं स्यात् । अत्रोपपत्तिः । यदि नवभिर्नवमांशैस्त्रिंशदंशा लभ्यन्ते तदेष्टनवांशेन कियन्त इति अत्र 'प्रमाणमिच्छा च' इत्यादिना इष्टनवांशानां त्रिंशद्गणको भाजको नवसंपन्नः तत्र द्वयोरपि त्रिभिरपवर्ते दशगुणकः त्रयो भाजकः इत्युपपन्नं फलमिष्टांशाः स्युः । उक्तंच महेश्वरेण—'इष्टात्पूर्वनवांशका दशहता रामैर्हताः स्युर्लवाः' इति ॥ १०२ ॥

अथैवं साधिताभ्यां स्पष्टार्कलग्नाभ्यामिष्टघटिकानयनं शालिन्याह—

अर्कालयात्सायनाद्भोग्यभुक्तैर्भागैर्निष्ठात्स्वोदयात्खाग्रिभक्तात् ।
भोग्यं भुक्तं चांतरालोदयाद्यं षष्ट्या भक्तं स्वेष्टनाड्यो भवेयुः ॥

अर्कादिति ॥ सायनादयनांशसहितात्सूर्याद्राशिभोग्यांशैः सायनांशसूर्याक्रांतराशेः स्वदेशीय उदयो मेषादिराशीनां पलात्मकं प्रमाणगुण्यं खाग्रिभिस्त्रिंशता भक्तं लब्धानि पलानि स्युरेवं लग्नात्सायनांशाद्भुक्तांशैराक्रांतस्वदेशीयराश्युदयो गुण्यः खाग्रिभक्तो लब्धानि भुक्तपलानि एवं जातानां भोग्यभुक्तपलानामैक्यं कार्यं तत्सायनांशलग्नार्कयोर्ंतरालोदयपलैर्युक्तं कार्यं षष्ट्या भक्तं सूर्योदयादिष्टघटिका भवेयुः । अत्रोदयज्ञानं भास्कराचार्येणोक्तम्—'लंकोदया नागतुरंगदस्ता २७८ गौकाश्विनो २९९ रामरदा ३२३ विनाड्यः । क्रमोक्रमस्थश्चरखंडकैः स्वैः क्रमात्क्रमस्थैश्च विहीनयुक्ताः ॥ मेषादिषण्णामुदयाः स्वदेशे तुलादितो मीनषडुत्क्रमस्थाः ॥' इति । स्वैः स्वदेशीयैः । अत्र चरखंडानयनमपि तेनोक्तम्—'अयनलवदिनैः प्राङ्मेघसंक्रांतिकालाद्भवति दिवसमध्ये या प्रभाक्षप्रभा सा । दशगजदशनिघ्नी

साक्षभांत्या त्रिभक्ता प्रतिग्रहचरखंडानि' इति । 'अर्कस्य भोग्यस्तनुमुक्तयुक्तो मध्योदयाख्यः समयो विलम्बात्' इति च ॥ १०३ ॥

अथ घटिकानयनविशेषं शालिन्याह—

चेल्लभाकौ सायनावेकराशौ तद्विश्लेषघ्नोदयः खाग्निभक्तः ।

खेष्टः कालो लग्नमूनं यदाकर्काद्रात्रौ शेषेऽर्कात्सषड्भं निशायाम् ॥

चेदिति ॥ लग्नाकौ सायनौ अयनांशसहितौ यथेकराशौ स्यातां तदा तयोर्लम्भाकयोर्विश्लेषोत्तरांशास्तैर्गुणितः स्वदेशीय उदयः कार्यः । खाग्निभिस्त्रिज्ञाता भाज्यो लब्धमिष्टकालः सूर्योदयात्स्यात् । तत्र यदाकर्कसायनसूर्यादेकराशिस्थितं लग्नमूनं स्यात्तदा यः 'चेल्लभाकौ सायनौ' इत्युक्तदिशा खेष्टकाल आगतः सः सूर्योदयात्प्राक् रात्रिशेषो भवेत् ॥ अयमर्थः । आनीत इष्टकालः पष्ठ्यां पात्यः प्राग्विदनीयसूर्योदयानंतरमेतावानिष्टकालः अथवा रात्रिमात्रात्पात्यः प्राग्विदनीयसूर्यास्तादनंतरमेतावानिष्टकालः । एवमिष्टकाले सामान्यतो निर्णीते रात्रौ विशेष उच्यते । निशायां रात्रावर्कात्सषड्भद्राक्षिपद्भ्युक्तात्प्राप्त्युक्तप्रकारेण 'अर्कांल्लम्बात्' इत्यादिनेष्टकालः साध्यः । स सूर्यास्तानंतरं भवेत् । यदाह भास्करः—'यदैकमे लग्नरवी तदा तन्नागांतरघ्नोदयखाग्निभक्तम् । स्यादिष्टकालो यदि लग्नमूनं शोध्यो घुरात्रादथवा रज्याः ॥ रात्रीष्टकाले तु सषड्भसूर्याल्लभं ततोऽप्युक्तवदिष्टकालः ॥' इति । अत्रांशप्रवृत्तेः पंच पलानि पात्यंते विहितनवांशप्रवेशसूचनार्थमिति दैवज्ञसंप्रदायः । एवमानीत इष्टकाले दंपत्योरन्योन्यवीक्षणं कार्यमित्याह कश्यपः—'अन्योन्यवीक्षणं सम्यक्सुलभे कारयेत्सदा' इति । नारदोपि—'एवं सुलभे दंपत्योः कारयेत्सम्यगीक्षणम्' इति । एतेन परस्परवलोकनं सुलभे कार्यमितरत्तु समयान्तरेपि विधेयमित्युक्तं भवति । तुल्यन्यायत्वादुपनयनादावपि साधितेष्टकाले संस्कार्याचार्ययोरन्योन्यवीक्षणं कारणीयम् । 'शास्त्रोक्तमार्गेण सुलभकालं स्फुटं समानीय जलादियंत्रैः । संलभ्य तं मंगलसूक्ष्मकालं संलोकयेत्तत्र मिथोर्ध्वदृष्टिः ॥' इति सामान्यतो वसिष्ठेनाभिहितत्वात् । कश्यपोऽपि तथैवाह—'अन्योन्यवीक्षणं सम्यक् सुलभे कारयेत्सदा' इति । अनेन सुलभकाले अन्योन्यवीक्षणमेव मुख्यम् । पाणिग्रहणादिगायत्र्युपदेशादिकं तदुत्तरकालकर्तव्यतया गौणमिति प्रतिभाति । स चेष्टकालः कथं साधनीय इत्यत आह कश्यपः—'एवं गुणगणान् वीक्ष्य लग्नं निश्चित्य यत्नतः । सिद्धांतोक्तेन मार्गेण लग्नकालं प्रसाधयेत् ॥ जलयंत्रेण तल्लभं दद्यात्तेनार्चितो द्विजः । सुखं वृत्तं द्वादशभिरंगुलैश्च षडुन्नतम् ॥ घटार्धवत्ताम्रपात्रं कुर्यात्तद्वशभिः पलैः । षष्टिर्भजेदहोरात्रे घटिकापात्रमुत्तमम् ॥ माषत्रयस्य शयुतस्वर्णवृत्तशलाकया । चतुर्भिरंगुलैरायतया विद्धं स्फुटं न्यसेत् । रवेरर्धोदयं दृष्ट्वा वाप्यर्धास्तमयं तथा । पूर्वोक्तलक्षणं यंत्रं मंत्रेणानेन निक्षिपेत् ॥'

निक्षिपेज्जलपूर्णपात्र इत्यर्थः । यदाह नारदः—‘तन्त्रपात्रे जलैः पूर्णे गंध-
पुष्पैरलंकृते । तंडुलस्थे रत्नयुते शुचिभूमावहर्षतेः ॥ मंडलाधोदयं वीक्ष्य
जलपात्रे विनिक्षिपेत् ।’ इति मंत्रमप्याह स एव—‘यंत्राणां मुख्ययंत्रं त्व-
मिति धात्रा पुरा कृतम् । दंपत्योरायुर्वृद्ध्यर्थं पुत्रादिधनहेतवे ॥ जलयंत्रकमे-
तस्मादिष्टसिद्धिप्रदं भव ।’ इति । तान्नवटिकाद्यभावे द्वादशांगुलशंकुना
कालः साध्यः । तदुक्तं कश्यपेन—‘अथवा साधयेत्कालं द्वादशांगुलशंकुना’
इति । शंकुलक्षणमाह नारदः—‘न्यग्रोधखदिराश्वत्थरक्तचंदनवृक्षजम् । श्री-
खंडागरुवृक्षस्य मंजुशंकुमकलमषम् ॥ द्वादशांगुलमुत्सेधं परिणाहषडंगुलम् ।
एवंलक्षणसंयुक्तं कल्पयेत्कालसाधने ॥’ इति । शंकुना घटीज्ञानं तु करणकु-
तूहले भास्करेणामिहितम् । यथा—‘चरपलयुतहीना नाडिकाः पंचचंद्रा १५
द्युदलमथ निशार्धं याग्यगोले विलोमम् । द्युदलगतघटीनामंतरं तन्नतं स्था-
न्नतरहितदिनार्धं चोन्नतं जायतेऽत्र ॥ दिनदलं विशरं खहरो भवेन्नतकृतिः
पृथगन्नशराहता । खखनवाढ्यपृथक्स्थितया हता खहरतः पतितोमिहितो
हरः ॥ अथ नतं यदि पंचदशाधिकं दिनलवात्पतितं खहरस्तदा । प्रथमखंड-
हतं दलितं चरं स्वगुणितं स्वषडंशविवर्जितम् ॥ दशयुतं पलकर्णहतं हति-
हंरहतः श्रवणोंगुलपूर्वकः । रवियुतो नितकर्णहतेः पदं द्युतिरिनं द्युतिवर्गयुते
श्रुतिः ॥ श्रुतिविभक्तहतिस्तु हरो भवेत्स पतितः खहरादवशेषकम् । पृथगिदं
खखनंदहतं हरेत्खविषयैरवशेषविवर्जितैः ॥ फलपदं हि नतं यदि शेषकं
दिगधिकं हर एव तदुन्नतम् ॥’ इति ॥ १०४ ॥

अथ विवाहादिशुभकार्येष्ववश्यकान्वड्यदोषानविसरणार्थं शार्दूलविक्री-
डितत्रयेणाह—

उत्पातान्सहपातदग्धतिथिभिर्दुष्टांश्च योगांस्तथा

चंद्रेज्योशनसामथास्तमयनं तिथ्याः क्षयर्द्धी तथा ।

गंडांतं च सविष्टिसंक्रमदिनं तन्वंशपास्तं तथा

तन्वंशेशविधूनथाष्टरिपुगान्पापस्य वर्गांस्तथा ॥ १०५ ॥

सैंदुकूरखगोदयांशमुदयास्ताशुद्धिचंडायुधा-

न्खार्जूरं दशयोगयोगसहितं जामित्रलत्ताव्यधम् ।

चाणोपग्रहपापकर्तरि तथा तिथ्यृक्षयोगोत्थितं

दुष्टं योगमथार्धयामकुलिकाद्यान्वारदोषानपि ॥ १०६ ॥

कूराक्रांतविमुक्तं ग्रहणं यत्कूरगंतव्यं

त्रेधोत्पातहतं च केतुहतं संध्योदितं भं तथा ।

तद्वच्च ग्रहभिन्नयुद्धगतं सर्वानिमान्संत्यजे-

दुद्वाहे शुभकर्मसु ग्रहकृताल्लग्नस्य दोषानपि ॥ १०७ ॥

उत्पातानिति ॥ सेंदुकूरेति ॥ कूराक्रांतमिति ॥ उत्पातादीन्दोषा-
नुद्वाहे विवाहे यज्ञोपवीतादिशुभकर्मसु च संत्यजेदिति तृतीयश्लोकगतेना-
न्वयः उद्वाहग्रहणं गोबलीवर्दन्यायेन मुख्यत्वसूचार्थम् । उत्पातान् त्रिवि-
धान् दिव्यांतरिक्षभौमान् लक्षणया तत्संबन्धिसप्तवर्ज्यदिवसांसत्यजेत् । यदाह
शुरुः—‘दिग्दाहे वा महादारुपतने चांबुवर्षणे । उल्कापाते महावाते महा-
शनिनिपातने ॥ अनग्नाशनिपाते च भूकंपे परिवेषयोः । ग्रामोत्पाते शिवा-
शब्दे दुर्निमित्ते न शोभनम् ॥ केतवो यत्र दृश्यन्ते सधूमा वा पृथग्विधाः ।
चंद्रसूर्यग्रहे चैव वर्जयेद्दिनसप्तकम् ॥’ इति । पातो महापातः क्रांतिसाम्य-
मिति यावत् । तद्वर्णितप्रसिद्धम् । दग्धतिथयः ‘चापांत्यगे गोघटगे’ इत्या-
दिनोक्ताः । एतैः सह त्यजेदिति संबन्धः । तथा दुष्टान् योगान् व्यतीपातवैष्टि-
परिघार्धादीन् । अथ चंद्रेज्योशनसां चंद्रगुरुशुक्राणां अस्तमयनमस्तं च तिथ्योः
क्षयर्द्धं तिथिवृद्धिं तिथिक्षयं च पुनर्गंडांतं नक्षत्रतिथिलभैः त्रिविधं विष्टिर्भद्रा
संक्रमदिनम् ‘देवद्वयं’ इत्यादिना संक्रमकालादुभयतो वर्ज्या घटिकाः
अयनेषु विषुवेषु च पूर्वापरं त्रिदिनमिति विशेषो ध्येयः । ताभ्यां सहितमिति
पूर्वेण संबन्धः । तन्वंशपास्तं तनुर्लभं अंशो लग्नगतविहितनवांशः तौ पात इति
तन्वंशपौ तयोरस्तं लग्नाधीशलग्ननवांशाधीशास्तं चेत्यर्थः । तथा तन्वंशेशविधून्
लग्नेशनवांशेशचन्द्रान् अष्टरिपुगान् अष्टषष्ठस्थानगान् तथा पापस्येत्येकत्वमवि-
वक्षितम् । पापग्रहाणां वर्गान् सेन्दुकूरखगोदयांशं इन्दुश्च कूरखगश्चन्दुकूरखगौ
उदयो लग्नं अंशो नवांशश्च उदयांशमिति समाहारद्वंद्वैकवचनम् । इन्दुकूरख-
गाभ्यां सहितमुदयांशं इन्दुसहितं लग्नं लग्नांशं च कूरग्रहेण सहितं लग्नं लग्नांशं
चेत्यर्थः । उदयास्ताशुद्धिचंडायुधान् उदयशुद्धिरस्तशुद्धिश्च ‘इष्टोदयांशैर्निजप-
त्यदृष्टे वरस्य मृत्युस्तदसंयुते वा । अस्त्रांशकेप्येवमदृष्टयुक्ते स्वस्वामिना नाशमु-
पैति कन्या ॥’ इति वसिष्ठाद्युक्तं इतरथा ज्ञेयमशुभमिति ग्रंथकर्त्राप्युक्तं प्राक् ।
चंडायुधं ‘हर्षणवैष्टितिसाध्य’ इत्यादिनोक्तं खार्जूरम् ‘व्याघातगंड’ इत्या-
दिनोक्तं दशयोसः ‘सूर्यर्क्षचंद्रर्क्षयुतेः’ इत्यादिनोक्तः योगो ग्रहयुतिश्च तत्
सहितं जामित्रलत्ताव्यधं समाहारद्वंद्वैकवचनं । जामित्रं द्विविधं लग्नजामित्रं
चंद्रजामित्रं च ‘लग्नाचंडात्’ इत्यादिनोक्तं । लत्ता ‘शरादुपूर्णंदुसिताः’ इत्यु-
क्ता । व्यधं वेधं सप्तशलाकोक्तं पंचशलाकोक्तं च । बाणाः पंचकं । उपग्रहः
प्रसिद्धः ‘शराष्टदिकृशक’ इत्यादिः । पापकर्तरी कूरग्रहकर्तरी समाहारद्वंद्वैक-
वचनम् । तिथ्यक्षवारोत्थितं दुष्टं योगं तिथिनक्षत्रवारैः कृत्वोत्थितमुत्पन्नं
दुष्टयोगं तथा तिथिनक्षत्रोद्भवम् । ‘वैश्वमादिमे’ इत्यादि तिथिवारोद्भवम् ।
‘सूर्येशपंच’ इत्यादि नक्षत्रवारोद्भवम् । ‘याम्यं त्वाग्रम्’ इत्यादि तिथिनक्ष-
त्रवारोद्भवम् । ‘हस्तार्कं पंचमी’ इत्यादि अनेकं दुष्टयोगम् । अथार्धयाम-

कुलिकाद्यान् वारदोषानपि स्पष्टार्थं आदिशब्देन दुर्मुहूर्तादिकान् क्रूराक्रांतवि-
मुक्तं क्रूराक्रांतं क्रूरविमुक्तं च भं ग्रहणं यस्मिन् भे सूर्यचंद्रोपरागो जात-
स्तद्भं यत् क्रूरगंतव्यं क्रूरेण जिगमिषितं यद्भं नक्षत्रं त्रेधोत्पातहतं च भं त्रिवि-
धोत्पातैर्दिव्यभौमांतरिक्षैरुत्पातैर्हतं तन्मासषट्कं त्याज्यमेवं ग्रहनक्षत्रमपि के-
तुहतं केतुना हतं भं च । ननु केतोर्दिव्योत्पातत्वात्त्रेधोत्पातहतमित्यनेनैव
निषिद्धमिति किं पुनर्विशेषनिषेधेन । उच्यते । अशुभफलदकेतोराधूमनैः
स्पर्शैश्च नक्षत्रांतरेपि दोषवत्तास्ति । तथा संध्योदितं भं । अत्र संध्याशब्देन
सायंसंध्या गृह्यते । तत्रोदितं तत्काले यन्नक्षत्रस्य क्षितिजे उदयस्ततु सूर्य-
क्षाच्चतुर्दशं नक्षत्रमित्यर्थः । ननु प्रातःसंध्यायाम् । तत्रहि सूर्येणाक्रांतभुक्ता-
ग्र्यान्यतमसत्त्वात् । यदुक्तं केशवाक्येण—‘तरणितारकतोपि चतुर्दशं तद-
खिलेपि खिलं शुभकर्मणि’ इति । तारकशब्दः क्लीबेपि ‘कनीलिकायां नक्षत्रे
तारकं तारकेति च’ इति विश्वः । ननूपग्रहत्वादेव निषेधे सिद्धे पुनर्दोषाभि-
धानं किमर्थम् । उच्यते । उपग्रहर्क्षदोषस्य सत्यावश्यकत्वे कुरुबाह्लिकविषय-
त्वाच्च । चतुर्दशस्य तु भस्य दोषाधिक्यसूचनादावश्यकपि सर्वदेशविषयत्वेन
निषेधो यथा स्यादिति । तद्वच्च ग्रहमित्रयुद्धगतं ग्रहेण मेदितं ग्रहयुद्धगतं
च षण्मासं निषिद्धम् । तथा ग्रहकृतान् लग्नस्य दोषान् ‘व्यये शनिः खेऽव-
निजः’ इत्यादिकान् लग्नसंधिदोषान् संत्यजेत् । अत्र मूलवाक्यानि सर्वाण्य-
स्मिन्नेव प्रकरणेऽभिहितानि कानिचिदाद्यप्रकरणे इति पुनरत्र नोक्तानीति
शिवम् ॥ १०५ ॥ १०६ ॥ १०७ ॥

कैश्चित्तैर्लादिलापने संख्यानियम उक्तस्तमाह—

मेषादिराशिजवधूवरयोर्वटोश्च

तैलादिलापनविधौ कथितात्र संख्या ।

शैल्लादिशं शैरदिगंक्षेनैर्गाँद्रिबाणा-

बाणाक्षेबाणैर्गिरैर्यो विबुधैस्तु कैश्चित् ॥ १०८ ॥

मेषादिराशिजेति ॥ स्पष्टम् । देशविशेषे औदीच्यादौ प्रसिद्धम् ॥

अथ विवाहप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ

षष्ठं विवाहप्रकरणम् ॥ ६ ॥

स्पष्टार्थम् ॥ ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिग-

वीप्रसारितविध्या मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयविधौ पीयूष-
धाराभिधे व्याख्याने करपीडनप्रकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥ १ ॥

इति श्रीमद्देवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विष्णुब्रगोविंदज्यो-
तिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधारा-
भिधायाम् विवाहप्रकरणं समाप्तम् ॥

अथ वधूप्रवेशप्रकरणं सप्तमम् ।

गणनायकमाराध्य विघ्नसंघनिवारकम् ।

वधूप्रवेशप्रकरणं व्याख्याति विदुषां मुदे ॥ १ ॥

अथ वधूप्रवेशप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र वधूप्रवेशो नाम नूतनपरिणी-
तायाः कन्यायाः प्रथमतः करिष्यमाणो भर्तृगृहप्रवेशो वधूप्रवेशशब्दवाच्यः
इति अधुनावसरप्राप्तत्वात्तन्मुहूर्तमुपेन्द्रवज्रयाह—

समाद्रिपंचांकदिने विवाहाद्वधूप्रवेशोऽष्टिदिनांतराले ।

शुभः परस्ताद्विषमाब्दमासदिनेऽक्षवर्गात्परतो यथेष्टम् ॥१॥

समाद्रीति॥विवाहाद्विवाहदिवसादारभ्याष्टिदिनानि षोडशदिनानि तेषामं-
तराले समाद्रिपंचांकदिने समदिनानि द्वितीयचतुर्थपञ्चाष्टमदशमद्वादशचतुर्द-
शषोडशसंख्यानि विषममध्ये सप्तमपंचमनवमदिनानि तेषु वधूप्रवेशः वध्वा
नूतनपरिणीतायाः कन्याया भर्तृगृहप्रवेशः शुभः शुभफलप्रदः । यदाह ना-
रदः—‘आरभ्योद्वाहदिवसात्षष्ठे वाप्यष्टमे दिने । वधूप्रवेशः संपत्स्ये दशमेऽथ
समे दिने ॥’ षडादीनां समत्वादेव ग्रहणं पुनस्तदुक्तिरतिप्राशस्त्यसूचनार्थम् ।
ज्योतिर्निबंधे तु विशेषः—‘वधूप्रवेशनं कार्यं पंचमे सप्तमे दिने । नवमे
च शुभे वारे सुलग्ने शशिनो बले ॥’ इति । परस्तात्प्रतिबंधवशात् षोडश-
दिनाभ्यंतरे वधूप्रवेशो न जातस्तदा तदनंतरं विषमाब्दमासदिने विषमवर्षे
प्रथमतृतीयपंचमवर्षे विषममासे विवाहमासात्प्रथमतृतीयपंचमसप्तमनवमे-
कादशमासेषु विषमदिनानि सप्तदशादीनि तेषु वधूप्रवेशः शुभः । तत्रापि यदि
प्रतिबंधवशात्कालातिक्रमः पंचवर्षात्मको जातस्तदा पंचवर्षादनंतरं यथेष्टं
वर्षादिनियमो नास्ति किंतु दोषरहिते काले वधूप्रवेशो विधेयः । तदुक्तं च
संग्रहे—विवाहमारभ्य वधूप्रवेशो युग्मे दिने षोडशवासरांतरतः । ऊर्ध्वं ततो-
ऽब्देऽयुजि पंचमांतं पुनः परस्तान्नियमो न चास्ति ॥’ अत्राब्दे अयुजीतिपद-
च्छेदो द्रष्टव्यः । तदुक्तं विवाहपटले—‘वधूप्रवेशः प्रथमेत्र वर्षे तथा तृ-
तीयेऽप्यथ पंचमे वा । सूर्येन्दुदेवेज्यबलेन कुर्यात्पुंसो मुनिर्गौतम आह स-
त्यम् ॥’ इति । समवर्षे दोषस्तरणाच्च । यदाह धर्मशास्त्रे नारदः—‘समे
वर्षे समे मासे यदि नारी गृहं व्रजेत् । आयुष्यं हरते भर्तुः सा नारी मरणं

व्रजेत् ॥' इति । अयुग्मवत्सरनिषेधः पंचवर्षाद्याक् ज्ञेयो न पश्चात्तद्वाक्यस्य प्रागभिधानात् ॥ १ ॥

अथ वधूप्रवेशे नक्षत्रादिशुद्धिमनुष्ठुभाह—

ध्रुवक्षिप्रमृदुश्रोत्रवसुमूलमथानिले ।

वधूप्रवेशः सन्नेष्टो रिक्तारार्के बुधे परैः ॥ २ ॥

ध्रुवेति ॥ ध्रुवाणि रोहिण्युत्तरात्रयं च क्षिप्राणि अश्विनीपुष्यहस्ताः मृदूनि चित्रानुराधारेवतीमृगाः श्रोत्रं श्रवणः वसुधनिष्ठा मूलं प्रसिद्धं अनिलः स्वाती एषु मेषु वधूप्रवेशः सच्छुभफलदः । अर्थादन्यासु तिथिषु अर्काराभ्यामन्यवारेषु च वधूप्रवेशः प्रशस्त इत्यर्थः । उक्तंच व्यवहारतत्त्वे—'पौष्णात्कभाच्च श्रवणाच्च युग्मे हस्तत्रये मूलमघोत्तरासु । पुष्ये च मैत्रे च वधूप्रवेशो रिक्तरे व्यर्ककुजे च शस्तः ॥' इति । कभं रोहिणी । बुधे परैरिति । अन्यैः शिष्टैर्बुधवारे वधूप्रवेशो नेष्यते । कस्मिंश्चिद्देशे शिष्टाचारो यद्बुधवारे वधूप्रवेशो न विधीयते । केचिदत्र हेतुमपि वर्णयन्ति यद्बुधो नपुंसक इति । तच्चित्यम् । शनैरपि नपुंसकत्वात्तस्यापि निषेधो वाच्यः स्यात् ॥ २ ॥

अथ विवाहानन्तरं प्रथमं केषुचिन्मासेषु वध्वाः पित्रादिगृहनिवासे फलमिद्ववंशाच्छंदसाह—

ज्येष्ठे पतिज्येष्ठमथाधिके पतिं हंत्यादिमे भर्तृगृहे वधूः शुचौ ।

श्वश्रूं सहस्ये श्वशुरं क्षये तनुं तातं मधौ तातगृहे विवाहतः ॥३॥

ज्येष्ठे इति ॥ विवाहतो विवाहादनन्तरं भर्तृगृहे स्थिता यदि आदिमे प्रथमे ज्येष्ठे मासि तिष्ठन्ती वधूः पतिज्येष्ठं भर्तृज्येष्ठभातरं हन्ति । एवमादिमेऽधिके मासि स्थिता वधूः पतिं भर्तारं हन्ति । आदिमे शुचावाषाढे श्वश्रूं भर्तृर्जननीं हन्ति । आदिमे पौषे श्वशुरं भर्तुः पितरं हन्ति । आदिमे क्षये क्षयमासे भर्तृगृहे तिष्ठन्ती तनुं निजशरीरं हन्ति न्रियत इत्यर्थः । तथादिमे मधौ चैत्रे तातगृहे पितृगृहे तिष्ठन्ती तातं पितरं हन्तीत्यर्थः । यदि कन्यायाः पित्राद्यभावस्तदा तत्तन्मासे तत्तद्देहावस्थितौ सत्यामपि न कोपि दोष इत्यर्थः । उक्तंच मुहूर्तमार्तंडे—'उद्वाहात्प्रथमे शुचौ यदि वसेद्भर्तृगृहे कन्यका हन्यात्तज्जननीं क्षये निजतनुं ज्येष्ठे पतिज्येष्ठकम् । पौषे च श्वशुरं पतिं च मलिने चैत्रे स्वपित्रालये तिष्ठन्ती पितरं निहन्ति न भयं तेषामभावे भवेत् ॥' इति । मलिनेऽधिकमासे । क्षयमासाधिकमासयोर्लक्षणं संक्रांतिप्रकरणेऽभिहितम् । तस्मान्नववध्वा विवाहानन्तरे ज्येष्ठाषाढपौषाधिकमासक्षयमासेषु भर्तृगृहे न स्थातव्यं किंतु पितृगृहे एव स्थातव्यम् । एवं चैत्रे मासि पितृगृहे न स्थातव्यं किंतु भर्तृगृहे एव स्थातव्यमिति फलितोऽर्थः । तदुक्तं ज्योतिर्निबंधे—'विवाहात्प्रथमे पौषे आषाढे चाधिमासके । न सा भर्तृगृहे तिष्ठेच्चैत्रे पितृगृहे

तथा ॥' आषाढो ज्येष्ठोपलक्षकः । अधिमासः क्षयमासोपलक्षकः । अत्र प्रमाणं प्रागुक्तमिति ॥ ३ ॥

अथोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामज्योतिर्विद्विरचिते मुहूर्त-
चिंतामणौ वधूप्रवेशप्रकरणं संपूर्णम् ॥ ७ ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया
मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्या-
ख्याने हि वधूप्रवेशसमयाध्यायः समाप्तिं गतः ॥ १ ॥

इति श्रीमदैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंदविरचितायां
मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधाराभिधायाम् वधूप्रवेशप्रकरणं
समाप्तिमगात् ॥ ७ ॥

द्विरागमप्रकरणमष्टमम् ।

गणनायकमाराध्य नीलकण्ठं गुरुं तथा ।

द्विरागमप्रकरणं व्याख्याति विदुषां मुदे ॥ १ ॥

अथ द्विरागमप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र पूर्वं नववधूप्रवेशे जाते तदनंतरं
परावृत्त्यापि पितृगृहप्राप्ताया अपि वध्वा यथेष्टवर्षाणि स्थितायाः पुनर्भर्तु-
गृहप्रवेशो द्विरागमशब्दवाच्यः अयमाचारः प्राच्योदीच्यपाश्चात्यानामेवेति ।
अधुनावसरप्राप्तत्वात्तन्मुहूर्तं पंचचामरछंदसाह—

चरेदथोजहायने घटालिमेषगे रवौ

रवीज्यशुद्धियोगतः शुभग्रहस्य वासरे ।

नृयुग्ममीनकन्यकातुलावृषे विलग्नके

द्विरागमं लघुध्रुवे चरेत्सपे मृदूडुभिः ॥ १ ॥

चरेदिति ॥ अथ वधूप्रवेशकथनानंतरं पुनर्बधूप्रवेशः द्विरागमनं वक्ष्यमाण-
नक्षत्रादिषु चरेत्कुर्यात् । कदा ओजहायने विषमवर्षे प्रथमे तृतीये पंचमे वा
वर्षे सति तथा घटालिमेषगे कुंभवृश्चिकमेषस्थिते रवौ तथा वरस्य रवीज्य-
शुद्धिः रवेः सूर्यस्य इज्यस्य गुरोः शुद्धियोगतः शुभग्रहस्य सोमबुधगुरुशुक्रा-
णामन्यतमस्य वासरे सति मिथुनमीनकन्यातुलावृषाणामन्यतमे लघ्वे शुभ-
ग्रहावलोकिते शुभयुगे वा सति लघून्यश्विनीपुण्यहस्ताः ध्रुवाणि प्रसिद्धानि
चराणि श्रवणादित्रयपुनर्वसुस्वात्यः अक्षपौ राक्षसस्तम्रं मूलं मृदूनि प्रसि-
द्धानि पशु मेषु द्विरागमः प्रशस्त इत्यर्थः । यदाह ऋक्षोच्चयः—'तिष्यादि-

ह्यसमीरणादितिवसुत्रीण्युत्तराण्यश्विनीरोहिण्यः शुभदाश्च वर्षमसमं मेघा-
लिकुंभे रविः । कन्यामन्मथमीनमे नववधूयानं वृषे तौलिके देवाचार्यसि-
तेंदुसौम्यदिवसे शुद्धे गुरौ भास्करे ॥’ इति । ग्रंथकर्त्रात्र कानिचिद्धान्यधि-
कानि उक्तानि तानि राजमार्तण्डेनोक्तानि—‘नीहारांशुधनोत्तरादितिगुरु-
ब्रह्मानुराधाश्विनीमूलाहस्करवारुणानिलहरित्वाद्गेषु शस्ते तिथौ । कुंभाजालि-
गते रवौ शुभकरे प्राप्नोदये भागवे सूर्ये कीटवटाजगे शुभदिने पक्षे च कृष्णे-
स्तरे ॥ हित्वा दिक्प्रतिलोमगौ बुधसितौ लालाटिगं दिक्पतिं चानीता गुणशा-
लिनी नववधूर्नित्योत्सवैर्मंदिरम् ॥’ लालाटिगान् यात्रायां वक्ष्यति । शुक्रा-
स्तनिषेधस्तु सामान्यतो ‘वाप्याराम’ इत्यादिनोक्त एवेति न पुनरुक्तः । य-
द्यपि प्राक् सामान्येन कालशुद्धिरुक्ता तथाप्यावश्यकत्वे—‘चैत्रे पौषे हरिस्वमे
गुरोरस्ते मलिग्लुचे । नवोढागमनं नैव कृते पंचत्वमाप्नुयात् ॥’ इति बाद-
रायणवाक्याच्चैव वधूप्रवेशः कार्यः ॥ १ ॥

अथ द्विरागमने संमुखशुक्रदोषं ग्रहविणीछंदसाह—

दैत्येज्यो ह्यभिमुखदक्षिणे यदि स्या-

द्रच्छेयुर्नहि शिशुगर्भिणीनवोढाः ।

बालश्चेद्व्रजति विपद्यते नवोढा

चेद्वंध्या भवति च गर्भिणी त्वगर्भा ॥ २ ॥

दैत्येज्य इति ॥ यदि दैत्येज्यः शुक्रोऽभिमुखदक्षिणे गंतव्यदिगभिमुखे
गंतुर्दक्षिणदिग्भागे वा स्थितः स्यात्तदा शिशुर्बालः गर्भिणी गर्भवती नवोढा
नूतनपरिणीता ब्रजेत्तदा बालः विपद्यते त्रियते गर्भिणी त्वगर्भा गर्भरहिता
स्यात् गर्भज्ञाववती भवेत् नूतनपरिणीता नवोढा वंध्या अपत्यसंभवरहिता
स्यात् । यदाह बादरायणः—‘अस्तं गते भृगोः पुत्रे तथा संमुखमागते ।
नष्टे जीवे निरंशौ वा नैव संचालयेद्वधूम् ॥ गर्भिण्या बालकेनापि नववध्वा
द्विरागमे । पदमेकं न गंतव्यं शुक्रे संमुखदक्षिणे ॥ गुर्विणी स्रवते गर्भं
बालो वा मरणं ब्रजेत् । नवा वधूर्भवेद्वंध्या शुक्रे संमुखदक्षिणे ॥’ यदि शुक्रः
पूर्वस्यामुदितः पूर्वदिशि गंतुः संमुख एव पश्चिमां गंतुः पृष्ठे दक्षिणे गंतुर्वामे
स्यात् तदा पूर्वोत्तरे दिशौ न गच्छेत् किंतु पश्चिमदक्षिणे दिशौ गच्छेत् ।
यदि पश्चिमायामुदितः शुक्रः पश्चिमां गंतुः संमुख एव दक्षिणां गंतुः दक्षिणः
पूर्वां गंतुः पृष्ठे उत्तरां गंतुर्वामे तदा पश्चिमदक्षिणे दिशौ न यायात्
किंतु पूर्वोत्तरे दिशौ गच्छेत् । ‘पृष्ठे भृगौ पुत्रवती प्रयाणे कांतां कुलीनां
सुभगां करोति । अग्रे सुखं वै विदधाति शुक्रो वैधव्यशोकौ खलु नास्ति
शुक्रे ॥’ इति । केचिदीपोत्सवप्रतिपदि नक्षत्रादिनियमं विनैव वधूप्रवेशं
वाञ्छन्ति । उक्तं च—‘अस्तं गते गुरौ शुक्रे सिंहस्थे वा बृहस्पतौ । दीपोत्सव-
च्छेच्चैव कन्या भर्तृगृहं विशेत् ॥’ इति तदेतच्छिष्टाचारतो ज्ञेयम् । अत्र

लम्नशुद्धिमाह बादरायणः—‘उपचयगते जीवे भृगौ केंद्रमुपागते । शुद्धे लम्ने शुभाकृति गंतव्यं भर्तृमंदिरे ॥’ इति ॥ २ ॥

अथ प्रतिशुक्रापवादं प्रहर्षिण्याह—

नगरप्रवेशविषयाद्युपद्रवे करपीडने विबुधतीर्थयात्रयोः ।

नृपपीडने नववधूप्रवेशने प्रतिभार्गवो भवति दोषकृन्नहि ॥३॥

नगर इति ॥ नगरप्रवेशे विषयो देशः आदिशब्देन ग्रामः तस्योपद्रवे अन्यराजकृतोपद्रवे सति दुर्भिक्षादिनोपद्रवे सति गंतव्यदिशि प्रतिशुक्रदोषो नास्ति करपीडने विवाहोद्देशेन यात्रायां सत्यां विबुधा देवासेषां यात्रा यथा नगरकोटयात्रा देवयात्रा तीर्थयात्रा प्रयागादिका तयोः नृपपीडने नृपाद्राजः सकाशात्पीडने पीडायां दंडादिकृतायां सत्यां नववधूप्रवेशने नूतनपरिणीतायाः कन्यायाः भर्तृगृहप्रवेशे एतेषामन्यतमभावे सति भार्गवः संमुखदोषकृन्नहि । यथाह बादरायणः—‘स्वभवनपुरप्रवेशो देशानां विभ्रमे तथोद्गाहे । नूतनवध्वागमने प्रतिशुक्रो नैव दूषयति ॥’ इति । नूतनवधूप्रहणादभिगमनं स्त्रीणां प्रतिशुक्रयात्रायां महान्दोषः । तद्वक्तव्यं प्रागुक्तम् ॥ ३ ॥

अथ प्रौढस्त्रीणां द्विरागमने तथा गोत्रपरत्वेन प्रतिशुक्रापवादांतराभिद्रव्यं शाछंदसाह—

पित्र्ये गृहे चेतुकुचपुष्पसंभवः स्त्रीणां न दोषः प्रतिशुक्रसंभवः । भृग्वंगिरोवत्सवसिष्ठकश्यपात्रीणां भरद्वाजमुनेः कुले तथा ॥४॥

पित्र्ये इति ॥ पितुरिदं पित्र्यम् ‘वाय्वृतुपित्रुषसो यत्’ इति यत्प्रत्ययः । तस्मिन्पित्र्ये गृहे कुचौ स्तनौ पुष्पमृतुः तत्संभवः स्यात्तदा स्त्रीणां प्रतिशुक्रसंभवो दोषो नास्ति । उपलक्षणत्वाद्भर्तुः सूर्यगुरुशुद्धिराहित्यसंभवेऽपि दोषो नास्तीति । तदुक्तं चण्डेश्वरेण—‘पितृयागारे कुचकुसुमयोः संभवो वा यदि स्यात्पत्युः शुद्धिर्न भवति रवेः संमुखो वाथ शुक्रः । तूले लम्ने गुणवति तियौ चंद्रताराविशुद्धौ स्त्रीणां यात्रा भवति सफला सेवितुं स्वामिसम् ॥’ इति । वाशब्दाद्गुरुशुद्धिरपि चेन्न भवतीत्यर्थः । अथ भृग्वंगिरोवत्सवसिष्ठकश्यपात्रिवंशोत्पन्नानां तथा भरद्वाजवंशोत्पन्नानामपि प्रतिशुक्रसंभवो दोषो नास्ति । यदाह बादरायणः—‘कश्यपेषु वसिष्ठेषु चात्रिभृग्वंगिरःसु च । भारद्वाजेषु वात्स्येषु प्रतिशुक्रो न दुष्यति ॥’ इति । अयं चापवादो यात्रामात्रसाधारणः न द्विरागमने । एवं संमतिवाक्ये विशेषानुक्तेः । एवं प्राक्पद्योक्तप्यपवादो ध्येयः । केचिच्छ्रुभमाहुः । यदाह महेश्वरः—‘एतेषां प्रतिशुक्रपातमशुभं ये वत्सभृग्वंगिरोभारद्वाजवसिष्ठकश्यपकुलोत्पन्नास्तथाऽत्रेः कुले । देशानां विषयप्लवे च नियतं न स्याद्विवाहे तथा तीर्थानां गमने तथैकनगरे ग्रामे च सौम्यं तथा ॥’ इति । सोमस्यापत्यं सौम्यो बुधः ‘सोमाद्यन्’ इति यन् । बुधसांमुख्येऽपि भृगवादिगोत्रोत्पन्नानामपि तथायातमशुभं नास्ति । चकाराद्

दुर्भिक्षाद्युपद्रवसद्भावेऽन्येषामपि यानमशुभं नास्तीत्यर्थः । तच्चित्यम् । मूल-
वाक्यस्यापवादरूपस्यानुपलंभात् । किंच यथा साधारण्येन यस्यांकस्यांचिद्विशि-
यात्रायां शुक्राधिष्ठिता दिङ्निषिद्धा सा च बादरायणादिवाक्यैरपोह्यते तथा
बुधसांमुख्ये गमननिषेधानुक्तेरपवादस्यानुक्तत्वदर्शनात् । ननु—‘प्रतिशुक्रं
प्रतिबुधं प्रतिभौमं गतो नृपः । बलेन शक्रतुल्योऽपि हतसैन्यो निवर्तते ॥’
इति वसिष्ठोक्तिरेव सा बुधसांमुख्यदोषनिषेधबाधिकास्तीति । किंच—‘कु-
जाय वृषभं दद्यात्स्वर्णं दद्याद्बुधाय च । तत्तत्संमुखजो दोषस्तत्क्षणादेव न-
श्यति ॥’ इति बुधसांमुख्यदोषनिराकरणार्थापि तदुक्तिरेवास्ति प्रमाणमिति
चेत् । सत्यम् । ‘प्रतिशुक्रं प्रतिबुधम्’ इत्यादिवाक्यैर्बुधसांमुख्यमपि दोषा-
वहमेवेति प्रतीयते । अत्रार्थवादेऽप्यभाणि श्रीपतिना—‘प्रतीदुजं भूमिपते-
र्गतस्य नान्ये ग्रहास्त्राणविधौ समर्थाः’ इति । त्राणं रक्षणम् । नारदेनापि—
‘प्रतीदुजकृतं दोषं हंतुं शक्ता ग्रहा नहि’ इति । तत्र गोत्रादिविषयत्वे परि-
हारो योऽभिहितः स शुक्रसांमुख्ये । वचनं तु बुधसांमुख्ये यतो गोत्रपरि-
हारस्तु दोषकरवाक्यान्ते प्रतिशुक्रं न विद्यते इत्युक्तम् । ननु—‘प्रतिशुक्रम्’
इत्यादिवाक्योपात्तस्य प्रतिबुधदोषस्याप्ययं परिहारोऽस्तु दोषकथनानंतरमेव
तस्याभिधानात् । प्रतिशुक्रपदं तु मुख्यानां सूचयितुमुपात्तं तदभिप्रायेण
साम्यस्य तथेति महेश्वरोक्तिः साधीयसीति चेन्न । यद्येषोऽभिमतः स्यात्सौ-
म्यं तथेति चेद्भौमं तथेति वक्तव्यं स्यात् । तच्च नोक्तम् । किंच प्रति-
शुक्रपदं मुख्यतां सूचयितुमुपात्तमित्युक्तं तदप्ययुक्तम् । कुतः शुक्रास्तदो-
षस्य महत्त्वोक्तेस्तद्विषयकोयं गोत्रादिपरिहारः । ‘कामं व्रजेद्वा प्रतिशुक्रमस्तं
गते च यायाञ्च जिगीषुरत्र’ इति श्रीपत्युक्तेः । शुक्रास्तदोषस्यापवादो
बुधानुकूल्यमपि तेनैव—‘अस्तंगतेऽप्यास्फुजिति प्रयायाद्बुधो यदि स्याद-
नुकूलवर्ती’ इति । अनुकूलवर्ती यातव्यदिशीष्टवर्ती । बुधप्रातिकूल्यं तु
महादोषावहमेतद्वाक्यं प्रागभिहितम् । परंतु बुधास्तः समीचिनो वेति
कैरपि वचनं युक्तिपदवीं कांचिदभ्यधायि । तस्माद्वाचनिकेऽर्थे न युक्तिः
प्रभवेदिति बुधसांमुख्ये गोत्रादिपरिहारो न शिरोमणिपदवीमारोहति । आ-
दिशब्दात् ‘स्वभवनपुरप्रवेशे देशानां विभ्रमे तथोद्वाहे । नूतनवध्वागमने
प्रतिशुक्रविचारणा नास्ति ॥ एकग्रामे पुरे वापि दुर्भिक्षे राष्ट्रविप्लवे । विवाहे
तीर्थयात्रायां प्रतिशुक्रो न दुष्यति ॥’ तुल्यन्यायत्वाद्भौमसांमुख्येऽपि न वसि-
ष्ठकृषिवचनेऽभावात् । किंतु शुक्रसांमुख्य एव स परिहारः सर्वोऽपि सर्वेषां
यात्रामात्रसाधारणः परंतु शिशुगर्भिणीनववधूनां ‘अस्तं गते भृगोः पुत्रे’ इ-
त्यादिना । बादरायणादिवाक्यात्तु विशेषफलावगतिमात्रं तत्रैषां शिश्वादीनां
बुधसांमुख्यविचारस्तु दूरापास्त एवेत्यलमतिप्रसंगेनेति शिवम् ॥ ४ ॥

द्विरागमनप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणावष्टमं
द्विरागमनप्रकरणं समाप्तम् ॥ ८ ॥

स्पष्टार्थम् ॥ ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिम
वीप्रसारितधिया मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूष-
धाराभिधे व्याख्याने पुनरागमप्रकरणं संपूर्तिमागात्किञ्च ॥ १ ॥ इति श्री-
मदैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विदुषः श्रीगोविंदज्योतिर्विद्विरचितायां मुहूर्त-
चिंतामणिटीकायां पीयूषधाराभिधायामष्टमं द्विरागमनप्रकरणं समाप्तम् ॥ ८ ॥

अथाग्न्याधानप्रकरणं नवमम् ।

गणनायकमाराध्य नीलकण्ठं गुरुं तथा ।

अग्निहोत्रप्रकरणं व्याख्याति विदुषां मुदे ॥ १ ॥

अथाग्न्याधानप्रकरणं व्याख्यायते । तत्राग्निर्धीयते श्रौतेन स्मार्तेन वा
कर्मविशेषेणेत्यग्न्याधानम् । तत्र विप्रवदन्ते । केचित्पाणिग्रहणसमये एव अ-
ग्न्याधानमाहुः । अपरे पित्रा भ्रातृभिः सह विभागकाल एवेत्याहुः । उक्तञ्च
श्रुतौ—‘भावसध्याधानं दारकाले दायाद्यकाले एकेषाम्’ इति पारस्क-
रः । दायाद्यकाले विभागकाले । एतदेवाभिप्रेत्योक्तं महेश्वरेण—‘अग्न्या-
धानं दारकाले विधेयं कैश्चित्प्रोक्तं तच्च दायाद्यकाले’ इति । अन्ये वसंताद्यु-
पुरःसरेण वर्णविशेषानाहुः । तदुक्तं श्रुतौ—‘वसंते ब्राह्मणोऽग्नीनादधीत
ग्रीष्मे राजन्यः शरदि वैश्यो वर्षासु रथकार आदधीत’ इति । इतरे तु
अद्वोदये एवाहुः । एतदप्युक्तं श्रुतौ—‘यदहरेर्वनं अद्वोपरमेचदहरेर्वाह-
ध्यात्’ इति । एतच्च सोमाग्न्याधानविषयम् । यदाह आपस्तम्बः—‘सो-
मेन यक्ष्यमाणो नर्तुं प्रतीच्छेन्न नक्षत्रम्’ इति । तत्र पाणिग्रहणकालस्य प्रागु-
क्तत्वात्तत्क्षणादारभ्यमाणग्न्याधानार्थं न मुहूर्तगवेष्टना, एवं पित्रादिभिः
सह यस्मिन्काले विभागो जातः तस्मिन्वैवाकथंचिद्यतीपातभद्रादिदोषरहिते
आधानं कार्यमेव । तदा उत्तरायणादिकालशुद्धेर्नापेक्षा । तत्रापि यदि प्रति-
बंधवशादाधानाभावो जातस्तदा कालशुद्धिर्विषयविषया विचार्यैव ।
अथैषां वर्णानां वसंताद्युतवः सोमयागाद्यर्थं नियता एवोक्तास्तेषां यद्यप्युत्तरा-
यणविचारो नास्ति संभवव्यभिचाराभावात्, तथापि शुक्रास्तादिदोषनिवार-
णार्थं मुहूर्तो गवेष्ट्य एव । येषां तु अद्वोदये एवाधानमिति पक्षस्तेषां सोम-
साधनमेव अद्वोदय इति यथाकथंचित्पंचांगशुद्धिं विचार्य नर्तुंनक्षत्रादिप्रती-
क्षां चारदेर्वा । ‘वाजपेयेन यजेत’ इति वाजपेयादीनां चारादिदोषाणां शर-
दाद्युत्तुविशेषविहितानामपि सौम्यायनप्रतीक्षामकृत्वा शुक्रास्तादिदोषरा-

हितं विचार्य । तदयमत्र निर्णयः संपन्नः । यत्र तु कालनियमेनाधानादि वि-
हितं तदा न मुहूर्तविचारः । यदा तु कालनियमाभावस्तदा मुहूर्तो विचार्य
एवेत्यभिसंधायाग्न्याधानसोमयागादिमुहूर्तं वसंततिलकावृत्तेनाह—

स्यादग्निहोत्रविधिरुत्तरगे दिनेशे

मिश्रध्रुवांत्यशशिक्रसुरेज्यधिष्ये ।

रिक्तासु नो शशिकुजेज्यभृगौ न नीचे

नास्तंगते न विजिते नच शत्रुगेहे ॥ १ ॥

स्यादिति ॥ उत्तरगे उत्तरायणगते उत्तरदिग्गते दिनेशे सूर्येऽग्निहोत्र-
विधिः स्यात् । यदाह नारदः—‘गृहप्रवेशवैवाहप्रतिष्ठामौजिबन्धनम् । मखा-
दिमंगलं कर्म विधेयं चोत्तरायणे ॥’ इति । मखस्याग्निहोत्रपूर्वकत्वात्तद्वारंभोपि ।
विवाह एव वैवाहः । स्वार्थे अण् । प्रतिष्ठा देवताविप्रतिष्ठा । मिश्रेति । मिश्रे
कृत्तिकाविशाखे ध्रुवाणि प्रसिद्धानि अतः रेवती शशी मृगः शक्रो ज्येष्ठा सु-
रेज्यः पुष्यः एतेषामन्यतमेषु ऋक्षेष्वग्निहोत्रविधिः स्यात् । यदाह श्रीपतिः—
‘प्राजापरये पूषमे सद्विदेवे पुष्ये ज्येष्ठास्वैदेवे कृत्तिकासु । अग्न्याधानं ह्युत्त-
राणां त्रयेपि श्रेष्ठं प्रोक्तं प्राग्जनैर्विप्रमुख्यैः ॥’ इति । रिक्तास्थितिः । रिक्ता-
तुर्यान्वमीचतुर्विधः आसु अग्न्याधानं नो कार्यम् । तदुक्तं दीपिकायाम्—
‘पुष्योत्तराविशाखासु ज्येष्ठांत्यामिकचंद्रमे । अग्न्याधानमरिक्तासु कार्यं वा
देवजेऽहनि ॥’ इति । को रोहिणी । शशीति । चंद्रमंगलगुरुशुकेषु नीचग-
तेषु तथा ग्रहांतरैर्विजितेषु तथा शत्रुगृहस्थितेषु अग्न्याधानं नो कार्यम् । उक्तं
च रत्नमालायाम्—‘कुजेंदुजीवै रिपुराशिसंस्थैः पराजितैर्नीचगृहोपगैर्वा । अ-
स्तंगतैर्वाग्निपरिग्रहं यः करोति हास्यं विदुषां स याति ॥’ इति । कदयपस्तु
शुक्रदोषमप्याह । अतएव मूलपद्ये चतुर्णामभिधानम् ॥ १ ॥

अथाग्न्याधाने लग्नशुद्धिं वसंततिलकयाह—

नो कर्कनक्रझषकुंभनवांशलगे

नोऽब्जे तनौ रविशशीज्यकुजे त्रिकोणे ।

केंद्रर्क्षषट्भवनगे च परैस्त्रिलाभ-

षट्खस्थितैर्निधनशुद्धियुते विलगे ॥ २ ॥

नो कर्केति ॥ कर्कः प्रसिद्धः नक्रो मकरः झषो मीनः कुंभः प्रसिद्धः ए-
तेषामन्यतमे लग्ने नवांशे वा अग्न्याधानं नो कार्यम् । तथा अब्जे चंद्रे तनौ
लग्नस्थे सति चाग्न्याधानं न कार्यम् । तथाचोक्तं श्रीपतिना—‘नक्रे विलम्बे-
चरे घटे वा तदंशके वाप्यथवा शशांके । आधानकाले द्विजपुंगवानां
जातेपि निर्वाणमुपैति सिद्धिम् ॥’ इति । नवांशकाद्यास्तेषामंबुचरत्वाभावा-

स्पृधग्रहणम् । वराहस्तु नैतन्मन्यते । मकरस्य पश्चिमार्धं कुंभो मीनः कर्क
 इति । जलचरे इति । अतएवैतद्दूषणभयाच्चाप्युक्तं महेश्वरेण—‘कर्कनक्रवट-
 मीनविलम्बे वागते तनुगतेथ तदीये । लग्नगे कुमुदिनीदधिते वा नाशमेति
 जनितोपि हुताशः ॥’ इति । लग्नगचंद्रस्योपलक्षणत्वाच्छुकोपि लग्ने निषिद्धः ।
 यदाह कश्यपः—‘यस्यैवाधानलग्नस्थे चंद्रे वा मृगुनंदने । उपैति तस्य जातो-
 ऽग्निर्निर्वाणं सततं ज्वलन् ॥’ इति । रवीति । सूर्यचंद्रगुरुभौमेषु त्रिकोणस्थितेषु स-
 स्तु परैर्बुधशुक्रशनिराहुकेतुभिश्चिलाभषट्स्थितैस्तृतीयैकादशषष्ठदशमस्था-
 नस्थितैः सन्निराधानं हितं स्यात् । यदाह श्रीपतिः—‘त्रिकोणकेंद्रोपचयेषु
 सूर्यबृहस्पतौ शीतकरे कुजे वा । शेषग्रहेषूपचयस्थितेषु धूमध्वजोत्पादनमामनं-
 ति ॥’ इति । धूमध्वजोऽग्निः । निर्घातस्थे केचिदाहुः अग्न्याधानम् । लग्नेति । निधन-
 शुद्धियुते अष्टमस्थाने सकलग्रहराहित्यं निधनं मृतिः तयायुते सत्याधानं शुभं
 तस्मादष्टमस्थाने यः कश्चिद्ग्रहः स्यात्तदाऽशुभमेवाउक्तं श्रीपतिना—‘चंद्रे पत्नी
 मृत्युगे मृत्युमेति क्षिप्रं वह्नयाधायको याजमानः’ धाधातोः ‘ण्वुलृत्चौ’ इति
 ण्वुल् ‘आतो युक्षिण्कृतोः’ इति युगागमः । अन्ये त्वेवमाहुः । निधनमष्टमं
 लग्नं कस्माद्विधनमित्याकांक्षायामाधानकर्तुर्जन्मराशिजन्मलग्नाभ्यामष्टमं लग्न-
 मिलयैः । तस्य शुद्धिः राहित्यं तदभाव इति यावत् । तेन युते लग्ने इति । यदाह
 कश्यपः—‘पंचांगशुद्धिदिवसे चंद्रताराबलान्विते । चंद्रे शुद्धियुते लग्ने चा-
 ष्टमोदयवर्जिते ॥’ इति । अत्र व्याख्याद्वये प्रमाणसद्भावाद्भयमपि युक्तमिति
 वयमुत्प्रेष्यामः । तत्र निधनशुद्धिश्च निधनशुद्धिश्च ताभ्यां युते लग्ने इति
 मूलस्थस्य निधनशुद्धिपदस्य ‘सरूपाणामेकशेष एकविभक्तौ’ इत्येकशेषः ।
 यथा ‘अन्वर्था वादयः स्मृता’ इति । तृतीयपक्षव्याख्यानावसरे वादयश्चेति
 तंत्रावृत्त्येकशेषाणामन्यतमाश्रयणेन पदमंजरीकारादिभिर्म्वादीनां धातुत्व-
 मुक्तम् ॥ २ ॥

अथाग्निहोत्रेण आधानलग्नवशाद्यागकर्तृत्वयोगाननुष्ठमाह—

चापे जीवे तनुस्थे वा मेघे भौर्मेऽवरे द्युने ।

षट्त्रयायेऽब्जे रवौ वा स्याज्जाताग्निर्यजति ध्रुवम् ॥ ३ ॥

चापे इति ॥ जीवे गुरौ चापस्थे धनुःसंस्थे सति तनुस्थे आधानलग्ने
 धनुराख्ये गुर्वधिष्ठिते सतीत्यर्थः । अयमेको योगः । वा अथवा भौमे मेघलग्ने
 सति अयं द्वितीयो योगः । अथवा आधानलग्नस्थानस्थे सप्तमस्थानस्थे वा
 भौमे सति योगद्वयमेतत् । अथवा अब्जे चंद्रे षष्ठे तृतीयैकादशस्थानान्यतम-
 स्थानस्थे योगत्रयमेतत् । अथवा सूर्ये षष्ठतृतीयैकादशान्यतमस्थानस्थे सति
 योगत्रयमप्येतत् । एवंविधे लग्ने जाताग्निः अग्निहोत्रकर्ता स्यात् भवेत् ध्रुवं
 निश्चयेन यजति ज्योतिष्टोमादियागं करोतीत्यर्थः । उक्तं श्रीपतिना—
 ‘लग्नस्थे धनुषि गुरावथ क्रिये वा भूसूनौ दशमगतेऽथ सप्तमे वा । तिग्मांशौ

सहजषडायगे विधौ वा जाताभिर्यजति न संशयं द्विर्जेद्रः ॥' इति । केचिदे-
वमाहुः । ध्रुवं निश्चितं निरंतरमिति यावत् यजति देवतोद्देशेनावदानत्यागो
यागस्तं करोति । निरंतरमग्निहोत्रकर्मकर इत्यर्थः । यदाह कश्यपः—'लग्नस्थे
चापगे जीवे मेषे वा सप्तकर्मणे । कुजेऽर्के त्रिषडायस्थे चंद्रे वामिर्ज्वलत्पलम् ॥
इति शिवम् ॥ ३ ॥

अथाग्निहोत्रप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
नवममश्याधानप्रकरणं समाप्तम् ॥ ९ ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया
मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्या-
नेऽग्निपरिग्रहप्रकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥ १ ॥

इति श्रीदैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विष्णुत्रगोविंदज्योतिर्विद्विरचि-
तायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधाराभिधायामश्याधानप्रकरणं
समाप्तिमगात् ॥ ९ ॥

राजाभिषेकप्रकरणं दशमम् ।

गौरीतनयमाराध्य गोविंदेन सतां मुदे ।

राजाभिषेचनाध्यायः सम्यग्व्याख्यायतेऽधुना ॥ १ ॥

अथ राजाभिषेकप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र वैदिकेनाभिषेकाख्येन विशि-
ष्टकर्मणा राजशब्दवाच्यपुरुषतत्संस्कारविशेषो राजाभिषेकशब्देनोच्यते । तत्र
चैतन्मुहूर्तं वक्तुकामः कालशुद्धिं तावदिन्द्रवंशयाह—

राजाभिषेकः शुभ उत्तरायणे गुर्विंदुशुकैरुदितैर्बलान्वितैः ।

भौमार्कलग्नेशदशेशजन्मपैर्नो चैत्ररिक्तारनिशामलिम्लुचे ॥ १ ॥

राजाभिषेक इति ॥ उत्तरायणगते सूर्ये सति तथा गुर्विंदुशुकैरुदितैर्ब-
लान्वितैः बृहस्पतिचंद्रशुकैरुदितैः सद्भिः भौमसूर्यलग्नेशदशेशजन्मलग्नस्वा-
मिभिः बलान्वितैः सद्भिः राशोऽभिषेकः शुभः शुभफलप्रदः स्यात् । यदाह
कश्यपः—'अथातः संप्रवक्ष्यामि भूपानामभिषेचनम् । सौम्यायने सिते जीवे
नास्तगे न च वृद्धगे ॥' इति । ननु 'गीर्वाणांबुप्रतिष्ठा' इत्यादिना प्राक् दक्षिणा-
यननिषेधादेवोक्तत्वात् शस्तानां प्रयोज्यादिना च गुरुशुक्रादिदोषरहिते काले
भूपाभिषेको ज्ञास्यत एव किमनेन पुनरुक्तग्रन्थेन । नच कश्यपादिभिरुक्त-

मिति कृत्वोक्तमिति वाच्यम् । तैस्तु सामान्यप्रकरणस्याकृतत्वात् । किंतु त-
 स्मृत्यै विशेषाभिधानमेव कृतम् । उच्यते । ‘गीर्वाणांबुप्रतिष्ठा’ इत्यादिना
 ‘वाप्यारामतडाग’ इत्यादिना च सामान्यत एव कृत्येषु दोषराहित्यमुक्तम् ।
 तत्र कस्यचिदेव आतिः स्यात् । यदि दक्षिणायने शुक्रास्तादिदोषरहिते शुभं
 कर्म वाप्यारामादिकार्यं शुक्रास्तादिदोषरहितोत्तरायणेऽपि कार्यमिति तन्नि-
 रासार्थमाह—‘राजाभिषेकः शुभ उत्तरायणे गुर्विदुशुकैरुदितैर्बलान्वितैः’ इति ।
 ‘सिंहस्थं मकरस्थं च गुरुं यत्नेन वर्जयेत्’ इत्यादिदोषाणां ‘मगधे गौडदेशे’
 इत्यादिना देशभेदकृतपरिहारस्य स्ववचनत्वादिति तेषां पुनरुक्तिः । ननु—
 ‘सदा कृतयुगं चात्र सदा चैवोत्तरायणम् । न ग्रहास्तोदयकृतो दोषो विश्वेश्वरा-
 लये ॥’ इत्यादिभिः व्यासवाक्यैः शुक्रास्तादिदोषरहिते उत्तरायणेऽपि कार्य-
 मिति तन्निरासार्थमाह ‘राजाभिषेकः शुभ उत्तरायणे गुर्विदुशुकैरुदितैर्बलान-
 न्वितैः’ इति । ‘सिंहस्थं मकरस्थं च गुरुं यत्नेन वर्जयेत्’ इत्यादिदोषाणामपि
 वाराणस्यादिदेशभेदेन परिहारसत्त्वात् किमियमुक्तिरिति चेन्न । काशीखंडे
 तीर्थयात्राप्रस्तावात्तद्विषय एवापवादस्तेन वाराणस्यादावरपदिनस्थाज्जोः
 पुनरखिलदोषराहित्ये एव स्युः । न तु मकरस्थगुर्वादौ मगधदेशहीनार्थ-
 मेव कर्तव्यावश्यं पुनरुक्तिः । सत्यं न कृत्येव । वस्तुतस्तु दोषावि-
 स्मरणार्थमेतावत्येव पुनरुक्तिः । नन्वेतावदोषहीनमेवावश्यकम् । विवाह-
 प्रकरणोक्तानां वेधादिदोषाणामपि निरासस्यावश्यकत्वात् । उक्तं च वसि-
 ष्ठेन—‘तस्मादेषु दोषेषु कदाचिन्नाचरेच्छुभम् ॥’ इत्यलमतिप्रसंगेन ।
 बलान्वितैः बलं सद्ग्राहिष्ठितत्वं तेनान्वितैः गुर्विदुशुकैः सद्ग्री राजा-
 भिषेकः शुभः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘मूलत्रिकोणस्वगृहोच्चमित्रगृहस्थितैर्वापि
 तदंशसंस्थैः । शुभे विलम्बे सततं ग्रहेन्द्रा दिशंति लक्ष्मीं विपुलां च कीर्तिम् ॥’
 इति । अर्थाच्चैर्बल्यैर्ग्रहाणामशुभं स्यात्तदप्युक्तं तेनैव—‘स्वनीचगैः शत्रुगृह-
 स्थितैश्च तदंशसंस्थैः स्वगृहोपगैर्वा । पापोदये शोकभयं त्वकीर्तिं दिशंति राज्ञां
 भृशमंतरायम् ॥’ इति । भौमेति । भौमाकौ प्रसिद्धौ । लग्नेशौ जन्मलग्नस्वामिनौ
 दशेशौ वर्तमानजातकीयमहादशांतर्दशास्वामिनौ जन्मपो जन्मराशिस्वामी
 पुत्रैरपि बलान्वितैः सद्ग्री राजाभिषेकः शुभः । बलान्वितत्वमधुना व्याकृतमे-
 व । यदाह वसिष्ठः—‘आधानजन्मेशदशाधिनाथरवीन्दुभौमेज्यसितैर्बलिष्ठैः ।
 उत्पातदोषादिविवर्जितेषु पदं स्थिरं स्याच्च नराधिपानाम् ॥’ इति । आधानं
 जन्मलग्नजन्मराशी अनयोरीशावाधानजन्मेशौ । यदाह श्रीपतिः—‘विल-
 ग्नजन्मेशदशाधिनाथमातंडधाक्षीतनयैर्बलिष्ठैः । गुर्विदुशुकैः स्फुरदंशुजालैर्-
 महीपतीनामभिषेक इष्टः ॥’ इति । नो चैत्र इति । चैत्राख्यो मासः रिक्ताः
 ३१।१४ तिथयः प्रसिद्धाः आरौ भौमवारः निशा रात्रिः मलिन्धुचोऽधिक-
 मासः एषु राजाभिषेको न शुभः । यदाह चंडेश्वरः—‘नाभिषेकः शुभो
 चाख्यो नृपे चैत्रेऽधिमासके । न भूसुते प्रसुप्ते च विष्णौ रिक्तास्तु रात्रिषु ॥’
 वसिष्ठेन शुभवारस्यामावास्यायाश्च निषेध उक्तः । स यथा ‘रिक्तास्वमायां

बुधभौमवारविवर्जिते वारदिनेषु चैव । खले दिने ऋक्षनिशे तथैव न नैधने
मे त्वभिषेक इष्टः ॥' इति । यत्तु भीमपराक्रमेणोक्तम्—'राजाभिषेको
ह्यदुष्टदंतिसेतुच्छिदानां कृषिकर्मणां च । वादस्य च क्षमातनयस्य वारे प्रारं-
भसिद्धिं मुनयो वदन्ति ॥' इति । अत्र भौमवारे राजाभिषेकविधानं सेनाप-
त्यभिषेकविषयं द्रष्टव्यम् । भौमस्य सेनापतित्वात् 'राजानो रविशीतगू क्षिति-
सुतो मंत्री' इति वराहोक्तत्वात् । अन्यथा वसिष्ठचंडेश्वरोक्तो भौमनिषेधो
निर्विषयः स्यात् । यत्तु रत्नमालायाम्—'मंत्रौषधानि शकुनौ च सपौष्टि-
कानि गोविप्रराजपितृकर्मचतुष्पदे तु' इति । अत्रहि चतुष्पदाख्ये करणे राज्यं
कर्तव्यमित्युक्तं तच्चाभावास्यायामवश्यं भवत्येवेत्युक्तं श्रीपतिवाक्यं प्रति-
भाति । उच्यते । जीर्णराजमरणे संजाते पुत्रादेः शीघ्रमेवाखिलदोषनिरास-
पूर्वकशुभमुद्घातलब्धौ कालांतरप्रतीक्षायां च द्विपदादिकृतसर्वनाशः स्यादि-
त्येवंविषयेपि चतुष्पदकरणे पुत्रादिरभिषेकस्य एवेत्येतत्परं व्याख्येयमिति
युक्तं प्रतीतम् । उक्तंच दैवज्ञमनोहरे—'मृते राज्ञि न कालस्य नियमोऽत्र
विधीयते । नृपाभिषेकः कर्तव्यो दैवज्ञेन पुरोधसा ॥' इति ॥ १ ॥

अथ राजाभिषेकनक्षत्राणि लग्नशुद्धिं च इन्द्रवंशयाह—

शाक्रश्रवःक्षिप्रमृदुध्रुवोडुभिः शीर्षोदये वोपचये शुभे तनौ ।
पापैस्त्रिषष्टायगतैः शुभग्रहैः केंद्रत्रिकोणायधनत्रिसंस्थितैः ॥२॥

शाक्रेति ॥ शाक्रं ज्येष्ठा श्रवः श्रवणः क्षिप्राणि अश्विनीपुष्यहस्ताः मृगशिरा
मृगशिरानुराधारेवत्यः ध्रुवाणि रोहिण्युत्तरात्रयं च एतैः उडुभिः सञ्ज्ञी
राजाभिषेकः शुभः । यदाह कश्यपः—'उत्तरात्रयमैत्रैर्द्रधातृचंद्रकरोडुषु ।
सधृत्यश्वीज्यपौष्णेषु कुर्याद्राजाभिषेचनम् ॥' इति । ऐंद्रं ज्येष्ठा । अत्र वाक्ये
द्वादशग्रंथकद्वाक्ये त्रयोदशचित्रैकाधिका । सा च महेश्वरवाक्यालोचनेन ।
यथा—'तथा श्रवःक्षिप्रमृदुध्रुवेषु सौम्यग्रहस्याह्नि तिथावरिते' इति ।
नात्र प्रमाणं पश्यामः । रत्नमालावाक्ये भविष्यतीति चेन्न । 'मैत्रशाक्रकर-
पुष्यरोहिणीवैष्णवेषु तिसृषूत्तरासु च । रेवतीमृगशिरोऽश्विनीषु च क्षमा-
भृतां समभिषेक इष्यते ॥' इति । चंडेश्वरोऽपि—'मैत्रं शाक्रं श्रवणः पुष्यं
श्रीण्युत्तराणि चाश्विकरैः । पौष्णं प्राजापत्यमृगशिरे' इति । तस्माच्चित्राग्रहणं
निर्मूलम् । शीर्षोदय इति । शीर्षोदया मिथुनसिंहकन्यातुलावृश्चिककुंभाख्याः
यदाह वराहः—'गोजाश्विककिंमिथुनः समृगा निशाख्याः पृष्ठोदयाविमिथुनाः
कथितास्त एव । शीर्षोदया दिनबलाश्च भवंति शेषा लग्ने समेत्युभयतः पृ-
थुरोमयुग्मम् ॥' इति । एषु शीर्षोदयराशिषु अभिषेकलग्ने वा अथवा उप-
चये विशेषानुक्तेः स्वजन्मलग्नात्स्वजन्मराशितो वोपचयभवने त्रिषष्टिकादश-
भानामन्यतमे तनौ लग्ने वा सति शुभे शुभग्रहाकांते शुभग्रहेक्षिते वा रा-
जाभिषेकः शुभः । यदाह वसिष्ठः—'शीर्षोदये चोपचये ग्रहे वा स्वजन्म-
लग्नादथ लग्नेपि । शुभग्रहैर्युक्तनिरीक्षिते वा स्थिरं पदं स्यात्सततं हि रा-

ज्ञाम् ॥' इति । अपिशब्दात्स्वजन्मराशेरप्युपचयभवनं ब्राह्मम् । यदाह क-
श्यपः—'जन्मराशेरुपचये लभे शीर्षोदये स्थिरे । शुभग्रहेक्षितयुते तृपेषु ने-
क्षिते परैः ॥' इति । परैः पापग्रहैस्तृतीयषष्ठैकादशस्थानस्थितैः शुभग्रहैः प्र-
थमचतुर्थसप्तमदशमनवपञ्चमैकादशद्वितीयतृतीयस्थानस्थितैः राजाभिषेकः
शुभदः । यदाह वसिष्ठः—'त्रिकोणकेंद्रत्रिधनेषु सौम्यैस्त्रिषष्टलाभर्क्षगतैश्च
पापैः । षष्ठाष्टमव्ययवर्जितेन चंद्रेण राज्ञां शुभदोऽभिषेकः ॥' इति ॥ २ ॥

अथ स्थानविशेषपापग्रहैरशुभं फलं सापवादं ब्रूवन्शयाह—

पापैस्तनौ रुद्धिधने मृतिः सुते पुत्रार्तिरर्थव्ययगैर्दरिद्रता ।

स्यात्खेऽलसो अष्टपदो द्युनांबुगैः सर्वं शुभं केंद्रगतैः शुभग्रहैः ॥३॥

पापैरिति ॥ तनौ लभे पापग्रहैः रुक् रोगः स्यात् राज्ञो नाश इति शेषः ।
निधने अष्टमस्थाने पापग्रहैः मृतिः मृत्युः स्यात् । सुते पञ्चमस्थाने पापग्रहैः
पुत्रार्तिः पुत्रजनितपीडा स्यात् । अर्थव्ययगैः द्वितीयद्वादशस्थानस्थितैः पापैः
दरिद्रता दारिद्र्यं स्यात् । खे दशमे पापग्रहैः अलसो निरुद्योगः । द्युनांबुगैः
सप्तमचतुर्थस्थानस्थितैः पापग्रहैर्अष्टपदो अष्टैश्वर्यः स्यात् । उपलक्षणत्वात्
षष्ठाष्टमद्वादशस्थानस्थितश्चंद्रोपि मृत्युदः । यदाह वसिष्ठः—'पापग्रहैः स्वां-
त्यगतैश्च निःस्वो रोगी विलम्बोपगतैर्भवेत्सः । पदच्युतः सप्तचतुर्थगैस्तु पु-
त्रस्थितैः सर्वसुतैर्विहीनः ॥' इति । 'नूनं व्ययाष्टारिगतः शशांकः क्षितीश्वरं
हंति तदा बलिष्ठः' इति । बलिष्ठशब्दोपादानाच्चिर्बलचंद्रः व्ययाष्टमपष्टगतो
न दुष्टफलद इति तात्पर्यम् । अथापवादमाह । सर्वमिति । केंद्रगतैः शुभ-
ग्रहैः सर्वं प्रागुक्तं दुष्टफलं शुभं शुभोदकं स्यात् ॥ ३ ॥

अथाभिषेके राज्ञः संपत्स्थैर्यकर्तृयोगद्वयं भुजंगप्रयातेनाह—

गुरुर्लग्नकोणे कुजोऽरौ सितः खे स राजा सदा मोदते राजलक्ष्म्या
तृतीयायगौ सौरिसूर्यौ खवंध्वोर्गुरुश्चेद्धरित्री स्थिरा स्यान्नृपस्य ४

गुरुरिति ॥ लभे गुरुश्चेत्स्यादथवा कोणे नवमे वा गुरुः स्यात् कुजो मं-
गलोऽरौ शत्रुगृहे षष्ठे स्यात् सितः शुक्रः कर्मगो दशमगः स्यात् एतादृशे अ-
भिषेकयोगे यो राजा अभिषिच्यते स राजा सर्वदा सार्वकालं राजलक्ष्म्या
मोदते । अयमेको योगः । यदाह वसिष्ठः—'यस्याभिषेके गुरुहृतमंत्री लभे
त्रिकोणे यदि वा भवेत्सः ॥ षष्ठः कुजः कर्मगतश्च शुक्रः स मोदते विक्रम-
राजलक्ष्म्या ॥' इति । अथापरयोगः । सौरिसूर्यौ तृतीयायगौ स्यातां यथा-
संख्यं शनिस्तृतीये सूर्यः रविः एकादशे स्यात् गुरुः खवंध्वोः खे दशमे बंधौ
चतुर्थे वा चेद्गुरुः स्यात् एवंविधे योगेऽभिषिक्तस्य नृपस्य राज्ञः धरित्री पृथ्वी
स्थिरा सदा हस्तगता स्यात् । यदाह कश्यपः—'त्रिलाभस्थः शनिः सूर्यश्चतुर्थे
वांबरे गुरुः । यस्याभिषेकः क्रियते तत्र तस्य मही स्थिरा ॥' इति । भीपतिरपि—

‘त्रिलाभसंस्थौ शनितिग्मरश्मी मेघूरणे बंधुगृहे गुरुश्च । यस्यात्र योगे क्रियतेऽ-
भिषेकः संपत्स्थिरा तस्य चिरायुषः स्यात् ॥’ इति । मेघूरणं दशमम् । केचित्रिलाभा-
रिगौ सौरिसूर्यावित्याहुः । अन्यत्समानम् । तृतीयैकादशषष्ठानामन्यतमस्था-
नद्वये स्थितौ सौरिसूर्यौ स्यातामित्यर्थः । एतदपि युक्तमेव । यदाह वसिष्ठः
—‘दुश्चिक्यलाभारिगता विनार्की स्वस्थोमरेज्यो यदि बंधुगृहे । यस्यात्र यो-
गे क्रियतेऽभिषेकः संपत्स्थिरा तस्य चिरायुषः स्यात् ॥’ इति । अत्र वचन-
द्वयप्रामाण्याद्विकल्प इति शिवम् ॥ ४ ॥

अथ राजाभिषेकप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

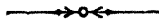
इति श्रीदैवज्ञानंतमुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
दशमं राजाभिषेकप्रकरणं समाप्तम् ॥ १० ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकंठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया
मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्याने
ह्यभिषेचनप्रकरणं राज्ञोऽगमत्पूर्णताम् ॥ १ ॥

इति श्रीविद्वदैवज्ञमुकुटालंकारनीलकंठज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंदज्योतिर्विद्वि-
रचितायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधाराभिधायां दशमं राजाभिषेक-
प्रकरणं समाप्तिमगमत् ॥ १० ॥

अथ यात्राप्रकरणमेकादशम् ।

पार्वतीहृदयपद्मभास्करं वक्रतुण्डमघसंघवारणम् ।

तं प्रणम्य कुरुते नयान्वितां यात्रिकप्रकरणस्य दीपिकाम् ॥ १ ॥

अथ यात्राप्रकरणं व्याख्यायते तत्र किञ्चित्कार्यमुद्दिश्य देशांतरगमनं या-
त्रा । सा च संक्षेपतो द्विविधा । एका समरविजयायात्राऽपरा सामान्ययात्रा ।
तत्र शत्रुनगरजयार्थं वक्ष्यमाणयोगलग्नजातकोक्तराजयोगलग्नेषु प्राधान्येन
यात्रा सा समरविजयाख्या । यद्यपि कानिचिन्नगराणि विनैव युद्धं कटकबा-
हुल्यादेव वशं यांति तथापि युद्धसंभावनास्त्येव । या द्रव्यार्जनार्थं वाराण-
स्यादितीर्थदर्शनार्थं वा तिथ्यादिशुद्धिमंगीकृत्य यात्रा सा सामान्ययात्रा । त-
दुक्तं वसिष्ठेन—‘परविषये विजयार्थं गंतुर्यात्रा तु समरविजयाख्या । नि-
खिलाऽपरयात्रा या सामान्या सा भवेद्विविधा ॥ कथिततिथिवासरर्क्षेष्वभिष-
तफलदा भवेच्च सामान्या । समराह्वया च यात्रा योगविलग्नक्षितीशयोगेषु ॥’
इति । तत्र यात्राप्रकरणं प्रारिप्सुर्ग्रंथकृद्यात्राधिकारिणस्तावत्प्रहर्षिणी-
छंदसाह—

यात्रायां प्रविदितजन्मनां नृपाणां

दातव्यं दिवसमबुद्धजन्मनां च ।

प्रश्नाद्यैरुदयनिमित्तमूलभूतै-

र्विज्ञाते शुभशुभे बुधः प्रदद्यात् ॥ १ ॥

यात्रायामिति ॥ वैरिष्यतिरिक्तसकललोकहितकारित्वाभूतस्य वक्ष्यमा-
णशुभाशुभसमुदायविचारस्य सकलशिष्टसंमतत्वेन तदधीनत्वाच्च नृपग्रहणम् ।
नच नृपग्रहणाद्राज्ञामेवैष विचारो युक्त इति वाच्यम् । वक्ष्यमाणयोगलभेषु
प्रतिश्लोकं राजपदानुपादानप्रसंगात् । प्रकरणादेतच्छाभाद्विस्मरणार्थमिति चेन्न ।
दिक्शूलादावप्यविस्मरणार्थं नृपग्रहणं कर्तव्यं स्यात् । तस्माद्यथासंभवं राज-
व्यतिरिक्तस्य ब्राह्मणादेरप्येष विचार उपयोज्यः । एतमेव च वसिष्ठाद्यृषिवा-
क्येष्वपि समाधेयम् । प्रविदितं छायाघटिकादिना ज्ञातं जन्म जन्मसमयो
लक्षणया तत्कालीनलभकुण्डलीस्थशुभाशुभग्रहसूचितशुभाशुभफलोदकज्ञानं
येषां तेषां नृपाणां यात्रायां दिवसं दातव्यं यात्रादिनं देयमित्यर्थः । 'वा तु
ह्रीवे दिवसवासरौ' इति दिवसशब्दो नपुंसकलिङ्गः । तच्च ज्ञानं जातकशा-
स्त्राधीनम् । शुभफलदग्रहस्य दशायामंतर्दशायां च राज्ञो यात्रा विधेया । अ-
शुभफलदग्रहस्य दशायामंतर्दशायां च यात्रा नैव विधेया । यदाह वराहः—
'विदिते होराराशौ स्थानादिबले ग्रहाणां च । आयुषि च परिज्ञाते शुभमशुभं
यातुरिह वाच्यम् ॥' इति । वसिष्ठोपि—'निखिलगुणयुजां राज्ञां कथयामि
विधानमत्र यात्रायाम् । जातकमवलोक्य वदेत्फलसिद्धिस्त्वन्यथा मृषा भव-
ति ॥' इति । ननु यस्य दैवाजन्मकालो न विदितस्तस्य कथं यात्रा स्यादि-
त्यत आह—अबुद्धेति । अबुद्धमज्ञातं जन्म जन्मकालो येषां तेषामपि प्रश्नाद्यैः
पृच्छोपश्रुत्यादिभिरशुभे शुभे विज्ञाते निर्ज्ञाते सति बुधो यात्रादिवसं प्रदद्यात् ।
कीदृशैः उदयो दिनेदिने राज्याभिवृद्धिरथवा लग्नं निमित्तं शकुनादि एतदा-
दीनि वस्तूनि मूलभूतानि निदानकारणानि येषां तैः । यदाह नारदः—'अ-
ज्ञातजन्मनां नृपाणां फलासिर्धुणवर्णवत् । प्रश्नोदयनिमित्ताद्यैस्तेषामपि फलोद-
यः ॥' इति । नन्वत्र नारदवाक्ये अज्ञातजन्मनः पुंसो यात्राफलं घुणाक्षर-
तुल्यमिति पूर्वार्धे उक्तम् । प्रश्नादिना तु तादृश्यपि फलासिरिति पूर्वापरवि-
रोधः । उच्यते । प्रश्नादिनाहि शुभाशुभनिर्णये कृते निष्पन्नमपि यात्राफलं घु-
णाक्षरतुल्यम् । घुणः कीटविशेषः । स यथाशक्ति काष्ठं भिदन् तत्र दैवादेकः
ककारादिको वर्णो जायते तद्वदिदम् । यदा तु प्रश्नादिना शुभनिर्णयसद्भावे
क्रियमाणा यात्रावश्यफलदेति न कोपि विरोधः । विशेषमाह बृहद्यात्रायां
वराहः—'तस्माभृपः कुसुमपुष्पफलाग्रहस्तः प्रातः प्रणम्य रवये हरिदिङ्-
मुखस्थः । होरांगशास्त्रकुशलान्हितकारिणश्च संगृह्य दैवगणकान्सकृदेव पृच्छे-
त् ॥ अथ नृपतिसमीपे दैववित्पृष्टमात्रः फलमुदयनिमित्तैस्तर्कयेच्छास्त्रदृष्ट्या ।

सदसि सदिति वाच्यं यद्यपि स्यादनिष्टं स्फुटमपि कथनीयं मंत्रिणे भूभुजे वा ॥' इति ॥ १ ॥

अथ ज्ञाताज्ञातजन्मनां पुंसां साधारण्येन यात्रा वक्ष्यते । तत्र ज्ञातजन्मनां ज्ञातकाद्यवगतशुभफलानां यात्राविचारोऽल्पायाससाध्यः । अज्ञातजन्मनां तु ज्ञातकशास्त्रे प्रश्नाद्यनुक्तेः कथं तथात्रानिर्वाह इत्याशंक्य शुभफलयात्रावेदकं प्रश्नं द्रुतविलंबितेनाह—

जननराशितनू यदि लग्नगे तदधिपौ यदि वा तत एव वा ।

त्रिरिपुखायगृहं यदि वोदयो विजय एव भवेद्वसुधापतेः ॥२॥

जननेति ॥ तन्वत्र कथमज्ञातजन्मत्वं यावता जन्मराशिलग्नज्ञानं विना समयज्ञानं नैव भवेत् । सत्यम् । यद्यपि राशिलग्नज्ञानं ज्ञातं तथापि विशिष्यजातकागमजशुभफलदग्रहदशानवगमादज्ञातजन्मत्वं ज्ञेयम् । अतएव राशिलग्नज्ञानाभावे यदि पृच्छति प्रश्नं वक्ष्यति । जननं जन्म तत्संबंधिनी राशिलग्नं ते यदि प्रश्ने स्यातां जन्मराशिजन्मलग्नं वा यदि प्रश्नलग्नं स्यात्तदा वसुधापते राज्ञो विजय एव । अथवा तदधिपौ जन्मलग्नजन्मराश्योः स्वामिनौ लग्नगतौ स्यातां तदापि वसुधापतेर्विजयः । अथवा ततएव ताभ्यामेव जन्मलग्नजन्मराशिभ्यामेव त्रिरिपुखायगृहं तृतीयषष्ठदशमैकादशानामन्यतमं गृहं यद्युदयो लग्नं स्यात्तदापि वसुधापतेर्विजय एव । शत्रुक्षय एव स्यादित्यर्थः । यदाह नारदः—'जन्मोदये जन्मराशौ तयोरीशस्थभेपि वा । ताभ्यां श्यायारिदशमे यातुः शत्रुक्षयो भवेत् ॥' इति । अत्र तदीशः शुभग्रहश्चेलग्नोऽपेक्षित इत्यपि विशेषो ध्येयः । यदाह वसिष्ठः—'जन्मराशौ लग्नगते तदीशे वापि लग्नगे । अभीष्टफलदा यात्रा राशीशश्चेच्छुभग्रहः ॥ जन्मलग्ने लग्नगते तदीशे वापि लग्नगे । अथ लाभप्रदा यात्रा लग्नेशश्चेच्छुभग्रहः ॥' इति । केचित्ताभ्यामित्यनेन जन्मलग्नजन्मराश्यभिपाभ्यामित्याहुः । तत्र 'जन्मराशिविलग्नभ्यां लग्ने वोपचये गृहे । संपूर्णफलदा यात्रा तथैव विजयप्रदा ॥' इति वसिष्ठेन कंठतएव जन्मराशिलग्नभ्यामित्युक्तत्वात् ॥२॥

अथान्यं प्रश्नं मंजुभाषिणीछंदसाह—

रिपुजन्मलग्नभमथाधिपौ तयोस्तत एव वोपचयसन्न चेद्भवेत् ।

हिबुके धुनेऽथ शुभवर्गकस्तनौ यदि मस्तकोदयगृहं तदा जयः ॥

रिपुजन्मलग्नभमिति ॥ रिपोः शत्रोर्जन्मलग्नं यजन्मलग्नं जन्मराशिश्च तच्चेत्प्रश्नलग्नाद् हिबुके चतुर्थे धुने सप्तमे वा स्यात्तदा राज्ञः पराजयो न भवेत्, अथवा ततएव ताभ्यां शत्रोर्जन्मलग्नजन्मराशिभ्यामेव वोपचयगृहं त्रिषडैकादशदशमानामन्यतमगृहं प्रश्नलग्नाद्दिबुके चेत्, अथवा तयोः शत्रुजन्मलग्नराश्योरधिपौ स्वामिनौ प्रश्नलग्नाद्दिबुके धुने वा स्यातां तदापि

विजय एव । अथवा तनौ प्रश्नलभे शुभवर्गकः शुभग्रहाणां यः षड्वर्गकश्चे-
त्स्यात्तदापि जय एव । अथवा यदि मस्तकोदयाः शीर्षोदयराशयः प्रश्नगताश्चे-
त्स्युस्तदापि जय एव । शीर्षोदयराशीनाह चराहः—‘गोजाश्वकर्किमिधुनाः
समृगा निशास्थाः पृष्ठोदया विमिधुनाः कथितास्त एव । शीर्षोदया दिनब-
लाश्च भवन्ति शेषा लभं समेत्युभयतः पृथुरोमयुगमम् ॥’ इति । पृथुरोमा
मीनः । श्रीपतिः—‘इदमप्यरिसंभवं यदास्ते हिबुके वा विजयस्तदापि
यातुः । शिरसोदयमेति यश्च राशिर्जयकृत्सोप्युदये तथेष्टवर्गः ॥’ इति । यदा
अस्ते इति पदच्छेदः । अस्ते सप्तमस्थाने । इदंशब्देन प्रागुक्तपद्योक्तार्थः परामृ-
श्यते । ‘जन्मराशिरुत जन्मविलम्बं तत्पत्नी उदयगौ यदि वा स्तः । आयकर्म-
रिपुभान्युत ताभ्यां शत्रुसंक्षयमवेहि तदानीम् ॥’ जन्मराशिरित्या-
दिकं सर्वं शत्रुसमुद्भवं चेदस्ते सप्तमस्थाने स्यादथवा हिबुके स्यात्तदापि या-
तुर्नृपस्य विजय इत्यर्थः । चराहोपि—‘उदयमुदयपं वा जन्मभं जन्मपं वा
तदुपचयगृहं वा वीक्ष्य लभे यियासोः । विनिहतमरिपक्षं विद्धि शत्रोरिदं वा
हिबुकगृहसमेतं पृच्छतोस्तत्स्थितं वा ॥’ इति ॥ ३ ॥

अथाज्ञातजन्मनां शुभफलदं प्रश्नं तोटकछंदसाह—

यदि पृच्छितनौ वसुधा रुचिरा शुभवस्तु यदि श्रुतिदर्शनगम् ।
यदि पृच्छति चादरतश्च शुभग्रहदृष्टयुतं चरलग्नमपि ॥ ४ ॥

यदीति ॥ अत्र वसुधापतेर्जय इत्यनुवर्तते । यदि पृच्छितनौ प्रश्नलभे
वसुधा भूमी रुचिरा स्यात्, अथवा यदि शुभवस्तु मांगल्यवस्तु वस्त्राभरणादि
श्रुतिदर्शनगं श्रवणगोचरं दर्शनगोचरं वा, दर्शनमत्र चाक्षुषम्, अथवा प्रष्टा
आदरतो दैवज्ञं पृच्छति तदा वसुधापतेर्जयः स्यादिति सर्वत्र व्याख्येयम् ।
यदाह श्रीपतिः—‘मनोरमा भूर्यदि पृच्छतः स्यान्मांगल्यवस्तुश्रुतिदर्शने
स्तः । यथादरात्पृच्छति वा ग्रहज्ञं तदादिशेदस्ति जयस्तवेति ॥’ इति । अथवा
चरलग्नं मेषकर्कतुलामकराणामन्यतमं यदि प्रश्नलभं शुभग्रहैः दृष्टं युतं वा
तदापि राज्ञो जयः । ‘करोति राशिर्गमनं फलं च चरो विलभे शुभदृष्टयुक्तः’
इति श्रीपत्युक्तेः ॥ ४ ॥

अथ ज्ञाताज्ञातजन्मनां पुंसां साधारण्येनाशुभफलदं प्रश्नं मालिनीछंदसाह—

विधुकुजयुतलग्ने सौरिदृष्टेऽथ चंद्रे

मृतिभमदनसंस्थे लग्ने भास्करेऽपि ।

हिबुकनिधनहोराद्यूनगे वापि पापे

सपदि भवति भंगः प्रश्नकर्तुस्तदानीम् ॥ ५ ॥

विध्विति ॥ विधुकुजयुते चंद्रमंगलयुक्ते लभे सौरिणा शनिना दृष्टे तदा

प्रश्नकर्तृनृपादेभ्यः शत्रुतः पराजयो नाशो वा स्यात् । अथ चंद्रे मृतिभम-
दनसंस्थेऽष्टमसप्तमसंस्थे लग्नगे च भास्करे सत्येवंविधे विशिष्टे योगे प्रष्टुर्भंगः
स्यात् । तथा अपिशब्दोऽव्ययानामनेकार्थत्वाद्विपर्ययार्थः । तथाहि । अपि-
विपर्यये वा सति भास्करे मृतिभमदनसंस्थे चंद्रे लग्नगे च सति एवंविधे
योगे प्रष्टुर्भंगः स्यात् । उक्तंच वराहेण—‘सचंद्रे रुधिरं लग्ने भंगः सूयात्मजे-
क्षिते । धूननैधनगे चंद्रे लग्ने याते दिवाकरे । विपर्यये वा यातस्य त्रासभंग-
वधागमाः ॥’ इति । वा अथवा पापग्रहे चतुर्थाष्टमलग्नसप्तमस्थानामन्यतमस्थे
सति प्रष्टुर्भंगः स्यात् । उक्तंच वराहेण—‘निधनहिबुकहोरासप्तमर्क्षेषु पापा
न शुभफलकराः स्युः पृच्छतां मानवानाम् । दशमभवनयुक्तेष्वेव सौम्याः
समस्ताः सदसदिदमशेषं यानकालेपि चिंत्यम् ॥’ इति ॥ ५ ॥

अथ याता कस्यां दिशि गमिष्यतीति प्रश्ने निर्णयं भुजंगप्रयातेनाह—

त्रिकोणे कुजात्सौरिशक्रज्ञजीवा

यदैकोपि वा नोगमोर्काच्छशी वा ।

बलीयांस्तु मध्ये तयोर्यो ग्रहः स्या-

त्स्वकीयां दिशं प्रत्युतासौ नयेच्च ॥ ६ ॥

त्रिकोणे इति ॥ कुजान्मंगलात्रिकोणे नवमपंचमे सौरिशुक्रज्ञजीवाः
शनैश्चरशुक्रबुधगुरवश्चेत्युरथवा एकोपि वा सौरिशुक्रज्ञजीवानामन्यतम-
श्चेन्निकोणे स्यात्तदा याता यां दिशमुद्दिश्य जिगमिषति तत्र दिशि
गमो गमनं न स्यात् । वा अथवाऽर्काच्छशी त्रिकोणे चेत्स्यात्तदाप्युद्दिष्टदि-
ग्गमनं न स्यादेव । तर्हि कस्यां दिशि गमनं स्यादित्यत आह—बलीयानिति ।
तयोर्मध्येऽधुनोक्तोद्दिष्टदिग्प्रतिबंधकारकयोर्मध्ये यो ग्रहो बलवान्स्यात्स्व-
कीयां दिशं प्रत्युत सांप्रतं नयेत् । च पादपूरणे । यदाह वराहः—‘एकोपि
जीवज्ञसितासितानां कुजात्रिकोणे रवितोयवेदुः । यत्रोद्यतस्तत्र न याति
याता तयोर्बलीयाजयति स्वकाष्ठाम् ॥’ इति । काष्ठां दिशम् । ग्रहदिशस्तु
‘सूर्यः सितो भूमिसुतः’ इत्यादिना वक्ष्यति ॥ ६ ॥

अथैतादृशं द्वितीयं योगं मदलेखाछंदसाह—

प्रश्ने गम्यदिगीशात्खेटः पंचमगो यः ।

बोभूयाद्वलयुक्तः स्वामाशां नयतेऽसौ ॥ ७ ॥

प्रश्न इति ॥ गम्यदिगीशात् गंतुमिष्टा या दिक् तस्याः ईशः स्वामी प्रश्ने
प्रश्नलग्ने यस्मिन्स्थाने स्यात्ततः पंचमे स्थाने यो ग्रहो बलयुक्तो बोभूयाद्वल-
युक्तो भवेत्तदासौ ग्रहः स्वां स्वीयामाशां दिशं नयते प्रापयति । उक्तंच व-
राहेण—‘यात्रादिगीशाद्यदि पंचमेऽन्यो गृहे ग्रहो वीर्ययुतस्तु तिष्ठेत् । समु-

द्यत्ता सा कथितानि भुक्त्वा फलानि वीर्याञ्जयति स्वकाष्ठाम् ॥' इति । अन्यदपि योगांतरं तेनैवोक्तम्—'परस्परं सौरिकुजौ रवीन्दु त्रिकोणगौ भार्गव-
लोहितौ वा । फलं यदुक्तं तदशेषमेव विनाश्य पश्चाञ्जयति स्वकाष्ठाम्' इति ॥७॥

अथैवं प्रश्नलभ्यात्प्रष्टुः शुभाशुभं निर्णीय यात्राकालादि भुजंगप्रयातेनाह—

धनुर्मेघसिंहेषु यात्रा प्रशस्ता

शनिज्ञोशनोराशिगे चैव मध्या ।

रवौ कर्कमीनालिसंस्थेऽतिदीर्घा

जनुःपंचसप्तत्रिताराश्च नेष्टाः ॥ ८ ॥

धनुरिति ॥ रवौ धनुर्मेघसिंहस्थिते सति यात्रा प्रशस्ता शुभफलदा ।
शनिज्ञोशनोराशिगे मकरकुंभकन्यामिथुनवृषतुलागते रवौ यात्रा मध्या म-
ध्यमफलदा न शुभदा नाप्यशुभफलदेत्यर्थः । कर्कमीनालिसंस्थे रवावतिदीर्घा
बहुकालसाध्या यात्रा हीनफलेत्यर्थः । यदाह लल्लुः—'यात्राजसिंहतुरगो-
पगते वरिष्ठा मध्या शनैश्चरबुधोशनसां गृहेषु । भानौ कुलीरवृषवृश्चिकगेऽ-
तिदीर्घा शस्तस्तु देवलमतेऽध्वनि पृष्ठगोऽर्कः ॥' शस्त इति देवलाचार्यमतेऽ-
ध्वनि मार्गेऽर्कः सूर्यः पृष्ठगः शस्तः । पृष्ठगत्वं तु भ्रमणवशेन सूर्यो ह्यहोरात्र-
मध्ये उदयकालादारभ्य प्रहराष्टकेन प्रदक्षिणं प्राच्याद्यष्टौ दिशो भ्रमतीति ।
यदाह वसंतराजः—'दग्धा दिगैशी ज्वलिता दिगैद्री प्रधूमिता चानल-
दिक् प्रभाते । इत्येवमेव प्रहराष्टकेन भुंक्ते दिशोऽष्टौ सविता क्रमेण ॥ दग्धा
दिगुक्ता दिननाथभुक्ता विवस्वदाभा भवति प्रदीप्ता । संधूमितायां सविता
प्रयाता शेषा दिगंताः खलु पंच श्नाताः ॥' इति । एतेन भ्रमणप्रकारेण यस्यां
दिशि यस्मिन् प्रहरे भ्रमणसंभवः सा दिक् सूर्यसंमुखेत्युच्यते । तत्पंचमी
दिक् सूर्यपृष्ठगतेत्युच्यते इति पितृचरणा व्याचक्षुः । वयं त्वेवं व्याकुर्मः ।
शस्त इति । द्वादशराशिचक्रभ्रमणवशेन यस्यां दिश्यर्कः स्थितस्तं पृष्ठतः कृत्वा
यायादित्यर्थः । यथा लग्नस्थेऽर्के पश्चिमां दिशं गच्छेत् चतुर्थे स्थे सूर्ये दक्षिणां
दिशं गच्छेत् सप्तमे सूर्ये पूर्वां गच्छेत् दशमस्थे सूर्ये उत्तरां दिशं गच्छेत् ।
यदाह देवलः—'लग्नस्थे ब्रह्मणां द्विभुक्स्थे दक्षिणां रवौ यायात् । सप्त-
मगे पूर्वांशं मेघूरणसंस्थिते सौम्याम् ॥' इति । एवं विदिक्ष्वपि तुल्यन्याय-
त्वाज्ज्ञेयम् । यथा द्वितीयस्थे तृतीयस्थे वा सूर्ये नैर्ऋतीं गच्छेत् पंचमस्थे
षष्ठस्थे वा सूर्ये आग्नेयीं गच्छेत् अष्टमस्थे नवमस्थे वा सूर्ये ऐशानीं गच्छेत्
एकादशस्थे द्वादशस्थे वा सूर्ये वायव्यां गच्छेदिति । अथ तारानिवेध उ-
च्यते—जनुरिति ॥ स्वजन्मनक्षत्राद्दिननक्षत्रं यत्संख्यं स्यात्तत्रवत्सकमच-
शिष्टाः प्रथमसप्तमपंचमतृतीयाख्यास्ताराश्चेत्युक्तदा नेष्टाः निषिद्धाः । यदुक्तं
रत्नमालायां श्रीपतिना—'त्यक्त्वा त्रिपंचादिमसप्ततारा' इति । नार-

दोषि—‘विपंचसप्तम्याद्येषु यात्राभीष्टफलप्रदा’ इति । जजुरित्यादिनक्षत्रो-
क्तिसमीपे वक्तव्यमप्यत्रोक्तं पादपूरणार्थम् ॥ ८ ॥

अथ तिथिनक्षत्रशुद्धिं भुजंगप्रयातेनाह—

न षष्ठी न च द्वादशी नाष्टमी नो
सिताद्या तिथिः पूर्णिमामा न रिक्ता ।
हयादित्यमित्रेन्दुजीवांत्यहस्त-
श्रवोवासवैरेव यात्रा प्रशस्ता ॥ ९ ॥

नेति ॥ सिताद्या तिथिः शुक्लपक्षप्रतिपत् अर्थात्कृष्णपक्षप्रतिपदुत्तमा अमा
अमावास्या अन्यास्तिथयो नामतः प्रसिद्धाः ज्ञेयाः आसु तिथिषु यात्रा प्रश-
स्तेति वाक्यार्थः । पदार्थस्त्वयं । षष्ठी न यात्रायां प्रशस्तेत्यर्थः । एवं सर्वत्र ।
बहु नकारकरणं कवित्वे पदानां पुनरुक्त्या गौरवलाघवविचारो नास्तीति घोषयि-
तुम् । न खरो नच भूयः स्यान्मृदुरितिवत् । यदाह नारदः—‘षष्ठ्यष्टमीद्वा-
दशिकारिक्तामावर्जितासु च । यात्रा शुक्लप्रतिपदि निधनाय भवेदिति ॥’
अर्थात्षष्ठ्यादिनिषिद्धतिथिव्यतिरिक्तास्तिथयो यात्रायां प्रशस्ता इत्यर्थः । अत्र
प्रत्येकं तिथिफलान्याह वसिष्ठः—वलक्षपक्षे प्रतिपत्प्रयाणे भंगप्रदा वा
निधनप्रदा वा । यशस्करी भूरिधनप्रदा च या पंचमी मृत्युकरी च षष्ठी ॥
सप्तमी विजयदा अथाष्टमी शोकदुःखभयदामयप्रदा । सर्वदुःखशमनी यश-
स्करी लाभदा च दशमी निरंतरम् ॥ पशुप्रदा मानकरी सुगंधरक्तांबरानेक-
शुभप्रदा स्यात् । एकादशी चित्रमृगप्रभूता धान्याकरा ह्युत्तमवस्तुदा स्यात् ॥
भूरिभूतिनाशिनी भूरिशर्महारिणी भूरिभीतिदायिनी द्वादशी प्रभंगदा ।
त्रयोदशी सुभोगदा विपक्षपक्षनाशिनी विनाशदाथ पूर्णिमा यशःक्षयं करो-
त्यमा ॥’ वलक्षपक्षः शुक्लपक्षः । यस्यां प्रतिपदि सत्यपि उदये चंद्रस्यातिक्षी-
णत्वाद्भंगप्रदत्वं, यदा तु चंद्रोदयाभाव एव तदा निधनप्रदत्वं मरणदातृत्वं
च अर्थात् कृष्णपक्षप्रतिपदुत्तमा । आहुश्च—‘प्रतिपत्सु प्रयातानां सिद्धि-
रेव न संशयः’ इति तत्कृष्णप्रतिपद्विषयम् । हयेति । ननु तिथयः प्रोक्ताः
मध्ये वारान्विहाय नक्षत्रोक्तिर्न संगच्छते । किंच वसिष्ठेनोक्तत्वाद्वा वक्तव्या
एव ‘सुरेज्यदैत्येज्यशर्षादुजानां वाराश्च वर्गाः शुभदाः प्रयाणे । आदित्यभू-
सुनुशनैश्चराणां वाराश्च वर्गा न शुभप्रदाः स्युः ॥’ इति । फलान्यथाह राज-
मार्तंडः—‘सूर्यदिनेऽध्वनि नाशश्चंद्रे शक्तिक्षयोऽर्थनाशश्च । ज्वलनासृक्पि-
त्तरुजः कौजे बौधे सुहृत्प्राप्तिः । जैवे जयधनलब्धिः शुके स्त्रीवस्त्रगंधधन-
लाभः । दैन्यवधबंधरोगान्प्राप्नोति दिनेऽर्कपुत्रस्य ॥’ इति । तस्माद्वा व-
क्तव्या एवेति चेद् । उच्यते । न वक्तव्या एव वारा इति वयं ब्रूमः । कुतः ।
नारदकश्यपाशृषिमिरनुक्तत्वात् । किंच ‘न मंदेन्दुदिने प्राचीं न गच्छेद्द-
क्षिणां गुरौ । सितार्कयोर्न प्रतीचीं नोदीचीं ज्ञारयोरपि ॥’ इति नारदवाक्य-

बोधितम् । 'तुहिनकरमंदवारे शक्रदिशं व्रजेद् गुरौ च याम्यायाम् । रविसि-
तदिने प्रतीच्यां सौम्यदिशं जारयोश्च वारशूलं स्यात् ॥' इति वसिष्ठवाक्य-
बोधितमपि पापग्रहवारशूलं सर्वमते निरर्थकमापद्येत सामान्यत एव निषे-
धस्तत्वात् । दोषाधिक्यसूचनार्थमिति चेन्न । मित्रकर्तृकेषु मुनिग्रंथेषु मुनि-
वचनानां वैयर्थ्यानर्हत्वादेवंविधा गतिरुचिता न त्वेककर्तृके ग्रंथे । तत्रहि पू-
र्वापरविरोधे अर्थान्तरं वाक्यार्थं ग्रंथान्तरेण सहैकवाक्यता वा कार्या । तत्रायं
वसिष्ठवाक्यस्वरसः—'तुहिनकरमंदवारे' इति वाक्यात्पापवारनिषेधो गौण
इत्यनुमीयते । तत्र तस्य गतिस्त्वेवम् । यदा स्वजन्मराशेरुपचयस्थानस्थो
यो ग्रहः स्यात्स शुभो वा पापो वा भवतु सर्वदिक्षु हितः परंतु शूलविशो
विहाय । यदात्वनुपचयस्थानस्थः स्यात्स कुत्रापि न हितः । यदाह राजमा-
र्तंडः—'उपचयकरग्रहदिने शुद्धिः क्रूरेऽपि पापिनां भवति । सौम्येष्वनुपच-
यस्थे न भवति यात्रा शुभा यातुः ॥' इति । एवं ग्रंथभेदेन चंद्रशुभाशुभो-
क्तिरपि परिहर्तव्या । केचित्पुष्टक्षीणचंद्रविषयेत्याहुः । तस्मान्नार्थो वारोक्त्या ।
अतो ग्रंथकृतापि नोक्ता वारा इत्यलमतिप्रसंगेनेति प्रस्तुतमनुसरामः । हयेति ।
हयोऽश्विनी आदिस्यं पुनर्वसुः मित्रोऽनुराधा इंदुर्मृगः जीवः पुष्यः अश्लेषा रेवती
हस्तादयः प्रसिद्धाः एतैर्नवनक्षत्रैरेव यात्रा प्रशस्तोत्तमा । यदाह वसिष्ठः—
'पौष्णद्वयादित्यकरेज्यमित्रमिंदुर्हरीवासवभानि यानि । श्रेष्ठानि यात्रासु न-
वैव तानि मुक्त्वा त्रिपंचादिमसप्तमानि ॥' इति । श्रेष्ठानीत्युक्तेः कियतां
नक्षत्राणां मध्यमत्वं कियतां निकृष्टत्वं चानुमीयते । तदपि तेनैवोक्तम्—
'तिस्रोत्तरावारुणनैऋतेन्द्रपूर्वात्रयं ब्राह्मभयुग्दशैवम् । मध्यानि नेष्टान्यनका-
निलेशद्विदैवचित्राहिमघांतकानि ॥' इति । तिस्र उत्तरा इति वक्तव्ये ति-
स्रोत्तरा इत्यार्षः संधिः । गुरुस्तु बहूनि भानि निषिद्धान्याह—'पूर्वांसु त्रिषु
याम्यक्षे ज्येष्ठायां रौद्रभौरगे । सर्वांशासु गते यात्रां प्राणहानिर्भविष्यति ॥' इति ।
केचित्तु—'पूर्वात्रयं सानलमग्रजानां राज्ञां तु पुष्येण सहोत्तराणि । सपौष्णमैत्रं पि-
तृदैवतं च प्रजापतेर्भे च कृषीवलानाम् ॥ आदित्यहस्तामिजिदाश्विनानि वणिगज-
नानां प्रभवन्ति भानि । मूलत्रिनेत्रानलवारुणानि भान्युग्रजातेः प्रभविष्णुतायाः ॥
सौम्येन्द्रचित्रावसुदैवतानि भानि ग्रहस्वाम्यमुपागतानि । सार्वं विशाखाश्र-
वणो भरण्याश्चांडालजातेरभिनिर्दिशन्ति ॥' इति वराहोक्तेर्जातिविशेषेण या-
त्रानक्षत्राण्याहुः । तच्चिंत्यम् । यतो वराहसंहितायां नक्षत्रव्यूहाध्याये पंच-
दशसंख्याके एतानि पद्यान्युक्तानि तत्र देशजातिवस्वाद्युक्तेरशुभोपघाते
तेषां देशानां जातीनां च गोधूमादिवस्तूनां च पीडा । अन्यथा हि शुभमिति
तस्यार्थः । उक्तं च तत्रैव वराहेण—'रविरविसुतभोगमागतं क्षितिमुतमेदव-
वक्रदूषितम् । ग्रहणगतमथोक्तपातहतं नियतमुखाकरपीडितं च यत् ॥ तदु-
पहतमिति प्रचक्षते प्रकृतिविपर्ययात्तमेव वा । निगदितपरिवर्गं इत्ययं
कथितविपर्ययः समूह इत्येव ॥' इति । परिवर्गः स्ववर्गः ॥ ९ ॥

अथ वारशूलनक्षत्रशूले पृथ्वीछंदसाह—

न पूर्वदिशि शक्रमे न विधुसौरिवारे तथा

न चाजपदमे गुरौ यमदिशीनदैत्येज्ययोः ।

न पाशिदिशि धातृमे कुजबुधेऽर्यमर्क्षे तथा

न सौम्यककुभि व्रजेत्स्वजयजीवितार्थी बुधः ॥ १० ॥

न पूर्वदिशीति ॥ शक्रमे ज्येष्ठानक्षत्रे पूर्वदिशि न व्रजेत् । तथा विधु-
सौरिवारे सोमशनिवारेपि पूर्वदिशि न व्रजेत् । तथा अजपदमे पूर्वाभाद्रप-
दानक्षत्रे तथा गुरौ गुरुवारेपि यमदिशि न व्रजेत् । इनदैत्येज्ययोः रविशुक्र-
वारयोस्तथा धातृमे रोहिण्यां पाशिदिशि पाशी वरुणस्तस्य दिशि पश्चिमदिशि
न व्रजेत् । कुजबुधे मंगलबुधवारे तथार्यमर्क्षे उत्तराफाल्गुन्यां सौम्यककुभ्यु-
त्तरदिशि न व्रजेत् । कः । बुधः पंडितो ज्ञाता वा राजादिः । कीदृशोबुधः ।
स्वजयजीवितार्थी स्वं धनं जयः शत्रुपराजयपूर्वकः स्वोत्कर्षः जीवितमायुष्यं
एतानि अर्थयतेऽसौ । गच्छतश्च पुंसो द्रव्यनाशो जयनाशो मरणं वा स्यादिति
लिङ्कृष्टोर्थः । यदाह नारदः—‘न मर्देंदुदिने प्राचीं न व्रजेद्दक्षिणां गुरौ ।
सितार्कयोर्न प्रतीचीं नोदीचीं ज्ञारयोरपि ॥’ इति । राजमार्तंडेन विशेष
उक्तः—‘तोयेशवह्निधनदांतकराक्षसानां यातोऽथवानिलशतक्रतुशंकराणाम् ।
दिग्भागमुष्णकिरणादिदिनेषु देवैः संरक्षितोऽपि निधनं नचिरादुपैति ॥ सूर्ये
शुके कुजे राहौ मंदे चंद्रे बुधे गुरौ । अग्रतः शोभना यात्रा पृष्ठतो मरणं
ध्रुवम् ॥ प्रतीचीं रविवारेण प्राचीं च रविनंदने । उदीचीं भूमिपुत्रेण न या-
याद्दक्षिणां गुरौ ॥’ इति तदेतदार्षवाक्यं मूलाभावादुपेक्ष्यम् । वसिष्ठः—
‘गुरुहृतदिशं पुरंदरर्क्षे नेयाद्याम्यदिशं त्वजांघ्रिषिष्ये । ज्वलनाप्यदिशं पि-
तामहर्क्षे शूलाख्यान्यथ सौम्यमर्यमर्क्षे ॥’ इति । पितामहो रोहिणी । सौम्यं
सोमदेवताकं दिशमुत्तरदिशमित्यर्थः । एतत्फलमप्याह वसिष्ठः—‘शूलसंज्ञानि
षिष्यानि शूलसंज्ञाश्च वासराः । यायिनां मृत्युदाः शीघ्रमथवा चार्थहा-
निदाः ॥’ इति । वारशूलपरिहारमाह गुरुः—‘सूर्यवारे घृतं प्राश्य सोमवारे
पयस्तथा । गुडमंगारके वारे बुधवारे तिलानपि ॥ गुरुवारे दधि प्राश्य
शुक्रवारे यवानपि । माषान्भुक्त्वा शनेर्वारे गच्छन्शूले न दोषभाक् ॥ तां-
बूलं चंदनं मृच्च पुष्पं दधि घृतं तिलाः । वारशूलहराप्यर्काद्यानाद्धारणतोऽ-
दनात् ॥’ इति । ननु—‘हयादित्य’ इत्यादिना नवैव भानि यात्रायां प्रशस्ता-
न्युक्तानि तत्रैतासां ज्येष्ठापूर्वाभाद्रपदारोहिण्युत्तराफाल्गुनीनां यात्रायां प्र-
श्राभावः । किंच अग्रे दिग्वारभानि सपरिधानि वक्ष्यंते । तत्र ज्येष्ठापश्चिमा-
स्थत्वात्प्रागुदीच्योः परिघः । पूर्वाभाद्रपदोत्तरास्थत्वाद्दक्षिणापश्चिमयोः परिघः
रोहिणीप्राक्स्थत्वाद्दक्षिणपश्चिमयोः परिघः । उत्तराफाल्गुनीदक्षिणास्थत्वात्प्रा-
गुदीच्योः परिघः । तत्र ‘प्रतिपूर्वकत्वात्प्रतिषेधस्य’ इति न्यायान्नक्षत्रशूलाभि-
धानं व्यर्थमिति चेत् । उच्यते । ‘योगात्सिद्धिर्धरणिपतीनाम्’ इति वक्ष्यति-

तत्र योगयात्राया आत्ययिककार्यविषयत्वात् । पंचांगशुद्धिमनादस्य केवल-
शुद्धौ राज्ञां यात्रायाः प्रशस्ततत्त्वोक्तेः । यदाह पराशरः—‘आत्ययिक-
कार्ययाते दैवेन निपीडिते च यातव्ये । केवलविलग्नयोगादपि याता सिद्धि-
मामोति ॥’ इति । तत्र यदि नक्षत्रशुद्धौ दैवाद्विहितनक्षत्रादन्यनक्षत्रेष्वपि
यात्राप्रसक्तौ सत्यां कदाचित्पूर्वस्यां दिशि गंतुर्ज्येष्ठानक्षत्रेपि यात्रा स्यात् ।
एवं दक्षिणादिदिग्गमने पूर्वाभाद्रपदादिनक्षत्रेष्वपि यात्रा स्यात्सा माभूदि-
त्येतदर्थं नक्षत्रशूलोक्तिः । किंच तिलोत्तरेत्यादीनां दशनक्षत्राणां निंद्यानिंश-
व्यतिरिक्तफलत्वेन मध्यमत्वोक्तेर्विहितनक्षत्रालाभसंभवे मध्यमनक्षत्रेषु या-
त्रायां प्रासादां ज्येष्ठादिषु दिक्शूलनक्षत्रेषु सर्वथा यात्रा न कार्येति वा स-
माधिः । अतएव दक्षिणदिशि त्रयाणामपि प्राशस्यावगतेः ऋक्षगुणैरपि
भूदेवानामिति वचनाद्वाङ्मणानां नक्षत्रप्राशस्यावश्यकत्वाच्च मध्यमनक्षत्रध-
निष्ठादिपंचकनिषेधोपपत्तेः । शततारकापूर्वाभाद्रपदोत्तराभाद्रपदानामस-
त्त्वात् । नन्वेवं सति दक्षिणदिशि धनिष्ठादिपंचकनिषेधादेव पूर्वाभाद्रपदा-
निषेधः सिद्धः किंपुनर्निषेधेन । उच्यते । दोषाधिक्यसूचनार्थमेवेति ऋजवः ।
अयं तु यदा एकस्मिन्नेवाहनि प्रयाणं नगरप्रवेशश्च संभवेत्तदा प्रावेशिक एव
सुहृत्तौ विचार्य इत्युक्तं । यदाह गर्गः—‘प्रवेशनिर्गमौ स्यातामेकस्मिन्नेव
वासरे । तदा प्रावेशिकं चिंत्यं बुधैर्नैव तु यात्रिकम् ॥’ इति । भृगुरपि—
‘एकस्मिन्पि दिवसे यदि चेद्गमनं प्रवेशश्च । यच्छुक्रवारशूलं न चिंतयेद्यो-
गिनीपूर्वम् ॥’ इति । तत्र यथा प्रतिशुक्रभद्रादिको दोषो नास्ति तथेह द-
क्षिणदेशगमने पंचकदोषोपि नास्ति तादृशेपि गमने पूर्वाभाद्रपदानिषेधो
यथा स्यादित्यजपाद्ग्रहणं कृतमिति ब्रूमः । एतच्च ‘योगारिसिद्धिर्धरणिपतीनाम्’
इत्यत्र ‘कुलमाषांस्तिलतंदुलान्’ इत्यत्रापि च सम्यक् विचारयिष्यत इत्यलं
पल्लवितेन ॥ १० ॥

अथ ध्रुवादिनक्षत्रैः पूर्वाह्लादिकालविशेषे कालशूले यात्रानिषेधं शार्दूल-
विक्रीडितेनाह—

पूर्वाह्णे ध्रुवमिश्रभैर्न नृपतेर्यात्रा न मध्याह्णे

तीक्ष्णाख्यैरपराह्णे न लघुभैर्नो पूर्वरात्रे तथा ।

मित्राख्यैर्नच मध्यरात्रिसमये चोग्रैस्तथा नो चरै

रात्र्यंते हरिहस्तपुष्यशशिमिः स्यात्सर्वकाले शुभा ॥११॥

पूर्वाह्णे इति ॥ नृपतेरिति सर्वत्र संबध्यते । ध्रुवाख्यैर्मिश्राख्यैश्च भैर्नक्षत्रैः
पूर्वाह्णे यात्रा न स्यात् । तीक्ष्णाख्यैर्भैर्मध्याह्णे यात्रा न स्यात् । मध्याह्णे
इति स्वार्थे कः । अपराह्णे लघुभैर्यात्रा न स्यात् । तथा पूर्वरात्रे मित्राख्यै-
र्यात्रा । मध्यरात्रिसमये उग्रनक्षत्रैर्यात्रा न स्यात् । तथा रात्र्यंते रात्रितृतीय-
भागे चरनक्षत्रैर्यात्रा न स्यात् । अत्र विशेषः । हरिहस्तपुष्यशशिमिः श्रम-

णहस्तपुण्यमृगैः सर्वकाले षष्टिघटिकात्मकेऽहोरात्ररूपे यस्मिन्कास्मिंश्चिकाले शुभा स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘स्थिरसाधारणधिष्ण्यैः पूर्वाह्णे नैव गमनं सत् । गमनं न दारुणक्षौर्दिनदलसमये न कार्यमशुभं स्यात् ॥ क्षिप्रैर्नापरवासरसमये मृदुभिर्न रात्रिमुखे । उग्रक्षैर्निशि समये चरधिष्ण्यैरुषसि न श्रेष्ठम् ॥’ निशि-समये अधरात्रे । तथाचाह श्रीपतिः—‘पूर्वाह्णे ध्रुवमिश्रभैर्न गमनं तीक्ष्णैर्न मध्यदिने श्रेष्ठे नापरवासरे च लघुभिर्मैत्रैर्न रात्रेर्मुखे । उग्राख्यैर्न च मध्यरा-त्रिसमये नेष्टं निशांते करैः सर्वेष्वेव करैर्दवेज्यहरिभिः कालेषु यात्रा शुभा ॥’ इति । अत्र दिनस्य रात्रेश्च त्रेधा विभागं कृत्वा पूर्वाह्णादिव्यवहारः प्रसिद्धः । तदेतदुक्तं स्पष्टं महेश्वरेण—‘आद्येऽह्नस्त्रिलवे ध्रुवर्क्षसहितैर्मिश्रैर्न यात्रा शुभा नो तीक्ष्णैरपरांशके न लघुभैरह्नस्त्रिभागैर्गतिमे । श्यंशे त्वादिमके निशोनमृदुभै-रुग्रैर्न मध्येशके नांशे चरभैः करश्रुतिमृगेज्यक्षैः शुभा सर्वदा ॥’ इति । ननु प्राप्तिपूर्वकत्वात्प्रतिषेधस्येति न्यायात् ध्रुवर्क्षेषु यात्राप्राप्तिरेव नास्ति किं-पुनः पूर्वाह्णादिकालविशेषनिषेधेनेति चेत् । उक्तोऽत्र समाधिः । ननु प्राक्पथे ‘तिस्रोत्तरा’ इत्यादिध्रुवादीनां मध्यमत्वमंगीकृत्य समाहितम् । मिश्रादीनां तु विशिष्य निषेधात्कथं प्रागुक्तः समाधिरत्र संगच्छेतेति चेत् । सत्यम् । तुल्यन्यायत्वादावश्यकयात्रायां यथा भद्राव्यतीपातादिषु दुष्टेषु केवलां ल-भशुद्धिमाश्रित्यैव यात्रा राज्ञां प्रशस्ता तथा निषिद्धनक्षत्रेष्वपि । अस्मिन्नेवार्थे इदमेव वाक्यं ज्ञापकमिति वयं ब्रूमः । एवं सति कालविशेषनिषेधोपपत्तिर-संगता भवति । पूर्वरात्र इति । रात्रेः पूर्वः पूर्वरात्र इति ‘पूर्वापराधरोत्तरमे-कदेशिनैकाधिकरणे’ इत्येकदेशिसमासस्तत्पुरुषः । तत्र समासशास्त्रांतर्गतस्य प्रथमांतपूर्वापरादिवाक्यस्थस्य पूर्वशब्दस्य ‘प्रथमानिर्दिष्टं समास उपसर्जनम्’ इत्युपसर्जनसंज्ञकत्वात् ‘उपसर्जनं पूर्वम्’ इति पूर्वनिपातः । ततः ‘अहःसर्वै-कदेशसंख्यातपुण्याच्च रात्रेः’ इत्यच्प्रत्ययः समासांतः । ‘यस्येति’ च इतीका-रलोपः । अमुमेवाशयं मनसि निधाय ‘उग्राख्यैर्न च मध्यरात्रसमये’ इत्यत्र कृतसमासांतमध्यरात्रशब्दं पठन्ति केचित् । तच्चित्यम् । यतो रात्रेर्मध्यं मध्य-रात्र इति विगृह्यते तदैकदेशिसमासविधायकसूत्रे मध्यशब्दस्याभावादेकदेशि-समासोऽनुपपन्नः । अतएव पूर्वनिपातोपि न । समासांतस्य त्वनुन्मेष एव । तस्माद्वात्रिमध्यसमये इत्येव पार्थं स्यादिति कथमयं प्रयोगः । उच्यते । मध्या चासौ रात्रिश्च मध्यरात्रिरिति ‘विशेषणं विशेष्येण बहुलम्’ इति स-मानाधिकरणस्तत्पुरुषः । ‘पुंवत्कर्मधारयजातीयदेशीयेषु’ इति पूर्वपदस्य पुंव-ज्ञावः । पूर्वा दिक् पश्चिमं नभ इत्यादिवदेकदेशपर्यवसानमधरात्र इत्यर्थः । समासांतस्त्वत्र नैव भवति ‘अहःसर्वैकदेश’ इत्यत्र ‘कृत्रिमाकृत्रिमयोः कृत्रिमे कार्ये संप्रत्ययः’ इति न्यायादेकदेशिशब्देन पूर्वापरादिसूत्रस्थः प्रति-पदोक्त एकदेशिसमासो गृह्यते । अतएव च समासांतविधानादिति घंटापथ-कारादयः । ये त्वेवंविधेष्वपि समासेष्वेकदेशिसमासमाश्रित्य समासांतमाहुस्ते समासविधायकसूत्राभावात्समासांतविषये न्यायविरुद्धत्वाच्च चित्योक्तयो

ध्येयाः । अतः 'उग्राख्यैर्न च मध्यरात्रिसमये' इति श्रीपतिवाक्येऽपि मध्यरात्रिरिति कारांतः पाठः पाठ्यः । एवं मूलेपीत्यलमतिविस्तरेण ॥ ११ ॥

अथ तत्रापि कालविशेषे मध्यमानां निषिद्धानां च कियतां भानां वर्ज्य-
घटिका इन्द्रवज्राच्छंदसाह—

पूर्वाग्निपित्र्यांतकतारकाणां भूप्रकृत्युग्रतुरंगमाः स्युः ।

स्वातीविशाखेन्द्रभुजंगमानां नाड्यो निषिद्धा मनुसंमिताश्च ॥ १२ ॥

पूर्वेति ॥ पूर्वात्रये प्रथमातिक्रमे कारणाभावादादिमाः षोडश नाड्यो निषिद्धाः । एवमग्नेः कृत्तिकाया एकविंशतिघटिकाः पित्र्यस्य मघाया एकादश घटिकाः अंतकस्य भरण्याः सप्तघटिकास्त्याज्या इत्यर्थः । स्वातीविशाखाज्येष्ठा-
श्लेषाणां चतसृणां तारकाणां च चतुर्दशघटिकास्त्याज्याः । यदाह भरद्वा-
जः—'भरण्यां सप्त घटिका वह्निभे चैकविंशतिः । एकादश घटीः पित्र्ये त्रिपूर्वासु च षोडश ॥ स्वातीसार्पविशाखासु ज्येष्ठायां च चतुर्दश ॥ वर्ज्ये-
ज्येष्ठघटिका यातुः शुभफलप्रदाः ॥' इति । एतदप्यावश्यकगमनविषयम् ।
तथाच तेनैवोक्तम्—'निषिद्धेष्वपि ऋक्षेषु त्यक्त्वा दुष्टघटीः क्रमात् ।
तदप्या घटिका ग्राह्या अवश्यगमने सति ॥' इति । अपिशब्दान्म-
ध्यमेषु ऋक्षेषु ॥ १२ ॥

अथ मतांतरेण वर्ज्यघटीत्वमिन्द्रवज्रयाह—

पूर्वार्धमाग्नेयमघानिलानां त्यजेद्वि चित्राहियमोत्तरार्धम् ।

नृपः समस्तां गमने जयार्थी स्वार्ती मघां चोशनसोमतेन ॥ १३ ॥

पूर्वा इति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । यदाह बृहद्यात्रायां वराहः—'वि-
वर्ज्येत्त्वाद्ध्यमोरगाणामर्धं द्वितीयं गमने जयेत्सुः । पूर्वार्धमाग्नेयमघानिलानां
स्वार्ती मघां चोशनसः समस्ताम् ॥' इति । उशनसोमतेनेति शेषः ॥ १३ ॥

अथ भानां जीवपक्षादिकाः संज्ञा भुजंगप्रयातेसाह—

तमोभुक्तताराः स्मृता विश्वसंख्याः

शुभो जीवपक्षो मृतश्चापि भोग्याः ।

तदाक्रांतं कर्तरीसंज्ञमुक्तं

ततोक्षेदुसंख्यं भवेद्भस्तनाम् ॥ १४ ॥

तमोभुक्ततारा इति ॥ तमो राहुनामा ग्रहोऽविपरीतगतिरस्ति भागम-
प्रामाण्यात् तेन भुक्ता मुक्ता एवंविधा विश्वसंख्यास्त्रयोदशसंख्यास्तारा नक्ष-
त्राणि जीवपक्षो जीवपक्षसंज्ञानि शुभः शुभकार्यकराणि । भोग्याः राहुणा-
क्रांतनक्षत्राद्भोग्यानि भोक्तुं योग्यानि गम्यानि त्रयोदश नक्षत्राणि मृतो
मृतपक्षसंज्ञानि । तदाक्रांतं तेन राहुणाक्रांतं कर्तरी इत्येव नामकम् । ततो

राह्वाक्रांतनक्षत्रादक्षेदुसंख्यं पंचदशसंख्याकं भं ग्रस्तनामकं स्यात् । यथा राहुर्हस्तेऽस्ति तेन भुक्तानि चित्रास्वातीविशाखानुराधाज्येष्ठाभूलपूर्वाषाढोत्तराषाढाभिजिच्छ्रवणधनिष्ठाशततारकापूर्वाभाद्रपदाख्यानि भानि जीवपक्षः । तदाक्रांतभात् हस्तापंचदशमुत्तराभाद्रपदाभं ग्रस्तसंज्ञं तेन राहुणा भोग्यानि उत्तराफल्गुनीमघाश्लेषापुष्यपुनर्वस्रार्द्रामृगरोहिणीकृत्तिकाभरण्यश्रिनीरेवत्याख्यानि मृतपक्षः हस्तस्तु कर्तरीसंज्ञमिति । यदाह वसिष्ठः—‘राहुः स्थिरक्षं तस्यास्यं पुच्छं पंचदशं ततः । तदेव केतुर्विज्ञेयः सदा राहुः प्रतीपगः ॥ त्रयोदश च देयानि धिष्यान्युभयपार्श्वयोः । मुखभागोऽमृतः पक्षो जीवपक्षस्तु पृष्ठगः ॥’ इति । स्वरोदयेपि—‘राहुभुक्तानि ऋक्षाणि जीवपक्षस्तयोदश । त्रयोदशैव भोग्यानि मृतपक्षः प्रकीर्तितः ॥ यत्र ऋक्षे स्थितो राहुर्वदनं तद्विनिर्दिशेत् । मुखपंचदशे ऋक्षे तस्य पुच्छं व्यवस्थितम् ॥’ इति । ग्रंथकृता कर्तरीग्रस्तसंज्ञाः समरसारोक्तत्वात्कृताः । स्वरोदये षडंगराह्वाभिधाने च कृताः । अत्र जीवपक्षमृतपक्षयोरन्वर्थसंज्ञाविज्ञानाजीवपक्षे यात्रा कार्या । मृतपक्षे यात्रा न कार्येति व्यंग्योऽर्थः । कर्तरीग्रस्तयोस्तु फलं स्वयमेव वक्ष्यति ‘ग्रस्तक्षं मृतपक्षतः शुभकरं ग्रस्तात्तथा कर्तरी’ इत्यादिना ॥ १४ ॥

अथ जीवपक्षादीनां विशेषफलं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

मार्तेडे मृतपक्षगे हिमकरश्चेजीवपक्षे शुभा

यात्रा स्याद्विपरीतगे क्षयकरी द्वौ जीवपक्षे शुभा ।

ग्रस्तक्षं मृतपक्षतः शुभकरं ग्रस्तात्तथा कर्तरी

यार्यादुः स्थितिमात्रविर्जयकरौ तौ द्वौ तयोर्जीवगौ ॥ १५ ॥

मार्तेड इति ॥ मृतपक्षगते मार्तेडे सूर्ये सति चंद्रश्चेजीवपक्षे स्यात्तदा यात्रा शुभा स्यात् । विपरीतगे मार्तेडे जीवपक्षगे सति चंद्रश्चेन्मृतपक्षगस्तदा क्रियमाणा यात्रा यातुः क्षयकरी स्यात् । उक्तं च स्वरोदये—‘जीवपक्षे क्षपानाथे मृतपक्षे रवौ तथा । तस्मिन्काले शुभा यात्रा विपरीता तु हानिदा ॥’ इति । द्वौ सूर्याचंद्रमसौ चेजीवपक्षे स्यातां तदा शुभा शुभतरेत्यर्थः । अर्थात् द्वावपि सूर्याचंद्रमसौ मृतपक्षे स्यातां तदा यात्रातिक्षयकरी स्यात् । एतदप्युक्तं तत्रैव—‘चंद्रादित्यौ यदा ह्युक्तौ जीवपक्षे व्यवस्थितौ । तत्र क्षेमं जयो लाभो यात्राकाले न संशयः ॥ मृतपक्षे यथाकाले संस्थितौ चंद्रभास्करौ । तदा हानिर्भयं भंगं मृत्युर्यात्राफलं मतम् ॥’ इति । अस्यापवादमाह । ग्रस्तक्षमिति । मृतपक्षतः मृतपक्षसंज्ञकनक्षत्रगणात् ग्रस्तक्षं राह्वाक्रांतनक्षत्रापंचदशसंख्याकं भं शुभकरं स्यात् । यथा शवान्मरिष्यमाणो देही प्रबलः तथा ग्रस्तादग्रस्तनक्षत्रात्कर्तरी राह्वाक्रांतं भं शुभकरं स्यात् । तदुक्तं समरसारे—‘प्रेताज्जगधं किमपि तुवरं कर्तरी जगधतश्च’ इति । एवं सामान्यतः सर्वेषां यात्राफलविचारमभिधाय राज्ञां

विशेषमाह यायीति । द्विविधो राजा स्थायी यायी चेति । यो राजा स्वदेशे दुर्गं कृत्वा तिष्ठति स स्थायी । यो वैरिणमुद्दिश्य जिगमिषुः स यायी । तत्रेदुश्चंद्रो यायी यायिनो राज्ञः स्वामी रविः स्थितिमान् स्थायिनो राज्ञः स्वामी तौ द्वौ सूर्याचंद्रमसौ जीवगौ जीवपक्षगतौ संतौ तयो राज्ञोः स्थायियायिनोर्यज्यकरो संधिकरौ स्याताम् । रविश्चेज्जीवपक्षगः तदा स्थायिनो जयः चंद्रश्चेज्जीवपक्षगस्तदा यायिनो जयः । अर्थात् द्वावपि चेत् मृतपक्षगौ तदा पराजयकरो स्याताम् । यदाह वसिष्ठः—‘जीवपक्षगयोः सूर्यचंद्रयोः संधिमादिशेत् । उभौ पराजितौ ज्ञेयौ मृतपक्षगयोस्तयोः ॥’ इति । अत्रापि मार्तण्डे—मृतपक्षगः इत्यनुवर्तत एव । एवं सत्यमर्थः । मृतपक्षगे सूर्ये चंद्रश्चेज्जीवपक्षगस्तदा यायिनां राज्ञां शुभा यात्रा जयः स्यात् स्थायिनां पराजयश्च । तदुक्तं वसिष्ठेन—‘रविः स्थायी शशी यायी तद्वशाच्च जयाजयौ । मृतपक्षगते भानौ जीवपक्षगते विधौ ॥ यायिनां विजयस्तत्र स्थायिनां च पराजयः ॥’ इति । विपरीतगे इति । चंद्रे मृतपक्षगते सूर्यश्चेज्जीवपक्षगतस्तदा स्थायिनां राज्ञां शुभयात्रा जयः स्यात् । अर्थाद्यायिनां पराजयः । उक्तंच तेनैव—‘जीवपक्षगते सूर्ये मृतपक्षगते विधौ । स्थायिनां विजयस्तत्र यायिनां च पराजयः ॥’ इति । यदा तु सूर्ये राह्वाक्रांतनक्षत्रे चंद्रोऽक्षेदुसंख्ये तदा यायिनां स्वल्पो जयः स्थायिनां नैव । यदा तु चंद्रो राह्वाक्रांतनक्षत्रे सूर्योऽक्षेदुसंख्ये तदा स्थायिनां स्वल्पो जयो यायिनां नैव । यदा द्वावपि राह्वाक्रांतनक्षत्रे तदा द्वयोरपि पराजयः । यदा तु अक्षेदुसंख्यमस्थितौ द्वौ तदा द्वयोरपि संधिरित्यपि विशेषो ध्येयः । यदाह वसिष्ठः—‘चंद्रे पुच्छे मुखे सूर्ये जयः स्वल्पोपि यायिनाम् । व्यत्यये व्यत्ययफलं युद्धेऽप्येवं विहितयेत् ॥ यात्रायामपि सर्वत्र चिंतनीयं प्रयत्नतः ॥’ इति । तस्मादयं विचारो युद्धयात्रायां अर्थार्जनादिसामान्ययात्रायां च ज्ञेयः । सामान्यतो मंगलकृत्येष्वपि ज्ञेयः । उक्तंच स्वरोदये—‘जीवपक्षस्थिते चंद्रे कार्यं स्वादमृतोपमम् । मृतपक्षे मृतं ज्ञेयं यतश्चंद्रबले बलम् ॥’ इति । अत्र स्वरोदयादियुद्धग्रंथेषु षडंगराहुनक्षत्रचरणफलान्यभिहितानि ग्रंथकर्त्रा ग्रंथभूयस्त्वभ्यासोक्तानीति नास्माभिर्विविच्यन्ते शुश्रूषुमिश्च तत् एवावधार्याणीत्यलं पल्लवितेन ॥ १५ ॥

अथ सफलमकुलकुलाकुलचक्रं युद्धयात्रायां वसंततिलकाशादुलविक्रीडिताभ्यामाह—

स्वात्यंतकाहिवसुपौष्णकरानुराधा-

दित्यध्रुवाणि विषमास्तिथयोऽकुलाः स्युः ।

सूर्येदुमंदगुरवश्च कुलाकुला ज्ञौ

मूलांबुपेशविधिभं दशषड्विद्विथ्यः ॥ १६ ॥

पूर्वाश्वीज्यमर्घेदुकर्णदहनद्वीशेंद्रचित्रास्तथा

शुक्रारौ कुलसंज्ञकाश्च तिथयोऽर्काष्टेद्रवेदैर्मिताः ।

यायी स्यादकुले जयी च समरे स्थायी च तद्वत्कुले

संधिः स्यादुभयोः कुलाकुलगणे भूमीशयोर्युध्यतोः॥१७॥

स्वातीति । पूर्वैति । स्वाती प्रसिद्धा अंतकं भरणी अहिराश्लेषां वसुध-
निष्ठा पौष्णं रेवती करो हस्तः आदित्यं पुनर्वसु ध्रुवाणि रोहिण्युत्तराश्रयं च
एतानि द्वादशभानि विषमास्तिथयः प्रतिपत्तृतीयापंचमीसप्तमीनवम्येकादशी-
त्रयोदशीपंचदश्य इत्यष्टौ तिथयः । वाराः सूर्येन्दुमंदगुरवः मंदः शनिः चत्वारो
वाराः एतानि नक्षत्राणि तिथयो वाराश्च प्रत्येकमकुलसंज्ञकाः स्युः । अथ ज्ञो
बुधवार एकः मूलं प्रसिद्धं अंबुपः शततारका ईश आर्द्रा विधिभममिजित्
एतानि चत्वारि भानि दशपदद्वितिथयः दशमीषष्ठीद्वितीयास्तिस्त्रिस्थयश्च
एते पदार्थाः प्रत्येकं कुलाकुलसंज्ञकाः स्युः । अथ पूर्वास्तिस्त्रः अश्विनावश्विनी
इज्यः पुष्यः मघा इंद्रुर्मगः कर्णः श्रवणः दहनः कृत्तिका द्वीशं विशाखा इंद्रो
ष्येष्टा चित्रा प्रसिद्धा एतानि द्वादशभानि शुक्रारौ शुक्रमंगलवारौ अकंद्रवेदै-
र्मिताः द्वादशीचतुर्दशीचतुर्थीसंज्ञास्तिस्त्रिस्थयः एते प्रत्येकं कुलसंज्ञकाः स्युः ।
यदुक्तं स्वरोदये—‘द्वितीया दशमी षष्ठी कुलाकुलमुदाहताः । विषमा अकुला-
सर्वाः शेषाश्च तिथयः कुलाः । रविश्रंद्रो गुरुः सौरिश्चत्वारो ह्यकुला मताः ।
भौमशुक्रौ कुलाख्यौ च बुधवारः कुलाकुलः ॥ वारुणार्द्रामिजिन्मूलं कुला-
कुलमुदीरितं । कुलानि मासधिष्ण्यानि शेषभान्यकुलानि तु ॥’ अस्य फलः
माह—यायीति । अकुलसंज्ञके तिथिवारनक्षत्राणां गणे समरे युद्धप्रारंभे सति
यायी राजा जयी स्यात् । यदि कुलसंज्ञके तिथिनक्षत्रवारगणे सति समरे स्थायी
राजा तद्वजयी जययुक्तः स्यात् । कुलाकुलसंज्ञके तिथिवारनक्षत्रगणे युद्ध-
तोर्युद्धं कुर्वतोभूमीशयो राजोरुभयोः परस्परं संधिः प्रीतिः स्यात् । उक्तंच स्व-
रोदये—‘तिथौ वारे च नक्षत्रे अकुले यायिनो जयः । कुलाख्ये स्थायिनो
श्रेयः संधिश्चैव कुलाकुले ॥’ इति । वसिष्ठेन तु फलांतरमप्युक्तम्—‘कुल-
मेषु च ये जातास्ते मनुजा संभवन्ति कुलमुख्याः । उपकुलमे परविभवं भोक्ता-
रस्त्वन्यमेषु सामान्याः’ इति । एतत्तुल्यन्यायतया द्वारेषु तिथिष्वपि ध्येयम् ॥

अथ पथिराहुचक्रं स्रग्धरयाह—

स्युर्धर्मे दत्तपुण्योरगवसुजलपद्वीशमैत्राण्यथार्थे

याम्याजांघ्रांद्रकर्णादितिपितृपवनोद्भूत्यथो भानि कामे ।

वह्नयार्द्राबुध्यचित्रानिर्ऋतिविधिभगाख्यानि मोक्षेऽथ रोहि-

प्यार्यम्णाप्येदुविश्वांतिमभदिनकरक्षाणि पंथादिराहौ ॥१८॥

स्युरिति ॥ अश्विनीपुष्याश्लेषाधनिष्ठाशततारकाविशाखानुराधाख्यानि
भानि धर्मे धर्मस्थाने लेख्यानि स्युः । अथ भरणीपूर्वाभाद्रपदाज्येष्ठाश्रवण-

पुनर्वसुमघास्वात्याख्यान्युद्धनि अर्थे लेख्यानि स्युः । अथ कृत्तिकाद्रोत्तराभाद्रप-
दाचित्रामूलमिजित्पूर्वाफाल्गुनीनक्षत्राणि कामे लेख्यानि स्युः । अथ रोहि-
ण्युत्तराफाल्गुनीपूर्वाषाढाश्रृगोत्तराषाढारेवतीहस्ताख्यानि भानि मोक्षमार्गे
लेख्यानि स्युः । पथिशब्द आदिर्यस्य स तादृशे राहौ पथिराहावित्यर्थः । चक्रे
इति विशेष्यमध्याहार्यम् । चक्रन्यासो यथा । तदुक्तं राजविजये—‘ऊर्ध्व-
गाः पञ्च रेखाः स्युस्तिर्यग्रेखास्तथा नव । द्वात्रिंशत्कोष्टकैश्चक्रं पथिराहुः प्रकी-
र्तितः ॥ धर्मार्थकाममोक्षा स्युरुर्ध्वकोष्टचतुष्टये । विन्यसेत्सर्पचलनाद-
श्विन्यादीनि भान्यथ ॥’ इति । सर्पचलनवद-
बुल्लोमबिल्लोमाभ्यां भानि लेख्यानीत्यर्थः ।
तदेतत्स्पष्टमुक्तमादियामले—‘अश्विन्या-
दीनि चत्वारि गणयेत्सप्तधा पुनः । अनु-
ल्लोमबिल्लोमाभ्यां सामिजिति पुनःपुनः ॥
धर्मार्थकाममोक्षाख्या मार्गाश्चत्वार एव
च ॥’ इति । अत्र ग्रंथकृतपथे गौरवदर्शनात्पू-
र्वपक्षो जायते तदुपपत्तिस्तत्समाधिश्च ‘अ-
धाक्षं वसुपुण्य’ इत्यादिपद्यव्याख्याने ति-
ष्ठति सा तत एवावधार्या । अत एवोक्त-
मादियामले—‘तिष्याश्वाहि विशाखाश्च
मैत्रं शतमिषगवसुः । एतानि सप्तक्रक्षाणि
धर्ममार्गे नियोजयेत् ॥ अजपादमघास्वा-
तीयाम्यज्येष्ठाः पुनर्वसुः । श्रवणं सप्तता-
राश्च जनमार्गे प्रकीर्तिताः ॥ अहिर्बुध्या-
भिजिन्मूलमगस्ताद्वार्द्रकृत्तिकाः । एतावत्यः
सप्त ताराः काममार्गे व्यवस्थिताः ॥ वि-
धीतुविश्वहस्ताश्च उत्तरावारिपौष्णकाः । सप्त-
संख्याकक्रक्षाणि मुक्तिमार्गे व्यवस्थिताः ॥’
इति । विधिः रोहिणी ॥ १८ ॥

पथिराहुचक्रम्			
धर्म	अर्थ	काम	मोक्ष
अ	भ	कृ	रो
पु	पु	आ	मृ
भा	म	पु	उ
वि	स्वा	चि	ह
अ	ज्ये	मू	पू
ध	श्र	अ	उ
श	पू	उ	रे

अथैवं पथिराहुचक्रमुक्त्वा तत्फलं जग्विणीछन्दसाह—

धर्मगे भास्करे वित्तमोक्षे शशी

वित्तगे धर्ममोक्षस्थितिः शस्यते ।

कामगे धर्ममोक्षार्थगः शोभनो

मोक्षगे केवलं धर्मगः प्रोच्यते ॥ १९ ॥

धर्मग इति ॥ धर्ममार्गस्थिते भास्करे सूर्ये सति चेद्वित्तमोक्षगे अर्थमार्गे
मोक्षमार्गे वा शशी स्यात्तदा शोभनश्रृङ्गः । अथवा वित्तगे अर्थगे भास्करे

सति धर्ममार्गस्थितो मोक्षमार्गस्थितो वा चेच्छशी स्यात्तदा शोभनः । अथवा कामगे काममार्गस्थिते भास्करे धर्ममार्गगे मोक्षमार्गगे वा स्याच्चेच्छशी तदापि शुभः । अथवा मोक्षमार्गस्थिते भास्करे केवलं धर्ममार्गस्थितश्चेच्छंद्रः स्यात्तदापि शुभः । अर्थात् विपरीतावस्थितौ द्वयोः सूर्याचंद्रमसोरशुभत्वं स्यात् । उक्तं चादियामले—‘सूर्ये धर्मगते चंद्रो धने मोक्षे शुभप्रदः । सूर्ये धनगते वित्तमोक्षमार्गे शुभः शशी ॥ कामेर्के धर्ममोक्षार्थे संस्थश्चंद्रो जयप्रदः । मोक्षेऽर्के धर्मगश्चंद्रः शुभोऽन्यत्र न शोभनः ॥’ इति । राजविजये तु शुभाशुभाख्यं फलद्वयमप्यभिहितम्—‘धर्ममार्गगते सूर्ये चंद्रे तत्रैव संस्थिते । समं युद्धं भवेत्तत्र किञ्चिद्यायी जयी भवेत् ॥ धर्मे सूर्योऽर्थगश्चंद्रो यायिनो विजयप्रदौ । धर्मेऽर्कः कामगश्चंद्रो विरोधो बांधवैः सह ॥ धर्मेऽर्को मोक्षगश्चंद्रः शुभयोगेन लाभकृत् । अर्थेऽर्को धर्मगश्चंद्रः शुभयुक्तश्च लाभकृत् ॥ अर्थस्थौ चंद्रसूर्यौ च यायिनां मंगदायकौ । अर्थेर्कः कामगश्चंद्रो निधौ यात्रासु कर्मसु ॥ अर्थेर्को मोक्षगश्चंद्रः शुभयुग्ममिलाभकृत् । कामेऽर्को धर्मगश्चंद्रः शुभयुग्मलाभकृत् ॥ कामेऽर्कोऽर्थगतश्चंद्रो बुधो जीवगतो यदि । श्रीलाभदौ समाख्यातौ भृगुणाथ समन्वितौ ॥ चंद्रार्को कामगौ यत्र रिपुयोगादिदुःखदौ । कामेऽर्को मोक्षगश्चंद्रः शुभयुक्तोऽर्थलाभकृत् ॥ मोक्षेऽर्कश्चंद्रमा धर्मे महालाभः शुभान्वितः । मोक्षे सूर्योऽर्थगश्चंद्रस्तथा यात्रा न निष्फला । मोक्षेऽर्कः कामगश्चंद्रो यात्रा दुःखप्रदा भवेत् । चंद्रार्को मोक्षमार्गस्थौ घोरविघ्नप्रदायकौ ॥ यात्रादिसर्वकार्येषु चक्रमेतद्विलोकयेत् । पथिराहुरिति श्रेयः शुभाशुभफलप्रदः ॥’ इति । अतएवास्य निष्कृष्टमर्थमाहुरस्मत्पितामहानंतचरणाः—‘धर्मेर्को वित्तमोक्षेऽब्जो वित्तस्थे धर्मेमोक्षगः । कामो धर्मार्थमोक्षेषु मोक्षे धर्मगतः शुभः ॥’ इति । इति पथिराहुचक्रम् ॥ १९ ॥

अथावश्यकर्तव्यायां यात्रायां तिथौ दुष्टायां तिथिचक्रं शालिनीवृत्तचतुष्टयेनाह—

पौषे पक्षत्यादिका द्वादशैवं तिथ्यो माघादौ द्वितीयादिकास्ताः । कामात्तिस्रः स्युस्तृतीयादिवच्च याने प्राच्यादौ फलं तत्र वक्ष्ये २० सौख्यं क्लेशो भीतिरर्थागमश्च शून्यं नैःखं निःखता मिश्रता च । द्रव्यक्लेशौ दुःखमिष्टाप्तिरर्थोऽलाभः सौख्यं मंगलं वित्तलाभः २१ लाभो द्रव्याप्तिर्धनं सौख्यमुक्तं भीतिर्लाभो मृत्युरर्थागमश्च । लाभः कष्टद्रव्यलाभौ सुखं च कष्टं सौख्यं क्लेशलाभौ सुखं च २२ सौख्यं लाभः कार्यसिद्धिश्च कष्टं क्लेशः कष्टात्सिद्धिरर्थो धनं च । मृत्युर्लाभो द्रव्यलाभश्च शून्यं शून्यं सौख्यं मृत्युरत्यंतकष्टम् ॥ २३ ॥

पौषे इति ॥ सौख्यमिति ॥ लाभ इति ॥ सौख्यमिति ॥ अत्र पौषमासादितः प्रतिमासं द्वादश द्वादश कोष्टका लेख्याः । एवं कृते चतुश्चत्वार-

॥ अथ तिथिचक्रम् ॥

पौ	मा	फा	चै	वै	ज्ये	आ	आ	भा	आ	का	सा	पूर्वा	दक्षिणा	पश्चिमा	उत्तरा
१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	सौख्यम्	केशः	भीतिः	अर्योगमः
२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१	शून्यम्	नैःस्वं	नैःस्वं	मिश्रता
३	४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१	२	द्रव्यकेशः	तुःस्वं	इष्टासिः	अर्थः
४	५	६	७	८	९	१०	११	१२	१	२	३	लाभः	सौख्यं	मंगलं	वित्तलाभः
५	६	७	८	९	१०	११	१२	१	२	३	४	लाभः	द्रव्यासिः	धनं	सौख्यं
६	७	८	९	१०	११	१२	१	२	३	४	५	भीतिः	लाभः	मृत्युः	अर्योगमः
७	८	९	१०	११	१२	१	२	३	४	५	६	लाभः	कष्टं	द्रव्यलाभः	सुखं
८	९	१०	११	१२	१	२	३	४	५	६	७	कष्टम्	सौख्यं	केशालाभः	सुखं
९	१०	११	१२	१	२	३	४	५	६	७	८	सौख्यम्	लाभः	कार्यसिद्धिः	कष्टं
१०	११	१२	१	२	३	४	५	६	७	८	९	केशः	कष्टासिद्धिः	अर्थः	धनं
११	१२	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	मृत्युः	लाभः	द्रव्यलाभः	शून्यं
१२	१	२	३	४	५	६	७	८	९	१०	११	शून्यम्	सौख्यं	मृत्युः	अत्यंतकष्टं

रिंशदधिकशतं कोष्टका जायंते मासकोष्टकसहिताः षट्पञ्चाशदधिकशतं को-
ष्टकाः स्युरित्यर्थः । एवं चक्राकृतिर्भवति । तत्र पक्षस्य शुक्लस्य कृष्णस्य वा
मूलं प्रारंभः प्रतिपदितियावत् । 'पक्षात्तिः' इति मूलार्थे तिप्रत्ययः । प्रथमं
पौषे पौषमासे पक्षतिः प्रतिपत् तदादिकाः द्वादश तिथयोऽधोऽधो लेख्याः ।
माघादौ माघादिमासेषु द्वितीयादिकास्तिथयो लेख्याः । यथा माघे द्वितीया-
दिकाः फाल्गुने तृतीयादिकाः चैत्रे चतुर्थ्यादिकाः वैशाखे पंचम्यादिकाः ज्येष्ठे
षष्ठ्यादिकाः आषाढे सप्तम्यादिकाः श्रावणेऽष्टम्यादिकाः भाद्रपदे नवम्यादि-
काः भाश्विने दशम्यादिकाः कार्तिके एकादश्यादिकाः मार्गशीर्षे द्वादश्यादिकाः
लेख्याः । सर्वास्तिथयो द्वादश्यन्ता लेख्याः । कामात्तिष्ठः स्युरिति विशेषोक्तेस्त्र-
योदश्याद्यग्रहणादवशिष्टस्थानानि प्रतिपदादिभिः पूरणीयानि । तत्र त्रयोदशी-
चतुर्दशीपंचदश्यस्तिथयोऽवशिष्यन्ते तासां विभागमाह—कामादिति ।
कामात्त्रयोदशीतस्तिष्ठस्त्रयोदशीचतुर्दशीपंचदश्यस्तृतीयादितिथिवत्स्युः । यथा
त्रयोदशी तृतीयावत् चतुर्दशी चतुर्थीवत्पंचदशी पंचमीवत्स्युरित्यर्थः ।
फलार्थमतिदेशोऽयम् । तिथिचक्रन्यासो यथा । तत्र प्राच्यादौ प्राचीदक्षिणा-
प्रतीच्युदीचीषु चतसृषु दिक्षु याने गमने विकीर्षिते सति फलं शुभाशुभरूपं
सौख्यं क्लेश इत्यादिना वृत्तत्रयेण वक्ष्यते कथयिष्यामि । तत्र सौख्यं क्लेश
इत्यादिवृत्तत्रयं स्पष्टार्थमेव । तत्र पौषमासे प्रतिपदि दिक्चतुष्टये सौख्यं क्लेशौ
भीतिरर्थागमश्चेति फलचतुष्टयं क्रमेण ज्ञेयम् । एवं द्वितीयादिष्वपि क्रमेण
दिक्चतुष्टये श्लोकतुर्यांशोक्तं फलं स्यात् । तदेतत्सर्वं माघादिमासेषु द्वितीया-
दितिथिषु ध्येयमित्यर्थः ॥ २० ॥ २१ ॥ २२ ॥ २३ ॥

अथ सर्वाङ्गज्ञानं वसंततिलकयाह—

तिथ्यृक्षवारयुतिरद्रिगजाग्रितष्टा

स्थानत्रयेऽत्र वियति प्रथमेऽतिदुःखी ।

मध्ये धनक्षतिरथो चरमे मृतिः स्था-

त्स्थानत्रयेऽक्युजि सौख्यजयौ निरुक्तौ ॥ २४ ॥

तिथ्यृक्षवार इति ॥ तिथयोऽत्र शुक्लपक्षादितो ग्राह्याः । तत्र तिथिनक्षत्र-
वाराणां युतिः स्थानत्रये स्थाप्या क्रमेण सप्तभिरष्टभिस्त्रिभिश्च तष्टा भक्ताव-
शिष्टासति प्रथमे स्थाने वियति शून्ये सति अतिदुःखी यात्राकर्ता स्यात् । मध्ये
द्वितीयस्थाने वियति सति धनक्षतिर्द्रव्यनाशः । अथो चरमे तृतीयस्थाने वि-
यति सति मृत्युर्मरणं स्यात् । स्थानत्रयेऽक्युज्यंक्युते सौख्यजयौ भवेताम् ।
उक्तं च दैवज्ञमनोहरे चण्डेश्वरेण—'तिथिवारं च नक्षत्रं संयुक्तं स्थापये-
न्निधा । द्वाभ्यां रामैस्तथा वेदैर्गुणयित्वाथ तद्बुधैः ॥ भाजितं चाष्टमुनिभिस्त-
था द्विगुणपावकैः । आदिशून्ये भवेत्पीडा मध्यशून्ये महद्भयम् ॥ अंत्यशून्ये
भवेद्भ्रान्तिः सर्वशून्ये न जीवति । सर्वाङ्के विजयो राज्ञो धनलाभो रिपोर्वधः॥'

इति । द्विगुणपावकाः षट् । ननु ग्रंथकर्त्रा स्थानत्रये शून्ययुजि फलाभिधानं कस्मान्नाकारीति चेत् सत्यम् । असंभवादेव नोक्तमिति वयं ब्रूमः । अनेकधाहि तिथिवारनक्षत्रयुतौ कल्पितायां यथाकथंचित्स्थानद्वये शून्ययोगो भवति न कदाचित्स्थानत्रय इति । चंडेश्वरस्य क आशय इति चेत् । सत्यम् । यद्यपि सर्वशब्दो वस्तुगतं बहुत्वं प्राह तथाप्यत्रासंभवादेकत्वव्यतिरिक्तसंख्यापरस्तथा सति स्थानद्वये शून्ययुजि मृत्युरित्यर्थः । अत्र सर्वांकध्रुवांके यात्राकर्तुर्नक्षत्रं योज्यमित्याहुः ॥ २४ ॥

अथ दक्षिणात्यप्रसिद्धान् कियतो दोषान् वक्तुकामस्तावदलभ्रमणाख्यौ दोषौ प्रमाणिकाण्डसाह—

रवेर्भतोऽब्जभोन्मितिर्नगावशेषिता व्यगा ।

महाडलो न शस्यते त्रिषण्मिताभ्रमो भवेत् ॥ २५ ॥

रवेरिति ॥ सूर्यनक्षत्रादब्जभस्य चंद्रनक्षत्रस्योन्मितिर्गणना कार्या सा नगैः सप्तभिरवशेषिता सती व्यगा द्विशेषमिता सप्तशेषमिता वा भवेत्तदा महाडलो दोषः स्यात्स न शस्यते प्रशस्तो न भवेत् । प्रागुक्तप्रकारेण यदि त्रिषण्मिता त्रिशेषमिता षट् शेषमिता वा स्यात्तदा भ्रमणाख्यो दोषः स्यात्सोपि न शस्यते एतद्विर्मूलं । ऋषिवाक्याभावात् तथापि पौरुषवाक्यमेतत् । ‘सूर्यभाद्रणयेच्चांद्रं सप्तभिर्भागमाहरेत् । एकं च पंच चत्वारि आडलो याति निश्चयात् । त्रिषट्के भ्रमणं शेषे द्वौ सप्त स्यान्महाडलः ॥’ इति । तत्र भ्रमणाख्यं दोषं तु यात्रायामेव त्यजन्ति । आडले बहुनि शुभकर्माणि त्यजन्ति । आहुश्च—‘यात्रायां च हलप्रवाहसमरे चौर्यं च संधौ तथा कूपारामतडागबंधनविधौ पापद्विदुर्गप्रहे । अभ्रभोद्धरथादिरोहणकृतौ स्याज्यं संदैवाडलं यत्नादत्र शुभेषु मंगलविधौ दोषो न तस्य कश्चित् ॥’ इति ॥ २५ ॥

अथ हिंवराख्यं योगमुपजातिकयाह—

शशांकभं सूर्यभतोऽत्र गण्यं पक्षादितिथ्या दिनवासरेण ।

युतं नवाप्तं नगशेषकं चेत्स्याद्विंशतिवर्षं तद्गमनेऽतिशस्तम् ॥ २६ ॥

शशांकभमिति ॥ सूर्यनक्षत्राच्चंद्रनक्षत्रं गण्यं पक्षादितिथ्या पक्षस्य शुक्रस्य कृष्णस्य वादिः प्रतिपत्तस्याः सकाशाद्वर्तमानया तिथ्या युतं दिनवासरेण रविवारादिना च युतं । तत्र नवभिः १९ रासं भक्तं नगशेषकं सप्तशेषं चेत्तदा हिंवराख्यं तद्विंशतिवर्षं गमनेतिशस्तं स्यात् । उक्तंच ‘सूर्यभाद्रणयेच्चांद्रं पक्षादितिथिवारयुक् । नवभक्तं सप्तशेषं हिंवरं तस्य कीर्तितम् ॥’ इति । तदेतद्विर्मूलम् । प्रसंगात् घबाडमपि—‘सूर्यभाद्रणयेच्चांद्रं त्रिगुणं तिथिसंयुतम् । सप्तभिस्तु हरेद्भागं त्रिशेषं स्याद्घबाडकम् ॥’ एतच्च हिंवराख्यं ज्ञेयम् । एतत्सर्वं दक्षिणात्या विचारयतीति । अत्र प्रसंगाद्व्यांतरस्यसंग्रहः । ‘सूर्यभाद्रणयेच्चांद्रं तिथिवारं च मिश्रितम् ॥ सप्तभिस्तु हरेद्भागं पंचशेषं तु ढेलकम् ॥ सूर्य-

भाद्रपदेष्वाद्रं तिथिवारं च मिश्रितम् । अर्कसंख्यैर्हरेज्जागं नवशेषं तु गौरवम् ॥
प्रवेशं गौरवं दद्यान्निर्गमे हिंवरं तथा । तत्करे टेलकं दद्याद्दबाडं सर्वकर्मसु ॥
इति ज्योतिर्निबंधे ॥ २६ ॥

अथ घातचंद्राख्यं शालिन्याह—

भूपंचांकद्व्यंगदिग्वद्विसप्तवेदाष्टेशार्काश्च घाताख्यचंद्रः ।

मेषादीनां राजसेवाविवादे यात्रायुद्धाद्ये च नान्यत्र वर्ज्यः २७

भूपंचेति ॥ मेषादीनां राशीनां भूपंचेत्यादिको घाताख्यचंद्रो ज्ञेयः ।
यथा मेषस्य प्रथमो मेष एव । वृषस्य पंचमः कन्यास्थः मिथुनस्य नवमः
कुंभस्थः कर्कस्य द्वितीयः सिंहस्थः सिंहस्य षष्ठो मकरस्थः कन्यायाः दशमो
मिथुनस्थः तुलायास्तृतीयो धनुस्थः वृश्चिकस्य सप्तमो वृषस्थः धनुषश्चतुर्थो
मीनस्थः मकरस्याष्टमः सिंहस्थः कुंभस्यैकादशो धनुस्थः मीनस्य द्वादशः कुं-
भस्थः एते घातचंद्रा ज्ञेया इत्यर्थः । स घातचंद्रो राजसेवायां विवादे प्रति-
वादिना सह कलहे विद्यासंबन्धिनि वा विवादे युद्धे आदिशब्दान्मृगया-
दिषु वर्ज्यः । अन्यत्र विवाहान्नप्राशनदिमंगलकृत्ये न वर्ज्यः । उक्तंच—‘अ-
जाजन्मधीधर्मवित्तारिखत्रिस्तरांभवष्टलाभांलगो घातचंद्रः । नृपद्वारयात्रा-
वरोधागमादौ विचिंत्यो विवाहादिके नैव चिंत्यः ॥’ इति । अन्यत्रापि—‘भू-
पंचनंदा यमषट्दिशश्च बह्व्यद्विवेदा वसुरुद्रसूर्याः । मेषादिकानां क्रमशो
भवन्ति यात्रासु युद्धेषु च घातचंद्रः ॥ युद्धे चैव विवादे च कुमारीपूजने तथा ।
राजसेवावाहनादौ घातचंद्रं विवर्जयेत् । तीर्थयात्राविवाहान्नप्राशनोपनया-
दिषु । सर्वमांगस्यकार्येषु घातचंद्रं न चिंतयेत् ॥’ इति । अत्र मदीयं घात-
चंद्रपद्यमिदम् । ‘मेषकन्याघटहरिनक्रयुग्मधनुर्वृषाः । मीनसिंहधनुःकुंभा
घातचंद्रा अजादितः ॥’ इति । अत्र गणनाभावादर्थेलाघवम् । मूलपद्ये तु
अमुकस्मादमुकसंख्याक इति गणनायाः कदाचिद्भ्रमसद्भावाच्च गौरवमिति ।
एतदपि निर्मूलम् ॥ २७ ॥

‘आग्नेयत्नाष्ट्रजलपित्र्यवासवरौद्रमे ।

मूलब्राह्मजपादर्क्षे पित्र्यमूलाजमे क्रमात् ॥ १ ॥

रूपद्व्यग्न्यग्निभूरामद्व्यध्यग्न्यब्धियुगाग्रयः ।

घातचन्द्रे धिण्यपादा मेषाद्वर्ज्या मनीषिभिः’ ॥ २ ॥

अथ घाततिथीरूपजातीकयाह—

गोस्त्रीक्षणे घाततिथिस्तु पूर्णा भद्रा नृयुक्कर्कटकेऽथ नंदा ।

कौर्प्याजयोर्नक्रघटे च रिक्ता जया धनुःकुंभहरौ न शस्ताः २८

गोस्त्रीति ॥ गौरुषः स्त्री कन्या क्षयो मीनः एतद्वाशिमति नरे पूर्णा तिथिः पंचमीदशमीपंचदशी घाततिथिः । नृयुष्मिथुनं कर्कटकः प्रसिद्धः अनयोर्भद्रातिथिः । द्वितीया सप्तमीद्वादशी च घाततिथिः । कौप्यो वृश्चिकः अजो मेषः एतयोर्नदातिथिः । प्रतिपत्षष्ठ्येकादशी च घाततिथिः । नक्रघटे मकरतुल्योरिक्ता चतुर्थी नवमी चतुर्दशी च धनुकुंभिसिंहानां जया तृतीयाष्टमी त्रयोदशी च घाततिथिः एते घाततिथयो यात्रायां युद्धादौ च न शस्ता इति ॥ २८ ॥

अथ घातवारान् शालिन्याह—

नक्रे भौमो गोहरिस्त्रीषु मंदश्चंद्रो द्वंद्वेऽर्कोजमे ज्ञश्च कर्के ।

शुक्रः कोदंडालिमीनेषु कुंभजूके जीवो घातवारा न शस्ताः २९

नक्रे इति ॥ मकरराशिमति पुरुषे भौमो घातवारः वृषसिंहकन्यासु मंदश्चवारः द्वंद्वे मिथुने चंद्रवारः अजे मेषैर्कवारः कर्के बुधवारः धनुर्वृश्चिकमीनेषु शुक्रवारः जूकस्तुला कुंभतुल्योर्जीवो गुरुघातवारः । एते घातवाराः यात्रायां न शस्ता इत्युक्तम् । एतदिति निर्मूलम् ॥ २९ ॥

अथ घातनक्षत्राण्यनुष्टुभाह—

मघाकरस्वातिमैत्रमूलश्रुत्यंबुषांत्यभम् ।

याम्यब्राह्मेशसार्पं च मेषादेर्घातभं न सत् ॥ ३० ॥

मघाकरेति ॥ मेषादिराशीनां क्रमेण घातकभमिदं स्यात् । यथा मेषस्य मघा वृषस्य हस्तः मिथुनस्य स्वाती कर्कस्यानुराधा सिंहस्य मूलं कन्यायाः श्रवणः तुलायाः शतभं वृश्चिकस्य रेवती धनुषो भरणी मकरस्य रोहिणी कुंभस्यार्द्रा मीनस्याश्लेषा एतद्घातनक्षत्रमित्यर्थः । तथात्रायां सत् शौभनं न । किंतु दोषदमित्यर्थः । उक्तं च—‘मघार्कस्वातिमैत्राणि मूलं श्रवणवारुणे । रेवतीयाम्यधात्रीशसार्पं मेषादिमृत्यवे ॥’ इति ॥ क्वचित् ‘धात्रमिसार्पम्’ इति पाठस्तत्राग्निः कृत्तिकानक्षत्रं कुंभस्य घातभं तदा याम्यब्राह्मादिसार्पं चेति कल्प्यमिति तदेते दोषा दाक्षिणात्यप्रसिद्धा निर्मूलाः ॥ ३० ॥

नवभूम्यः शिववह्नयोक्षविश्वेर्ककृताः शक्ररसास्तुरंगतिथ्यः ।

द्विदिशो भावसवश्च पूर्वतः स्युस्तिथयः संमुखवामगा न शस्ताः ३१

नवभूम्य इति ॥ एतास्तिथयः पूर्वतः पूर्वा दिशमारभ्य त्यङ्गोपे पंचमी । पूर्वदिशोऽष्टदिक्षु ज्ञेयाः । यथा पूर्वस्यां नवभूम्यः नवमीप्रतिपद् आग्नेय्यां शिववह्नयः एकादशी तृतीया च दक्षिणस्यामक्षविश्वे पंचमी त्रयोदशी च नैऋत्यामर्ककृता द्वादशी चतुर्थी च पश्चिमायां शक्ररसाः चतुर्दशी षष्ठी च वायव्यां तुरंगतिथ्यः सप्तमी पूर्णिमा च उत्तरस्यां द्विदिशो द्वितीया द-

शमी च ऐशान्याममावास्याष्टमी च एतास्तिथयस्तत्तद्विष्णु योगिन्याख्या इति
जीर्णाः तास्तिथयः संमुखवामगा न शस्ताः । यथा प्राच्यां गंतुः प्रतिपत्संमुखी दक्षि-
णस्यां गंतुर्वामा पश्चिमायां गंतुः पृष्ठगा उत्तरस्यां गंतुर्दक्षिणा एवं सर्वोसु दिक्षु
सर्वोस्तिथयो विचार्यास्तत्र संमुख्यो वामगाश्च तिथयो न शुभाः । अथोदक्षिणाः
पृष्ठगाश्च तिथयः शुभाः । उक्तंच स्वरोदये—‘पूर्वस्यामुदयेद्वाही प्रथमे नवमे
तिथौ । माहेशी चोत्तरस्यां तु द्वितीयादशमीतिथौ ॥ एकादश्यां तृतीयायां
कौमारी वह्निकोणगा । चतुर्थी द्वादशी प्रोक्ता वैष्णवी नैर्ऋते तथा ॥ वाराही
दक्षिणे भागे पंचमी च त्रयोदशी । षष्ठी चतुर्दशी चैव इंद्राणी पश्चिमे तथा ॥
पूर्णिमायां च सप्तम्यां वायव्ये चंडिकोदयः । नष्टचंद्रदिनाष्टम्योर्महालक्ष्मीः शि-
वालये ॥’ इति । नष्टचंद्रदिनममावास्या । विजयकल्पलतायाम्—‘पृष्ठतो
दक्षिणे वापि योगिनी गमने हिता । वामसंमुखयोर्नष्टा वायुमेवं विंचितये-
त् ॥’ इति । समरसारे अर्धप्रहरयोगिन्युक्ता । यथा—‘प्राक्सोमानल-
रक्षोवायुः पाशीशदिक्षु दर्शातैः । तिथिभिः स्थितिपदयुक्ता ह्यर्धप्रहरा तु
योगिनी शस्ता ॥’ इति । अस्यार्थः । अत्र पूर्वार्धेन योगिन्युक्ता उत्तरार्धेनार्ध-
प्रहरयोगिन्युच्यते ‘स्थितिपदे’ इत्यादिना । पदं स्थानस्थितिः । या तिथिर्य-
स्यां दिशि प्रागुक्तक्रमेणावस्थिता तदिशि तत्तत्तिथिमारभ्य सर्वयोगिन्यस्ते-
नैव क्रमेण तत्तिथिमध्ये वारद्वयं भ्रमंति । यथा द्वितीयोत्तरस्यां योगिनी तां
षोडशधा विभज्य प्रथमो विभागो द्वितीयायाः एवमुत्तरस्यामर्धप्रहरयोगि-
नीसंज्ञः द्वितीयो विभाग आग्नेय्यां । तृतीयाया अर्धप्रहरयोगिनीसंज्ञ इत्य-
ग्निमाः सर्वे विभागाः अर्धप्रहरयोगिनीसंज्ञा ज्ञेया इत्यर्थः । उक्तंच स्वरो-
दये—‘यत्रोदयगता देवी ततो यामार्धभुक्तिगा । भ्रमंती तेन मार्गेण भवे-
त्तत्कालयोगिनी ॥’ इति । उदयस्थानं देवी योगिनी । विजयकल्पलता-
यामपि—‘यत्रैता उदयं यांति भ्रमत्येवं तिथिक्रमात् । ततो यामार्धभु-
क्त्यैव योगिन्यः स्वेष्टकालिकाः ॥’ इति । ‘इनवत्तु योगिनी शस्ता’ इति
पाठे स्पष्टार्थम् । स्वरोदये तु वारयोगिन्युक्ता—‘इंद्रचंद्राग्निनैर्ऋत्या-
म्यतोयानिले हरौ । सूर्यादिषु च वारेषु वर्जयेद्धारयोगिनीम् ॥’ इति फल-
मपि स्वरोदय एव—‘जयदा पृष्ठदक्षस्था भंगदा वामसंमुखी । त्रिविधं
योगिनीचक्रमित्युक्तं ब्रह्मयामले ॥’ इति । त्रिविधत्वं तु तिथियोगिन्यर्ध-
प्रहरयोगिनीवारयोगिनीभेदतः ॥ ३१ ॥

अथ घातलघ्नान्याह—

भूमिर्ब्रह्मद्रिदिकंसूर्याग्निर्ऋतेऽंशैः शान्तिसौयकाः ।

मेषादिघातलघ्नानि यात्रायां वर्जयेत्सुधीः ॥ १ ॥

भूमीति ॥ स्पष्टार्थम् । एतदपि यात्रायां वर्ज्यम् ॥ १ ॥

अथ कालपाशाख्यौ योगौ शालिन्याह—

कौबेरीतो वैपरीत्येन कालो वारेऽर्काद्ये संमुखे तस्य पाशः ।

रात्रावेतौ वैपरीत्येन गण्यौ यात्रायुद्धे संमुखे वर्जनीयौ ॥३२॥

कौबेरीति ॥ कुबेरो देवता यस्याः सा 'सास्य देवता' इत्यण् आदिवृद्धिः अण्णन्तत्वात् ङीप् । कौबेरी उत्तरा दिक् ततः स्यङ्लोपे पंचमी । उत्तरां दिशमारभ्याऽर्काद्ये वारे दिवसे वैपरीत्येन दिक् प्रातिकोम्येन संहारमार्गेण यस्यां दिशि वारेऽस्थितिस्तस्यां दिशि कालः स्यात् । यथा रविवारे उत्तरस्यां कालः सोमे वायव्यां भौमे पश्चिमायां बुधे नैर्ऋत्यां गुरौ दक्षिणस्यां शुके आग्नेय्यां शनौ पूर्वस्यामित्यर्थः । अयमर्थः स्पष्टो रत्नसारे—'रवावुत्तरतः कालः सोमे वायव्यभागके । भौमे तु पश्चिमे भागे बुधे नैर्ऋत्यकोणके ॥ जीवे च याम्यदिग्भागे शुके चाग्नेयकोणके । शनौ तु पूर्वदिग्भागे कालचक्रं प्रकीर्तितम् ॥' इति । अथ पाशयोग उच्यते । तस्य कालस्य संमुखे संमुखदिशि कालदिशातः पंचमदिशि तस्य कालस्य पाशो गलकतनरज्जुः स्यात् । यथा रविवारे दक्षिणस्यां पाशः सोमे आग्नेय्यां भौमे पूर्वस्यां बुधे ऐशान्यां गुरावुत्तरस्यां शुके वायव्यां शनौ पश्चिमायामित्यर्थः । अथ कलमुच्यते । यात्रायामर्थयात्रायां युद्धयात्रायां समाहारद्वंद्वः । तयोर्यात्रायुद्धयोरुपस्थितयोः सतोस्तौ कालपाशौ गंतव्यदिगवस्थितौ वर्जनीयौ । तद्दिशि न गच्छेदित्यर्थः अर्थाद्वामभागदक्षिणभागयोः कालपाशौ शुभौ । तत्रापि कालो दक्षिणभागस्थ एव शुभः । पाशो वामभागस्थ एव शुभ इत्यनुक्तोपि विशेषो ज्ञेयः । उक्तं च स्वरोदये—'वारोत्थः पूर्वदिग्भागे सतः सव्येन मंदगः । यत्रस्थस्तत्र कालः स्यात्पाशास्तस्य तु संमुखः ॥ दक्षिणस्थः शुभः कालः पाशो वामदिगाश्रयः । यात्रायां समरे श्रेष्ठस्ततोऽन्यत्र न शोभनः ॥' इति । सव्येन प्रदक्षिणमार्गेण मंदगः शनैश्चरः अन्यत्र संमुखपृष्ठभागयोः । अयं कालपाशाविचारो दिवैव । रात्रौ विशेष उच्यते । तु विशेषे । एतौ कालपाशौ तु रात्रौ व्यस्तसंज्ञौ विपरीतनामकौ चिंत्यौ ज्ञेयौ । दिवा यस्यां दिशि कालस्तस्यां दिशि रात्रौ पाशः दिवा यस्यां दिशि पाशस्तस्यां दिशि रात्रौ कालः । यथा रविवारे रात्रौ दक्षिणस्यां कालः उत्तरस्यां पाश एव सर्ववारेष्वित्यर्थः । उक्तं च—'सौम्यादौ वाममार्गेण रवितः कालसंस्थितिः । तत्संमुखे भवेत्पाशो रात्रौ ज्ञेयो विलोमतः ॥' इति । सोमो देवता यस्याः सा 'सोमादृण्' इति देवतार्थे ळ्यण् णित्वादादिवृद्धिः 'यस्येति च' इत्यलोपः । ततो 'हलस्तद्धितस्य' इति यलोपः । सौमी उत्तरा दिक् तदादौ सौम्यादौ । ननु वर्ज्यत्वाविशेषाद्वात्रौ किं नाम वैपरीत्येन कृत्यमिति चेत् । उच्यते । गंतव्यदिशि कालो दक्षिणभागस्थः शुभो यथा भवेत्पाशो वामभागस्थः शुभो यथा स्यादित्येवमर्थमुक्तिरन्यथा न शुभ इत्यर्थः । 'दक्षिणस्थः शुभः कालः पाशो वामदि-

गाश्रयः' इति वचनात् । ननु कालपाशयोर्नामवैपरीत्यं स्वरोदयस्थवाक्ये कुतो नोक्तमिति चेत् । सत्यम् । साक्षात् नोक्तं परंतु स्वरोदयकर्तुरभिप्रेतमस्तीत्यनुमीयते । तथाहि । यद्यपि 'घस्रो दिनाहनी वा तु क्लीबे दिवसवास-रौ' इति कोशात् । 'दशाहं शावमाशौचं सपिंडेषु विधीयते' इति धर्मशास्त्रोक्तेश्चाहःशब्दस्याहोरात्रपरतैव । तथा 'आगामिवर्तमानाहयुक्तायां निशि पक्षिणी' इत्यादिषु निशीतिपदोपादानादहःशब्दः सूर्यदर्शनपरिच्छेद्यकाल-वाचको यथास्ति तथेहापि 'वारोऽह्नः पूर्वदिग्भागे' इत्यत्र वापरः पूर्वदिग्भागे इति वक्तव्येहःशब्दोपादानान्यथानुपपत्त्याहःशब्दः सूर्यदर्शनपरिच्छेद्यं काल-माह । तेनाहनि दिवसे ह्येवं विचारो ननु रात्रावतस्तत्र वैलक्षण्यं तद्वैलक्षण्यं नाम किं वैपरीत्यमित्यर्थः । अतः पूर्वोक्तम् 'रात्रावेतौ व्यस्तसंज्ञौ तु चित्यौ' इति । अथ कालपाशप्रसंगात् खंडरादुरुच्यतेऽस्माभिः । यथा स्वरोदये—'एषां कृष्णे तृतीयायां सप्तम्यां शूलिनो दिशि । दशम्यां धनदाशायां वायव्यां भू-तवासरे ॥ शुक्लपक्षे तु वारुण्यां चतुर्थ्यां समुदेत्यसौ । नैर्ऋत्ये च तथाष्टम्यामे-कादश्यां यमौकसि ॥ आग्नेय्यां पंचदश्यां च मासे राहुदये सति । खंडगत्या भ्रमत्येवं खंडराहुस्ततो मतः ॥' इति । यमौकसि दक्षिणस्यां । शूलिनः ईशानस्य । अतस्तस्यां दिशि तत्तिथौ राहुसद्भावाच्च गंतव्यमिति वाक्यतात्पर्यार्थः । एतासु भद्रातिथिषु भद्रामपहाय तद्विक्तोऽन्यस्यां दिशि सुखेन गंतव्यमिति । खंडे तिथिखंडे तिथ्यर्धे भद्रारहिते गमनं गतिरित्यन्वर्थत्वमपि खंडराहौ प्रतीयते । अथ सूक्ष्मोर्धः यामकाल उक्तः समरसारे—'हालातकाभसखि-यामदलैस्तु कालः सूर्यादिवासरगतो युधि वर्जनीयः । भासारमे दलति या-मदलानि भानुवार्कमादपि पुनः स्वहितार्थमूहेत् ॥' इति । रवौ हालाका-रोपलक्षितोऽष्टमोऽर्धयामः एवं सोमे तृतीयः भौमे प्रथमः गुरौ चतुर्थः शुके सप्तमः शनौ द्वितीयो युद्धे च वर्जनीय इति पूर्वार्धस्यार्थः । उत्तरार्धे तु सां-हितिका अर्धयामा उक्ताः समस्तशुभकर्मसु निषिद्धाः । ग्रंथकर्त्रापि विवाहप्र-करणेभिहिताः । अर्धयामो नाम दिनस्य रात्रेर्वाऽष्टमो भाग इति । अथार्ध-यामराहुरप्युक्तः स्वरोदये—'इंद्रवायुयमरुद्रतोयाम्निनाशिभास्करे । यामार्धमुदितो राहुभ्रमत्येवं दिगष्टके ॥' इति । अयं यामार्धराहुभ्रमो दिवसे रा-त्रौ च तुल्यो ज्ञेयो विशेषानुक्तेः । अथ तत्रैव सुहूर्तराहुरप्युक्तः—'ईशानय-मवातेंद्रक्षःसोमाग्निवारुणे । पूर्वाह्नेपि भ्रमत्येवमपराह्णेऽप्ययं क्रमः ॥ ज-लाग्निसौम्यनैर्ऋत्यशक्रानिलयमेतरे । पूर्वरात्रे भ्रमत्येव पररात्रेऽप्ययं क्रमः । दिनस्य षोडशांशेन सुहूर्तः परिकीर्तितः । एवं मौहूर्तिको राहुर्जातव्यः सु-खवेदिमिः ॥' इति । दिनस्येत्युपलक्षणं रात्रेरप्येवमेव अर्धमुहूर्तचतुर्थदिगा-णनोक्ता । रात्रौ तु षष्ठषष्ठदिगाणनोक्ता । यत्तु रामवाजपेयिभिः समरसारे उक्तम्—'प्राग्वातांतकशंभुपाशिहुतभुक्पौलस्त्यरक्षोदिशो यामार्धैरगुराह्नि पा-क्षिककुभोऽसौ षष्ठषष्ठी निशि । पृष्ठे दक्षिणतः शुभो द्विघटिकोऽसौ तुर्यतुर्याव-जकीशावाकपवनेन्द्रराक्षसमरुद्वह्नि प्रतीचीं दिशम् ॥' इति । अत्र यामार्धरा-

हौ दिने प्राच्याः सकाशात्षष्ठषष्ठदिग्गणनोक्ता रात्रौ तु प्रतीच्याः सकाशा-
त्तथैवोक्ता । उत्तरार्धे मौहूर्तिकराहौ तु दिनरात्रिविभागो नोक्तस्तद्दीकाकृता
भरतेन तथैव व्याकृतश्च यथायथा द्विषट्को मौहूर्तिको राहुः प्रातरारभ्यै-
शानीतश्चतुर्थचतुर्थदिशं मुहूर्ते मुहूर्ते याति दिनरात्र्योर्द्वान्निशान्मुहूर्ता अष्ट-
दिशां चत्वारो भ्रमास्तत्र क्रमः ऐशानीदक्षिणवायव्यपूर्वनैऋतोत्तराग्नेयपश्चिमा-
स्थितिः । तदेतन्निर्मूलं मूलवाक्यानुपलंभात् । ननु कस्तर्हि तदुक्तावाशय इति चेत् ।
सत्यम् । तदेवोच्यते । स्वरोदये हि यामार्धराहौ षष्ठषष्ठदिग्गणनोक्ता मुह-
र्तेराहौ तु दिने चतुर्थचतुर्थदिग्गणनामभिधाय रात्रौ तु षष्ठषष्ठदिग्गणनोक्ता
अनुचितेभ्यमभिधाय स्वयं स्वपथे षष्ठषष्ठदिग्गणनामुरसीकृत्य दिनरात्रिविभा-
गेन यामार्धराहुकः । मुहूर्तेराहुरीशानतश्चतुर्थचतुर्थदिग्भागेन दिनरात्रि-
विभागमनादत्योक्त इति । अथैवंविधे पाठे मूलांतरं मृग्यं । ऋषीणां तु स्व-
तन्त्रेच्छापर्यनुयोगानर्हत्वात्स्वरोदय एवमुक्तिः । एतादृशः स्थूलः सूक्ष्मो वा
राहुः कस्यां दिशि शुभोऽशुभो वेति स्वरोदय एवाभिहितम्—‘संमुखा
वामसंस्था वा यस्येयं राहुमंडली । पराजयो भवेत्तस्य वाद्यूतरणादिषु ॥
यस्य दक्षिणपृष्ठस्या द्रोणा राहुपरंपरा । सहस्रशः शतेनापि परसैन्यं निहंत-
ति ॥’ इति । समरसारेषि—‘पृष्ठे दक्षे योगिनी राहुयुक्ता यस्यैकोयं श-
त्रुलक्षं निहंति । श्रेष्ठं सर्वेभ्यो बलेभ्यस्तदेव संक्षेपोयं सर्वसारोभ्यधापि ॥’
इति । ननु योगिनीकालपाशवारयोगिनीमृतपक्षखंडराह्यादिभिः स्थूलैर्दोषै-
रर्धयामराह्यादिभिः सूक्ष्मैश्च स्वरोदयस्थैस्तथा सांहितिकैश्चायनशूलनिषिद्धमा-
सवारशूलनक्षत्रनिषिद्धनक्षत्रपारिषदंमृतपक्षादिभिश्च दोषैर्वात्रादिनानुन्मेष-
एव । तथाहि रवौ पूर्वस्यां वारयोगिनी दक्षिणस्यां पाशो दिवा रात्रौ तु कालः
पश्चिमायां वारशूलं उत्तरस्यां कालो दिवा रात्रौ तु पाशः विदिशस्तु महा-
दिगंतर्गतएव ‘प्रादक्षिण्यं चैव मासादिपूर्वा’ इति श्रीपत्युक्तेः । एवं सति
रविवारे कस्यामपि दिशि यात्रा न स्यादन्ये पुनर्दोषा मृतपक्षादयो विचार-
णीयाः । एवं सति एवं सोमवारादिष्वपि यथासंभवं दोषा ऊहनीया इति प्रागु-
क्तदोषवज्ज्ञापिताः । अत्र समाधिः । अयं सर्वोपि स्वरोदयस्थो मृतपक्षयोगिनी-
कालपाशादिस्थूलसूक्ष्मदोषविचारो युद्धयात्रायामेव बहुधा विचार्यः प्रकर-
णस्यापि नियामकत्वात् । तथाहि । सर्वेष्वपि स्वरोदयग्रंथेषु नरपतिजयचर्या
उच्यते । सा च युद्धं विना न संभवति । अतएव स्वरोदयबले प्रोक्तम्—‘पु-
ष्यैरपि न योद्धव्यं यावद्धीनः स्वरोदयः । स्वरोदयबले प्राप्ते योद्धव्यं शस्त्र-
कोटिभिः ॥’ इति । तथा चतुरशीतिचक्रांत्युक्तम्—‘एतानि सर्वचक्राणि
ज्ञात्वा युद्धं समारमेत् । जयेदिह न संदेहः शक्रतुल्येपि वैरिणि ॥’ इति ।
तथा भूबलेप्युक्तम्—‘इमानि भूबलान्यत्र ज्ञात्वा यः प्रविशेद्वृणम् । अर-
यस्तस्य नश्यति मेवा वातहता यथा ॥’ इति । एवं सति सर्वतोभद्रकालदंष्ट्र-
सूर्यचंद्रकालानलचक्राणि युद्धएव विचार्याणि यथासंभवमन्येषु शुभमकृत्येष्व-
पि विचार्याणि । दक्षं च तत्रैव—‘काभालाभं सुखं दुःखं जयं चैव पराजय-

म् । चन्द्रकालानले चक्रे ज्ञानं संशयवर्जितम् ॥' इति । तथा 'यथा जन्मवि-
वाहे च संग्रामे विग्रहेपि च । घोरकालानलं चक्रं ज्ञात्वा कर्म समारभेत् ॥'
इति । अथ सामान्ययात्रायामप्यावश्यकानावश्यकवशेन यथासंभवं सांहि-
तिकदोषहानिर्विचार्या । अन्यथा हि सर्वेषां स्वरोयस्थानां सांहितिकानां च
स्थूलसूक्ष्मदोषाणां त्यागो वर्षसहस्रेणापि दुःशकः स्यात् । तत्रापि गुणानां
भूयस्त्वं दोषाणां चाल्पत्वमंगीकृत्य निखिलकृत्यं निर्वाह्यम् । उक्तं च श्रीपति-
ना—'समस्तगुणसंपदां न खलु लब्धिरल्पैर्दिनैर्गुणप्रचुरता ततो बहुमता
च दोषाल्पता । न भूरिगुणसंचये प्रभवतीह दोषाल्पको ह्युदर्चिषि हुताश-
ने सलिलबिंदुरेको यथा ॥' इति । तत्रापि महादोषः पापग्रहवेधयुतिकर्तरी-
महापातादिश्रेयस्तदावश्यं वर्ज्य एव । यदि तत्समः प्रतीकारकारको गुणो न भवे-
त् । उभयसंभवे हि प्रबलदुर्बलविचारः कार्यः । तदप्युक्तं श्रीपतिना—
'एकोपि हंति गुणलक्षमपीह दोषः कश्चित्परो यदि गुणोस्ति न तद्विरोधी ।
मद्यस्य बिंदुरपि पावनपंचगव्यं संपूर्णमत्र कलशं मलिनीकरोति ॥' इत्यास्तां
प्रसक्तानुप्रसक्तेन ॥ ३२ ॥

अथ पारिघदंडाख्यं दोषमनुष्ठुभाह—

भानि स्थाप्यान्यब्धिदिक्षु सप्तसप्तानलक्षतः ।

वायव्याग्नेयदिक्संस्थं पारिघं नैव लंघयेत् ॥ ३३ ॥

भानीति ॥ अब्धिदिक्षु चतुर्दिक्षु अनलक्षतः कृत्तिकातः सप्त भानि पूर्व-
स्थां स्थाप्यानि मघातः सप्त भानि दक्षिणस्थां स्थाप्यानि अनुराधातः सप्त भानि
पश्चिमायां स्थाप्यानि धनिष्ठातः सप्त भान्युत्तरस्थां स्थाप्यानि तत्र वायव्याग्ने-
यदिगुपनिबद्धा रेखा पारिघदंडः स्यात् सर्वथा नैव लंघयेत् । चक्राकृतिरियम् ।
यदाह नारदः—'क्रमाद्विस्वारभानि स्युः सप्तसप्ताभिः कक्षतः । पारिघं लंघ-
येदंडं नाग्निश्चसनदिग्गतम् ॥' इति । कश्यपोपि—'अग्निधिष्ण्यात्सप्त सप्त
क्रमाद्विष्ण्यानि पूर्वतः । वायव्यग्निदिगतं दंडं पारिघं तु न लंघयेत् ॥' इति ।
ननु प्रागादिदिङ्मन्यस्तानां नक्षत्राणां प्रयोजनं किं नोक्तम् । पारिघदंडाख्या-
नार्थत्वं तु धनिष्ठादिचतुर्दशभानि वायव्याग्नेयदिशोः पूर्वभागे स्थाप्यानि ।
मघादिचतुर्दशभानि तयोरेव दिशोः पश्चिमविभागे स्थाप्यानीत्येवमर्थकप-
द्योपनिबन्धनेन स्यात् । उच्यते । स्पष्टवान्नोक्तम् । तथाहि प्राग्द्वारिकैः
कृत्तिकादिकसप्तनक्षत्रैः पूर्वस्थां यात्रा प्रशस्ततमा । एवं दक्षिणस्थां
मघादिसप्तमैः । पश्चिमायामनुराधादिसप्तमैः । उत्तरस्थां धनिष्ठादिसप्तमैः ।
अयमर्थो यात्राप्रकरणे—'क्रमाद्वारभानि स्युः' इति नारदकश्यपाद्युक्ते-
र्लभ्यते । किंच त्रिविधप्रतिशुक्रविचारेपि दिग्द्वारभानामुपयोगोस्ति । यदा-
ह्यात्रिः—'यदिगतः समुदयेद्विचरेद्यत्र गोलके । यद्द्वारमेषु विचरेन्निविधं
प्रतिभार्गवम् ॥' इति । श्रीपतिश्च—'विचरति च भचक्रे येषु दिग्द्वारमेषु'
इति । अन्यच्च गृहप्रवेशे पूर्वादिदिग्द्वारेषु गृहेषु तत्तदिङ्मन्यैः प्रवेशश्चोक्तः ।

तदुक्तं वसिष्ठेन—‘यद्दिग्द्वारं मंदिरं तद्दिगक्षैरुक्तक्षैः स्यात्संनिवेशो न सर्वैः ॥’ इत्यादीनि प्रयोजनानि ध्येयानि । तत्र प्रस्तुते पारिषदंबोकेरेवं ज्ञायते । यद्वनिष्ठादिचतुर्दशभानि प्रागुत्तरदिशोर्यात्रायां प्रशस्तानि । मघादिचतुर्दश भानि दक्षिणपश्चिमदिशोः प्रशस्तानि । तत्र स्वदिशि प्रशस्तमानि अन्यदिशि प्रशस्तानि । यथा मघादिसप्तभानि पश्चिमायामनुराधादिसप्तभानि दक्षिणस्यां प्रशस्तानीत्यर्थः । अतएवाह दुर्गादित्यः—‘प्राग्दिगतैरुद्दिग्दशमुद्दिगतैः प्राग्दिशं मनक्षत्रैः । दक्षिणपरां तदा दिशमपरगतैर्दक्षिणां यायात् ॥’ इति । भानि राशयो मेषाद्याः नक्षत्राणि कृत्तिकादीनि । यच्चनेश्वरोऽपि—‘प्राचीमुद्दिग्वारिमिरत्र यायात्प्राग्द्वारमैश्वरोऽपि प्युदीचीम् । तथैव याभ्यामपराश्रितैर्मैयाभ्याश्रयैश्चाप्यपरां प्रयायात् ॥’ इति । एतेन—‘नो गच्छेदुत्तराशां त्रिदशपतिककुम्भैर्न याभ्यप्रतीच्यैः’ इति वदन् महेश्वरः प्रत्याख्यातो भवति । मूलवाक्यानुपलंभात् । किंतु सर्वथा प्रागुदयनक्षत्रैर्दक्षिणां पश्चिमां च नैव गच्छेत् । तथा दक्षिणपश्चिमनक्षत्रैः प्रागुदीचीं च नैव गच्छेत् पारिषदंबसत्त्वात् । यदाह यात्रायां वराहः—‘दिशिदिशि बहुलाद्यास्सारकाः सप्त लेख्याः पवनदहनदिवस्थस्तिर्यगस्युप्रदंडः । सुरपतिरपि कृच्छ्रं याति तं लंघयित्वा नहि भवति विरोधो दिक्षु दंडैकगासु ॥’ इति ॥ ३३ ॥

अथ कस्यचिद्विदिग्गमनं चिकीर्षितं तदा पृथङ्नक्षत्रोपदेशाभावात्तासु विदिक्षु भाग्नेय्यादिषु कैर्नक्षत्रैर्गमनं स्यादित्याशंक्य विदिक्षु नक्षत्राणि आवश्यकत्वे पारिषदंबापवादं च वसंततिलकावृत्तेनाह—

अग्नेर्दिशं नृप इयात्पुरुहूतदिग्भै-

रेवं प्रदक्षिणगता विदिशोऽथ कृत्ये ।

आवश्यकोऽपि परिषं प्रविलंघ्य गच्छे-

च्छूलं विहाय यदि दिक्तनुशुद्धिरस्ति ॥ ३४ ॥

अग्नेरिति ॥ नृपः पुरुहूतदिक प्राची तदुत्थैः कृत्तिकादिसप्तनक्षत्रैः अग्नेर्दिशमाग्नेयीमियाद्वच्छेत् । एवमनेन प्रकारेण प्रदक्षिणगता सृष्टिमार्गेणास्थिता विदिशो नैर्ऋत्यादीर्गच्छेत् । यथा दक्षिणदिक्स्थैर्मैर्मघादिसप्तभिर्नैर्ऋती दिशं गच्छेत् । प्रतीचीस्थैरनुराधादिसप्तभिर्मैः वायव्यां गच्छेत् । उदीचीस्थैर्धनिष्ठादिसप्तभिर्मैः ऐशानीं गच्छेदित्यर्थः । यदाह नारदः—‘आग्नेयीं पूर्वदिक्स्थैर्विदिशस्त्वेवमेव हि ।’ इति । अस्यार्थ स्पष्टमाह गुरुः—‘प्राग्द्वारिकैश्च नक्षत्रैराग्नेय्यां शोभना गतिः । दक्षिणस्थैश्च नैर्ऋत्यां वायव्यां वारुण्येऽपि । ऐशान्यां दिश्युदक्स्थैर्यात्रातीव शुभप्रदा ॥’ इति । अथ पारिषदंबापवाद उच्यते—अथेति ॥ आवश्यकं कृत्ये अवश्यकर्तव्ये गमनादिकृत्ये पारिषमपि पारिषदंबमपि प्रविलंघ्य लंघयित्वा नृपो गच्छेत् । परंतु शूलं

वारशूलं नक्षत्रशूलं च विहाय त्यक्त्वा यदि दिक्नुशुद्धिरस्ति स्यात् । अस्ती-
ति स्यादित्यस्यार्थेऽव्ययम् । पूर्वादिचतुर्दिक्षु मेषादयस्त्रिरावृत्ता दिग्नाशयः
स्युस्तएव तस्यांतस्यां दिशि दिग्गमशब्देन व्यवहियंते तेषां शुद्धिः शुभफल-
दातृग्रहानुकूल्यसाहित्यं स्यात् । यदाह श्रीपतिः—‘प्रयोजनेष्वात्यधिकेषु
भूपतिर्विलंब्य रेखामपि पारिधीं व्रजेत् । विहाय दिक्शूलसमाह्वयानुद्ध्यदि
स्वदिग्गमविशुद्धिराप्यते ॥’ इति । उद्भुशब्देन वारोऽप्युपलक्ष्यते । यतो
वराहेण—‘उलंघ्य दंडमपि काममियान्नरैर्द्रः शूलं विहाय यदि भस्य विल-
ग्नशुद्धिः ॥’ इत्यत्र शूलं विहायेति सामान्यतोऽभिधानात् । अत्र दिग्नाशी-
नाह नारदः—‘दिग्नाशयः स्युः क्रमशो मेषाद्याश्च पुनः पुनः’ इति । फल-
माह वसिष्ठः—‘पूर्वादिदिक्षु मेषाद्याः क्रमादिगद्गारराशयः । तत्तच्छुद्धि-
शात्सर्वे तद्दिग्यातुः शुभप्रदाः ॥ तद्गर्गाश्च तदंशाश्च ज्ञातव्या वै तथाविधाः ॥’
इति ॥ ३४ ॥

अथानावश्यकत्वेऽपि पारिघदंडापवादे चिकीर्षिते सर्वदिग्द्वारकनक्षत्राणि
वक्त्रीग्रहस्य केंद्रगत्वादिनिषेधं चेद्ववञ्जयाह—

मैत्रार्कपुण्याश्विनिमैर्निरुक्ता यात्रा शुभा सर्वदिशासु तज्ज्ञैः ।
वक्त्री ग्रहः केंद्रगतोऽस्य वर्गो लग्ने दिनं चास्य गमे निषिद्धम् ३५

मैत्रार्क इति ॥ मैत्रमनुराधा अर्को हस्तः पुष्यः प्रसिद्धः आश्विनमश्विनी
पुष्यश्चतुर्भिर्नक्षत्रैः कृत्वा सर्वदिशासु प्राच्यादिचतुर्दिक्षु तज्ज्ञैर्ज्योतिर्विद्भि-
र्यात्रा गमनं शुभा शुभफलदा निरुक्ता । यदाह वसिष्ठः—‘पुष्यार्काश्विन-
मैत्राणि सर्वदिग्द्वारभानि च । सर्वदिक्ष्वपि यात्रायां सर्वकामार्थदानि च ॥’
इति । नारदः—‘पुष्ये मैत्रे करेऽश्विन्यां सर्वांशागमनं शुभम्’ आशा
दिशः । श्रीपतिरपि—‘हस्तः पुष्यो मैत्रमप्याश्विनं च चत्वार्याहुः सर्वदि-
ग्द्वारभानि’ इति । यत्तु बालबोधिण्याम्—‘पूर्वाद्याः शनिचंद्रगीष्पतिबुधा-
दिलेषु शुके कुजे नोगम्याः क्रमशस्तथा परिहरेत्पार्चीं च मूर्लेद्रयोः । याम्ये
च श्रवणादिषट्सु विधिमे पुष्ये प्रतीचीं त्यजेत्सौम्यां चोत्तरफाल्गुनेष्वपि त-
था हस्ते च यायाहुधः ॥’ इति । प्रागादिचतुर्दिक्षु श्रवणाश्विपुष्यहस्तानां
क्रमेण त्याग उक्तः स निर्मूलत्वादुपेक्ष्यः । किंच यद्येषामस्ति निषेधो वसिष्ठा-
दीनामभिमतः स्यात्तदा ‘पुरुहूतदिशं पुरंदरक्षे’ इत्यादिनक्षत्रशूलपथे हि वि-
ष्णुशाके याम्यदिशं त्वजाम्निधिष्यं ज्वलनार्थदिशं विधातृपुष्यौ शूलास्वात्य-
थासौम्यमर्थमार्के (?) इति । एवमेव वादिनामाशयो व्याख्येयः । बालबोधिनी-
वज्रिभं वाक्यं तु दूरापास्तमेव । अन्यच्च पुष्याद्यष्टभानां कचित्सार्वदिग्द्वारि-
कत्वं स्मर्यते । यदाह गुरुः—‘पुष्याश्विहस्तमैत्राणि पौष्णवैष्णवसौम्यभम् ।
चासवं सर्वदिक्ष्वाशु यात्रायां शोभनानि हि ॥’ इति । वराहोऽपि—‘स-
र्वद्वारिकसंज्ञितानि गुरुभं हस्ताश्विमैत्राणि च श्रेष्ठान्यैद्वपौष्णविष्णुवसुभा-
न्याधैः सहाष्टौ सदा’ इति । तत्राष्टानामपि सार्वदिग्द्वारिकत्वं स्मर्यते । चतु-

र्णों का कथा बहुवचनसंवादात् । तत्र मृगरेवतीश्रवणधनिष्ठानां सर्वद्वारि-
 कत्वमावश्यकगमनेऽभ्यनुष्ठानार्थं तत्र यदि पुण्यादीनि भानि दिग्विशेषेण
 त्यजेरन् तदा बहुदिक्त्वं स्यात् न सर्वदिक्त्वम् । तत्र को विशेषः सर्वदिक्त्व-
 बहुदिक्त्वयोः । उच्यते । सर्वशब्दः शक्तिवस्तुमात्रवचनः तत्र वस्तुसंघं गृ-
 हीत्वैकस्योपपत्तिः सर्वः पदार्थ इति । तस्यैव द्वित्वे च सर्वौ पदार्थौ इति
 भवति । सर्वे इत्यत्र तु वस्तुसंघतो न बहुत्वं सर्वशब्देनोच्यते तदेव वचसा
 द्योत्यते । अत्र सर्वे इति बहुवचनेन त्रिचतुरादयः पदार्था उच्यन्ते बहुशब्देन
 त्रय एवोच्यन्ते नाधिकाः । बहूनामत्रयस्वेत्युक्ते चतुरादिशब्दासन्निधाने त्रय एव
 निर्मम्यन्ते । किमत्र प्रमाणं इति चेच्छृणु । मीमांसायां एकादशोऽध्याये वसं-
 ताप कर्पिजलानालभेतेति वैदिके वाक्यविचारे वसंताप वसंत इत्यर्थः । छां-
 दसम् । कर्पिजलाः पक्षिविशेषाः तानालभेत हन्यात् । तत्र कर्पिजलानिति
 बहुत्वं तावत् गम्यते ते श्यादयः परार्धावधिकाः कर्पिजलास्त्रयो वा चत्वारो वा
 पंच वेति विकल्पेनालब्धव्या उत त्रय एवेति संशयः । तत्रैवं पूर्वपक्षः । कर्पिज-
 लानिति बहुवचनेन द्वित्वातिरिक्तसंख्या सामान्यरूपेणाभ्यधायि तद्विशेषाकां-
 क्षायां सखां श्यादिपरार्धान्तातिरिक्तसंख्याविशेषाभावात् श्यादिसंख्याविशेषा
 आक्षिप्यन्ते । नच तत्र त्रयोपि चत्वारोपि पंच हंतव्या इति संख्यांतरमेव तत्र
 प्रतीयते न श्यादयः । नच कर्पिजलत्वावच्छेदकावच्छिन्नाः कर्पिजला हंतव्या
 इति वाच्यातथा सत्येकस्मिन्नेव यागे कृते जगतीतलवर्तिनां सर्वेषां कर्पिजलानां
 विनाशप्रसंगस्तस्माद्यथाप्राप्तानां त्रिचतुरादीनां तेषामेव विकल्पेनालभ इति ।
 उक्तं च जैमिनिना पूर्वपक्षसूत्रेण बहुवचनेन सर्वप्राप्तैर्विकल्पः स्यादिति । सिद्धांत-
 स्तु घटानानयेतिवदुच्चारितस्य बहुवचनांतस्य शब्दस्य चतुरादिशब्दोपादा-
 नमंतरेण त्रित्वमात्रं वाच्यम् । तावतैव बहुत्वोपपत्तेः । अतिरिक्ताक्षेपे च प्रमा-
 णाभावः । तस्मान्नय एव कर्पिजला हिंस्याः । उक्तं च जैमिनिना—‘प्रथमं वा
 निबन्धेत कारणादतिक्रमः स्यात्’ इति सिद्धांतसूत्रेण । अतएव बहुत्वं
 त्रित्वे पर्यवस्यतीति लोकोक्तिः साधीयसी । एवं प्रस्तुतेपि विषये दृष्टिः ।
 नच प्रथमोक्तेः साधुव्याख्यानार्थं बहव इत्यादौ प्रवृत्तिगतबहुत्वव्यंजकबहु-
 वचनोपपत्तिः बहुरोदन इत्यत्र बहुवचनं कस्माच्च भवति । सत्यम् । नात्र
 बहुशब्देन संख्योच्यते । किंतु वैपुस्यम् । तस्माद्बहुशब्देन त्रित्वसंख्योच्यते ।
 सर्वशब्देन त्रित्वसंख्या ननु चतुरादिका अतोत्र मतभेदः । ननु पुण्यादीनां
 सर्वदिक्त्वे समर्थिते सत्यपि नैव सर्वदिक्त्वोपपत्तिः यावता वारशूलं मत्वा
 तद्विगर्जनाद्विक्रयमेवावशिष्यते तेन बहुदिक्त्वमेवोपपद्यते इति । उच्यते ।
 नैतावता भवदिष्टं सिध्यति । ‘प्राचीं श्रवणशक्राभ्याम्’ इत्यादिना नक्षत्रवि-
 शेपे दिग्विशेष इत्यादिप्रतीयते वारशूले नायमर्थ उच्यते । रविवारे पश्चिम-
 शूलं सोमे पूर्वत्यादि । अतः बहुदिक्त्वसर्वदिक्त्वप्रतिपादकयोरन्यतरस्य सर्व-
 दिक्त्ववाक्यस्य सबलत्वे निर्णीते तृतीयेन वारशूलेन सर्वदिक्त्वं व्याहृतं यद्यपि
 तथापि नियतबहुदिक्त्ववाक्यात् सबलमेव । नहि यथा वालिमुप्रीवयोर्युध्य-

मानयोर्भगवता रामेण वालिनि हते वालिनि सुग्रीवापेक्षया दौर्बल्यं मन्यन्ते शू-
 रासिमानिन इति । किंच । दक्षिणाशायां धनिष्ठोत्तरार्धादिपंचकं त्याज्यमि-
 त्युक्तं तत्राश्विनीत्यागे धनिष्ठादिषट्कं त्याज्यमित्येवं कस्मान्नोक्तम् । नच प्रेत-
 दाहवृणकाष्टसंग्रहादिनिषेधार्थं तथाभिधानमिति वाच्यम् । वाक्यान्तरे हि
 प्रतिपदमेव पंचकस्य निषेधात् । यदाह वसिष्ठः—‘वसुभस्योत्तरार्धाच्च पंच-
 धिष्ण्येषु सर्वदा । याज्यदिग्यायिनां वृणां न मुहूर्तो जयप्रदः ॥’ इति । अ-
 न्यच्चापरे आहुः । पश्चिमे पुष्यस्त्याज्य इत्युच्यते च । श्रीपतिना तु—‘हस्तः
 पुष्य’ इत्यादिना पुष्यस्य सर्वदिग्द्वारगत्यमुक्त्वा नक्षत्रप्रकरणे—‘ग्रहेण विद्धो-
 प्यशुभान्वितोपि विरुद्धतारोपि विलोमगोपि । करोत्यवश्यं सकलार्थसिद्धिं वि-
 हाय पाणिग्रहमेव पुष्ये ॥’ इत्युक्तम् । अत्र हि ‘विलोमग’ इति पदं टीकाकृन्म-
 हादेवो विलोमगः प्रतीच्यादिगमनविरुद्धोपि तत्र शुभ इति शब्दार्थं व्याख्यत्
 तस्यायमाशयः । पुष्यो हि प्राचीनक्षत्रं तद्दक्षिणस्यां पश्चिमायां वा पारिष-
 द्द्वसत्त्वाद्विदिगमनप्रतिबंधकर्तुं सदपोद्यते । तत्र ‘द्विर्बद्धं सुबद्धं भवति’
 इति न्यायात्पुष्योपि सर्वदिग्द्वारग एव । यथेवं हस्तेष्वपवादः पुष्यवत्कार्यः
 स्यात्तुल्यन्यायत्वात् । एककर्तृकेनैव वाक्येन सर्वदिग्द्वारत्वे सिद्धे पुनरन्येना-
 भिधानं व्यर्थं स्यात् । तस्मान्नैव शक्यं वक्तुमतः प्रागुक्तमेवोपोद्बलकं सत् ।
 यथेवं कस्तर्हि विलोमग इत्यस्यार्थः । केचिदाहुः । विलोमं विपरीतं गच्छतीति
 विलोमगः । यथा—‘तेषां संक्षेपोऽयं प्रकृतेरन्यत्वमुत्पातः’ इति वराहोक्ते-
 र्यदोत्पातेन विलोमगामित्वं पुष्यस्य स्यात्तदापि न दोषः । यथा भौमस्योष्णा-
 दिपंचविधं वक्रत्वमुक्तं तत्रोष्णं वक्रम् । ‘स्वस्वोदयर्क्षाश्रवमेष्टमे वा सप्तर्षगे वा
 क्षितिजे प्रतीपे । तद्वक्रमुष्णाह्वयमेव तत्र वहेर्भयं व्याधिभयं जनानाम् ॥’ इति
 वसिष्ठेन सलक्षणमुक्तम् । तत्रैतादृशं वक्रं न कदाचित्संभवति तथापि
 उत्पातवशाद्गणितविरुद्धापि वक्रगतिः स्यात्तदर्थं फलोपन्यासः । एवं पुष्यवक्रत्व-
 मप्यालोच्यम् । एतद्व्याख्यानं निर्मूलत्वादुपेक्ष्यम् । यथोष्णस्य वक्रस्यासंभ-
 वस्तथा पितृचरणैष्टोढरानंदे भौमचारे सम्यक् प्रतिपादितम् । अन्ये त्वाहुः । वि-
 लोमगोपि विलोमग्रहाधिष्ठितोपि शुभः ‘एकार्गलहतं धिष्ण्यं क्रूराक्रांतं च वि-
 द्भम् । उत्पातदूषितं यत्तद्यात्रायां भंगदं सदा ॥’ इति वसिष्ठादिवाक्यात् ।
 क्रूरस्य वक्रिणो मार्गिणो वा योगो दुष्ट एव । अतएवाशुभान्वितोपि पुष्यः
 सकलार्थसिद्धिदातेत्युक्तम् । अनेन तु सौम्यस्य गुर्वादेर्वक्रिणो मार्गिणो वा
 दुष्टएवाशुभान्वितोपि अशुभफलदाता न स्यात् । तच्चित्यम् । मूलभूतार्षवा-
 क्यानुपलंभात् । यत् वक्रिसौम्यग्रहयोगेप्यशुभफलदाता पुष्यो न भवेदिति
 ‘क्रूरेर्विद्धो युतो वापि पुष्यो यदि बलान्वितः । विना पाणिग्रहं सर्वमंगले त्विष्टदः
 सदा ॥’ इति । वसिष्ठादिवाक्यान्यप्येवमर्थकानि संति न कुत्रापि विलोमग
 इत्यभिहितम् । किंच सौम्यवक्रिग्रहाधिष्ठितोश्विन्यादिभगणश्चेत्तदाऽश्विन्यादे-
 र्दोषवत्ता भवन्मते प्रसज्यते सा चाप्रसिद्धा । अन्यच्च ग्रहाधिष्ठितत्वं लक्षणया

व्याक्रियते मुख्यार्थसंभवे सा प्रयुक्ता । अस्ति च मुख्यार्थसंभवो यदुत्पातादिना नक्षत्रस्य वक्रत्वमिति । अपरे पुनराहुः । विलोमा उत्पातास्तैः सह गच्छतीति विलोमगः त्रिविधोत्पातैर्यदि पुण्यो निहतोपि तदापि शुभ इति । तदपि न । पुण्यस्त्रिविधोत्पातहतो द्रष्ट एव । यदाह वसिष्ठः—‘मृगगणमध्ये सिंहो ह्युदुगणमध्ये तथैव पुण्यश्च । निजबलसहितोप्येवं त्रिविधोत्पातैर्न शक्तिमा-
 निहतः ॥’ इति । तस्माद्विलोमग इत्यस्यार्थश्चित्यः । ननु नक्षत्रविशेषे अश्वि-
 न्यादौ विहितत्वप्रतिषिद्धत्वाभ्यां विकल्पः । यथा षोडशीग्रहणाग्रहणयोः न पुनरुत्पन्नबलयोः । यथौदुम्बर्याः सर्ववेष्टनस्पर्शनप्रतिपादिकयोः स्मृत्योः । तत्रहि स्पर्शनस्मृतेः प्रत्यक्षदृश्यो वेदः प्रमाणमौदुम्बरीं स्पृष्ट्वोद्वायेदिति । स-
 र्ववेष्टनस्मृतेस्तु प्रत्यक्षदृश्यमूलवेदानुपलम्भः । एतच्च स्मृतिचरणे सम्बन्धगुणपा-
 दितं वार्तिककृता । एवमश्विन्यादिविषयकसार्वदिग्द्वारकप्रतिपादकस्य ‘इक्षः पुण्यः’ इत्यस्य वाक्यस्य वसिष्ठादिमुनिवाक्यानि प्रमाणानि । निषेधवाक्यं तु चिन्त्यम् । मूलमित्युत्पन्नबलत्वाद्विकल्पोपि न संभवति । तस्मान्मैत्रार्क-
 पुण्याश्विनानां भानां सार्वदिग्द्वारिकत्वं सिद्धम् । तत्र सर्वशब्दग्रहणाद्वा ‘अग्नेर्दिशं नृप इयात्’ इत्यादिना वा विदिक्ष्वाग्नेयादिदिक्ष्वपि मैत्रादिमिर्या-
 ओषितेति भावः । यदाह वसिष्ठः—‘सर्वस्मिन्नपि समये सर्वासु च दिग्वि-
 दिक्ष्वेव । सार्वद्वारिकधिष्यान्यतिशुभदादुप्यखिलनृणाम् ॥’ इति । अत्र सार्वद्वारिकधिष्यानामेव सर्वकालगामित्वमुक्तम् । रत्नमालायां तु श्रवण-
 मृगशीर्षहस्तपुण्याणामुक्तम् । तच्च गुरुक्तसार्वदिग्द्वारिकत्वाभिप्रायेण । अनु-
 राधाश्विन्योस्तु सर्वमतेन सर्वकालगामित्वम् । तदा कालविशेषे निषेधे क्षि-
 प्रग्रहणं अश्विनीरहितं ध्येयम् । मृदुग्रहणमनुराधारहितं ध्येयम् । गुरुमते रेवतीरहितमपि । चरग्रहणं धनिष्ठाव्यतिरिक्तं गुरुमते एव द्रष्टव्यम् । एवम-
 श्वानां सार्वदिग्द्वारिकत्वं सर्वकालगमार्थम् । चतुर्णां पुनर्मैत्रादीनां दिक्षु या-
 त्रार्थमपि सार्वदिग्द्वारिकत्वमित्यलमतिप्रसंगेन । वक्त्री ग्रह इति वक्रं विप-
 रीतं गमनं यस्य भौमादेः स वक्त्रीग्रहश्चेत्कैव्रगतः स्यात्स गमे यात्रायां नि-
 षिद्धः । अथवास्य वक्त्रीग्रहस्य लग्ने वर्गः षड्वर्गश्चेत्स्यात्तदापि भंगदः । अथवा
 अस्य वक्त्रीग्रहस्य दिनं वारोपि स्यात् सोपि निषिद्धः । यदाह वराहः—‘एकोपि
 वक्रोपगतो नराणां शुभोऽशुभो वापि चतुष्टयस्थः । वर्गोपि वास्योदयगो वि-
 नाशं बहुप्रकारं कुरुतेऽध्वगानाम् ॥’ इति । श्रीपतिनापि—‘नेष्टश्चतुष्टये
 वक्त्री तद्गर्गोपि विलम्बतः । करोति बहुधा नाशं तद्धारोपि/ मियासताम् ॥’
 इति । चतुष्टयं केंद्रम् । यत्तु वसिष्ठेनोक्तम्—‘एकोपि वक्रगः खेटो लग्नस्थो
 वारिराशिगः । नीचस्थो वा तदंशस्थो यात्राफलविनाशनः ॥’ इति । वारि-
 राशिश्चतुर्थस्थानम् । नारदेनापि—‘विलोमगो ग्रहो यस्य यात्रा लग्नोपगो
 यदि । तस्य भंगप्रदो राशस्तद्गर्गोपि विलम्बगः ॥’ इति । तद्गर्गोपि ग्रहस्य लग्ना-
 दिस्थितत्वे दोषाधिक्यं सूचयितुम् । तर्हि कस्य वारे गमनं कार्यमित्याह
 वसिष्ठः—‘बलप्रदस्य खेटस्य वारवर्गः शुभप्रदः । इतरग्रहवारादियात्रायाम-

शुभप्रदम् ॥' इति । अत्र केचित् 'नेष्टश्चतुष्टये वक्रः' इति पाठमादृत्य वक्रं मंगलमिति व्याचष्टुः । 'आरो वक्रः क्रूरदृक् चावनेयः' इति वराहोक्तेः । तत्र वक्रमस्यास्तीति वक्रः । अर्शभादित्वादच् वक्री ग्रह एवेत्यर्थः । अत्रापि 'एकोपि वक्रगः खेट' इति 'विलोमगो ग्रहो यस्ये'ति च वसिष्ठनारदादिवाक्यान्यनुकूलानि । वक्रीति पाठे मत्वर्थीये इतिप्रत्यये सति वक्रीति रूपसिद्धौ भौमस्य गंधोपि नास्ति ॥ ३५ ॥

अथायनशुद्धिर्मिद्ववप्राछंदसाह—

सौम्यायने सूर्यविधू तदोत्तरां प्राचीं व्रजेत्तौ यदि दक्षिणायने । प्रत्यग्यमाशां च तयोर्दिवानिशं मिन्नायनत्वेऽथ वधोऽन्यथाभवेत्

सौम्यायन इति ॥ यदि सूर्यचंद्रौ सौम्यायने उत्तरायणे गतौ स्यातां तदा उत्तरां प्राचीं वा व्रजेत् । तदिहमुखा यात्रा शुभेत्यर्थः । यदि तु रविचंद्रौ दक्षिणायनगतौ स्यातां तदा प्रतीचीं दक्षिणां वा व्रजेत् । यदाह पराशरः—'चंद्राकौ दक्षिणगतौ यायाद्याभ्यां परां प्रति । सौम्यायनगतौ यायात्प्राचीं सौम्यां दिशं प्रति ॥' इति । अथ तयोः सूर्याचंद्रमसोर्मिन्नायनत्वे अयनभेदे सति दिवानिशं व्रजेत् । यथा सूर्यो यस्मिन्नयने तां दिशमुत्तरां दक्षिणां वा दिवा दिवसे यायात् । यदा चंद्रो यस्मिन्नयने तां दिशमुत्तरां दक्षिणां वा निशि रात्रौ यायात् । अत्रोत्तरस्यां पूर्वस्या अतर्भावः दक्षिणस्यां पश्चिमाया इत्यपि ध्येयम् । अत्र संमतिर्विध्यते । अथान्यथा चेत्कुर्यात्तदा वधो मरणं भवेत् । यथामिन्नायनत्वे सति सूर्यो यस्मिन्नयने तां दिशं यदि रात्रौ गच्छेत् चंद्रश्च यस्मिन्नयने तां दिशं दिवसे गच्छेत्तदा यातुर्वधो भवेदित्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—'यात्रेष्टसिद्धिर्दाकैर्द्वोरेकायनगयोस्तयोः । मिन्नायनगयोरहि निशि चेदन्यथा वधः ॥' इति नारदोपि—'रवींद्रयनयोर्यानमनुकूलं शुभप्रदम् । तदभावे दिवारात्रौ यात्रा यातुर्वधोऽन्यथा ॥' इति । तदभावे एकायनत्वाभावे दिवा रात्रौ यात्रा गमनं स्यात् । स्पष्टं व्याख्यानं प्राग्वत् ध्येयम् । तदुक्तं रत्नकोशे—'दिनकरकरप्रतप्तां मकरादावुत्तरां च पूर्वां च । यायाच्च कर्कटादौ याम्यामाशां प्रतीचीं च ॥' इति । अतो विलोमदिग्गात्रायां वधः स्यात् । एतस्य नामायनप्रतिलोमयात्रेत्युच्यते । तन्माहात्म्यमाह वराहः—'यातोऽयनस्य प्रविलोमकाष्ठां यः स्यात्स्वतंत्रोपि जितः परेषाम् । स केवलव्याकरणाभियुक्तः काव्यज्ञगोष्ठ्यामिव हास्यमेति ॥' इति ॥ ३६ ॥

अथ राज्ञां यात्रायां संमुखशुक्रदोषमुपजातिकाछंदसाह—

उदेति यस्यां दिशि यत्र याति गोलभ्रमाद्वाथ ककुब्मसंधे । त्रिधोच्यते संमुख एव शुक्रो यत्रोदितस्तां तु दिशं न यायात् ॥ ३७

उदेतीति ॥ शुक्रस्त्रिधा प्रकारत्रयेण संमुख उच्यते मुनिभिरिति शेषः । कथं शुक्रो यस्यां दिशि प्राच्यां प्रतीच्यां वा उदेति कालांशवशेनोदयं करोति अत्र गंतुः पुंसः शुक्रः संमुखः अयमेकः प्रकारः । वा अथवा गोलभ्रमादुत्तरदक्षिणगोलभ्रमणवशेन यत्र यस्यां दिशि उत्तरस्यां दक्षिणस्यां वा याति गच्छति तत्र गंतुः संमुखः शुक्रः स्यात् अयं द्वितीयः प्रकारः । यत्रशब्दोऽनुवर्तते । अथ यत्र ककुब्मसंघे प्राच्यादिदिशि कृत्तिकादिन्यासवशेन यदिङ्मनक्षत्रे चरति तत्र दिशि गंतुः संमुखः शुक्रः स्यात् अयं तृतीयः प्रकारः । यदाहा-
त्रिः—‘यदिगातः समुदयेद्विचरेद्यत्र गोलके । यद्द्वारभेषु विचरेद्विधिं प्रतिभार्गवम् ॥’ इति । एवं प्रकारत्रयेण शुक्रसंमुखे निर्णयति उदयगतशु-
क्रदोषाधिक्यमाह यत्रोदित इति । तुर्विंशेषे । एवमशब्दो मित्रक्रमो दिक्ष-
मित्यनेन संबध्यते । यस्यां दिश्युदितः शुक्रो दृश्येत तां दिशमेव न यायात्
गच्छेत् । अन्यदिश्यपि यथासंभवं न यायात् । यदाह श्रीपतिः—‘उदयति
दिशि यस्यां याति यत्र अमाद्वा विचरति च भचके येषु दिग्द्वारभेषु । त्रि-
विधमिह सितस्य प्रोच्यते संमुखत्वं मुनिभिरुदय एव ख्यते तत्र यत्ना-
त् ॥’ इति । स्पष्टार्थं पद्यम् । याति यत्र अमाद्वेति । अत्र केचित् । स्रोदय-
कालात्प्रादक्षिणं प्राच्याद्यष्टदिक्षु प्रहराष्टकेन सूर्यवच्छुक्रोपि भ्रमति । सूर्य-
भ्रमणं च वसंतराजेनोक्तम्—‘दग्धा दिगैत्री ज्वलिता दिगैशी प्रभूमिता
वानलदिवप्रभाते । प्रत्येकमेवं प्रहराष्टकेन भुंक्ते दिशोऽष्टौ सविता क्रमेण ॥
दग्धा दिगुक्ता दिननाथमुक्त्वा विवस्वदासा भवति प्रदीप्ता । संधूमितायां
सविता प्रयाता शेषा दिगंताः खलु पंच शांताः ॥’ इति । अनेन सूर्यभ्रमण-
प्रकारेण शुक्रोपि यस्यां दिशि स्यात् सा दिक् गंतुः संमुखा स्यात् । अतस्त-
स्मिन्प्रहरे सापि दिक् स्याज्येत्यर्थं इत्याहुः । तत्र । वसंतराजे हि सूर्यभ्रमणव-
च्छुक्रभ्रमणमप्यवसेयमित्येवंविधशुक्रातिदेशवाक्याभावात् । तस्मात् भ्रमा-
दिति गोलभ्रमादित्येव व्याकर्तव्यं । अत्रार्थेऽत्रिरप्यनुकूलस्वाक्यं च प्रागुप-
न्यस्तम् । प्रतिशुक्रदोषफलमाह चराहः—‘प्रतिशुक्रनुधाशनिवृष्टिहतादि-
ग्वधं कुस्ते नृपतेर्गमने । मदिरामुदिता मदनाकुलिता प्रमदेव कुलं परवे-
द्भ्रमता ॥’ इति । नारदोपि—‘मूढे शुके कार्यहानिः प्रतिशुके पराजयः’
इति । ननु बधूप्रवेशप्रकरणे ‘दैत्येज्यो ह्यसिमुखदक्षिणे न शस्तः’ इति पद्येन
शुक्रसंमुख्यदोषनिराकरणार्थं पुनरभिधानम् । किंच आवश्यकतायां य-
त्रोदितस्त्रामेव दिशं नेयात् । तथा सति ‘पश्चादभ्युदिते शुके यायात्प्राचीं
तथोत्तराम् । प्राच्यामभ्युदिते शुके प्रतीचीं दक्षिणां दिशम् ॥’ इति वसि-
ष्ठवाक्यमपि यथासंभवमादरणीयं च भवति । अनेन संमुखशुक्रव्यतिरिक्त-
दिग्यात्राभ्युपगमात् । किंच बधूप्रवेशप्रकरणे शिवादीनां विशेषफलाभिधानं
कृतं ननु सामान्यतो यात्रासाधारण्येनान्येषामपि राजादीनां कृतम् । अत-
एव यस्य विशेष्य पुनरप्यपेक्षा नास्ति ‘नगरप्रवेशविषयाद्युपद्रवे’ इति ‘मृगं-
गिरोवत्स’ इति चानिहितस्य संमुखशुक्रापवादस्याभिधानमत्र पुनर्न कृतमे-

तेनैव सिद्धेः । अथैवंविधेऽपि शुक्रसांमुख्येऽवश्यकर्तव्ये च गमने शांति माह वसिष्ठः—‘तद्दोषशमनार्थाय शांतिं वक्ष्ये समासतः । कृत्वा शांतिं प्रयत्नेन पश्चात्सर्वं समाचरेत् । भृगुलभ्रे भृगोर्वारे भृगोर्वर्गे भृगूदये । उपोष्य भृगुवारेऽपि यावच्छुक्रोदयं प्रति ॥ रजतेन च शुद्धेन कारयेत्प्रतिमां भृगोः । लिखेदष्टदलं पद्मं कांस्यपात्रे च तंदुलैः ॥ शुक्रसूक्ष्मांबरैर्वेष्ट्य प्रतिमां तत्र पूजयेत् । शुक्रपुष्पाक्षतैर्गंधैर्मुक्ताहारैर्विचित्रितैः ॥ उपचाराणि कार्याणि शुक्रं ते अन्यदित्यूचा । तन्मंत्रेण जपं कुर्यात्सम्यगष्टोत्तरं शतम् ॥ कर्मांते तेन मंत्रेण भक्त्या चार्घ्यं प्रदापयेत् । श्वेतगंधाक्षतैः पुष्पैः क्षीरमिश्रेण वारिणा ॥ दैत्यमन्त्री दिवादर्शी चोशना भार्गवः कविः । श्वेतोऽथ मंडली काव्यो विधिस्थो भृगवे नमः ॥ दत्त्वेत्यर्घ्यं प्रयत्नेन प्रार्थयेद्देव भक्तिः । अनेनैव च मंत्रेण प्रांजलिः प्रणतः स्थितः ॥ त्वत्पूजयानया शुक्रं संमुखत्वसमुद्भवम् । दोषं विनाशाय क्षिप्रं रक्ष मां तेजसां निधे ॥ इति प्रार्थ्यं प्रयत्नेन प्रतिमां भूषणान्विता । दैवज्ञायैव दातव्या श्वेताश्वसहितैव च ॥ शिष्टेभ्यो दक्षिणां दद्याद्यथावित्तानुसारतः । ब्राह्मणान्भोजयेत्पश्चात्स्वयं भुंजीत बंधुभिः ॥ इतरेषां ग्रहाणां च पूजां कुर्यात्प्रयत्नतः । तत्तत्संमुखजो दोषस्तत्क्षणादेव नश्यति ॥ सूर्याय कपिलां दद्याच्छंखं चंद्रमसे तथा । कुजाय वृषभं दद्यात्स्वर्णं दद्याद्बुधाय च । गुरवे पीतवस्त्रं चाश्वं सितायासिताय गाम् । एवं प्रयत्नतः कृत्वा सर्वान्कामानवाप्नुयात् ॥’ इति । शुक्रवदितरग्रहसांमुख्ये तत्तत्क्षिगस्वशाखोक्तवैदिकमंत्रैः पूजादिकं विधेयम् । अस्मादेव शांतिकथनज्ञापकादितरसांमुख्येऽपि सांमुख्याभिधायकं वाक्यं विनैव किंचिद्दोषोऽस्तीत्यनुमीयते । बुधसांमुख्यदोषं तु स्वयमेव वक्ष्यति । भौमसांमुख्यदोषं कंठतो वसिष्ठ एवाह तद्वाक्यमधुनैव प्रदर्शयिष्यत इत्यास्तां प्रसक्तानुप्रसक्तम् । दीपिकायां तु दानमेवोक्तम्—‘सितमश्वं सितं छत्रं हेम मौक्तिकसंयुतम् । ततो द्विजातये दद्यात्प्रतिशुक्रप्रशांतये ॥’ इति । एतच्छांतिप्रकाराशक्तौ श्रेयम् ॥ ३७ ॥

अथैवं संमुखशुक्रदोषमभिधायेदानीं तस्यैव वक्रास्तादिदोषं सापवादमुपजातिकयाह—

वक्रास्तनीचोपगते भृगोः सुते राजा व्रजन्याति वशं हि विद्विषाम् । बुधोऽनुकूलो यदि तत्र संचलन्निपूजयेन्नैव जयः प्रतीदुजे ॥३८॥

वक्रास्तेति ॥ भृगोः सुते शुक्रे वक्रोपगते अस्तोपगते वा । उपलक्षणत्वाद्ब्रह्मयुद्धपराजिते वर्णरहिते वा सति राजा परराष्ट्रं व्रजन् सन् हि निश्चयेन विद्विषां शत्रूणां वशं याति । निबद्धो भवतीत्यर्थः । यदाह भारद्वाजः—‘विवर्णे विजिते नीचे वक्रिते वा सितेऽस्तगे । शत्रुग्रहयुते वापि तदंशे तक्षि-रीक्षिते ॥ यात्रां नैव प्रकुर्वीत लक्ष्म्यायुर्बलहानिदाम् ॥’ इति । श्रीपति-

रपि—‘नीचगग्रहजिते प्रतिलोमे भार्गवे कलुषितेऽस्तगते वा । प्रस्थितो नरपतिः प्रबलोऽपि क्षिप्रमेव वशमेति रिपूणाम् ॥’ इति । अत्र विशेषमाह लघुवसिष्ठः—‘शुक्रे वास्तंगते जीवे चंद्रे वास्तमुपागते । तयोर्बाह्वे वार्धके च सा यात्रा भयरोगदा ॥’ इति । अथ शुक्रापवाद उच्यते बुध इति । तत्र शुक्रास्ते यदि बुधोऽनुकूलः पृष्ठदिकसंस्थो भवेत्तदा संचलन् गच्छन् राजा रिपून् शत्रून् जयेत् । यदाह श्रीपतिः—‘एवंविधे ह्यास्फुजिति प्रयायाद्बुधो यदि स्यादनुकूलवर्ती’ इति । अपवादांतरमप्याह नारदः—‘नीचगोऽरिगृहस्थो वा वक्रगो वा पराजितः । यातुर्भंगप्रदः शुक्रः स्वोच्चस्थश्चेद्धनप्रदः ॥’ इति । नैवेति । प्रतीदुजे बुधसंमुखत्वे सति गंतुं राज्ञो नैव जयः किंतु पराजयः । यदाह नारदः—‘प्रतीदुजकृतं दोषं हंतुं शक्ता ग्रहा नहि’ इति । वसिष्ठोपि—‘प्रतिशुक्रं प्रतिबुधं प्रतिभौमं गतो नृपः । बलेन शक्रतुल्योपि हतसैन्यो निवर्तते ॥’ इति । अयं च प्रतिशुक्रादिविचारः नृणां प्रथमगमने राज्ञां तु विजययात्रामाहुः । तथाच रैभ्यः—‘प्रतिशुक्रादिदोषोयं नूतने गमने नृणाम् । राज्ञां विजययात्रायां नान्यथा दोषमावहेत् ॥’ इति । आदिशब्दाच्छुक्रास्तप्रतिभौमप्रतिबुधा गृह्यन्ते तेषामप्येवंविधे विषये दोषः ॥३८॥

अथ कालविशेषे प्रतिशुक्रापवादं शुक्रास्ते च विशेषं शालिनीछंदसाह—

यावच्चंद्रः पूषभात्कृत्तिकाद्ये पादे शुक्रोऽधो न दुष्टोऽग्रदक्षे ।

मध्येमार्गं भार्गवास्तेऽपि राजा तावत्तिष्ठेत्संमुखत्वेऽपि तस्य ३९

यावदिति ॥ चंद्रो यदा पूषभाद्वेवतीनक्षत्रादारभ्य कृत्तिकाद्ये पादे रेवत्यश्विनीभरणीकृत्तिकाप्रथमचरणे यावच्चंद्रस्तिष्ठति तावच्छुक्रोऽधो ज्ञेयः । दृष्टोपि शुक्रो दर्शनकार्यं न करोतीत्यर्थः । तदेवाह—न दुष्ट इति । शुक्रोऽधो यदा भवेत्तदा अग्रे संमुखे दक्षिणभागे च दुष्टो न स्यात् यदाह । पराशरः—‘पोष्णादिवह्निभाद्यांघ्रि यावत्तिष्ठति चंद्रमाः । तावच्छुक्रो भवेदंधः संमुखे गमनं हितम् ॥’ इति । मध्येमार्गमिति । मार्गस्य मध्ये मध्येमार्गम् ‘पारे मध्ये षष्ठ्या वा’ इत्यव्ययीभावः समासः । पूर्वपदस्यैवंतत्त्वं निपातनात् पारे मध्ये इति । सुमुहूर्तप्रस्थितो राजा मार्गमध्ये यदि शुक्रास्तो भवेत्तावत्कार्लं तस्मिन्नेव प्रयाणे तिष्ठेत् यावच्छुक्रोऽधो भवेत् । यदि शुक्रो गंतुं राज्ञः संमुखो दैवात्तावत्तस्य शुक्रस्य संमुखत्वेपि तस्मिन्नेव प्रयाणे तिष्ठेत् । उपलक्षणत्वाद्दुरावप्येवंविधे द्रष्टव्यम् । यदाह पराशरः—‘जीवः शशांकः शुक्रो वा मार्गमध्येऽस्तगो यदि । तत्रैव निवसेद्राजा यावदभ्युदितो भवेत् ॥’ इति । उदयादनंतरं यदि संमुखः शुक्रस्तदापि स्थेयमिति प्राग्वचनाज्जायते । ततः शुक्रास्तापेक्षायां तत्रैव स्थितिः । ततः शुक्रोदयमपेक्ष्य तं च पृष्ठतः कृत्वाग्रे सुमुहूर्ते वा गच्छेदित्यनुक्तं सिद्धमप्येतत्सर्वं ज्ञायत इति । एवं मध्येमार्गं बुधास्तश्चेत्स्यात्तदा दोषाभावः । सामान्यविशेषवाक्याभावात् । यदा तु म-

ध्येमागं बुधोदयो भवेत्स च पुनः संमुखः स्यात्तदा दोष एव । उक्तं च व-
सिष्ठेन—‘संमुखे चंद्रजे यत्र मार्गमध्योदितो यदि । यावदसंगते तस्मि-
न्नावत्तत्रैव संवसेत् ॥’ इति ॥ ३९ ॥

अथैवं महतायासेन दिनशुद्धिमभिधायेदानीं लग्नशुद्धिं वक्तुकामस्याव-
स्यमाणोऽनिष्टलग्नमनुष्ठुमाह—

कुंभकुंभांशकौ त्याज्यौ सर्वथा यत्नतो बुधैः ।

तत्र प्रयातुर्नृपतेरर्थनाशः पदेपदे ॥ ४० ॥

कुंभेति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । यदाह नारदः—‘निंद्यो निखिलया-
त्रासु घटलग्ने घटांशकः’ इति । श्रीपतिरपि—‘नेष्टः कुंभोप्युद्गमेंऽशस्थितो
वा’ । इति वराहोपि—‘न कुंभलग्नं शुभमाह सत्यो न भागमेदाद्यवना
वदंति’ इति ॥ ४० ॥

अथान्यदा तदनिष्टलग्नं शुभफलदलग्नं च मंजुभाषिणीलंदसाह—

अथ मीनलग्न उत वा तदंशके चलितस्य वक्रमिह वर्त्म जायते ।

जनिलग्नजन्मभपती शुभग्रहौ भवतस्तदा तदुदये शुभो गमः ४१

अथ मीन इति ॥ मीनलग्ने वा सत्यपि लग्नांतरे तदंशे मीनांशे वा च-
लितस्य राज्ञो वर्त्म वक्रं स्यात् । तदाह नारदः—‘वक्रः पंथा मीनलग्ने
यातुर्मीनांशकेपि वा’ इति । श्रीपतिरपि—‘वक्रः पंथा मीनलग्नेऽशके वा
कार्या सिद्धिः स्यान्नवृत्तिश्च तस्य’ इति । दुर्गादित्यः—‘मीनोदये गमन-
मन्यगृहोदयेपि मीनांशके कुंटिलमेव च निष्फलं स्यात्’ इति । एवमशुभल-
ग्नमभिधायेदानीं शुभलग्नान्युच्यंते—जनीति । जनिर्जन्मकालीनलग्नं जनिलग्नं
जन्मभं जन्मराशिः तयोर्जन्मलग्नराश्योः पती स्वामिनौ शुभग्रहौ चेदुदये लग्ने
भवतस्तदा गमो गमनं शुभः स्यात् । जन्मलग्नं जन्मराशिश्च यात्रालग्नं शुभ-
मिति प्रागेवाभिहितम् ‘जननराशितनू यदि लग्नगे’ इति । अर्थाजन्मलग्न-
जन्मराशिस्वामिनौ पापग्रहौ यदि यात्रालग्नं स्यातां तदा तादृशे लग्ने गमनं
शुभफलदमित्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—‘जन्मराशौ लग्नगते तदीशे वा विल-
ग्नगे । अभीष्टफलदा यात्रा राशीशश्चेच्छुभग्रहः ॥’ इति । ननु । ‘जन्मरा-
शुद्गमो नैव जन्मलग्नोदयः शुभः । तयोरुपचयस्थानं यदि लग्नगतं शुभम् ॥’
इति वृद्धनारदेन जन्मराशेर्यात्रालग्नवस्थितौ निषेधोऽसिंहितः । सत्यम् ।
राशेः पापग्रहस्वामित्वे दोषो न । शुभस्वामित्वे प्रागुक्तवसिष्ठवाक्यस्वर-
सात् । एवं जन्मलग्नोदयः शुभ इत्यपि जन्मलग्नस्य शुभग्रहस्वामित्वे शुभ-
फलता न पापस्वामित्वे इति व्याख्येयम् ॥ ४१ ॥

अथान्यदनिष्टं लग्नं रथोद्धतालंदसाह—

जन्मराशितनुतोऽष्टमेऽथवा स्वारिभाच्च रिपुभे तनुस्थिते ।

लग्नगास्तदधिपा यदाथवा स्युर्गतं हि नृपतेर्मृतिप्रदम् ॥ ४२ ॥

जन्मराशीति ॥ स्वस्य जन्मराशेर्जन्मलम्बाष्टमे राशौ लग्नस्थे सति तथा स्वारिभात् जिगमिषतः स्वशत्रोर्भाद्राशेर्लम्बाच्च रिपुमे षड्दराशौ तनुस्थिते वा सति, अथवा स्वराशिलम्बाभ्यामष्टमभवने स्वशत्रोर्जन्मराशिलम्बाभ्यां षड्भवने तेषां स्वामिनो यात्रालग्नगताः स्युर्यदा तदा राशौ मृतिप्रदाः । यदाह श्रीपतिः—‘जननसमयलम्बाज्ञेधने जन्मभाद्वा निजरिभवनाद्वा शत्रुमे लग्नयाते । पतिभिरुत तदीयैर्लग्नतः पार्थिवानां गमनमथ विषं वा भक्षितं तुल्यमेव ॥’ इति । विषं वा भक्षितं मरणप्रदमित्यर्थः । वसिष्ठेन तु स्वजन्मराशिलम्बाभ्यां द्वादशभवनमपि निषिद्धमुक्तम् । यथा—‘स्वाष्टलमे लग्नगते राशौ वा लग्नगे सति । यातुर्भगो भवेत्तत्र द्वादशे वाथ लग्नगे ॥’ इति ॥४२॥

अथान्यच्छुभलग्नं शालिन्याह—

लग्ने चंद्रे वापि वर्गोत्तमस्थे यात्रा प्रोक्ता वाञ्छितार्थैकदात्री ।
अंभोराशौ वा तदंशे प्रशस्तं नौकायानं सर्वसिद्धिप्रदायि ॥४३॥

लग्न इति ॥ मीनकुंभव्यतिरिक्ते यस्मिन्कस्मिंश्चिल्लगे वर्गोत्तमस्थे वर्गोत्तमनवांशगते सति वा अथवा चंद्रे वर्गोत्तमस्थे सति यात्रा वाञ्छितार्थस्य मनोभीष्टार्थस्यैकाद्वितीया दात्री । यदाह वसिष्ठः—‘वर्गोत्तमांशगे लग्ने स्वयवापि सुधाकरे । यात्रा कामदुघा यातुर्माता पुत्रस्य वै यथा ॥’ इति । वै निश्चयेन । अथ नौकायात्राया असाधारणत्वेन लग्नमुच्यते—अंभोराशाविति । जलचरराशौ लग्नगते सति अथवा लग्नांतरे तदंशे जलचरांशे सति नौकायानं सर्वसिद्धिप्रदायि स्यात् । यदाह नारदः—‘जलोदयो जलांशोपि जलयाने शुभप्रदः ।’ इति । दुर्गादित्योऽपि—‘नौयानमप्यभवनेषु विलग्नगेषु कुर्यात्तथान्यगृहगेषु तदंशगेषु’ इति । वराहोऽपि—‘नौयानमिष्टं जलराशिलगे तदंशके वान्यगृहोदयेपि ।’ इति । एतेन संमतिदर्शनेन लग्ने चाप्यंशे च नौयानमिष्टमिति श्रीपतिवाक्यं च आप्ये इति पदच्छेदेन स्पष्टार्थमपि चापसंबन्धिनि लग्ने धनुर्लग्ने धनुरंशे च नौकायानमिष्टमित्येवं केचिद्वाक्यवर्धते तद्याख्यानमपाकृतं भवति । किंच तादृशे वाक्यार्थे क्रियमाणे मूलवाक्यानुपलंभः प्रयोगाशुद्धिश्च स्यात् । चापशब्दात् ‘वृद्धिर्यस्याचामादिस्तद्वृद्धम्’ इति वृद्धसंज्ञकात् ‘वृद्धाच्छः’ इति विहितस्य शैबिकच्छप्रत्ययस्येयादेशे चापीय इति पाठ्यं स्यात्तथा च पाठे छंदोभंगः स्यात् ॥ ४३ ॥

अथ मेषादीनां दिगनुलोमप्रतिलोमराशीनां लग्नावस्थितौ फलमिद्वज्राछंदसाह—

दिग्द्वारमे लग्नगते प्रशस्ता यात्रार्थदात्री जयकारणी च ।
हानिं विनाशं रिपुतो भयं च कुर्यात्तथा दिक्प्रतिलोमलग्ने ॥४४॥

दिग्द्वारमे इति ॥ दिग्द्वारभानि मेषादिराशयस्तद्विलग्नेषु गंतव्यदिगव-

स्थितेषु सत्सु यात्रा प्रशस्ता । प्रशस्तत्वमेवाह—अर्थदात्री जयकारिणी चेति ।
यथा मेषः पूर्वस्यां वृषो दक्षिणस्यां मिथुनः पश्चिमायां कर्कटः उत्तरस्यां एवं
सिंहादयो धनुरादयश्च पूर्वादिषु ध्येयाः । यदाह वसिष्ठः—‘पूर्वादिदिक्षु
मेषाद्याः क्रमाद्विद्वारराशयः । दिग्द्वारराशयः सर्वे तद्दिग्यातुः शुभप्रदाः ॥’
इति । हानिमिति । दिक्प्रतिलोमलभे विपरीतदिगवस्थिते लभे सति यथा
पश्चिमायां मेषः उत्तरस्यां वृषः पूर्वस्यां मिथुनः दक्षिणस्यां कर्कः ।
एवं पुनः पश्चिमादिषु दिक्षु सिंहादयो धनुरादयश्च ज्ञेयाः । तादृशे
लभे गंतुः पुंसो यात्रा हानिं द्रव्यादिनाशं रिपुतः शत्रुतो भयं च कुर्यात् ।
तथाशब्दः पादपूरणे । उक्तं च वसिष्ठेन—‘दिग्द्वारभे लग्नगते यात्रार्थविज-
प्रदा । लभे दिक्प्रतिलोमे सा हानिदा शत्रुभीतिदा ॥’ इति । बृहद्यात्रायां
वराहोऽपि—‘यातव्यदिक्तनुगतस्य सुखेन सिद्धिर्व्यर्थश्चमो भवति दिक्प्रति-
लोमलभे’ इति ॥ ४४ ॥

अथ शुभलग्नान्येव वसंततिलकाछंदसाह—

राशिः स्वजन्मसमये शुभसंयुतो यो

यः स्वारिभान्निधनगोऽपि च वेशिसंज्ञः ।

लग्नोपगः स गमने जयदोऽथ भूप-

योगैर्गमो विजयदो मुनिभिः प्रदिष्टः ॥ ४५ ॥

राशिरिति ॥ जिगमिषोः पुंसः स्वजन्मसमये यो राशिः शुभग्रहैश्चंद्रबु-
धगुरुशुक्रैः संयुतोक्ति स राशिश्चेद्यात्रालग्नोपगः स्यात् । अथवा स्वारिभात्
स्वशत्रोर्भे राशिर्लग्नं वा ततोऽष्टमो यो राशिः स चेद्यात्रालग्नोपगः स्यात् । अथवा
यो राशिर्वेशिसंज्ञः सूर्याक्रांतराशोर्द्वितीयो राशिर्वेशिसंज्ञः स चेद्यात्रालग्नो-
पगः स्यात् तदा स राशिर्गमने जयदः स्यात् । यदाह नारदः—‘यो ग्रहो
जन्मनि शुभो यो राशिर्वेशिसंज्ञकः । तावुभौ जन्मलग्नं च यात्रायां शुभदं
त्रयम् ॥’ इति । शुभः शुभग्रहयुतः । यदाह श्रीपतिः—‘यः स्वजन्मनि
शुभग्रहाश्रितो यश्च राशिरिह वेशिसंज्ञकः । यः स्वशत्रुभवनाच्च नैधने लग्नगः
स गमने शुभावहः ॥’ इति । वसिष्ठः—‘शत्रोरष्टमलग्ने वा राशौ वापि
विलग्नगे । तदीशस्थितलग्ने वा यातुः शत्रुक्षयः सदा ॥’ इति । वेशिलक्ष-
णमाह वराहः—‘दिनकरयुताद्भाद्वितीयो वेशिः’ इति । अथवा भूपयोगै-
र्जातकोक्तयात्रालग्नवस्थिते राजयोगैर्गमो मुनिभिर्विजयदः प्रोक्तः । यदाह
नारदः—‘ये नृपा यांत्यरीजेतुं तेषां योगैर्नृपाह्वयैः । उपैति शान्तिं कोपाग्निः
शत्रुयोषाश्रुवारिभिः ॥’ इति । वराहोऽपि—‘जातकोक्तनृपयोगगतानां प्रति-
दिनं भवति राज्यविवृद्धिः । वातधूर्णितमिवार्णवयानं पल्वले तु समुपैति
विनाशम् ॥’ इति । तेच राजयोगा बृहज्जातके सारावल्यां टोडरानंदे च
संस्तुतस्तत् एवावधार्याः ॥ ४५ ॥

अथ लालाटिकयोगान्वक्तुकामस्तावद्विक्स्वामिन उपजातिकयाह—

सूर्यः सितो भूमिसुतोऽथ राहुः शनिः शशी ज्ञश्च बृहस्पतिश्च ।
प्राच्यादितो दिक्षु विदिक्षु चापि दिशामधीशः क्रमतः प्रदिष्टाः

सूर्य इति ॥ स्पष्टार्थमिदं पद्यम् । यदाह वसिष्ठः—‘दिगीश्वरा भास्कर-
रशुकभौमराहर्किचंद्रज्ञसुरार्चिताः स्युः’ इति ॥ ४६ ॥

अथ दिगधीशकथनप्रयोजनं तनुमध्याच्छंदसाह—

केंद्रे दिगधीशे गच्छेदवनीशः ।

लालादिनि तस्मिन्नेयादरिसेनाम् ॥ ४७ ॥

केंद्रे इति ॥ दिक्स्वामिनि सूर्यः सित इत्यादिनोक्ते केंद्रे केंद्रवर्तिनि सति
अवनीशो राजा गच्छेत् । तस्मिन् दिगधीशे लालादिनि सति अरिसेनां ने-
यान् गच्छेत् । यदाह श्रीपतिः—‘ललाटगेन प्रवसेदिगीशे गंतव्यमस्मिन्
खलु कंटकस्थे’ इति ॥ ४७ ॥

अथ लालाटिकयोगान्शार्दूलविक्रीडितेनाह—

प्राच्यादौ तरणिस्तनौ भृगुसुतो लाभव्यये भूसुतः

कर्मस्थोऽथ तमो नवाष्टमगृहे सौरिस्तथा सप्तमे ।

चंद्रः शत्रुगृहात्मजेऽपि च बुधः पातालगो गीष्पति-

र्वित्तभ्रातृगृहे विलग्नसदनालालाटिकाः कीर्तिताः ॥ ४८ ॥

प्राच्यादाविति ॥ प्राच्यादौ प्राच्याष्टदिक्षु क्रमेण विलग्नसदनादिषु
भावेषु सूर्यादिग्रहस्थित्या लालाटिकाः स्युरिति वाक्यार्थः । यथा तनौ लग्न-
स्थतरणिः सूर्यः प्राच्यां गंतुर्लालाटिकः । एवमाग्नेय्यां भृगुसुतो लाभव्यये
एकादशद्वादशस्थाने लालाटिकः । कर्मस्थो दशमस्थो भूसुतो मंगलो दक्षि-
णस्याम् । तमो राहुरष्टमनवमस्थानस्थितो नैर्ऋत्याम् । सौरिः शनिः सप्त-
मस्थः पश्चिमायाम् । चंद्रः शत्रुगृहात्मजे षष्ठपंचमस्थो वायव्याम् । बुधः
पातालगश्चतुर्थस्थानस्थ उत्तरस्याम् । गीष्पतिर्बृहस्पतिर्वित्तभ्रातृगृहे द्वितीय-
तृतीयस्थानस्थ ईशान्यां लालाटिक इत्यर्थः । यदाह नारदः—‘लग्नस्थो भास्करः
प्राच्यां दिशि यातुर्ललाटगः । द्वादशैकादशे शुक्र भाग्नेय्यां तु ललाटगः । दश-
मस्थः कुजो लग्नाध्याम्यायां तु ललाटगः । नवमाष्टगतो राहुर्नैर्ऋत्यां तु लला-
टगः ॥ लग्नात्सप्तमगः सौरिः प्रतीच्यां तु ललाटगः । षष्ठपंचमगश्चंद्रो वा-
यव्यां च ललाटगः ॥ चतुर्थस्थानगः सौम्य उत्तरस्यां ललाटगः । द्वित्रिस्था-
नगतो जीव ऐशान्यां तु ललाटगः ॥ लालादिदिक्पतिं त्यक्त्वा जीवितेषु

व्रजेवृषः' इति । वराहोऽपि—'लघे भानुः सुतरिपुगतश्चंद्र आरो नभःस्थः पातालस्थो हिमकरसुतः स्वत्रिगो देवमंत्री । तद्रच्छुक्रो व्ययभवगतो भास्करिः सप्तमस्थो राहुर्नित्यं निधननवगः स्वां दिशं वारयति ॥' यत्तु वसिष्ठ-वाक्ये—'राशीनेके द्वाविनाक्रांतराशेरप्रादक्षिण्याद्विन्यसेद्दिग्विद्विषु । यद्दि-प्राशौ लग्नगे संमुखत्वं तद्दिग्यातुर्मृत्युदस्तद्दिगीशः ॥' इति । तदयुक्तं प्रति-भाति । तथाहि सूर्याधिष्ठितराशेरप्रादक्षिण्येन द्वादशराशिचक्रे दिश्येको वि-दिशि द्वावित्येवं व्यस्ते 'सूर्यः सितः' इत्यादिना प्राच्याद्यष्टदिक्षु ग्रहण्याससहिते सति सूर्याक्रांतराशेश्चेत्तुर्थो बुधस्तदोत्तरस्यां लालाटिकः स्यात्स चासंभवनी-यो नहि केनापि गणितप्रकारेण सूर्याच्चतुर्थो बुधः स्यात् । अतएव वराहोपि—'चतुर्थंभवने सूर्याज्जसितौ भवतः कथम्' इति । अन्यच्च सूर्याधिष्ठितराशेः स-प्तमः शनिः पश्चिमायां लालाटिकः । ततएव दशमस्थो भौमो दक्षिणस्यां । एवमेव सर्वेऽपि ग्रहाः लालाटिका इत्यापद्येत । इष्यते च लग्नराशेरेव । एवं सति सकलमुनिविरोधश्चापतेत् । तस्माद्वसिष्ठसंहितापुस्तके 'इनाक्रांतराशेः' इति लेखकभ्रमसंभूतपाठः । तस्मात् 'राशीनेकेद्वावितो लग्नराशेः' इति पाठः साधीयान् कल्प्यः । एवं सति चतुर्थस्थानगतबुधासंभवः सकलमुनिविरो-धश्च नास्ति । रत्नकोशे—'योऽधिपतिर्दिशि यस्यास्तस्मिन्स्थाने तां दिशं यायात् । अनुकूले च दिगीशे गंतव्यं कंटकोपगते ॥' इति । अत्र सूर्यभौम-शनिबुधानामस्ति च कंटकोपगतत्वमस्ति च लालाटिकत्वम् । अन्येषां शुक्रादी-नामुभयरूपत्वासंभव एव । तत्र लालाटिकस्थानव्यतिरिक्तं स्थानत्रयं कंटक-शब्देन व्यवहर्तव्यम् । बहुव्यापकत्वालपव्यापकत्वरूपसामान्यविशेषभावस-त्वात् । तस्माल्लालाटिकव्यतिरिक्ते कंटकस्थाने यदि दिगीशस्तदा शुभफलदा यात्राऽन्यथा ह्यशोभनेति हृदयम् ॥ ४८ ॥

अथ पर्युषितयात्रायोगचतुष्टयमनुष्टुभेन्द्रवज्राभ्यामाह—

मृगे गत्वा शिवे स्थित्वादितौ गच्छञ्जयेद्रिपून् ।

मैत्रे प्रस्थाय शाक्रे हि स्थित्वा मूले व्रजंस्तथा ॥ ४९ ॥

प्रस्थाय हस्तेऽनिलतक्षधिष्ण्ये स्थित्वा जयार्थी प्रवसेद्विदैवे ।

वसंत्यपुष्ये निजसीम्नि चैकरात्रोषितः क्षमां लभतेऽवनीशः ५०

मृगे इति ॥ प्रस्थायेति ॥ मृगशिरसि स्वंगृहाद्यातव्यदिगभिमुखं कस्य-चिदिष्टस्य गेहे गत्वा प्रस्थायाद्रायां तस्मिन्नेव गृहे स्थित्वोषित्वाऽदितौ पुन-र्वसौ गच्छन् तद्रेहं त्यक्त्वा ग्रामाद्वहिरिव गच्छन्सन् रिपून् शत्रून् जयेत् । अयमेको योगः । एवमेव मैत्रेऽनुराधायां प्रस्थाय शाक्रे ज्येष्ठायां स्थित्वा मूले व्रजंस्तथा शत्रून् जयेदित्यर्थः । अयं द्वितीययोगः । तथा हस्ते प्रस्थाया-निलतक्षधिष्ण्ये स्वातीचित्रानक्षत्रद्वये स्थित्वा द्विदैवे विशाखायां जयार्थी मू-

पादिः प्रवसेद्देशान्तरं गच्छेत् । अयं तृतीयो योगः । वस्त्रं पुण्ये धनिष्ठारेवतीपु-
ण्येषु निजसीम्नि स्वनगरप्रांते प्रस्थितः सन्यदि एकरात्रोषितः स्यात्तदाऽवनी-
शो राजा क्षमां भूमिं शत्रोरिति शेषः । लभते जयेन प्राप्नोतीत्यर्थः । अयं
चतुर्थो योगः । यदाह बृहद्यात्रायां वराहः—‘सौम्ये गत्वाध्युष्य रौद्रे दितीशे
संप्रस्थाता बाधते शत्रुसंघान् । मैत्रे गत्वा पौरुहूते समुष्य मूले यायाच्छत्रु-
नाशाय भूपः । हस्ते गत्वा स्वातिवित्रे समुष्य शक्राभ्योर्भे प्रस्थितो बाधतेऽ-
रीन् । तिष्ये पौष्णे वासवे चैकरात्रं सीम्नि स्थित्वा भूतिमाप्नोति याता ॥’
इति । क्वचिन्मृगे प्रस्थायाद्वायां पुनर्वसौ च स्थित्वा पुण्ये गच्छेदित्युक्तम् ।
यदाह गुरुः—‘सौम्ये गत्वा समध्युष्य रौद्रादित्ये ब्रजेऽपुनः । पुण्येति संपदे
विद्वांलभते जीवसंपदः ॥’ इति । विशेषमाह वराहः—‘यथेष्टवेलागमनप्र-
शस्तं हस्तैर्दवोपेन्द्रसुरेशमेषु । कृत्वा प्रयाणं श्रवणे श्रियोर्धी वसेन्न जातु क्षि-
तिपः स्वसीम्नि ॥’ इति । उपेन्द्रः श्रवणः । सुरेशमं ज्येष्ठा ॥ ४९ ॥ ५० ॥

अथ समयबलमनुष्ठमाह—

उषःकालो विना पूर्वां गोधूलिः पश्चिमां विना ।

विनोत्तरां निशीथः सन्याने याम्यां विनाभिजित् ॥५१॥

उषःकाल इति ॥ स्पष्टार्थं पद्यम् । सन्शब्दश्रवणचतुष्टयेऽपि संबध्यते ।
निशीथोऽर्धरात्रम् । याने यात्रायाम् । सर्वत्र विनायोगे द्वितीया ‘पृथग्विना-
नानाभिस्तृतीयान्यतरस्याम्’ इति पक्षे द्वितीयाया अपि विधानात् । अत्र हि
‘दग्धा दिगैशी ज्वलिता दिगैद्री’ इति वसंतराजोक्तरीत्या तुर्यस्य तत्त-
दिगवस्थानात्तस्यां तस्यां दिशि यात्रा निषिद्धेति युक्तिसिद्धोपमर्थ उपनिबद्धः
वराहेण दिग्विशेषे समयविशेषः प्रशस्तोऽभिहितः । यथा ‘पूर्वाह्णे उत्तरां गच्छे-
न्मध्याह्णे पूर्वतो ब्रजेत् । अपराह्णे ब्रजेद्याम्यां मध्यरात्रे तु पश्चिमां ॥’ इति । वसि-
ष्ठोऽपि—‘पूर्वाह्णेऽप्युत्तरां गच्छेत्प्राचीं मध्यदिने तथा । दक्षिणां चापराह्णे तु प-
श्चिमामर्धरात्रके ॥ न तत्रांगारको विष्टिर्व्यतीपातो न वैष्टितिः । सिध्यन्ति
सर्वकार्याणि यात्रायां दक्षिणे रविः ॥’ इति । अत्राभिजित्प्रशंसां माह श्री-
पतिः—‘अष्टमो ह्यभिजिदाह्वयक्षणे दक्षिणाभिमुखयानमंतरा । कीर्तितोऽ-
परककुप्सु सुरभिर्यायिनामभिमतार्थसिद्धये ॥’ इति ॥ ५१ ॥

अथ लग्नादिभावानां संज्ञा अनुष्ठमाह—

लग्नाद्भावाः क्रमादेह १ कोश २ धानुष्क ३ वाहनम् ४ ।

मंत्रोपरिदमार्गा ७ आयुश्च ८ हृ ९ व्यापारा १० गम ११ व्ययाः १२ । ५२

लग्नादिति ॥ हन्मनः ‘स्वातं हन्मानसं मनः’ इत्यभिधानात् । आगमः
प्राप्तिः । अन्यत्स्पष्टार्थं पद्यम् । ‘मूर्तिः कोशो धन्विनश्च वाहनं मंत्रसंज्ञकः ।
शत्रुमार्गस्तथायुश्च मनोव्यापारसंज्ञकः ॥ प्राप्तिरप्राप्तिरुदयाद्भावाः स्युर्द्वादशै-

व ते ।' इति नारदोक्तेः । एवंविधसंज्ञाकथनप्रयोजनं तु क्रूरग्रहसाहित्ये ।
तत्तद्भावानां पीडा शुभग्रहसाहित्ये तद्भावानां शुभमित्युत्सर्गः ॥ ५२ ॥

अथ विशिष्यशुभाशुभफलं शालिन्याह—

केंद्रे कोणे सौम्यखेटाः शुभाः स्युर्याने पापाख्यायपदखेषु चंद्रः ।
नेष्टो लग्नात्सारिरंध्रे शनिः खेऽस्ते शुक्रो लग्नेणगांत्यारिरंध्रे ५३

केंद्रे इति ॥ केंद्राणि १।४।७।१० कोणं ९।५ यदि सौम्यग्रहाः केंद्रे
कोणे स्युस्तदा शुभफलदाः स्युः । अर्थादन्येषु भावेष्वशुभफलदाः पापग्रहा-
ख्यायपदखेषु तृतीयैकादशषष्ठदशमस्थानस्थाः शुभफलदाः । अर्थादन्येषु
अशुभफलदाः । चंद्रो लग्नांत्यारिरंध्रे लग्नद्वादशषष्ठाष्टमेषु स्थितो नेष्टोऽशुभ-
फलदः । शनिः खे दशमे नेष्टोऽशुभफलदः । शुक्रोऽस्ते सप्तमे नेष्टः । यदाह
वसिष्ठः—‘भ्रंति क्रूरास्त्रिषष्टायभावान्भित्वा परान्सदा । पुष्णंति सौम्यख-
चराः षष्ठाष्टांस्त्यविनापरान् ॥ लग्नषष्ठाष्टमं हंति चंद्रः शुक्रोऽस्तगस्तथा । मृ-
त्युलग्नस्थितश्चंद्रो यातुर्मृत्युप्रदः सदा ॥’ इति । अन्यत्रापि ‘केंद्रत्रिकोणगैः
सौम्यैस्त्रिभवारिगतैः परैः । अलग्नरिःफचंद्रेण यात्राभीष्टफलप्रदा ॥’ इति ।
वराहोपि—‘प्रायो जगुः सदजशत्रुदशायसंस्थाः पापाः शुभाः सवितृजं
परिहृत्य खस्थम् । सर्वभगाः शुभफलं जनयंति सौम्यास्त्यक्त्वास्तसंस्थममरा-
रिगुरुं यियासोः ॥’ इति । श्रीपतिरपि—‘क्रूरग्रहाख्यारिदशायगताः शुभाः
स्युर्हित्वा शनिं दशमभावगतं यियासोः । मूर्त्यादिभावनिचये सकलेऽपि
सौम्याः श्रेष्ठा भृगोस्तनयमस्तगतं विहाय ॥’ इति । लग्नेऽपि । लग्नेद या-
त्रालग्नस्वामी नगांत्यारिरंध्रे सप्तमद्वादशषष्ठाष्टमस्थश्चेत्तदानीष्टोऽशुभफलदो
मृत्युद इत्यर्थः । यदाह गुरुः—‘लग्नपो मृत्युदो याने रंध्रास्तारिव्ययोपगः ।
केप्याहुर्भयदो धर्मे शेषस्थाने शुभावहः ॥’ इति । अथात्र यात्राकालीनलग्ने
लग्नाविद्वादशभाववस्थितानां ग्रहाणां फलानि बादरायणप्रोक्तानि लि-
ख्यंते । यथा—‘राहुर्भौमदिवाकरैर्वुरविजाः प्रस्थानलग्ने गताः क्षुत्तृष्णा-
ग्निविषायुधज्वरभवा रोगाश्च नानाविधाः । जीवः सोमसुतस्तथैव भृगुजो
यात्रोदयस्थो नृणां सा यात्रा धनधान्यभोगसुखदा पुण्यैः कृतैर्लभ्यते ॥ १ ॥
कोशस्थाने नराणामसुरगुरुबुधैर्धर्मकामार्थलाभं पुत्रोत्पत्तिं च जीवो धनसु-
खमतुलं शत्रुपक्षक्षयं च । मंदो बंधं सुदीर्घं मृतिमवनिमुतः कोशहानिं च
भास्वाश्चंद्रः कुर्यान्नरैर्दं प्रियजनसहितं राहुरुत्पातरूपम् ॥ २ ॥ प्रस्थाने
भूमिपस्य क्षितिसुतरविजौ तिग्मभानुश्च राहुः शुक्रश्चंद्रात्मजो वा सुरगुरु-
थवा शीतरश्मिर्धनायुः । दुश्चिक्वस्थानसंस्थो गजतुरगरथान्प्राप्य सर्वार्थसि-
द्धिं जित्वा शत्रूनशेषान्विचरति वसुधागोकुले गोपवेषः ॥ ३ ॥ बंधुस्थान-
गतौ ददाति विपुलान्भोगान्भृगोरात्मजो जीवः शत्रुविनाशमिच्छति महा-
लाभं करोतीदुजः । हानिं बंधुगतः करोति रविजो वृद्धिं क्षयं चंद्रमा राहु-

भूमिसुतस्तथोष्णकिरणः कुर्वति दुःखं महत् ॥ ४ ॥ कुर्यादर्थस्य सिद्धिं सुत-
 भवनगतो वाक्पतिः शत्रुनाशं शुक्रः शीतांशुपुत्रः सुरगुरुसदृशं युद्धकाले
 करोति । सूर्यश्चंद्रश्च भौमो दिनकरस्तनयः सिंहिकानन्दनोऽसौ सर्वे ते पंचम-
 स्था विविधभयकराः पार्थिवानां रणोर्व्याम् ॥ ५ ॥ शत्रुस्थाने नराणां दिन-
 करतनयो भूमिपुत्रस्तथार्कः शीतांशुदैत्यमंत्री रजनिकरसुतः सैहिकेयोऽथ
 जीवः । कुर्वत्येवार्थलाभं परबलमथनं सिद्धिमाप्नोति कार्यं शत्रुघ्नं भूमिपानां
 भवति हि गमने धर्मकामार्थसिद्धिः ॥ ६ ॥ नाशं शुक्रविवाकरार्कतनया
 राहुस्तथा भूमिजः क्षिप्रं शत्रुवशं नयति पथिकं स्थाने स्थिताः सप्तमे । सौ-
 म्यो मित्रसमागमं सुरगुरुः स्त्रीवित्तलाभं नृणां चंद्रोऽभीष्टसुखं ददाति च
 धनं यात्रासु जामित्रगः ॥ ७ ॥ आरोग्यं चंद्रपुत्रो जनयति भृगुजः सर्वका-
 मार्थसिद्धिं जीवो रक्षत्यशेषं सुतमिव जननी यात्रिकं नैधनस्थः । चंद्रार्कौ
 चैत्तमो वा जनयति नियतं शत्रुपक्षस्य वृद्धिं भौमश्चार्कात्मजो वा जनयति
 सततं तस्करेभ्यो भयं च ॥ ८ ॥ शुक्रोऽतिसौख्यं नवमो बुधश्च जीवो जय-
 श्रीधनधान्यलाभम् । चंद्रार्कसौरा नवमाः सभौमाः कुर्वत्यनेकान्पुरुषस्य दोषान्
 ॥ ९ ॥ कर्मस्थानस्थितोऽर्कः प्रचुरजयकरः पुष्टिदः शीतरश्मिर्जीवः संग्रामकाले
 भवति शुभकरः सर्वकार्यप्रदो ज्ञः । शुक्रः साम्राज्यलक्ष्मीं वितरति च मही-
 नंदनः प्राज्यकीर्तिं राहुर्वैरापनुत्तिं जनयति सततं दीर्घरोगं तथार्किः ॥ १० ॥
 शशिवुधगुरुशुक्राः सूर्यराहार्किभौमा व्रजति हि नरनाथे श्रिप्रमेकादशस्थाः ।
 द्रुतमिह रिपुवर्गं घ्नन्ति नूनं प्रयातुर्विचरति गजराजो युद्धमध्यस्थितो वा
 ॥ ११ ॥ क्षितिजरविसुतार्काः सैहिकेयो नराणां जनयति रजनीशः श्रेष्ठभू-
 त्येषु मेदम् । रिपुजयधननाशं भृत्यनाशं च कुर्युर्यदि बुधगुरुशुक्रा द्वादश-
 स्था भवन्ति ॥ १२ ॥ इति बादरायणीयायात्रायां फलानि । एवं सम्यग्या-
 त्त्रालभं दत्त्वा यात्रा कारणीयेति तात्पर्यार्थः । तत्रैकस्मिन्नपि लग्नभंगिनि ग्रहे
 सति यात्रा सर्वथा न विधेया । तथाहि—मृत्युमृत्योश्चंद्रस्य स्थितिर्लग्नभं-
 गिनी । सप्तमस्थानस्थितिः शुक्रस्य । दशमस्थानस्थितिः शनैश्चरस्य । एवंवि-
 धे ग्रहेऽन्येषु ग्रहेषु शुभफलदातृष्वपि नैव कार्या यात्रा । अत्र केचिदंशु-
 श्रेष्ठभाषीशः केंद्रे स्यात्तदा लग्नभंगी ग्रहो दोषदो न भवति । यथा मकर-
 लग्नाधीशः शनिस्तुलायां दशमे स्यात् कुंभलग्नाधीशो वृश्चिके तथा वृषल-
 ग्नाधीशो भृगुः सप्तमे वृश्चिके स्यात्तुलाधीशश्च मेषे तथा कर्कराशिस्थितश्चंद्रो
 यात्रालभे कर्काख्ये स्यात् एतादृशो यात्रालभे दोषो नास्तीति । उक्तंच जात-
 केपि—‘लग्नाधिपो यदा केंद्रे लग्नादेकादशालये । सर्वग्रहकृतं रिष्टमेकोऽपि
 विलयं नयेत् ॥’ इति । सत्यम् । इदं तावद्वाक्यं जातकविषयकमेवेति तत्रै-
 वोत्पत्तिसत्त्वात् । ‘ये जातकोक्तक्षितिपालयोगैर्महीभृतो ग्रांति रिपून्विजेतुम् ।
 तेषां प्रकोपाशिरूपेति ग्रांतिं विद्वेषिषोषाश्रुजलप्रवाहैः ॥’ इतिवदतिदेशा-
 भावाच्च । प्राग्वाक्यं तु निर्मूलमेव निबंधेष्वदृष्टत्वात् । सत्यपि वा समूलत्वे

सामान्यदूषणस्य सामान्यत एव परिहार उचितः । यथा—‘घ्नंति क्रूररुषाय-
वर्जं हि भावान्न व्यापारं निहतः सूर्यभौमौ’ इति वाक्यात्सर्वे क्रूरग्रहास्तृ-
तीयैकादशस्थानवर्जितानि स्थानानि घ्नंति तत्र सूर्यभौमौ दशमस्थानं न
हत इतिवत्सूर्यो वा भौमो वा चेन्नग्राधीशः सन् लग्नचतुर्थसप्तमस्थानगतो
भवति तदा केंद्रगतत्वेन ‘घ्नंति क्रूररुषायवर्जं हि भावान्’ इति तस्यापवा-
दांतरमप्यस्तु न काप्यस्माकं हानिः । यत्र तु विशिष्यस्थानविशेषो ग्रहव्य-
क्तिविशेषश्चोच्यते । यथा—‘शुक्राश्चास्तं मृत्युमूर्तिस्तथेदुं हित्वा शनिं दशम-
भावगतं हिमांशुम्’ इति च तत्रैतस्माद्विशेषवाक्यान्निषेधप्राबल्यमेवास्ति ।
यथा शुक्रश्चेलग्राधीशः सन् सप्तमाख्यकेंद्रे चंद्रो वा लग्नाधीशः सन्
लग्नमेव चेत्कर्के शनिर्वा लग्नाधीशः सन् दशमाख्यकेंद्रे एव चेत्स्यात्तदा
निषेध एव प्रबलः ‘सामान्यशास्त्रतो नूनं विशेषो बलवान्भवेत्’ इत्यु-
क्तेः । अतो निषिद्धकेंद्रव्यतिरिक्तकेंद्रेषु स्थिताः सोमशुक्रशनयः सामान्य-
तो रिष्टपरिहारकर्तारः स्युरिति कथमस्य सामान्यवाक्यत्वम् । उच्य-
ते । लग्नाधिप इत्यत्र लग्नपदेन द्वादशराशय उच्यंते । तेषामधिप इत्यनेन
सप्तपि ग्रहाः प्रोच्यंते । केंद्रपदेन च चत्वारि स्थानान्युच्यंते इति परिहार-
वाक्ये सामान्यतोऽभिहितमस्ति । निषेधवाक्ये तूभयोः स्थानविशेषग्रहविशे-
षयोरभिधानमिति प्रागुक्तदोषो वज्रायितः । एवं लालाटिकयोगेष्वपि ध्येय-
म् । यथा—‘प्राच्यादौ तरणिस्तनौ भृगुसुतो लाभव्यये भूसुतः कर्मस्थः’ इति
लालाटिकयोगवाक्येषु यदि प्राच्यां यातुः सिंहलग्नाधीशः सूर्यो लग्न एव चे-
त्तदा लालाटिकत्वेन दोष एव प्रबलो नतु लग्नाधीशोऽस्य केंद्रगतत्वेन सिंह-
लग्नं शुभदम् । एवं दक्षिणस्यां यातुर्मेषवृश्चिकयोरधीशो भौमः क्रमेण मकर-
स्थ उच्चगतः सिंहस्थो मित्रगृहगतोपि तथैव । पश्चिमायां यातुर्मकरकुंभयोर-
धीशः शनिः क्रमेण मकरस्थ उच्चगतः सिंहस्थो मित्रगृहगतोपि तथैव । एवं
उत्तरस्यां यातुर्मिथुनकन्यालग्नयोरधीशो बुधः क्रमेण कन्यायां धनुषि वा चे-
त्तदापि तथैव । उच्चगतत्वादिकं तु दैवागतम् ‘केंद्रे दिग्धीशः’ इति परिहा-
रवाक्यं तु तत्तत्स्थानविशेषव्यतिरिक्तं केंद्रपरं द्रष्टव्यम् । यदिदं वाक्यमेष्व-
पि केंद्रेषु प्रवर्तते तदा प्राचीदक्षिणाप्रतीच्युत्तरासु महादिक्षु लालाटिकदो-
षाभिधानं खपुष्पायितमेव स्यात्तासु विषयालाभात् । किंतु विदिक्षु चतसृषु
विशिष्यैव लालाटिकदोषाभिधानं वक्तव्यं स्यात्तासु विदिक्षु । एवंच—‘लग्नपो
मृत्युदो याने रंध्रास्तारिव्ययोपगे’ इति गुरुवारेपि लग्नाधीशस्य सप्तमस्थान-
गतत्वमशुभमुक्तम् । तत्र सप्तमस्थानस्य केंद्रत्वेन परिहारोऽनुचित एव । अ-
न्यथा दोषोक्तिरेव वक्तव्या भवेदिति । ननु—‘एको हि दोषो गुणसन्निपा-
ते निमज्जतीदोः किरणेष्विवांकः’ इति दृष्टांताल्लग्नस्य समीचीनस्थानस्थितब-
हुग्रहसाहित्येन सबलत्वात्तत्तद्भाव इति चेत् चिंत्यमेव । यथा मीनलग्नशके
वा कार्यसिद्धिः स्यात्तन्निवृत्तिश्च तत्र ‘नेष्टः कुंभोऽप्युद्गमेशस्थितो वा लग्ने
चाप्यंशे च नौयानमिष्टम्’ इति स्वरोदयतो दुष्टयोः कुंभमीनसंज्ञकयोर्यात्रा-

लघ्नयोर्ग्राह्यता भवन्मते प्रसज्येत । तत्रेष्टापत्तिरिति चेत् । ज्योतिःशास्त्रे हि सामान्यशास्त्रेणैव सर्वसिद्धविषयस्य व्यापृतत्वाद्विशेषशास्त्रे दत्तजलांजलिना दोषप्रसंगः स्यात् । एवंच 'न हिंस्यात्सर्वा भूतानि' इत्यादिसाधारणवैदिकवाक्यानां 'आग्नीषोमीयं पशुमालभेत' इत्यादिविशेषवाक्येष्वपि व्यापृतत्वाद्विशेषशास्त्रोच्छेदापत्तिः । अत्र ग्रहाणां फलदातृत्वं सबलानां दुर्बलानां वा यादृशतादृशानां वा स्यादिति संदेहस्तत्र निर्णयमाह श्रीपतिः—'असंगता ग्रहजिता रिपुदृष्टदेहा नीचस्थिता विरुचयोऽरिगृहं प्रयाताः । ऋक्षाण्यवश्यं कमपि स्वफलं विलभे दातुं क्षमाः खलु भवन्ति न खेचरेंद्राः ॥ युद्धे जिताः शुभफलानि विनाशयन्ति पापानि चाशु नितरां परिवर्धयन्ति' इति । 'औत्पातिकाः सवितुलसकराविरुक्षा नीचं गता रिपुगृहं च नमश्चरेंद्राः' इति सारावस्थाम् । अतएव तादृशाधिकारविशेषमाह श्रीपतिः—'स्वोच्चे रूपं चरणरहितं स्वत्रिकोणे स्वमेऽर्धे नागांशानां त्रयमभिसुहृद्गोहगो मित्रभेऽग्निः । अशोऽष्टानां समगृहगते भूपभागोऽरिगेहे दंतांशः स्यादधिरिपुगृहे नीचगे शून्यमेव ॥ पृथच्छुभाख्यमशुभं च पुनर्गृहेषु स्वोच्चादिवर्तिषु वदन्ति तदूनमेकम्' इति ॥ ५३ ॥

अथ योगयात्रा व्याख्यायते । तत्र ग्रंथकृच्छंदःशास्त्रकृतपटुतराभ्यासं सूचयन्नानाविधैश्छंदोभिः मंजुभाषिणीप्रभृतिभिर्ग्रंथिताभावश्यकराजयात्रौपयिर्की योगयात्रां वक्तुकामस्तदारंभप्रयोजनमाह—

योगात्सिद्धिर्धरणिपतीनामृक्षगुणैरपि भूदेवानाम् ।

चौराणामपि शुभशकुनैर्भवति मुहूर्तादपि मनुजानाम् ॥५४॥

योगादिति ॥ पादाकुलकं छंदः । तल्लक्षणं वृत्तरत्नाकरे—'यदतीतकृतविविधलक्ष्मयुतैर्मात्रा समादिपादैः कलितम् । अनियतवृत्तपरिमाणसहितं प्रथितं जगत्सु पादाकुलकम् ॥' इदं लक्षणम् । 'द्विगुणितवसुलघुलघुलघुतिरिह' इत्येतत्प्रकरणे पठ्यते । तेन चरणचतुष्टये प्रत्येकं षोडशमात्रा ज्ञेयाः । तत्र गुरोर्मात्राद्वयं लघोर्मात्रैका मिलित्वा षोडश यथात्र पद्ये । अत्र प्रथमतृतीयचतुर्थचरणेषु मात्रासमकलक्षणम् । उक्तंच 'मात्रासमकं नवमोलांतलगतम्' इति । मात्रासमकाल्ये छंदसि नवमो लघुरित्यर्थः । गतपादांते गुरुः द्वितीयचरणे उपचित्रालक्षणम् । उक्तंच 'उपचित्रा नवमे परयुक्ते' परा दशमी मात्रा तथा युक्ते नवमे दशमीमात्राद्वयेनैको गुरुः स्यादित्यर्थः । अतएवोक्तम्—'यदतीतकृतविविधलक्ष्मयुतैः' इति । नचास्त्यत्र मात्रासाम्यम् । परंतु वृत्तम् । यत्तु वृत्तं परिमाणसहितमिति तेन पादाकुलकमित्यन्वर्थसंज्ञाप्यस्ति । धरणिपतीनां राज्ञां योगाद्वक्ष्यमाणसहितयोगयात्रालघ्नवशाद् दुष्टेऽपि तिथ्यादौ सिद्धिर्वाञ्छितकार्यनिष्पत्तिः स्यात् । भूदेवानां ब्राह्मणानामृक्षगुणैश्चंद्रबलताराबलविहितनक्षत्रत्वादिभिः सिद्धिर्भवति । अपिशब्दात्पंचांगशुक्लादिषु नावश्यकता । चौराणां शकुनैर्वक्ष्यमाणशुभसूचकशकुनैः सिद्धिर्भवति

केचित्तु शिवाल्लिखितोक्तमुद्धर्तात्सिद्धिः स्यादित्याहुः । यदाह नारदः—
 ‘फलसिद्धिर्योगबलाद्वाजो विप्रस्य धिष्यतः । मुहूर्तशक्तितोऽन्येषां शकुनै-
 स्तस्करस्य च ॥’ इति वराहोऽपि—‘योगैः क्षितिपालविनिर्मिताः शकुनै-
 स्तस्करचारणादयः । नक्षत्रबलैर्द्विजातयः क्षणवीर्यादितरो जनोऽर्थभाक् ॥’
 इति । द्विजातयो ब्राह्मणाः । अत्र द्विजातय इति ब्राह्मणक्षत्रियवैश्या इति
 भट्टोत्पलो व्याख्यत् । तत्र । नारदवाक्ये साक्षाद्विप्रपदोपादानात् । अत-
 एव वसिष्ठोऽपि—‘फलसिद्धिर्धिष्यगुणैरप्रजानां भवेत्सदा । योगलभैः
 क्षितीशानां चौराणां शकुनैर्भृशम् ॥’ इत्यप्रजपदं प्रायुक्तं । नन्वत्र राज्ञां योगै-
 र्यात्रा फलसिद्धिदेत्युक्तं तत्रेयं योगयात्रा किं सर्वदोषापवादिका उत विषय-
 विवेक इति । सर्वापवादिकेति चेत् किं सर्वशब्देन शुभाशुभप्रकरणाभि-
 हिता दोषा उच्यन्ते उत एतद्यात्राप्रकरणोक्तनक्षत्रशूलवारशूलपारिधदंडप्रति-
 शुक्रादिका दोषा उताविशेषात्सर्वेऽपि दोषा इति । तत्र यदि शुभाशुभप्रकरणो-
 क्तदोषापवादकत्वे सति योगयात्रालभे तद्विचारस्य त्यागप्रसंगादिति चेत्
 न । ‘न हिंस्यात्सर्वाभूताति’ ‘अग्नीषोमीयं पशुमालभेत’ इति वदत्रोत्सर्गाप-
 वादस्य शिष्टसंमतत्वाभावात् । अत्र यात्राप्रकरणोक्तदोषापवादकत्वे सति
 नक्षत्रशूलप्रतिशुक्रादीनां राजविषयकाणामनभिधानप्रसंगात् । तथाहि—
 ‘ज्येष्ठायां पुरुहूतदिङ्मुखगतः प्राप्नो बलिर्बन्धनं याम्यामाजपदे मुरश्च दितिजो
 यातो मुरारेर्वशम् । रोहिण्यां नमुषिः प्रतीच्यभिगतश्चूर्णीकृतो वज्रिणा
 सौम्यामर्यमदैवतेन सतवान्मृत्सोर्वशं शंबरः ॥’ इति । ‘प्रतिशुक्रं प्रतिबुधं
 प्रतिभौमं गतो नृपः । बलेन शक्रतुल्योऽपि हतसैन्यो निवर्तते ॥’ इत्यादिषु
 नृपविषयत्वात् । अस्तु वा । ननु नक्षत्रशूलकथने वसिष्ठादिभी राजपदोपा-
 दानं तादृशो दृष्टांतो वा नाभ्यधायि कथं नृपतिविषयतांगीक्रियते । सत्यम् ।
 सामान्यवाक्यस्य विशेषवाक्यानुरोधाद्विशेषे पर्यवसानम् । यथा ‘पुरोडाशं
 चतुर्धा करोति आग्नेयं चतुर्धा करोति’ इति वत् । तेन न वैश्वदेवाख्यपुरोडा-
 शस्य चतुर्धाकरणम् । किंच योगादेव चेत्फलसिद्धिसदा ‘न षष्ठी न च द्वादशी
 नाष्टमी’ इत्येतत्प्रकरणपठितं तिथिशुद्ध्यादिकं स्यादिति वाच्यम् । तत्रापि
 नक्षत्रगुणादिभिरेव प्राज्ञस्यावबोधनात् । अथोभयदोषापवादकत्वे दृष्टे शुभा-
 शुभप्रकरणं यात्राप्रकरणं चोलुंध्य स्थलांतरेऽतिदेशं विना योगयागोपनिबन्धः
 कर्तव्यः स्यात् श्रवप्रतिकृतिदाहश्राद्धनिर्णयकथनवत् । नहि तत्र पंचांगदोषा
 उपयुज्यन्ते । यद्येवं संस्कारप्रकरणगृहप्रवेशप्रकरणादीनां पार्थक्योपनिबन्धात्पं-
 चांगदोषापवादकता कुतो नास्तीति चेत् । उच्यते । तत्र हि ‘पंचांग-
 संशुद्धदिनादिके च’ इति वसिष्ठादिभिः ‘पर्वारख्यरिक्तो नतिथौ शुभेऽहि’
 इति ग्रंथकृताप्यतिदेशोपनिबन्धस्य कृतत्वात् । अतः सर्वापवादिकेत्युक्तः
 पक्षः । तस्मात् ‘अबाधेनोपपत्तौ बाधो न न्याय्यः’ इति हेतोर्विषयविवेक इत्येव
 युक्तः पक्षः । साच यथा । यात्रा हि द्विविधा एका साधारणयात्रा परा सम-
 रविजयाख्या । साधारणयात्रा तु वर्णचतुष्टयसाधारणी । तत्र बहुधा बहुना का-

लेन बहुदोषहानं बहुगुणोपादानं चोदितम् । द्वितीया समरविजयाख्या रा-
ज्ञामेव तत्र योगयात्रा समरविजयोपयोगिनी । उपस्थिते युद्धे पंचांगशुद्धिर्बहु-
दिवसप्राप्येति तद्विचारानुपयोगात् । उक्तं च वसिष्ठेन योगयात्राप्रारंभे—
'उक्ता साधारणी यात्रा युद्धयात्रा ब्रवीम्यहम् । व्रजंति ये नृपाः सूक्ष्मे लभे ते
जयिनः सदा ॥ योगलभैर्युता राज्ञां यात्रा च विजयप्रदा । विचित्रान्योगल-
भ्रांस्तान्सम्यग्वक्ष्ये समासतः ॥' इति । अन्ये तु युद्धं विनैव आत्ययिककार्य-
विषयेव योगयात्रेत्याहुः । यदाह पराशरः—'आत्ययिककार्यपाते दैवेन
निपीडिते च यातव्ये । केवलविलम्बयोगादपि याता सिद्धिमाप्नोति ॥' इति ।
तत्रापि केवलेन योगयात्राबलेनैवंविधे विषये यात्रा न विधेया किंतु यथासं-
भवं पंचांगसंबन्धिनं द्विविधानां दोषाणां त्यागः तादृशानां गुणानां चोपा-
दानं विधेयम् । संति हि द्विविधा दोषा नैसर्गिका अन्याहिताश्च । यथा त्रियेः
'न षष्ठी न च द्वादशी' इति नैसर्गिको दोषः । 'चापांत्यगे गोघटगे' इति
द्वयदोषोऽन्याहितः । एवं वारनक्षत्रयोगानां द्वैविध्यं ऊह्यम् । एवं गुणा अपि
द्विविधाः 'हयादित्य' इति विहितनक्षत्रत्वाच्चैसर्गिको गुणः । शुभग्रहस्य सा-
हित्यमन्याहितो गुणः । एवमन्येषामपि गुणानां द्वैविध्यमूह्यम् । तत्र यथा
राज्ञां यथासंभवं दोषहानं गुणोपादानं चांगीकृत्य योगयात्रा विधेया । एवं
ब्राह्मणादीनामप्यावश्यककार्यातिपातविषये नक्षत्रादिबलं ग्राह्यं । यथासंभवं
च लम्बादिसमस्तदोषगुणानां हानोपादाने न्याय्ये स्त इति । तथाच लल्लुः—
'यातव्ये न्यसनगते ह्यनिष्टदैवे च भूपतिस्त्वरया । लभैरभीष्टकल्पैर्व्रजेत्तियौ
भेषु च समेषु ॥ कार्येषु पराधीनेष्वनेकसाधारणेषु शीघ्रेषु । प्रायेण गमन-
मिष्टं सदैव नतु सूक्ष्मंचितयास्तीति ॥' अतएव—'न तिथिर्न च नक्षत्रं न
ग्रहो नैदवं बलम् । योगमेव प्रशंसन्ति वसिष्ठात्रिपराशराः ॥' इति वराहवा-
क्यं योगयात्रालभप्रशंसापरं नतु तिथ्यादीनामपवादकमिति तात्पर्यम् । ननु
पूर्वं दोषहानपूर्वकं समीचीनलम्बाभिधानं कृतमेवास्ति कोऽस्ति योगयात्रालभे-
षु विशेषः । उच्यते । शुक्रः सप्तमो लभभंगकर्तृत्युक्तं प्राक् । अत्रतु शशिलि
चतुर्थे सति शुक्रः सबुधश्चेत्सप्तमस्थस्तदा तद्योगयात्रालभमतीव शुभफलद-
म् । एतादृशं योगलभं ग्रंथकृद्वक्ष्यति । तत्र तिष्ठतामेव ग्रहाणां नियतस्था-
नावस्थित्या प्रागुक्तनीतेरशुभफलदायकं लभं भवति । यदाह श्रीपतिः—
'यथा हि योगादमृतायते विषं विषायते मध्वपि सर्पिषा समम् । तथा विहाय
स्वबलानि खेचराः फलं प्रयच्छन्ति हि योगसंभवम् ॥' इति । योगात् दु-
ग्धादिद्रव्ययोगेन शोधनादित्यर्थः । सर्पिर्धृतम् । स्वभावतो लभप्राबल्ये यो-
गोपि चेत्संभवेत्तदातीव शुभफलदं लभम् । अतएव योगेन यात्रा योगयात्रेत्य-
न्वर्थसंज्ञाविज्ञानमपि प्रतीयते । योगोनाम कियतां ग्रहाणां नियतस्थानाय-
स्थितरत्वम् । एवं वक्ष्यमाणेषु सर्वेष्वपि योगयात्रालभेषु यथासंभवं किंचिदूष-
णं समूह्य तस्मादेव वाक्यादोषाभावपूर्वकं गुणाधिक्यमस्तीति व्याकृतव्य-
सित्यलमतिप्रसंगेन ॥ ५४ ॥

अथ योगयात्रामाह—

सहजे रविर्दशमभे शशी तथा शनिमंगलौ रिपुगृहे सितः सुते ।
हिबुके बुधो गुरुरपीह लग्नगः स जयत्यरीन्प्रचलितोऽचिरानृपः॥

सहजेति ॥ मंजुभाषिणीछंदः । तल्लक्षणं च—‘सजसा जगौ भवति मंजुभाषिणी’ इति । अस्यार्थः सगणजगणसगणजगणगुरवो यस्य पद्यस्य चरणे तन्मंजुभाषिणीनाम यथा । ननु मंजुभाषिणीति पद्यनामधेयमुक्तं लक्षणं तु चरणस्यैवोक्तं न सकलस्य पद्यस्य । सत्यम् । एतच्चरणलक्षणं पादचतुष्टयेऽपि ध्येयम् । समवृत्तत्वात् । त्रिविधानि हि वर्णच्छंदांसि सममर्धसमं विषमं चेति ‘सममर्धसमं वृत्तं विषमं च तथापरम्’ इति तत्रैवोक्तत्वात् । तत्र यस्य पद्यस्य चत्वारश्चरणा एकलक्षणग्रथितास्तत्समवृत्तम् । उक्तंच ‘अथ यो यस्य चत्वारस्तुल्यलक्षणलक्षिताः । तच्छंदःशास्त्रतत्त्वज्ञाः समवृत्तं प्रचक्षते ॥’ तुल्यमेकम् । यथा द्रुतविलंबितम्—‘नवपलाशपलाशवनं पुरः स्फुटपरागपरागतपंकजम् । मृदुलतां तलतां तमलोकयत्स सुरभिं सुरभिं सुमनोभरैः ॥’ इति । तल्लक्षणं चेदम्—‘द्रुतविलंबितमाह नभौ भरौ’ इति । यस्य पद्यस्य प्रथमचरणस्तृतीयचरणश्चैकलक्षणलक्षितो द्वितीयश्चतुर्थश्चाप्येकलक्षणलक्षितस्तद्वर्धसमं वृत्तम् । ‘प्रथमांघ्रिसमो यस्य तृतीयचरणो भवेत् । द्वितीयस्तुर्यवृत्तं तद्वर्धसममुच्यते ॥’ इति तत्रैवोक्तत्वात् । एतेनार्धं सममर्धसममित्यन्वर्थसंज्ञापि । यथा पुष्पिताग्रा—‘अनुगिरमृतुमिर्वितायमानामथ स विलोकयितुं वनांतलक्ष्मीम् । निरगमदमिरोद्बुमाहतानां भवति महत्सु न निष्फलः प्रयासः ॥’ इति । पुष्पिताग्रालक्षणं चेदम्—‘अयुजि न युगरेफतो यकारो युजि च नजौ जरगाश्च पुष्पिताग्रा’ इति । यस्य चतुर्षु चरणेषु प्रत्येकं मिश्रं मिश्रं लक्षणं तद्विषमं वृत्तम् । उक्तं च—‘यस्य पादचतुष्केपि लक्ष्म मिश्रं परस्परम् । तदाहुर्विषमं वृत्तं छंदःशास्त्रविशारदाः ॥’ इति । यथोद्भूता—‘ननु सर्व एव समवेक्ष्य कमपि गुणमेति पूज्यताम् । सर्वगुणविहितस्य हरेः परिपूजया कुरु नरैर्द्र को गुणः ॥’ इति । लक्षणं चाख्येदम् ‘सजसादिमे सलघुकौ च न स च गुरुका अथोद्भूता । अश्र्यंघ्रिगतभनजलाघयुता सजसा जगौ चरणमेकतः पठेत् ॥’ इति । मगणादिकगणा उक्ताः भामहेन—‘मस्त्रिगुरुस्त्रिलघुश्च नकारो भादिगुरुः पुनरादिलघुर्यः । सो गुरुमध्यगतो लघुमध्यो योऽन्तगुरुः कथितो तलघुस्तः ॥’ इति । एवं सत्यत्र मंजुभाषिणीछंदसः समवृत्तत्वादेकचरणलक्षणमिधानं कृतं केदारेणेत्यलमतिप्रसंगेन । अथ प्रस्तुतमनुसरामः । सहज इति । रविः सहजे तृतीयस्थाने स्यात् शशी चंद्रो दशमभे दशमस्थाने शनिमंगलौ रिपुगृहे षष्ठस्थाने स्यताम् । सितः शुक्रः सुते पंचमस्थाने बुधो हिबुके चतुर्थस्थाने गुरुर्लग्नगश्चेत्यात् । अपितथाशब्दौ पादपूरणे । इहैवंविधे योगे यात्रालभे

नृपो राजा प्रचलितः शत्रुनगरजयाथं कृतयात्रः सञ्चिरात्स्वल्पकालेनैवारीन्
शत्रून् जयति वशीकरोतीत्यर्थः । यदाह वराहः—‘लभे गुरुर्बुधभृगू हिबु-
कात्मजस्यौ षष्ठौ कुजार्कतनयौ दिनकृत्तृतीयः । चंद्रश्च यस्य दशमे भवति
प्रयातुस्तस्यामिवाञ्छितफलाप्तिरलं नृपस्य ॥’ इति । बुधो हिबुके भृगुरात्मजे
इति यथासंख्येनान्वयः । क्वचित् ‘भृगुबुधौ’ इति पाठः स चिन्त्यः ‘भृगुहिबुके’
इति तावद्युक्तं परंतु रविस्तृतीये बुधः पंचमे इतीदमयुक्तम् । नहि सूर्यास्तृ-
तीयो बुधः क्वचिदपि संभवेत्तस्मात्प्रागुक्त एव साधीयान् पाठः ॥ ५५ ॥

अथान्ययोगयात्रालभ्यमाह—

आतरि सौरिर्भूमिसुतो वैरिणि लभे देवगुरुः ।

आयगतेऽर्के शत्रुजयश्चेदनुकूले दैत्यगुरुः ॥ ५६ ॥

आतरीति ॥ अस्य गाथाछंदः । तल्लक्षणं च—‘विषमाक्षरपादं वा
पादैरसमं दशधर्मवत् । यच्छंदो नोक्तमत्र गाथेति तत्पूर्वसूरभिः प्रोक्तम् ॥’
इति । अत्र ग्रंथे उक्तछंदोभ्यो यदन्यद्विषमाक्षरपादं पादैरसमं वा छंदस्तद्वाथा-
ख्यमिति केचिदाहुः । अपरे तु प्रागुक्तेषु समानाक्षरपादेषूक्तादिष्वपि वि-
शिष्य यस्याभिधानं नोक्तं तद्वाथेत्युच्यते । तदेतदर्थं यच्छंदो नोक्तमत्र
गाथेतीत्येतस्यावृत्त्या लभ्यम् । अतएव पिंगलः सूत्रकारोपि—‘संमुरधा-
कारेण—अत्रानुक्तं गाथा’ इत्यवोचत् । छंदोग्रंथांतरेष्य नामास्ति । आतरि तृतीये
सौरिः शनिः स्यात् वैरिणि षष्ठे भूमिसुतो मंगलः लभे देवगुरुः आय एका-
दशस्थानं तत्र गतोऽर्कश्च एवंविधे योगे राज्ञः शत्रुजयो भवेत् । चेद्दैत्यगुरुः
शुक्रोऽनुकूलो यातव्यद्विक्पृष्ठवर्ती भवति । यदाह वराहः—‘होरावृत्तीय-
रिपुलाभगतैः क्रमेण जीवार्कभौमरविभिर्भृगुजेऽनुकूले । यातोऽतिदृष्टमपि
शत्रुबलं निहंति नैशं तमिच्छमिव तिग्ममयूखमाली ॥’ इति । भृगुजानुकूल्यं
यातव्यद्विक्पृष्ठवर्तित्वं विवक्षितम् । यदाह बादरायणः—‘लभ्यत्रिलाभारि-
गतैः क्रमेण जीवार्किसूर्यावनिजैः सितश्च । यातव्यद्विक्पृष्ठगतो नरेंद्रः शत्रो-
र्बलं हंति गतोऽचिरेण ॥’ इति ॥ ५६ ॥

अथान्ययोगयात्रालभ्यमाह—

तनौ जीव इंदुर्मृतौ वैरिगोऽर्कः ।

प्रयातो महींद्रो जयत्येव शत्रून् ॥ ५७ ॥

तनौ जीव इति ॥ गाथाछंदः प्राग्वत् । स्वमते ग्रंथांतरे च लभे जीवो
गुरुः स्यात् मृतावष्टमस्थाने इंदुः स्यात् वैरिगः षष्ठस्थानगतोऽर्कश्चेत्स्यादेवं-
विधे योगे प्रयाता गता महींद्रो राजा शत्रून् जयत्येव । यदाह श्रीपतिः—
‘गुरुर्लभे रविः षष्ठे रंभ्रे नैंदुश्च गच्छतः । यस्य तस्यारिसेनाग्रे खलमैत्रीव न
स्थिरा ॥’ इति । केचित् ‘रंभ्रेनैंदु’ इति पाठं पठन्ति । तत्र रंभ्रेऽष्टमे स्थाने

इंदुनापेक्षितो यत्र कुत्राप्यस्तचंद्र इति व्याकुर्वते । तदशुद्धम् । यस्मात्स्पष्ट-
माह वराहः—‘गुरुदये रिपुराशितोऽर्कं यदि निधनेऽपि च शीतमयूखः ।
भवति गतोऽत्र शशीव नरेंद्रो रिपुवनितातनतामरसानाम् ॥’ इति । नार-
दोपि—‘जीवाकंचंद्रा लग्नारिरंधगा यदि गच्छतः । तस्याग्रे खलमैश्रीव न
स्थिरा रिपुवाहिनी ॥’ इति । बादरायणोपि—‘गुरुर्विलग्नं रिपुराशितोऽर्क-
स्तथाष्टमे शीतमयूखमाली । गतोऽत्र योगे रिपुकामिनीनां वक्त्रारविंदेषु शशि-
त्वमेति ॥’ इति ॥ ५७ ॥

अथान्यद्योगयात्रालग्नमाह—

लग्नगतः स्यादेवपुरोधाः ।

लाभधनस्थैः शेषनभोगैः ॥ ५८ ॥

लग्नगत इति ॥ अत्र सुप्रतिष्ठायां पंक्तिच्छंदः । तल्लक्षणं च ‘भोगिति
पंक्तिः’ । यथा बृहस्पतिर्लग्नगतः स्यात् अन्ये ग्रहा लाभधनस्था एकादशद्वि-
तीयस्थानस्थाश्चेत्तदैवंविधे योगे राज्ञो विजयः । उक्तं च नारदेन—‘लग्नस्थे
त्रिदशाचार्ये धनायस्थैः परग्रहैः । गतस्य राज्ञोऽरिसेना नीयते यममंदिरम् ॥’
इति । श्रीपतिनापि—‘वाक्पतौ तनुस्थिते वित्तलाभगैः परैः । गच्छतोऽरि-
वाहिनी नीयतेऽस्तकालम् ॥’ इति ॥ ५८ ॥

अथान्यद्योगयात्रालग्नमाह—

घूने चंद्रे समुदयगेऽर्के जीवे शुके विदि धनसंस्थे ।

ईदृग्योगे चलति नरेशो जेता शत्रून्गरुड इवाहीन् ॥ ५९ ॥

घून इति ॥ अस्य पंक्तौ मत्ताच्छंदः । तल्लक्षणं च ‘श्रेया मत्ता मभसग-
युक्ता’ । चंद्रे घूने सप्तमस्थाने सति अर्के समुदयगे लग्नगते सति जीवे शुके
विदि बुधे एषु त्रिषु ग्रहेषु धनसंस्थेषु द्वितीयस्थानेषु सत्सु एवंविधे योगे
चेन्नरेशश्चलति तदा शत्रून् जेता जेष्यति । कः कानिव । गरुडोऽहीन्सर्पा-
न्यथा जयति । यदाह वराहः—‘शुकवाक्पतिबुधैर्धनसंस्थैः सप्तमे शशिनि
लग्नगतेऽर्के । निर्गतो नृपतिरेति कृतार्थो वैनतेयवदरीन्विनिहन्ति ॥’
इति ॥ ५९ ॥

अथान्यदपि योगलग्नमाह—

वित्तगतः शशिपुत्रो आतरि वासरनाथः ।

लग्नगतो भृगुपुत्रः स्युः शलभा इव सर्वे ॥ ६० ॥

वित्तगत इति ॥ अस्यानुष्टुभि चित्रपदाच्छंदः । तल्लक्षणं च ‘भौगिति
चित्रपदागः’ । शशिपुत्रो बुधो वित्तगतः द्वितीयस्थः वासरनाथः सूर्यो आ-
तरि तृतीयस्थः भृगुपुत्रे शुके लग्नसंस्थे सति एवंविधे योगे चेद्राजा चलति

तदा शत्रवः शलभा इव स्युः । यथा शलभा अग्नौ स्वयमेव गत्वा पतन्ति तथा शत्रवोपि गन्तराजप्रतापानले पतिष्यन्तीत्यर्थः । यदाह वराहः—‘मूर्तिवित्त-सहजेषु संस्थिताः शुक्रचंद्रसुततिगमरश्मयः । यस्य यानसमये रणानले तस्य यांति शलभा इवारयः ॥’ इति ॥ ६० ॥

अथान्यद्योगलक्षणमाह—

उदये रविर्यदि सौरिररिगः शशी दशमेऽपि ।

वसुधापतिर्यदि याति रिपुवाहिनी वशमेति ॥ ६१ ॥

उदय इति ॥ अस्य गाथाछंदः प्राग्वत्स्वमते ग्रंथांतरे च । यदि उदयलक्ष्मे रविः स्यात् सौरिः अरिगः षष्ठस्थः स्यात् शशी दशमस्थः स्यात्तदा पूर्वविधे योगे वसुधापतिः राजा याति तदा रिपुवाहिनी शत्रुसेना वशमेतीति । य-दाह नारदः—‘व्यापारशत्रुमूर्तिस्थैश्चंद्रमंददिवाकरैः । रणे गतस्य भूपस्य जयलक्ष्मी प्रमाणिका ॥’ इति । व्यापारो दशमम् । वराहोपि—‘दिवा-करो लग्नगतो यदि स्यात्षष्ठेऽर्कसूनुर्दशमे शशी च । योगेऽत्र यातस्य न तिष्ठतेऽन्यो बलेन हीनस्य बलान्वितोपि ॥’ इति ॥ ६१ ॥

अथान्यद्योगयात्रालक्षणमाह—

तनौ शनिकुजौ रविर्दशममे बुधो भृगुसुतोऽपि लाभदशमे ।

त्रिलाभरिपुमेषु भूसुतशनी गुरुज्ञभृगुजास्तथा बलयुताः ॥ ६२ ॥

तनाविति ॥ अस्य जगत्यां जलोद्धतगतिछंदः । तल्लक्षणं च ‘रसैर्जजस-सा जलोद्धतगतिः’ रसैः षड्भिरक्षरैर्यतिर्विच्छेदः । इत आरभ्य वसुधापतिर्यदि याति रिपुवाहिनी वशमेतीत्युत्तरार्धम् ‘सहजे कुजः’ इत्येतत्पद्यपर्यंतमनुव-र्तते । तेन यत्रयत्र श्लोके फलनिर्देशो नास्ति तत्र जिगमिषो राज्ञो विजयः स्यादिति वाक्यार्थो ध्येयः । तनौ लग्नस्थौ शनिमंगलौ यथासंभवं स्यातां रविर्दशममे स्यात् बुधो लाभे दशमे वा स्यात् भृगुसुतो वा लाभे दशमे वा स्यात् तदैवंविधे योगे प्रचलितस्य राज्ञो जयः स्यात् । यदाह वराहः—‘सौरे भौमे लग्नगेऽर्के स्वमध्ये कर्मण्याये भार्गवे चंद्रजे वा । पापान्नृपः शत्रु-देशं निहंतुं द्रुप्तं शत्रुं कालवत्कूरचेष्टः ॥’ इति । गुरुरपि—‘आरे वा सूर्यजे वापि लग्नगे दशमे रवौ । कर्मण्याये सिते श्रे वा योगोऽयं यातुरुत्तमः ॥’ इति । अयमेको योगः । अथ द्वितीययोगः । त्रिलाभरिपुमेषु तृतीयैकादशष-ष्ठस्थानानामन्यतमस्थानद्वयस्थितौ भूसुतशनी मंगलशनैश्चरौ यदि स्यातां चेद्यस्मिन् कस्मिंश्चित्स्थाने स्थिता गुरुज्ञभृगुजा बलयुताः स्युस्तदैवंविधे योगे तथा राज्ञो विजय इत्यर्थः । यदाह नारदः—‘त्रिषडायेषु सौरारौ बलवन्तः शुभा यदि । यात्रायां नृपतेस्तस्य करस्था शत्रुमेदिनी ॥’ इति । श्रीपति-रपि—‘आयारिषु यमारौ चेच्छक्तिभाजः शुभग्रहाः । प्रयाणे नृपतेर्यस्य ह-स्तस्था तस्य मेदिनी ॥’ इति । शुभग्रहाश्चंद्ररहिता विवक्षिताः । यदाह

गुरुः—‘यमारौ त्रिषडायस्यौ बुधजीवसितास्तदा । महाबलयुता योगो यातु-
रिष्टार्थदः सदा ॥’ इति ॥ ६२ ॥

अथान्यद्योगयात्रालक्षणमाह—

समुदयगे विबुधगुरौ मदनगते हिमकिरणे ।

हिबुकगतौ बुधभृगुजौ सहजगताः खलखचराः ॥६३॥

समुदयगे इति ॥ अस्य गाथाछंदः प्राग्वत्स्वमते ग्रंथांतरे च । समुदयगे
लग्नस्थे गुरौ सति हिमकिरणे चंद्रे मदनगते सप्तमस्थे सति हिबुकं चतुर्थस्थानं
तत्र गतौ बुधशुक्रौ स्यातां खलखचरे पापग्रहे सहजं तृतीयस्थानं तत्र गते च
सत्येवंविधे योगे वसुधापतिर्यदि याति रिपुवाहिनी तदा वशमेति । यदाह
चराहः—‘पापास्त्वृतीये हिबुके सितज्ञौ जीवो विलम्बे मृगलाञ्छनोऽस्ते ।
यस्योद्यमे तस्य बलं रिपूणां कृतं कृतघ्नेष्विव याति नाशम् ॥’ इति ॥ ६३ ॥

अथान्ययात्रायोगमाह—

त्रिदशगुरुस्तनुगो मदने हिमकिरणो रविरायगतः ।

सितशशिजावपि कर्मगतौ रविसुतभूमिसुतौ सहजे ॥ ६४ ॥

त्रिदशगुरुरिति ॥ अस्य त्रिष्टुप् सुमुखीछंदः । तल्लक्षणं—‘नजजंलग्नैर्ग-
दिता सुमुखी’ । यथा बृहस्पतिकर्म्मगः स्यात् चंद्रः सप्तमे स्यात् शुक्रबुधौ
दशमगतौ स्यातां सूर्य एकादशस्थः स्यात् शनिमंगलौ तृतीयस्थाने स्यातां
एवंविधे योगे राज्ञो विजय एव । यदाह चराहः—‘चंद्रेऽस्तगे देवगुरौ वि-
लम्बे ज्ञशुक्रयोः कर्मणि लाभोऽर्कः । सौरारयोर्भ्रातृगयोश्च याता नृपः स्वभृ-
त्यानिव शास्ति शत्रून् ॥’ इति ॥ ६४ ॥

अथान्यद्योगयात्रालक्षणमाह—

देवगुरौ वा शशिनि तनुस्थे वासरनाथे रिपुभवनस्थे ।

पंचमगेहे हिमकरपुत्रः कर्मणि सौरिः सुहृदि सितश्च ॥६५॥

देवगुराविति ॥ अस्य त्रिष्टुप् श्रीछंदः । तल्लक्षणं च ‘पंचरसैः श्रीपति-
नगैश्च’ पंचरसैः पंचभिः षड्भिरक्षरैश्च यतिः । गुरौ चंद्रे वा लग्नस्थे सति
सूर्ये षष्ठस्थे बुधश्च पंचमस्थाने शनिर्दशमे स्यात् शुक्रः चतुर्थस्थाने स्यात्
एवंविधे योगे जिगमिषो राज्ञो विजय एव । यदाह चराहः—‘गुरौ विलम्बे
यदि वा शशांके षष्ठे रवौ कर्मगतेऽर्कपुत्रे । सितज्ञयोर्बधुसुतस्थयोश्च यात्रा
जनित्रीव हितानि धत्ते ॥’ इति । जनित्री माता ॥ ६५ ॥

अथान्यद्योगयात्रालक्षणमाह—

हिमकिरणसुतो बली चेत्तनौ त्रिदशपतिर्गुरुर्हि केंद्रस्थितः ।

व्ययगृहसहजारिधर्मस्थितो यदि च भवति निर्वलश्चंद्रमाः ६६

हिमकिरणसुत इति ॥ अस्य जगत्यां प्रमुदितवदनाछंदः । तल्लक्षणं च—‘प्रमुदितवदना भवेतौररौ’ । बुधो बली संश्लेचनौ लभे स्यात् हि निश्चयेन बृहस्पतिश्चैकेंद्रगतः प्रथमचतुर्थसप्तमदशमानामन्यतमस्थानस्थः यदि च निर्बलो नीचाद्यशुभाधिकारप्राप्त्या बलरहितः सन् चंद्रो द्वादशतृतीयषष्ठाष्टनवमानामन्यतमस्थानस्थस्तदैवविधे योगे जिगमिषो राज्ञो विजय एव । यदाह वराहः—‘त्रिषण्णवांत्येषु बलः शशांकश्चाद्रिर्बली यस्य गुरुश्च केंद्रे । तस्यारियोवाभरणैः प्रियाणि प्रियाप्रियाणि जनयन्ति सैन्ये ॥’ इति । तस्य सैन्ये प्रियाः सैनिका भरियोवाभरणानि बलादपहृत्य स्वस्त्रीभ्यो दत्त्वा तासां प्रियाणि जनयन्तीत्यर्थः । अत्र यद्यपि बुधस्य स्थानविशेषो नाम्यध्यायि तथापि लभस्थो बुध इति व्याकर्तव्यम् । यदाह गुरुः—‘त्रिषण्णवांत्यग्रे चंद्रे लभे च सबले बुधे । गुरौ केंद्रे तदा याता राजलक्ष्मीं लभेन्नृपः ॥’ इति ॥ ६६ ॥

अथान्यद्योगयात्रालभ्यमाह—

अशुभखगैरनवाष्टमदस्यैर्हिबुक्तसहोदरलाभगृहस्थः ।

कविरिह केंद्रगगीष्पतिदृष्टो वसुचयलाभकरः खलु योगः ॥६७॥

अशुभखगैरिति ॥ अस्य जगत्यामभिनवतामरसाख्यं छंदः । तल्लक्षणं च बृहद्रत्नाकरे ‘अभिनवतामरसं न जजाद्यथ’ इति । स अशुभखगैः पापग्रहैर्हि निश्चितं नवमाष्टमसप्तमस्थानव्यतिरिक्तस्थानस्थैः सद्भिर्यदि कविः शुक्रः चतुर्थतृतीयैकादशस्थानस्थः सन् केंद्रस्थितो यो गीष्पतिर्गुरुस्तेन दृष्टो भवेत् एवंविधो योगो वसुचयो द्रव्यसमूहस्तस्य लाभकरः स्यात् । विजिगीषो राज्ञो विजयोपि स्यात् । उक्तं च वराहेण—‘केंद्रोपगतेन वीक्षिते गुरुणा ध्यायचतुर्थगे सिते । पापैरनवाष्टसप्तगैर्वसु तर्हि न यदाभुयाङ्मृपः ॥’ इति । क्वचित्तु पापग्रहा नवमाष्टमसप्तमस्थाः शुभा एवेत्युक्तम् । तथाच गुरुः—‘आत्रायगृहगे शुके केंद्रे देवगुरौ स्थिते । सप्ताष्टनवराशिस्थाः पापा यातुः शुभप्रदाः ॥’ इति । गृहं चतुर्थस्थानम् ॥ ६७ ॥

अथान्यद्योगयात्रालभ्यमाह—

रिपुलभ्यकर्महिबुके शशिजे परिवीक्षिते शुभनभोगमनैः ।

व्ययलग्नमन्मथगृहेषु जयः परिवर्जितेष्वशुभनामधरैः ॥६८॥

रिपुलभ्येति ॥ अस्य जगत्यां प्रमिताक्षराछंदः । तल्लक्षणं च ‘प्रमिताक्षरा सजससैरुदिता’ । षष्ठलभ्य १२शम १०चतुर्थ ४स्थानानामन्यतमस्थानस्थे शशिजे बुधे शुभनभोगमनैः शुभग्रहैश्चंद्रगुरुशुक्रैः परिवीक्षिते दृष्टे सति द्वादश १२लभ्य १सप्तम ७स्थानेभ्यो व्यतिरिक्तस्थानस्थितैरशुभनामधरैः पापग्रहैरुपलक्षिते सति एवंविधे विशिष्टे योगे जिगमिषो राज्ञो जय एव स्यात् । यदाह वराहः—‘लभारिकर्महिबुकेषु शुभेक्षिते शे धूनां त्यलभ्यरहितेष्वशुभग्रहेषु ।

यातुर्भयं न भवति प्रतरेत्समुद्रं यद्यश्मनापि किमुतारिसमागमेषु ॥
इति ॥ ६८ ॥

अथान्ययोगयात्रालम्बद्वयमाह—

लभे यदि जीवः पापा यदि लाभे कर्मण्यपि चेद्राज्याधिगमः स्यात्
द्यूने बुधशुक्रौ चंद्रो हिबुके वा तद्वत्फलमुक्तं सर्वैर्मुनिवयैः ॥६९॥

लभ इति ॥ अस्य जगत्यां मणिमालाछंदः । तल्लक्षणं च—‘त्यौत्यौ मणि-
माला छिन्ना गुहवक्त्रैः’ तगणयगणतगणयगणाः गुहः कार्तिकेयस्तस्य वक्त्राणि
मुखानि षट् तैः षड्भिरक्षरैर्भिन्ना यतिसहिता । लभे गुरुर्यदि स्यात् अथवा
लाभे एकादशस्थाने कर्मणि दशमस्थाने पापग्रहाः स्युस्तदा राज्यप्राप्तिर्भवेत् ।
उक्तं च वराहेण—‘होराश्रिते देवगुरौ प्रयाता क्रूरग्रहैः कर्मणि लाभगैर्वा ।
कृत्वा रिपूणां क्षयमक्षतांगः क्षयं क्षितीशोऽक्षयकोशमेति ॥’ इति । क्षिती-
शो राजा रिपूणां क्षयं नाशं कृत्वाऽक्षतांगः क्षतरहितशरीरः सन् अक्षयको-
शमक्षीणकोशं क्षयं स्वगृहमेति आगच्छतीत्यर्थः । अथवा द्यूने सप्तमे बुध-
शुक्रौ स्यातां चंद्रश्च हिबुके चतुर्थस्थाने स्यादेवंविधे योगे सर्वैर्मुनिवयैस्तद्व-
त्फलमुक्तं राज्याधिगमः स्यात् । तथाच श्रीपतिः—‘शशिनि चतुर्थे सविदि
सितेऽस्ते जयति गतोरीन्हरिरिव युद्धे’ इति । वराहोपि—‘शशिनि चतुर्थगृहं
समुपेते बुधसहिते च तथा भृगुपुत्रे । गमनमवाप्य पतिर्मनुजानां जयति
रिपूंसमरेण विनैव ॥’ इति ॥ ६९ ॥

अथान्ययोगत्रयमाह—

रिपुतनुनिधने शुक्रजीवेदवो ह्यथ बुधभृगुजौ तुर्यगे स्थितौ ।
मदनभवनगश्चंद्रमा वांबुगः शशिसुतभृगुजांतर्गतश्चंद्रमाः ॥७०॥

रिपुतनुनिधने इति ॥ अस्यातिजगत्यां चंद्रिकाछंदः । तल्लक्षणं च ‘न-
नततगुरुभिश्चंद्रिकाचतुर्भिः अष्टभिः षड्भिश्चाक्षरैर्यतिः ।’ अत्र स्थानसाम्या-
द्ग्रहसाम्याच्च यथासंख्यं ज्ञेयम् । यथा रिपौ षष्ठे शुक्रः तनौ जीवः निधने
अष्टमे इंदुश्चंद्रः एवंविधे विशिष्टे योगे राज्ञो विजयः स्यादित्यर्थः । यदाह
वराहः—‘गुरौ विलम्बे भृगुजेऽरिसंस्थे चंद्रेऽष्टमे हंति गतोऽरिसेनाम् ।
वृष्टिं यथा दक्षिणमार्गचारी वृद्धो यथा ह्रस्वतनुश्च शुक्रः ॥’ इति । अयं प्रथ-
मो योगः । अथ द्वितीययोगः । अथ बुधभृगुजौ तुर्यगेहं चतुर्थस्थानं तत्र
स्थितौ चेत्स्यातां चंद्रमा मदनभवनगः सप्तमस्थानस्थितश्चेत्स्यात्तदैवविधेऽपि
योगे राज्ञो विजयः । यदाह वराहः—‘सितेदुजौ चतुर्थगौ निशाकरश्च
सप्तमे । यदा तदा गतो नृपः प्रशास्यरीन्विना रणम् ॥’ इति । अथ तृतीयो
योगः । अथवा चंद्रमा अंबुगश्चतुर्थस्थः सन् शशिसुतभृगुजयोर्बुधशुक्रयोरंत-
र्गतो मध्यवर्ती स्यात् एवंविधे योगे गंतुं राज्ञो विजय एव । यदाह वराहः—

‘बुधभार्गवमध्यगते हिमगौ हिबुकोपगते च बुधः प्रवसेत् । पुरुहूतदिशं यदि वातकृतः पुरुहूतयमप्रतिमो भवति ॥’ इति । ननु चंद्रस्य बुधभार्गवमध्यवर्तित्वं किं भिन्नराशिस्थितत्वे सत्युतैकराशिस्थितत्वे सति विवक्षितम् । तत्र भिन्नराशिकृतमध्यवर्तित्वे विवक्षिते सत्ययमर्थः स्यात् । बुधभार्गवयोरन्यतर-तृतीयस्थाने परः पंचमे चंद्रश्चतुर्थ इति एकराशिस्थितत्वे त्वंशकृतं पौर्वापर्यम् । चतुर्थे स्थाने बुधः शुक्रो वा स्वल्पांशः स्यात् । तयोरन्यतरोतिबहुंशस्तत्रैव स्थाने चंद्रस्तत्रैवांशैर्मध्यवर्ती स्यात् । यथा बुधो रादयादिः ३।५।१० चंद्रः ३।१५।२० शुक्रः ३।२५।३० एवं पक्षद्वयसंभवे किं युक्तमिति । उच्यते । यद्यपि वराहवाक्ये संदेहस्तथापि बादरायणवाक्यादेकराशिव्यवधानकृतमेव मध्यवर्तित्वं विवक्षितम् । यदाह बादरायणः—‘पुत्रांबुदुश्चिक्यगतैः क्रमेण दुश्चिक्यतोया-त्मजसंस्थितैर्वा । बुधेदुशुकैर्यमशक्रनाथकाष्ठां प्रयातस्य जयः प्रदिष्टः ॥’ इति । काष्ठां दिशम् । एतच्चोपलक्षणं तेन लग्नस्थचंद्रः पार्श्ववर्तिस्थानद्वयवर्तिनोर्बुधशुक्रयोर्मध्यवर्ती चेत्स्यात्तदा सोऽपि राज्ञो विजयद इति । यदाह गुरुः—‘चंद्रे ज्ञसितयोर्मध्ये हिबुके लग्नेपि वा । प्रयाता श्रियमामोति जित्वा शत्रून्महीमिमां ॥’ इति ॥ ७० ॥

अथान्यद्योगयात्रालग्नद्वयमाह—

सितजीवभौमबुधभानुतनूजा-

स्तनुमन्मथारिहिबुकत्रिगृहे चेत् ।

क्रमतोऽरिसोदरखशात्रवहोरा

हिबुकायगैर्गुरुदिनेऽखिलखेटैः ॥ ७१ ॥

सितजीवेति ॥ अस्य गाथाछंदः प्राग्वत्स्वमते ग्रंथांतरे च । लग्ने शुक्रः सप्तमे जीवः षष्ठे भौमः चतुर्थे बुधः तृतीये शनिः एवंविधे विशिष्टे योगे राज्ञो विजय एव । यदाह वराहः—‘यस्योयदास्तारिचतुस्त्रिसंस्थाः शुक्रागिरींगारकसौम्यसौराः । द्विषद्वलक्षीवदनानि तस्य कांतानि कांतानवलोकयन्ति ॥’ इति । नारदोपि—‘शुक्रार्थज्ञार्किभौमेषु लग्नास्तांबुत्रिशत्रुषु । गतस्याग्रे हरिचमूरभौ लाक्षेव लीयते ॥’ श्रीपतिरपि—‘यमज्ञशुक्रेज्यमहीसुतेषु त्रिबंशुलग्नास्तरिपुस्थितेषु । विलीयते वैरिचमू रणाग्रे लाक्षेव बह्वौ नृपतेर्गतस्य ॥’ इति । अयमेको योगः ॥ अथान्यः । गुरुदिने बृहस्पतिवासरे अखिलखेटैः समस्तग्रहैः सूर्यादिभिः सप्तभिः क्रमतोऽर्यादिस्थानस्थितैः सद्गिरु-पलक्षिते सति यथा षष्ठे सूर्यस्तृतीये चंद्रः दशमे मंगलः षष्ठे बुधः लग्ने गुरुः चतुर्थे शुक्रः एकादशे शनिरिति एवंविधे योगे राज्ञो विजय एव । यदाह वराहः—‘सूर्यादयोऽरिसहजांबरशत्रुलग्नबंध्वायगाः सुरगुरोर्दिवसश्च यस्य । यानेऽरिसैन्यमुपगच्छति तस्य नाशं मीमांसकश्चमणकेष्विव तीर्थपुण्यम् ॥’ इति । मीमांसाविचारस्तन्मात्रनिष्ठामीमांसका नतु वेदार्थविदः एवंविधा ये

श्रमणका बौद्धसंन्यासिनस्तेषां तीर्थेषु तथा वैदिकानां पुण्यनाशः ॥ ७१ ॥

अथान्यद्योगयान्नालभ्यमाह—

सहजे कुजो निधनगश्च भार्गवो
मदने बुधो रविररौ तनौ गुरुः ।

अथ चेत्स्युरीज्यसितमानवो जल-

त्रिगताहि सौरिरुधिरौ रिपुस्थितौ ॥ ७२ ॥

सहज इति ॥ अस्यातिजगत्या मंजुभाषिणीछंदः । तल्लक्षणमुक्तं प्राक् ।
यथा तृतीये मंगलः स्यात् अष्टमे शुक्रः सप्तमे बुधः षष्ठे सूर्यः लभे गुरुः
एवंविधे योगे गंतू राज्ञो विजय एव । यदाह वराहः—‘त्रिनिधनतनुसप्तमारि-
संस्थाः कुजसितजीवबुधा रविश्च यस्य । खलजनजनितेव लोकयात्रा न भव-
ति तस्य चिराय शत्रुसेना ॥’ इति । अयमेको योगः ॥ अथान्यः गुरुदिने बृह-
स्पतिवासरे अखिलखेटैः समस्तग्रहैः सूर्यादिभिः सप्तभिः क्रमतोऽर्यादिस्थितः
सद्भिरुपलक्षिते सति । यथा षष्ठे सूर्यः तृतीये चंद्रः दशमे मंगलः षष्ठे बुधः
लभे गुरुश्चतुर्थे शुक्रः एकादशे शनिरिति एवंविधे योगे राज्ञो विजय एव ॥
अथेति योगांतरमुच्यते । ईज्यसितमानवो बृहस्पतिशुक्रसूर्याः जलत्रिगता-
श्चतुर्थतृतीयस्थानगताश्चेत्स्युः सौरिरुधिरौ शनिमंगलौ रिपुस्थितौ षष्ठस्थितौ
भवेतां एवंविधे विशिष्टे योगे हि निश्चितं राज्ञो जयः स्यात् । यदाह वराहः—
‘कुजरविजयुतेरिभे गतानां जलसहजोपगतैः सितार्कजीवैः । रिपुबलमुपयाति
नाशमाशु श्रुतमधनस्य कुटुंबचितयेव ॥’ इति ॥ ७२ ॥

अथ नामविशेषपुरस्कारेण योगयान्नालभ्याह—

एको ज्ञेज्यसितेषु पंचमतपःकेंद्रेषु योगस्तथा

द्वौ चेत्तेष्वधियोग एषु सकला योगाधियोगः स्मृतः ।

योगे क्षेममथाधियोगगमने क्षेमं रिपूणां वधं

चाथो क्षेमयशोवनीश्च लभते योगाधियोगे व्रजन् ॥ ७३ ॥

एक इति ॥ अस्यातिष्टयां शार्दूलविक्रीडितं छंदः । तल्लक्षणं च ‘सूर्या-
श्वैर्मसजस्तताः सगुरवः शार्दूलविक्रीडितम्’ सूर्याश्वैर्द्वादशभिः सप्तभिश्चाक्षरै-
र्यतिः । ज्ञेज्यसितेषु बुधबृहस्पतिशुक्रेष्वेकोपि बुधो वा गुरुर्वा शुक्रो वा चे-
त्पंचमतपःकेंद्रेषु स्यात् पंचमे वा स्थाने तपसि नवमे वा केंद्रे प्रथमचतुर्थ-
सप्तमदशमानामन्यतमे स्थाने वा स्यात् तदा योगाख्यो योगः तथा तेषु ज्ञे-
ज्यशुक्रेषु द्वौ बुधगुरु बुधशुक्रौ वा गुरुशुक्रौ वा चेत्तदा अधियोगः । तथा
तेषु ज्ञेज्यशुक्रेषु सर्वेऽपि चेत्पंचमतपःकेंद्राणामन्यतमस्थानभेदेन स्थानैक्येन

वा स्थिताश्चेत्युक्तदा योगाधियोगाख्यो योगः । अथ फलमाह । योग इति । योगे ब्रजन् राजा क्षेमं कुशलं लभते कुशलेन गतागतं करोतीत्यर्थः । अथाधियोगे राजा ब्रजन् क्षेमं तथा रिपूणां शत्रूणां वधं च लभते । अथो योगाधियोगे ब्रजन् राजा क्षेमं यशोऽवनीश्वकाराच्छत्रुवधं च लभते ॥ यदाह नारदः—‘केंद्र-त्रिकोणेष्वेकेन योगः शुक्रज्ञसूरिषु । अधियोगः स चेद्वाभ्यां त्रिभिर्योगाधियोगकः ॥ योगे प्रियासतां क्षेममधियोगो जयावहः । योगाधियोगे क्षेमायुर्विजयार्थविभूतयः ॥’ इति । घराहोपि—‘एकेन वा बुधबृहस्पतिभार्गवाणां योगो भवेन्नवमपंचमकंटकेषु । द्वाभ्यां वदन्ति मुनयस्त्वधियोगमेवां योगाधियोगमपरे त्रिभिरुद्दिशन्ति ॥ योगेन ये नृपतयोऽरिपुरं ब्रजन्ति क्षेमेण ते गमनसागमनं च कुर्युः । क्षेमं यशोरिपुविनाशमथाधियोगो योगाधियोगमनेन जयेद्धरित्रीम् ॥’ इति । अत्र योगस्याधियोगस्य च भेदविचारः । तत्र योगस्याष्टादश १८ भेदाः । तथाहि त्रयो ग्रहाः षट् स्थानानि तत्रैकस्य तु तनुस्थानषट्कस्थित्या षट्भेदाः एवं गुरोः षट् शुक्रस्यापि षट् एवं योगेष्टादश भेदाः । अथाधियोगस्याष्टोत्तरशतभेदाः । यथा ज्ञेज्यशुक्राणां द्वयोर्द्वयोर्योगे त्रयो भेदाः बुधशुक्रौ गुरुशुक्रौ बुधगुरु तत्र बुधगुरोरेकैकस्थानस्थित्या षट् भेदाः स्थानभेदे तु बुधः प्रथमे स्थाने गुरुद्वितीयादिषु पंचसु स्थानेषु स्थितस्तदा पंच एवं गुरुः प्रथमे स्थाने बुधो द्वितीयादिषु पंचसु तत्रापि पंचैव अथ बुधो द्वितीये गुरुस्तृतीयादिषु चतुर्षु तदा चत्वारो भेदाः एवं वैपरीत्येपि द्वौ चत्वारः तथा बुधस्तृतीये गुरुश्चतुर्थादिषु तदा त्रयः एवं वैपरीत्येपि त्रयः तथा बुधश्चतुर्थे गुरुः पंचमे षष्ठे वा तदा द्वौ भेदौ एवं वैपरीत्येपि द्वौ तथा बुधः पंचमे गुरुः षष्ठे तदैको भेदः एवं द्वौ भेदौ एवं वैपरीत्येऽप्येकः एवं बुधगुरोः सर्वे मिलिताः षट्त्रिंशत् ३६ भेदाः स्युः । अनेनैव प्रकारेण बुधशुक्रयोः षट्त्रिंशद्भेदाः । एवं गुरुशुक्रयोरपि तावन्त एव ३६ मिलित्वाऽष्टोत्तरशतं भेदा १०८ भवेयुः । अथ योगाधियोगभेदाः । तथाहि ज्ञेज्यशुक्राणां संघेनैकैकस्थानस्थित्या षट् भेदाः भवन्ति । अथ स्थानभेदेनोच्यन्ते भेदाः । तत्र द्वयोः समुदाय एको भिन्नश्चैवं ग्रहाणां त्रयो भेदाः स्युः । यथाहि संघः प्रथमस्थाने एको द्वितीयादिषु तदापि पंचैव । अथ द्विग्रहसंघो द्वितीये एकस्तृतीयादिषु चतुर्षु चत्वारो भेदाः एवं भेदवैपरीत्येपि चत्वारः तथा द्विसंघस्तृतीये एकश्चतुर्थादिषु तदा त्रयः तथा द्विग्रहसंघश्चतुर्थे एकः पंचमे षष्ठे वा तदा द्वौ भेदौ । एवं वैपरीत्येपि द्वौ । तथा द्विग्रहसंघः पंचमे एकः षष्ठे तदैको भेदः वैपरीत्येऽप्येक एव । एवं बुधगुरुसमुदायस्य शुक्रसहितस्य त्रिंशद्भेदाः एवमेव बुधशुक्रसंघस्य गुरुसहितस्य त्रिंशत् ३० तथा गुरुशुक्रसंघस्य बुधसहितस्य तावन्त एव ३० सर्वभेदैक्यं ६० । अथ त्रयाणां ग्रहाणां स्थानत्रयाक्रांतत्वेन भेदा उच्यन्ते । तत्र बुधगुरुशुक्राणामन्योन्यपरिवर्तनात्षट्भेदा भवन्ति । यथा एतदुत्पत्तिप्रकारो भास्कराचार्येण ‘अंकपांशगणितस्थानांतमेकादिचांक्षवातः’ इत्यादिनाभ्य-
जयि । तत्र त्रिभिर्ग्रहैः षण्णां स्थानानां मध्ये निरंतरस्यावत्रयाक्रांतत्वेन च

त्वारो भेदाः एवं पंचभिरपि भेदैरित्येवं

चत्वारो जाताः सर्वे चतुर्विंशतिः २४ ।

अत्रायं विचारः । बुधश्चतुर्थे उत्तरस्यां

दिशि लालाटिकैर्द्वगतत्वाद्योगकर्ता च

बु.	बु.	शु.	बु.	बु.	शु.	शु.	बु.
बु.	शु.	बु.	बु.	बु.	बु.	बु.	शु.
बु.	शु.	बु.	शु.	शु.	बु.	बु.	बु.

तत्र किं योगः प्रबलः उत लालाटिक इति । तत्र सामान्यविशेषभावेन ला-
लाटिकयोग एव प्रबलः । एवं सप्तमश्च शुक्रो लग्नभंगी प्रबल एव । तथैवाधि-
योगे योगाधियोगे चोक्तहेतुः । तथैव बुधशुक्रयोर्लालाटिकलग्नभंगिदोषौ प्रबला-
विति बालानामप्येतत्सुबोधम् । अत्र वसिष्ठकश्यपनारदाद्यृषिमिर्वराहादि-
मिश्र भूयांसि योगयात्रालग्नान्युक्तानि तानि तद्व्येभ्य एवावधार्याणि ग्रंथा-
धिक्यभयादत्र ग्रंथकृता नोक्तानि ॥ ७३ ॥

अथ विजयादशमीसंज्ञकं सिद्धमुहूर्तमाह—

इषमासि सिता दशमी विजया शुभकर्मसु सिद्धिकरी कथिता ।

श्रवणर्क्षयुता सुतरां शुभदा नृपतेस्तु गमे जयसंधिकरी ॥ ७४ ॥

इषमासीति ॥ अस्य जगत्यां तोटकस्थं छंदः । तल्लक्षणम् 'इह तोटकमं-
बुधिसैः प्रथितं यथा' । स्पष्टार्थं पद्यम् । यदाह नारदः—'वलक्षपक्षदशमी
आश्विने विजयामिधा । विजयस्तत्र यावृणां संविर्वा न पराजयः ॥' इति । कश्य-
पोपि—'मासीये शुक्लदशमी सर्वदा विजयामिधा । जयप्रदा सा यावृणां सं-
विर्वा न पराजयः ॥' इति । वसिष्ठेन तु श्रवणसाहित्येऽतिप्राशस्त्यमुक्तम् ।
'श्रवणर्क्षं यदा काले सा तिथिर्विजयामिधा । विजयादशमी तत्र सर्वकार्ये-
ष्वनिदिता ॥ यात्रायां जयदा राज्ञां संधिं वापि प्रयच्छति ॥' इति । आश्व-
नुक्छुक्ते इत्यनुवर्तते । काले कालस्वामिकायां तिथौ दशम्याम् ॥ ७४ ॥

अथैवं महतायासेन विचारिते पंचांगशुद्धिसहिते लग्ने सत्यपि मनोवि-
शुद्धौ वक्ष्यमाणशकुनाद्यावदयत्नं तत्रापि प्रबलदुर्बलभावं च वसंततिलका-
छंदसाह—

चेतोनिमित्तशकुनैरतिसुप्रशस्तै-

ज्ञात्वा विलग्नबलमुर्व्यधिपः प्रयाति ।

सिद्धिर्भवेदथ पुनः शकुनादितोऽपि

चेतोविशुद्धिरधिका नच तां विनेयात् ॥ ७५ ॥

चेत इति ॥ अथशब्दो मंगलार्थः आनंत्यार्थश्च । चेतोतःकरणं निमित्त-
मंगस्फुरणादि शकुनानि वक्ष्यमाणानि एतैः खलु निश्चयेन सुप्रशस्तैः सद्भिः
कृत्वा तथा समीचीनं विलग्नबलमपि ज्ञात्वा उर्व्यधिपो राजा प्रयाति तथा
सिद्धिर्बोद्धितकार्यसिद्धिर्भवति । यदाह नारदः—'मनोनिमित्तशकुनैर्गलं

लब्ध्वा रिपोः पुरम् । विजिगीषुर्यो व्रजति विजयश्रीस्तमेत्यलम् ॥' इति ।
 निमित्तमंगस्फुरणादि । श्रीपतिरपि—'शकुननिमित्तमनोभिरनिर्घैरुदयवि-
 शुद्धिमिह प्रतिपद्य । रिपुविषयं प्रति यो विजिगीषुर्व्रजति तमेत्यचिराद्विज-
 यश्रीः ॥' इति । यदा तु लम्बादिबले सत्यपि निन्दानि चेच्छकुनादीनि स्यु-
 स्तदा यात्रा निषिद्धेव । यदाह वसिष्ठः—'अशुभानि निमित्तानि उत्पात-
 शकुनानि च । यात्राकाले नृणां तेषां निधनायाधनाय वा ॥' इति । यदा
 तु दैवाच्छकुनलम्बादीन्यनिन्दानि लब्धानि मनोविशुद्धिश्च नास्त्येव तत्र कस्य
 प्राबल्यमित्यत आह—अधिकेति । शकुनादितः सकाशाच्चेतोविशुद्धिरविका-
 तां चेतोविशुद्धिं विना नेयात् न गच्छेत् । यदाह कश्यपः—'निमित्तशकुना-
 दिभ्यः प्रधानो हि मनोजयः । तस्माद्वियासतां नृणां फलसिद्धिर्मनोजयात् ॥'
 इति । श्रीपतिश्च—'निमित्तराशिरेकतो नृणां मनस्तथैकतः । अथो यियासतां
 बुधैर्मनोविशुद्धिरिष्यते ॥' इति ॥ ७५ ॥

अथ शुभसूचकसकलपदार्थसमवायेऽपि यात्रायामवश्यनिषिद्धनिमित्ता-
 न्याह—

व्रतबंधनदैवतप्रतिष्ठाकरपीडोत्सवसूतकासमाप्तौ ।

न कदापि चलेदकालविद्युद्धनवर्षातुहिनेऽपि सप्तरात्रम् ॥ ७६ ॥

व्रतबंधेति ॥ अस्य विषमछंदसि वसंतमालिकाछंदः । तल्लक्षणं च—
 'विषमे ससजा गुरू समे चेत्सभरा यश्च वसंतमालिका सा ।' व्रतबंधनं य-
 जोपवीतं दैवतप्रतिष्ठा प्रसिद्धा करपीडा विवाहः उत्सवो होलकादिः सूतकं
 द्विविधं जननसूतकं मरणसूतकं च एतेषां पदार्थानां शास्त्रोक्तयावद्दिनसमा-
 प्यानामसमाप्तौ समाप्तिं विना कदापि नैव चलेद्वच्छेत् । यदाह नारदः—
 'उत्सवोपनयोद्वाहप्रतिष्ठाशौचसूतके । असमाप्ते न कुर्वीत यात्रां तत्र जिजी-
 विषुः ॥' इति । अकालेति । विद्युत्प्रसिद्धा घनो घनगर्जितं वर्षा वृष्टिः तु-
 हिनं नीहारः एषु पदार्थेष्वकालजेषु सत्सु सप्तरात्रं दिवससप्तकं न चलेत् ।
 यदाह राजमार्तंडः—'पौषादिचतुरो मासान्प्राप्ता वृष्टिरकालजा । व्रतं
 यात्रादिकं चैव वर्जयेत्सप्तवासरां ॥' श्रीपतिः—'वृष्टिरकालप्रभवा चतुर्षु
 मासेषु पौषपूर्वेषु । आसप्ताहं त्याज्यं व्रतं च यात्रादिकं तत्र ॥' इति । नार-
 दोपि—'अकालजेषु नृपतिर्विद्युद्गर्जितवृष्टिषु । उत्पातेषु त्रिविधेषु सप्तरात्रं
 ननु व्रजेत् ॥' इति । त्रिविधत्वं दिव्यांतरिक्षभौमभेदेन । यदाह श्रीपतिः—
 'सौदामिनीवर्षणगर्जितेषु नाकालजेषु प्रवसेन्नरैर्द्रः । आसप्तरात्राद्भवमङ्गुतेषु
 दिव्यांतरिक्षक्षितिजेषु चैवम् ॥' इति । ग्रंथकर्त्रात्रोत्पातग्रहणं न कृतम् ।
 'उत्पातग्रहतोऽग्राहंश्च' इति शुभाशुभप्रकरणेऽभिहितत्वात् । अत्रोत्पाताः केतु-
 व्यतिरिक्ता द्रष्टव्याः । केतौ तु यावद्दर्शनं गमननिषेधः । यदाह ऋषि-
 पुत्रः—'यावदभ्युदितः केतुरस्मैवोपगच्छति । तावद्वाजा न गच्छेत न व-

तेन गतोऽन्यथा ॥' इति । अत्र श्रीपतिवाक्ये 'सौदामिनी' इत्यादिषु तात्कालिक एव निषेधः । आससरात्रादिति तूत्तरार्धपठितेषूपत्तेष्वेव संबध्यत इत्याहुः । यदाह वसिष्ठः—'प्रयाणसमये यस्य विद्युन्नीहारवृष्टयः । अकालजा भवत्येते तदा भंगकरा नृणाम् ॥' इति । नच देहलीदीपन्यायेनात्र पूर्वत्रापरत्र वा संबंधः स्यान्नोभयत्र । नचावृत्त्या सेत्स्यतीति । नोभयत्राप्याससरात्रादिति संबंध इति वाच्यं । गौरवापत्तेः । कथम्—'सकृदुच्चरितः शब्दः सकृदर्थप्रत्यायकः' इति न्यायेनैकत्र पूर्वत्रापरत्र वा संबंधः स्यान्नोभयत्र । नचावृत्त्या सेत्स्यतीति वाच्यम् । आवृत्तौ प्रमाणाभावात् । अत्रोच्यते । आससरात्रादित्युभयत्रापि संबध्यते । 'ध्रुवमद्भुतेषु दिव्यांतरिक्षक्षितिजेषु चैवम्' इति समुच्चयद्योतकस्य चकारस्य स्पष्टानुवृत्तिसूचकस्य चैवकारस्य करणात् । अतएव नारदोपि—'अकालजेषु नृपतिर्विद्युन्नीहारवृष्टिषु । उत्पातेषु त्रिविधेषु ससरात्रं ननु व्रजेत् ॥' इति दोषानुवादपूर्वकम् 'ससरात्रं ननु व्रजेत्' इति वाक्यान्तेऽस्मिदधाति स्म । कश्यपोपि—'उत्पातेषु त्रिविधेषु तद्विजितवृष्टिषु । अकालजेष्वेषु ससु ससरात्रं ननु व्रजेत् ॥' इति । 'प्रयाणसमये यस्य' इति वसिष्ठवाक्यं प्रयाणदिवसोत्पन्नस्य विद्युदादेर्दोषातिशयसूचनार्थम् । तेन तस्मिन् दिने नैव गच्छेदित्यर्थः । वृष्ट्यर्थं स्वयमेवाग्रे वक्ष्यति 'यदिमासु' इति ॥ ७६ ॥

अथ राज्ञ एकदिनसाध्ये एकस्मान्नगरान्नगरांतरगमने चिकीर्षिते दिक्शूल-
त्वाद्यभावं वंशस्थवृत्तेनाह—

महीपतेरेकदिने पुरात्पुरे यदा भवेतां गमनप्रवेशकौ ।

भवारशूलप्रतिशुक्रयोगिनीर्विचारयेन्नैव कदापि पंडितः ७७

महीपतेरिति ॥ यथा वाराणसीनगराच्चरणाद्विगमनमेकदिनसाध्यम् । तद्वदन्यत्रापि महीपते राज्ञः पुरादेकस्मान्नगरात्पुरे नगरांतरे एकदिने एव गमनप्रवेशकौ स्याताम् । कोऽर्थः । यस्मिन्नेव दिने एकस्मात्पुराद्गमनं तस्मिन् दिने एव च नगरांतरे प्रवेशः । तत्र यथाकथंचित्पंचांगशुद्धिमालोच्य नक्षत्रशूलं वारशूलं प्रतिशुक्रश्च योगिन्यश्च एतान् दोषान् पंडितः कदापि नैव विचारयेत् । उक्तंच भृगुणा—'एकस्मिन्नपि दिवसे यदि चेद्गमनं प्रवेशश्च । प्रतिशुक्रवारशूलं न चिंतयेद्योगिनीपूर्वम् ॥' इति । यदा तु दिनभेदेन यात्राप्रवेशौ भवतस्तदा यात्रायां प्रतिशुक्रवारशूलादिविचारोऽस्त्येव ॥ ७७ ॥

अथैकदिनसाध्ये निर्गमप्रवेशरूपे कार्ये चिकीर्षिते किं विचार्यमित्याशङ्क्योत्तरमार्यावृत्तेनाह—

यद्येकस्मिन्दिवसे महीपतेर्निर्गमप्रवेशौ स्तः ।

तर्हि विचार्यः सुधिया प्रवेशकालो न यात्रिकस्तत्र ॥ ७८ ॥

यदीति ॥ स्पष्टार्थं पद्यम् । प्रवेशकालो गृहप्रवेशप्रकरणे वक्ष्यते । यात्रिको यात्रासंबन्धी कालः । तत्र नगरान्नगरान्तरगमने । यदाह गर्गः—‘प्रवेशनिर्गमौ स्यातामेकस्मिन्नपि वासरे । तदा प्रावेशिकं चिंत्यं बुधैर्नैव तु यात्रिकम् ॥’ इति । प्रावेशिकं वासरं यात्रिकं च वासरम् ‘वा पुंसि क्लीबे दिवसवासरौ’ इति वासरशब्दस्य पुंनपुंसकत्वात्सामानाधिकरण्येन संबंधः । अत्राहुः एतत्पद्योपनिबन्धेन वाक्पद्योपनिबन्धस्याजागलस्तनायमानत्वमस्त्येककर्तृकत्वात् । भिन्नकर्तृके तु नायं दोषः यथासंमतिवाक्ययोः । अत्र समाधिः । एकस्मिन्नेव दिने यात्राप्रवेशकालयोः कियद्दटिकाकृतो विलंबस्तिष्ठते । परंतु यात्रासमये भद्राव्यतीपातादिकं महादोषजातं विचार्यं वा नवेति संदेहः । यदि विचार्यं तदा विशिष्य प्रोक्तं प्रतिशुक्राद्यपि विचार्यम् । यदि न विचार्यं तदेवमपि न विचार्यम् । एवंसति भृगुवाक्यमनर्थकं स्यात् । ननु सामान्यविशेषवाक्यभावेन प्रतिशुक्रादिकं बाधकं भविष्यतीति चेन्न । एतत्प्रकरणपठितानां शुभाशुभप्रकरणत्वाद्दोषाणां नास्ति सामान्यविशेषभावः । अयं विचारो ‘योगात्सिद्धिर्धरणिपतीनाम्’ इति पद्यव्याख्यानेमिहितः । तस्मात्प्रकरणद्वयपठिते दोषविचारे प्रसक्ते विना वचनं दोषव्यागोपादानविचारो न निर्णयपदवीमवगाह्य इति प्राक्पद्योपनिबन्धः सार्थक इति ॥ ७८ ॥

अथ प्रयाणे त्रिनवमीदोषमनुष्टुभाह—

प्रवेशान्निर्गमं तस्मात्प्रवेशं नवमे तिथौ ।

नक्षत्रे च तथा वारे नैव कुर्यात्कदाचन ॥ ७९ ॥

प्रवेशादिति ॥ त्रिविधा नवमी प्रयाणनवमी प्रवेशनवमी तिथिश्च नवमी । तत्र गृहप्रवेशतिथितो नवमे तिथौ निर्गमं न कुर्यात् । इयं च प्रयाणनवमी । पुनश्च गमनदिवसाच्चवमे तिथौ गृहप्रवेशं न कुर्यात् । इयं च प्रवेशनवमी । नवमी तिथिस्तु प्रसिद्धैव । यदाह वसिष्ठः—‘नवमी ज्ञेया त्रिविधा प्रवेशनवमी प्रयाणनवमदिनम् । निर्गमनतः प्रवेशात्प्रयाणनवमी नवमदिनं च ॥ सततं नवमीत्रितयं यात्रायां प्राणहानिदं यातुः ।’ इति । अत्र पद्ये तु नवमीदोषः प्रागुक्तत्वाद्गोपनिबद्धः । ननु प्रयाणनवम्यां तिथौ च नवम्यां यात्रा निषिद्धेति युक्तं प्रवेशनवम्यां तु बहिःस्थस्य पुंसो गृहप्रवेशनिषेधस्यैव युक्तत्वात्कथं पुनस्तस्य गृहाद्रमनसंभवो युक्तः अतो दोषाभिधानमपि न युक्तम् । उच्यते । यथा गृहान्निर्गतः पुमान् दैवाच्छीघ्रमेव कृतकार्यः सन् सप्तमेऽष्टमे वा तिथौ गृहं प्रविष्टः स चेत्पुनः कार्यनिपातप्रवेशतिथेः सकाशात्तृतीया द्वितीया वा तिथिः प्राङ्निर्गमतिथितो नवमीतिथिस्तस्यां तिथौ यात्रां नैव विद्विष्यादित्यर्थः । नक्षत्रेपीति तथा तेनैव तिथिः प्राङ्निर्गमतिथितो नवमीतिथिस्तत्तुल्येन प्रकारेण नक्षत्रे वारे वा कदाचन नैव कुर्यात् । अपमर्थः । यस्मिन्नक्षत्रे गृहप्रवेशः कृतस्ततो नवमे नक्षत्रे प्रयाणं

न कार्यं । यथा मृगे प्रवेशो हस्ते गमनं । निर्गमनक्षत्रान्नवमे नक्षत्रे प्रवेशो न कार्यः । यथा हस्ते गमनमुत्तराषाढायां प्रवेशः । अत्रापि प्रागभिहितरीत्या यात्रापि निषिद्धा । एवं वारेपि ध्येयम् । यथा बुधवारे प्रवेशस्ततो नवमे दिवसे गुर्वाख्ये प्रयाणं न कार्यम् । गुरुदिवसाच्च नवमे शुक्राख्ये दिवसे प्रवेशोपि न कार्यं इत्यर्थः । यदाह गर्गः—‘प्रवेशान्निर्गमश्चैव निर्गमाच्च प्रवेश-
नम् । नवमे जातु नो कुर्याद्विने वारे तिथावपि’ इति ॥ ७९ ॥

अथ यात्रादिनीयं विधिं शालिनीछंदसाह—

अग्निं हुत्वा देवतां पूजयित्वा नत्वा विप्रानर्चयित्वा दिगीशम् ।
दत्त्वादानं ब्राह्मणेभ्योदिगीशं ध्यात्वा चित्ते भूमिपालोऽधिगच्छेत्

अग्निमिति ॥ स्पष्टार्थम् । यदाह नारदः—‘हुताशनं तिलैर्हुत्वा पूजये-
त्तु दिगीश्वरम् । तथा प्रणम्य भूदेवानाशीर्वादैर्नृपो ब्रजेत् ॥’ इति । वसि-
ष्ठोपि—‘दिगीश्वराकृतिं कृत्वा सुवर्णेन स्वमंत्रकैः । स्वस्ववर्णैः स्वगंधाद्यैर्धू-
पैर्दीपैर्मनोरमैः ॥ तद्वर्णवस्त्रनैवेद्यैर्भक्त्या सम्यक्प्रपूजयेत् । दिगीशं च सुसं-
पूज्य तिलहोमं च कारयेत् ॥ दैवज्ञाय ततो दद्यात्प्रतिमां भूषणान्विताम् ।
देवान्गुरुन्पितृन्विप्रान्स्वस्तिवाचनपूर्वकम् । नत्वा तुष्टः प्रीतमना ब्रजेन्मंगल-
निःस्वनैः ॥’ इति । अत्र यात्रादिनात्प्राक्सप्तदिनं गुह्यकपूजनमुक्तम् । अथहं
पूर्वं विजयस्नानमुक्तं विजयस्नानं ग्रहयज्ञः सप्तदिवसमध्ये गुह्यकपूजा इति ।
तदेतद्वाराहेण बृहद्यात्रायां महतां ग्रंथसंदर्भेणामिहितं तत्तत् एवावधार्यम् ।
वसिष्ठादिभिस्तु दिगीश्वरध्यानान्यपि तत्तत्पूजायां पाठात्तत्रैव द्रष्टव्यानीति
मास्माभिलिख्यन्ते । गमनसमये ध्यानमिन्द्राय नमः अग्नये नम इत्यादिनापि
संभवति ॥ ८० ॥

अथ नक्षत्राणां दोहदाब्जशार्दूलविक्रीडिताभ्यामाह—

कुल्माषांस्तिलतंडुलानपि तथा माषांश्च मग्न्यं दधि

त्वाज्यं दुग्धमथैणमांसमपरं तस्यैव रक्तं तथा ।

तद्वत्पायसमेव चाषपललं मार्गं च शाशं तथा

षाष्टिक्यं च प्रियंग्वपूपमथवा चित्रांडजान्सत्फलम् ॥ ८१ ॥

कौर्मं सारिकगौधिकं च पललं शाल्यं हविष्यं हया-

दक्षे स्यात्कृसराबभ्रुमपि वा पिष्टं यवानां तथा ।

मत्स्यान्नं खलु चित्रितान्नमथवा दध्यन्नमेवं क्रमा-

द्भक्ष्याभक्ष्यमिदं विचार्य मतिमान्भक्षेत्तथाऽलोकयेत् ८२

कुल्माषानिति ॥ कौर्ममिति ॥ अत्र प्रथमपद्ये चतुर्थचरणे ‘प्रियंग्वपू-

प' इत्यत्र छंदोभंगोक्तिः स गणप्रक्षेपाकरणात् । 'सत्यप्रेभ्रेह्वेव' इति पिंगलसूत्रकारेण रेफसंयोगे च प्राग्वर्णस्य लघुत्वाभिधानात् । तथाच कालिदासः—
 'गृहीतप्रत्युद्गमनीयवस्तु' इति तद्वदत्रापि छंदोभंगाभावः । सूत्रकारोच्चारणं सुखसुखार्थम् । तेन प्रीत्यादावपि लघुत्वम् । अन्ये तु संयोगमात्रे परभूतमतीवप्रयत्नेनेत्याहुः । उक्तंच सरस्वतीकंठाभरणे—'यदा तीव्रप्रयत्नेन संयोगादेरगौरवम् । न छंदोभंगमप्याहुस्तद्वदोषाय सूरयः ॥' इति । 'एतच्च श्रुत्वा गदितो भवांस्त्वं सीतोपलंभे च कुरु प्रबुद्धिम्' इति च । ततोऽतीवप्रयत्नेन नात्र प्राप्तस्योच्चारणे प्राग्वर्णस्य लघुतैव तेनास्य गणप्रक्षेपेण तथासति छंदोभंगाभाव इत्यलमतिप्रसंगेन । हयाद्यृक्षे अश्विन्यादिसप्तविंशतिभिरेषु नक्षत्रदोहदं कुलमाषानित्यादिकमिदं भक्ष्याभक्ष्यं वर्णभेदेन देशभेदेन वा इदं भक्ष्यमेतदभक्ष्यमिति विचार्य भक्ष्यसंभवे भक्षयेत् अभक्ष्यसंभवे आलोकयेत्पश्येत् स्पृशेद्वैत्यपि ध्येयम् । यथा—अश्विन्यां कुलमाषानक्षतस्त्रिजमाषान् भरण्यां तिलमिश्रतंडुलान् कृत्तिकायां माषान् रोहिण्यां गव्यं गोसंबंधि दधि मृगे गव्यमाज्यं घृतं आर्द्रायां दुग्धं गव्यमेव पुनर्वसावेणमांसं हरिणमांसं पुष्ये तस्यैव मृगास्य रक्तं रुधिरं आश्लेषायां पायसं दुग्धमध्ये वह्निंसंपर्केण पाचिततंडुलान् मघायां चाषस्य पक्षिणः पललं मांसं पूर्वाफलुग्यां मृगस्येदं मार्गं मांसं उत्तराफलुग्यां शशस्येदं शाशं मांसं हस्ते षाष्टिक्यं षष्टिकाञ्च 'साटी' इति भाषया चित्रायां प्रियंगुः फलिनी स्वात्यामपूपं घृतपक्वो भक्ष्यविशेषः विशाखायां चित्रांडजान्नावर्णान्पक्षिणः अनुराधायां सत्फलमुत्तमफलमात्रादि ज्येष्ठायां कूर्मस्य कच्छपस्येदं कौर्मं मांसं मूले सारिकायाः पक्षिण्या इदं सारिकं मांसं पूर्वाषाढायां गोधाया इदं गौधिकं मांसं उत्तराषाढायां शाल्यं शल्यस्य पक्षिण इदं शाल्यं पललं मांसम् 'श्वावित्तु शल्यः' इत्यमरः । 'सारसलम्' इति भाषया अभिजिति हविष्यं मुद्रादि श्रवणे कृसरान्नं 'खिच्चडी' धनिष्ठायां मुद्राञ्च मुद्रौदनं शतमे यवानां पिष्टं पूर्वाभाद्रपदायां मत्स्यामिश्रितमज्जमोदनं उत्तराभाद्रपदायां चित्रितान्नं नानाविधैरन्नैर्गोधूमादिभिः पक्कैर्मिश्रमज्जमोदनमिति केचित् । वयं त्वेवं व्याकुर्मः । यवतंदुलतिला मेषीदुग्धेन पक्त्वा मेषकर्णोपरक्तेनारक्ताश्वित्राज्जमोदनमिति चित्रितशब्देनोच्यते इति । रेवत्यां दध्यन्नं दध्योदनमिति । अपिच तथेत्यादीन्यव्ययानि पादपूरणार्थानि । यदाह नारदः—'कुलमाषांश्च तिलान्माषान्दधि गव्यं घृतं पयः । मृगं मांसं च तत्सारं पायसं चाषकं मृगम् ॥ शशमांसं च षाष्टिक्यं प्रियंगुकमपूपकम् । चित्रांडजान्फलं कूर्मं शाटीं गोधां च शल्यकम् ॥ हविष्यं कृसरान्नं च मुद्राञ्च यवपिष्टकम् । मत्स्याञ्च चित्रितान्नं च दध्यन्नं दास्यभाक्कमात् ।' इति । तत्सारं मृगरुधिरम् । अत्र चित्रांडजाफलमित्येकमेव दोहदमाहुः । तन्न । 'चित्रांडं च फलं ततः' इति कश्यपेन पृथगुक्तेः । अंडा अंडजा उच्यन्ते अंडगतवैचित्र्याभावात् । यत्तु श्रीपतिवाक्ये—'चित्रांडजायाः फलम्' इत्युक्तं तस्यार्थं न विद्मः । 'प्राद्याः प्रियंगुचित्रांडजाः फलं

यावकं कुलिथाश्च' इति वराहपद्यव्याख्याने चित्रान्नाकाराः पक्षिणश्चित्रायां प्राश्याः फलानि प्रसिद्धानि स्वाताविति भट्टोत्पलो व्याख्यत् । चित्रान्नलक्षणमुक्तं दीपिकायाम्—'अजाक्षीरेण संस्विन्ना यवाः सतिलतंदुलाः । अजकर्णस्य रक्तेन रक्ताश्चित्रान्नसंज्ञकाः ॥' इति । अत्र यदभक्ष्यं दुष्प्रापं वा तस्मृत्वा दृष्ट्वा दत्त्वा गंतव्यमित्याह गुरुः—'अलभ्यलभ्यभक्ष्यान्वा स्मृत्वा स्पृष्ट्वाथ तान्ब्रजेत् । दत्त्वा वा सिद्धिमाप्नोति दुष्टभादिषु भूपतिः ॥' इति । आदि-शब्दात्तिथिवारदिगदोहदेषु स्मरणं स्पर्शनं दानं भक्षणं वा यथासंभवं ध्ये-यम् । नक्षत्रदोहदेषु वसिष्ठादिपद्येषु क्वचिन्नेदस्तत्र विकल्पस्तुल्यबलत्वात् । भक्षेदिति 'भक्ष अदने' इति धातुश्चुरादिस्तस्मात् 'सत्यापपाश—' इति स्वार्थ-णिजन्ताद्विधिलिङि तिपि शबादौ च कृते 'इतश्च' इतीकारलोपे भक्षयेदिति भवितव्यं नतु भक्षेदिति कथमयं प्रयोगः । उच्यते । चुरादिभ्यस्तु णिजनि-त्योस्ति 'अनित्यण्यन्ताश्चुरादयः' इत्युक्तेरेवं सति णिजभावपक्षे विधिलिङि भक्षेदिति सिद्ध्यति । ज्ञापकं चात्र चुरादौ हि 'चित्ति स्मृत्याम्' इति चित्तिधातोरिदित्करणं तद्धि चित्तित इत्यादौ 'इदितो जुम् धातोः' इति जुमि 'अनिदितां हल उपधायाः कृति' इति नलोपो माभूदित्येवमर्थं कृतं नित्ये तु णिचि नलोपस्याप्रसंगादित्त्वं वृथैव भवति । नुमर्थमिति चेन्न । चित्ति स्मृत्यां निर्नुम्बमेव पठितव्यं किमिदित्त्वेन । एवं सतीदित्त्वं कृतं ज्ञापकमु-क्तार्थस्य संपन्नमिति । अतएव—'महीपालवचः श्रुत्वा जुघुषुः पुण्यमानवाः' इति विशब्दनार्थस्य चौरादिकस्य जुघुष्वर्षयामासुरित्यर्थे जुघुषुरित्यादिमहा-कविप्रयोगोपपत्तिरिति वामनः । पक्षे चोरतीत्यादिप्रक्रियाकौमुदीकृत्वेत्याह-स्मेत्यलमतिप्रसंगेन । अथवा व्यक्तमेवं पठितव्यम् 'खादेत्तथालोकयेत्' इति ॥ ८१ ॥ ८२ ॥

अथ दिग्दोहदमनुष्टुभाह—

आज्यं तिलौदनं मत्स्यं पयश्चापि यथाक्रमम् ।

भक्षयेद्दोहदं दिश्यमाशां पूर्वादिकां ब्रजेत् ॥ ८३ ॥

आज्यमिति ॥ आज्यं घृतं पूर्वस्यां तिलौदनं तिलमिश्रौदनं दक्षिणस्यां मत्स्यं प्रसिद्धं पश्चिमायां पयो दुग्धं उत्तरस्याम् । एतद्यथाक्रमं दिश्यमभी-ष्टदिग्भवं दोहदं भक्षयेत्ततः पूर्वादिकामाशां जिगमिषितां दिशं ब्रजेत् । यदाह श्रीपतिः—'आज्यतिलौदनमत्स्यपयोभिः प्राक्प्रभृति क्रमशः खलु भुक्त्वा' इति । नारदेन त्वन्यथोक्तम्—'घृतान्नं तिलपिष्टान्नं मत्स्यान्नं घृत-पायसम् । प्रागादिक्रमशो भुक्त्वा याति राजा जयत्यरीन् ॥' वसिष्ठेनापि—'घृतान्नं कृसरान्नं च मत्स्यान्नं घृतपायसम् । पूर्वदिषु क्रमाद्भुक्त्वा याता सिद्धिमवाप्नुयात् ॥' इति । अत्रैवं विरोधे विकल्पो यथादेशाचारं वा व्यवस्था ॥ ८३ ॥

अथ वारदोहदमनुष्ठमाह—

रसालां पायसं कांजीं शृतं दुग्धं तथा दधि ।

पयोऽश्रितं तिलान्नं च भक्षयेद्दारदोहदम् ॥ ८४ ॥

रसालामिति ॥ रसाला शर्करादधिमरीचकपूरैलासंसृष्टा लोके शिख-
रिणीति प्रसिद्धा तां रविचारे पायसकांज्यौ प्रसिद्धे सोममंगलवारयोः शृतं
पक्कदुग्धं शुधे 'शृतं पाके' इति साधु । तत्रापि 'क्षीरहविषोरेव' इति वा-
र्तिकात्प्रस्तुते क्षीरे साधुत्वं । दधि प्रसिद्धं गुरुचारे अश्रितमपक्कं दुग्धं शुके
तिलान्नं तिलमिश्रमोदनं शनौ एतद्वारदोहदं रविचारादौ क्रमेण भक्षयेत् ।
यदाह श्रीपतिः—'मज्जिकां सघृतपायसं तथा कांजिकं शृतपयो दधि
क्रमात् । क्षीरपक्कमथितं तिलौदनं वारदोहदविधिर्बुधैः स्मृतः ॥' इति ।
वसिष्ठनारदाभ्यां दुग्धस्य पक्कविशेषो नाम्यधायि—'मज्जिका परमासं च
कांजिकं च पयो दधि । क्षीरं तिलौदनं भुक्त्वा भानुवारादिषु क्रमात् ॥'
इति । मज्जिका रसाला 'स्याद्रसाला तु मज्जिका' इत्यभिधानात् । गुरुस्तु
विशेषमाह—'सूर्यचारे शृतं प्राश्यं चंद्रचारे पयस्तथा । गुहमंगारके चारे
बुधचारे तिलानपि । गुरुचारे दधि प्राश्यं शुक्रचारे यवानपि । माषान्भुक्त्वा
शनेचारे शूले गच्छन्न दोषभाक् ॥ ८४ ॥

अथ तिथिदोहदं वसंततिलकाळंदसाह—

पक्षादितोऽर्कदलतंदुलवारि सर्पिः

श्राणा हविष्यमपि हेमजलं त्रूपपम् ।

भुक्त्वा व्रजेद्रुचकमंबु च धेनुमूत्रं

यावान्नपायसगुडानसृगन्नमुद्गान् ॥ ८५ ॥

पक्षादित इति ॥ पक्षादिः प्रतिपत्तस्याः त्यज्जलोषे पंचमी । प्रतिपदा-
दिपंचदशतिथिषु क्रमेण तिथिदोहदं भुक्त्वा व्रजेत् । यथा प्रतिपदि अर्कस्य
वृक्षविशेषस्य दलानि पर्णानि 'रुह' इति भाषायां द्वितीयायां तंदुलवारि
क्षालिततंदुलजलं तृतीयायां सर्पिर्घृतं चतुर्थ्यां श्राणा यवागूः 'अंबिलि' इति
भाषायां पंचम्यां हविष्यं मुद्गादि षष्ठ्यां हेमजलं प्रक्षालितसुवर्णजलं सप्त-
म्यामपूपं अष्टम्यां रुचकं बीजपूरफलम् 'फलपूरो बीजपूरो रुचको मातुलि-
शर्के' इत्यमरः । नवम्यां जलं दशम्यां धेनुमूत्रं स्त्रीगवीमूत्रं ननु वृषमूत्रं धेनु-
शब्दग्रहणात् । एकादश्यां यावान्नं यवविकारं द्वादश्यां पायसं त्रयोदश्यां
गुडमिश्रविकारं चतुर्दश्यामसृक् रुधिरं पंचदश्यामन्नमुद्गानोदनमिश्रितमु-
द्गान् । यदाह बृहस्पतिः—'अर्कपत्रं भवेद्यातुः प्रथमायां तु भक्षणम् ।
द्वितीयायां भवेद्यातुर्भक्ष्यं सत्तंदुलोदकम् ॥ तृतीयायां यथा सर्पिर्ववागूः
स्यात्ततः परं । पंचम्यां तद्धविष्ये स्यात्षष्ठ्यां वा कांचनोदकम् ॥ अपूपभुक्तिः

सप्तम्यामष्टम्यां बीजपूरकम् । नवम्यां तोयमानं स्याद्भूमूत्रं तु ततः परम् ॥
एकादश्यां यवानद्याद्वादश्यां पायसं भवेत् । त्रयोदश्यां गुडं लेह्यं रुधिरं
स्याच्चतुर्दशे ॥ मुद्गौदनं भवेद्भोज्यं पंचदश्यां मियासतः । पक्षयोरुभयोरेवं
यात्रायोगे विधिः स्मृतः ॥' इति । दैवज्ञमनोहरेपि क्वचिद्देदः यथा—'अर्क-
दलतंदुलोदकसर्पीषि हविष्यदधिसुवर्णपयः । तिलवारिबीजपूरकमध्वाज्यक-
सूत्रपिष्टिकाश्चापि ॥ तिलपिष्टकंदमूलानि शाकमथ शस्तवृक्षपर्णानि । प्रति-
पत्प्रभृतिषु भुक्त्वा प्रस्थाता सिद्धिमाप्नोति ॥' इति । ननु च—'अलभ्यल-
भ्यभक्ष्यान्वा स्मृत्वा इष्टाथ तान्नजेत् । दत्त्वा वा सिद्धिमाप्नोति दुष्टभादिषु
भूपतिः ॥' इति गुरुक्तेः वारादिषु दोहदामिधानं सार्थकं विहितेषु पुनर्नक्ष-
त्रतिथिवारादिषु दोहदामिधानं व्यर्थं दोषनिवारणफलको हि दोहदस्तज्ञावेन
वैयर्थ्यप्रसंगात् । उच्यते । 'दुष्टभादिषु भूपतिः' इत्यत्र दुष्टत्वं किं नैसर्गिकमु-
तान्याहितनक्षत्रेष्वपि क्रूरग्रहसाहित्यादिर्महान् दोषः संभावितोऽस्ति तदुपा-
करणाय दोहदामिधानं युक्तम् । एवं सर्ववर्णानामपि पारिषदं दे विरुद्धतारा-
क्रूरग्रहसाहित्यादिमहादोषनिवारणाय दोहदोक्तेः सार्थक्याच्च । एवं विहितति-
थिदोहदामिधानं योगिन्यादिदोषनाशार्थं 'सक्रूरराशेरशुभा तिथिः स्यात्'
इत्येतद्दोषनिवारणार्थं च तद्दोषामिधानम् । रत्नमालायां च—'आद्याश्र-
तस्तः क्रियपूर्वकाणां मेषाच्चतुर्णामिह पंचमी स्यात् । पराः परेषां परतस्तथैव
सक्रूरराशेरशुभा तिथिः स्यात् ॥' इति । एवं वारदोहदोक्तिरपि वक्रिग्रहवा-
रशुलादिदोषहन्त्या सार्थिका दिग्दोहदोक्तिरपि त्रिविधप्रतिबुधप्रतिशुक्रप्र-
तिभौमादिदोषहान्या सार्थिका ॥ ८५ ॥

अथ गमनसमयभवं विधिं प्रहर्षिणीछंदसाह—

उद्धृत्य प्रथमतएव दक्षिणांघ्रिं द्वात्रिंशत्पदमभिगत्य दिश्ययानम् ।
आरोहेत्तिलघृतहेमताम्रपात्रं दत्त्वादौ गणकवराय च प्रगच्छेत् ८६

उद्धृत्येति ॥ राजा गमनसमय एव प्रथमतो दक्षिणांघ्रिं दक्षिणचरणमुद्धृ-
त्य प्रश्नाद्द्वात्रिंशत्पदं द्वात्रिंशत्पदपरिमितां भूमिं गत्वा दिश्ययानं वक्ष्यमाणं
विश्लेषे हस्त्यादियानमारोहेदिति । यदाह गुरुः—'पूर्वं दक्षिणमुद्धृत्य
पादं यायान्नराधिपः । द्वात्रिंशत् पदं गत्वा यानमारुह्य संनजेत् ॥' वराहो-
प्ति—'कस्याणनामसचिवासज्जनायुधीयदैवज्ञविप्रजनकंचुकिमध्यसंस्थाः । द्वा-
त्रिंशत्तं समुपगम्य पदानि भूमौ प्राप्तादिनागरथवाजिनरैस्तु यायात् ॥' इति ।
तिलेति । आरोहणसमये तिलघृतहेमसहितं ताम्रपात्रमादौ गणकवराय ज्यो-
तिर्विच्छेष्टाय चकारादन्येभ्योपि ब्राह्मणेभ्यो यथाशक्ति दानं दत्त्वा प्रगच्छेत् ।
यदाह गुरुः—ताम्रपात्रे तिलान्कृत्वा सघृतान्हेमसंयुतान् । निवेद्य विप्रमु-
क्त्याय दैवज्ञाय विशेषतः ॥' इति ॥ ८६ ॥

अथावसरप्राप्तानि दिश्ययानान्यनुष्ठुभाह—

प्राच्यां गच्छेद्भजेनैव दक्षणां रथेन हि ।

दिशि प्रतीच्यामश्वेन तथोदीच्यां नरैर्नृपः ॥ ८७ ॥

प्राच्यामिति ॥ स्पष्टार्थं पथम् । नरैर्नरवाहैः सुखासनादिभिः । यदाह श्रीपतिः—‘हस्तिरथाश्वनरैर्यदि राजा याति तदा सुजयत्यरिचक्रम्’ इति । वराहोपि—‘प्रागादिनागररथवाजिनरैस्तु यायात्’ इति ॥ ८७ ॥

अथ निर्गमनस्थानानि पादाकुलकच्छंदसाह—

देवगृहाद्वा गुरुसदनाद्वा स्वगृहान्मुख्यकलत्रगृहाद्वा ।

प्राश्य हविष्यं विप्रानुमतः पश्यन्शृण्वन्मंगलमेयात् ॥ ८८ ॥

देवेति ॥ देवा विष्णवादयः पूज्यन्ते यस्मिन् गृहे तदेवगृहं गुरुभ्यापकः स्वस्य कुलगुरुर्वा स्वगृहं स्वशय्यागृहं बहुव्रीह्यसंभवे मुख्यकलत्रं पट्टराज्ञी तद्गृहं एषां मध्ये मनोभीष्टारसकाशाद्गृहात् भोजनसंभवे हविष्यमन्नं प्राश्य भक्षयित्वा विप्रैर्ब्राह्मणैरनुमतः कृतोत्साहः मंगलं मंगलद्रव्यं मनोभीष्टं पश्यन् सन् पूयात् गच्छेत् । यदाह लल्लुः—स्वनिकेतादेवगृहाध्यधानदाराश्रयाद्गुरुगृहाद्वा । यायात्कृतार्थिकार्यः प्राश्य हविष्यं द्विजानुमतः ॥ द्विजो विष्णुक्रमाद्भूपं मंत्रेणानेन चालयेत् । इदं विष्णुर्विचक्रम इत्येवं पादमुद्धरेत् । मंगलानि ततः पश्यन् स्पृशन्शृण्वन्नृपो व्रजेत् ॥’ इति । वराहोपि—‘अंतःपुराद्वा स्वनिवेशनाद्वा सिंहासनादग्निपरिग्रहाद्वा । कुर्यान्नरैर्द्वैः प्रथमं प्रयाणं विप्रैः शताग्रैः कृतमंगलाग्नीः ॥ इदं विष्णुर्विचक्रम इत्येवं पादमुद्धरेत् । अमुकस्य वधायेति दक्षिणं क्षितिपो न्यसेत् ॥’ इति । अग्निपरिग्रहोऽग्निहोत्रग्रहणम् ॥ ८८ ॥

अथ गमनकाले निर्णीते सत्यपि स्वस्यावश्यकार्यानिष्पादाद्गमनविलंबे वर्णक्रमेण प्रस्थानवस्तूनि प्रहर्षिणीच्छंदसाह—

कार्याद्यैरिह गमनस्य चेद्विलंबो भूदेवादिभिरुपवीतमायुधं च ।

क्षौद्रं चामलफलमाशु चालनीयं सर्वेषां भवति यदेव हृत्प्रियं वा ॥

कार्याद्यैरिति ॥ किञ्चिदावश्यकं कार्यं नाभूदिति गमनस्य चेद्विलंबः स्यात्तदा विचारिते यात्रालम्भे भूदेवादिभिर्ब्राह्मणप्रभृतिभिरेतानि वस्तूनि आशु चालनीयानि प्रस्थापनीयानि । यथा ब्राह्मणेनोपवीतं क्षत्रियेणायुधं वैश्येन मधु शूद्रेण आमलफलं नारिकेलादि । यदाह वसिष्ठः—‘तस्मिन्मुहूर्ते स्वयमप्रयाणे प्रयोजनापेक्षितया च देवात् । तत्रैव तन्निर्गमनं च कार्यं स्वीयासनाच्चापि तदुच्यमानम् ॥’ इति । राजमार्तंडः—‘प्रस्थाने ब्राह्मणादीनां यज्ञसूत्रमथायुधं । मध्वामलफलं चैव प्रशस्तं वृद्धिकारणम् ॥’ इति । वा अथवा सर्वेषां वर्णानां यदेव हृत्प्रियं मनोभीष्टं तदेव प्रस्थापनीयम् ।

उक्तंच वसिष्ठेन—‘श्वेतातपत्रध्वजचामराश्वविभूषणोष्णीषगजांबराणि ॥ अं-
दोलिकारत्नरथाश्वचाराब्जव्यासनाद्यं मनसस्त्वमीष्टम् ॥’ इति । नार-
दोपि—‘अप्रयाणे स्वकं कार्यमपेक्षी भूपतिस्तथा । कुर्यान्निर्गमनं छत्रध्वजवा-
हनसंयुतम् ॥’ इति ॥ ८९ ॥

अथ स्वयं गमने कियदूरं प्रस्थानं कार्यमित्येतदाशंक्य प्राच्यमतेन प्रस्था-
नपरिमाणं मंदाक्रांताच्छंदसाह—

गेहाद्देहांतरमपि गमस्तर्हि यात्रेति गर्गः

सीम्नः सीमांतरमपि भृगुर्बाणविक्षेपमात्रम् ।

प्रस्थानं स्यादिति कथयतेऽथो भरद्वाज एवं

यात्रा कार्या बहिरिह पुरात्स्याद्वसिष्ठो ब्रवीति ॥ ९० ॥

गेहादिति ॥ स्वगृहात्परगृहमतिसमीपवर्त्यपि तत्रापि चेद्गमो गमनं
स्यात्तर्हि यात्रा जातेति गर्गः कथयते । अथवा स्वग्रामसीमामुल्लंघ्य सीमांतरं
ग्रामांतरसीमां प्राप्य वसेदिति भृगुः कथयते । अथवा महता योद्धा स्व-
बलेन क्षिप्यमाणः शरो यावदूरं गच्छति तावन्मात्रं प्रस्थानं स्यादिति भरद्वाजः
कथयते । अथवा पुरातनगराद्वहिर्यात्रा कार्या स्यादित्येवं वसिष्ठः कथ-
यति । यदाह राजमार्तण्डः—‘गृहाद्देहांतरं गर्गः सीम्नः सीमांतरं भृगुः ।
शरक्षेपाक्षरद्वाजो वसिष्ठो नगराद्वहिः ॥’ इति । एतच्च यथायोग्यं कार्यत्वाव-
श्यकतायां च ध्येयम् ॥ ९० ॥

अथ मुनिमतेन प्रस्थानपरिमाणं वसंततिलकाच्छंदसाह—

प्रस्थानमत्र धनुषां हि शतानि पंच

केचिच्छतद्वयमुशंति दशैव चान्ये ।

संप्रस्थितो य इह मंदिरतः प्रयातो

गंतव्यदिक्षु तदपि प्रयतेन कार्यम् ॥ ९१ ॥

प्रस्थानमिति ॥ धनुषः परिमाणमाह भास्करः—‘यवोदरैरंगुलम-
ष्टसंख्यैर्हस्तैर्गुलैः षट्गुणितैश्चतुर्भिः । हस्तैश्चतुर्भिर्भवतीह दंडः क्रोशः
सहस्रद्वितयेन तेषाम् ॥’ इति । अत्र गमनकाले तादृशानां धनुषां
पंचशतानि हस्तसहस्रद्वयमिति यावत् । स्वगृहात्तावद्धस्तावधि प्रस्थानं
स्यादिति केचिद्वक्तुः । अन्ये तु तादृशानां धनुषां शतद्वयमष्टौ शतानि
हस्तास्तावत्प्रस्थानमित्याहुः । अपरे तु इह यात्राकाले मंदिरतः स्वगृ-
हादशैव धनूषि चत्वारिंशद्धस्तास्तावद्दूरे संप्रस्थितः प्रयातएव ज्ञेय
इत्याहुः । यदाह वसिष्ठः—‘प्रस्थानं धनुषां पंचशतान्युत शतद्वयम् । स्वदे-
वसदनाद्वापि दशभिः प्रस्थितो गतः ॥’ इति । नायं स्वेच्छाविकल्पः किंतु

कार्यस्थानावश्यकावश्यकत्वात्तादृशप्रस्थानम् । अतएव नारदोपि—‘स्वस्थानाच्चिर्गमं स्थानं दंडानां च शतद्वयम् । चत्वारिंशत्पंचविंशत्प्रस्थितः स स्वयं गतः ॥’ इति प्रस्थानविकल्पानाह । अतएव प्रयाणे स्वकं कार्यमपेक्षित्याह च गंतव्यदिद्विवति । तदपि प्रस्थानं प्रयतेन सविधानेन राजादिना गंतव्यदिक्षु यस्यां दिशि गमनं विकीर्षितं तद्दिगभिमुखं कार्यम् । यदाह राजमार्तंडः—‘गंतव्यदेशाभिमुखे प्रदेशे प्रस्थानमाहुः शुभदं नराणाम्’ इति । अतः स्वयं प्रस्थानगुणमप्याह सएव—‘स्वशरीरेण यः कश्चिन्निर्गच्छेच्छब्दयान्त्रितः । तस्य यात्राफलं सर्वं संपूर्णं पथि सिध्यति ॥’ इति । यदातु स्वयं प्रस्थानं कृतं ततोऽपरदिनेऽष्टमचंद्रादिदोषसंज्ञावे न गंतव्यमित्याह नारदः—‘जन्मर्क्षे चाष्टमे चंद्रे वारे भौमे शनैश्चरे । प्रस्थितेपि न गंतव्यं यदि स्याद्गर्हितं दिनम् ॥’ इति । अष्टमचंद्रादिदोषसंज्ञावदुष्टे दिने यात्रा न कार्येत्यर्थः । ये तु व्यतीपातवैधृतिभद्राभरण्यादिदोषसंज्ञावेन गर्हितेपि दिने यात्रा नेत्याहुस्तत्र । पूर्वार्धस्य वैयर्थ्यापाताद्वाक्यमेदाच्च । दोषोपलक्षणार्थमिति चेन्न । एकस्मिन्नेव दोषे उपलक्षणार्थं वक्तव्ये बहुदोषकथनस्य वैयर्थ्यात् । तस्मादष्टमचंद्रादिदोषेषु सर्वथा यात्रा न कार्या । व्यतीपातादिदोषसंज्ञावप्रतिबंधेषु मुखेन यात्रेति सत्यमिति प्रतीमः । यस्तु गृहान्निर्गतो न प्रस्थानमाचरति तस्य केन क्रमेण प्रथमादिदिनगमनमित्याह चण्डेश्वरः—‘क्रोशं वा यदि वाप्यर्धं प्रथमेहनि शस्यते । द्वितीये योजनं गत्वा निवसेत महीपतिः ॥ तृतीये योजनं सार्धं वसेदाक्रम्य दूरतः । ततः परं यथेष्टं तु मार्गे यायान्महीपतिः ॥’ इति ॥ ९१ ॥

अथ कृते प्रस्थानेऽधिकारिविशेषपुरस्कारेण कियद्विवसनिषेधमुत्तरार्धेन मैथुननिषेधं च स्वधराच्छंदासाह—

प्रस्थाने भूमिपालो दशदिवसमभिव्याप्य नैकत्र तिष्ठे-

त्सामंतः सप्तरात्रं तदितरमनुजः पंचरात्रं तथैव ।

ऊर्ध्वं गच्छेच्छुभाहेऽप्यथ गमनदिनात्सप्त रात्राणि पूर्वं

चाशक्तौ तद्दिनेऽसौ रिपुविजयमना मैथुनं नैव कुर्यात् ९२

प्रस्थाने इति ॥ भूमिपाल एकत्र प्रस्थाने दशदिवसमभिव्याप्य दशाहोरात्राणि न वसेत् । सामंतो मांडलिकश्चतुर्द्वारिक एकत्र प्रस्थाने सप्तरात्रं न वसेत् । तदितरमनुजो ब्राह्मणादिः तथैव एकत्र प्रस्थाने पंचरात्रं न वसेत् । यदि दैवाद्द्वसेत्तदा किं कुर्यादित्यत आह—ऊर्ध्वमिति । अवधिदिवसातिक्रमानंतरं पुनर्गृहमागत्य शुभाहे पूर्वोक्तप्रकारेण विचारितशुभदिवसे गच्छेत् । यदाह वसिष्ठः—‘आरभ्य निर्गमाद्यावद्दशाहं न वसेन्नृपः । मंडलीकः सप्त-रात्रं प्राकृतः पंचरात्रतः ॥ अतऊर्ध्वं ब्रजेद्भूयो भद्रेऽन्यदिवसे नृपः ॥’ इति । भद्रं कस्याणकारिणि । श्रीपतिरपि—‘वसेन्न चैकत्र दश क्षितीशो दिना-

न्यथो सप्त च मंडलीकः । यः प्राकृतः सोपि न पंचरात्रं भद्रेण यात्रा परतः
 प्रयोज्या ॥' इति । नन्वत्र प्रस्थाने दशदिवसाद्यतिक्रमे भूयः सुमुहूर्तेन
 यात्रा कार्येत्युक्तं तन्न युक्तिसहं प्रतिभाति । यतो यात्रा हि शत्रुमारणादि-
 द्रव्यार्जना शत्रुमारणादिकमनोभीष्टवस्तुप्राप्तिर्यात्रासमाप्तिरित्युच्यते । नहि
 तां विना पुनर्मुहूर्तविचारो युक्तः । आहुश्च 'अयुक्तमेतत्प्रतिभाति नूनं हो-
 राविदां युक्तिमतां बहूनाम् । यात्रासमाप्तिः खलु वाञ्छितार्थफलस्य सिद्ध्यै
 नियतं प्रदिष्टा ॥' इति । उच्यते । वसिष्ठाद्यैरपि वचःप्रामाण्यमंगीकुर्वद्भिः
 किमीदृशं युक्तिविरुद्धं वक्तुमुचितम् । यतोऽवधिकथनार्थकानां तत्तद्विवा-
 क्यानामप्रामाण्यप्रसंगाज्ज्योतिषस्मृतिलंघने दुरितोत्पत्तिः स्यात् । किंच मा-
 सगम्यमध्वानमतिक्रम्य यदि कार्यवशाद्दशाहाद्यतिक्रमे सति तत्रापि तत एव
 स्थानात्सुमुहूर्तविचारोक्ति किंपुनः प्रस्थाने । यदाह वराहः—'एकत्राध्यु-
 षितस्य जगुर्यात्रामत्रात्रिगौतमच्यवनाः । पंचत्रिससरात्राज्याज्जद्रेण संयो-
 ज्यम् ॥' इति । 'अयुक्तमेतत्प्रतिभाति नूनम्' इति तु वाक्यं निर्मूलत्वादु-
 पेक्ष्यम् । नहि वचनवेधितेर्थे युक्तिः प्रभवेत् । यथा तस्मादवध्यतिक्रमे सति
 शुभमुहूर्ते न यात्रा विधेया । अवधिमध्ये तु निषिद्धभद्राव्यतीपातादिमहा-
 दोषपरिहारायान्या यात्रा स्यादित्यलमतिप्रसंगेन । क्वचिद्विशेषेण प्रस्थाने
 दिवसनियमोऽभिहितः । यदाह राजमार्तंडः—'प्राच्यामह्नाति मुनयः प्र-
 व्रदन्ति सप्त यास्यामतीव शुभदानि दिनानि पंच । त्रीण्येव पश्चिमदिशि
 क्षितिनायकानां प्रस्थानकेषु दिवसद्वयमुत्तरस्याम् ॥' इति । यदा तु स्वयं प्र-
 स्थाय परावृत्य गृहमागच्छेत्तदा पुनः सुमुहूर्तेन कार्या । यदाह राजमा-
 र्तंडः—'यस्तु संप्रस्थितो यात्रां निवर्तेत पुनर्गृहम् । कामाद्वा यदि वाऽका-
 मात्र स सिद्धिमवाप्नुयात् ॥' इति । दुर्गादित्यः—'कार्यवशाद्यदि कथमपि
 निवर्तते प्रस्थितः स्वगृहमेव । यायात्तदा विशुद्धैः पुनरपि तिथिकरणदिव-
 साद्यैः ॥' इति । अथ प्रस्थानकर्तुर्नियममाह—अथेति । असौ राजादिः रिपु-
 विजयमनाः शत्रुजये कृतांतःकरणः सन्यात्रादिनात्पूर्वं सप्त रात्राणि मैथुनं
 संभोगं चैव न कुर्यात् । यदाह च्यवनः—'त्रिरात्रं वर्जयेत्क्षीरं पंचाहं क्षुरकर्म
 च । तदहश्चावशेषाणि सप्ताहं मैथुनं त्यजेत् ॥' इति । वा अथवा अशक्तौ
 सप्ताहमतिक्रामितया स्थातुमशक्तौ तद्दिने यात्रादिवसे मैथुनं नैव कुर्यात् ।
 यदाह गर्गः—'यात्राकाले तु संप्राप्ते मैथुनं यो निषेवते । रोगार्तः क्षीणको-
 शश्च स निवर्तेत वा न वा ॥' इति । अतएवानयोर्वाक्ययोर्मैथुनपीडासहि-
 ष्णवसहिष्णुपरा विषयव्यवस्था । मार्गमध्येपि मैथुननिषेधे विकल्पानाह
 च्यवनः—'यावद्भजति चाध्वानं यावत्कार्यं न सध्यति । यावद्वा न निव-
 र्तेत तावद्द्वर्ज्यं हि मैथुनम् ॥' इति । यदा तु प्रयाणदिने स्त्री ऋतुज्ञाता भ-
 वति गमने चावश्यकता तदा मैथुनं कार्यं नवेति संदेहः । तत्र यदि न
 कार्यमिति चेद्भूषे तदा धर्मशास्त्रविरोधः । यदाह स्वायंभुवः—'ऋतुज्ञातां
 नु यो भार्या संतिष्ठौ नोपगच्छति । घोरायां भ्रूणहत्यायां युज्यते नात्र सं-

अयः ॥' इति । यदि कार्यमिति चेत् ज्योतिषस्मृत्युल्लंघनम् । तद्वचः प्रागभिहितम् । अत्र निर्णयमाह च्यवन एव—'आत्ययिककार्यपाते पुष्पन्नातासमागमं कृत्वा । मुदितो गच्छंलभते मनोरथानचिरकालेन ॥' इति । यदा हि पुनर्गमनार्थं कालांतरमप्यस्ति तदा तद्दिने मैथुनं कृत्वा कालांतरे सुखमेवाद्यादित्यर्थसिद्धम् । यदा प्रस्थानकालः श्रोदिवसस्तत्पूर्वरात्रावपि मैथुनं न कार्यमित्याह लल्लुः—'कृत्वा तु मैथुनं रात्रौ प्रभाते योऽविगच्छति । नासौ फलमवाप्नोति कृच्छ्रेण च निवर्तते ॥' कृच्छ्रेण कष्टेन ॥ ९२ ॥

अथान्यानपि प्रस्थानकर्तुर्नियमाब्जालिन्याह—

दुग्धं त्याज्यं पूर्वमेव त्रिरात्रं क्षौरं त्याज्यं पंचरात्रं च पूर्वम् ।
क्षौद्रं तैलं वासरेऽस्मिन्वमिश्रं त्याज्यं यत्नाभूमिपालेन नूनम् ९३

दुग्धमिति ॥ यात्रादिनात्पूर्वं भूमिपालेन राज्ञोपलक्षणत्वाद्गमनकर्त्रा यत्नात् दुग्धं पेयत्वेन त्याज्यं न तु द्रष्टृत्वेन तद्विकारः पायसं च निषिद्धम् । च पुनः पंचरात्रं पूर्वं क्षौरं क्षुरसंबन्धि कृत्यं मुंडनं श्मश्रुकर्म च त्याज्यम् । अस्मिन् वासरे यात्रादिने क्षौद्रं मधु भक्ष्यत्वेन तैलं तैललापनं त्याज्यम् । अग्निश्चेद्देवोद्भूता शरीरे धनार्थं बलात्कारकृता वा यात्रादिने निषिद्धा नूनं निश्चितं । यदाह च्यवनः—'वपनं वमनं क्षौद्रं तैलं चैव विवर्जयेत् । तद्वद्दृष्ट्वावशेषाणि सप्ताहं मैथुनं त्यजेत् ॥' इति । वपनं श्मश्रुकर्मणोप्युपलक्षणं । तथा वसिष्ठेन—'यात्राहवे तूत्कटभूषिते च भुक्तोत्कटे रात्रिषु संध्ययोर्वा । क्षौरं प्रकुर्यात्स्नानं चात्मनो हि श्रेयोमिलापी न कदाचिदेव ॥' इति क्षौरपदोपादानात् क्षौरमशुभपदार्थोपलक्षणम् । यदाह सएव—'कामं क्रोधं तथा लोभं मयं मांसं च रोदनम् ॥' इति ॥ ९३ ॥

अथान्यानपि प्रस्थानकर्तुर्नियमान् गीत्याख्यछंदसाह—

भुक्त्वा गच्छति यदि चेत्तैलगुडक्षारपक्वमांसानि ।

विनिवर्तते स रुग्णः स्त्रीद्विजमवमान्य गच्छती मरणम् ॥९४॥

भुक्त्वेति ॥ तैलं तैलपक्वानि वटकादीन्यन्नानि वा गुडमिश्रविकारं तस्याचितमन्नं वा क्षारं सलवणं पक्वमांसानि रंधितमांसानि यो भुक्त्वा गच्छति स राजादिः रुग्णो रोगसहितो निवर्तते । यदाह गर्गः—'कटुतैलगुडक्षारपक्वमांसाशनं तथा । भुक्त्वा यो यात्यसौ मोहाद्व्याधितः स निवर्तते ॥' इति । अत्र मांसदुग्धादिनिषेधस्तत्तद्वक्षन्नादिदोहद्व्यतिरिक्तविषयः । दोहदस्य विशेषविहितत्वात् । स्त्रीद्विजमिति । स्त्री च द्विजश्च अनयोः समाहारः स्त्रीद्विजं स्त्रियं स्त्रीयां परकीयां वा । द्विजः ब्राह्मणः 'दंतविप्रांडजा द्विजाः' इत्यभिधानात् । अवमान्य विक्वाब्दताडनादिना मानभंगं कृत्वा गच्छतः पुंसो मरणं स्यात् । यदाह गर्गः—'यस्तु संप्रस्थितो यात्रां भार्यां नैवाभिनंदति । भार्या वा नाभिनंदेत न स प्रतिनिवर्तते ॥ परकीयां स्त्र-

कीयां वा स्त्रियं पुरुषमेव वा । ताडयित्वा तु यो मोहात्तदंतं तस्य जीवितम् ॥
यात्रायां प्रस्थितो यश्च ब्राह्मणानवमानयेत् । नासौ प्रतिनिवर्तेत तदंतं तस्य
जीवितम् ॥' इति । केचित् शुभाशुभशब्दान्यात्राकाले शुभाशुभसूचका-
नाहुः । यदाह लल्लुः—'प्रापय गच्छ विसर्जय निर्गच्छ व्रज संसर्पेति सि-
द्धिकराः । खल्वेतेष्वप्यधिकाः प्रमोदजयजीवशब्दाश्च ॥ मागास्तिष्ठ निवर्ते क
गम्यते मूढ दुर्मते मोहात् । यात्रां नेच्छन्ति बुधाः क्षुतकासितभीतशब्दैश्च ॥'
इति । कासितं रोगार्तेष्वनिर्हिक्कादिः ॥ ९४ ॥

अथाकालवृष्ट्याख्यं दोषं सकलक्षणं वसंतमालिकाछंदसाह—

यदि मास्सु चतुर्षु पौषमासादिषु वृष्टिर्हि भवेदकालवृष्टिः ।
पशुमर्त्यपदांकिता न यावद्रसुधा स्यान्न हि तावदेव दोषः ॥९५॥

यदीति ॥ पौषादिषु चतुर्षु पौषमाघफाल्गुनचैत्राख्येषु मासेषु यदि वृष्टिर्भवे-
त्साऽकालवृष्टिः स्यात् । पौषादयश्चत्वारो मासा वृष्ट्यकालस्तत्र भवा वृष्टि-
कालवृष्टिरुच्यते । यदाह राजमार्तंडः—'पौषादि चतुरो मासान् प्राप्ता वृ-
ष्टिकालजा ॥' इति । तत्राकालवृष्ट्यां जातायां यदि वसुधा पृथ्वी यावत्प-
शवो गवादयः मर्त्या मनुष्यास्तेषां पदैश्चरणैरंकिता विद्धिता न भवति ताव-
दकालवृष्टिदोषो नास्ति । यदा पशुचरणांकिता वसुधा स्यात्तदाऽकालवृष्टेर्दो-
षवत्त्वमस्त्येव । यदाह राजमार्तंडः—'वृष्टिः करोति दोषं तावन्नाकालसं-
भवा राज्ञाम् । यावन्न भवति याने नरपशुचरणांकिता वसुधा ॥' इति । अ-
स्यार्थः । अकालसंभवा वृष्टिः राज्ञां गमने तावदोषं न करोति । यावद्रसुधा
याने गमने नरपशुचरणांकिता न भवति तेनातिस्वरूपया रजोपगममात्रं
भवति । तत्र पश्वादिचरणचिह्नाभावादोषाभावः । यदा तु किञ्चिदधिका
वृष्टिः स्यात्तदा कर्दमसन्नावात्पश्वादिचरणचिह्नानि जायन्ते तदा दोष एव ।
स च सप्तरात्रिक इत्युक्तं प्राक् । अत्र केचिदल्पा वृष्टिर्दोषाय न महतीति
वदन्ति । तत्रेयं युक्तिः । अल्पवृष्ट्या कर्दमबाहुस्यात्पश्वादिचरणचिह्नानां वसु-
धायां दर्शनादित्यल्पवृष्टेर्दोषवत्त्वम् ॥ महश्वात्सु वृष्ट्याः सकलकर्दमापाकरणा-
त्पश्वादिचरणचिह्नादर्शनादोषाभावः । तदेतद्विप्रणीतसंहिताग्रंथाभिहितवि-
षयाणां केवलन्यायाभिनिविष्टमनसां मतम् । तथाहि मार्गशीर्षशुक्लपक्षप्र-
तिपदादयः सार्धाः षण्मासा मेघानां गर्भग्रहणकालस्तदनंतरं वृष्टिर्भवति ।
यदाह कश्यपः—'सितादौ मार्गशीर्षस्य प्रतिपदिवसे तथा । पूर्वाषाढागते
चंद्रे गर्भाणां धारणं वदेत् ॥' इति । गर्गोपि—'शुक्लादौ मार्गशीर्षस्य पूर्वाषा-
ढास्यवस्थिते । निष्ठाकरे तु गर्भाणां तदादौ लक्षणं वदेत् ॥' इति । गर्भप्रस-
वकालज्ञानं वराहेण प्रोक्तम्—'यन्नक्षत्रसुपगते गर्भं चंद्रे भवेत्सचंद्रवशात् ।
पंच नवतौ दिनशतेः १५ तत्रैव प्रसवकालमायाति ॥' इति । माससंहितायां च-
'पौषासितपक्षाद्यैः श्रावणशुक्लादयो विनिर्देश्याः । सार्धैः षडभिर्मासैर्गर्भविपाकः
स्वनक्षत्रे ॥' इति । विशेषमाह वराहः—'सितपक्षभवाः कृष्णे शुक्ले कृष्णा

द्युसंभवा रात्रौ । नक्तप्रभवाश्चाहनि संध्याजातास्तु संध्यायाम् ॥' इति । कृष्णाः कृष्णपक्षोद्भवा गर्भाः । एवं सार्धषण्मासा गर्भग्रहणकालः तदनंतरं जायमाना वृष्टिः कालवृष्टिरिति । यदा वृष्टिकालव्यतिरिक्ते काले वृष्टिर्गर्भनिर्गलनरूपा स्यात्साऽकालवृष्टिः अकाले अयोग्ये काले वृष्टिरिति निर्वचनसंभवात् । पु- तदेवाभिप्रेत्योक्तं 'सौदामिनीवर्षणगर्जितेषु' इति पद्यव्याख्याने महादेवेन गृहीतगर्भाणां मेघानां यो वृष्टिकाल उक्तस्तं विना यदि वृष्टिर्गर्भनिर्गलनरूपा स्यात्साऽकालवृष्टिरिति । तत्र मार्गशीर्षशुक्लदितो मेघानामवश्यं गर्भसंभ- वात्तच्चिह्नभूता किंचिद्वृष्टिरवश्यमपेक्षितैव । यदाह वराहः—'पवनसलिल- विशुद्ध्यर्जिताभ्रान्वितो यः स भवति बहुतोयः पंचभूपाभ्युपेतः । वि- सृजति यदि तोयं गर्भकाले तु भूरि प्रसवसमयमित्वा शीकराभः क- रोति ॥' इति । तेन किंचिद्वृष्ट्यां गर्भसत्तानिश्चयादल्पा वृष्टिर्न दो- षमावहतीति । अल्पवृष्ट्यामपि त्रैराशिकवशादल्पत्वम् । बृहद्यात्रायां वराहोक्तमार्गशीर्षगर्भाणां मंदफलत्वम् । तं च मार्गशीर्षमतिक्रम्य पौषादि- वृष्टेराकालिकत्वम् । अतएवोक्तम्—'पौषादिचतुरो मासान्प्राप्ता वृष्टिरकाल- जा ॥' इति । मंदफलत्वादितुल्यन्यायतया च मार्गवृष्टेरप्याकालिकत्वम् । एतदप्युक्तं राजमार्तेंडेन—'मार्गान्मासात्प्रभृति मुनयो व्यासवाल्मीकिग- गांश्चैत्रं यावद्गमनसमये वृष्टिदोषं वदन्ति ॥' इति । एवं सति गर्भनिर्गलनं विकृतिः सा यथा तुल्या सती नरपशुचरणाकितत्वेन किंचिदोषं जनयति । यथा उप- चीयमानापि विकृतिर्महांतं दोषमादधाति तेन महावृष्टेर्दोषवत्त्वमेव न दो- षाभावः । अतएवोक्तं वराहसंहितायाम्—'गर्भसमयेऽतिवृष्टिर्गर्भाभावाय नि- मित्तकृता । द्रोणाष्टांशेऽभ्यधिके वृष्टेर्गर्भः सुतो भवति ॥' निमित्तं शुक्रा- स्नादि । बृहद्यात्रायामपि—'भृशं क्षरंतो रुधिरारुणाभाः सशक्रचापाः खर- रुक्षणादाः । रणोपयोज्याकृतिचित्ररूपा रणाय दृष्टा गमनैर्बुवाहाः ॥' इति । अन्यदपि तेनैवोक्तम् । 'सप्ताहं सततान्यतौ वृष्टिर्न्यात्रराधिपम् ।' इति । सतता निरंतरा । मेघभेदस्तेनैवोक्तः—'सप्ताहांतर्बलभयकरी वृष्टिरन्यतुंजाता केचिद्यात्रामसितजलदैः संयुतां पूजयन्ति । चित्राभ्रायां बलमतिवधो रुक्सपी- तांबुदायां शुक्लाब्दायां न भवति विराड्यंबुदायां च नास ॥' इति । चित्रा- भ्रायां वृष्टावितिशेषः । अनेन वाशयेन कचिरप्युच्यते । 'वृत्तेऽप्यकालवर्षे तु ता- वद्वोषो न जायते । यावन्न यानसमये पशुपादांकिता मही ॥' इति । तस्मा- त्सिद्धमेतत् । यदल्पत्वायामकालवृष्टौ दोषाभावः अल्पायामकालवृष्टौ दोषा- भावः महत्यामकालवृष्टौ महादोष इति । वसिष्ठोपि वृष्टिविशेषे फलविशेष- माह—'अकालं सततं वृष्टिः सप्ताहं नृपतेर्वधः । रक्तवृष्टौ रणोद्योगो मांसवृष्टौ महद्गणम् ॥ मघरश्चास्थिवर्षे स्याद्दसावर्षेऽपि तत्फलम् । क्षौद्रवर्षे राष्ट्रनाशस्त्वं- गारैः पांशुभिर्गदः । धान्याकफलपुष्पाद्यैर्लौहैश्चापि महद्गणम् । पर्णैस्तृणैः काष्ठवर्षेस्तदेव फलमादिशेत् ॥ पाषाणवृष्टिरग्नेषु प्राणिवृष्टिरथापि वा । चि- त्रवृष्टिर्यदि भवेत्सस्यानामीतिकारणम् ॥' इति । अत्र रक्तवृष्ट्यादीनां वृष्टि-

त्वादेव निषेधे सिद्धे पुनर्ग्रहणं कृतं तत्कालवृष्टावप्यासां वृष्टीनां दोषसूचना-
र्थम् । यत आसां वृष्टीनामुत्पातत्वमस्ति तेषां संक्षेपोऽयं प्रकृतेरन्यत्वमुत्पात
इति वराहोक्तेः ॥ ९५ ॥

अथामुमेवार्थं स्पष्टीकुर्वन्सञ्ज्ञावश्यकयान्नां तच्छांतिकं प्रसंगादुष्टशकुनो-
द्भूतारिष्टशांतिकं वातिशक्त्या गाथाछन्दसाह—

अल्पायां वृष्टौ दोषोऽल्पो भूयसां दोषो भूयान्-

जीमूतानां निर्घोषे वृष्टौ वा जातायां भूपः ।

सूर्येन्द्रोर्विवे सौवर्णे कृत्वा विप्रेभ्यो दद्या-

दुःशाकुन्ये साज्यं सुवर्णं दत्त्वा गच्छेत्स्वेच्छामिः ॥९६॥

अल्पायामिति ॥ अल्पायामकालवृष्टावल्पो दोषः स्यात् । भूयस्यामति-
शयेन बह्वी भूयसी तस्यामकालवृष्टौ भूयानतिशयेन महान्दोषः । अतो यत्प्रा-
च्याः पठन्ति—‘तावत्प्रयाणादिषु भूपतीनामकालवृष्टिः प्रकरोति दोषम् । या-
वद्भवेत्संचरतां जनानां तथा पशूनां चरणांकिता भूः ॥’ इति । तदेतन्निर्मु-
क्तत्वाद्युक्त्यसहत्वाच्चोपेक्ष्यम् । अयं चाकालवृष्ट्याख्यो दोषः प्रयाणानन्तरं
सत्तरात्रं यावद्विलोकनीयमिति महादेवेन व्याख्यातं न तत्र प्रमाणं पश्यामः ।
किंतु जातायामकालवृष्टौ यात्रामेव न कुर्यात् । कृते तु स्वयं प्रस्थाने मार्ग-
मध्ये नास्त्ययं दोषः । शुक्राद्यस्तादिदोषो मार्गमध्ये ‘जीवः शशांकः शुक्रो
वे’ति वचनबलादंगीक्रियते । प्राच्यास्तु महत्यामकालवृष्टौ दोषाभावं वर्ण-
यन्ति तेषामाशयं न विद्मः । अथ सत्यप्यकालवृष्ट्यादितिमित्ते आवश्यकया-
त्रायां दानमाह—जीमूतानामिति ॥ जीमूतानां निर्घोषे शब्दे वृष्टावकाल-
वृष्टौ जातायां वा सूर्येन्द्रोः सूर्याचंद्रमसोर्विवे स्वरूपे सौवर्णे यथाशक्त्या
सुवर्णनिर्मिते कृत्वा भूपो राजा विप्रेभ्यो ब्राह्मणेभ्यो दद्यात् । यदाह मांड-
व्यः—‘बुद्धिर्देने गर्जिते वृष्ट्यां सूर्याचंद्रमसोर्द्वयोः । विवे विधाय शाल्यर्थे
श्रोत्रियाय निवेदयेत् ॥’ इति । यद्यपि ‘श्रोत्रियंश्छंदोधीते’ इति पाणिनिवच-
नाच्छंदोध्येतृत्वेन श्रोत्रियत्वमुच्यते तच्च वर्णत्रयसाधारणम् । तथापि प्रतिग्र-
हाधिकारी ब्राह्मण एव श्रोत्रियशब्देन व्याकर्तव्यः । अतएव मूले विप्रप-
दोपादानम् । अकालवृष्टौ शांतिर्महता ग्रंथसंदर्भेण बृहद्यात्रायां वराहेणाभ्य-
धायि सा ततएवावधार्या । कचिदकालवृष्टेरपवादः पश्यते । यथा—‘एकेनैक-
महः प्रोक्तं द्वितीयेन त्रिरात्रकम् । तृतीयेन तु सप्ताहं दशरात्रमतः परम् ॥
पौषे दिनत्रयं वर्षं माघे चैव दिनद्वयम् । फाल्गुने दिनमेकं तु चैत्रे तु षट्-
काद्वयम् ॥’ इति । तदेतदप्यात्ययिककार्यविषयं ध्येयम् । अथ प्रसंगादु-
ष्टेपि शकुने जातेऽवश्यविधेयायां यात्रायां दानमाह । दुःशाकुन्यमिति । शकुन
एव शाकुन्यम् । चतुर्वर्णादेराकृतिगणत्वात्त्यञ् । दुष्टं च तत् शाकुन्यं च दुःशा-
कुन्यं तस्मिन् दुष्टे शकुने वक्ष्यमाणे प्रस्थानकाले संभूते सति साज्यं सधृतं

स्वर्णं सुवर्णं श्रोत्रियाय दत्त्वा स्वेच्छामिर्गच्छेत् । यदाह मांडव्यः—‘यदा-
पशकुनं पश्येद्विपरीतमुपस्थितम् । सघृतं कांचनं दत्त्वा निर्विशंकस्ततो ब्र-
जेत् ॥’ इति । इति यात्रोपयोगि दोषविवरणम् ॥ ९६ ॥

अथ शुभाशुभसूचकत्वेन द्वेधा शकुनाः संति तान्वक्तुकामस्तावच्छुभसू-
चकान्छकुनान् शार्दूलविक्रीडिताभ्यामाह—

विप्राश्वेमफलान्नदुग्धदधिगोसिद्धार्थपञ्चाम्बरं

वेश्या वाद्यमयूरचापनकुला बद्धैकपञ्चामिषम् ।

सद्वाक्यं कुसुमेषुपूर्णकलशच्छत्राणि मृत्कन्यका

रत्नोष्णीषसितोक्षमद्यससुतस्त्रीदीप्तवैश्वानराः ॥ ९७ ॥

आदर्शजनधौतवस्त्ररजका मीनाज्यसिंहासनं

शावं रोदनवर्जितं ध्वजमधुच्छागास्त्रगोरोचनम् ।

भारद्वाजनृयानवेदनिनदा मांगल्यगीतांकुशा

दृष्टाः सत्फलदाः प्रयाणसमये रिक्तो घटः खानुगः ९८

विप्रेति ॥ आदर्शेति ॥ विप्रा बहवो द्वौ वा न त्वेकः अश्वः प्रसिद्धः इभो
हस्ती अनुन्मत्तः फलान्नदुग्धदधीनि प्रसिद्धानि गौः स्त्रीगवी सिद्धार्थः सर्वपाः
‘सिरसा’ इति भाषायां पद्मं कमलं अंबरं वस्त्रं स्वच्छं वेश्या गणिका वार्धं
मर्दलादि मयूरचापौ पक्षिणौ नकुलः प्रसिद्धः बद्धैकपञ्चः रज्ज्वादिवद्धो
वृषः भारक्तादिवर्णः आमिषं मांसं सद्वाक्यं कार्यसिद्धिरस्त्वित्यादिवाक्यं
कुसुमानि पुष्पाणि इक्षवः प्रसिद्धा जलपूर्णकलशः छत्रं प्रसिद्धं मृत् आर्द्रमृत्तिका
कन्या कुमारी रत्नं माणिक्यादि उष्णीषं शिरोवेष्टनं सितोक्षा श्वेतो वृषः
अयमबद्धोपि मद्यं प्रसिद्धं ससुतस्त्री सपुत्रापि काचित् स्त्री दीप्तो जा-
ज्वल्यमानोभिः शिखावानित्यर्थः आदर्शो दर्पणः अंजनं सुर्मा धौतवस्त्र
उज्ज्वलीकृतवस्त्रो रजको वस्त्रनिर्णैक्ता मीनो मत्स्यः आज्यं घृतं सिंहा-
सनं देवादेः शावं शवमेव शावं मृतकं पृष्ठगामिलोकोरोदनरहितं ध्वजः
पताका मधु क्षौद्रं छागो मेषः अस्त्रं धनुरादि गोरोचनं प्रसिद्धं भारद्वाजः पक्षी
नृयानं सुखासनं वेदनिनदः अधीयानानां ब्राह्मणानां मुखाग्निः सरन्वेदध्वनिः
मांगल्यं प्रसिद्धं गीतं गानं अंकुशो हस्तिनिवारणमस्त्रं एते पदार्था गंतुर्भू-
पादेः प्रयाणसमये यात्राकाले संमुखं दृश्यमानाः सत्फलदाः शुभफलदाः त-
था रिक्तो जलरहितो घटः खानुगः स्वस्य पश्चाद्भागगामी सोपि शुभफलदाः
जलेन भरिष्यमाणत्वात् । यदाह नारदः—‘प्रज्वलामिश्रं तुरगनृपास्रवपुरो-
गमाः । गंधपुष्पाक्षतच्छत्रचामरांदोलिकागजाः ॥ भक्ष्येद्वंकुशमृत्सास्रमध्वा-

ज्यदधिगोवृषाः । मत्स्यमांससुराधौतवस्त्रशंखरवध्वजाः ॥ पण्यस्त्रीपूर्णकलश-
रत्नभृंगारदर्पणम् । मेरीमृदंगपटहशंखवीणादिनिःस्वनाः ॥ वेदभंगलघोषाः
स्युर्याने वै कार्यसिद्धिदाः' इति । श्रीपतिरपि—'भारद्वाजो नाकुलश्चापसं-
ज्ञश्चागो बह्वीं शोभनो वीक्षितः स्यात् । भृंगारांजनवर्धमानमुकुरावदैकपश्वा-
मिषोष्णीषक्षीरनृत्यानपूर्णकलशच्छात्राणि सिद्धार्थकाः ॥ वीणाकेतनमीनपंक-
जदधिक्षौद्राज्यगोरोचनाः कन्या शंखसितोक्षवस्तुसुमनोविप्राश्चरत्नानि च ॥
प्रज्वलज्ज्वलनदंतितुरंगभद्रपीठगणिकांकुशमृत्स्त्राः । अक्षतेक्षुफलचामरभ-
क्ष्याण्यायुधानि च भवन्ति शुभानि ॥ मेरीमृदंगमृदुमर्दलशंखवीणावेदध्व-
निर्मधुरमंगलगीतघोषाः । पुन्नान्विता च युवतिः सुरभिः सवत्सा धौतांब-
रश्च रजकोऽभिमुखः प्रशस्तः ॥' इति । भृंगारः सुवर्णकलशः । 'भृंगारः क-
नकालुका' इत्यमरः । वर्धमानः शंखः 'शरावो वर्धमानकः' इत्यमरः । व-
सिष्ठः—'इष्टे शवे रोदनवर्जिते च संपूर्णयात्राफलमेव तत्र । इष्टः प्रवेशे तु
शवः शवस्वं करोति तद्रोदनवर्जितोऽपि ॥' इति । कश्यपोपि—'कार्यसि-
द्धिर्भवेद्दृश्ये शवे रोदनवर्जिते । प्रवेशे रोदनयुतः शवः स्यात्तु शवप्रदः ॥'
इति । वसंतराजः—'आदाय रिक्तं कलशं जलार्थी यदि ब्रजेत्कोपि महा-
ध्वगेन । पूर्णं समादाय निवर्ततेऽसौ यथा कृतार्थः पथिकस्तथैव ॥' इति । ए-
तानि शकुनानि यदि दैवास्त्युक्तदोक्तमान्येव । यदि वा स्वयं रचितानि त-
दापि शुभान्येव । यदाह वराहः—'स्वयमथ रचितान्यथगतो वा यदि क-
थितानि भवन्ति मंगलानि । स जयति सकलां ततो धरित्रीं ग्रहणद्वारां शु-
तिपाठतो यथाहः ॥' इति । शकुनप्रयोजनमाह वराहः—'अन्यजन्मांतरकृतं
शुभं वा यदि वाशुभम् । यत्तस्य पाकं शकुनो निवेदयति गच्छताम् ॥' इ-
ति । लल्लोपि—'नक्षत्रस्य मुहूर्तस्य तिथेश्च करणस्य च । चतुर्णामपि चैतेषां
शकुनो दंडनायकः ॥' इति । अत्र कैश्चिन्नवशेन शुभसूचकाः शकुना उक्ताः
'लम्बे वाक्पतिशुक्राणां ब्राह्मणाः संमुखाः स्त्रियः । बुधशुकौ च केंद्रस्थौ स-
वत्सा गौः प्रदृश्यते । चंद्रसूर्यौ च भवतो दशमस्थौ यदाथवा । क्षीपादर्शौ
सुमनसो रजका धौतवाससः ॥ सुतस्थाने यदा सौम्यो वृषो बद्धस्तु संमु-
खः । गुरुश्रेत्पंचनवमो दक्षिणे सप्त वायसः ॥ चंद्रो गुरुश्च सहजे श्वानो
वामांगभागतः । सर्वे कर्मायनवमे भारद्वाजोऽथ नाकुलः ॥ चापस्य दर्शनं
वा स्याद्दामांगेऽत्यंतदुर्लभम् । आदित्यो राहुसौरी च सहजस्थौ कुमारिका ॥
मौढानां सुभगानां वा दर्शनं सर्वकामदम् । पष्ठे तृतीये कर्माये भौमश्चेत्त-
त्फलं भवेत् ॥ दास्यो वेद्या सुरा मांसं लाभश्चैव सुनिश्चितः ॥ सप्ताष्टपंचमे
यस्य जीवो ज्ञो ब्रात्र वर्तते । आदर्शपुष्पमांसानि सुरादर्शश्च लाभदः ॥ रा-
हुभौमश्च मंदश्च लग्नाद्यदि तृतीयगः । उद्धृतं गोमयं पश्येच्छीघ्रं लाभं धनं
दिशेत् ॥' इति । एवमादीनि शकुनानि लग्नबलेन शकुनग्रंथेष्वभिहितानि
तानि तत एवावधार्याणि विस्तरभयाच्चास्माभिरिच्छ्यंत इति ॥ ९७ ॥ ९८ ॥

अथांशुभसूचकान् शकुनान् शार्दूलविक्रीडिताभ्यामाह—

बंध्याचर्मतुषास्थिसर्पलवणांगारैर्धनक्लीबविट्

तैलोन्मत्तवसौषधारिजटिलप्रव्राट्त्तृणव्याधिताः ।

नग्राभ्यक्तविमुक्तकेशपतितव्यंगक्षुधार्ता असृक्

स्त्रीपुष्पं सरठः स्वगेहदहनं मार्जारयुद्धं क्षुतम् ॥९९॥

काषायी गुडतक्रपंकविधवाकुब्जाः कुटुंबे कलि-

वैस्त्रादेः स्खलनं लुलायसमरं कृष्णानि धान्यानि च ।

कार्पासं वमनं च गर्दभरवो दक्षेऽतिरुद् गर्भिणी

मुंडाद्रौबरदुर्वचोऽधबधिरोदक्या न दृष्टाः शुभाः १००

बंध्येति ॥ काषायीति ॥ बंध्या कदापि गर्भसंभावनारहिता चर्माश्वादे-
श्चर्म तुषं धान्यादितुषम् अस्थिसर्पलवणानि प्रसिद्धानि अंगारो निर्धूमोऽग्नि-
पिंडः इंधनं काष्ठादि क्लीबो नपुंसकः विट् विष्टा 'अस्त्री विष्टाविशौ समौ'
इत्यमरः । तैलं प्रसिद्धं उन्मत्तो मद्यभूताद्यावेशवान् वसा शरीरमांसविशेषः
वसाग्रहणादन्ये मांसविभागाः समीचीनाः औषधं प्रसिद्धं अरिः शत्रुः जटिली
जटावान् प्रव्राट् संन्यासी तृणं प्रसिद्धं व्याधितोऽप्यिकित्सव्याधिमान् नग्नः
अपरिहितवस्त्रः कुमारव्यतिरिक्तः अभ्यक्तः कृततैलाभ्यंगः विमुक्तकेशः प्रसृतके-
शः पतितो मद्यपानाद्यमिश्रापवान् द्विजः व्यंगः छिन्ननासिकादिः क्षुधार्ताः क्षु-
त्पीडितः असृक् रुधिरं स्त्रीपुष्पं स्त्रीणामृतुः सरठः कृकलासः गिरिगंधमद्वति भाषा
प्राच्यानां स्वगेहदहनं स्वगृहदाहः मार्जारयुद्धं क्षुतं शिक्का काषायी कषायो
रागविशेषस्तेन रक्तं वस्त्रं काषायं तद्वान् गुडतक्रपंकविधवाकुब्जाः प्रसिद्धाः
कुटुंबे कलिः स्वपुत्रमित्रादिभिः सह कलहः वस्त्रं प्रसिद्धं आदिशब्देन गुडक-
च्छत्रादिस्खलनं स्वहस्ताभिर्निमित्तपतनं लुलाया महिषासेषां समरं युद्धं
कृष्णानि इयामवर्णानि धान्यानि माषादीनि कार्पासं वमनं च प्रसिद्धं दक्षे
दक्षिणभागे गर्दभस्य रवः शब्दः अर्थाद्वामभागे गर्दभशब्दः साधीयान् अ-
तिरुद् क्रोधाधिक्यं गर्भिणी गर्भवती मुंडो मुंडितशीर्षो यः कश्चित् आद्रौबरो
जलाद्रौब्रजः दुर्वचः स्वमुखोत्थं परमुखोत्थं वा दुष्टं वाक्यं अधबधिरौ प्रसि-
द्धौ उदक्या रजस्वला स्त्री एते पदार्था गंतुर्भूपादेर्यानसमये दृष्टाः संतो न
शुभा न शुभफलदाः किंतु गमने सति अशुभफलदाः । यदाह कश्यपः—
'औषधक्लीबबधिरैर्जटिलोन्मत्तपावकैः । अभ्यक्तांगारकाष्ठास्थिचर्मोधधिररो-
गिभिः ॥ तैलकार्पासलवणगुडतक्रतृणोरगैः । पंककुब्जैकपदकमुक्तकेशबुभु-
क्षितैः ॥ सनम्रमुंडैर्दृष्टु यात्रा नैव फलप्रदा ॥' इति । श्रीपतिः—'तृण-
तुषफणिचर्मांगारकार्पासपंकैर्लवणगुडवसास्थिक्लीबतैलोषधैश्च । रिपुविदसित-
भान्यव्याधिताभ्यक्तकैः पतितजटिलमुंडोन्मत्तवातैर्न सिद्धिः ॥ विमुक्तके-
शकाषायनम्रैर्धनबुभुक्षितैः । कुब्जाधबंध्याबधिरैर्दृष्टैः सिद्धिर्न जायते । कुटुं-

बकलहो गृहज्वलनमार्तवं योषितो विडालसमरं क्षुतं स्वलनमंबरादेस्तथा ।
 दुरुक्तमतिकोपता महिषयोश्च युद्धं भवेत्प्रयाणसमये नृणामभिमतार्थविच्छि-
 त्तये ॥' इति । बृहद्यात्रायां वराहः—'कार्पासौषधकृष्णधान्यलवणक्रीबास्थि-
 तालानलं सर्पांगारगराहिचर्मप्रवृतः केशारिसव्याधिताः । वांतोन्मत्तजडांधक-
 नृणुषक्षुत्क्षामतक्रारयो मुंडाभ्यक्तविमुक्तकेशपतिताः काषायिणश्चाशुभाः ॥'
 तालो हरितालः गरो विषं केशारिः क्षुरादिः । 'ध्वजातपत्रायुधसंनिपातः क्षितौ
 प्रयाणे यदि मानवानाम् । उत्तिष्ठतो वायुधमेति संगं पतेत वा तन्नृपतेर्भ-
 याय ॥' इति । योगयात्रायां वराहः—'न सरठो दृष्टः शुभाय क्वचित्'
 इति । चण्डेश्वरः—'खरोद्गमहिषारूढा भ्रमंगल्याहिसंयुताः । कर्णताला-
 विभिर्हीना विवशाः कृष्णवाससः ॥ मुक्तकेशातिकृष्णांगासौलाभ्यक्तरजस्व-
 लाः । गर्भिणीविधवोन्मत्ताः क्रीबांधवधिरा नराः ॥ एतेषां दर्शने जाते न
 गंतव्यं कदाचन ॥' इति । वसंतराजः—'सर्वं शुभं दक्षिणतः कार्यं निधं
 तु वामतः ।' इति । अथ क्षुते विशेष उच्यतेऽस्माभिः । तत्र नारदः—'स-
 र्वदिक्षु क्षुतं नेष्टं गोक्षुतं मरणप्रदं । अफलं तच्छुतं वाक्यं मघं पीनसकैतवे ॥'
 इति । सर्वशाकुने—'अथ क्षुतेः फलं वक्ष्ये दिक्षु ग्रामक्रमेण च । लाभो
 वह्निर्धनं मित्रं चतुःस्थानेषु पूर्वतः ॥ लाभो वह्निः सुतो वह्निः क्रमादाग्नेयतो
 भवेत् । यामक्रमादक्षिणस्यां धनमन्नं मृतिः कलिः ॥ लाभो मित्रं सुखं वा-
 र्ता लाभो नैर्ऋत्यदेशतः । गमनोत्साहकलहवस्त्रासिः पश्चिमादिशि ॥ वाय-
 व्यायां जयो लाभः पुत्रासिर्मेगलं क्रमात् । शत्रुनाशो रिपुप्रासिर्लाभोऽन्नं चो-
 त्तरे क्षुतम् ॥ संग्रामनाशरुग्बुद्धिरीशो यामक्रमेण च । क्षुते गतघटीवारतिथि-
 युग्वसुभिर्हता ॥ विषमा लाभदा नित्यं समा विघ्नमृतिप्रदा । औषधे वाह-
 नारोहे विवादे शयनेऽशने ॥ विद्यारभे बीजवापे क्षुतं सप्तसु शोभनम् ।'
 इति । वसंतराजः—'निषिद्धमग्रेक्षिणि दक्षिणे च धनव्ययं दक्षिणकर्णदे-
 शे । तत्पृष्ठभागे कुरुतेऽरिवृद्धिं क्षुतं प्रकामं शुभमादधाति ॥ भोगाय वाम-
 श्रवणे स्वपृष्ठे कर्णे च वामे कथितं जयाय । सर्वार्थलाभाय च वामनेत्रे
 जातं क्षुतं स्यात्क्रमतोऽष्टधैवम् ॥' ॥ ९९ ॥ १०० ॥

अथान्यच्छकुनं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

गोधाजाहकसूकराहिशशकानां कीर्तनं शोभनं

नोशब्दो न विलोकनं च कपिकक्षाणामतो व्यत्ययः ।

नद्युत्तारभयप्रवेशसमरे नष्टार्थसंवीक्षणे

व्यत्यस्ताः शकुनानृपेक्षणविधौ यात्रोदिताः शोभनाः १०१

गोधेति ॥ गोधा गोह इति प्राच्याः घोरपड इति दाक्षिणात्याः जाहकः
 गात्रसंकोचा जंतुविशेषः सूकराहिशशका प्रसिद्धाः यानसमये एषां गोधादी-
 नां कीर्तनं स्वमुखेनान्यमुखेन बोधारणं शोभनं शुभफलदातृ स्यात् । च पुन-

रेषां गोधादीनां शब्दो रूतं विलोकनं दर्शनं च न शोभनं निषिद्धम् । कपि-
 ऋक्षाणामित्यत्र 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । व्यत्ययः यथा वानराणामुलूका-
 नां कीर्तनं निषिद्धं तेषामेवं शब्दितं दर्शितं वा निषिद्धमित्यर्थः । यदाह श्री-
 पतिः—'जाह्नकादिशङ्खसूकरगोधाकीर्तनं शुभमुदाहृतमाद्यैः । मोहनं न च
 विलोकनमेषामन्यथा गदितमृक्षकपीनाम् ॥' इति । वसिष्ठः—'शाखाभृगो-
 लूकाकानां दर्शनं शब्दितं तथा । शङ्खसूकरगोधानां यातुः कायविनाशनम् ॥'
 इति । शाखाभृगो वानरः । अथ विशेषमाह । नद्युत्तारमिति । नद्या गंगादेरु-
 त्तारणे भये भयसंबन्धिनि कार्ये पलायनादिके प्रवेशे गृहप्रवेशे समरे संप्राप्ते
 नष्टस्यैव त्रयस्य संवीक्षणे गवेषणे पुतकूटसंबन्धिनि गमने क्रियमाणे स-
 ति प्रागुक्ताः शुभाशुभाः शकुना व्यत्यसाः ज्ञेयाः । शुभशकुना विप्राश्वेमे-
 त्यादयोऽशुभा ज्ञेयाः । वंध्याचर्मेल्याद्यशुभशकुनाः शुभफलदा ज्ञेया इत्यर्थः ।
 यदाह वसंतराजः—'नद्युत्तारे भये युद्धे प्रवेशे नष्टवीक्षणे । शकुना व्यस्त-
 गाः शस्त्रा नृपालोके प्रयाणवत् ॥' इति । वराहः—'नद्युत्तरणयुद्धेषु प्रवेशे
 नष्टमार्गणे । यानव्यस्तगताः शस्त्राः शकुना वैवर्चितकैः ॥' इति । नृपेति ।
 नृपस्यैव विधौ दर्शनार्थगमने यात्रायामुदिता विप्राश्वेमेत्यादयः शुभशकुनाः
 शोभना ज्ञेयाः । 'नृपालोके प्रयाणवत्' इत्युक्तेः । श्रीपतिरपि—'नृपावलोके
 शकुनः प्रयाणवत्' इति राजदर्शनस्य भयस्थानस्वास्त्यपवादोऽयम् ॥ १०१ ॥

अथ कोकिलादीनां वामांगभागेन शकुनमनुष्टुभाह—

वामांगे कोकिला पल्ली पोतकी सूकरी रला ।

पिंगला छुच्छुकाः श्रेष्ठाः शिवाः पुरुषसंज्ञिताः ॥ १०२ ॥

वामांगेति ॥ कोकिलापल्लयौ प्रसिद्धे पोतकी दुर्गेति पितृचरणाः । सूक-
 री जाल्यचटिका रला पक्षिविशेषः पिंगला भैरवी छुच्छुका छुच्छुंदरी शिवा
 श्याली पुरुषसंज्ञिताः पुष्कामानः कपोतखंजनतित्तिरहंसादयः पुते गच्छतां
 राजादीनां वामांगे शरीरवामभागे शस्त्राः स्युः । यदाह श्रीपतिः—'छुच्छुका
 भवनगोषिका रला पिंगलारिकवधूश्च पोतकी । सूकरी पुरुषसंज्ञिता शिवा
 वामतः खलु यियासतां शुभाः ॥' इति । वराहोपि—'शिवा श्यामा रला
 छुच्छुः पिंगला गृहगोषिकाः । सूकरी परपुष्टा च पुष्कामानश्च वामतः ॥' इ-
 ति । श्यामा पोतकी भवनगोषिका पल्ली परपुष्टा कोकिला ॥ १०२ ॥

अथ दक्षिणांगभागावस्थितं शकुनं चानुष्टुभाह—

छिकरः पिकको भासः श्रीकंठो वानरो रुरुः ।

स्त्रीसंज्ञकाः काकऋक्षश्चानः स्युर्दक्षिणाः शुभाः ॥ १०३ ॥

छिकर इति ॥ छिकरो मृगजातिः पिककः पक्षिविशेषः भासः पक्षी श्री-
 कंठः पक्षिविशेषः वानरः प्रसिद्धः रुरुर्मृगविशेषः स्त्रीसंज्ञकाः काकः प्रसिद्धः
 ऋक्षो मल्लुकः भ्रापि 'ऋत्यकः' इति प्रकृतिभावः । आ कुकुरः पुते यात्रा-

यां गंतुर्भूपादेः दक्षिणभागगताः शुभाः शुभफलदाः । यदाह श्रीपतिः—
‘ऋक्षो भासश्छिक्करो वानरश्च श्रीकंठः आ पिक्ककाख्यो रुरुश्च । ये स्त्रीसंज्ञा द-
क्षिणास्ते प्रशस्ताः प्रोक्ताः पूर्वैः सूरिभिस्ते प्रयाणे ॥’ इति । चराहः—‘स्त्रीसं-
ज्ञाश्चापभषककपिश्रीकर्णछिक्कराः । शिखिश्रीकंठपिककरुदयेनाश्च दक्षिणाः ॥’
इति । भषकः आ । चराहेण प्राच्यादिदिक्परत्वेन शकुना उक्ताः—‘कुण्डे-
भचिरत्वाश्च शिखिवंजुलछिक्कराः । बलिनः सिंहनादाश्च कूटपूरी च पूर्वतः ॥
क्रोष्टुकोलूकहारीतकाककोर्क्षपिंगलाः । कपोतरुदिताकंदकूरशब्दांश्च याभ्य-
तः ॥ गोशशक्रौंचलोमाशहंसक्रोशकपिंजलाः । विलोमोत्सवत्तादिप्रगीतहा-
साश्च वारुणाः ॥ शतपत्रकुरंगमुखमृगैकशफकोकिलाः । चापशस्यकपुण्याहर्ष-
टाशंखरवा उदक् ॥’ इति ॥ १०३ ॥

अथोक्तव्यतिरिक्तानां मृगपक्षिणां सामान्यतः प्रादक्षिण्येन शकुनमनुष्ठेमाह—

प्रदक्षिणगताः श्रेष्ठा यात्रायां मृगपक्षिणः ।

ओजा मृगा व्रजंतोऽतिधन्या वामे खरस्वनाः ॥ १०४ ॥

प्रदक्षिणेति ॥ रुरुव्यतिरिक्ताः मृगाः पक्षिणश्च यात्रायां प्रादक्षिण्येन
गताश्चलिताः श्रेष्ठाः शुभफलदाः स्युः । परंतु मृगा ओजा विषमसंख्याक्षिपंच-
ससादयश्चेद्रजंतो इष्टाः स्युस्तदातिधन्याः । यदाह श्रीपतिः—‘मृगा विहं-
गाश्च गताः प्रदक्षिणं महीभृतां कांक्षितकार्यसिद्धये । मृगा व्रजंतः परमोज-
संख्यया’ इति । चराहस्तु पक्षिणामपि विषमसंख्याकत्वमाह । यथा—
‘ओजाः प्रदक्षिणं शस्ता मृगाश्चनकुलांडजाः’ इति । अंडजाः पक्षिणः ।
वामे इति । स्ववामभागे खरस्वनो गर्दभशब्दोतिधन्यः । अथ शकुनानां कियतां
कालविशेषे नैष्कस्यमाह—‘न च ग्राम्योरण्ये ग्राह्यो नारण्यो ग्रामसंस्थितः ।
दिवाचरो न शर्वयां नच नक्तंचरो दिवा ॥ द्वंद्वरोगादितस्तत्र कलहामिषकां-
क्षिणः । आपगांतरिता मत्ता न ग्राह्याः शकुनाः कषित् ॥ रोहिताश्चाजवाले-
यकुरंगोद्भृगाः शशाः । निष्फलाः शिशिरे ज्ञेया वसंते काककोकिलौ ॥
ननु भाद्रपदे ग्राह्याः शूकराश्च वृकादयः । शरद्यृक्षादयः क्रौंचाः श्रावणे ह-
स्तिचातकौ ॥ व्याघ्रर्क्षवानरद्वीपिमहिषाः सविलेशयाः । हेमंते निष्फला
ज्ञेया बालाः सर्वे विमानुषाः ॥’ इति । अथ स्थानविशेषे शकुनः शुभोपि
दुष्टफलद इत्याह चराह एव—‘प्रभमशुष्कदुर्मकंदकीषु श्मशानभस्माग्निपुषा-
कुलेषु । प्राकारशून्यालयजर्जरेषु सौम्योपि पापः शकुनः प्रकल्प्यः ॥’ इति ।
विरुद्धशकुननिर्दामहिता दैवज्ञमनोहरे—‘वरं श्रेयो दुर्जनकृष्णसर्पो वरं
क्षिपेत्सिद्धमुखे स्वमंगम् । वरं तरेद्वारिनिधिं भुजाभ्यां नोल्लंघयेद्दुःशकुनं क-
दापि ॥’ इति ॥ १०४ ॥

अथावश्यकर्तव्यायां यात्रायां विरुद्धे शकुने जाते किं कर्तव्यमित्यनुष्ठेमाह—

आद्येऽपशकुने स्थित्वा प्राणानेकादश व्रजेत् ।

द्वितीये षोडश प्राणांस्तृतीये न कचिद्व्रजेत् ॥ १०५ ॥

आद्य इति ॥ निर्गमसमये यदापशकुने 'बंध्याचर्म' इत्यादिके विरुद्धे शकुने आद्ये प्रथमे संजाते सति एकादशसंख्याकान् प्राणान् स्थित्वा 'काला-
ध्वनोरस्यंतसंयोगे' इति द्वितीया । एकादशप्राणपरिच्छेदकालं स्थित्वेत्यर्थः ।
ततः समीचीने शकुने व्रजेत् । अथ तत्रापि द्वितीये विरुद्धे शकुने संबृते षोडश-
संख्याकान् प्राणान् स्थित्वा शुभशकुने व्रजेत् तत्रापि पुनस्तृतीये विरुद्धे शकु-
ने संबृते कचिदपि न व्रजेत्किंतु परावृत्य गृहमागच्छेत् । यदाह वसंतराजः—
'जाते विरुद्धे शकुनेऽध्वनीनो व्यावृत्य कृत्वा करपादशौचम् । भाचम्य च क्षीरत-
रोरधस्तात्तिष्ठेत्प्रपश्येच्छकुनांतराणि ॥' इति । श्रीपतिः—'आद्ये विरुद्धे शकुने प्र-
तीक्ष्य प्राणाश्रुपः पंच च षट् प्रयायात् । अष्टौ द्वितीये द्विगुणास्तृतीये व्यावृत्य
नूनं गृहमभ्युपेयात् ॥' इति । प्राणशब्देन विंशतिलध्वक्षराणि दश गुर्व-
क्षराणि वा यावता कालेन पूर्यन्ते तावान्काल उच्यते । यदाह शौनकः—
'लघ्वक्षरैः स्फुटोक्तैः प्राणः कथितस्तु विंशतिभिः' इति । भास्करः—'गु-
र्वक्षरैः खेदुमितैरसुः' इति । अन्यत्रापि 'दश गुर्वक्षरैः प्राणः' इति । क-
श्यपेन तु प्राणायामत्रयमेव प्रतीक्ष्यमित्युक्तम् । यथा—'न्यायी विरुद्धशकु-
नमादौ दृष्ट्वा प्रयत्नतः । प्राणायामत्रयं कुर्याद्वितीये द्विगुणं चरेत् । तृतीये
पुनरावृत्य शांत्वा यायाद्दिनांतरे ॥' इति प्राणायामस्तु वर्णत्रयप्रसिद्धः ।
शांतिरुक्ता दैवज्ञमनोहरे—'यदा हि शकुनं पश्येद्विपरीतमुपस्थितम् । स-
घृतं कांचनं दत्त्वा निर्विशंकः सुखं व्रजेत् ॥' इति । एतच्च मूले स्पष्टमुक्तम् ।
'दुःशाकुन्ये साज्यं स्वर्णं दत्त्वा गच्छेत्स्वेच्छामिः' इति । एवं निखिलदोष-
शुद्धिं विचार्य शुभलभे गंतुर्भूषस्य शत्रुपराजयपूर्वकस्तन्मरणपूर्वको जयो वा
भवत्येव । तत्र शत्रुनगरे जिते सति राजा किं कार्यमित्याह वसिष्ठः—'वि-
गजतुरगभीतान्पुण्यलोकाभिलाषान्विरथक्षिथिलवह्नान्मुक्तशस्त्रास्त्रकेशान् ।
तृणमुखगतसत्त्वान्प्रांजलीनुद्यमानान्क्षितिपतितनयादीन्युद्धभूमौ न हन्यात् ।
सपत्नदेशान्नगरं प्रविश्य महीपतिर्देवगुरुद्विजार्थं । कुर्यान्न वांछां न कुला-
गनानां प्राणाभिलाषी च कदाचिदेव ॥' इति वराहोपि—'नार्ता न
भीता न तृणाननाश्च विमुक्तशस्त्रा विपलायमानाः । क्षीणायुधा वाजिगजा-
वतीर्णा ह्येतं न बध्या न च पीडनीयाः ॥ कुलैकतंतुः शरणं गतो वा कृतां-
जलिर्यश्च वदेत्तवास्मि । अयुध्यमानानवगम्य चान्यान्न बालकान्छीपरिरक्षि-
तांश्च ॥' इति । ग्रंथकर्त्रा तदर्थकं पद्यं नोपनिबद्धं मुहूर्तविचारेऽनुपयोगात् ।
यत्तु श्रीपतिनोक्तम्—'न परविषयप्राप्तो राजा द्विजामरसज्जनद्विषणहरणे
चेतः कुर्यान्न वा कुलयोषिताम् । विगजतुरगानार्तान्हन्यान्न भीतनिरायुधा-
न्प्रमुदितमनाः सैन्यैः शस्त्रे क्षणे स्वपुरं विशेषत् ॥' इति । 'तन्महतामजुरोधो
न्याय्यः' इति मनस्वालोक्याभिहितम् ॥ १०५ ॥

तत्र शस्ते क्षणे प्रवेशस्योक्तत्वाद्विजययात्रां विधाय परावृत्त्य गृहमागतस्य भूपस्य यात्रानिवृत्तिगृहप्रवेशीयमुद्धृतं जगत्यामुपजातिकाच्छंदसाह—

यात्रानिवृत्तौ शुभदं प्रवेशनं मृदुध्रुवैः क्षिप्रचरैः पुनर्गमः ।

द्वीशेऽनले दारुणमे तथोग्रमे स्त्रीगेहपुत्रात्मविनाशनं क्रमात् १०६

यात्रानिवृत्ताविति ॥ चतुर्धा प्रवेशः नववधूप्रवेशः सुपूर्वप्रवेशः अपूर्वप्रवेशः द्वंद्वाभयप्रवेशश्चेति । तत्र नववधूप्रवेशः प्रागुक्तः । अपूर्वप्रवेशद्वंद्वाभयप्रवेशौ वक्ष्येते । इह तु सुपूर्वप्रवेश उच्यते । तत्र नववधूप्रवेशस्यान्वर्थसंज्ञाविज्ञानादेव तल्लक्षणं नोक्तं कैश्चिदपि । अपूर्वादित्रिविधगृहप्रवेशलक्षणान्याह वसिष्ठः—‘अपूर्वसंज्ञः प्रथमः प्रवेशो यात्रावसाने च सुपूर्वसंज्ञः । द्वंद्वाभयस्त्वग्निभयाद्विजातस्त्वेवं प्रवेशस्त्रिविधः प्रदिष्टः ॥’ इति । यस्तु भूपस्य समरविजययात्रां विधाय गृहमागतस्य प्रवेशः स सुपूर्वसंज्ञः । यस्तु अग्निभयेनाग्निकृतदाहेनादिशब्देन नद्यादिसमीपवर्तिस्वाज्जलाप्लवनेन वा कुक्षराजादिपातनेन वा गेहनाशस्तद्गृहं पुनर्यदा संपाद्यते तस्मिन् यः प्रवेशः स द्वंद्वाभय इत्युच्यते । अन्वर्थसंज्ञा चेयम् । द्वंद्वं शीतोष्णम् । अथ शीतशब्देन जलं उष्णशब्देनाग्निरुच्यते लक्षणया । जलाप्लवनेन वा अन्वरतकियद्विसंवृष्टिपातेन वा गृहनाशस्तजलभयं अग्निकृतदाहेन यो गृहनाशस्तदग्निभयं तस्माच्छीतोष्णरूपात् द्वंद्वादपुनरुत्थापनेन यदभयं तद्वद्वंद्वाभयमित्युच्यते । द्वंद्वाभयं विद्यते यस्मिन्निति ‘अर्शभादिभ्योऽच्’ इति मत्वर्थीयोऽच्प्रत्ययः । तादृशः प्रवेशो द्वंद्वाभय इति । अत्र गुरुशुक्रास्तादिकालशुद्धिविचारस्तु नूतनोत्थापितगृहप्रवेशे एव न द्वंद्वाभयसुपूर्वसंज्ञप्रवेशयोः । वास्तुपूजा सर्वेष्वपि प्रवेशेषु । यदाह वसिष्ठः—‘नवप्रवेशो त्वथ कालशुद्धिर्न द्वंद्वसौपूर्विकयोः कदाचित् । प्रवेशपंचांगदिने सुलभे वास्त्वर्चनं पूर्ववदेव कुर्यात् ॥’ इति । पूर्ववत्पूर्वस्मिन्नपूर्वं गृहप्रवेशे यथा वास्त्वर्चनं तथाऽपरयोरपि । अमुमेवाशयं मनसि निधायामे ग्रंथकृद्वक्ष्यति—‘जीर्णे गृहेऽन्यादिभयाग्निवेऽपि मार्गोर्जयोः श्रावणिकेपि सस्यात् । वेशोऽबुपेज्यानिर्वासवेषु नावश्यकास्तादिविचारणात्र ॥’ इति । अतोऽत्र यात्रानिवृत्तिप्रवेशमुद्धृतविचारे शुक्रास्तादिदोषविचारो नाभिहितः । किंतु यथाकथंचित्पंचांगशुद्धिमात्रमपेक्ष्य विशेषतश्च पंचांगशुद्धिं लग्नशुद्धिं चात्रे वक्ष्यति साप्यत्र यथासंभवमूहा । नक्षत्रशुद्धिस्त्वेवंविधे प्रवेशे विशेषामिधानाञ्च ग्रंथकृतोक्ता । तत्र कालशुद्धिमाह श्रीपतिः—‘अथ प्रवेशे नवमंदिरस्य यात्रानिवृत्तावथ भूपतीनाम् । सौम्यायने पूर्वदिने विधाय वास्त्वर्चनं भूतबालिं च सम्यक् ॥’ इति । नारदोऽपि—‘अथ सौम्यायने कार्यं नववेशमप्रवेशनम् । राज्ञां यात्रानिवृत्तौ च’ इति । सौम्यायन इत्येतत्तु राज्ञां यात्रानिवृत्तौ कालविलंबसत्त्वे बोद्धव्यम् । वसिष्ठस्वरसात् । स्मृत्योर्विरोधे विषयकल्पनैवोचिता नतु विकल्पः । यथो-

कम्—‘स्मृतिद्वैधं तु यत्र स्यात्तत्र धर्मावुभौ स्मृतौ । स्मृतिद्वैधे तु विषयः कल्पनीयः पृथक् पृथक् ॥’ इत्यलमतिप्रसंगेन । यात्रानिवृत्ताविति । मृदूनि चित्रानुराधामृगरेवत्यः ध्रुवाणि रोहिणीयुत्तराश्च एभिर्नक्षत्रैः राज्ञां यात्रानिवृत्तौ प्रवेशनं शुभदं । यदि क्षिप्रैः अश्विनीपुष्यहस्ताभिजिद्भिः । चरैः श्रवण-धनिष्ठाशततारकापुनर्वसुस्वातीभिर्नक्षत्रैः प्रवेशनं स्यात्तदा पुनरपि राज्ञो गमो यात्रा स्यात् । तस्मादेतानि मध्यमानि । द्वीशादिनक्षत्रेषु प्रवेशे क्रमात् रुयादीनां नाशः । यथा विशाखायां प्रवेशे स्त्रियो राज्ञ्या मरणं कृत्तिकायां प्रवेशे गृहनाशनमग्निना गृहं दग्धं स्यात् दारुणमे मूलज्येष्ठाद्रांशेषासु प्रवेशे पुत्रस्य राजकुमारस्य मरणं तद्योगमे पूर्वाश्रयभरणीमघासु प्रवेशे आत्मनः स्वस्यैव राज्ञो मरणं स्यादित्यर्थः । यदाह श्रीपतिः—‘शुभप्रवेशो मृदुभिर्ध्रुवाख्यैः क्षिप्रैश्चरैः स्यात्पुनरेव यात्रा । उग्रैर्नृपो दारुणभैः कुमारो राज्ञी विशाखासु विनाशमेति ॥ कृत्तिकासु भवनं कृशानुना दह्यते प्रविशतां न संशयः ॥’ इति । कृशानुरग्निः । अथाग्रे ग्रंथकृता प्रोक्तापि पंचांगलग्नशुद्धिरत्रोपयोगान्मूलवाक्यान्युच्यन्ते । वसिष्ठः—‘चंद्रजार्यसितवासरेषु तु श्रीकरं सुखमहार्थलाभदम् । सूर्यसूनुदिवसे स्थिरप्रदं किंतु चौरभयमत्र विद्यते ॥’ इति । श्रीपतिः—‘रिक्ता तिथिर्भूसुतभानुवारौ निचाश्च योगाः परिवर्जनीयाः । मेषः कुलीरो मकरस्तुला च त्याज्याः प्रवेशे हि तथा तदंशाः ॥’ इति । अत्र मेषादिनिघ्नलग्नानां फलं सापवादमुक्तम् । राजमार्तंडः—‘भूपो यात्रा मेषलग्नप्रवेशे नाशं गच्छेत्कर्कटस्योदये च । व्याधिं तौलिन्याश्रिते लग्नवर्तिन्याकेकेरे प्राप्नुयाद्धान्यनाशम् ॥’ आकेकेरो मकरः । ‘लग्नेऽन्यत्रांशकेप्येषामेते दुष्टफलप्रदाः । शुभान्यन्यानि लग्नानि प्रवेशे मुनयो विदुः ॥ निदिता अपि शुभांशसमेतास्तौलिमेषमकराः सकुलीराः । कर्तृभोपचयगाश्च विलम्बे राशयः शुभफलाय भवंति ॥’ इति । वसिष्ठः—‘त्रिकोणकेंद्रत्रिधनायसंख्यैः शुभैश्चिषष्टायगतैः खलैश्च । लग्नांशषष्ठाष्टविजितेन चंद्रेण लक्ष्मीनिख्यप्रवेशः ॥ न नैघने भेऽपि न चाष्टलग्ने पंचेष्टकेप्यष्टमशुद्धियुक्ते । कार्यः प्रवेशो न चरांशलग्ने शुभेक्षिते वाप्यथ संयुते वा ॥ प्रवेशलग्नाग्निधनस्थितो यः क्रूरग्रहः क्रूरगृहे यदि स्यात् । प्रवेशकर्तारमथ त्रिवर्षाद्वत्पृष्टवैः शुभराशिगश्चेत् ॥’ इति । अन्यदप्याह वसिष्ठ एव—‘कृत्वा शुक्रं पृष्टतो वामतोऽर्कं विप्रान्पूज्यानग्रतः पूर्णकुंभम् । हर्म्यं रम्यं तोरणस्रग्वितानैः स्त्रीभिः स्रग्वी गीतवाद्यैर्विशेत्तत् ॥’ इति । वामसूर्यज्ञानोपायमाह विश्वकर्मा—‘लग्नाख्यागादितो दिक्षु द्वौ द्वौ राशी नियोजयेत् । एकमेकं न्यसेत्कोणे सूर्यं वामे विचिंतयेत् ॥’ अत्रेदं ध्येयम् । यत्र मासे यात्रा कृता तन्मासान्नवमे मासि यात्रादिवाञ्छवमदिने वा प्रवेशो निषिद्धः । यदाह गुरुः—‘निर्गमाञ्छवमे मासि प्रवेशो नैव शोभनः । नवमे दिवसे चैव प्रवेशं नैव कारयेत् ॥’ इति । एतत्सविशेषं नूतनगृहप्रवेशे व्याख्यानावसरेऽभिधास्यते इत्यास्तां प्रसक्तानुप्रसक्तमिति ॥ १०६ ॥

अथ विवाहप्रकरणोक्तदोषानतिदिशन्प्रागुक्तान्यात्राप्रकरणोक्तदोषान् शि-
व्याणामविस्सरणार्थं मञ्जुभाषिणीभ्यां स्वधरया च संगृह्णाति—

अयनर्क्षमासतिथिकालवासरोद्भवशूलसंमुखसितज्ञदिकपाः ।

भृगुवक्रतादिपरिघाख्यदंडको युवतीरजोप्यशुचितोत्सवादिकं

मृतपक्षरिक्तरवितर्कसंख्यकास्तिथयश्च सौरिरविभौमवासराः ।

अपि वामपृष्ठगविधुस्तथाडलो वसुपंचकाभिजिदथापि दक्षिणे

लग्ने जन्मर्क्षतन्वोर्मृतिगृहमहितर्क्षाच्च षष्ठं तदीशा

वालगे कुंभमीनर्क्षनवलवतनू चापि पृष्ठोदयं च ।

पृष्ठेशासंस्थमृक्षं दशमशनिरथो सप्तमे चापि काव्यः

केंद्रे वक्राश्च वक्रिग्रहदिवसविवाहोक्तदोषाश्च नेष्टाः ॥१०९॥

अयनर्क्षेति ॥ मृतपक्षेति ॥ लग्न इति ॥ एतेऽयनर्क्षादयो दोषा विवा-
हप्रकरणोक्ताश्च दोषा यात्रायां कर्तव्यायां नेष्टाः । तत्रायनशूलः 'सौम्यायने सू-
र्यविधू तदोत्तराम्' इत्यादिकः मासोद्भवः शूलो द्विविधः 'वृषादित्रिजिराशि-
ष्वर्के प्राच्यादिदिक्षु न गंतव्यम्' इत्येकः कषाटकंटादिश्च द्वितीयः युद्धया-
त्रायां स्वरोदयशास्त्रे सर्वतोभद्रचक्रेऽभिहितः । यथा—'यत्र त्रयो वृषाद्याश्च
पूर्वाशादिबुधैः क्रमात् । राशयो द्वादशैवं तु मेषांताः सृष्टिमार्गाः ॥ यत्र
पूर्वादिषाष्टायां वृषराश्यादिगो रविः । सा दिशास्तमिता ज्ञेया तिस्रः शेषाः स-
दोदिताः ॥' इति । कषाटकंटादिर्यथा—'कषाटं पूर्वतो ज्ञेयं कार्तिकादि-
त्रिकं तथा । नभस्यतो वास्तुमध्ये मधोरेकेन कंटकः ॥' इति ज्योतिषार्क-
वचनात् । नक्षत्रवारशूलः 'न पूर्वदिशि शक्रमे न विधुसौरिवारे तथा' इ-
त्युक्तः । तिथिशूलः 'योगिनी नवभूम्यः शिववह्नयः' इत्युक्तः । संमुखसितज्ञदि-
कपा इति संमुखः शुक्रः संमुखो बुधः संमुखो दिक्स्वामी लालाटिकत्वेन 'यत्रो-
दितस्तां ककुभं न यायात्' इत्यादिनोक्तः भृगुवक्रतादिशब्दात्क्षीणास्तमितानां
च गतपराजितत्वबाह्यादिकम् 'वक्रास्तनीच' इत्युक्तम् । परिघाख्यदंडकः 'पू-
र्वादिषु चतुर्दिक्षु' इत्युक्तः । युवतीरजः स्वपत्नीरजोदर्शनं अशुचिता
आशौचं जननाशौचं मरणाशौचं च । अशुचितेत्यत्र 'न नञ्पूर्वात्तत्पुरुषात्'
इत्यनेन यो निषेधः स ह्येतस्मात्सूत्रादनंतरं वक्ष्यमाणविषये ध्येयः । आदि-
शब्देन विवाहव्रतबंधादिः । मृतपक्षः 'तमोभुक्ततारा' इत्युक्तः रिक्तरवितर्कसं-
ख्यकाश्चतुर्थीनवमीचतुर्दशीद्वादशीषष्ठ्यस्तिथयः उपलक्षणत्वादष्टमीपूर्णिमामा-
वास्याशुक्लप्रतिपदः । सौरिरविभौमवासराः शनिसूर्यमंगलवाराः । अयं च नि-
षेधो दिक्शूले न सर्वत्रेति प्रागभिहितम् । वामपृष्ठगविधुरपि वामभागे पृष्ठ-
भागे च चंद्रो निषिद्धः । उक्तंच—'संमुखोऽर्थस्य लाभाय दक्षिणे सुखसंपदः ।

पृष्ठतो मरणं चंद्रे वामचंद्रे धनक्षयः ॥' इति । एतच्च निर्मूलत्वादुपेक्ष्यम् । सत्यपि मूलवत्त्वे एतत्सार्वद्वारिकनक्षत्रव्यतिरेकेण ज्ञेयमन्यथा सर्वत्र दिग्द्वयनिषेधे पुण्यादीनां सर्वदिग्द्वारकता भज्येत । तथाढलः—'रवेर्भतोऽब्ज-भोन्मितिः' इत्युक्तः । उपलक्षणत्वाद्भ्रमणमपि निषिद्धम् । वसुपंचकं वसु-शब्देन धनिष्ठोत्तरार्धमुच्यते तदादिकं नक्षत्रपंचकं अमिजिदमिजित्संज्ञको मुहूर्तो दिवसेऽष्टमः एतद्वयमपि दक्षिणे एते पंचांगदोषाः ॥ अथ लग्नदोषाः । लग्न इति । लग्ने यात्रालग्नौ विचारयितव्ये सति जन्मक्षंतन्वोर्जन्मराशिर्जन्म-लग्नं तत्संबन्धिमृतिगृहमष्टमस्थानं अहितक्षार्च्छशुराशोः शत्रुलग्नग्राह्या षष्ठस्थानं तदीशाः स्वजन्मराशितोऽष्टमाधिपतिः स्वजन्मलग्नग्राह्याष्टमाधिपतिः स्वशत्रु-राशितः षष्ठस्वामी स्वशत्रुजन्मलग्नग्राह्या षष्ठाधिपतिः एते लग्ने लग्नस्थिताः स्युः कुंभमीनर्क्षनवलवतनू कुंभलग्नं मीनलग्नं लग्नांतरसद्भावे वा कुंभनवांशो मीननवांशो वा पृष्ठोदयं च । पृष्ठोदयराशयः 'गोजाश्विककिंमिथुनाः समृगा निशाख्याः पृष्ठोदया विमिथुनाः' इति वराहोक्ताः । पृष्ठाशासंस्थमृक्षं दिग्वि-लोमलग्नमित्यर्थः । दशमशनिः दशमे स्थाने शनिर्दशमशनिः अथो सप्तमे स्थाने स्थितः काव्यः शुक्रः केंद्रे वक्रा वक्रिणो ग्रहाः वक्रिग्रहस्य वक्रिग्रह-भोर्वा वक्रिग्रहाणां वा दिवसा वारा एते दोषा यात्रायां नेष्टा अवश्यं वज्याः । अत्रार्थे मूलवाक्यानि प्राग्लिखितानि । अथ च विवाहोक्तदोषा विवाहप्रक-रणेऽस्मिहिता ये दोषास्तेऽपि निषिद्धाः । त इमे—'उत्पातान्सहपातदग्धतिथि-मिर्दुष्टांश्च योगांस्तथा चंद्रेज्योशनसामथास्तमयनं तिथ्याः क्षयर्द्धी तथा । गंडांतं च सविष्टिसंक्रमदिनं तन्वंशपास्तं तथा तन्वंशेशविभून्थाष्टरिपुगा-न्पापस्य वर्गांस्तथा ॥ सेंदुकूरखगोदयांशमुदयास्ताशुद्धिचंडायुधान्स्वार्जूरं दश-योगयोगसहितं जामित्रलत्तामिधम् । बाणोपग्रहपापकर्तरि तथा तिथ्यृक्ष-चारोत्थितं दुष्टं योगमथार्धयामकुलिकाद्यान्वारदोषानपि ॥ क्रूराक्रांतविमुक्तं ग्रहणं यत्क्रूरगंतव्यं त्रेधोत्पातहतं च केतुहतं संध्योदितं भं तथा । तद्वच्च ग्रहभिन्नयुद्धगतं सर्वानिमान्संत्यजेदुद्वाहे शुभकर्मसु ग्रहकृतां ह-मस्य दोषानपि ॥' इति । यदाह वसिष्ठः—'एकविंशन्महादोषास्वेते ब्रह्ममुखोदिताः । कदाचिन्नैव सीदंति गुणानां कोटिकोटिभिः ॥ तस्मादेतेषु दोषेषु कदाचिन्नाचरेच्छुभम् । विवाहे विधवा नारी मरणं व्रतबंधने ॥ ग्राम-नाशः प्रतिष्ठायां सीमन्ते गर्भनाशनम् । नवाब्जभोजने मृत्युः कृपौ तत्फल-नाशनम् ॥ कर्तुर्नाशो गृहारंभे प्रवेशे पतिनाशनम् । यात्रायां कर्तुर्नाशः स्या-शुद्धयाने विशेषतः । लभ्यते सुमहत्पुण्यमेषु श्राद्धादिकर्मभिः ॥' इति । अत्र सप्तमशुक्रव्यतिरिक्तो जामित्रदोषो धनुरर्कादिमासदोषोपि नास्तीति ध्ये-यम् । यदुक्तं गणेशदैवज्ञैः—'सर्वमुद्रहनजं मासास्तदोषौ विना' इति । मासदोषो धनुरर्कादिः अस्तदोषो जामित्रदोषः । तथापि शुक्रराहित्यं विव-क्षितम् । यतः सप्तमशुक्रस्य यात्रायां विशिष्य निषेधोस्ति । शुभगुरु तु प्रश-स्तावेव । एवं मासदोषजामित्रदोषा विवाहोक्ता यात्रायां न निषिद्धाः

किंतु विहिता इत्येतद्वर्जमन्ये विवाहोक्ता दोषा यात्रायां निषिद्धा एवेति शिवम् ॥ १०७ ॥ १०८ ॥ १०९ ॥

अथ यात्राप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
यात्राप्रकरणं समाप्तम् ॥ ११ ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकंठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया मौहूर्तचिंतामणेः । गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्याने खलु यात्रिकप्रकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥ १ ॥

इति श्रीविद्वद्दैवज्ञमुकुटालंकारश्रीमन्नीलकंठज्योतिर्विपुत्रगोविंद-
ज्योतिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूष-
धाराभिधायां यात्राप्रकरणं समाप्तम् ॥ ११ ॥

वास्तुप्रकरणं द्वादशम् ।

गौरीनंदनमिष्टसिद्धिसदनं विघ्नावलीभेदनं
नत्वा ज्यौतिषिकाग्रयरामरचिते मौहूर्तचिंतामणौ ।
गोविंदो बुधनीलकंठविधिवित्सूनुः सतामप्रणी-
र्बहूर्थं गृहनिर्मितिप्रकरणं व्याख्याति विद्वन्मुदे ॥ १ ॥

अथ वास्तुप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र त्रिविधप्रवेशे वसिष्ठाधमिहिते अपूर्वसंज्ञः प्रथमः प्रवेश इत्युक्तं स च गृहनिर्माणायत्त इति वास्तुनिर्माण-प्रारंभ उच्यते । यदाह वसिष्ठः—‘वास्तुज्ञानं प्रवक्ष्यामि यदुक्तं ब्रह्मणा पुरा । ग्रामसन्नपुरादीनां निर्माणं वक्ष्यतेऽधुना ॥’ इति । गृहनिर्माणप्रयोजनमभिहितं भविष्यत्पुराणे—‘गृहस्थस्य क्रियाः सर्वा न सिध्यन्ति गृहं विना । यतस्तस्माद्गृहारंभप्रवेशसमयौ बुधे ॥’ गृहं स्वसत्ताकं विना गृहस्थस्य क्रियाः सर्वा न सिध्यन्ति निष्फला भवन्तीत्यर्थः । एतदपि स्पष्टमभिहितं तत्रैव—‘परगेहे कृताः सर्वाः श्रौतस्मार्तक्रियाः शुभाः । निष्फलाः स्युर्यतस्तासां भूमीशः फलमश्नुते ॥’ इत्येतत्सर्वं मनस्यालोच्य गृहारंभप्रकरणं त्रिविधः ग्रंथकृद्ग्रामपुरादिस्थानेषु स्वस्य शुभमशुभं वा लाभमलाभं वा द्वार-निवेशनं च शार्दूलविक्रीडितेनाह—

यद्ग्रं व्यंकसुतेशदिम्बितमसौ ग्रामः शुभो नामभा-

त्स्वं वर्गं द्विगुणं विधाय परवर्गाढ्यं गजैः शेषितम् ।

काकिण्यस्त्वनयोश्च तद्विवरतो यस्याधिकाः सोऽर्थदो-

ऽथ द्वारं द्विजवैश्यशूद्रनृपराशीनां हितं पूर्वतः ॥ १ ॥

यदिति ॥ ग्रामः स्वस्य शुभोऽशुभो वेति तावन्वित्यते । व्यवहारप्रसिद्धं यज्ञाम नीलकंठ इत्यादिकं तस्यावकहृदाचक्रानुसारेण यदनुराधादिकं नक्षत्रं ततो यद्वृश्चिकादिकराशिः स्यात्तन्नामभं । एवं यस्मिन् ग्रामे नगरे वा वस्तुमिष्यते तस्य चरणाद्रिरित्यादिकं यज्ञाम तस्माज्जातो यो राशिर्मीनादिस्तद्ग्रामभमेवं नामद्वयं ज्ञात्वा नामभात्पुरुषनामराशेः सकाशाद् यद्ग्रं यस्य ग्रामस्य भं राशिः स चेद्वितीयो नवमः पंचम एकादशसंख्यो दशमश्च स्यात्तदासौ ग्रामः स्वस्य शुभः शुभफलदाता स्यादन्यथा न भवतीत्यर्थः । यथा नीलकंठस्य वृश्चिकराशितः पंचमो मीनराशिरतश्चरणाद्रिर्नीलकंठस्य वासयोग्यः सन् शुभफलदो न वाराणस्यादिः । उक्तंच मुहूर्तमार्तण्डे—‘नामर्क्षाद्विसुतांकदिग्भवगतो ग्रामः शुभो नोऽन्यथा’ इति । अत्र काकिण्यादौ नामराशिरेव ग्राह्यः । उक्तंच—‘काकिण्यां वर्गशुद्धौ च वादे द्यूते स्वरोदये । मंत्रे पुनर्भवरणे नामराशेः प्रधानता ॥’ इति । अथ ग्रामात्मनोरुत्तमर्णत्वमधमर्णत्वं चाह—स्वं वर्गमिति । वर्गास्तु—‘अकचटतपयशवर्गाः खगेशमार्जारसिंहशुनाम् । सर्पाखुमृगावीनां निजपंचमवैरिणामष्टौ ॥’ इत्युक्तास्तत्र यस्य पुंसः यत्संख्याको वर्गो गरुडादिः स्यात्तद्वर्गसंख्यां द्विगुणां विधाय कृत्वा परस्य ग्रामस्य वर्गसंख्यया आढ्यां च कृत्वा गजैरष्टभिः शेषितमवशिष्टं ताः काकिण्यो ज्ञेयाः पुंसः । एवं ग्रामस्यापि स्ववर्गसंख्यां द्विगुणां कृत्वा परस्य पुंसः वर्गसंख्यया युक्तां च कृत्वा गजभक्ताः अवशिष्टाः काकिण्यो ग्रामस्य भवन्ति । एवमनयोः पुरुषग्रामयोः काकिण्यः स्युः । तत्र तद्विवरतः पुरुषकाकिणीनां ग्रामकाकिणीनां विवरमंतरं तस्मिन् क्रियमाणे यस्य ग्रामस्य दातृत्वात् पुंसः काकिण्याविशेषे पुंसो द्रव्यहानिः ग्रामस्य प्रतिग्रहीतृत्वादित्यर्थः । यथा नीलकंठस्य वर्गः सर्पः तत्संख्या ५ द्विगुणा १० चरणादेर्वर्गः सिंह ३ स्तत्संख्यया युक्ताः १३ गजभक्ताः शेषं ५ नीलकंठस्य काकिण्यः एवं ग्रामवर्गसंख्या ३ द्विगुणा ६ नीलकंठवर्ग ५ संख्यया युक्ताः ११ अष्टभक्तावशिेषं ३ ग्रामस्य काकिण्यः ३ द्वयोरंतरे शेषं २ नीलकंठस्य दातृत्वात्स्वद्रव्यहानिरित्यर्थः । उक्तंच—‘स्ववर्गे द्विगुणं कृत्वा परवर्गेण योजयेत् । अष्टमिस्तु हरेद्भागं योऽधिकः स ऋणी भवेत् ॥’ इति । इतोऽन्यथाहुः कश्यपवसिष्ठनारदाः—‘अकारादिषु वर्गेषु विष्णु प्रागादिषु क्रमात् । गृध्रमार्जारसिंहाश्चसर्पाखुगजशाशकाः ॥ दिग्बर्णानामियं योनिः स्ववर्गात्पंचमो रिपुः । रिपुवर्गे परित्यज्य शेषवर्गो शुभप्रदाः ॥ साध्यवर्गे पुरः स्थाप्य पृष्ठतः साधकं न्यसेत् । विभजेदष्टभिः शेषं साधकस्य

धनं स्मृतम् ॥ व्यत्ययेनागतं शेषं साधकस्य ऋणं स्मृतम् । धनादिकं स्व-
ल्पमृणं सर्वसंपत्प्रदं स्मृतम् ॥' इति । गृध्रोत्र गरुडः । गरुडसर्पयोर्महावैर-
सत्त्वात्साध्य इत्यर्थः । साध्यो वासयोग्यो ग्रामादिस्तस्य वर्गं वर्गसंख्यां पुरः
संस्थाप्य साधकस्य नीलकंठादेः वर्गसंख्यां पृष्ठतो न्यसेत् एवं विशिष्टोऽकोऽ-
ष्टभिर्भक्तः शेषं साधकस्य ऋणं स्यात् । यथा साध्यवर्गसंख्या पुरः स्थापिता
साधकस्य वर्गसंख्या च पृष्ठतः सा चैवं ५३ एतास्त्रिपञ्चाशत् अष्टभक्तावशिष्टं
धनं साधकस्य ऋणं स्यात् विपरीतं स्थापितं यथा ३५ अष्टभक्तं शेषं ३ सा-
धकस्य ऋणं स्यात् । अथ द्वारनिवेशनमाह । अथेति । द्विजादिराशिमतं
पुंसां क्रमेण पूर्वतः प्राच्यादिदिक्चतुष्टये द्वारं हितम् । यथा द्विजराशयः
कर्कवृश्चिकमीनास्तेषां पूर्वदिशि वैश्यराशयो वृषकन्यामकरास्तेषां दक्षिणदिशि
शूद्रराशयो मिथुनतुलाकुंभास्तेषां पश्चिमदिशि नृपराशयो मेषसिंहधनुर्ध-
रास्तेषामुत्तरदिशि द्वारनिवेश इत्यर्थः ॥ १ ॥

अथ राशिपरत्वेन ग्रामनिवासनिषिद्धस्थानानि वसंततिलकाच्छंदसाह—

गोसिंहनक्रमिथुनं निवसेन्न मध्ये

ग्रामस्य पूर्वककुभोऽलिङ्गपांगनाश्च ।

कर्को धनुस्तुलभमेषघटाश्च तद्व-

द्वर्गाः स्वपञ्चमपरा बलिनः स्युरैद्याः ॥ २ ॥

गोसिंहेति ॥ वस्तुमिष्टस्य ग्रामस्य वस्त्रविभागवस्त्रवधाविभागं कृत्वा मध्ये
मध्यमविभागे गोसिंहनक्रमिथुनम् । समाहारद्वन्द्वः । न वसेत् । वृषसिंह-
मकरमिथुनराशिमतः पुरुषाः न वसेयुः । अथ पूर्वककुभः पूर्वदिशातोऽष्टदिक्षु
अलिङ्गवृश्चिकः तदादिराशिमतः पुरुषाः न वसेयुः । यथा पूर्वस्यां वृश्चिकः आग्नेय्यां
शषो मीनः दक्षिणस्यां कन्या नैर्ऋत्यां कर्कः पश्चिमायां धनुः वायव्यां तुला
उत्तरस्यां मेषः ऐशान्यां कुंभः न वसेयुरित्यर्थः । अथ वर्गाः अकचटतपयश-
वर्गाः अष्टौ ऐद्याः पूर्वदिशमारभ्य अष्ट दिक्षु बलिनः । यथा अवर्गः पूर्वस्यां
कवर्ग आग्नेय्यां चवर्गो दक्षिणस्यां टवर्गो नैर्ऋत्यां तवर्गः पश्चिमायां पवर्गो
वायव्यां यवर्ग उत्तरस्यां शवर्ग ऐशान्यां बलीत्यर्थः । कीदृशा वर्गाः । स्वपं-
चमपराः स्वस्मात् पञ्चमः परः शत्रुर्येषां ते । यस्य वर्गः पूर्वस्यां बली तेन प-
श्चिमायां द्वारं निवासो वा न विधेयः । एवं कवर्गादीनामाग्नेयादिसप्त दिक्षु
बलित्वं सप्रयोजनं ज्ञेयम् । यदुक्तं मुहूर्तमार्तण्डे—‘नामर्क्षाद्विसुतांकदि-
ग्भवगतो ग्रामः शुभोऽन्योऽन्यथा तत्कोणेत्यभुवां शुभं निवसतां दोषः
परेषामलम् । कन्याकर्कितुलाधनुःक्रियघटाः कौर्ण्यद्वजौ याम्यतो मध्येऽन्येन
वसंत्यर्थेद्रककुभो वर्गाः स्युरोजस्विनः ॥' इति । ओजस्विनो बलिनः ॥ २ ॥

अथेष्टनक्षत्रेष्टायाभ्यां इष्टभूम्यां विस्तारायामौ इन्द्रवज्रयैर्द्रवंशापूर्वाधेन चाह-

एकोनितेऽष्टर्क्षहताद्वितिथ्यो रूपोनितेष्टायहतैर्दुनागैः ।

युक्ता धनैश्चापि युता विभक्ता भूपाश्विभिः शेषमितोहि पिंडः ॥३॥

स्वेष्टायनक्षत्रभवोय दैर्घ्यहत्स्याद्विस्तृतिर्विस्तृतिहृच्च दीर्घता ।

एकोनितेति ॥ स्वेष्टायेति ॥ यत्र गृहं कर्तुमिष्टं भवति सा भूर्नानाकारा भवति समविषमचतुरस्रस्यस्त्राद्यनेकभेदेन तत्र यदेव नक्षत्रं स्वव्यवहारना-
म्ना—‘राशिकूटादिकं सर्वं दंपत्योरिव चिंतयेत्’ इति वसिष्ठोक्तेः विवाहो-
क्तमेलापकविधिना शुभदं स्यात्तदेव स्वेष्टमं कल्प्यं कल्पितमृक्षं तेन हता गु-
णिता द्वितिथ्यः १५२ कार्यास्ततो रूपेणोनितो य इष्टायो ध्वजादिकः तेन हता
इंदुनागाः एकाशीतिस्तया युक्ताः कार्यास्ततो धनैः सप्तदशभिरपि युक्तास्ततो
भूपाश्विभिः षोडशाधिकद्विशत्या विभक्तास्ततो भक्ते सति यच्छेषं तन्मितः
पिंडः क्षेत्रफलं स्यात्स च पिंडः स्वेष्टायनक्षत्रभवः स्वस्य स्वगृहकर्तुरिष्टं यन्न-
क्षत्रं इष्टः आयश्च ताभ्यां भवतीति तादृशः स्यात् । अथ पिंडदैर्घ्यहृत् कल्पित-
दैर्घ्यभक्तः सन् विस्तृतिर्विस्तारः स्यात् । अथ स पिंडो विस्तृतिहृत् कल्पित-
विस्तारभक्तो दीर्घता स्यात् । उक्तं च सारसमुच्चये—‘रूपाष्टभि ८१ वि-
निहतो भवनस्य बंधो नक्षत्रमिष्टमिह युग्मशरैर्दुनिग्नम् । एकीकृतं घन १७
युतं च रसेंदुयुग्म २१६ भक्तस्ततो भवति मध्यगृहस्य पिंडः ॥’ इति । अत्रो-
दाहरणं । नीलकण्ठस्य अनुराधानक्षत्रस्य रोहिण्या सह मेलापकः संभवतीति
इष्टमं रोहिणी कल्पितं विषमायः सिंहस्तृतीयः ३ इष्टर्क्षं ४ एकोनितं ३ अनेन
द्वितिथ्यो १५२ हताः ४६६ इष्टायः ३ रूपोनितः २ आभ्यामिंदुनागा ८१
हताः १६२ एतैर्युक्ताः ६१८ घनैः १७ युताः ६३५ भूपाश्विभिः २१६ विभ-
क्ताः शेषमिदमेव क्षेत्रफलं गृहस्य २०३ अथ कल्पितदैर्घ्यं २९ अनेन भक्तो
लब्धो विस्तारः ७ अथ कल्पितविस्तृतिः ७ अनेन भक्तो लब्धं दैर्घ्यं २९ । य-
दाह प्रकारांतरेण गोपिराजः—‘विष्णुं व्येकायगोभूहतिभयुजि फलं गोपि-
राजो भशेषात्सायं बाहाष्टिदग्नेष्टयुतमहिहताद्वक्प्रकृत्याख्या ११ विश्वे १३ ।
बाणाः ५ सिद्धा २४ छि १६ नागो ८ डु २७ विद्यति १९ गिरिश ११ श्या
३ कृती २२ द्र १४ तु ६ तत्त्वा २५ त्यष्ट्यं १७ क ९ क्षमा १ नखे २० ना
१२ णव ४ विकृति २३ दिना १५ द्यु ७ स्फुटी २६ भेदु १८ काष्ठाः १०॥’
इति । अस्यार्थः । गोपिराजो व्येकायगोभूहतिभयुजि सति भशेषात् विष्णुं
अहिहता इक्ष्प्रकृत्याख्या विश्वादयः फलं स्यादित्याहेति योजना । विगत एको
यस्मात्स व्येकः सचासौ आयश्च व्येकायः ध्वजादिरिष्टायः स च गोभुवश्च १६
पूर्वा हतिः परस्परगुणनं व्येकायगोभूहतिश्च भं च व्येकायगोभयुक् तसि-
न्सति भशेषाद्भिः २७ भक्ते सति यच्छेषं तस्माद्विष्णुनामानं शिष्यं अहिहता-
श्चाष्टगुणिताः इक्ष् द्वौ प्रकृत्याख्या एकविंशतिर्विश्वेष्टयोदशोत्पादयो गृहक्षेत्रफ-

लं सायमिष्टायसहितं स्यात् इत्याह वदति गोपिराजः । अत्रोदाहरणं पूर्वोक्त इष्टायः ३ व्येकः २ गोभू १९ हतिः ३८ इष्टर्क्षं रोहिणी तत्संख्यया ४ युतं ४२ अस्मात् भैः २७ शेषं १५ एतत्संख्यया फलं २५ अहि ८ हतं २०० इष्टाय-सहितं २०३ इदं स्वेष्टायनक्षत्रभवं क्षेत्रफलं पूर्वसममेव । अथ महागृहप्रमा-णार्थमाह । वेति । वा इत्यथवा इष्टायसहितं जातं यत्फलं तत् अष्टिद्वययुतं अष्टिश्च दशश्च अष्टिदशः षोडशाधिकद्विशती २१६ तथा हतो गुणितो य इष्ट एकद्विष्ट्याद्यं कस्तेन युक्तं कार्यं तन्मनोभीष्टस्य महागृहस्य क्षेत्रफलं स्यादि-त्यर्थः ॥ ३ ॥

अथेन्द्रवंशोत्तरार्धेन ध्वजान्वदञ्जायैर्वर्णपरत्वेन द्वारनिवेशनं उपजात्याह—

आया ध्वजोधूमहरिश्चगोखरेभध्वांक्षकाः पिंड इहाष्टशेषिते ॥४॥
ध्वजादिकाः सर्वदिशि ध्वजे मुखं कार्यं हरौ पूर्वयमोत्तरे तथा ।
प्राच्यां वृषे प्राग्यमयोर्गजेऽथवा पश्चादुदक्पूर्वयमे द्विजादितः ५

आया इति ॥ ध्वजादीति ॥ पिंडे क्षेत्रफलेऽष्टशेषिते अष्टभक्ते सति यद-वशिष्यते तत्परिमिता आया ध्वजादिकाः स्युः । ध्वजधूमौ प्रसिद्धौ हरिः सिंहः आ कुकुरः गौर्वृषः खरो गर्दभः इभो हस्ती ध्वांक्षः काकः ध्यांक्ष एव ध्यांक्षकः स्वार्थे कः । यदाह विश्वकर्मा—‘विस्तरेणाहतं वैर्यं विभजेदष्ट-मिस्ततः । यच्छेषं स भवेदायो ध्वजाद्यास्ते स्युरष्टधा । ध्वजो धूमो हरिः आ गौः खरेभौ वायसोऽष्टमः । पूर्वादिदिक्षु चाष्टानां ध्वजादीनामवस्थितिः ॥’ इति । सर्वदिशि ध्वजाख्ये आये आगते सति सर्वदिशि दिक्चतुष्टयेपि गृह-द्वाराणि कार्याणि स्युरित्यर्थः । हरौ सिंहाये पूर्वदक्षिणोत्तरदिक्षु द्वाराणि स्युः न पश्चिमदिशि । तथा वृषाख्ये आये प्राच्यां दिश्येव मुखं नान्यदिक्षु । गजा-ख्ये आये प्राग्यमयोः पूर्वदक्षिणदिशोर्गृहं कार्यं स्यात् । यदाह श्रीपतिः—‘गृहेषु चाया विषमाः प्रशस्ताः स्वस्थानगाः सर्वगतो ध्वजश्च । ध्वजो हरौ तौ च गजे वृषे ते वृषोजिज्ञतान्यत्र समाश्रितं स्यात् ॥’ वसिष्ठोपि—‘वि-षमायः शुभायैव समायः शोकदुःखदः । ध्वजः सिंहे तौ च गजे ह्येते गवि शुभप्रदाः ॥ वृषो न पूज्यतेऽन्यत्र ध्वजः सर्वत्र पूजितः ॥’ इति । अस्यार्थः प्रागवस्थित्या तत्र पूजित एव परंतु हरावपि दक्षिणस्याममिपूजितः तौ च ग-जे तौ गजसिंहायौ गज उत्तरस्यामपि प्रशस्तः स्वस्थाने किमुत । एते ध्वजसि-ंहगजाख्या आयाः पश्चिमायामपि पूजिताः स्वस्थाने किमुत । वृषआयस्तु अ-न्यत्र पूर्वदक्षिणोत्तरदिक्षु न पूजितः किंतु स्वावस्थित्या पश्चिमदिश्येव । ध्व-जस्तु सर्वत्रैव पूजित इति । अन्यथा रीत्यान्ये आया यत्रावस्थिताः स्युस्तत्त-त्संमुखदिक्षु द्वाराणि स्युरित्यर्थः । ‘प्रत्यकूध्वजे द्वारमथोक्षिण पूर्वं हरावपि स्याद्विरदे च याम्यम्’ इति श्रीपत्युक्तेः महेश्वरोपि—‘सर्वद्वार इह ध्व-जो वरुणदिग्द्वारं च हित्वा हरिः प्राग्द्वारो वृषभो गजो यमसुरेशाशामुखः स्या-

‘वृषः’ इति । आयानां प्रयोजनांतरमाह विश्वकर्मा—‘वृषः सिंहो गजश्चै-
व कुंडे कर्कटकीटयोः । द्विपः पुनः प्रयोक्तव्यो वापीकूपसरःसु च ॥ सृगेंद्र
मासने दद्याच्छयने च गजं पुनः । वृषं भोजनपात्रेषु छत्रादिषु पुनर्ध्वजम् ॥
अग्निवेशसु सर्वेषु गृहे बह्वयुषजीविनाम् । धूमं लियोजयेत्केचिच्छ्वानं म्लेच्छा-
दिजातिषु ॥ खरो वेद्यागृहे शस्तो ध्वाक्षः शेषकुटीषु च । वृषसिंहौ ध्वज-
श्चापि प्रासादपुरवेदमसु ॥’ इति । वसिष्ठः—‘गजाये वा ध्वजाये वा गजा-
नां सदनं शुभम् । अशालयं ध्वजाये वा खराये वृषमेऽपि वा । उट्टाणां मंदि-
रं कार्यं गजाये वा वृषे ध्वजे ॥ पशुसमं वृषाये वा ध्वजाये वा शुभप्रदं ।
शय्यासु वृषभः शस्तः पीठे सिंहः शुभप्रदः ॥ अमत्रच्छत्रवस्त्राणां वृषाये वा
ध्वजेऽपि वा ॥ पादुकोपानहौ कार्यौ सिंहाख्येऽप्यथवा ध्वजे । उक्तानामप्य-
नुक्तानां मंदिराणां ध्वजः शुभः ॥’ इति । अथ ब्राह्मणादिवर्णपरत्वेन द्वास्-
निवेशनमुच्यते । अथवेति । द्विजादितः ब्राह्मणादिवर्णविभागेन पश्चादित्या-
दिविधु गृहद्वारं स्यात् । यथा ब्राह्मणस्य पश्चान्मुखं गृहद्वारं क्षत्रियस्योदग्दि-
शि वैश्यस्य पूर्वस्यां शूद्रस्य यमे दक्षिणस्यामित्यर्थः । उक्तं च श्रीपतिना—
‘ध्वजे प्रतीच्यां सुखमप्रजानासुदञ्चुखं भूषिभृतां च सिंहे । विशो वृषे प्रा-
ग्बद्धं गजे तु शूद्रस्य याम्या न समामवन्ति ॥’ इति । टोडरानंदे च्यवनः—
‘ध्वजे परास्यं विप्राणां राज्ञां सिंहेऽप्युदञ्चुखम् । गदे शूद्रस्य याम्यासं वि-
शः पूर्वमुखं वृषे ॥’ इति ॥ ४ ॥ ५ ॥

अथ गृहारंभे विशिष्टकालनिषेधमुपजातिकयाह—

गृहेशतत्स्त्रीसुखवित्तनाशो-

अर्केन्द्रीज्यशुके विबलेऽस्तनीचे ।

कर्तुः स्थितिर्नो विधुवास्तुनोर्भे

पुरःस्थिते पृष्ठगते खनिः स्यात् ॥ ६ ॥

गृहेशेति ॥ चेद्गृहस्वामिनो जन्मराशिवशाद् अर्केन्द्रीज्यशुके विबले
निर्बले अस्ते अस्तंगते नीचे नीचराशिगते सति क्रमाद्गृहेशतत्स्त्रीसुखवित्त-
नाशो भवति । यथा सूर्ये दुष्टे विबले निर्बले नीचस्थिते च गृहेशस्य नाशः
इदौ चन्द्रे निर्बले अस्तमिते नीचगते वा गृहेशस्त्रीनाशः ईज्ये गुरौ तादृशे
सति गृहेशसुखनाशः शुके तादृशे गृहेशस्य वित्तं द्रव्यं तस्य नाशः । यदाह
श्रीपतिः—‘रवौ गृहस्थो गृहिणी शशांके धनं सिते देवगुरौ च सौख्यम् ।
विनाशमायाति बलेन हीने नीचस्थिते वास्तुमुपागते वा ॥’ इति वसिष्ठ-
स्तु नैःस्वमेवाह—‘नीचे शत्रुगते जीवे शुके वा यदि वा बुधे । शशांके वा
कृतं गेहमतिनिःस्वत्वमाप्नुयात् ॥’ इति । इदमस्तस्याप्युपलक्षणं । अत्रास्त-
गतत्वं किं क्षितिजसम्बन्धितकृतमुत सूर्यकृतं विवक्षितमन्यथा तद्विशेषणार्थ-

क्यम् । अर्थतत्त्वविशेषेणानर्थक्यम् । अनेनैवाशयेन वास्तुशास्त्रे यच्च 'अस्त-
दोषोऽत्र न ग्राह्यः प्रातिदैवात्मको बुधैः । नास्तदोषः सदा चंद्रे न मैत्रेऽब्जस्य
नीचता ॥' इति । अब्जस्य चंद्रस्य । कर्तुरिति । विधुवास्तुनोर्भे यन्नक्षत्रे
दिनचंद्रस्तद्विधुभं यद्गृहं तस्य विस्तारायामवशादुत्पन्नं भं तद्गृहं तस्मि-
न्पुरःस्थिते संमुखस्थिते सति कर्तुर्गृहनिर्मातुस्तस्मिन्गृहे स्थितिर्निवासो न
स्यात् । पृष्ठगते वा विधुवास्तुनोर्भे सति खनिः खननं चौरकृतापहारं तद्ग-
शात्सर्वस्वहानिरित्यर्थः । उक्तं च वास्तुशास्त्रे—'ऋक्षं चंद्रस्य वास्तोश्च
त्वमे पृष्ठे न शस्यते ॥' इति । श्रीपतिना तु चंद्रफलमुक्तम्—'क्षपाकरेणैव
गृहं पुरःस्थे कुर्याद्वसेत्तत्र न जातु कर्ता । पतंति स्वप्नानि च पृष्ठसंस्थे व-
लेन तस्मादिदमत्र चिंत्यम् ॥' इति । पुरःस्थितत्वं लग्नवशादिति केचिद्ब्रुवा-
चख्युः । यथा प्राञ्चुखे गृहे कर्तव्ये लग्नस्थश्चंद्रः पुरःस्थितो भवति । दक्षि-
णमुखे तु गृहे वामगः पश्चिममुखे तु पृष्ठग उत्तरमुखे तु दक्षिणगः एवं दश-
मस्थश्चंद्रो दक्षिणमुखे गृहे संमुखः । एवं सर्वास्वपि दिक्षु पृष्ठगत्वं संमुखत्वं
च ध्येयम् । तत्रापि दक्षिणवामगत्वं चंद्रस्य समीचीनमित्यर्थः । रत्नमाला-
टीकाकारो महावास्तुदिग्द्वारभक्रमेण संमुखदिश्यवस्थिते व्याख्यत् । यथा
गृहद्वारं यस्यां दिशि विवक्षितं तद्दिङ्मक्षत्रेषु गृहारंभो न कार्यं इति । अर्थादि-
ङ्मक्षत्रवशेन वामदक्षिणगे चंद्रे गृहारंभः सुखेन कार्यः । यदाह ब्रह्मशंभुः—
'भानावपि तथैव स्यादधिकं च तदंतरे । धनलाभो मृतिर्व्याधिरविनाशो
विलोमतः ॥' इति । तदंतरे विदिक्षु विलोमतः ईशानवायव्यनैऋत्याग्नेय-
दिक्षु क्रमेण धनलाभो मरणं व्याधिरविनाशः फलं स्यादित्यर्थः । इदं दिग्द्वार-
नक्षत्रवशेन चंद्रफलं तुल्यन्यायत्वाद्वास्तुनक्षत्रेपि ध्येयम् । यदुक्तं ब्रह्मशं-
भुना—'गृहायलब्धऋक्षेषु यत्र ऋक्षे च चंद्रमाः । शलाकासप्तके ध्येयं कृ-
त्तिकादिक्रमेण च ॥ वामदक्षिणभागे तु प्रशस्तं शांतिकारकं । अग्रे पृष्ठे न
दातव्यं यदीच्छेच्छ्रेय आत्मनः ॥ ऋक्षे चंद्रस्य वास्तोश्च त्वमे पृष्ठे न शस्यते ॥'
इति । अयमाशयः । कृत्तिकादिसप्तनक्षत्रेषु अनुराधादिसप्तसु वा गृहन-
क्षत्रे च सति पूर्वद्वारं पश्चिमद्वारं वा न कार्यं तत्र चंद्रः पृष्ठस्थितोऽप्रस्थितो
वा भवति । एवं मघादिसप्तसु धनिष्ठादिसप्तसु वा गृहनक्षत्रे चंद्रनक्षत्रे वा
सति दक्षिणद्वारमुत्तरद्वारं वा न कार्यमित्यर्थः ॥ ६ ॥

अथैवमायं सफलमभिधाय व्ययकथनपुरःसरं अंशकज्ञानं सफलमुप-
जात्याह—

भं नागतष्टं व्यय ईरितोऽसौ ध्रुवादिनामाक्षरयुक्सर्पिण्डः ।

तष्टो गुणैरिद्रकृतांतभूपा हंशा भवेयुर्न शुभोऽतकोऽत्र ॥ ७ ॥

भमिति॥प्रागुक्तदिशा कल्पितं यद्गृहं तन्नागैरष्टमिस्तष्टं भक्तावशिष्टं सव्यय
ईरितः । यथा भं रोहिणीः अयमेव व्ययः असौ व्ययः ध्रुवादिनामाक्षरयुक् ध्रुवा-

दीनां नामानि अधुनैव वक्ष्यति यत्संख्याकानि दिक्षु द्वाराणि चिकीर्षितानि तदनुरोधेन यदागतं ध्रुवादिगृहनाम तदक्षरसंख्यया युक्तः ततः सर्पिडः प्रागानी-
तर्पिडयुक्तः गुणैश्चिमिस्तष्टः भक्तावशिष्टः एकद्वित्रिशेषेण इंद्रयमराजसंज्ञका-
क्षयोशाः स्युः । अत्र गृहारंभेतको यमाक्ष्योशको न शुभः । अर्थादिद्वारा-
जानौ शुभफलदौ । यदाह श्रीपतिः—‘धिष्ये विभक्ते वसुमिर्व्ययः स्या-
द्विहायमूनव्ययमालयं सत् । व्ययान्विते क्षेत्रफले गृहस्य ध्रुवादिनानाक्षर-
मिश्रिते च । त्रिमिर्विभक्ते क्रमशोशकः स्यादिंद्रो यमो भूपतिरंतकोने ॥’
इति । वास्तुशास्त्रेपि—‘मूलराशौ व्यये क्षिते गृहनामाक्षरैः पुनः । युते
हरे त्रिभिर्भायं यच्छेषं सौशको भवेत् ॥ इंद्रो यमश्च राजा स्याद्यमाशो नैव
शोभनः ॥’ इति । समूकराक्षिः क्षेत्रफलम् ॥ ७ ॥

अथ विवक्षितशालां ध्रुवांकानयनं पथि वक्राख्येनानुष्टुभाह—

दिक्षु पूर्वदितः शाला ध्रुवा भूद्वौ कृता गजाः ।

शालाध्रुवांकसंयोगः सैको वेदमध्रुवादिकम् ॥ ८ ॥

दिशिवति ॥ पूर्वदितो दिक्षु प्राच्यादिषु चतसृषु दिक्षु इमे शालाः
स्युः । यथा प्राच्यां द्वारे चिकीर्षिते शालाध्रुवांकः एको दक्षिणस्यां द्वौ पश्चि-
मायां कृताश्चत्वारः उत्तरस्यां गजाः अष्टौ । अथ दिक्परत्वेन यावन्ति द्वाराणि
एकं द्वे त्रीणि चत्वारि वा चिकीर्षितानि तावतां शालाध्रुवांकानां संयोगः
कार्यः सैकः एकयुक्तः स तु ध्रुवादिकं वेदमगृहं स्यात् । अत्रोपपत्तिर्नीलकण्ठगु-
रुचरणप्रसादत उच्यते । यथाह नारदः—‘गुरोरधो लघुं न्यस्य पुरस्तात्पू-
र्वचक्ष्यसेत् । गुरुभिः पश्चिमं पूर्वं यावत्सर्वलघुर्भवेत् ॥’ एतच्च सामान्यतो
यस्मिन्कस्मिंश्चित्प्रकारे संभवति तथापि गृहेषु विदिग्द्वारानौचित्यादिकेव
द्वाराणां प्राज्ञस्त्योक्तेः दिशां चतुष्टयत्वाच्चत्वार एव गुरवः स्थाप्याः ततो गु-
रोरधो लघुः स्थाप्य इति विधिः कार्यः । तत्र प्रथमातिक्रमे कारणाभावादा-
दिगुरोरेवाधो लघुः स्थाप्यः । एवमग्रेऽपि । गुरुलघुस्वरूपं वृत्तरत्नाकरे—
‘असौ वक्रो गुरुर्ज्ञेय अन्यो वैमातृको ऋजुः’ इति असौ गुरुर्वक्रो लेख्यः
(५) अन्यो गुरुव्यतिरिक्तः लघुमातृकः एकमात्रः ऋजुः सरलः (१) ऊर्ध्वं
दंडाकृतिलेख्यः । यथा चतुर्णां प्रस्तारः अत्र दिशां चतुष्कक्रमेण लघुस्थानेना-
लिदं गुरुमाश्रितं प्रदक्षिणैर्गृहद्वारालिदैर्दशषड्विधा इति गृहमेवाः स्युरिति
शेषः । अलिदं अलिदशब्देन शालाभिधत्ते । ब्राह्मे यागे मणिका जालकवृतांग-
संमुखा क्रियते सा ज्ञेयेत्युत्पलः । प्रतिशालाख्यमिति महादेवः । ‘प्रघाणप्रघणां
लिंदा बहिर्द्वारप्रकोष्ठके’ इत्यमरः । तत्र गुरुचतुष्टयं प्रथममेदस्य लघोरभावाद्
विग्द्वाराभावादूर्ध्वं मुखं गृहं कोष्ठीसदृशं स्यात् । अन्येषु पंचदशसु भेदेषु लघु-
स्थानावस्थित्या तत्तदिक्षु द्वाराणि स्युः । तत्र ग्रंथकृद्दिनापि प्रस्तारोक्तिं लाघ-
वेन शालाध्रुवानयति स्म । यथा एकस्मिन्नेव द्वारे चिकीर्षिते शालाध्रुवांकः १

35

रद्वारं नवमं उग्रं पूर्वोत्तरद्वारं दशमं रिपुदं विपक्षाख्यं दक्षिणोत्तरद्वारमेका-
दशं धनदं पूर्वदक्षिणोत्तरद्वारं द्वादशं पश्चिमोत्तरद्वारं नाशसंज्ञं त्रयोदशं
आक्रन्दं पूर्वपश्चिमोत्तरद्वारं चतुर्दशं विपुलं दक्षिणपश्चिमोत्तरद्वारं पञ्चदशं वि-
जयं पूर्वदक्षिणपश्चिमोत्तरद्वारं षोडशमिति । ननु ध्रुवाद्यक्षरसंख्याज्ञानं प्राक्-
पद्येनैवोक्तं तर्हि पुनर्ध्रुवादीनां नामग्रहणेन । उच्यते । नामसदृशफलसूच-
नार्थं तदुपादानमन्यथा द्वारानुरोधेन ध्रुवाद्यक्षरसंख्यायोगे उक्ते कीदृशानां
गृहाणां विधिनिषेधो वेति निश्चयो न भवेत् । तस्माद्येषां शुभफलादीनि ना-
मानि तेषां गृहाणां ग्रहणं येषां चाशुभं फलं तेषां त्यागो विधेय इति निष्कृ-
ष्टोऽर्थः । उक्तं च वसिष्ठेन—‘ध्रुवसंज्ञं गृहं त्वाद्यं धनधान्यसुखप्रदम् ।
आन्यं धनप्रदं नृणां जयं स्याद्विजयप्रदम् ॥ नन्दं स्त्रीहानिदं नूनं खरं संपद्वि-
नाशनम् । पुत्रपौत्रप्रदं कांतं श्रीप्रदं स्यान्मनोरमम् ॥ सुवक्रं भोगदं नूनं दु-
र्मुखं विमुखप्रदम् । सर्वदुःखप्रदं क्रूरं विपक्षं शत्रुभीतिदम् ॥ धनदं धनदं
गेहं क्षयं सर्वक्षयप्रदम् । आक्रन्दं शोकजननं विपुलं श्रीयशःप्रदम् ॥ विपुलं
नामसदृशं धनदं विजयाभिधम् ॥’ इति ॥ १० ॥

अथ केषांचिन्मतेन गृहस्थायादिनवकमुपजातिकापथ्यावक्राभ्यामाह—

पिंडे नवाकांगगजाग्निनागनागाब्धिनागैर्गुणितैः क्रमेण ।

विमाजितैर्नागनगांकसूर्यनागर्क्षेतिथ्यृक्षखमानुमिथ ॥११॥

आयो वारोऽशको द्रव्यमृणमृक्षं तिथिर्युतिः ।

आयुश्चाथ गृहेशर्क्षगृहभैक्यं मृतिप्रदम् ॥ १२ ॥

पिंड इति ॥ आय इति ॥ पिंडे क्षेत्रफले नवधा स्थापिते क्रमेण नवादि-
भिरंकैर्गुणिते क्रमेण च नागादिभिरंकैर्मते सति यदवशिष्टं तदायादिकं स्यात् ।
यथा क्षेत्रफलं नवभिर्गुणितमष्टभिर्भक्तं शिष्टमायः स्यात् । तद्यथा पिंडः २०३
नवभिर्गुणितः १८२७ अष्टभक्ते शेषं ३ सिंह आयो जातः पुनः नवभिर्गु-
णितं सप्तभिर्भक्तं शिष्टं वारः ७ एवं सर्वेऽप्यानीताः अंशकाः ३ द्रव्यं ४ अणं
१ नक्षत्रं ४ रोहिणी तिथिः ४ चतुर्थी योगः २ प्रीतिः आयुः ६४ । उक्तं च—
‘गोऽक्षर्वष्टगुणाष्टनागजलविज्यालै ९ । ९ । ६ । ८ । ३ । ८ । ८ । ४ । ९ ।
हंतं भूफलं नागाद्रयंकदिवाकराष्टमतिथीयोगैः खसूर्यै ८ । ७ । ९ । १२ ।
८ । २७ । १५ । २७ । १२० भजेत् । आयं वारमयांशकं धनमृणं तारां
तिथिं चिंतयेद्योगं चायुरितीह शेषकपदे भागैर्हते तांत्रिकैः ॥’ इति । वसि-
ष्ठादिमिस्तु षडेते निर्दिष्टाः । यदाह—‘विस्तारायामगुणितं गृहस्य पदमुच्यते ।
तस्माद्वनाधनायर्क्षे वासराख्यनवांशकाः ॥ गजरामांकवस्वकक्रतुभि ८ । ३ ।
९ । ८ । ९ । ६ । गुणितात्पदात् । सूर्याष्टाष्टर्क्षशैलांक १२ । ८ । ८ । २७ ।
७ । ९ विभक्तादवशिष्टकाः ॥ संपूर्णाः शुभदास्त्वते द्यसंपूर्णास्त्वनिष्टदाः ॥’
इति । पदं क्षेत्रफलं । अधनमृणम् । अत्रोपपत्तिः । गुणकानां भागकानां च

आया अष्टावेव वाराः सप्तैव अंशा नवैव ऋणं नक्षत्राणि सप्तविंशतिः ति-
थयः पंचदश योगाः सप्तविंशतिः परमायुः विंशत्यधिकशतम् । अथैषामाया-
दीनां प्रयोजनमुच्यते । आयस्य तावत् 'विषमायः शुभायैव समायः शोक-
दुःखदः' इति वसिष्ठोक्तेः । वाराणां च 'सूर्यारवारराश्यंशाः सदा वह्नि-
भयप्रदाः । शेषग्रहाणां वारांशाः कर्तुरिष्टार्थसिद्धिदाः ॥' इति । यथा गणिते-
नागतो भौमवारः सोपि निघः । तद्वाशी मेषवृश्चिकौ निघौ । एवमन्येष्वपि वा-
रेषु नवांशा नच । गृहस्यागतं भं यत्तु तद्विराड्यात्मकं यदि । तन्नवांशवशात्तत्र
ज्ञातव्यं सर्वदा गृहमिति । यथा कृत्तिका द्विराड्यात्मिका तत्रैकावशेषे मेषः ब्या-
दिशेषे वृषः मृगेपि ब्यादिके शेषे मिथुनमन्यथा वृषः पुनर्वसावप्यंशकत्रयं याव-
न्मिथुनमन्यथा कर्कः एवमुत्तराफल्गुन्यादिषु द्विराड्यात्मकेषु हनीयं विद्वद्भिः ।
नतु निःसंदिग्धेष्वेकराड्यात्मकेषु अश्विन्यादिषु धनर्णयोश्च 'धनाधिकं गृहं वृद्धौ
निर्धनाय ऋणाधिक'मिति नक्षत्रस्य 'विपत्प्रदा विपत्तारा प्रत्यरा प्रतिकूलदा ।
निधनाख्या तारका तु सर्वथा निधनप्रदा ॥ विवर्ज्यतारकास्वेतजिर्माणमशुभ-
प्रदम् । कुर्वन्नज्ञानतो मोहाद् दुःखभाग्यादिभागभवेत् ॥' अयमर्थः । गृहनक्ष-
त्रदिनभं यत्संख्यं तन्नवभक्तमवशिष्टतारका विपत्तारादिकाः स्युश्चेत्तदनिष्टास्त-
द्दिने गृहारंभं न कुर्यादन्यस्मिन्दिने शुभतारासु गृहारंभं कुर्यादित्यर्थः इति
केचित् । अपरे तु गृहकर्तुर्नामनक्षत्राद्गृहभं गण्यं नवभक्तमवशिष्टं विपत्ता-
रादिकं स्यात्तद्गृहमनिष्टमन्यथा शुभमिति । यदाह कश्यपः—'दत्ते दुःखं
तृतीयर्क्षं पंचमर्क्षं यशःक्षयम् । आयुःक्षयं सप्तमर्क्षं कर्तुर्भाद्यदि सप्तमम् ॥'
इति । वास्तुशास्त्रेपि—'गृहभास्वामिभं गण्यं भक्तं च नवमिः पुनः ।
यच्छेषं सा भवेत्तारा सप्तपंचत्रिकाधमा ॥' इति । यदा तु गृहस्य चैकं नक्षत्रं
चेत्स्यात्तदा तच्छुभमशुभं वेति निर्णयं स्वयमेवाह । अथेति । गृहेशो गृहस्वामी
तस्यर्क्षं नक्षत्रं प्रागुक्तप्रकारेण चानीतं भं गृहभं तयोरैक्यं तयोरेकमेव चेद्ग-
स्यात्तद्गृहकर्तुर्मृतिप्रदं मरणकरं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—'गृहस्य तत्प-
तेस्त्वेकं धिष्यं चेन्निधनप्रदम्' इति । निधनं मरणम् । राश्यैक्येऽयं दोषः
नतु भिन्नराशित्वे । तद्वाक्यस्य विवाहप्रकरणोक्तत्वात् । कैश्चिदन्यदपि प्रयोजन-
मुक्तम् । तदुक्तं व्यवहारसमुच्चये—'त्रिभिस्त्रिभिर्वैमनि कृत्तिकाद्यै स्वच्छेद-
पुत्रासिधनानि शोकम् । शत्रोर्भयं राजभयं च मृत्युः सुखं प्रवासश्च नव प्रमे-
दाः ॥' इति । गृहभवशाद्वाशिज्ञानेऽपि प्रयोजनमाह सएव—'राशिकूटादिकं
सर्वं दंपत्योरिव चिंतयेत् । नैःस्वं द्विर्द्वादशे नूनं त्रिकोणे त्वनपत्यता ॥ षष्ठा-
ष्टके नैधनं स्यात्प्रत्यये मध्यमं स्मृतम् । परेषु शुभदं प्रोक्तं रोहं तत्कर्तृरा-
शितः ॥' इति । व्यत्यये द्वादशद्वितीय इत्यादिके । अन्ये राशिकूटप्रमेदा वर्णो-
वश्यमित्यादिका विवाहप्रकरणोक्ता ध्येयाः । सर्वपदोपादानाद्वाक्षसामरमर्त्या
यत्र कृत्तिकादिषु द्विराशिषु मेषु । राशिनिर्णयो वास्तुशास्त्रे—'अश्विन्या-
दित्रयं मेषे सिंहे प्रोक्तं मघात्रयम् । मूलादित्रितयं चापे शेषेषु नवराशयः ॥'
इति । शेषेषु मेषु रोहिण्यादिषु नवराशयो ज्ञेयाः । यथा रोहिणीमृग-

योगेषुः आर्द्राः पुनर्वसुर्मिथुनं पुष्याश्लेषयोः कर्कः एवं हस्तादिके अवज्यादि-
द्विके च कन्यामकराद्या राशयः स्युरित्यर्थः । अयं च पक्षो वास्तुशास्त्रे नवा-
न्नामुक्तेरुक्तः । अत्र राशिक्वटे नाडीवेधो न दोषाय । उक्तं च ज्योतिर्निश्चि-
तमणौ—‘सेव्यसेवकयोश्चैव गृहं तत्स्वामिनोरपि । परस्परं मित्रयोश्चेदेकनाडी
प्रशस्यते ॥’ इति । तिथिप्रयोजनं तिथ्यानयनप्रकारान्तरं च वास्तुशास्त्रे—
‘शकाहतं क्षेत्रफलं त्रिषाञ्जकावशेषकम् । तिथिः प्रतिपदा श्रेया वर्षं रिक्तं
च वर्जयेत् ॥’ इति तुल्यन्यायत्वाच्छुभाशुभप्रकरणोक्तं दृष्टयोगवर्जनं च
योगानां प्रयोजनं स्पष्टमेव ‘तावत्कालं गृहस्थिति’ इति । अथ यत्र हस्तादिग-
णनया क्षेत्रफले क्रियमाणे आयव्ययांशकादिषु शुद्धिर्नोपलभ्येत तत्राप्यंगु-
लादिकं निक्षिप्य संशोध्य वा क्षेत्रफलं साध्यम् । यदाह भीमपराक्रमः—
‘करमानादिष्टगुणं नोचेत्तद्गुलादि प्रदाय हित्वा वा । क्षेत्रफलं गणितेन
प्रसाधयेदिति सिद्ध्यर्थम् ॥’ इति । अगुणमायव्ययादिगुणशून्यं यदि स्यात्तदेष्ट-
सिद्ध्यर्थमिष्टानामायांशकानां सिद्ध्यर्थं प्रक्षिपेत् । अत्र वृत्तादिक्षेत्रेषु क्षेत्रफल-
नयनं लीलावतीप्रभृतिषु ज्योतिर्ग्रंथेषु द्रष्टव्यम् ॥ ११ ॥ १२ ॥

अथ गृहारंभे वृषवास्तुचक्रं शालिनीभ्यामाह—

गेहाधारंभेऽर्कमाद्रत्सशीर्षं रामैर्दाहो वेदमैरग्रपादे ।

शून्यं वेदैः पृष्ठपादे स्थिरत्वं रामैः पृष्ठे श्रीयुगैर्दक्षकुक्षौ ॥ १३ ॥

लाभो रामैः पुच्छगैः स्वामिनाशो वेदैर्नैः स्वयं वामकुक्षौ मुखस्थैः ।

रामैः पीडा संततं चार्कधिष्ण्यादथैरुद्रैर्दिग्भिरुक्तं ह्यसत्सत् ॥ १४ ॥

गेहाधारंभ इति ॥ लाभो रामैरिति ॥ गेहं गृहं आदिशब्देन प्रासाद-
ग्रामादि तदारंभे सति अर्कभात् सूर्याङ्कांवनक्षत्राद् रामैस्त्रिभिर्भैर्वत्सस्य
वृषस्य त्रीर्भे स्थितैर्दाहः फलं स्यात् । वेदमैश्चतुर्भिर्भैः अग्रपादे पुरःस्थितपाद-
द्वये स्थितैः शून्यं जनवासशून्यं स्यात् । ततश्चतुर्भिर्भैः पृष्ठपादद्वये स्थितैः
स्थिरत्वं गृहकर्तुः । ततो रामभैः पृष्ठे स्थितैः श्रीः स्यात् । ततो युगैश्चतुर्भि-
र्दक्षिणकुक्षौ स्थितैर्लाभः । ततस्त्रिभिः पुच्छगैः स्वामिनो गृहकर्तुर्नाशः ।
ततो वेदैश्चतुर्भिर्भैर्वामकुक्षौ स्थितैः नैः स्वयं दारिद्र्यम् । ततस्त्रिभिर्मुखस्थितैर्मृ-
हकर्तुः पीडा संततमनवरतं स्यात् । उक्तं च ज्योतिःप्रकाशे—‘वास्तुचक्रं
प्रवक्ष्यामि यच्च व्यासेन भाषितम् । यद्वक्षे वर्तते भानुस्तन्नादौ त्रीणि मन्त्रके ॥
चतुष्कमग्रपादे स्यात्पुनश्चत्वारि पश्चिमे । पृष्ठे च त्रीणि ऋक्षाणि कुक्षौ
चत्वारि वामतः ॥ चत्वारि दक्षिणे कुक्षौ पुच्छे भग्नयमेव च । मुखे भग्नयमेव
स्युरष्टाविंशतितारकाः ॥ शिरस्ताराभिदाहाय गृहेऽवासोऽग्रपादयोः । सौर्व
स्वाप्यश्रिमे पादे पृष्ठे चैव धनागमः ॥ कुक्षौ स्यादक्षिणे लाभो वामकुक्षौ
परिभ्रता ॥ पुच्छे स्वामिनिनाशः स्वाम्मुखे पीडा निरंतरम् ॥’ इति । पिताम-
हान्तवाङ्मना अपि—‘प्रिवेदवेदाग्निबुगाग्निवेदत्रिकेषु ३ । ४ । ४ । ३ । ४ ।

३ । ४ । ३ मानोः शशिभं गृहेषु । दाहो विनाशः स्थिरता धनं श्रीः शुभ्यं च दारिद्र्यवधौ क्रमेण ॥' इति । अथैतस्य चक्रस्य प्रकारान्तरेण निष्कृष्टमर्थमाह । वेति । अर्कधिष्ण्यादयैः सप्तभैरसत्फलं रुद्रैरेकादशभिः सत्फलं ततो दिग्भिर्दशभैरसत्फलमुक्तं स्यादिति निष्कृष्टोऽर्थः । उक्तंच—'रविभास्सप्त नेष्टानि शुभान्येकादशाष्टमात् । दश शेषाण्यनिष्टानि सामिजिदृषवास्तुनि ॥' इति । पूर्वं सविस्तरौकिस्तु मूलवाक्यानुरोधात् ॥ १३ ॥ १४ ॥

अथ सौरचांद्रमासैक्येन प्राच्यादिदिक्षु द्वाराणि गृहनिर्माणनक्षत्राणि च सूतिकागृहनिर्माणप्रवेशमुहूर्तौ जग्धराछंदसाह—

कुंमेऽर्के फाल्गुने प्रागपरमुखगृहं श्रावणे सिंहकक्योः

पौषे नके च याम्योत्तरमुखसदनं गोजगेऽर्के च राधे ।

मार्गे जूकालिगे सद्भुवमृदुवरुणस्वातिवस्वर्कपुष्यैः

सूतीगेहं त्वदित्यां हरिभविधिभयोस्तत्र शस्तः प्रवेशः ॥१५॥

कुंमेऽर्के इति ॥ कुंमे कुंमस्थिते सूर्ये फाल्गुने च मासि प्रागपरमुखं गृहं प्राञ्चुखं पश्चिममुखं च गृहं सत् शुभफलदं स्यादित्यर्थः । श्रावणे मासि सिंहकर्कसंक्रांत्योः प्रागपरमुखं च गृहं स्यात् । पौषे मासे नके मकरसंक्रांतौ च प्रागपरमुखं गृहं स्यात् । अथ गोजगे वृषमेषगे सूर्ये राधे वैशाखे मासे च तथा मार्गे मार्गशीर्षे मासि जूकालिगे तुलावृश्चिकगते सूर्ये सति याम्योत्तरमुखं सदनं दक्षिणमुखमुत्तरमुखं च सदनं स्यात् । यदाह नारदः—'गृहसंस्थापनं सूर्ये मेषस्थे शुभदं भवेत् । वृषस्थे धनवृद्धिः स्यान्मिथुने मरणं धुवम् ॥ कर्कटे शुभदं प्रोक्तं सिंहे भृत्यविवर्धनम् । कन्या रोगं तुला सौख्यं वृश्चिके धनवर्धनम् ॥ कार्मुके तु महाहानिर्मकरे स्यादनागमः । कुंमे तु रत्नलाभः स्यान्मीने सद्य भयावहम् ॥' इति । चांद्रमासानाह श्रीपतिः—'शोको धान्यं मृत्तिपशुहृतिर्द्रव्यवृद्धिर्विनाशो युद्धं भृत्यक्षतिरथ धनं श्रीश्च बहुभैवत्नम् । लक्ष्मीप्राप्तिर्भवति भवनारंभकर्तुः क्रमेण चैत्रादूषे मुनिरिति फलं वास्तुशास्त्रोपदिष्टम् ॥' इति । अन्यच्च—'आषाढचैत्राभयुजोर्जमाचण्येष्ठेसु सप्रौष्ठपदेषु जूनम् । निकेतनानां घटनं ऋषाणां योगेश्वराचार्यमते न शस्तम् ॥' इति । मते न इति पदच्छेदः । अत्र सौराणां चांद्रमासानां महान् शुभाशुभफलभेदेन विरोधः । अत्र चिकीर्षितगृहद्वारानुकूलरविसंक्रमसमीचीनविहितमासेष्वेव वैशाखादिषु गृहारंभः कार्य इति विरोधाभावा इति पितृचरणाः । तत्र द्वारनियममाह श्रीपतिः—'कर्किनकहरिकुंभगतेऽर्के पूर्वपश्चिममुखानि गृहाणि । कौलिमेषवृषवृश्चिकयात्रे दक्षिणोत्तरमुखानि च कुर्यात् ॥ अन्यथा यदि करोति दुर्गतिर्व्याधिशोकधननाशमश्नुते । मीनचापमिश्रनागनायते कारयेत्तु गृहमेव भास्करे ॥' इति । कर्कसहिते श्रावणे मासि वाइशमेव गृहमुक्ताद्येतोः । एवं मकरार्कसहिते पौषे मासे । अनेनैव हेतुना

दक्षिणोत्तरमुखं गृहं मेघवृषार्कसहिते वैशाखे स्यात् । तुलावृश्चिकार्कसहिते मार्गशीर्षमासे तथैव गृहं स्यादित्यर्थः । अथात्र सौराणां चांद्राणां च मासानां निषेधस्तृणादिनिर्मेयगृहाधारं नैव भवति । यदुक्तं व्यवहारसमुच्चये—‘निषिद्धेष्वपि ऋक्षेषु स्थानुकूले शुभे दिने । तृणदारुगृहारं मे मासदोषो न विद्यते ॥’ इति । जगन्मोहनेऽपि—‘पाषाणेष्ट्यादिगेहादि निर्धमासे न कारयेत् । तृणदारुगृहारं मे मासदोषो न विद्यते ॥’ अत्र केचिदनियतदिग्गृहारं मे सर्वदा कालदोषो न प्रवर्तत इत्याहुस्तत्र । वचनाभावात् । किंच—‘दिग्मूढे कुलनाशः स्यात्’ इत्यनियतदिग्गृहस्य विचारकोटिसन्निवेशाभावात् । अथ गृहनिर्माणनक्षत्रण्याह—ध्रुवेति । ध्रुवाणि मृदूनि च प्रसिद्धानि वरुणः शतभं स्वाती प्रसिद्धा वसुः धनिष्ठा अर्को हस्तः पुष्यश्च पशु मेघे गृहनिर्माणं सत् शुभफलवत् । यदाह गर्गः—‘य्युत्तरेपि च रोहिण्यां पुष्ये मैत्रे करद्वये । धनिष्ठाद्वितये पौष्णे गृहारंभः प्रशस्यते ॥’ अत्र वाक्ये मृगानभिधानं तदुक्तिर्महेश्वरवाक्यालोचनेन । ‘प्रारंभो भवनस्य वारुणमृदुस्वात्यर्कपुष्यध्रुवैर्वस्वक्षेण युतैः’ इति । अथ सूतिकागृहनिर्माणे विशेषमाह—सूतीगेहमिति ॥ अदित्यां पुनर्वसौ सूतिकागृहनिर्माणं शस्तम् । शस्तइतिवक्ष्यमाणस्यात्र नपुंसकत्वेन संबन्धात् । तत्रेति । तत्र सूतीगृहे हरिभविभिभयोः श्रवणामिजितौ नैक्षत्रयोः प्रवेशः शस्तः । उक्तंच श्रीपतिना—‘पुनर्वसौ च सूतिकागृहस्य निर्मितिः शुभा । विरंचिविष्णुभांतरे प्रवेशनं हितं भवेत् ॥’ इति । केचित्तु विरंचिः रोहिणी विष्णुभं श्रवणः तयोरंतरे मध्यवर्तिनि नक्षत्रसमुदाये इत्याहुः । तत्र । असं-
देहार्थं विरंचिभादिभूतेषु इत्येवं ब्रूयात् । तस्माद् विरंचिरमिजिन्नक्षत्रमंतरे मध्ये विरंचिविष्णुतारयोरित्येव सप्तमीव्यधिकरणत्वे बोधिते अंतरपदोक्तिः स्पष्टार्था । तदेतद्वाङ्मणव्यतिरिक्तवर्णत्रयसाधारणम् । यदाह लल्लुः—‘पुनर्वसौ नृपादीनां कर्तव्यं सूतिकागृहम् । श्रवणामिजितोर्मध्ये प्रवेशं तत्र कारयेत् ॥’ इति । आवश्यकत्वे तु श्रवणामिजितोर्मुहूर्तस्तदुद्यो वा ग्राह्य इत्यर्थः । ग्राह्य-
णस्य तु प्रागुक्तनक्षत्रेष्वेव सूतिकागृहनिर्माणप्रवेशौ । तत्र सूतिकागृहं नैर्ऋत्यां कार्यम् । यदाह वृद्धवसिष्ठः—‘ऐंश्यां तु विक्रमस्थानमाग्नेय्यां पचनालयः । वारुण्यां भोजनगृहं नैर्ऋत्यां सूतिकागृहम् ॥ याम्यायां शयनस्थानं वायव्यां पशुमंदिरम् । कौबेयीं तु धनस्थानमैशान्यां देवतालः ॥’ इति । स्मृति-
भास्करे गर्गः—‘वारेऽनुकूले राशौ तु दिने दोषविवर्जिते । सानुकूलदिशि प्रोक्तं सूतिकाभवनं बुधैः ॥’ इति । कालनियम उक्तो रत्नकोशे—‘आसन्न-
प्रसन्ने सासि कुर्याच्चैव विशेषतः । तद्वत्प्रसवकाले स्यादिति शास्त्रेषु निश्चयः’ इति । वराहेणात्रानेकनक्षत्राभिधानं कृतम् । यथा—‘हस्तादित्यशशांकतिल्य-
पवनप्राज्येशमित्रोत्तराश्विनाश्रवणेषु वृश्चिकघटौ हित्वा विरिक्ते त्रिभौ । शुक्राचार्यशनैश्चरन्नाक्षिना वारेऽनुकूले विधौ सन्निर्वेशमनि सूतिकागृहविधिः क्षेमकरः कीर्त्यते ॥’ इति । वेदमनि चतुर्थस्थाने । सन्निः शुभग्रहैः । सूति-

कागृहप्रवेशे कालविशेषमाह ज्योतिर्वसिष्ठः—‘अथातः संप्रवक्ष्यामि सूति-
कागारवेशनम् । मासे तु नवमे प्राप्ते पूर्वपक्षे शुभे दिने ॥ प्रसूतिसंभवे
काले सद्य एव प्रवेशयेत् ॥’ इति । पूर्वपक्षे शुक्लपक्षे । नक्षत्रादीन्याह गर्गः—
‘रोहिण्यैदवपौष्णेषु स्वातीवारुणयोरपि । पुष्ये पुनर्वसौ हस्तधनिष्ठाभ्युत्तरासु
च ॥’ इति । ‘मैत्रत्वाष्ट्रे तथाश्विन्यां सूतिकागारवेशनम् । सर्वे शुभप्रदाः
केंद्रे पापाश्च त्रिषडायगाः ॥ शुभांशे शुभसंदृष्टौ सूतिकागारवेशनम् ॥’
इति ॥ १५ ॥

प्रागमिहितानां सौराणां चांद्राणां मासानां प्रकारांतरेणैकवाक्यतां शार्दू-
लविक्रीडितेनाह—

कैश्विन्मेषरवौ मधौ वृषभगे ज्येष्ठे शुचौ कर्कटे

भाद्रे सिंहगते घटेऽश्वयुजि चोर्जेलौ मृगे पौषके ।

माघे नक्रघटे शुभं निगदितं गेहं तथोर्जे न स-

त्कन्यायां च तथा धनुष्यपि न सत्कृष्णादिमासाद्भवेत् १६

कैश्चिदिति ॥ पूर्वदिग्द्वारवशेनैकवाक्यता उक्ता इदानीमेतादृशमुच्यते ।
मेषसंस्थे रवौ मधौ चैत्रे मासि गेहं प्रारब्धं शुभं स्यात् । तथा वृषस्थे सूर्ये
ज्येष्ठे मासे कर्कस्थेके शुचावाषाढे सिंहगतेके भाद्रपदे मासि घटे तुलास्थे
रवौ आश्वयुजि आश्विनमासे अलौ वृश्चिकगेके ऊर्जे कार्तिके मासि मृगे
मकरस्थेके पौषे मासे नक्रघटे मकरकुंभस्थेके माघे मासि प्रारब्धं गृहं शुभं
स्यादित्यर्थः । इति कैश्चिन्निगदितमस्यायमाशयः । ‘मीनचाप’ इत्यादिना
द्विस्वभावराशयो निषिद्धाः ‘शोको धान्यम्’ इत्यादिना च कियंतश्चांद्रा अपि
मासा निषिद्धाः । अतोऽन्ये सौराश्चांद्रा वा विहितास्तेषामयमेव एकवाक्यता-
प्रकारः । मेषस्थे रवौ चैत्रेऽपि गृहं शुभम् । यस्तु चैत्रो निषिद्धः स मीनार्कवि-
षयः । वृषभस्थे रवौ ज्येष्ठेऽपि शुभम् । वैशाखस्तु विहित एवास्ति ज्येष्ठो
निषिद्धः स मिथुनार्कविषयः । कर्कटस्थे सूर्ये आषाढेऽपि शुभम् । आषाढनिषेधस्तु
मिथुनार्कविषयः । सिंहगते सूर्ये भाद्रपदेऽपि शुभं श्रावणश्चेत्तत्र स्यात्स विहि-
तत्वादेव शुभः । यस्तु भाद्रपदनिषेधः स कन्यार्कविषयः । तुलागते सूर्ये
आश्विनेऽपि शुभम् । यस्त्वस्य निषेधः स कन्यार्कपरः । वृश्चिकस्थे सूर्ये
कार्तिकेऽपि शुभं स्यात् । निषेधविषयं स्वयमेव वक्ष्यति । मार्गशीर्षो विहित
एव । मकरस्थे सूर्ये पौषे शुभम् । धनुरर्कस्य राहित्ये सोम्यशुभः । मकरकुं-
भस्थे सूर्ये माघेऽपि शुभम् । निषेधस्तु धनुरर्कविषयः । अतएव—‘पौषफा-
ल्गुनवैशाखमाघश्रावणकार्तिकाः । मासाः स्युर्गृहनिर्माणे पुत्रारोग्यशुभ-
प्रदाः ॥’ इति नारदवाक्यम् । मासे तपसे तपसि माघवे नभसि त्विषे ।
ऊर्जे च गृहनिर्माणं पुत्रपौत्रधनप्रदम् ॥’ इति वसिष्ठवाक्यं च आश्विनका-

र्तिकमाद्यमासानां शुभत्वप्रतिपादकं तुलावृत्तिकमकरकुंभार्कराहित्यप्राशस्त्य-
परम् । वचनांतरबोधितो निषेधः प्रागुक्तविषय एव । फाल्गुनस्य शुभत्वं
कुंभार्कविषयम् । मीनार्कराहित्ये तु निषिद्धम् । ननु कार्तिकमाघमासौ श्री-
पतिना निषिद्धौ तयोः को विषय इत्यत आह । अथेति । ऊर्जः कार्तिको मासः
कन्यायां कन्यागते रवौ न सत् न शुभः । च पुनः तत्र माघमासो धनुषि
धनुरर्के न सत् । अपिः पादपूरणे । नन्वेतदयुक्तं प्रतिभाति । यतश्चाद्रमासेन
चैत्रादिमाससंज्ञाः संति तत्र कार्तिके मासि कन्यासंक्रांतिः भाद्रमासि
धनुरर्कश्च कदापि न संभवेत् यतः कार्तिकस्य माघमासस्य शुक्लप्रतिपदादि
त्रिंशत्तिथयः यावत्तावत् संश्लेष्यत आह । कृष्णादिमासादिति । अस्ति
द्विविधो मासः शुक्लादिः कृष्णादिश्चेति । तत्र शुक्लप्रतिपदमारम्भामावासा-
पर्यंतं शुक्लादिः कृष्णपक्षप्रतिपदमारभ्य पूर्णिमांतं कृष्णादिः । यथा चैत्रशु-
क्लपक्षे मतद्वयेपि स एव चैत्रपौर्णमास्यनंतरं कृष्णपक्षचैत्रमास एव एवं चाद्र-
मासो भवति एवं कृष्णपक्षो यदि वैशाखकृष्णपक्षत्वेन व्यवहियते तदनंतरं
भाद्रशुक्लपक्षो वैशाखशुक्लः सर्ववादिसिद्धः तदा कृष्णादिर्मासः संभवति
उभयथाहि शास्त्रे व्यवहारः । ‘अथयुक्कृष्णपक्षे तु आद्यं कुर्वाहिने दिने ।’ इति ।
अष्टमी कृष्णपक्षस्य रोहिणी ऋक्षसंयुता । भवेत्पौर्णमासे मासि जयंती नाम
सा स्मृता ॥’ इति । अत्र यदि द्वातां मासो विवक्ष्यते तदा भाद्रपदकृष्ण-
पक्षे श्रावणे मासि चेत्येवं ब्रूयात् । तदेतन्मासस्य कृष्णादित्वे प्रमाणम् ।
‘अत ऊर्ध्वममी युक्ता गतकालाद्यसंख्यया ॥ मासीकृतयुतैर्मासैर्मधुशुक्लादिभि-
र्गैः ॥’ इत्यादीनि बहुवाक्यानि शुक्लादित्वे प्रमाणम् । तत्राश्विनपूर्णिमांत-
कार्तिकशुक्लपौर्णिमांतः कृष्णादित्वेन कार्तिकव्यवहारात् कन्यासंक्रांतिसंभवात्
निषेध उपपन्नो भवति । एवमेव भाद्रे मासि धनुरर्कसंभवे तन्निषेधस्य
सार्यक्यमित्युक्तमियता ॥ १६ ॥

अथ तिथिपरत्वेन द्वारनिषेधमुपजातिकयाह—

पूर्णेदुतः प्राग्वदनं नवम्यादिषूत्तरास्यं त्वथ पश्चिमास्यम् ।

दर्शादितः शुक्लदले नवम्यादौ दक्षिणास्यं न शुभं वदन्ति ॥१७॥

पूर्णेदुत इति ॥ पूर्णेदुतः पूर्णिमातः कृष्णाष्टमीपर्यंतं प्रागुक्तं गृहं शुभं
न वदन्ति । कृष्णनवमीतश्चतुर्दशीपर्यंतं क्रियमाणं गृहमुत्तरास्यं न शुभम् । अत्र
दर्शादितः शुक्लष्टमीपर्यंतं पश्चिमास्यं गृहं न शुभम् । शुक्लनवमीतश्चतुर्दशी-
पर्यंतं दक्षिणास्यं गृहं न शुभं वदन्ति । तासु तिथिषु तत्तद्विमुखं गृहं न
कतैव्यमिति वाक्यार्थः फलितः । यदुक्तं व्यवहारसमुच्चये—‘पूर्णिमातोऽष्टमी
यावत्पूर्वासं वर्जयेद्गृहम् । उत्तरास्यं न कुर्वीत नवम्यादिचतुर्दशीम् ॥ अमा-
वास्याष्टमी यावत्पश्चिमास्यं विवर्जयेत् । नवम्यादौ दक्षिणास्यं वाक्पशुकुक्कु-
र्दशीम् ॥’ इति । विदिततिथयोपि तत्रैवोक्ताः—‘द्वितीया पंचमी शुभ्यास्तृती-

या षष्ठिका तथा । सप्तमी दशमी चैव द्वादश्येकादशी तथा ॥ त्रयोदशी पंचदशी तिथयः स्युः शुभावहाः । द्वारिद्यं प्रतिपत्कुर्याच्चतुर्थी धनहारिणी ॥ अष्टम्युच्चाटनं चैव नवमी शस्त्रघातिनी । दशै राजभयं श्रेयं भूते द्वारविनाशनम् ॥' इति । पक्षफलं च तत्रैव—'शुक्लपक्षे भवेत्सौख्यं कृष्णे तत्करतो भयम् ॥' इति । अथात्र प्रसंगाद् द्वारवेधफलानि लिख्यन्ते । तत्र वराहः—'सार्गतत्कृष्णकूपसंभ्रमविद्धमशुभदं द्वारम् । उच्छ्रायाद्विगुणितां भूमिं त्यक्त्वा न दोषाय ॥' इति । अमो जलनिर्गमप्रदेशः प्रणालिकेत्यर्थः । विद्धं संसुखावस्थितं । अत्रोच्छ्रायो द्वारस्य गृह्यते । तथा च गर्भः—'द्वारोच्छ्रायाद्विगुणितां भूमिं त्यक्त्वा बहिःस्थिताः । न दोषाय भवन्त्येव' इति । 'रथ्याविद्धं द्वारं नाशाय कुमारदोषदं तरुणा । पंकद्वारे शोको व्ययौडुनि स्त्राविणि प्रोक्ताः ॥ कूपेनापस्मारो भवति विनाशश्च देवताविद्धे ॥' क्रमेण स्त्रीदोषः कुलनाशो ब्रह्मणोभिमुखे भवति । पंकविद्धं द्वारं पंकद्वारं यस्य द्वारस्याग्रतः निरंतरं पंकस्तिष्ठति । देवताः सुरप्रतिमाः । नाशः स्वामिन एव । ब्रह्मवेध एकाशीतिपदचक्रस्थितब्रह्मवेधो गृह्यते । यदाह विश्वकर्मा—'गृहमध्ये कृतं द्वारं द्रव्यधान्यविनाशनम् ॥' इति । विशेषमाह भरद्वाजः—'शिरामर्माणि वंशश्च नाढं मध्यं न सर्वशः । विहाय वास्तुमध्यं च द्वाराणि विनिवेशयेत् ॥' इति वास्तुमध्यं ब्रह्मस्थानम् । तत्र द्वारं चेन्निधनप्रदमिति वसिष्ठोक्तेश्च । अस्यापवादमाह विश्वकर्मा—'देवद्वारे विहारे च अयायां मंडपेषु च । प्रतोस्ये च मण्डे वास्तुमध्ये द्वारं निवेशयेत् ॥' इति । वास्तुमध्यं ब्रह्मस्थानं । देवालयविस्थानेषु कृतस्य गृहांतर्गतद्वारस्य ब्रह्मणो न वेध इति निष्कृष्टोऽर्थः । अत्रैकाशीतिपदचक्रं च सामान्यविशेषभावपुरःसरं ग्रंथसंदर्भेण वराहसंहितायाम्प्लुक्तं नोक्तमेतस्मिन्नेव मुहूर्तेविरोधप्रसंगात् । केचित् प्रयोजनाभावाच्चोक्तमित्याहुस्तत्र । तत्रहि वास्तुनरस्य शिरामर्मवंशादिदुष्टस्थानानामशुभफलदानां व्यागोक्त्या प्रयोजनत्वात् । तथा तस्यैव शुभफलदानामन्येषां बाह्यादिस्थानानां ग्राह्यत्वोक्त्या च वसिष्ठऋषिसंहितासु वास्तुशांत्यर्थमेव तस्याभिधानमित्यतोत्रानुक्तिः ॥ १७ ॥

अथ गृहारंसे पंचांगशुद्धिं चानुष्टुभाह—

भौमार्करिक्तामाद्यूने चरोनेंगविपंचके ।

व्यष्टांत्यस्थैः शुभैर्मेहारं भरुयायारिगैः खलैः ॥ १८ ॥

भौमार्केति ॥ भौमार्को वालौ रिक्ताश्च प्रसिद्धाः अमा अमावास्या आदिः प्रतिपद् उपरुक्षणत्वादष्टम्यपि एतैः ऋते काले तथा पंचकं धनिष्ठोत्तरार्धादिका पंचनक्षत्री पंचकमित्युच्यते । पंचकशब्दात् संघार्थः 'संख्यायाः संज्ञा-संघसूत्राभ्ययनेषु' इति कप्रत्ययः । विगतं पंचकं यस्मिन्नेवंविधे च काले सति ।

चरोने चरराक्षिमिः मेघकर्कतुलामकरैरुनेङ्गे लभे स्थिरे द्विस्वभावे च गृहारंभः कार्यः । यदुक्तं व्यवहारसमुच्चये 'द्वितीयापंचम्य' इति पूर्वम् । अन्यास्ति-
शयोऽर्थाभिप्रेक्षास्तदप्युक्तम् । तत्र च—'दारिद्र्यं प्रतिपत्कुर्यात्' इत्यादि ।
वास्तुशास्त्रेऽपि—'चरलभे चरांशे वा रिक्तामारार्कवासरे । अंगाष्टांत्यारिगे
चंद्रे रंध्रे पापे क्षयः प्रभोः ॥' इति । नन्वत्र धनिष्ठापंचकदोषोऽनुपपन्नः ।
नक्षत्रप्रकरणोक्तधनिष्ठादिपंचकनिषेधेन गतार्थत्वाच्च पुनरुक्तमिति । अतो
गृहगोपनमिति पूर्वमुक्तं तत्र गृहस्य तृणकाष्ठादिमिराच्छादनं गोपनं तद्वि-
सिद्धस्य गृहस्य संभवात् । गृहारंभस्तु प्राग्भवनरूपः सस्वसिद्धस्यैवेति । ननु
'ध्रुवमृदुचरभस्वातिवस्वर्कपुण्यैः' इति गृहारंभे नक्षत्रेषु धनिष्ठाशततारकोत्तरा-
भाद्रपदारेवतीनां विहितत्वेनैकस्या एव पूर्वाभाद्रपदाया निषेधोक्तौ कर्तव्यायां
सत्यां पुनः पंचकनिषेधानुपपत्तिः । सत्यं । संभोच्छ्रायविषयकोऽयं निषेधः ।
यदाह मांडव्यः—'धनिष्ठापंचकेनैव कुर्यात्संभसमुच्छ्रयम् । सूत्राधार-
शिलान्यासप्रकारादि समारमेत् ॥' इति । प्राकारो देवालयम् । अन्ये पुनरेवं
आहुः । विवाहप्रकरणोक्तानि पंचकानि रोमाभिराजचौरमृत्युसंज्ञानि तैः रहि-
तेभ्यो लभे पंचकरहिते लभे इत्यर्थः । उक्तं च गणेशदैवज्ञैः—'मृत्युकेंद्रखल-
गेभ्यो वञ्चिते पंचकैः' इति । नात्रार्थबाधं प्रमाणमस्ति । व्यष्टांस्वेति । अष्टम-
स्थानद्वादशस्थानव्यतिरिक्तस्थानस्यैः शुभैः खलैः पापैस्तृतीयैकादशषष्ठस्थान-
स्यैश्चोपलक्षिते लभे सति गृहारंभः कार्यः । उक्तं च श्रीपतिना—'पापैस्त्रि-
षष्टायगतैस्त्रिकोणकेंद्राश्रितैः साधुभिरालयस्य । वदंति निर्माणमिहाष्टमस्थः
क्रूरस्तु कर्तुर्मरणं करोति ॥' इति । अन्यदपि उक्तं तेनैव—'अंगे स्थिरे वा
भवने विलभे सौम्यग्रहैर्युक्तनिरीक्षिते वा । कर्मस्थितैर्वार्ययुतैश्च सौम्यैर्निर्मा-
णमाहुर्भवनस्य संतः ॥ शुद्धकेंद्रनिधनस्थिरोदये सौम्यवर्गमनुजोद्गमेऽपि च ।
सन्निवेश उदितो हि वास्तुनः सूरिभिर्ननु चरोदये क्वचित् ॥' इति ॥ १८ ॥

अथ देवालये गृहारंभे जलाशये च विदिगवस्थितं राहुमुखं सफलमिद्र-
वंशाच्छंदसाह—

देवालये गेहविधौ जलाशये राहोर्मुखं शंभुदिशो विलोमतः ।
मीनार्कसिंहार्कमृगार्कतस्त्रिभे खाते मुखात्पृष्ठविदिक्शुभा भवेत् ॥

देवालय इति ॥ अत्र यथासंख्यं संबंधः । देवालयप्रारंभे राहोर्मुखं मी-
नार्कतस्त्रिराश्वयवस्थिते सूर्ये ऐशानीतो विलोमतो विपरीतं विदिक्षु वायव्या-
दिषु राहोर्मुखं स्यात् । यथा मीनमेषवृषराश्वयवस्थिते सूर्ये राहोर्मुखमेशान्या-
म् । मिथुनकर्कसिंहराश्वयवस्थिते सूर्ये वायव्यां राहुमुखम् । कन्यातुलावृश्चि-
कस्थे सूर्ये नैर्ऋत्यां राहुमुखम् । धनुर्मकरकुंभराश्वयवस्थे सूर्ये आग्नेय्यां राहो-
र्मुखमिष्यर्थः । एवं गृहारंभेऽपि सिंहार्कतस्त्रिराश्वयवस्थितेकं विलोमत ऐशान्यां
राहुमुखं वृश्चिकादित्रये वायव्यां कुंभादित्रये नैर्ऋत्यां वृषादित्रये आग्नेय्यां

राहुमुखं स्यात् । जलाशयारंभेऽपि मकरार्कतस्त्रिभिराश्ववस्थैर्के विलोमत ऐ-
शान्यां राहुमुखं स्यात् । मेषादितः त्रिभिर्वायव्यां कर्कादितस्त्रिभिर्नैर्ऋत्यां तुला-
दितस्त्रिभिराग्नेय्यां राहुमुखं स्यादित्यर्थः । फलमाह—खात इति । देवाल-
यादिविषयके खाते भूमिशोधने कर्तव्ये सति राहुमुखाक्रांतदिशः सकाशा-
त्पृष्ठवर्तिनी दिक्शुभा भवेत् । यथा देवालयविषये मीनादित्रिराशिस्थितसू-
र्यत्वेन ऐशान्यां राहुमुखं तत्पृष्ठविदिगाग्नेयी तस्यां प्रथमखातप्रारंभः शुभफ-
लद इत्यर्थः । इति राहुमुखचक्रम् । मिथुनादिराशित्रयस्थे सूर्ये राहुमुखं
वायव्यां तत्पृष्ठविदिगैशानी तस्यां खातारंभः । एवं सर्वत्र । तथैव गृहविधा-
वपि राहुमुखं कस्यां दिश्यस्तीत्यवधार्य तत्पृष्ठविदिशि खातं शुभफलदं कार्य-
मित्यर्थः । यतः सर्पेण विदिग्व्याप्तं यथा ऐशान्यां मुखं वायव्यामुदरं नैर्ऋत्यां
पुच्छमतः खाते आग्नेयी सम्यक् । एवमन्यत्राप्यूहनीयम् । यदाह विश्वक-
र्मा—‘ईशानतः सर्पति कालसर्पो विहाय सृष्टिं गणयेद्विदिक्षु । शेषस्य वास्तो-
र्मुखमध्यपुच्छं त्रयं परित्यज्य खनेच्च तुर्यम् ॥’ इति । ज्योतिर्निश्चिताम-
णौ—‘वृषार्कादित्रिकं वेद्यां सिंहादि गणयेद् गृहे । देवालये च मीनादि तद्भागे
मकरादिषु ॥’ इति । वसिष्ठस्तु गृहारंभे वास्तुनरमाह—‘त्रिषुत्रिषु च
मासेषु नभस्यादिषु च क्रमात् । यद्विष्णुखो वास्तुनरस्तन्मुखं सदनं शुभम् ॥
अन्यद्विष्णुखगेहं तदुःखशोकभयप्रदम् ॥’ इति । ‘चतुर्दिशादिशालायामेष
दोषो न विद्यते ।’ इति । नभस्यादिसंग्रहः सिंहाद्यर्कसंक्रमोपलक्षणेन गेहवा-
स्तुविदिशि खननार्थः । नरवास्तुस्तु गृहस्य तत्तद्विष्णुखार्थः । तत्र खातारं-
भादिनक्षत्राण्याह मांडव्यः—‘अधोमुखैर्भैर्विदधीत खातं शिलास्तथा चोर्ध्व-
मुखैश्च पट्टम् । तिर्यङ्मुखैर्द्वारकपाटयानं गृहप्रवेशो मृदुभिर्धुवक्षैः ॥’ इति ।
खातं भूमिशोधनम् ॥ १९ ॥

	ऐशान्याम्	वायव्याम्	नैर्ऋत्याम्	आग्नेय्याम्
देवालयारंभः	मीनमेषवृषभ- स्थिते सूर्ये रा- हुमुखम्	मिथुनकर्कसि- हस्थे सूर्ये रा- हुमुखम्	कन्यातुलावृ- श्चिकस्थे सूर्ये राहुमुखम्	धनुर्मकरकुंभ- स्थिते सूर्ये राहुमुखम्
गृहारंभः	सिंहकन्यातुला- स्थिते सूर्ये रा- हुमुखम्	वृश्चिकधनुर्म- करस्थे सूर्ये राहुमुखम्	कुंभमीनमेष- स्थिते सूर्ये राहुमुखम्	वृषभमिथुन- कर्कस्थे सूर्ये राहुमुखम्
जलाशयारंभः	मकरकुंभमीन- स्थिते सूर्ये रा- हुमुखम्	मेषवृषभमि- थुनस्थे सूर्ये राहुमुखम्	कर्कसिंहक- न्यास्थिते सूर्ये राहुमुखम्	तुलावृश्चिक- धनुःस्थे सूर्ये राहुमुखम्

अथ गृहकूपादिनिर्माणदिगवस्थित्या फलं ज्ञात्वा लिख्यं दसाह—

कूपे वास्तोर्मध्यदेशेऽर्थनाशस्तैश्चान्यादौ पुष्टिरैश्वर्यवृद्धिः ।

सूनोर्नाशः स्त्रीविनाशो मृतिश्च संपत्पीडाशत्रुतः स्याच्च सौख्यम् ॥

कूपे इति ॥ 'वेदमभूवास्तुरक्षियाम्' इति वास्तुशब्दः पुंलिङ्गोऽपि । वास्तोर्गृहस्य मध्यदेशे मध्यभागे जलकूपे कृते सति स्वामिनोऽर्थनाशः स्यात् । अथैशान्यादिषु सृष्टिमात्रेणाष्टसु दिक्षु पुष्टिरित्यादिफलम् । यथा ऐशान्यां कूपे पुष्टिः पूर्वस्यां कूपे ऐश्वर्यवृद्धिः आग्नेय्यां कूपे पुत्रनाशः दक्षिणस्यां कूपे स्त्रीविनाशः नैऋत्यां कूपे गृहकर्तुर्भूतिः पश्चिमायां कूपे सम्पत् शोभनं वायव्यां कूपे शत्रुतः सकाशात्पीडा उत्तरस्यां कूपे सुखं गृहस्वामिन एव न्यासः । उक्तं च वसिष्ठेन—'ऐश्वर्यं पुत्रहानिश्च स्त्रीनाशो निधनं भवेत् । संपच्छत्रुभयं सौख्यं पुष्टिः प्राप्तादितः क्रमात् ॥' इति ॥ २० ॥

कूपे कृते गृहमध्ये करिष्यमाणानामुपकरणगृहाणां दिक्परत्वेन करणं वसं-
ततिलकाच्छं दसाह—

ज्ञानामिपाकशयनास्त्रभुजश्च धान्य-

भांडारदैवतगृहाणि च पूर्वतः स्युः ।

तन्मध्यतस्तु मथनाज्यपुरीषविद्या-

भ्यासाख्यरोदनरतौषधसर्वधाम ॥ २१ ॥

ज्ञानेति ॥ पूर्वतः पूर्वाद्यष्टदिक्षु ज्ञानगृहादीनि गृहाणि स्युः । यथा पूर्वस्यां ज्ञानगृहम् आग्नेय्यां पाकगृहं दक्षिणस्यां शयनगृहं नैऋत्यां शस्त्रगृहं पश्चिमायां भोजनगृहं वायव्यां धान्यसंग्रहगृहम् उत्तरस्यां भांडारस्य द्रव्यस्य गृहम् ऐशान्यां दैवतगृहं स्यादित्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—'ऐश्यां दिशि ज्ञान-
गृहमाग्नेय्यां पचनालयः । याम्यायां शयनं वेदम नैऋत्यां शस्त्रमंदिरम् ॥
वारुण्यां भोजनगृहं वायव्यां धान्यमंदिरम् । उदीच्यां हाटकं सप्त ऐशान्यां
देवमंदिरम् ॥' इति हाटकस्य सुवर्णस्येदं हाटकम् । कश्यपोपि—'प्राच्यां
दिशि ज्ञानगृहमाग्नेय्यां पचनालयः । शयनं याम्यदिग्भागे नैऋत्यां शस्त्रमं-
दिरम् ॥ प्रतीच्यां भोजनगृहं वायुभागेऽसंग्रहम् । भांडारसदनं सौम्ये त्वैशान्यां
दैवतालयम् ॥' इति । नारदस्तु विशेषमाह—'भाण्डागारं तूत्तरे स्याद्वा-
यव्यां पशुमंदिरम् ॥' इति । विश्वकर्मा पुनराह—'उत्तरस्यां जलज्ञानं
पूर्वस्यां श्रीगृहं तथा । तन्मध्यतः' इति । पूर्वाद्यष्टदिक्षु तन्मध्यतस्तयोर्दिग्वि-
दिशोर्मध्ये अष्टसंख्याके मथनाद्यष्टौ गृहाणि स्युः । यथा पूर्वाग्नेययोर्मध्ये
मथनस्य दध्वालोडनस्य गृहम् । आग्नेयीदक्षिणयोर्मध्ये आज्यस्य घृतसंग्रहस्य
गृहं दक्षिणनैऋत्योर्मध्ये पुरीषस्य विद्यास्यामस्य गृहं नैऋतिपश्चिमयोर्मध्ये
विद्याभ्यासस्य गृहं पश्चिमवायव्योर्मध्ये रोदनस्य गृहं उत्तरवायव्योर्मध्ये रत्नस्य

संभोगस्य गृहम् उत्तरैशान्योर्मध्ये औषधस्य गृहम् ऐशानीप्राच्योर्मध्ये उक्त-
व्यतिरिक्तसर्ववस्तूनां धाम गृहं कार्यं स्यादित्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—‘इन्द्रा-
श्वोर्मथनं मध्ये यास्याश्वयोर्धृतमंदिरम् । यमराक्षसयोर्मध्ये पुरीषत्याग-
मंदिरम् । राक्षस्यांबुपयोर्मध्ये विद्याभ्यासस्य मंदिरम् । तोयेशानिलयोर्मध्ये
रौदनं मंदिरं स्मृतम् । वायव्योत्तरयोर्मध्ये संभोगस्यैव मंदिरम् । उत्तरेशा-
नयोर्मध्ये त्वौषधागारमुच्यते । पुरंदरेभ्योर्मध्ये सर्ववस्तुसंग्रहम् । सदनं
कारयेदेवं क्रमादुक्तानि षोडश ॥’ इति । कश्यपोपि—‘इन्द्राश्वोर्मथनं
गेहं यमाश्वयोर्धृतमंदिरम् । पुरीषत्यागसदनं मध्ये राक्षसकालयोः ॥ विद्या
जलेशनैर्ऋत्योर्मध्ये च सदनं स्मृतम् । रौदनं सदनं नूनं जलाधीशसमी-
रयोः ॥ नवरत्नालयं मध्ये कुबेरेश्वरयोस्तथा । इंद्रेशयोर्धान्यगृहम्’
इति ॥ २१ ॥

अत्र गृहारंभप्रसक्तानुप्रसक्तसामान्यतः प्रागल्भ्यबलमप्यभिधायेदानीमार-
ब्धगृहस्य ग्रहाणां नियतस्थानावस्थित्यनियतायुर्दाययोगद्वयमुपजातिकयाह—
जीवार्कविच्छ्रक्रशनैश्चरेषु लग्नारिजामित्रसुखत्रिणेषु ।
स्थितिः शतं स्याच्छरदां सिताकारेज्ये तनुच्यंगसुते शतं द्वे २२

जीवेति ॥ अत्र योगद्वये ग्रहस्थानयोर्यथासंख्यं संबंधः । यथा जीवो
लभे अर्कः सूर्यः षष्ठे विदुधो जामित्रे सप्तमे शुक्रश्चतुर्थे शनैश्चरस्तृतीये एवं
नियतस्थानावस्थितग्रहसहिते लभे प्रारब्धस्य गृहस्य स्थितिरब्दशतं वर्षशतं
स्यात् अयमेको योगः । यदाह श्रीपतिः—‘उदये गुरुस्तगृहे शशिशो बुधः
सहजे तु शनिः’ इति । अथ द्वितीयो योगः । सित इति । शुक्रो लभे अर्क-
स्तृतीये आरो भौमः षष्ठे इज्यः पंचमे एवंविधे लभे प्रारब्धगृहस्थितिर्द्वे शते
शतद्वयं स्यात् । यदाह श्रीपतिः—‘लभे भृगुः पुत्रगतश्च जीवः षष्ठे कुज-
स्तिग्मकरस्तृतीयः । निवेशने यस्य गृहस्य तद्धि शतद्वयं तिष्ठति वत्सरा-
णाम् ॥’ इति ॥ २२ ॥

अथान्यन्नियतायुर्दाययोगद्वयमिद्वंशाखंडसाह—

लग्नांबरायेषु भृगुर्ज्ञमानुभिः केंद्रे गुरौ वर्षशतायुरालयः ।

बंधौ गुरुर्व्योम्नि शशी कुजार्कजौ लाभे तदाशीतिसमायुरालयः ॥

लभेति ॥ अत्रापि योगद्वये स्थानग्रहयोर्यथासंख्यं संबंधः । लभे भृगुः
दशमे बुधः एकादशे सूर्यः लग्नव्यतिरिक्तकेंद्रे गुरुः स्यात्तदैवंविधे योगे प्रार-
ब्धालयो गृहं वर्षशतमायुरवस्थानं यस्य तादृशः स्यात् । यदाह श्रीपतिः—
‘शशांकजीवौ स्तरसातलस्थौ’ इति । आलयशब्दः पुंलिङ्गः ‘गृहाः पुंसि च
भूइयेव निकाय्यनिलयालयाः’ इत्यमरः । पुंसि च संबध्यते रूपभेदेन वा
पुंलिङ्गः । अतएव नैषधीये प्रयुक्तः ‘निशि माणिक्यमया यदालयाः’ इति ‘पंक्ति

विंशति' इत्यादिना सूत्रेण अशीतिशतशब्दौ संख्यावाचिनौ निपातितौ । अथ द्वितीयः । बंधाविति । बंधौ चतुर्थे गुरुः व्योम्नि दशमे चंद्रः कुजार्कजौ मंग-
लशनैश्चरावेकादशे तदा गृहमशीतिसमा वर्षाण्यायुर्यस्य तादृशं स्यात् ॥२३॥

अथ लक्ष्मीयुक्तगृहयोगत्रयमनुष्टुभाह—

स्वोच्चे शुक्रे लग्नगे वा गुरौ वैश्मगतेऽथवा ॥

शनौ स्वोच्चे लाभगे वा लक्ष्म्या युक्तं चिरं गृहम् ॥ २४ ॥

स्वोच्चेति ॥ स्वोच्चस्थे मीनस्थे शुक्रे लग्नगते गृहं चिरं लक्ष्म्या युक्तं स्यात् ।
अथवा स्वोच्चस्थे कर्कस्थे गुरौ चतुर्थस्थानगते सति तादृशमेव गृहम् । अ-
थवा स्वोच्चस्थे तुलास्थे शनावेकादशस्थानगते लक्ष्मीयुक्तं गृहं स्यादेतत्प-
त्येकं योगत्रयम् । यदाह श्रीपतिः—‘स्वोच्चवर्तिनि गते विलग्नगे देवमं-
त्रिणि रसातलेऽथवा । स्वोच्चगे रविसुतेऽथवायगे स्यात्स्थितिश्च सुचिरं सह
श्रिया ॥’ इति ॥ २४ ॥

अथ ग्रहस्य परहस्तगामित्वयोगमनुष्टुभाह—

धूनांबरे यदैकोऽपि परांशस्यो ग्रहो गृहम् ।

अब्दांतः परहस्तस्य कुर्याच्चेद्वर्णपोऽबलः ॥ २५ ॥

धूनांबरे इति ॥ एकोपि ग्रहोऽप्युत्कृष्टशुभफलदाता परांशस्यः शत्रुनवां-
शस्थितः सन् यदि धूने सप्तमः स्यादथवांबरे दशमे स्यात्तदा स ग्रहस्तद् गृहं
प्रारब्धमब्दांतवर्षमध्य एव परहस्तस्थमन्यहस्तगामि कुर्याच्चेद्वर्णपो ब्राह्मणादि-
वर्णस्वामी ‘विप्रावीशौ भार्गवेज्यौ’ इत्यमिहितः स चेदबलः स्यात् । उक्तं च
वसिष्ठेन—‘एको ग्रहश्चेत्परभागवर्ती जायागतः कर्मगतोऽथवा स्यात् ।
करोति गेहं परहस्तायातं करोति वर्षाद्विबलः सखेटः ॥’ इति । खेटो वर्ण-
स्वामी । तदुक्तं श्रीपतिना—‘एकोपि नूनं परभागवर्ती वियत्सरस्या ख-
चरोच्चमध्ये । करोति गेहं परहस्तायातं स्याद् दुर्बलश्चेदिह वर्णनाथः ॥’ इति ।
यदा तु वर्णाधीशः सबलः स्यात्तदा परहस्तगामि न स्यादित्यर्थतः सिद्धम् ॥२५॥

अथ गृहारंभे नक्षत्रविशेषेण च फलविशेषाच्छुभसूचकं फलविशेषयोग-
द्वयं वसंततिलकाळंदसाह—

पुण्यध्रुवेंदुहरिसर्पजलैः सजीवै-

स्तद्वासरेण च कृतं सुतराज्यदं स्यात् ।

द्वीपाश्वितक्षिवसुपाशिशिवैः सशुक्रै-

र्वारैः सितस्य च गृहं धनधान्यदं स्यात् ॥ २६ ॥

पुण्येति ॥ पुण्यः ध्रुवाणि च प्रसिद्धानि इंदुर्नृगः हरिः श्रवणं सर्प आ-
शेषा जलं पूर्वाषाढा पतेर्नक्षत्रैः सजीवैः गुरुयुक्तैर्गुरुभिश्चितैः तद्वासरेण गृह-

स्पतिवासरेण कृतं कर्तुमारब्धं गृहं सुतान्पुत्रान् राज्यं च ददाति तादृशं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘इज्योत्तरात्रयाहीन्दुविष्णुधातृजलोद्भु । गुरुणा सहितेष्वेषु कृतं गेहं श्रिया युतम् ॥’ इति । वारेण गृहफलविशेषश्च नारदवाक्ये—‘श्रवणाषाढयोश्चैव रोहिण्यां चोत्तरात्रये । गुरुवारे कृतं वैश्वराजयोग्यमिहोच्यते । तद्गृहे जातपुत्रस्य राज्यं भवति निश्चयात् ॥’ नक्षत्रभेदो वचनप्रामाण्यात् । द्वीशेति । द्वीशं विशाखा अश्वि अश्विनी तक्षि त्वाष्ट्रं वसु धनिष्ठा पाशी शतभं शिव आर्द्रा एतैर्नक्षत्रैः सशुकैः शुक्रसहितैः सितस्य शुक्रस्य वारे कृतं गेहं धनानि सुवर्णादीनि धान्यानि तंदुलादीनि तानि ददाति तादृशं गृहं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘द्विदैवत्वाद्भारंशरुद्रादित्यवसुद्भु । शुक्रेण सहितेष्वेषु कृतं धान्यप्रदं गृहम् ॥’ इति । नारदोपि—‘अश्विनीशततारासु विशाखाभाद्रचित्रके । धनिष्ठादितिसंयुक्ते संयुक्ते शुक्रवासरे ॥ गृहं नाटकशालाख्यं देवागारं कृतं शुभम् । तद्वैश्वमनि प्रजातस्तु कुबेरसदृशो भवेत् ॥’ इति । अत्रापि नक्षत्रभेदे प्राग्वदेव समाधिः ॥ २६ ॥

अथान्यद्योगद्वयमशुभदातृ इन्द्रवज्राच्छंदसाह—

सारैः करेज्यांत्यमर्धाबुमूलैः कौजेहि वैश्याग्निसुतार्तिदं स्यात् । सज्ञैः कदास्तार्यमतक्षहस्तैर्ज्ञस्यैव वारे सुखपुत्रदं स्यात् ॥ २७ ॥

सारैरिति ॥ हस्तपुष्यरेवतीमघापूर्वाषाढामूलैः सारैर्मंगलयुक्तैः कौजे भौमसंबंधिनि अहि वारे च कृतं वैश्व गृहमग्निसुतार्तिदमग्निपीडा पुत्रपीडा च तां ददाति तादृशं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘पितृमूलेज्यभाग्यार्कपौष्ण-मेषु च यत्कृतम् । कुजेन सहितेष्वेषु गृहं संदह्यतेऽग्निना ॥’ इति । नारदोपि—‘मूलं च रेवती चैव कृत्तिकाषाढमेव च । पूर्वाफाल्गुनिहस्तश्च मघा चैव तु ससके ॥ एषु भौमेन युक्तेषु वारे तस्यैव वैश्व यत् । अग्निना दह्यते कृत्स्नं पुत्रनाशश्च जायते ॥’ इति । अत्र विशेषमाह वसिष्ठः—‘अग्निनक्षत्रगे सूर्ये चंद्रे वा संस्थिते यदि । निर्मितं मंदिरं नूनमग्निना दह्यतेऽचिरात् ॥’ इति । आवश्यकत्वाद्विहितनक्षत्रानुपलब्धौ मध्यमेषु मेषु गृहारंभः प्राप्तः स कृत्तिकायां माभूदिति निषेधः । सूर्यनक्षत्रकृत्तिकायां माभूदिति पूर्वोपि । सज्ञैरिति । रोहिण्यश्विन्युत्तराफाल्गुनीचित्राहस्तैः सज्ञैर्बुधयुक्तैर्ज्ञस्यैव वारे च कृतं गेहं सुखदं पुत्रदं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘हस्तार्यमत्वाद्भद्रचतुरा-स्यैर्बुधेषु च । बुधेन सहितेष्वेषु धनपुत्रसुखप्रदम् ॥’ इति ॥ २७ ॥

अजैकपादहिर्बुध्न्यशक्रमित्रानिलांतकैः ।

समंदैर्मंदवारे स्याद्रक्षोभूतयुतं गृहम् ॥ २८ ॥

अजैकपादिति ॥ पूर्वाभाद्रपदोत्तराभाद्रपदाज्येष्ठानुराधारेवतीस्वाती-भरणीनक्षत्रैः समंदैः शनैश्चरयुक्तैर्मंदस्यैव वारे च प्रारब्धं गृहं रक्षोभिर्भूतैश्च

युतं स्यात् । यदाह वसिष्ठः—‘अजपाद्वितये याम्यामित्रेद्रानिकसेषु च । यत्कृतं शनिसंयुक्ते दिद्यते यक्षराक्षसैः ॥’ इति । दिद्यते उपचीयते ‘दिह उपचये’ इति घातुः । नारदोपि—‘ज्येष्ठानुराधके चैव भरणीस्वातिपूर्वमे । धनिष्ठास्वपि ऋक्षेषु शनिस्तिष्ठेद्दिनस्य च ॥ कृपणो नामतः प्रोक्तो धनधान्यादिके गृहे । पुत्रो जातोथवा तस्मिन्गृह्यते यक्षराक्षसैः ॥’ इति । अयं निष्कृष्टोऽर्थः । पूर्वं गृहारंभे नक्षत्राणि अवधार्याणि ततो वृषवास्तुके शोध्यानि पश्चादिदं योगपंचकं विचार्यमेवं सति गृहारंभ उक्तफलदाता भवेत् । अयं सर्वोपि गृहविचारः प्रासादवापीकूपादिषु ध्येयः । तदुक्तं विष्णुधर्मोत्तरे—‘प्रासादेष्वेवमेव स्याद्वापीकूपेषु चैव हि’ इति । प्रासादो देवगृहम् ॥ २८ ॥

अथ केषांचिन्मतेन द्वारचक्रं सफलं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

सूर्यर्क्षाद्युगमैः शिरस्यथ फलं लक्ष्मीस्ततः कोणमै-

र्नागैरुद्वसनं ततो गजमितैः शाखासु सौख्यं भवेत् ।

देहल्यां गुणमैर्मृतिर्गृहपतेर्मध्यस्थितैर्वेदमैः

सौख्यं चक्रमिदं विलोक्य सुधिया द्वारं विधेयं शुभम् ॥२९॥

सूर्यर्क्षादिति ॥ अत्र द्वारस्य चत्वारः पाषाणा आवरणकाः द्वौ ऊर्ध्वाधोभावेनावस्थितौ समावस्वपरिमाणौ । भाषया उत्तरंगहृत्पृष्ठावस्थितस्य संज्ञा । अधोवस्थितस्य तु देहलीति सर्वसाधारणं नाम । द्वौ पार्श्वद्वये स्थितौ महापरिमाणौ उच्चत्वेन साहइति भाषया द्वयोरपि संज्ञा । एवं दीर्घचतुरस्रद्वारं भवति । पाषाणासंभवे तु काष्ठादेरपि तत्र द्वारे चिकीर्षिते सूर्याभिष्ठितनक्षत्राद्युगमैश्चतुर्भिर्नक्षत्रैः शिरस्यवस्थितैः सन्निः लक्ष्मीप्राप्तिरूपं फलं स्यात् । ततस्तदग्रिमैर्नागैः कोणमैर्द्वयोरवस्थित्या चतुष्कोणेष्ववस्थितैरष्टसंख्याकैर्नक्षत्रैरुद्वसनं तद्द्वारगृहं सर्वदा जनवासरहितं स्यात् । ततस्तदग्रिमैर्गजमितैरष्टभिर्नैः शाखासु भाषया साहइति नाम तत्रावस्थितैर्गृहस्वामिनः सौख्यरूपं फलं स्यात् । ततस्तदग्रिमैर्गुणमैश्चिर्भिर्नक्षत्रैर्देहल्यामवस्थितैर्गृहपतेर्मृतिः स्यात् । ततस्तदग्रिमैर्वेदमैश्चतुर्भिर्नक्षत्रैर्मध्ये स्वरूपेऽवकाशे स्थितैः सौख्यं स्यात् । फलितार्थमाह । चक्रमिति । इदं द्वारचक्रं विलोक्य सुधिया शुभं शुभफलदातृ द्वारं विधेयं कर्तव्यम् । तदुक्तं ज्योतिर्निबंधे—‘द्वारचक्रं प्रवक्ष्यामि भाषितं विश्वकर्मणा । सूर्यभास्वचतुष्कं तु द्वारयोपरि विन्यसेत् । द्वेद्वे कोणे प्रदातव्ये शाखायुग्मे द्वयं द्वयम् । अधश्च त्रीणि देयानि वेदा मध्ये प्रतिष्ठिताः ॥ राज्यं स्यादूर्ध्वनक्षत्रे कोणेषूद्वासनं भवेत् । शाखायां लभते लक्ष्मीमधश्चैव मृतिं लभेत् ॥ मध्यगेषु लभेतसौख्यं चिंतनीयं सदा बुधैः ॥’ इति । द्वारचक्रं यथा । अथ द्वारस्थापनम् । ‘द्वारस्थापननक्षत्राण्युच्यंतेऽध्वनि चोत्तरा । हस्तपुष्यश्रुतिमृगाः । स्वातौ पूष्णि च रोहिण्यां द्वारशाखावरोपणम् ॥’ इति ज्योतिर्निबंधेऽभिहितत्वात्तथयोपि तत्रैवाभिहिताः । ‘पं-

चर्मी धनदा चैव शुनिन्दवसौ शुभम् । प्रतिपत्सु न कर्तव्यं कृते दुःखमवाप्नु-
यात् ॥ द्वितीयायां द्रव्यहानिः पशुपुत्रविनाशनम् । तृतीया रोगदा ज्ञेया
चतुर्थी भंगकारिणी ॥ कुलक्षयं तथा षष्ठी दशमी धननाशिनी । विरोधकृदमा-
पूर्णा न स्याच्छास्त्रोपपन्नम् ॥' इति । एवं सति विरुद्धतिथिं विहाय विहित-
तिथिषु विहितभेषु च तत्रापि चक्रशुद्धेषु भेषु द्वारं विहितं शुभफलदातृ
स्यादिति निष्कृष्टोऽर्थ इति शिवम् ॥ २९ ॥

अथ गृहारंभप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
गृहनिर्माणप्रकरणं समाप्तम् ॥ १२ ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया
मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्याने
गृहनिर्मितिप्रकरणं संपूर्णतामध्यगात् ॥ १ ॥

इति श्रीविद्वद्दैवज्ञमुकुटालंकारनीलकण्ठज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंदज्यो-
तिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधारा-
भिधायां वास्तुप्रकरणं समाप्तम् ॥ १२ ॥

गृहप्रवेशप्रकरणं त्रयोदशम् ।

लंबोदरं नमस्कृत्य गोविंदेन विदां मुदे ॥

गृहप्रवेशप्रकरणं सम्यग्व्याख्यायतेऽस्तिमम् ॥ १ ॥

अथ गृहप्रवेशप्रकरणं व्याख्यायते । तत्र चतुर्धाप्रवेश इत्युक्तं प्रागस्माभिः ।
तत्र नववधूप्रवेशो विवाहप्रकरणेतिऽभिहितः । अन्यप्रवेशत्रयमुहूर्तोत्राभि-
धीयते । ननु 'यात्रानिवृत्तौ शुभदं प्रवेशनम्' इत्यादिना सुपूर्वप्रवेशस्यामिहि-
तत्वात्प्रवेशद्वयमेव वक्तव्यं स्यान्नतु प्रवेशत्रयमिति । उच्यते । यात्रां कृत्वा प्रति-
निवृत्तस्य भूपादेरासु मुहूर्तं नगराद्वहिः स्थातुमशक्नुवतो देवादागतवृष्ट्या-
शभिभूतस्य यथाकथंचिच्छुभाशुभप्रकरणोक्तां पंचांगशुद्धिं विचार्योक्तयथा-
विहितनक्षत्रैरेव प्रशस्तः प्रवेशोमिहितः ननु विशिष्य तादृशे प्रवेशे कालशु-
द्धिर्वाक्यतः सुपूर्वस्यामिधानम् । तत्रापूर्वप्रवेशसुपूर्वप्रवेशयोः कालशुद्ध्या-
दिकर्मिद्वयं शास्त्रेण दसाह—

सौम्यायने ज्येष्ठतपोत्यमाधवे यात्रानिवृत्तौ नृपतेर्नवे गृहे ।

स्याद्वेशनं द्वाःस्थमृदुध्रुवोडुभिर्जन्मर्क्षलग्नोपचयोदये स्थिरे ॥१॥

सौम्यायने इति ॥ एतेषु सौम्यायन इत्यादिकेषु पदार्थेषु सत्सु नृपतेर्था-
 ज्ञानिवृत्तौ अथवा नवे नूतनोत्थापिते गृहे वेक्षणं 'विश प्रवेशने' प्रवेशनं
 स्यात् । सौम्यायने उत्तरायणे । अत्र शुक्रगुरुस्सादिको दोषो 'वाप्या-
 रामतडाग' इत्यादिनोक्त इति न पुनरुक्तः । एवं 'गीर्वाणांशुप्रतिष्ठा'
 इत्यादिना दक्षिणायननिषेधोपि अतः परिशेषात्सौम्यायनग्रहणे सिद्धे
 तदुक्तिर्मदबुद्धीनां शीघ्रप्रतिपत्त्यर्था । उक्तं च वसिष्ठेन—'अथ प्रवेशो
 नवसङ्गनश्च सौम्यायने जीवसिते बलाढ्ये' इति । बलाढ्ये उदिते । नार-
 देनापि—'अथ सौम्यायने कार्यं नववेदमप्रवेशनम् । राज्ञां यात्रानिवृत्तौ वा'
 इति । केवलायां भूमौ क्रीतायां प्राप्तायां वा स्वतःसिद्धायां बोद्धापितं गृहं
 नूतनमित्युच्यते । ज्येष्ठेति । माघफाल्गुनवैशाखमासेष्वेव सत्यप्युत्तरायणे
 प्रवेशनं शुभम् । यदाह नारदः—'माघफाल्गुनवैशाखज्येष्ठमासेषु शोभ-
 नः । प्रवेशो मध्यमो ज्ञेयः सौम्यकार्तिकमासयोः ॥' इति । सौम्यो मार्ग-
 शीर्षः । मध्यमोक्तिरावश्यकविषया । चांद्रमासफलान्याह वसिष्ठः—'माघे-
 ऽर्थलाभः प्रथमप्रवेशे पुत्रार्थलाभः खलु फाल्गुने च । चैत्रेर्धहानिर्धनधान्य-
 लाभो वैशाखमासे पशुपुत्रलाभः ॥ ज्येष्ठे च मासेषु परेषु नूनं हानिप्रदः श-
 शुभयप्रदश्च । शुक्ले च पक्षे सुतरां विवृद्धौ कृष्णे च यावद्दशमी च तावत् ॥'
 इत्याद्युक्तेरेव ग्रंथकृता पक्षविशुद्धिर्नोक्ता तिथिवारशुद्धिश्चाग्रे वक्ष्येत ।
 वसिष्ठेन तु गृहप्रवेशे सौरमानमनूद्य दूषितम् । यथा—'मृगादिषड्दशिशु
 संस्थितेर्के नवप्रवेशः शुभदः सदैव । कुंभं विनान्येष्वपि केचिदूचुर्न सौरमिष्टं
 खलु सन्निवेशे ॥' इति । अस्यार्थः । नूतनगृहप्रवेशो मकरादिषड्दशिसंस्थिते
 सूर्ये शुभफलदो भवति तत्रापि माघादिषु विहितेषु चतुर्षु मासेषु शुभः ।
 ननु 'अथ प्रवेशो नवसङ्गनश्च सौम्यायने' इति स्वयं प्राक् सौम्यायन इत्युक्त-
 त्वात्किमित्येतत्पुनरुक्तमित्यत आह—कुंभं विनेति । सत्यप्युत्तरायणे कुंभसं-
 क्रांतौ नूतनगृहप्रवेशो न भवतीत्येतदर्थं पुनरुक्तमित्यर्थः । नन्विदं पूर्वापर-
 विरुद्धम् । तथाहि 'माघेऽर्थलाभः प्रथमप्रवेशः' इत्यादिना माघफाल्गुनयो-
 र्चांद्रमासयोः शुभफलाभिधानात्तत्रैव च कुंभसंक्रांतिसद्भावाद्भूयोरन्यतरस्या-
 शुभत्वं प्रतिपाद्यते । उभयमासनिर्मुक्तः कुंभस्तु नास्त्येवेति चेत् । उच्यते ।
 संति हि द्विविधाश्चांद्रमासाः शुक्लादयः कृष्णादयश्चेति । तत्र फाल्गुनपूर्णि-
 मोत्तरमासस्य कृष्णादिमासगणनया चैत्रत्वात्तस्य च विरुद्धफलत्वात्तद्विषय-
 कोऽयं कुंभसंक्रांतिनिषेधः । चांद्रमासस्य शुक्लादिकृष्णाद्यभिधायकानि
 वाक्यानि गृहारंभप्रकरणेऽस्माभिरुक्तानि । अयमपि निषेधो मासस्य कृष्णादित्वे
 ज्ञापकः । अथ कर्कादिसंक्रांतिषु मतांतरमाह—अन्येष्वपीति । केचिदाचार्या
 अन्येष्वपि कर्कादिषड्दशिस्थिते सूर्येपि नवग्रहप्रवेशः कार्य इत्युचुः । तदेत-
 द्द्वंद्वसौ पूर्विकगृहप्रवेशविषयम् । तदुक्तं स्वयमेव 'नवप्रवेशे त्वथ फाल्गु-
 दिने द्वंद्वसौ पूर्विकयोः कदाचित्' इति । नूतनगृहागारप्रवेशविषयं वा
 तदुक्तं ज्योतिःप्रकाशे—'गृहारंभोदितैर्मासैर्विष्ण्वैर्वरैर्विशोद्भूहम् । विशो-

त्सौम्यायने हर्म्यं तृणागारं तु सर्वदा ॥' इति । अतएव—'कुलीरकन्यका-
कुम्भे दिनेशे न विशेषहम् । ग्रामं वा नगरं वापि पत्तनं वा सुराधिप ॥'
इति गुरुवाक्यमप्येवमेव व्याख्येयम् । ननु पौषचैत्रादिषु विरुद्धफलेषु चांद्र-
मासेषु विहितसंक्रांतिश्चेत्तदा नूतनगृहप्रवेशः कार्यो वा न वेत्यत आह—न
सौरमिति । खलु निश्चयेन सौरं मानं सन्निवेशे गृहप्रवेशे नेष्टं न शुभफल-
दम् । विरुद्धशुभफलयोश्चांबुसौरमासयोः साहित्ये विहितचांद्रमासैरेव गृह
प्रवेशः कार्य इत्यलमतिप्रसंगेन । द्वाःस्थेति । द्वारनक्षत्राणि 'भानि स्थाप्या-
न्यब्धिदिक्षु' इत्यादिनोक्तानि मृदूनि ध्रुवाणि चोद्भूनि प्रसिद्धानि । द्वाः-
स्थानि च तानि मृदुध्रुवोद्भूनि चेति कर्मधारयः । तादृशैर्भैः प्रवेशनं हितं
स्यात् । अयमर्थः । यस्मिन् गृहे प्रवेशः कर्तुमिष्यते तस्य द्वारं यद्विगभिमुखं
तद्विग्नक्षत्रैर्विहितैः प्रवेशः कार्यः । यदाह वसिष्ठः—'यद्विग्नं मंदिरं
तद्विग्नैरुक्तैः स्यात्संप्रवेशो न सर्वैः ॥' इति । उक्तर्क्षाण्याह स एव—'चि-
त्रोत्तराधातृशशांकमित्रवस्त्ववारीश्वरभेषु नूनम् । आयुर्धनारोग्यसुपुत्रपौत्र-
सत्कीर्तिदः स्यान्निविधः प्रवेशः ॥' इति । नारदोपि—'वस्त्रिज्यांस्थेषु व-
रुणत्वाद्भूमिस्थिरोद्भुषु । शुभः प्रवेशो देवेज्यशुक्रयोर्दृश्यमानयोः ॥' इति ।
अत्र पुण्यधनिष्ठाशततारकाग्रहणं जीर्णगृहप्रवेशविषयम् । उक्तं च ज्योतिः-
प्रकाशे—'प्रवेशो नूतने हर्म्ये ध्रुवैर्भैः सुखाप्तये । पुण्यस्वातीयुतैस्त्रैश्च
जीर्णे स्याद्वासवद्वये ॥' इति । एतद्व्यंकृदप्यग्रिमपद्ये वक्ष्यति । अमुमेवा-
शयं मनसि निधायाह श्रीपतिः—'शुभः प्रवेशो मृदुभिर्ध्रुवाख्यैः क्षिप्रै-
श्वरैः स्यात्पुनरेव यात्रा । उग्रैर्नृपो दारुणभैः कुमारो राज्ञी विशाखासु विना-
शमेति ॥ कृत्तिकासु भवनं कृशानुना दह्यते प्रविशतां न संशयः । यन्मुखं
च सदनं हि तत्ककुब्जद्वारभेषु शुभकृत्प्रवेशनम् ॥' इति । वसिष्ठोपि—
'अर्कानिलेयादितिदक्षविष्णु ऋक्षे प्रविष्टं नवमंदिरं यत् । अब्दत्रयात्तत्परह-
स्तयातं शेषेषु विष्ण्वेषु च मृत्युदं स्यात् ॥' इति । प्रवेशशलभान्याह—जन्म-
क्षेति । जन्मर्क्षे जन्मराशिः जन्मलग्नं प्रसिद्धं ताभ्यामुपचये तृतीयषष्ठैकादश-
दशमस्थेऽन्येषु तथा स्थिराख्यराशिषु लग्नगतेषु सत्सु नवगृहप्रवेशनं शुभम् ।
यदाह वसिष्ठः—'कर्तुर्विलम्भादथ जन्मराशेर्लम्भस्थितो राशिरिति प्रदिष्टः ।
निर्घ्याधिदारिद्र्यशस्कराश्च सुहृत्सुतघ्नो रिपुनाशनश्च ॥ कलत्रहंता निघन-
प्रदश्च रोगप्रदः सिद्धिकरोऽर्थदश्च । क्रमाच्च वैरामयदः क्रमेण सदैव नूनं
त्रिविधः प्रवेशः ॥' इति । अतो निष्कृष्टमर्थमाह गृहप्रवेशे राजमार्तंडः—
'कर्तृभोपचयगाश्च विलम्भे राशयः शुभफलाय भवन्ति' इति । नारदोपि—
'कर्तृजन्मभलम्भे वा ताभ्यामुपचयेपि वा । प्रवेशशलम्भे स्याद्बुद्धिरन्यभे शोकनिः-
स्वनः ॥' इति । पुनर्वसिष्ठः—'सौम्ये स्थिरे भे शुभदृष्टियुक्ते लग्नेऽथवा
झंगगृहे विलम्भे' इति । सौम्ये सौम्यग्रहयुक्ते झंगगृहे द्विस्वभावराशौ । अत्र
विवाहप्रकरणोक्ता एकविंशतिमहादोषा वर्ज्या इत्यपि ध्येयम् । एकविंशतिदो-
षानुपक्रम्य वसिष्ठेनोक्तम्—'कर्तुर्नाशो गृहार्भे प्रवेशे पतिनाशनम्' इति ॥१॥

अथ जीर्णगृहादिविषयकप्रवेशविशेषमिद्वज्राच्छंदसाह—

जीर्णे गृहेऽग्न्यादिभयान्नवेऽपि

मार्गोर्जयोः श्रावणिकेऽपि सत्स्यात् ।

वेशोऽंबुपेज्यानिलवासवेषु

नावश्यमस्तादिविचारणाऽत्र ॥ २ ॥

जीर्णे इति ॥ जीर्णे पुरातनेऽन्यनिर्मिते गृहेऽथवा सिद्धे एव गृहेऽग्न्यादि-
भयादभिहितं भयं दाहः आदिशब्देन बहुबृष्टिपातभयं राजकोपो वा इत्या-
द्युपद्रवैः पतिते गृहे पुनरपि सम्यक् नवे कृते स्थापिते गृहेऽपि प्राक्पद्योक्ता-
सर्वेऽपि मासास्तादृशगृहप्रवेशे ध्येयाः । किंच मार्गोर्जयोः मार्गशीर्षकार्ति-
कयोश्च श्रावणिकेऽपि श्रावणे मासि वेशः प्रवेशः सत् शुभफलदः स्यात् । 'श्रा-
वणे तु स्यान्नभाः श्रावणिकश्च सः' इत्यमरः । यदाह सनत्कुमारः—'गृहा-
रंभोदितैर्मासैर्बिष्ण्यैर्वारैर्बिंशेद् गृहम्' इति । अत्र सामान्यतो गृहारंभोदिता
मासा गृहप्रवेशेऽभिहितास्ते चेमे 'सौम्यफाल्गुनवैशाखमाघश्रावणकार्तिकाः ।
मासाः स्युर्गृहनिर्माणे पुनारोम्यचनप्रदाः ॥' इति नारदोक्तेः । मार्गशीर्ष-
फाल्गुनवैशाखमाघश्रावणकार्तिका विहिताः । तत्र उत्तरायणे एव गृहप्रवेशस्य
वाक्यान्तरेण विहितत्वात् । श्रावणकार्तिकमार्गशीर्षाणामुत्तरायणत्वाभावाद्दि-
रोधेन नूतनजीर्णगृहप्रवेशाभ्यां व्यवस्था कथम् । प्रागभिहितनारद-
वाक्येनोत्तरायणसाहचर्येण नूतनगृहप्रवेशसुपूर्वगृहप्रवेशयोर्विधानात् । 'गृ-
हारंभोदितैर्मासैः' इत्यनेन तु सामान्यतस्त्रिविधस्यापि गृहप्रवेशस्याभिधा-
नादुत्तरायणीयाः मासास्त्रिविधगृहप्रवेशे शुभाः । दक्षिणायनीया मासा-
श्रावणादयस्तु जीर्णगृहप्रवेशविषयाः । अतएव नारदो मार्गशीर्षका-
र्तिकयोर्नूतनगृहप्रवेशे मध्यमत्वमाह । अर्थादेव जीर्णगृहप्रवेशे उत्कृष्टत्वम-
ध्यवस्यते । अंबुपेति । अंबुपः शततारका इज्यः पुष्यः अनिलः स्वाती वा-
सवं धनिष्ठा एष्वपि भेषु जीर्णे गृहेऽग्न्यादिभयान्नवेऽपि गृहे प्रवेशः शुभः ।
प्राक्पद्योक्तेषु तु भेषु शुभपूवेति कैमुतिकन्यायादवगम्यते । यदुक्तं ज्योतिः-
प्रकाशे—'प्रवेशे नूतने हर्म्ये ध्रुवैर्मैत्रैः सुखासये । पुष्ये स्वातियुतैस्तैश्च
जीर्णे स्याद्वासवद्वये ॥' इति । नावश्यमिति । अत्रैवंविधे जीर्णे गृहे अग्न्या-
दिभयान्नवेऽपि गृहेऽवश्यमस्तादिविचारणा शुक्रास्तगुर्वस्तुबाह्यवार्धकसिंहस्य-
गुरुमकरस्यगुरुलुससंवत्सरादीनां दोषाणां विचारणा विचारो नास्ति । अस्ता-
दयः कालदोषाः संतु वा मा वा तथापि गृहप्रवेशः कार्यः । परंतु सोऽपि य-
थाकथंचित्पंचांगशुद्धिमात्रमंगीकृत्य विहितनक्षत्रेष्वेव कार्यः । वास्तुपूजा
त्वैवंविधेऽपि गृहप्रवेशे भवतीत्यपि ध्येयम् । यदुक्तं ज्योतिःप्रकाशे—'सि-
त्ययाने गृहे जीर्णे प्राशने परिधानके । वधूप्रवेशे मांगल्ये न मौल्यं गुरुशुक्र-
योः ॥' इति । वसिष्ठेनाप्युक्तम्—'नवप्रवेशे त्वथ कालशुद्धिर्न द्वंद्वसौप-

विकयोः कदाचित्' इति । अस्यार्थः नूतनगृहप्रवेशे कालशुद्धिविचार्या । द्वंद्वं
द्वन्द्वाभ्याख्यो गृहप्रवेशः सौपूर्विको राज्ञो यात्रासमाप्तौ गृहप्रवेशः तादृशयो-
गृहप्रवेशयोः कालशुद्धिः कदाचिदपि नपेक्षिता । सति संभवे सुखेनास्तु किंतु
प्रवेशदिनीयपंचांगशुद्धिसहिते सुलभे गृहप्रवेशः कार्यः । पूर्वस्मिन्नाद्ये नूतने
प्रवेशे यथा वास्तुपूजा तथा द्वंद्वसौपूर्विकयोरपि कार्येत्यर्थः । नारदस्तु
यात्रानिवृत्तिप्रवेशे कालशुद्धिरपेक्षितैवेत्याह । तद्वाक्यं प्रागभिहितम् । तदेत-
योर्वाक्ययोरावश्यकानावश्यकत्वेन व्यवस्था । त्रयाणां गृहप्रवेशानां लक्षण-
मुक्तं वसिष्ठेन—'अपूर्वसंज्ञः प्रथमः प्रवेशो यात्रावसाने तु सुपूर्वसंज्ञः ।
द्वन्द्वाभ्यस्त्वग्निभयादिजातः प्रवेश एवं त्रिविधः प्रदिष्टः ॥' इति । एतद्व्या-
ख्यानं यात्रानिवृत्ताविति पद्यव्याकृतावस्ति तत्तत्तत्प्रावधार्यम् । अत्रेदं
ध्येयम् । यन्निविधेऽपि प्रवेशे प्रवेशदिनीयनक्षत्रं क्रूराक्रांतं क्रूरविद्धं वा तत्सर्वथा
वर्ज्यमिति । उक्तं च वसिष्ठेन—'क्रूरग्रहाभिष्टितविद्धभं च विवर्जनीयं
त्रिविधप्रवेशे' इति ॥ २ ॥

अथ गृहप्रवेशदिनाप्राकृतव्यां वास्तुपूजां विवक्षुस्तन्नक्षत्राण्युपजातिका-
पूर्वार्धेनाह—

मृदुध्रुवक्षिप्रचरेषु मूलमे वास्तुर्चनं भूतबलिं च कारयेत् ।

मृद्विति ॥ मृदूनि ध्रुवाणि क्षिप्राणि चराणि नक्षत्राणि प्रसिद्धानि मूलभं
च । एषु सप्तदशसु भेषु नक्षत्रेषु वास्तोः वास्तुपुरुषस्यार्चनं भूतबलिं च
कारयेत् । गृहपतिर्वास्तुपूजां कुर्यात् । पुरोहितो गृहपतिं वास्तुपूजादिकं
कारयेत् 'हृक्कोरन्यतरस्याम्' इत्यणौ कर्तुः कर्मत्वम् । यदाह ऋक्षोच्चयः—
'चित्रा शतमिषा स्वाती हस्तः पुष्यः पुनर्वसुः । रोहिणी रेवती मूलं श्रवणो-
त्तरफल्गुनी ॥ धनिष्ठा चोत्तराषाढा तथा भाद्रोत्तरान्विता । अश्विनी मृगशीर्षं
च अनुराधा तथैव च ॥ वास्तुपूजनमेतेषु नक्षत्रेषु करोति यः । स प्राप्नोति
नरो लक्ष्मीमिति प्राह पराशरः ॥' इति । वास्तुपूजाप्रकारमाह
वसिष्ठः—'निर्माणे मंदिराणां च प्रवेशे त्रिविधेऽपि वा । वास्तुपूजा तु कर्त-
व्या यस्मात्तां कथयाम्यतः । गृहमध्ये हस्तमात्रं समंतात्तंडुलोपरि । एकाशी-
तिपदं कार्यं तिलैस्तुल्यं सुशोभनम् ॥ एकद्वित्रिपदाः पंच चत्वारिंशत्सुरा-
र्चिताः ॥ द्वात्रिंशद्वाह्यतो वक्ष्यमाणांश्चांतच्छयोदश ॥ तेषां स्थानानि नामानि
वक्ष्यामीश्वरकोणतः । तत्राग्निः शंभुकोणस्थस्त्वसौ चैकपदेश्वरः ॥ तस्माद्विती-
यः पर्जन्यश्चासावेकपदेश्वरः । जयंतैर्द्राकंसत्याख्या भृशश्च द्विपदेश्वरः ॥ आ-
काशवायू परतः क्रमादेकपदेश्वरौ । एवं प्राच्यां नव ज्ञात्वा त्वेवमेवान्यदिक्षु
च ॥ आद्याश्चांत्यावेकपदौ द्विपदाः पंच मध्यगाः । पूषाद्यष्टौ यमांताः स्युरम-
रा याम्यभागगाः ॥ आद्याश्चांत्यावेकपदौ द्विपदाः पंच मध्यगाः । अष्टौ पितृ-
गणाधीशाः पापांताः पश्चिमेश्वराः ॥ आद्यंतौ द्वावेकपदौ द्विपदाः पंच मध्य-
गाः । रोगादिदित्यंतसुराः सप्त सौम्यदिशि क्रमात् ॥ तत्राधःस्थश्चतुष्को-

पौष्वीज्ञानादिषु च क्रमात् । आपः सावित्रविजयरुद्राश्चैकपदेश्वराः ॥ मध्ये
नवपदो ब्रह्मा तस्यैशानादिकोणगाः । आपवत्सोऽथ सविता विबुधाधिपसंज्ञ-
कः ॥ राजयक्ष्मा च चत्वारः सुराश्चैकपदेश्वराः । ब्रह्मणः पूर्वतो दिक्षु
त्रिपदाश्चामरा अमी ॥ अयमा च विवस्वांश्च मित्रः पितृधरः क्रमात् । स्वस्वस्थ-
लेषु देवेषु स्थापितेष्वीदृशं भवेत् ॥ कोणेषु पंच पंचैव चतुर्थैकपदाः सुराः ।
प्रागादिविषु द्विपदाः पंचपंच यथाक्रमम् ॥ ब्रह्मणः पूर्वतो दिक्षु त्रिपदाः
स्युः समीपगाः । हिरण्यरेताः पर्जन्यो जयंतः पाकशासनः ॥ सूर्यः सत्यो
भृशकाशौ वायुः पूषा च वै तथा । गृहर्क्षतः पितृपतिर्गर्ध्वो भृंगराजकः ॥
शुक्राः पितृगणाधीशस्तथा दौवारिकाह्वयः । सुग्रीवः पुष्पदंतश्च जकाभीशो
जिशाचरः ॥ शोषः पापश्च रोगोहिर्मुक्तो भङ्गाद एव च । सोमसर्पौ विष्णु-
विती द्वात्रिंशदमराः स्मृताः ॥ आपश्चैवापवत्सश्च जयो रंभ्रस्तथैव च ।
मध्ये नवपदो ब्रह्मा तस्यै तस्य समीपगाः । प्राच्यां ह्यंतरिता देवाः परितो
ब्रह्मणः स्मृताः । अयमा सविता चैव विवस्वान्विबुधाधिपः ॥ मित्रोऽथ राज-
यक्ष्मा च तथा पृथ्वीधरः क्रमात् । आपवत्सोष्टमः पंचचत्वारिंशत्सुरोत्तमाः ॥
ज्ञात्वैवं स्थाननामानि ब्रह्मणा सहिताज्यसेत् । वास्तुज्ञो वास्तुमंत्रेण गंधपु-
ष्पाक्षतादिभिः ॥ प्रणवेनार्चयेद्वापि अथवा स्वस्वनामभिः ॥ शुक्लवस्त्रयुगं दद्या-
द्दूपदीपफलैः सह ॥ अपूपैर्भूरि नैवेद्यैर्वाधैः सह समर्चयेत् । तांबूलं च ततो
दद्यादेवेभ्यश्च पृथक् पृथक् ॥ दत्त्वा पुष्पांजलिं कर्ता प्रार्थयेद्वास्तुपुरुषम् ।
वास्तुपुरुष नमस्तेस्तु भूमिशय्यारत प्रभो ॥ मद्गृहं धनधान्यादिसमृद्धं कुरु
सर्वदा । इति प्रार्थ्यं ततो दद्यादक्षिणामर्चकाय च ॥ विप्रेभ्यो भोजनं दत्त्वा
स्वयं भुंजीत बंधुभिः । एवं यः कुरुते सम्यग्वास्तुपूजां प्रयत्नतः । आरोग्यं
पुत्रपौत्रादिधनधान्यं लभेन्नरः ॥ वास्तुपूजामकृत्वा यः प्रविशेन्नवमंदिरे ।
रोगान्नानाविधान्क्लेशानभुते सर्वसंकटम् ॥' इति वसिष्ठसंहितायां वास्तु-
शांतिः ॥ विशेषस्त्वन्यसंहिताभ्योऽवसेयः । एवं भूतबलिरपि । उपक्रमो-
पसंहाररूपो वास्तुशांतिप्रकारः प्रयोगरत्नादिनाम्नीषु स्वस्वशास्त्राभेदेन
भिन्नासु पद्धतिषु द्रष्टव्यः ग्रंथविस्तरभयाच्चेह लिख्यत इत्यलमतिप्रसंगेन ।
केचित्तु पंचांगशुद्धिमात्रयुक्ते पूर्वदिनएव वास्तुपूजामाहुः । यदाह नारदः—
'विधाय पूर्वदिनसे वास्तुपूजाबलिक्रियाम्' इति । श्रीपतिरपि—'अथ
प्रवेशो नवमंदिरस्य यात्रानिवृत्तावथ भूपतीनाम् । सौम्यायने पूर्वदिने
विधाय वास्त्वर्चनं भूतबलिं च सम्यक् ॥' इति ॥

अथ लभ्यशुद्धिं तिथिशुद्धिं चोपजातिकोत्तरार्धेनैववज्रया चाह—

त्रिकोणकेंद्रायधनत्रिगैः शुभैर्लये त्रिषष्टायगतैश्च पापकैः ॥ ३ ॥

शुद्धांबुरंध्रे विजनुर्भूमृत्यौ व्यर्काररित्ताचरदर्शचैत्रे ।

अग्नेषुपूर्णं कलशं द्विजांश्च कृत्वा विशेषेश्म भकूटशुद्धम् ॥ ४ ॥

त्रिकोण इति ॥ शुद्धेति ॥ नवमपंचमचतुर्थे सप्तमदशमेकादशद्वितीय-
यतृतीयस्थानानामन्यतमस्थानस्थैः शुभग्रहैरुपलक्षिते पूर्णचंद्रबुधगुरुशुक्रैरु-
पलक्षिते । अत्र चंद्रस्य लग्नाह्नित्वं ध्येयम् । तथा तृतीयषष्ठैकादशस्थैः पाप-
ग्रहैरुपलक्षिते तथा अंबु चतुर्थस्थानं रंभ्रमष्टमस्थानं शुद्धे सर्वग्रहरहिते अं-
बुरंध्रे यस्मिंस्तादृशे लग्ने वेदम गृहमाविशेत् । यदाह वसिष्ठः—‘केंद्रत्रि-
कोणायधनत्रिसंस्थैः शुभैस्त्रिषष्टायगतैः खलैश्च । लग्नांत्यषष्टाष्टमवर्जितेन चं-
द्रेण लक्ष्मीनिलयः प्रवेशः ॥’ इति । अन्यच्च—‘प्रवेशलग्नाग्निधनस्थितो यः
क्रूरग्रहः क्रूरगृहे यदि स्यात् । प्रवेशकर्तारमथ त्रिवर्षाद्व्यष्टवर्षैः शुभराशि-
गश्चेत् ॥’ इति । नारदः—‘स्थिरलग्ने स्थिरे राशौ नैधने शुद्धिसंयुते ।
त्रिकोणकेंद्रखश्यायसौम्यैरुयायारिगैः परैः ॥ लग्नांत्यार्यष्टमस्थानवर्जितेन हि-
मांशुना ।’ इति । प्रवेशः स्यादिति पूर्वेण संबंधः । गुरुः—‘सप्तमं शुद्धमु-
द्वाहे यात्रायामष्टमं तथा । दशमं च गृहारंभे चतुर्थं संनिवेशने ॥’ इति ।
यत्तु श्रीपतिना—‘केंद्रच्छिद्रव्ययैः शुद्धैः क्रूरैः षडश्यायगैर्गुरौ । लग्ने भृगौ
वा केंद्रे वा स्थिरग्राम्योदये विशेत् ॥’ इति । केंद्रस्य शुद्धत्वमुक्तं तत्पापग्र-
हराहित्यकृतं ध्येयम् । लग्नस्थगुरुभृग्वोरुक्तिस्त्वतिप्राशस्त्याभिधानार्था ।
कीदृशे लग्ने । विजनुर्भमृत्यौ भं राशिलंभं च जनुपि जन्मकाले भे जनुर्भे
ताभ्यां मृत्युरष्टमभवनं जनुर्भमृत्युः विगतो जनुर्भमृत्युर्यस्मिन् स्वजन्मलग्ना-
स्त्वजन्मराशेर्वाष्टमो राशिः प्रवेशलग्नतो नापेक्षित इत्यर्थः । पुनः कीदृशे
व्यर्काररिक्ताचरदृशैश्चैत्रे अर्कारौ प्रसिद्धौ वारौ रिक्ता ४।९।१४ उपलक्षणत्वा-
द्व्यतिथयोपि चरलग्नानि मेषकर्कतुलामकराः उपलक्षणत्वात्तदंशा अपि द-
शोमावास्या चैत्रो मासः । उपलक्षणत्वादाषाढोपि । विगता अर्कादयो यस्मिन्
अर्कादयः प्रवेशदिने निषिद्धा इत्यर्थः । यदाह वसिष्ठः—‘न नैधने भेपि न
चाष्टलग्ने पंचेष्टकेप्यष्टमशुद्धियुक्ते । कार्यः प्रवेशो न चरांशल्लग्नशुभेक्षिते वा-
प्यथ संयुते वा । रिक्ताममां दग्धतिथिं दिनेशभूसूनुषड्वर्गमिनेन्दुदृष्टिम् ।
क्रूरग्रहाविष्ठितविद्धभं च विवर्जनीयं त्रिविधप्रवेशे ॥’ इति । वारफलमप्याह
स एव—‘दृश्यते प्रविशतां च मंदिरं बह्विना नियतमेव बह्विभे । ब्रह्मभूमि-
सुतवासरे तथा शीतरश्मिदिवसे हि वृद्धिदम् ॥ चंद्रमार्यसितवासरेषु च
श्रीकरं सुखमहार्थलाभदम् । सूर्यसूनुदिवसे स्थिरप्रदं किंतु चौरभयमत्र वि-
द्यते ॥’ इति । एषां निष्कृष्टमर्थमाह श्रीपतिः—‘रिक्तातिथिर्भूसुतभानु-
वारौ निद्याश्च योगाः परिवर्जनीयाः । मेषः कुलीरो मकरस्तुला च त्याज्याः
प्रवेशे हि तथा तदंशाः ॥’ इति । निषिद्धलग्नफलान्यभिहितानि राजमा-
र्तदे—‘भूपो यात्रा मेषलग्ने प्रवेशे नाशं गच्छेत्कर्कटस्योदये वा । व्याधिं
तौलिन्याश्रिते लग्नवर्तिन्याकेकेरे चामुयाद्धान्यनाशम् ॥’ आकेकेरे मकरे ।
‘लग्नेन्यत्रांशकेऽप्येषामेतदुष्टफलप्रदाः । शुभान्यन्यानि लग्नानि प्रवेशे मुनयो
विदुः ॥’ इति । अन्यानि स्थिराणि द्विस्वभावानि च । उक्तंच वसिष्ठेन—
‘पंचांगसंशुद्धदिने निशेकताराबले चाष्टकवर्गयुक्ते । सौम्ये स्थिरे भे शुभदृष्टि-

शुके लभेऽथवा द्वयंगगृहे विलभे ॥’ इति । विशेषो राजमातङ्गे—‘निदिता अपि शुभांशसमेतास्तौलिमेषमकराः सकुलीराः । कर्तुंभोपचयमाश्च विलभे राशयः शुभफलाय भवन्ति॥’इति । एतल्लभान्तराशुद्धौ बहुकालासहिष्णुत्वे वा द्रष्टव्यम् । शुभांशाः वृषमिथुनकन्याधनुर्मीनानामंशा इत्यर्थः । कर्के तुलांशस्थे स्वरूपतो निषिद्धत्वाद्विशेषान्तरमाह वसिष्ठः—‘यः क्षीणचंद्रोऽत्यवह-
 हसंस्थः पापेक्षितः पापयुतोऽथवा स्यात् । कर्तुः क्षियं हन्ति स वत्सरेण त्रिवर्षतः सौम्यनिरीक्षितश्चेत् ॥’ इति । अथ राज्ञां यात्रानिवृत्तिप्रवेशो विशेषो ध्येयः । यत्र मासे यात्रा कृता तस्मान्नवमे मासि यात्रादिनाश्रवमे दिने वा प्रवेशो निषिद्धोस्ति । यदाह गुरुः—‘निर्गमान्नवमे मासि प्रवेशो नैव शोभनः । नवमे दिवसे चैव प्रवेशं नैव कारयेत् ॥’ इति । वामं रविमिति । गृहप्रवेशसमये रविं सूर्यं वामं यद्विगमिमुत्खान्प्रवेश्य गृहाद्वामभागस्थं कृत्वा वेदम गृहं विशेषत् । तथा पुरोगे स्वसंमुखं पूर्णघटं जलपूर्णं कलशमुपलक्ष-
 णत्वात्पूगीफलादिपूर्णं घटं वा कृत्वा चकारस्यानुक्तसमुच्चयार्थत्वाद् ब्राह्मणांश्च सजलकलशानपि ब्राह्मणान्वाग्रे कृत्वा वेदम विशेषत् । अत्र शुक्रः पृष्ठगः कार्यं इत्यनुक्तोपि विशेषो ध्येयः । यदाह वसिष्ठः—‘कृत्वा शुक्रं वामतोऽर्के विप्रान्पूज्यानप्रतः पूर्णकुंभम् । हर्म्यं रम्यं तोरणस्रजिवितानैः स्त्रीभिः स्रग्वी गीतमाख्यैर्विशेत्त ॥’ इति । गुरुस्तु वामगोऽग्रगो वा शुक्रो निषिद्धः किंतु पृष्ठतो दक्षिणगतो वा शुभ इत्याह—‘पृष्ठगं दक्षिणं वापि भृगुं कृत्वा विशेष-
 त्सदा । पुरोगं वामगं वापि शुक्रं कृत्वा विशेषं न ॥’ इति । अत्र शुक्रस्य दिक्चतुष्टयस्थत्वज्ञानं चंद्रवदेव ज्ञेयं विशेषानुक्तेः । तच्च गृहारंभप्रकरणेऽ-
 स्माभिरुक्तं । अयं च सर्ववर्णानां त्रिविधेऽपि प्रवेशो विधिः । राज्ञां तु यात्रा-
 निवृत्तौ विशेषमप्याह श्रीपतिः—‘कृत्वा विप्रान्सजलकलशांश्चाग्रतो वा-
 मतोऽर्कः स्नातः स्रग्वी विमलवसनो मंगलैर्वेदघोषैः । व्यस्तैर्यात्राकथितशकु-
 नैर्द्वारमार्गेण राजा हर्म्यं पुष्पप्रकररुचिरं तोरणाढ्यं विशेषं ॥’ इति । कीदृशं
 वेदम् । भकूटशुद्धं भकूटं षष्ठाष्टकादि तेन शुद्धं उपलक्षणत्वाद्विवाहप्रकर-
 णोक्तम् ‘वर्णो वश्यं तथा तारा’ इत्येवमादिकं च तेनापि शुद्धं ध्येयम् ।
 यदाह वसिष्ठः—‘राशिकूटादिकं सर्वं दंपत्योरिव चिन्तयेत् ॥’ इति॥३॥४॥

वामो रविर्मृत्युसुतार्थलाभतोऽर्के पंचमे प्राग्वदनादिमंदिरे ।

पूर्णातिथौ प्राग्वदने गृहे शुभो नंदादिके याम्यजलोत्तरानने ५

वाम इति ॥ अष्टमपंचमद्वितीयैकादशस्थानेभ्यः पंचसु स्थानेषु स्थिते रवौ सति प्राग्वदनादिमंदिरे प्रवेष्टव्ये । गृहप्रवेशकर्तुं वामो रविर्ज्ञेयः । तत्राथा यस्मिन् लभे प्रवेशः कर्तुमिष्यते तस्मादष्टमं यत्स्थानं तस्मात्पंचसु स्थानेषु अर्के स्थिते पूर्वोऽभिमुखगृहप्रवेशकर्तुं वामः सूर्यः स्यात् । तथा लग्नाद्यत्पंचमं स्थानं ततः पंचसु स्थानेषु अर्के स्थिते दक्षिणाऽभिमुखगृहप्रवेशकर्तुं वामः

सूर्यः एवं लग्नाद्यद्वितीयं स्थानं ततः पंचसु स्थानेषु स्थिते सूर्ये पश्चिमाभि-
मुखगृहप्रवेशकर्तुर्वांमः सूर्यः । तथैव लग्नाद्यदेकादशं स्थानं ततः पंचसु स्थानेषु
सूर्ये स्थिते उत्तराभिमुखगृहप्रवेशकर्तुर्वांमः सूर्य इत्यर्थः । यथा चक्रोद्धारः ।

गृहप्रवेशचक्रम् ।

पूर्वमुखः	दक्षिणमुखः	पश्चिममुखः	उत्तरमुखः
सूर्यः ८	सूर्यः ५	सूर्यः २	सूर्यः ११
सू० ९	सू० ६	सू० ३	सू० १२
सू० १०	सू० ७	सू० ४	सू० १
सू० ११	सू० ८	सू० ५	सू० २
सू० १२	सू० ९	सू० ६	सू० ३

उक्तं च—‘रंभ्रात्पुत्राद्धनादायात्पंचस्वर्के स्थिते क्रमात् । पूर्वाशादिमुखं
गेहं विशेषद्वामो भवेद्यतः ॥’ इति । विश्वकर्माऽपि—‘लग्नात्प्रागादितो
दिक्षु द्वौद्वौ राशी नियोजयेत् । एकमेकं न्यसेत्कोणे सूर्यं वामे विक्षिप्त-
येत् ॥’ इति । प्राच्यां लग्नात् द्वौ राशी स्थाप्यौ कोणे चैकः पूर्णातिथाविति
प्राग्बदने पूर्वाभिमुखे गृहे पूर्णातिथौ पंचम्यां दशम्यां पूर्णिमायां वा प्रवेशः
शुभः । नन्दादिके तिथिगणे याम्यजलोत्तरानने गृहप्रवेशः शुभः । यथा दक्षि-
णाभिमुखे गृहे नन्दायां प्रतिपदि षष्ठ्यामेकादश्यां वा प्रवेशः शुभः । जलं
पश्चिमदिक् तद्दिगभिमुखे भद्रायां द्वितीयायां सप्तम्यां द्वादश्यां वा प्रवेशः
शुभः । उत्तराभिमुखे गृहे जयायां तृतीयायामष्टम्यां त्रयोदश्यां वा प्रवेशः
शुभ इत्यर्थः । यदाह गुरुः—‘नन्दायां दक्षिणद्वारं भद्रायां पश्चिमामुखम् ।
जयायामुत्तरद्वारं पूर्वायां पूर्वतो विशेषत् ॥’ इति । मूले नन्दादिके इति पदो-
पादानाद्रिक्ताग्रहणं यथा याति तथापि विदिक्षु द्वारनिषेधादिशां च चतुष्टयेन
चतुर्णां द्वाराणां संभवात् स्वरूपतो निषेधाच्च रिक्ताग्रहणासंभवो ध्येयः ।
सोऽपि संमतिवाक्ये स्पष्ट एव ॥ ५ ॥

स्सिते रोहिणीमृगे ग्राह्ये । दक्षिणाभिमुखगृहप्रवेशे उत्तराफाल्गुनीचित्रे
पुं पश्चिमाभिमुखे अनुराधोत्तराषाढे एवं उत्तराभिमुखे उत्तराभाद्रपदारेवत्यौ
ग्राह्ये इति निष्कृष्टोऽर्थः । अतएवोक्तं वसिष्ठेन—‘यद्विद्वारं मंदिरं तद्विगर्क्षै-
रुक्तर्क्षैः स्यात्सन्निवेशो न सर्वैः ।’ इति । तद्विगर्क्षैरिति उक्तर्क्षैरिति चानयोः
सामानाधिकरण्येनान्वयः । भिन्नवाक्यत्वे तु विवक्षिते चकारः कर्तव्यः ।
‘संभवत्येकवाक्यत्वे वाक्यभेदो हि दूषणम्’ इति न्यायाच्च । अत-
एव—‘अर्कनिलयादितिदस्त्रविष्णुऋक्षे प्रविष्टं नवमंदिरं यत् । अब्दत्रयात्तत्पर-
हस्तयातं शेषेषु विष्ण्येषु च मृत्युदं स्यात् ॥’ इति निषेधोऽप्युपपन्नो
भवति ॥ ६ ॥

अथ गृहप्रवेशप्रकरणोपसंहारं सूचयन् प्रवेशोत्तरकालीनकर्तव्यं विधिसु-
पजास्याह—

एवं सुलग्ने स्वगृहं प्रविश्य वितानपुष्पश्रुतिघोषयुक्तम् ।
शिल्पज्ञदैवज्ञविधिज्ञपौरात्राजाऽर्चयेद्भूमिहिरण्यवस्त्रैः ॥ ७ ॥

एवं सुलग्न इति ॥ एवं प्रागुक्तप्रकारेण विचारिते सुलग्ने निर्दूषणे सकल-
युक्ते च शोभनलग्ने स्थिरराश्यादिके राजा वितानपुष्पश्रुतिघोषयुक्तं वितान-
नानि वस्त्रमंडपाः पुष्पाणि स्वतुंजातानि मालत्यादीनि श्रुतिघोषो वेदध्वनिश्च
तैर्युक्तमुपलक्षणत्वात्तोरणाद्यनेकमंगल्यवस्तुसहितमेतादृशं स्वगृहं स्वसत्ताक-
गृहं प्रविश्य शिल्पज्ञान् गृहोत्थापकान् स्वपतिवर्धक्यादीन् दैवज्ञान् ज्योतिर्विदः
विधिज्ञान् पूजाभूतबलिगृहप्रवेशनीयविधिज्ञान् पुरोहितप्रभृतीन् पौरात्राग-
रिकान् पंडितदीनानाथांधकृपणांश्च भूमिहिरण्यवस्त्रैर्यथाशक्त्या हिरण्येन वा व-
स्त्रैर्वा व्यस्त्रैर्वा समुच्चितैर्वा उपलक्षणत्वादश्वगजादिभिर्वा अर्चयेत्पूजयेत् । यदाह
वसिष्ठः—‘हर्म्यं रम्यं तोरणस्त्रग्वितानैः स्त्रीभिः स्त्रग्वी गीतवाद्यैर्विशोत्तम् ।’
इति । राजमार्तं डेपि—‘भूरि पुष्पनिकरं सतोरणं तोयपूर्णकलशोपशोभि-
तम् । गंधपुष्पबलिपूजितामरं ब्राह्मणध्वनियुतं विशेषद्रुहम् ॥’ इति । की-
दृशं गृहं प्रवेशयोग्यं न भवतीति वसिष्ठेनाभ्यधायि—‘यद्वास्तुपूजारहितं
त्वदत्तबलित्वनाच्छन्नगृहं विरूपम् । कपाटहीनं न विशेषतस्तत्सर्वोपदामा-
लयमेव तत्स्यात् ॥’ इति । नारदोपि—‘अकपाटमनाच्छन्नमदत्तबलिभो-
जनम् । गृहं न प्रविशेद्धीमान्विपदामालयं हि तत् ॥’ इति । तस्मात्सकपा-
टमुपरिष्ठादाच्छादितं कृतवास्तुपूजं दत्तबलि एव गृहं प्रविशेत् । प्रवेशोत्तर-
कर्तव्यं विधिमाह श्रीपतिः—‘ततो नृपो विप्रसुहृत्पुरोधसः शिल्पज्ञभृगो-
लविदश्च लिगिनः । धनैश्च रत्नैः पशुभिः समर्चयेत्सह्रांधदीनान्पुरवासिन-
स्तथा ॥’ इति शिवम् ॥ ७ ॥

अथ गृहप्रवेशप्रकरणं गद्येनोपसंहरति—

इति श्रीदैवज्ञानंतमुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
गृहप्रवेशप्रकरणं समाप्तम् ॥ १३ ॥

स्पष्टार्थमेतत् ॥

ज्योतिर्विद्वरनीलकण्ठविदुषः श्रीचंद्रिकायास्तथा पुत्रेणाहिगवीप्रसारितधिया
मौहूर्तचिंतामणेः ॥ गोविंदेन विनिर्मिते नयनिधौ पीयूषधाराभिधे व्याख्याने
गृहवेशनप्रकरणं संपूर्णतामगमत् ॥ १ ॥

इति श्रीविद्वद्देवज्ञमुकुटालंकारश्रीमन्नीलकण्ठज्योतिर्विद्वत्पुत्रगोविंद-
ज्योतिर्विद्विरचितायां मुहूर्तचिंतामणिटीकायां पीयूषधारा-
भिधायां गृहप्रवेशप्रकरणं समाप्तिमगमत् ॥ १३ ॥

वंशवर्णनप्रकरणम् ।

अथ मुहूर्तचिंतामणेज्योतिषग्रंथस्य समाप्तिं कर्तुकामो ग्रंथकृतस्सूचना-
लंकारभूतं स्वपितामहचिंतामणिदैवज्ञवर्णनं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

आसीद्धर्मपुरे षडंगनिगमाध्येतृद्विजैर्मंडिते

ज्योतिर्वित्तिलकः फणींद्ररचिते भाष्ये कृतातिश्रमः ।

तत्तज्जातकसंहितागणितकृन्मान्यो महाभूभुजां

तर्कालंकृतिवेदवाक्यविलसद्बुद्धिः स चिंतामणिः ॥१॥

आसीदिति ॥ प्रसिद्धः चिंतामणिश्चिंतामणिनामा धर्मपुरे विदुर्मंदेशप्र-
देशविशेषे नर्मदासमीपवर्तिनि मातृपुराख्ये आसीत् । कीदृशे धर्मपुरे । षडंग-
निगमाध्येतृद्विजैर्मंडिते निगमो वेदः षट् अंगानि यस्यासौ षडंगः षडंगानी-
मानि शिक्षा कव्यो व्याकरणं निरुक्तं छंदो ज्योतिषं चेति षडंगश्चासौ निग-
मश्च षडंगनिगमस्तस्याध्येतारोऽध्ययनकर्तारः । अध्येतृभिरध्यापका अभ्युपल-
क्ष्यन्ते । नहि विनाध्यापकं वेदाध्ययनं क्वचिद् दृष्टम् । तादृशा द्विजाः
ब्राह्मणाः ब्राह्मणक्षत्रियवैश्या वा तैर्मंडिते भूषिते । कीदृशः चिंतामणिः ।
ज्योतिर्वित्तिलकः ज्योतींषि नक्षत्राणि लक्षणया तत्प्रतिपादका ग्रंथा ज्योतिः-
शब्देनोच्यन्ते तान्विदन्ति ते ज्योतिर्विदः 'सत्सूद्विषत्' इत्यादिना किप् ।
ज्योतिर्वित्सु तिलक एव ज्योतिर्विच्छेष्ट इत्यर्थः । पुनः कीदृशः । फणींद्ररचिते
फणींद्रः शेषो महानागस्तेन रचिते भाष्ये व्याकरणमहाभाष्ये कृतोऽतिश्र-
मोऽलभ्यासो येन सः महाभाष्याध्ययनपारग इत्यर्थः । पुनः कीदृशः । तत्त-
ज्जातकसंहितागणितकृत् । तानि तानि स्वल्पबृहदादिभेदेनानेकविधानि जात-
कानि जातकशास्त्राणि संहिताः संहिताशास्त्राणि गणितानि गणितशास्त्राणि
करोति तादृशः होरासंहितागणितरूपस्कंधत्रयात्मकस्य ज्योतिःशास्त्रस्य स्वप-
त्यैर्निर्मातेत्यर्थः । अनेन महाकविरित्यपि सूचितम् । पुनः कीदृशः । महाभू-
भुजां सकलजंबुद्वीपवर्तिराजमुकुटमणीनां महतां राज्ञां पातशाहादीनां पूज्यः

महाराजमान्य इत्यर्थः । पुनः कीदृशः । तर्कालंकृतिवेदवाक्यविलसद्बुद्धिः तर्को न्यायशास्त्रं अलंकृतिरलंकारशास्त्रं वेदवाक्यं वेदवाक्यविचारप्रतिपादको ग्रंथो मीमांसाशास्त्रं वेदांतशास्त्रं च तेषु विलसंती विलासयुक्ता बुद्धिर्यस्य सः । 'द्वंद्वान्ते श्रूयमाणं पदं प्रत्येकमभिसंबध्यते' इति न्यायात्तर्कशास्त्रज्ञः अलंकारशास्त्रज्ञः मीमांसाज्ञो वेदांतज्ञश्चेत्यर्थः । आसीदिति 'अस् भुवि' इत्यस्माच्छक्ति 'आहजादीनाम्' इत्याद् 'असोरलोपः' इत्यकारस्य लोपः । षडंगनिगमाध्येतृद्विजैरित्यसमस्तपदे षडंगनिगम इत्यत्र 'तत्पुरुषः समानाधिकरणः कर्मधारयः' इति कर्मधारयसमासः । अध्येतृशब्दे च 'इद् अध्ययने' इत्यस्मादिदिकावध्युपसर्गाच्च व्यभिचरत इत्युक्तेरभिपूर्वकात् 'ण्वुल्लुचौ' इति कर्तरि तृच् 'सार्वधातुकार्धधातुकयोः' इति गुणः ततो यणादेशः । ततः षडंगनिगमाध्यायेतार इति 'षष्ठी' इति षष्ठीसमासः । नन्वत्र कथं षष्ठीसमासः यावता 'कर्तृकर्मणोः कृति' इति कर्मणि शेषषष्ठी उत 'षष्ठी शेषे' इति संबंधसामान्ये षष्ठी । तत्र यदि विशेषषष्ठी तदा 'कर्तरि च' इति कर्त्रर्थोत्पन्नाभ्यां तृजकाभ्यां कर्मषष्ठीसमासनिषेधप्रसंगः । नच तृचमंगीकृत्यैतद्दूषणं त्वया दापितमेव नांगीकुर्मः किंतु तच्छीलाधिकारविहितं तृनं विधास्यामः । तद्योगे प्राग्वदेव षष्ठीं विधाय षष्ठीसमासो भविष्यतीति वाच्यम् 'एकं संवित्सतोऽपरं प्रच्यवते' इति न्यायेन 'न लोकाव्ययनिष्ठास्त्वर्थतृनाम्' इति तृनो योरो षष्ठ्येव नास्ति कुतस्तर्हि षष्ठीसमासः । ननु च नायं कुद्योगनिमित्तकर्मषष्ठ्या समासः किं तर्हि षडंगनिगममधीयत इति विगृह्य तृन्यानीते—'उपपदमतिङ्' इत्युपपदसमासे कृते षडंगनिगमाध्येतार इति भविष्यत्येव किं कल्पनांतरेण सदूषणेन । नच सोपपदाद्धातोस्तृजिविधानं नास्तीति वाच्यम् । 'हिमवच्छ्रोता आदित्यद्रष्टा' इत्यादिमहाभाष्यकारप्रयोगेष्वावसमाधानं स्यादिति । एवं तर्हि कर्मण्युपपदे 'कर्मण्यण्' इत्यण् प्रसज्येत । ततश्च षडंगनिगमाध्येता इति स्यात् । तस्माद्विशेषषष्ठीमंगीकृत्यानुपपन्नः षडंगनिगमाध्येतार इति प्रयोगः । सत्यम् । ज्ञापकाद्भविष्यतीति समासः । किं ज्ञापकम् 'जनिकर्तुः प्रकृतिः' इति । अनेन 'कर्तरि च' इति षष्ठीसमासप्रतिषेधो नित्य इति ज्ञाप्यत इत्यनित्यत्वं षष्ठीसमासप्रतिषेधस्य मनसि निधाय साधुत्वमंगीकृतवानस्य प्रयोगस्य ग्रंथकृत् । अतएव—'भीष्मः कुरुणां भयशोकहंता' 'कालचक्रप्रयोक्तारम्' 'सैव सिद्धांतवेत्ता' इत्यादयो महाकविप्रयोगा उपपन्ना भवन्ति । एवमेव विवाहप्रकरणे 'भवति विवाहविनाशकारकोऽयम्' इति 'प्रापौ कर्तरिकारकौ' इत्यत्र विवाहविनाशकारक इति 'कर्तरिकारकौ' इत्यनयोः प्रयोगयोरिदानीमुक्तम् । पूर्वपक्षयोर्य्यायस्त्वात् 'तत्प्रयोजको हेतुश्च' इति ज्ञापकाद्विषेधान्नित्यमंगीकृत्य समाधिरंगीकार्यः । अत एव 'निजत्रिनेत्रावतरत्वबोधिका' इत्यादिप्रयोगोपपत्तिः । यदि तु संबंधमात्रे षष्ठीति मतं तदा कर्मषष्ठ्यभावादेव 'कर्तरि च' इति निषेधाभावात्सुखेन षष्ठीसमासः । अथवा षडंगनिगममध्येतुं शीलं येषां ते इति विगृह्य तच्छीलाधिकारविहितं तृनं

विधाय गम्यादीनामिष्टिरिति गम्यादेराकृतिगणत्वात् तृनो योगे षष्ठ्यभावाच्च
द्वितीयातत्पुरुषसमास इत्यलमतिप्रसंगेनेति शिवम् ॥ १ ॥

अथ क्रमप्राप्तं तातवर्णनं शार्दूलविक्रीडितेनाह—

ज्योतिर्विद्वणवन्दितांघ्रिकमलस्तत्सूनुरासीत्कृती

नाम्नाऽनंत इति प्रथामधिगतो भूमंडलाहस्करः ।

यो रम्यां जनिपद्धतिं समकरोदुष्टाशयध्वंसिनीं

टीकां चोत्तमकामधेनुगणितेऽकार्षीत्सतां प्रीतये ॥ २ ॥

ज्योतिर्विद्वणेति ॥ तत्सूनुरासीत् चिंतामणिदैवज्ञस्य सूनुः पुत्रोऽनंत इति
नाम्ना प्रथां ख्यातिमधिगतः प्राप्त आसीत् । कीदृशः ज्योतिर्विद्वणवन्दितां-
घ्रिकमलः । ज्योतिर्विदां ज्योतिषिकाणां यो गणः समूहस्तेन वन्दिते अघ्रिक-
मले चरणसरोरुहे यस्य तादृशः सकलज्योतिर्विदां ज्योतिःशास्त्राध्ययने एव
एवाध्यापक इत्यर्थः । पुनः कीदृशः भूमंडलाहस्करः भूमंडलस्य पृथ्वीमंडलस्या-
हस्करः सूर्यः प्रकाशकत्वात् । यथा सूर्यः स्वकिरणैरखिलां पृथ्वीं प्रकाशयति तथा
ज्योतिःशास्त्राध्ययनद्वारा पृथिव्याः प्रकाशक इति भावः । पुनः कीदृशः कृती
कुशलः 'कृती कुशल इत्यपि' इत्यमरः । नानाग्रंथकरणकुशल इत्यर्थः । ग्रंथकर्तृत्व-
मेवोत्तरार्धेन प्रकाशयति । यो रम्यामिति । योऽनंतः जनिपद्धतिं जनिर्जन्म 'जनु-
र्जननजन्मानि जनिरुत्पत्तिरुद्भवः' इत्यमरः । तस्य पद्धतिमार्गः भावादीनामंत-
र्दशांतगणितेन जातकशास्त्रोक्तशुभाशुभफलकालोपदेशप्रतिपादको ग्रंथो जन्म-
पद्धतिस्तां समकरोत्सम्यक् चकार । सम्यक्त्वमेवाह । कीदृशीं जनिपद्धतिं
दुष्टाशयध्वंसिनीं दुष्टाः जन्मपद्धतिमार्गसंप्रदायानभिज्ञास्तेषामाशयोऽभिप्रायो
युक्त्या वैपरीत्याख्यानं तं ध्वंसितुं शीलं प्रस्थाः सा तादृशीम् । यथा—'आद्या दद्या
चेत्सन्निवृत्तिर्धोर्वा तदा बलं संस्कृतमेव तस्य' इति श्रीपतिवाक्ये संस्कृतमि-
ष्टकष्टबलांतरेण गणितमिति । जातकालंकाराख्यटीकाकृता व्याकृतम् । तत्रा-
दिशर्मपद्धतिवाक्यं संमतित्वेन दर्शितं तदुभयमपि चिंत्यं । चिंत्यप्रकारस्त्व-
नुवादपूर्वकः स्वपद्यैरेवोपनिबद्धः । यथा—'य इष्टकष्टांतरनिघ्नवीर्यादृशाक्रमं
रिष्टमनिष्टभंगम् । विचारयंतीह नमोस्तु तेश्वरः श्रीश्रीधरोक्तं बहुसंमतं सत् ॥
यस्येष्टकष्टे सदृशे भवेतां तदंतराग्रं बलमेव शून्यम् । यदा तदासौ बलवान्
प्रवीर्यो वेत्थं विचिंत्यं भुवनोचितं हि ॥ यतः शुभं वाप्यशुभं ग्रहस्य वीर्यं
सहैवास्ति न तस्य हानिः । तस्माच्च नाशो विवरेऽनयोस्तु द्वैधं फलाप्यै न
दशाक्रममादौ ॥' इति । एवमन्येषु स्थलेषु दुष्टाशयनिराकरणं कृतमिति ।
अतः रम्यां दोषापाकरणेनातिसुंदराम् । यथान्योपि राजादिः पद्धतिं मार्गं
चौरादिदुष्टनिराकरणेनातिसुंदरं करोतीति ध्वनिः । किंच यः उत्तमकामधेनुग-
णिते उत्तममध्यपक्षेण ब्रह्मार्थभट्टपक्षीयपंचांगानयनप्रतिपादकं यत्कासधेनु-
नामकं गणितशास्त्रं तत्र टीकां तदभिप्रायविवृतिमकार्षीत् । किमर्थं सतां

गणितशास्त्राभिज्ञानां प्रीतये तुष्ट्यै । अनेनास्यानेकग्रन्थकरणप्रयासकर्तृत्वं न स्वार्थमत्यल्पायासेन दृढतरज्योतिःशास्त्राभिज्ञत्वात् । किंतु सुतुष्ट्यर्थमेव । यावत्स्वीयशास्त्राभ्यासो ग्रन्थकरणद्वारा न प्रकाश्यते तावत्सकलसंतुष्टिर्न भवतीत्यनेकग्रन्थकरणप्रयास इति सूचितम् । कृतीति 'अतश्च निठनौ' इतीतिः । ननु 'एकाक्षरा-
कृतो जातेः सप्तम्या च न तौ स्मृतौ' इत्युक्तेः कृतशब्दस्य कृतं तत्त्वात्कथमत्रेतिः । उच्यते । नायं समुच्चयः कृतो जातेत्येति किं तर्हि जातिविशेषणं कृद्ग्रहणं कृद्योने जातिरिति । एवं च कार्या कारिकाः तंडुली तंडुलीक इत्यपि सिध्यति तेन व्याघ्रवानित्यादावेवेनिठनोर्निषेधो नान्यत्रेति महाभाष्यकारेणैवं वार्तिकव्याख्यानाद्भवत्येवात्रेतिः । अहस्कर इति 'दिवाविभानिशा' इत्यादिना कर्मण्यणो बाधकष्टप्रत्ययः । समकरोदिति 'डुकृन् करणे' इत्यस्मात्संपूर्वात् 'अनद्यतने लङ्' इति लङ् । अकार्षीदिति तस्मादेवानिटो लुङि च्लेः सिच् 'सिचि वृद्धिः परस्मैपदेषु' इति वृद्धिः 'उरण्परः' इति रपरत्वम् ॥ ९ ॥

अथ स्वनामकथनपूर्वकं मंगलं सूचयन् मुहूर्तचिंतामणिनामकज्योतिष-
ग्रन्थसमाप्तिं पृथ्वीछंदसाह—

तदात्मज उदारधीर्विबुधनीलकण्ठानुजो

गणेशपदपंकजं हृदि निधाय रामाभिधः ।

गिरीशनगरे वरे भुजभुजेषुचन्द्रैर्मिते

शके विनिरमादिमं खलु मुहूर्तचिंतामणिम् ॥ ३ ॥

तदात्मज इति ॥ तदात्मजस्तस्याऽनंतज्योतिर्विद आत्मजः पुत्रो रामा-
भिधो रामसंज्ञकः गिरीशनगरे वरे गिरीशो महादेवस्तस्य नगरे वाराण-
स्याख्ये मुहूर्तचिंतामणिनामकं ज्योतिषग्रन्थमिमं प्रत्यक्षदृश्यं विनिरमाद्य
अकार्षीत् । खलुशब्दो वाक्यालंकारे । कीदृशो रामाभिधः उदारधीः उदार
अनेकक्षिप्यविद्यादिदानकारिका श्रीबुद्धिर्यस्यासौ तथा । पाठितानेकक्षिप्य
इत्यर्थः । पुनः कीदृशः विबुधनीलकण्ठानुजः विबुधः ज्योतिषव्याकरणाद्यनेक-
विद्यायां पंडितो नीलकण्ठस्तस्यानुजो लघुभ्राता । किंकृत्वा गणेशस्य स्वकुलो-
पास्यमहागणपतेः पदपंकजं चरणकमलं जात्यभिप्रायेणैकवचनं गणेशपदपंकजं
इत्यर्थः । ते ह्यंतःकरणे निधाय 'मङ्गलान्तानि शास्त्राणि ग्रथंते वीरपुरुषाण्यायु-
ष्मत्पुरुषकाणि च' इतिमहाभाष्यकारोक्तेश्च । कीदृशो गिरीशनगरे वरे मोक्षदात्-
त्वेन श्रेष्ठे । यद्यपि—'अयोध्या मथुरा माया काशी कांची अवंतिका । पुरी द्वारावती
चैव सप्तैता मोक्षदायकाः ॥' इति वाक्यान्मोक्षरूपफलप्रदत्वेनायोध्यादीनां
नगरीणां साम्यमेव प्रतीयते । तथापि—'अन्यानि मुक्तिक्षेत्राणि काशीप्राप्ति-
कराणि वै । काशीं प्राप्य विमुच्येत नान्यथा तीर्थकोटिभिः ॥' इति वारा-
णस्या विशिष्यमुक्तिप्रदत्वेनाऽभिधानाच्छ्रेष्ठ्यं वाराणस्याः । ननु 'अयोध्याम-
थुरामाया' इत्यादिवाक्यस्य 'अन्यानि मुक्तिक्षेत्राणि' इत्यस्य च व्यासप्रणीत-

त्वसाम्यादेकस्य साम्यापादकस्य काशीमुक्तिद्वारावचनस्याप्रामाण्यं प्रतिभाति ।
उच्यते । अयोध्यादीनि तीर्थानि सम्यग्ज्ञानोत्पादनद्वारेण सालोक्यमुक्ति-
प्रदानि । अन्यानि मुक्तिक्षेत्राणीति मुक्तिपदोपादानात्पुनर्गर्भवासं च प्रय-
च्छन्ति काशी तु सर्वथा ज्ञानादज्ञानाद्वा येनकेनाप्युपायेन वा मरणाऽनन्तरं
मुक्तिमेव प्रयच्छति न पुनर्गर्भवासम् । तदुक्तं पद्मपुराणे—‘तीर्थोत्तराणि क्षेत्राणि
विष्णुभक्तिश्च नारद । अंतःकरणसंशुद्धिं जनयन्ति न संशयः ॥ वाराणस्यापि
देवर्षे तादृश्येव परंतु सा । प्रकाशयति ब्रह्मैक्यं तारकस्योपदेशतः ॥’ काशी-
खंडे—‘अविमुक्तिरहस्यज्ञा मुच्यन्ते ज्ञानिनो नराः । अज्ञानिनोपि तिर्यंचो
मुच्यन्ते हि सकल्मषाः ॥’ इति । अतएव वाराणस्याः श्रेष्ठ्यम् । एतदप्यभि-
हितं पद्मपुराणे—‘नैमिषे च कुरुक्षेत्रे गंगाद्वारे च पुष्करे । ज्ञानात्संसेवना-
द्वापि न मोक्षः प्राप्यते नरैः ॥ इह संप्राप्यते येन तत एव विशिष्यते ।’
इह काश्याम् । किंच काश्यां मरणे कालकृतोपि विशेषो नास्ति । उक्तं च
काशीखंडे—‘उत्तरं दक्षिणं वापि अयनं न विचारयेत् । सर्वोप्यस्य
शुभः कालो ब्रविमुक्ते प्रिये यतः ॥’ इति । देशविशेषापेक्षाप्यत्र
नास्तीत्युक्तं सनत्कुमारसंहितायाम्—‘रथ्यान्तरे मूत्रपुरीषमध्ये चांडलवे-
श्मन्यथ वा श्मशाने । कृतप्रयत्नोऽप्यकृतप्रयत्नो देहावसाने कथतेऽत्र मो-
क्षम् ॥’ इति । अन्यच्च तीर्थोत्तरे अंतरिक्षादिमरणदोषोऽस्ति सोप्यत्र नास्ति ।
तदुक्तं पाद्मे—‘भूमौ जलेंतरिक्षे वा यत्र कापि मृतो द्विजः । ब्रह्मैकत्वमवाप्नोति
काशीशक्तिरुपाहिता ॥’ इति । नाप्यत्र दुर्मरणदोषोऽस्ति । तदुक्तं पद्मपु-
राणे—‘सूच्यप्रमात्रमपि नास्ति ममास्पदेऽस्मिन् स्थानं सुरैश्च विमृतस्य न
यत्र मुक्तिः । भूमौ जले वियति वा भुवि मध्यतो वा सर्पाभिदस्युपविमि-
निहतस्य जंतोः ॥’ इति । पविर्ब्रह्म ‘वज्रमखी स्यात्कुलिशं भिदुरं पविः’
इत्यमरकोशोक्तेः । अतएव ब्रह्मवैवर्ते प्रभप्रतिवचनाभ्यां वाराणस्यां विशे-
षोऽभिहितः । यथा—‘जितेंद्रियाः पापविवर्जिताश्च शांता महांतो मधुसूद-
नाश्रयाः । अन्येषु तीर्थेष्वपि मुक्तिभाजो भवन्ति काश्यामपि को विशेषः ॥’
इति दीपकप्रभे गुरुणोत्तरितम्—‘विशेषं शृणु वक्ष्यामि काश्याः कथयतो
मम । कृताति साधनान्यत्र स्त्रलपान्यपि महामते ॥ भवन्ति काशीमाहात्म्या-
त्सिद्धान्येव न संशयः । अन्यत्र साधुसुकृतैः कृतैर्मुच्येत वा न वा । अत्र साधनवै-
कल्ये काशीपूर्णं प्रकल्पयेत् ॥’ इति । अयं भावः । साधनसंपत्तिमतामविका-
रिणां काश्यतिरिक्तेपि क्षेत्रे मुक्तिः काश्यां त्वन्येषामपीति । अतएवोक्तं काशी-
खंडे—‘संसारभयभीता ये ये बद्धाः कर्मबंधनैः । येषां कापि गतिर्नास्ति तेषां
वाराणसी गतिः ॥ श्रुतिस्मृतिविहीना ये शौचाचारविवर्जिताः । येषां कापि
गतिर्नास्ति तेषां वाराणसी गतिः ॥’ इत्याद्यनेकैः पथैः काश्या महत्त्वमुक्तम् ।
अत्रार्थे येऽर्थवादमाहुस्ते नास्तिका मंतव्याः । तदुक्तं काशीखंडे—
‘यत्र विश्वेश्वरो देवः साक्षात्स्वर्गतरंगिणी । मिथ्या तत्रानुसूयन्ते
तर्किकाश्चाधुसूयकाः ॥ उदाहरन्ति ये मूढाः कुतर्कबलवर्पिताः ।

काश्यां सर्वार्थवादोयं ते विद्वकीटा युगेयुगे ॥' विद्व विष्टा । अतएव ब्रह्म-
वैवर्ते—'मा जानीद्वर्थवादत्वं काश्यां मुक्तिविनिर्णये' इति । तस्मात्सर्वस्यापि
काश्यां मरणान्मुक्तिरिति सिद्धम् । काशीखण्डेपि—'ब्राह्मणाः क्षत्रिया
वैश्याः शूद्रा वै वर्णसंकराः । कृमिस्लेच्छाश्च ये चान्ये संकीर्णाः पापयोनयः ॥
कीटाः पिपीलिकाश्चैव ये चान्ये मृगपक्षिणः । कालेन निधनं प्राप्ता अविमुक्ते
शृणु प्रिये ॥ चंद्रार्धमौलयः सर्वे ललाटाक्षा वृषभजाः' इति । तथा—
'अकामो वा सकामो वा तिर्यग्योनिगतोपि वा । अविमुक्ते त्यजन्प्राणान्मम
लोके महीयते ॥' इति । अन्यच्च मरणानंतरं सालोक्यादिचतुर्विधमुक्तिरपि
क्रमेण भवति न पुनर्गर्भवासः । तदुक्तं पद्मपुराणे—'काश्यां मृतस्तु
सालोक्यं साक्षात्प्राप्नोति सत्तमः । ततः सारूपतां याति ततः सांनिध्यमभुते ॥
ततो ब्रह्मैकतां याति न परावर्तते पुनः' इति । सालोक्यं शिवलोकवा-
सित्वं सारूपतां शिवतुल्यरूपतां सांनिध्यं शिवसामीप्यं ब्रह्मैकतां शिवासे-
वताम् । एतद्व्यवस्थापि तत्रैव—'सलोकतां च सारूप्यं सांनिध्यं वापि
सत्तमाः । कल्पं कल्पमवाप्नोति ततो ब्रह्मात्मको भवेत् ॥' इति । अन्ये तु
क्षेत्रमेदेन सालोक्यादिमुक्तितारतम्यमेतदप्युक्तं ब्रह्मपुराणे—'चतुर्विधेऽपि
क्षेत्रेऽस्मिन्प्रमीतो गर्भयातनाम् । नैवाप्नोति मुनिश्रेष्ठ विशेषोयं ब्रवीमि
वः ॥' इति । तत्र काश्यात्मके क्षेत्रे सालोक्यमुक्तिः वाराणस्यात्मके क्षेत्रे
सारूप्यमुक्तिः अविमुक्तात्मके क्षेत्रे सांनिध्यमुक्तिः अंतर्गोहात्मके क्षेत्रे कैवल्य-
मुक्तिः । उक्तंच पद्मपुराणे—'चतुर्धा वितते क्षेत्रे सर्वत्र भगवाच्छिवः ।
व्याचष्टे तारकं वाक्यं ब्रह्मात्मैक्यप्रबोधकम् ॥ काश्यां मृतस्तु सालोक्यं
साक्षात्प्राप्नोति सत्तमः । वाराणस्यां मृतो जंतुः साक्षात्सारूप्यमभुते ॥ अवि-
मुक्ते विपन्नस्तु साक्षात्सांनिध्यमाप्नुयात् । अंतर्गोहे विपन्नस्तु साक्षात्कैव-
ल्यमाप्नुयात् ।' इति । कैवल्यभावः कैवल्यं शिवतादात्म्यं प्राप्नुयात्साक्षा-
च्छिवस्वरूप एव भवतीत्यर्थः । काश्यादिक्षेत्रपरिमाणानि पद्मपुराणीय-
पातालखण्डे—'परिमाणं प्रक्ष्यामि तन्निबोधत सत्तमाः । मध्यमेश्वरमा-
रभ्य यावद्देहलिङ्गपम् ॥ सूत्रं संस्थाप्य तद्दिक्षु आमयेन्मंडलाकृति । तत्र
या जायते रेखा तन्मध्यक्षेत्रमुत्तमम् ॥ काशीति यद्विदुर्वेदास्त्र मुक्तिः प्रति-
ष्ठिता । काश्यंतं परमं क्षेत्रं विशेषफलसाधनम् ॥ वाराणसीति विख्यातं
तन्मानं निगदामि वः । दक्षिणोत्तरयोर्नद्यौ वरणासिश्च पूर्वतः ॥ जाह्नवी-
पश्चिमे चापि पाशपाणिर्गणेश्वरः । तस्या अंतःस्थितं दिव्यं विशेषफलसाध-
नम् ॥ अविमुक्तमिति ख्यातं तन्मानं च ब्रवीमि वः । विश्वेश्वराच्चतुर्दिक्षु
धनुःशतयुगोन्मितम् । अविमुक्तमिधं क्षेत्रं मुक्तिस्तत्र न संशयः । गोकर्णेशः
पश्चिमे पूर्वतश्च गंगामध्यं ह्युत्तरे भारभूतः । ब्रह्मेवानो दक्षिणे संप्रदिष्टस्तु
प्रोक्तं भवनं विश्वभर्तुः ॥' इति । काशीपरिमाणवाक्ये मुक्तिपदं सालोक्य-
मुक्तिपरम् । अविमुक्तपरिमाणवाक्ये मुक्तिपदं सांनिध्यमुक्तिपरम् । पूर्वामि-
हितवाक्यैकवाक्यताबलात् । अस्याः वाराणस्याः धनुश्चतुश्चतुर्हस्तमितम् । एवं

सति विश्वेश्वरस्थानाच्चतुर्दिक्वष्टशतहस्तमितमित्यर्थः । विश्वभर्तुर्भवनमंतर्गृ-
हम् । ततश्च यथायथा मुक्तीनां सालोक्यसारूप्यसाक्षिभ्यकैवल्याख्यानां पूर्व-
पूर्वापेक्षयोत्कृष्टत्वं तथातथा काशीवाराणस्यविमुक्तांतर्गृहाख्यानां चतुःक्षे-
त्राणां पूर्वपूर्वांतर्भाविपूर्वपूर्वापेक्षया न्यूनपरिमाणमिति संपिंडितोऽर्थः । तस्मा-
त्सर्वथा मथुरादिमुक्तिपुर्यपेक्षया काशी श्रेष्ठेति सिद्धमित्यास्तां प्रसक्ताऽनु-
प्रसक्तम् ॥ ननु कस्मिन्कालेऽयं ग्रंथः कृतः इत्यत आह । भुजेति । भुजौ
द्वौ पुनरपि भुजौ द्वौ इषवः पंच चंद्र एकः भुजभुजेषुचंद्रास्तैः कोऽर्थः
'अंकानां वामतो गतिः' इति दैवज्ञसंप्रदायागतवाक्याद्वाविंशत्यधिकपंचदश-
शती तथा मिते गणिते शके शकाः यवनास्तेषां स्वामी लक्षणया शकशब्देनो-
च्यते तत्रापि लक्षणया शकशब्देनैतद्वाज्यप्राप्तिसमयाद्गतवर्षाणि प्रोच्यन्ते ।
एवं सति लक्षितलक्षणया लोकव्यवहारमूलभूतो योयमर्थो लभ्यते तत्र
निखिलभूपालचूडामणेः श्रीशालिवाहननृपस्य राज्यप्राप्तिस्तु इदानींतनाद-
द्वाविंशात्कलियुगादेकोनाशीत्यधिकैकत्रिंशच्छतीपरिमिते गते काले जाता
तत आरभ्य शालिवाहननृपशकप्रवृत्तिः । उक्तंच भास्वत्याम्—'शाको
नवाव्रीदुकुशानु ३१७९ युक्तः कलेर्भवत्यब्दगणस्तु वृत्तः' इति । सच शालि-
वाहननृपशककाले ग्रंथकरणसमये द्वाविंशत्यधिकपंचदशशती १५२२ मितो
गतोभूदतप्तावरसंख्याके शककाले व्यतिक्रांते सति रामज्योतिर्विन्मुहूर्त-
चिंतामणिनामकं ज्योतिषग्रंथं व्यधादित्यर्थ इति शिवम् ॥ १० ॥

अथ ग्रंथकृद्वंशवर्णनप्रकरणं गद्येनोपसंहरन्मुहूर्तचिंतामणिनामकज्योति-
षग्रंथसमाप्तिं करोति—

इति श्रीदैवज्ञानं वसुतदैवज्ञरामविरचिते मुहूर्तचिंतामणौ
ग्रंथकर्तुर्वंशवर्णनप्रकरणं समाप्तम् ॥ १४ ॥

स्पष्टार्थम् ॥

कीर्त्या विद्योतिताशो द्रविणवितरणैरर्थिनां पूरिताशो
ज्योतिर्विद्वद्वंद्यो निखिलवसुमतीमंडलाखंडलेज्यः ।

दर्भाग्रप्रख्यबुद्धिर्द्विजकुलतिलकोऽभूद्विदर्भाख्यदेशे

ज्योतिःशास्त्रारविदप्रविकसनरविर्बिंदुचिंतामणिः सः ॥ १ ॥

तस्मात्सज्जोऽभवदन्त उमातनूजपादारविदमकरंदमधुव्रताग्रयः ।

ज्योतिर्नयत्रिनयनेन हठादवापे येन त्रिकालविदुषा खलु भर्गभावः ॥ २ ॥

तत्सूनुर्नीलकंठः कृतपरिकलनाऽकुण्ठितप्रौढबुद्धि-

ज्योतिःशास्त्रैकसिंधोर्धटनविधटनासर्गधाता बभूव ।

यत्प्रोक्तं ग्रंथसिंधुच्छलदमलकणाकर्णनेनापि लोको

भर्गाचार्याद्वि यस्मिन्नचयति जगति प्रौढभावं नितांतम् ॥ ३ ॥

रामोऽनुजस्तस्य बभूव काश्यां यत्प्रोक्तसुज्योतिषज्ञास्त्रिबन्धात् ।
 निपीय सौहित्यमुपेत्य सद्यः सुधां मुधा विंदति बिंदुवृन्दम् ॥ ४ ॥
 श्रीमद्भूपतिशालिवाहनशके चंद्रांकशक्रे १४९१ मिते
 मासीषेऽपरपक्षगे नग ७ तिथौ तिग्मांशुवारेदितौ ।
 धर्मज्योतिषशास्त्रपाणिनिमहाशास्त्रादिपारंगमा-
 त्संभूतः खलु नीलकण्ठविदुषो गोविंदनामा सुतः ॥ ५ ॥
 शाके तत्त्वतिथीमिते १५२५ युगगुणाब्दो ३४ नीलकण्ठात्मभू-
 दुर्गधाब्धि निखिलार्थयुक्तममलं मौहूर्तचिंतामणिम् ।
 काश्यां वाक्यविचारमंदरनगेनामथ्य लेखप्रियां
 गोविंदो विधिविद्वरोऽतिविमलां पीयूषधारां व्यधात् ॥

इति ग्रंथकर्तृटीकाकर्तृवंशवर्णनम् ॥

॥ इति श्रीपीयूषधारासहितो मुहूर्तचिंतामणिः समाप्तः ॥

Jyotish
Sanskrit Lit - Jyotish

Central Archaeological Library,
NEW DELHI.

27238
Call No. S455/Ram/Pan.

Author—

Title—The Muhurta chint-
amani.

Borrower No.

Date of Issue

Date of Return

"A book that is shut is but a block"